

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ, ΠΑΞΩΝ & ΔΙΑΠΟΝΤΙΩΝ ΝΗΣΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΟ ΝΕΟΤΗΤΟΣ

Έρχου και ίδε!

ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΟ ΒΟΗΘΗΜΑ

ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΥ ΕΤΟΥΣ 2017-2018

ΚΕΡΚΥΡΑ 2017

©Ιερά Μητρόπολις Κερκύρας
περιοχή Πλατυτέρα, 49100, Κέρκυρα
☎ 2661039912 και 81184
e-mail: info@imcorfu.gr
Facebook: Γραφείο Νεότητας Ιεράς Μητροπόλεως Κερκύρας

Τα μαθήματα του Κατώτερου κατηχητικού ετοίμασαν οι:

π. Θεμιστοκλής Μουρτζανός
πρεσβ. Μαρία Κυτιλή- Μουρτζανού
πρεσβ. Σταματία Βλάχου- Μπογδάνου
Παναγιώτης Χαλβατσιώτης
Μαρία Κάλλου
Αγγελική Σουρβίνου
Ευγενία Κουτσούρη
Ηλίας Βουδαλικάκης
Χαράλαμπος Δάφκος

Τα μαθήματα για το Γυμνάσιο- Λύκειο ετοίμασε
ο π. Θεμιστοκλής Μουρτζανός

Οι εικόνες έχουν πηγές τους στο Διαδίκτυο,
κυρίως το site [www. eikonografos.com](http://www.eikonografos.com)

ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.....	5
ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗ.....	7
ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗ.....	9
ΘΕΜΑΤΑ ΚΑΤΗΧΗΣΗΣ ΚΑΤΩΤΕΡΟΥ.....	10
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 1.....	12
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 2.....	15
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 3.....	19
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 4.....	22
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 5.....	24
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 6.....	27
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 7.....	30
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 8.....	33
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 9.....	36
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 10.....	39
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 11.....	42
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 12.....	46
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 13.....	49
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 14.....	52
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 15.....	55
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 16.....	58
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 17.....	61
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 18.....	64
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 19.....	67
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 20.....	70
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 21.....	73
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 22.....	76
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 23.....	79
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 24.....	82
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 25.....	85
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 26.....	88
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 27.....	91
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 28.....	94
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 29.....	97

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΩΝ.....	100
ΘΕΜΑΤΑ ΚΑΤΗΧΗΣΗΣ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ-ΛΥΚΕΙΟΥ.....	105
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 1.....	108
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 2.....	115
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 3.....	122
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 4.....	129
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 5.....	136
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 6.....	142
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 7.....	150
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 8.....	157
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 9.....	164
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 10.....	171
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 11.....	178
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 12.....	185
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 13.....	192
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 14.....	200
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 15.....	207
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 16.....	214
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 17.....	224
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 18.....	231
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 19.....	239
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 20.....	246
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 21.....	253
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 22.....	260
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 23.....	267
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 24.....	275
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 25.....	282
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 26.....	290
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 27.....	302

† Ο Μητροπολίτης
Ιλίου, Αχαρνών
και Πετρουπόλεως
Αθηνάγορας

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ίλιον, 25 Σεπτεμβρίου 2017

Αγαπητά στελέχη του νεανικού έργου,

Το κατηχητικό έργο, για το νέο Ιεραποστολικό Έτος 2017-18, ξεκινά την Κυριακή 8 Οκτωβρίου τ.έ. με τη καθιερωμένη τελετή του αγιασμού.

Στο ξεκίνημα αυτού του υψηλού πνευματικού έργου η Ιερά Μητρόπολη Ιλίου, Αχαρνών και Πετρουπόλεως, σας προσφέρει το κατηχητικό βοήθημα, που κρατάτε στα χέρια σας.

Τα θέματα, αποτελούν ευγενική χορηγία του φιλόπονου περί τα έργα της νεότητος Γενικού Αρχιερατικού επιτρόπου της Ιεράς Μητροπόλεως Κερκύρας, του Αιδεσιμολογιωτάτου Πρωτοπρεσβυτέρου π. Θεμιστοκλή Μουρτζανού και των συνεργατών του.

Είναι γεγονός, ότι η κατηχητική διαδικασία δεν περιορίζεται στα πλαίσια των κατηχητικών ωρών, αλλά επεκτείνεται και στην καθ' όλου ζωή του πιστού.

Ως επίσκοπος θα βρίσκομαι πάντοτε δίπλα σας και επιθυμώ με το παρόν ηλεκτρονικό βοήθημα να συμβάλλω στην άριστη διεξαγωγή της προσπάθειάς σας και στην άρση των όποιων εμποδίων συναντήσετε.

Εύχομαι, ο Παιδαγωγός των ψυχών και των σωμάτων ημών Κύριος Ιησούς Χριστός να ευλογεί και προπορεύεται στις καρδιές και τα έργα σας,

Διατελώ

Μετά πατρικών ευχών και αγάπης Χριστού

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ο Ιλίου, Αχαρνών και Πετρουπόλεως

ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗ

Και το παρόν κατηχητικό βοήθημα χωρίζεται σε δύο μέρη. Το πρώτο απευθύνεται στις ηλικίες του κατωτέρου κατηχητικού και το δεύτερο για τα παιδιά ηλικίας Γυμνασίου-Λυκείου. Το κατηχητικό υλικό προέρχεται από τη ζωή των αποστόλων, τόσο των δώδεκα όσο και των εβδομήκοντα. Περιλαμβάνει σύντομα στοιχεία συναξαριακά από την ζωή των αποστόλων, καθώς και ερμηνευτικά σχόλια που είναι για να προσανατολίσουν τον κατηχητή/την κατηχήτρια σε αλήθειες της πίστης μας, όπως αυτές βιώθηκαν από τους μαθητές του Χριστού και διδάχθηκαν στους ανθρώπους. Υπάρχουν σύντομες ερωτήσεις, για να βοηθηθούν οι κατηχητές στο να παρουσιάσουν το μάθημα στα παιδιά, αλλά και να τα ενθαρρύνουν να συμμετέχουν, όπως επίσης και ένα μικρό δίδαγμα-συμπέρασμα. Κάθε μάθημα κλείνει με ένα μικρό παιχνίδι, κουίζ, σταυρόλεξο, εύρεση λέξεων, που έχει σχέση με την αφήγηση, για εμπέδωση, ενώ πάντοτε υπάρχει και μία ζωγραφιά ασπρόμαυρη, προκειμένου τα παιδιά να ετοιμάσουν κι αυτά κάτι. Αυτά μπορούν να γίνονται και στην κατηχητική σύναξη και στο σπίτι και να δίδονται ως ανατροφοδότηση για την επόμενη φορά.

Επαφίεται στον κατηχητή και την κατηχήτρια η αξιοποίησή τους.

Το πρώτο μέρος κλείνει με ένα παράρτημα τραγουδιών που μπορούν να αξιοποιηθούν στην κατηχητική συνάντηση.

Το δεύτερο μέρος, που απευθύνεται σε εφήβους, έχει την αφορμή του σε ερωτήματα και προβληματισμούς που τέθηκαν τις περισσότερες φορές από τα παιδιά της κατηχητικής σύναξης. Αφετηρία των μαθημάτων είναι τα ευαγγελικά αναγνώσματα των Κυριακών, με σύντομα σχόλια και στη συνέχεια παρουσίαση του θέματος με βοήθεια κειμένων από το Διαδίκτυο, εικόνων, ενός βίου από κάποιον άγιο ή αγία που έχει σχέση με το θέμα ή την εβδομάδα που το μάθημα διεξάγεται, όπως και θεολογικά κείμενα, ώστε τα παιδιά να κατηχούνται πολυμερώς και πολυτρόπως. Κι εδώ είναι στην κρίση του κατηχητή και της κατηχήτριας η χρήση των κειμένων αυτών ή η προσθήκη άλλων, τα οποία μπορεί να βρει στο Διαδίκτυο. Ότι χρειάζεται πάντως κατηχητικό υλικό τόσο για τον κατηχητή όσο και για τα παιδιά είναι αδιαμφισβήτητο, διότι τα θέματα που απασχολούν τους εφήβους σήμερα δεν είναι εύκολο να τα αντιμετωπίσουμε τόσο θεολογικά όσο και πρακτικά.

Τα μαθήματα δοκιμάστηκαν στην πράξη κατά τις κατηχητικές συνάξεις του Ιερού Ναού Αγίων Πάντων και οποιαδήποτε δική σας παρατήρηση και ενημέρωση θα μας είναι πολύτιμη για περαιτέρω επεξεργασία.

Καλή δύναμη στο έργο όλων!

π. Θεμιστοκλής Μουρτζανός

Θέμα: Οι Απόστολοι του Χριστού και η δική μας αποστολή

- 7 και 8.10.2017:** Η θέρμη της ψυχής για τον Θεό (ο απόστολος Πέτρος)
- 14 και 15.10.2017:** Η θυσία του εαυτού (ο απόστολος Παύλος)
- 21 και 22.10.2017:** Η συμμετοχή μας στην θεία κοινωνία (ο απόστολος Ιάκωβος ο Αδελφόθεος)
- 28 και 29.10.2017:** Η Εκκλησία ανοίγεται σε όλο τον κόσμο (ο απόστολος Αριστόβουλος)
- 4 και 5.11.2017:** Η Εκκλησία μας θέλει αληθινούς (ο απόστολος Ιάκωβος του Αλφαίου)
- 11 και 12.11.2017:** Αυτός που νικά τις αμφιβολίες του και εμπιστεύεται τη ζωή του στον Θεό (ο απόστολος Φίλιππος)
- 18 και 19.11.2017:** Η πρόσκληση που οδηγεί στην μετάνοια (ο απόστολος και ευαγγελιστής Ματθαίος)
- 25 και 26.11.2017:** Το θάρρος της ψυχής (ο απόστολος Ανδρέας)
- 2 και 3.12.2017:** Η ειρήνη στην καρδιά και ο ειρηνικός απόστολος (ο απόστολος Ζήνων ή Ζηνάς)
- 9 και 10.12.2017:** Η χριστιανική ζωή παράδειγμα για όλους (οι απόστολοι Ιάσων και Σωσίπατρος)
- 16 και 17.12.2017:** Η αγάπη για τον Χριστό το δώρο των Χριστουγέννων (η αγία Μαρία η Μαγδαληνή)
- 13 και 14.1. 2018:** Ο νέος χρόνος και η αλήθεια στην ζωή μας (Η αγία Φωτεινή η Σαμαρείτις)
- 20 και 21.1.2018:** Από την παιδική μας ηλικία παλεύουμε για τον Χριστό (ο απόστολος Τιμόθεος)
- 27 και 28.1.2018:** Η γνωριμία με τον Χριστό (ο απόστολος Ζακχαίος)
- 3 και 4.2.2018:** Είμαστε συνεχιστές των Αποστόλων ανήκοντας στην Εκκλησία (Οι απόστολοι Νάρκισσος, Στάχυς, Απελλής, Αμπλίας, Ουρβανός και Αριστόβουλος)
- 10 και 11.2.2018:** Ο γάμος και η οικογένεια ευλογία (οι απόστολοι Ακύλας και Πρίσκιλλα)
- 17 και 18.2.2018:** Η νηστεία και η πνευματική ζωή αφιέρωση στον Θεό (η αγία Μαριάμνη)
- 24 και 25.2.2018:** Να έχουμε ζήλο για τον Χριστό (Ο απόστολος Σίμων ο Ζηλωτής)
- 3 και 4.3.2018:** Η παρηγοριά στους συνανθρώπους μας (ο απόστολος Βαρνάβας)
- 10 και 11.3. 2018:** Η σημασία της ιερωσύνης (ο απόστολος Τίτος)
- 17 και 18.3.2018:** Η αγάπη για την Υπεραγία Θεοτόκο (Ο απόστολος και ευαγγελιστής Λουκάς)
- 24 και 25.3.2018:** Η δύναμη του χριστιανού (Ο απόστολος και ευαγγελιστής Μάρκος)

31.3 και 1.4.2018: Μαζί με τον Χριστό ως το τέλος (Ο απόστολος και ευαγγελιστής Ιωάννης ο Θεολόγος)

21 και 22.4.2018: Η αηθινή αγάπη καταρρίπτει κάθε αμφιβολία (ο απόστολος Θωμάς)

28 και 29.4.2018: Με ενθουσιασμό για τον Χριστό (Ο απόστολος Ιάκωβος γιος του Ζεβεδαίου)

5 και 6.5.2018: Η αγάπη για τον λόγο του Θεού (ο απόστολος Θαδδαίος)

12 και 13.5.2018: Η χρησιμότητα και η ελευθερία (οι απόστολοι Φιλίμων και Ονήσιμος)

19 και 20.5.2018: Η άρνηση του εγωισμού και των παθών (ο απόστολος Ματθίας)

26 και 27.5.2018: Η θέρμη της ιεραποστολής για τον Χριστό (ο απόστολος Βαρθολομαίος)

Η Θέρμη της ψυχής για τον Θεό

Ο Απόστολος Πέτρος

Ο απόστολος Πέτρος γεννήθηκε στη Βηθσαϊδά, κοντά στη λίμνη Γεννησαρέτ. Μαζί με τον αδελφό του Ανδρέα, που έγινε κι αυτός απόστολος, ακούσαν το επάγγελμα του ψαρά, μαζί με άλλους δύο αποστόλους, τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη, γιους του Ζεβεδαίου. Ο πατέρας του λεγόταν Ιωνάς. Ήταν παντρεμένος, αλλά φαίνεται πως η γυναίκα του πέθανε νωρίς. Ο Χριστός τον γνώρισε όταν του ζήτησε να Του επιτρέψει να ανεβεί στο καραβάκι του για να κηρύξει στον λαό την αλήθεια του Ευαγγελίου. Ο Πέτρος Του επέτρεψε και για ανταμοιβή ο Χριστός τον προέτρεψε να ρίξει τα δίχτυα ξανά στη θάλασσα, μετά από μία βραδιά στην οποία οι μαθητές δεν ψάρεψαν κανένα ψάρι. Ο Πέτρος έκανε υπακοή και διαπίστωσε ότι ήταν τόσο μεγάλη η ψαριά, που τόσο το δικό του πλοίο, όσο και το πλοίο του Ιακώβου και του Ιωάννη κόντεψαν να βουλιάξουν από το βάρος των ψαριών. Τότε ζήτησε από τον Χριστό να βγει από το καράβι του, γιατί ο Πέτρος ήταν άνθρωπος αμαρτωλός. Ο Χριστός τον κάλεσε να εγκαταλείψει τα δίχτυα και να έρθει μαζί Του ως απόστολος, όπως και έγινε.

Ο Πέτρος ακολούθησε τον Χριστό με θέρμη ψυχής. Ήταν, μαζί με τον Ιωάννη και τον Ιάκωβο, οι τρεις μαθητές που καταλάβαιναν καλύτερα από τους άλλους ότι ο Χριστός ήταν ο Υιός του Θεού και ο Κύριος τους πήρε μαζί Του στην Μεταμόρφωση, στην ανάστασή της κόρης του Ιάειρου και στην προσευχή στον κήπο της Γεθσημανή. Ήταν χαρακτήρας γεμάτος θέρμη ψυχής για τον Θεό και ενθουσιασμό. Γι' αυτό και ζήτησε από τον Χριστό να βαδίσει μαζί Του πάνω στα κύματα, ετοίμασε τον μυστικό δείπνο το βράδυ που ο Χριστός συνελήφθη και οδηγήθηκε στα πάθη, έκοψε το αυτί του δούλου του αρχιερέα, του Μάλχου, όταν συνέλαβαν τον Χριστό και άκουσε τον Χριστό να του ζητά να βάλει το μαχαίρι στη θήκη του.

Ο ενθουσιασμός του όμως κάποτε γινόταν δειλία και την ίδια στιγμή άρνηση να καταλάβει τι ήθελε ο Χριστός από αυτόν. Έτσι αρνήθηκε αρχικά να επιτρέψει στον Χριστό να του πλύνει τα πόδια το βράδυ του Μυστικού Δείπνου, ενώ Τον αρνήθηκε και τρεις φορές πριν λαλήσει ο πετεινός. Έκλαψε όμως πολύ, γιατί κατάλαβε το λάθος του. Όταν όμως πληροφορήθηκε την Ανάσταση, μαζί με τον Ιωάννη, πρώτοι έτρεξαν στο άδειο μνήμα και είδε τον Χριστό να του λέει το χαρμόσυνο γεγονός. Ο Κύριος του μίλησε λίγο πριν την Ανάληψη και τον αποκατέστησε στο αποστολικό αξίωμα, αφού τον ρώτησε τρεις φορές αν Τον αγαπά και στη συνέχεια αφού του ζήτησε τρεις φορές να προσέχει όσους πιστέψουν σ' Αυτόν.

Ο Πέτρος ανέλαβε την ευθύνη να προχωρήσει η Εκκλησία. Πρότεινε την αντικατάσταση του Ιούδα του Ισκαριώτη, μίλησε μετά την Πεντηκοστή και έκανε τρεις χιλιάδες ανθρώπους να βαφτιστούν χριστιανοί, έκανε θαύματα θεραπεύοντας έναν χωλό άνθρωπο, τον παράλυτο Αινέα, ανασταίνοντας την νεκρή Ταβιθά στη Ιόππη, ενώ όσοι ακουμπούσαν τη σκιά του γίνονταν καλά. Βάπτισε τον εκατόνταρχο Κορνήλιο χριστιανό και ξεκίνησε την πορεία του χριστιανισμού προς τους ειδωλολάτρες. Πήρε μέρος στην Αποστολική Σύνοδο που έγινε το 49 μ. Χ. και στην οποία, μαζί με τον απόστολο Παύλο, αποφασίστηκε ότι οι χριστιανοί δε χρειάζονταν να ακολουθούν τα ιουδαϊκά έθιμα. Έφτασε στον Πόντο, τη Γαλατία, τη Βιθυνία, την Καππαδοκία και την Ασία και στη συνέχεια στη Ρώμη, με έμφαση στους Εβραίους που βρίσκονταν στους τόπους αυτούς.

Στη Ρώμη μαρτύρησε το 64 μ. Χ. στον πρώτο μεγάλο διωγμό του αυτοκράτορα Νέρωνα. Η παράδοση λέει ότι ζήτησε να τον σταυρώσουν ανάποδα, όχι όρθιο, όπως τον Χριστό.

Η Εκκλησία μας τιμά την μνήμη του κάθε χρόνο στις 29 Ιουνίου, μαζί με τον απόστολο Παύλο.

Ερμηνευτικά σχόλια

ψαράς: δεν είναι το επάγγελμα ή οι γνώσεις που μας κάνουν χριστιανούς, αλλά η θερμότητα της ψυχής για τον Θεό και η αγάπη για την πίστη. Τα στοιχεία αυτά τα μαθαίνουμε από την παιδική μας ηλικία και μπορούν να μας οδηγήσουν στο να ζούμε και να μιλούμε για τον Θεό, δηλαδή να μοιραζόμαστε τη χαρά και την αλήθεια με τους άλλους ανθρώπους.

Του επέτρεψε: χαρακτηριστικό του αποστόλου, όπως και του κάθε χριστιανού είναι η υπακοή στα λόγια του Χριστού, στο Ευαγγέλιο, όπως αυτό αποτυπώνεται στη ζωή της Εκκλησίας. Ο χριστιανός δεν κάνει ό,τι θέλει, αλλά αυτό που του ζητά ο Χριστός, δηλαδή να τον αφήνουμε να μπαίνει στις καρδιές και τη ζωή μας. Κι Εκείνος μας κάνει να γευόμαστε ευλογίες στη ζωή μας, όπως αυτή του Πέτρου να μαζέψει πολλά ψάρια.

απόστολος: σημαίνει απεσταλμένος του Θεού να κηρύξει την αλήθεια που είναι ο Χριστός, από αγάπη για τον κόσμο. Ο κάθε χριστιανός είναι απόστολος. Καλείται να μιλήσει για τον Χριστό με τα λόγια του, με τις πράξεις του, με τη προσευχή του, με τις ιδέες του, με τα όνειρά του, όταν όλα αυτά είναι γεμάτα από αγάπη και θερμότητα ψυχής. Ο χριστιανός δεν μπορεί να είναι νερόβραστος. Δηλαδή να κάνει πίσω στην αντίθετη φωνή, αλλά προχωρά μπροστά και με αποφασιστικότητα.

δειλία: ο απόστολος Πέτρος κάποτε έχανε το μέτρο. Δηλαδή έλεγε περισσότερα από όσα μπορούσε να τηρήσει ή αισθανόταν ότι ήταν άνθρωπος αμαρτωλός, με αποτέλεσμα να μην μπορεί να καταλάβει ο Χριστός τι ήθελε από αυτόν. Έτσι έπεφτε σε λάθη. Όμως δεν ήταν εγωιστής. Είχε ταπεινώση και όταν έβλεπε τα λάθη του, μετανοούσε. Η θερμότητα της καρδιάς δε συνεπάγεται το αλάθητο, αλλά την τελική επίγνωση ότι βλέπουμε ποιοι είμαστε και τι δεν πάει καλά στη ζωή μας. Και ο Χριστός του έδινε τη συγχώρεση και την ευκαιρία να ξεκινήσει πάλι από την αρχή στο έργο του.

ανέλαβε την ευθύνη: ο Πέτρος ήταν ηγέτης. Η θερμότητα της καρδιάς του τον έκανε να μην κρύβεται. Έτσι, όταν η Εκκλησία κλήθηκε να ανοιχτεί στον κόσμο, μπήκε μπροστά, μαζί με τον απόστολο Παύλο και τους άλλους μαθητές και φανέρωσε στον κόσμο το μήνυμα του Χριστού, με το λόγο, τα ταξίδια, τα θαύματα, το ανοιχτό πνεύμα, ακόμη κι αν δεν του ήταν εύκολο, καθώς ήταν Ιουδαίος και είχε μάθει την πίστη διαφορετικά. Όμως ήταν ταπεινός και έτοιμος να ακολουθήσει την αλήθεια, ακόμη κι αν δεν του ήταν αρχικά εύκολο.

ζήτησε να τον σταυρώσουν ανάποδα: αυτό το οποίο δεν κατάλαβε στην αρχή, ότι η θερμότητα της καρδιάς πρέπει να συνοδεύεται από ταπεινώση, ο Πέτρος το έζησε στη ζωή του χάρις στη σχέση του με τον Χριστό. Έτσι η ταπεινώσή του φάνηκε και στο τέλος. Δεν ήθελε να μοιάσει τον Χριστό σταυρούμενος όπως Εκείνος. Και σταυρώθηκε ανάποδα, τουλάχιστον για να δείξει στους ανθρώπους ότι όσο ψηλά κι αν φτάνει κανείς, δεν μπορεί να φτάσει στον Θεό από μόνος του και καλείται να έχει ταπεινώση. Και ο Θεός μας έχει κοντά Του.

Καλούμαστε να έχουμε θερμότητα καρδιάς σε ό,τι κάνουμε. Να αγαπούμε δηλαδή το σπίτι, το σχολείο, τα μαθήματά μας, τους συνανθρώπους μας. Θέρμη σημαίνει όρεξη. Σημαίνει μεράκι. Ενθουσιασμό. Απόφαση να μην κάνουμε πίσω σε ό,τι αξίζει να παλέψουμε γι' αυτό. Και θερμότητα σημαίνει αγάπη για τον Θεό, η οποία μας κάνει ασυμβίβαστους στο κακό και στο ψεύτικο. Είμαστε έτοιμοι να μιλούμε για τον Χριστό με την αγάπη και την προσευχή. Αντί να τσακωνόμαστε χωρίς λόγο και αιτία, μπορούμε να διαλέγουμε τον δρόμο της προσευχής και της αγάπης. Η θερμότητα όμως πρέπει να συνοδεύεται και από την ταπεινώση για όσα δεν μπορούμε να κάνουμε. Και από μετάνοια για ό,τι μας κάνει να φανερωνόμαστε αδύναμοι και για τα λάθη μας.

Ερωτήσεις

1. Γιατί ο απόστολος Πέτρος ζήτησε από τον Χριστό να βγει από το караβάκι του;
2. Τι δείχνει το γεγονός ότι ο Πέτρος ήταν κοντά σε όλα τα ξεχωριστά γεγονότα του έργου του Χριστού;
3. Γιατί ο απόστολος Πέτρος αρνήθηκε τον Χριστό; Πώς αντέδρασε μετά;
4. Ήταν εύκολο για τον Πέτρο να δεχτεί τις αλλαγές που η πίστη στον Χριστό έφερε;
5. Ποια είναι τα σημάδια της καρδιάς που έχει θερμότητα;

Συμπέρασμα

Με θερμή καρδιάς, ενθουσιασμό και αγάπη για τον Χριστό να παλεύουμε στη ζωή μας, στα μαθήματά μας, στις σχέσεις μας με τους άλλους να γίνεται αυτό που ο Θεός θέλει να κάνουμε!

Προσευχή

Άγιος ο Θεός, Άγιος Ισχυρός, Άγιος Αθάνατος, ελέησον ημάς (εκ γ').

Δόξα Πατρί και Υιώ και Αγίω Πνεύματι. Και νυν και αεί και εις τους αιώνας των αιώνων. Αμήν.
Παναγία Τριάς, ελέησον ημάς. Κύριε, ιλάσθητι ταις αμαρτίαις ημών, Δέσποτα, συγχώρησον τας ανομίας ημίν. Άγιε, επίσκεψαι και ίασαι τας ασθενείας ημών, ένεκεν τού ονόματός σου. Κύριε, ελέησον, Κύριε, ελέησον, Κύριε, ελέησον.

Δόξα... Και νυν... Πάτερ ημών ο εν τοις ουρανοίς, αγιασθήτω το όνομά σου, ελθέτω η βασιλεία σου, γενηθήτω το θέλημά σου, Ως εν ουρανών, και επί τής γης. Τον άρτον ημών τον επιούσιον δος ημίν σήμερα, και άφες ημίν τα οφειλήματα ημών, ως και ημείς αφίεμεν τοις οφειλέταις ημών, και μη εισενέγκης ημάς εις πειρασμόν, αλλά ρύσαι ημάς από τού πονηρού.

Δι' ευχών των αγίων Πατέρων ημών, Κύριε Ιησού Χριστέ, ο Θεός ημών, ελέησον και σώσον ημάς. Αμήν.

Ώρα για Παιχνίδι

Βρες στο κρυπτόλεξο οριζόντια και κάθετα 9 λέξεις από την ιστορία:

A	Π	Ε	Τ	Ρ	Ο	Σ	Ο	Σ	Ι	Θ
Ψ	Κ	Α	Ρ	Α	Β	Α	Κ	Ι	Ω	Ε
Α	Ε	Κ	Κ	Λ	Η	Σ	Ι	Α	Ν	Ρ
Ρ	Α	Γ	Α	Π	Η	Λ	Π	Ι	Α	Μ
Ι	Τ	Α	Β	Ι	Θ	Α	Τ	Α	Σ	Η
Α	Δ	Σ	Τ	Α	Υ	Ρ	Ο	Σ	Σ	Ξ

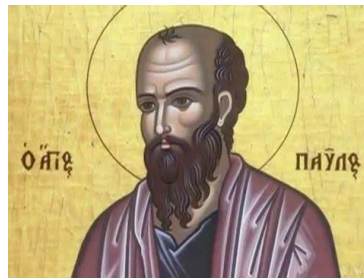
-----/-----/-----/-----/-----/
-----/-----/-----/-----/-----/

Να ζωγραφίσεις τον απόστολο Πέτρο

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 2

Η θυσία του εαυτού

Ο Απόστολος Παύλος

Ο απόστολος Παύλος γεννήθηκε στην Ταρσό της Κιλικίας μεταξύ του 5 και 15 μ.Χ. από γονείς Εβραίους και το εβραϊκό του όνομα ήταν Σαούλ. Εκεί διδάχτηκε ανάμεσα σε άλλα ελληνικά και γνώρισε επίσης τον ελληνικό τρόπο σκέψης. Πάνω από όλα, βέβαια, ήταν Εβραίος και γνώριζε καλά τον εβραϊκό νόμο και τους Προφήτες, ό, τι περιλαμβάνει η Παλαιά Διαθήκη. Τα είχε διδαχτεί καλά από το δάσκαλό του το Γαμαλιήλ. Δε συμπαθούσε καθόλου τους χριστιανούς, χαιρόταν με τα μαρτύριά τους και υπήρξε και ο ίδιος διώκτης τους. Μάλιστα, όταν λιθοβολήθηκε ο πρώτος χριστιανός μάρτυρας, ο Άγιος Στέφανος, ο Παύλος ήταν παρών και επικροτούσε! Μιλάμε λοιπόν για ένα Ρωμαίο πολίτη με εβραϊκό θρήσκευμα και επιπλέον ελληνική παιδεία, ο οποίος «*ρήμαζε την Εκκλησία, έμπαινε με τη βία στα σπίτια, έσερνε έξω άντρες και γυναίκες και τους έριχνε στη φυλακή*»(Πράξ. 8,3).

Μια μέρα, καθώς ο Σαούλ ξεκινάει μαζί με κάτι έφιππους στρατιώτες να πάει στη Δαμασκό για να συλλάβει χριστιανούς, άνδρες και γυναίκες, και να τους πάει στα Ιεροσόλυμα, συμβαίνει κάτι αναπάντεχο και για τον ίδιο και για όλους. Στο δρόμο ο Χριστός τού φανερώνεται σε όραμα με τη μορφή εκτυφλωτικού φωτός και τον καλεί κοντά του. «*Σαούλ, Σαούλ, γιατί με καταδιώκεις; (...) Είμαι ο Ιησούς, που εσύ καταδιώκεις. (...) Είναι σκληρό να κλωτσάς σε σκληρά καρφιά*». Η αρχή της μεταστροφής του Σαούλ συμβαίνει στη Δαμασκό, όπου βαπτίζεται και κατηχείται από έναν άνθρωπο με το όνομα Ανανίας. Από δω και στο εξής καταλαβαίνει ποιος πραγματικά είναι ο Ιησούς. Είναι ο αληθινός Μεσσίας του κόσμου και όχι κάποιος ψευδοπροφήτης.

Φεύγει για την Αραβία, προφανώς για να γλιτώσει από το κυνήγι κατά των χριστιανών. Μετά από λίγο καιρό επιστρέφει πάλι στη Δαμασκό, όπου από το 34 ως το 37 μ.Χ. κάνει ιεραποστολή. Φεύγει πάλι, γιατί οι Ιουδαίοι δεν τον θέλουν και προσπαθούν να του κάνουν κακό και βρίσκεται στα Ιεροσόλυμα. Εκεί

θα γνωρίσει τον απόστολο Πέτρο και τον Ιάκωβο τον Αδελφόθεο. Οι μαθητές του Χριστού, αρχικά, φοβόντουσαν να τον πλησιάσουν και να συνδεθούν μαζί του. Όλοι τον κοιτούσαν με καχυποψία, γιατί δε γνώριζαν πώς συνέβη η μεταστροφή του και αν ήταν αληθινή. Ο Παύλος προσπαθούσε να μιλάει με όλους, ακόμα και με τους Ιουδαίους. Όταν οι χριστιανοί όμως κατάλαβαν ότι κινδυνεύει η ζωή του, τον έστειλαν στην πατρίδα του την Ταρσό. Η απορία όλων ήταν, πώς αυτός ο τρομερός διώκτης των χριστιανών, κάνει τώρα κήρυγμα για το Χριστό ως το μόνο αληθινό Θεό!

Την εποχή εκείνη βρισκόμενος ο Παύλος στην Αντιόχεια, στέλνεται από την τοπική χριστιανική κοινότητα για την πρώτη του αποστολική περιοδεία μαζί με έναν άλλο χριστιανό αδελφό του, το Βαρνάβα (47-48 μ.Χ.), αφού πριν είχαν κάνει ένα ταξίδι στα Ιεροσόλυμα προκειμένου να μεταφέρουν τροφές και ρούχα στους ανθρώπους που είχαν πέσει θύματα ενός λιμού. Θα επισκεφτούν πολλές περιοχές για να μιλήσουν στους ανθρώπους, Ιουδαίους κυρίως, αλλά και ειδωλολάτρες, για το Χριστό, τη διδασκαλία Του και να ιδρύσουν Εκκλησίες βαπτίζοντας αυτούς που το ήθελαν, χριστιανούς. Μεταξύ άλλων, πήγαν λοιπόν στη Σελεύκεια, στην Κύπρο, στην Αντιόχεια της Πισιδίας, στο Ικόνιο, όπου φυλακίστηκαν και βασανίστηκαν, στα Λύστρα και επέστρεψαν στην Αντιόχεια της Συρίας. Σ' αυτά τα μέρη ο Παύλος με τη βοήθεια των συνεργατών του κήρυξε, ίδρυσε χριστιανικές κοινότητες, ενθουσίασε με το λόγο του πολλούς ανθρώπους και γι' αυτό λιθοβολήθηκε, εκδιώχθηκε και υπέφερε από τους άπιστους. Μάλιστα, στα Λύστρα, έκανε και ένα θαύμα: θεράπευσε έναν άνθρωπο χωλό από τότε που γεννήθηκε. Γενικά, ταλαιπωρήθηκε πάρα πολύ διωκόμενος συνέχεια, αλλά η περιοδεία έφερε πολλούς καρπούς, αφού πολλοί, Ιουδαίοι, αλλά και Εθνικοί έγιναν χριστιανοί.

Παίρνοντας συνοδό του τον απόστολο Σίλα αυτή τη φορά, ο Παύλος ξεκινάει δεύτερη περιοδεία από το 49 έως το 52 μ.Χ. Στην Αντιόχεια το κήρυγμά του είχε δώσει καρπούς και έπρεπε να πάει κι αλλού. Πέρασε από τη Συρία, την Κιλικία, έφτασε στα Λύστρα, στη Δέρβη. Είχε σκοπό να επισκεφτεί σ' αυτήν την περιοδεία Εκκλησίες που είχε ήδη ιδρύσει για να τις ενισχύσει, όμως πέρα απ' αυτό το σχέδιο του Θεού προέβλεπε κι άλλα. Με τη βοήθεια έτσι ενός οράματος έφτασε στους Φιλίππους, στη σημερινή Καβάλα. Περνάει πια από την Ασία στην Ευρώπη. Εκεί βαπτίζει την πρώτη Ελληνίδα που θέλησε να γίνει χριστιανή, τη Λυδία και τους δικούς της. Επίσης, θεραπεύει μια μαντευόμενη γυναίκα, που τη χρησιμοποιούσαν οι κύριοί της για να βγάζουν χρήματα και κλείνεται ο Παύλος στη φυλακή μαζί με τους συνεργάτες τους, αφού έχουν ραβδιστεί. Τους κατηγορούν ότι φέρνουν ξένα, ιουδαϊκά έθιμα και πως θέλουν να αλλάξουν τις ελληνορωμαϊκές παραδόσεις του τόπου. Από τη φυλακή φεύγουν με θαυματουργικό τρόπο και μάλιστα γίνεται χριστιανός τότε και ο φύλακας. Συνεχίζεται η περιοδεία σε Θεσσαλονίκη και Βέροια, το κυνήγι εναντίον τους δε σταματά και καταλήγουν στην Αθήνα, όπου όταν ακούν να μιλάνε τους κοροϊδεύουν, όπως πουθενά αλλού. Δεν τον κατάλαβαν τον Παύλο οι Αθηναίοι. Στην αρχή τον άκουγαν με προσοχή, μα μόλις τους μίλησε για ανάσταση νεκρών άρχισαν να τον χλευάζουν. «Καλά, καλά, θα σε ξανακούσουμε...». Εξάρση ήταν δύο άνθρωποι που συγκινήθηκαν από τον Παύλο, ο Διονύσιος και η Δάμαρις. Συνεχίζει το ιεραποστολικό του έργο απτόητος στην Κόρινθο, όπου κι εκεί οι Ιουδαίοι δεν τον αφήνουν ήσυχο και τον στέλνουν για ανακρίσεις με την κατηγορία ότι προσπαθεί να πείσει τους ανθρώπους να λατρεύουν το Θεό με τρόπο που είναι αντίθετος στο νόμο κι έπειτα φτάνει στην Έφεσο συνεχίζοντας την ιεραποστολή του με μεγάλη επιτυχία. Η θεά Άρτεμις έχασε πολλούς οπαδούς εκεί.

Στην τρίτη περιοδεία (52-56 μ.Χ.) ο απόστολος Παύλος περνάει από μέρη που έχει ξαναεπισκεφτεί και συναντά ανθρώπους με τους οποίους έχει κάνει σχέσεις, αλλά δεν παύει να διώκεται, φυλακίζεται πάλι και οι Ρωμαίοι τον στέλνουν να δικαστεί στην πρωτεύουσα της Αυτοκρατορίας, την Ρώμη. Ναυαγεί κατά τη διάρκεια του ταξιδιού του στη νήσο Μελίτη (την σημερινή Μάλτα ή κατά άλλους την Κεφαλονιά). Θα αθωωθεί προσωρινά, θα κάνει μία τέταρτη και τελευταία περιοδεία και όταν στη Ρώμη κυβερνήσει ο Νέρωνας, ο οποίος κατηγορήσε τους χριστιανούς για την μεγάλη φωτιά που έβαλε ο ίδιος, ο απόστολος Παύλος θα θανατωθεί - μαζί με τον απόστολο Πέτρο- τον Οκτώβριο του 64 μ.Χ.

Η Εκκλησία μας τιμά την μνήμη του στις 29 Ιουνίου κάθε χρόνο, ενώ γίνεται ειδικός εσπερινός στην Πνύκα, κάτω από την Ακρόπολη προς τιμήν του.

Ερμηνευτικά σχόλια

Ρωμαίος πολίτης με εβραϊκό θρήσκευμα και ελληνική παιδεία: αυτή ήταν η ταυτότητα του Σαούλ, έτσι μεγάλωσε. Ήξερε πως είναι πολίτης της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας και οφείλει απόλυτη υπακοή στον πρώτο Ρωμαίο πολίτη, δηλαδή τον αυτοκράτορα. Πίστευε μόνο στον Θεό της Παλαιάς Διαθήκης, τον Θεό των προφητών, ο οποίος έδωσε στους ανθρώπους μέσω του Μωυσή το Νόμο, δηλαδή κανόνες για να ζουν όπως ο Θεός ήθελε. Δεν πίστευε ότι ο Χριστός ήταν ο αληθινός Υιός του Θεού, ο απεσταλμένος από τον Πατέρα Του, Μεσσίας του κόσμου και Θεάνθρωπος. Γνώριζε την ελληνική γλώσσα και είχε μάθει

διδασκαλίες Ελλήνων φιλοσόφων, γιατί εκείνα τα χρόνια οι Ρωμαίοι πολίτες μάθαιναν για τον ελληνικό πολιτισμό, τον οποίο συμπαθούσαν οι αυτοκράτορές τους.

Στο δρόμο προς τη Δαμασκό: ήταν σκληρός ο Παύλος με τους χριστιανούς. Τους κυνηγούσε για να τους παραδώσει σε ανακριτές. Οι Ρωμαίοι ήθελαν την εξόντωση των χριστιανών. Ο αυτοκράτορας απαιτούσε να τον τιμάνε ως Θεό και βλέποντας την εξάπλωση μιας νέας θρησκείας που θα ήταν απειλή για την απόλυτη εξουσία του, διατάζει να συλλάβουν όσους την ασπάζονταν. Στον Παύλο συμβαίνει μεταστροφή, δηλαδή μετάνοια, αλλαγή. Βλέπει, ακούει τον Χριστό και η καρδιά του αντιλαμβάνεται πόσο λάθος δρόμο είχε πάρει στη ζωή του. Κατηχείται, μαθαίνει για τον Ιησού που πολεμούσε την αλήθεια, βαπτίζεται και ακολουθεί το δρόμο Του, δρόμο σταυρού και ανάστασης. Θέλει να μιλήσει σ' όλο τον κόσμο για τον αληθινό Θεό, να φτιάξει Εκκλησίες εκεί που δεν υπάρχουν, να ζησει και ο κόσμος αυτό που ο ίδιος βίωσε, την μετάνοια, που γεμίζει την καρδιά αγάπη για τον Χριστό και όλο τον κόσμο. Μετάνοια θέλει και για όλους εμάς ο Θεός, που σημαίνει η καρδιά να Τον ζητά συνεχώς και να είναι έτοιμη να θυσιάσει από αγάπη.

«Είναι σκληρό να κλωτσάς σε σκληρά καρφιά»: Τα λόγια αυτά του Χριστού προς τον Παύλο, σημαίνουν πως είναι δύσκολο και βασανιστικό κάποιος να τα βάζει και να μάχεται μ' Αυτόν που έχει πιο μεγάλη δύναμη. Θέλει να του δείξει πως έχει πάρει έναν λάθος, μάταιο δρόμο.

Οι περιοδείες του Παύλου: ο Παύλος μετά τη μεταστροφή του αφιέρωσε όλη τη ζωή του σε ένα σκοπό: να κάνει γνωστό το Χριστό και τη διδασκαλία του σε όλο τον κόσμο, να γνωρίσει ο κόσμος, Ιουδαίοι και ειδωλολάτρες, την Αλήθεια, ποιος είναι αληθινά ο Χριστός. Αυτό σημαίνει ιεραποστολή. Έκανε πάρα πολλά ταξίδια, προγραμματισμένα και απρόοπτα, έζησε μεγάλες χαρές και λύπες. Για το σκοπό αυτό θυσιάσε, όχι απλώς κάποιο χρόνο ή κάποιες χαρές, αλλά τον εαυτό του ολόκληρο. Οι δυσκολίες που συνάντησε ήταν πολλές, συχνές και βαριές. Οι Ιουδαίοι που τον άκουγαν ή τον έδιωχναν ή τον κυνηγούσαν. Δεν άλλαζαν εύκολα την προσήλωσή τους στο Νόμο. Είχαν βολευτεί σ' αυτή την πίστη και επίσης ήταν αδιανόητο να αποδεχτούν πως οι άρχοντες του Ισραήλ είχαν κάνει λάθος και σταύρωσαν το Χριστό άδικα. Πολλοί όμως ακολούθησαν το κήρυγμα του Παύλου και έγιναν χριστιανοί. Οι ειδωλολάτρες πάλι ή αλλιώς εθνικοί ήταν προσκολλημένοι στους ψεύτικους θεούς και οι πιο μορφωμένοι ακολουθούσαν τη σκέψη των φιλοσόφων που δε μιλούσε για Χριστό και ανάσταση. Και ειδωλολάτρες όμως πίστεψαν. Οι εξορίες, τα βασανιστήρια, οι φυλακίσεις και οι λοιδορίες ήταν όλα αυτά πολύ οικεία στον Παύλο και τους συνεργάτες του. Θυσία εαυτού όμως σημαίνει αγάπη για το Χριστό και υπομονή που τη στηρίζει η χαρά της πίστης ότι ο Χριστός υπάρχει, μας αγαπάει και δε θα μας εγκαταλείψει. Την πίστη και τη χαρά του ο Παύλος ήθελε να τη μοιραστεί, να βιώσουν και οι άλλοι την αγάπη που ζούσε ο ίδιος! Βρήκε γόνιμο έδαφος στην πείνα και δίψα των ανθρώπων για την Αλήθεια και ίδρυσε πολλές χριστιανικές κοινότητες, τις οποίες δε ξέχασε, αλλά ενίσχυε και από μακριά γράφοντας και στέλνοντάς τους επιστολές. Και ας μη ξεχνάμε πως ο Παύλος ακολουθεί μια τέτοια ζωή με μια αρρώστια που ποτέ δε θεραπεύτηκε. Ο Θεός δεν του πήρε, αλλά του έδωσε για δύναμη τη χάρη Του. Επίσης κατά τις περιοδείες του, δούλευε κιάλας ως σκηνοποιός, έφτιαχνε δηλαδή σκηνές.

Θυσία: ένας διώκτης των χριστιανών γίνεται Απόστολος του Χριστού και αλλάζει τον κόσμο, όλα τα έθνη, πλουτίζοντας κάθε τόπο που επισκέπτεται με την ομορφιά της Εκκλησίας, την ομορφιά να ζεις μαζί με τους άλλους την ελπίδα του Χριστού και τον πόθο της αγάπης του. Το μήνυμα της Ανάστασης του Χριστού και της δικής μας μελλοντικής ανάστασης πάει παντού. Όπου οι άνθρωποι θέλουν το ακολουθούν!

Ερωτήσεις

1. Ποια ήταν η ταυτότητα του Παύλου;
2. Ποιο μεγάλο γεγονός συμβαίνει στη ζωή του Παύλου και πώς την αλλάζει;
3. Τι σημαίνει η έκφραση που είπε ο Χριστός στον Παύλο «είναι σκληρό να κλωτσάς τα καρφιά»;
4. Ποιος ήταν ο σκοπός της ζωής του Αποστόλου Παύλου μετά τη μεταστροφή του;
5. Τι σημαίνει θυσία του εαυτού μας για το Χριστό;

Συμπέρασμα

Οι άγιοι θυσίαζαν τον εαυτό τους για τον Χριστό και τη πίστη, επειδή αγαπούσαν Θεό και ανθρώπους!

Ώρα για Παιχνίδι

Βάλε στη σωστή σειρά τα γράμματα ώστε να σχηματιστούν τα ονόματα 6 πόλεων που επισκέφτηκε ο Απόστολος Παύλος:

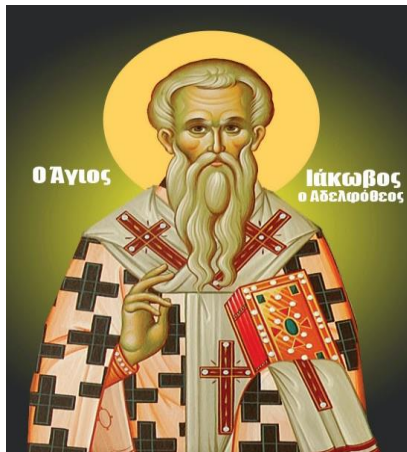
ΘΛΟΕΣΣΚΗΑΝΙ ΡΩΤΑΔΑ ΥΣΤΛΡΑ ΘΗΝΑΑ ΚΟΝΘΙΡΟΣ ΣΕΦΕΟΣ

Να ζωγραφίσεις τον απόστολο Παύλο

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 3

Η συμμετοχή μας στην Θεία Κοινωνία

Ο Άγιος Απόστολος Ιάκωβος ο αδελφόθεος

Ο Άγιος Ιάκωβος ονομάζεται αδελφόθεος γιατί, κατά την επικρατέστερη γνώμη, ήταν υιός του Ιωσήφ, του μνηστήρα της Παναγίας. Ο Ιωσήφ ήταν παντρεμένος και είχε επτά παιδιά, τέσσερα αγόρια και τρία κορίτσια. Η γυναίκα του πέθανε και όταν η Παναγία μεγάλωσε και έπρεπε να βγει από τον ναό του Ιεροσολύμων, ο Ιωσήφ την πήρε κοντά του, ως ο πιο κοντινός συγγενής της. Από την παιδική του ηλικία έζησε με αυστηρή άσκηση, δεν έπινε κρασί ούτε δυνατά ποτά. Ήταν κοντά στον Χριστό σε όλη την πορεία του Κυρίου στον κόσμο. Μετά τον Μυστικό Δείπνο και τη σύλληψη του Χριστού, ο Ιάκωβος έμεινε σε ένα σπίτι και για τρεις μέρες δεν έφαγε ούτε ήπιε απολύτως τίποτα, αλλά προσευχόταν. Μετά την Ανάσταση αξιώθηκε να είναι από τους πρώτους στους οποίους εμφανίστηκε ο αναστημένος Χριστός. Μετά την Ανάληψη του Κυρίου οι Απόστολοι τον εξέλεξαν πρώτο επίσκοπο Ιεροσολύμων. Καθημερινά εισέρχονταν στο Ναό και επί ώρες στεκόταν γονατιστός στην προσευχή σε βαθμό που τα γόνατά του έγιναν σκληρά σαν πέτρα.

Προήδρευσε στην Αποστολική Σύνοδο, στην οποία αποφασίστηκε ο χριστιανισμός να μην μείνει στους Εβραίους, αλλά να διαδοθεί και στους υπόλοιπους λαούς. Έγραψε μία επιστολή προς όλους τους χριστιανούς, η οποία συμπεριελήφθη στην Καινή Διαθήκη. Ο Απόστολος Ιάκωβος συνέταξε επίσης τη Θεία Λειτουργία που έχει το όνομά του και αποτελεί πηγή όλων των Λειτουργιών της Ορθοδόξου εκκλησίας μας. Αυτήν χρησιμοποιούσαν οι πρώτοι χριστιανοί για να κοινωνήσουν προετοιμασμένοι το σώμα και το αίμα του Χριστού.

Γύρω στο 62 μ.Χ ο Άγιος Ιάκωβος μαρτύρησε από τους Εβραίους. Τον έριξαν από το πτερύγιο του ναού, τον λιθοβόλησαν και ένας από αυτούς τον αποτελείωσε χτυπώντας τον με ξύλο στο κεφάλι. Για την υπερβολική του δικαιοσύνη οι Εβραίοι τον αποκαλούσαν «Δίκαιο».

Η Εκκλησία μας τιμά την μνήμη του κάθε χρόνο στις 23 Οκτωβρίου.

Ερμηνευτικά σχόλια

Αδελφόθεος: ο άγιος Ιάκωβος ήταν αδερφός του Χριστού, μολονότι ήταν γεννημένος από άλλον πατέρα (τον Ιωσήφ) και άλλη μητέρα (την πρώτη γυναίκα του Ιωσήφ), ενώ ο Χριστός δεν είχε ως πατέρα άνθρωπο (γεννήθηκε από το Άγιο Πνεύμα) και η μητέρα Του η Παναγία δεν είχε σχέσεις με κανέναν άντρα (ούτε με τον Ιωσήφ), αλλά έμενε στο σπίτι του Ιωσήφ και τον βοήθησε να μεγαλώσει τα επτά παιδιά του, μαζί με τον Χριστό. Γι' αυτό και ο Ιάκωβος, που ήταν ένα από τα επτά παιδιά του Ιωσήφ, ονομάστηκε αδελφόθεος διότι ήταν σα να ήταν αδερφός του Χριστού, αφού μεγάλωσαν μαζί.

προσευχόταν και νήστευε: ο άγιος Ιάκωβος ήταν ασκητικός άνθρωπος. Αγάπησε τον Χριστό πολύ και ακολούθησε έναν δρόμο αφιέρωσης σ' Αυτόν. Γι' αυτό και έδωσε πολλές απαντήσεις και μεγάλη βοήθεια στη Εκκλησία, αλλά και αξιώθηκε να μαρτυρήσει για την αγάπη του Χριστού, όντας ο πρώτος επίσκοπος των Ιεροσολύμων.

Θεία λειτουργία: Η πρώτη Θεία Λειτουργία τελέστηκε από τον ίδιο τον Χριστό κατά το Μυστικό Δείπνο. Εκεί ο Χριστός μοίρασε τον άρτο, το ψωμί σε κομμάτια στους μαθητές του λέγοντας ότι αυτό είναι το σώμα του. Έπειτα τους έδωσε να πιούν κρασί λέγοντας ότι αυτό είναι το Αίμα του που ο ίδιος προσφέρει

για να συγχωρεθούν οι αμαρτίες όλων. Μέσα στο ναό οι ιερείς και οι λαϊκοί συμμετέχουν στη θεία ευχαριστία ως ένα σώμα. Ο ιερέας παίρνει τεμάχια άρτου από το πρόσφορο των πιστών καθώς και οίνο. Αυτά τα προσφέρει ως δώρα στο θεό, επικαλείται τη χάρη του Αγίου Πνεύματος και έτσι μεταβάλλονται σε σώμα και αίμα Χριστού. Οι χριστιανοί που κοινωνούν ενώνονται με το Χριστό, την πηγή της ζωής, και μεταξύ τους.

Προετοιμασμένοι: Α) Με αγάπη. Νιώθουμε αγάπη προς το Χριστό που θυσιάζεται για μας. Αγαπούμε όμως και τους συνανθρώπους μας. Συγχωρούμε όλους όσους μας έχουν στενοχωρήσει. Έχουμε εξομολογηθεί όλες τις αμαρτίες μας, δηλαδή κακές σκέψεις ή πράξεις, στον πνευματικό ιερέα. Β) Με πίστη. Ότι μεταλαμβάνουμε πραγματικά σώμα και αίμα Χριστού. Γ) Με φόβο θεού. Με αίσθημα σεβασμού, ευλάβειας, ευγνωμοσύνης και κατάνυξης.

Ιδιαιτερότητες Θείας Λειτουργίας Αγίου Ιακώβου: Α) Μεγαλύτερη σε διάρκεια που δείχνει το ζήλο των πρώτων χριστιανών. Β) Οι ιερείς βρίσκονται κοντά στους πιστούς, στραμμένοι προς αυτούς χωρίς να τους χωρίζει το τέμπλο. Αυτό δείχνει την ενότητα κλήρου και λαού. Γ) Οι πιστοί μεταλαμβάνουν όπως οι ιερείς, χωριστά δηλαδή το σώμα και το αίμα του Χριστού. Αυτό δείχνει ότι στην πρώτη Εκκλησία και σε συμβολικό επίπεδο ιερείς και λαϊκοί απολάμβαναν ίσης τιμής ενώπιον του Θεού. Τώρα η θεία κοινωνία των λαϊκών δίδεται μαζί, για πρακτικούς λόγους (παιδιά, έλλειψη υπομονής), αυτό όμως δε σημαίνει ότι έχει σταματήσει η ισοτιμία.

Είναι σημαντική η συμμετοχή μας στη θεία λειτουργία, διότι γινόμαστε ένα με τον Χριστό και μεταξύ μας. Μεταλαμβάνουμε το Σώμα και το Αίμα του Χριστού και την ίδια στιγμή καλούμαστε να δείχνουμε αγάπη ο ένας στον άλλο και σε όλο τον κόσμο. Ταυτόχρονα, μαθαίνουμε να προσευχόμαστε και να μοιραζόμαστε τις χαρές και τις λύπες μας. Ας συμμετέχουμε από την παιδική μας ηλικία στο μυστήριο που μας δίνει ζωή.

Ερωτήσεις

1. Γιατί ο άγιος Ιάκωβος ονομάστηκε «αδελφόθεος»;
2. Γιατί είναι σημαντική η συμμετοχή μας στη Θεία Λειτουργία;
3. Τι γίνεται ο άρτος και ο οίνος κατά τη Θεία Λειτουργία;
4. Πως προσερχόμαστε για να κοινωνήσουμε;
5. Ποιες οι ιδιαιτερότητες της Θείας Λειτουργίας του Αγίου Ιακώβου ;

Συμπέρασμα

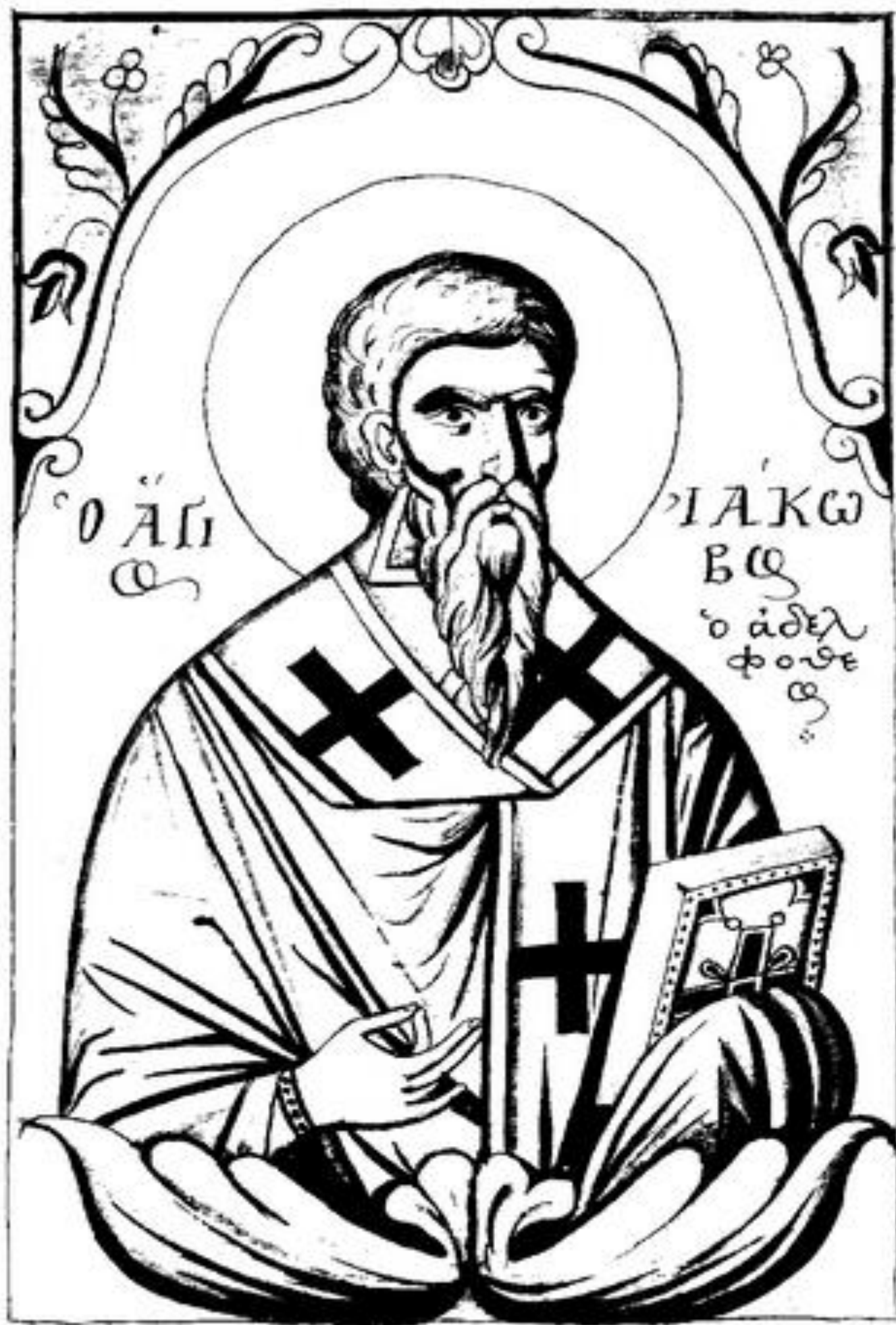
Ας συμμετέχουμε τακτικά στη Θεία Λειτουργία και ας μεταλαμβάνουμε όσο το δυνατόν συχνότερα για να ενωνόμαστε με το Χριστό!

Ώρα για Παιχνίδι

Να βρεις 10 λέξεις που σχηματίζονται στη σειρά των γραμμάτων και σχετίζονται με την ιστορία που άκουσες

ΛΚΞΗΓΙΑΚΩΒΟΣΚΞΗΓΓΑΛΟΙΑΔΕΛΦΟΘΕΟΣΚΛΚΞΗΓΗΣΞΔΝΚΙΕΡΟΣΟΛΥΜΑΚΞΗΓΦΔΣΑΠΟΣΤΟΛΟΣΚΞ
ΗΘΙΥΘΦΚΛΗΣΥΝΟΔΟΣΚΞΗΓΘΙΥΟΛΚΗΞΓΦΔΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΚΞΗΚΛΞΦΚΚΟΙΝΩΝΙΑΚΞΗΚΛΟΙΠΙΣΤΗΣΞ
ΗΓΦΟΒΟΣΜΝΚΛΗΙΥΑΓΑΠΗΚΞΗΓΦΞΚΛΟΙ

Να ζωγραφίσεις τον απόστολο Ιάκωβο τον Αδελφόθεο

Ο ΑΓΙ
Ω

ΙΑΚΩ
ΒΩ
Ο ΑΔΕΛΦΟ
ΦΟΒΕ
Ω

Η Εκκλησία ανοίγεται σε όλο τον κόσμο

Ο Απόστολος Αριστόβουλος, επίσκοπος Βρετανίας

Ο Απόστολος Αριστόβουλος, Κύπριος στην καταγωγή, ήταν αδελφός του αποστόλου Βαρνάβα και ένας εκ των εβδομήκοντα αποστόλων. Το όνομα Αριστόβουλος είναι ελληνικό και σημαίνει αυτός που συμβουλεύει τα χρήσιμα, τα άριστα. Έγινε πιστός ακόλουθος του αποστόλου Παύλου και τον συνόδευσε στις αποστολικές του περιοδείες. Ο απόστολος Παύλος αφού διέκρινε σε αυτόν τον ιδιαίτερο ζήλο και της οργανωτικές του ικανότητες, χειροτονεί τον Αριστόβουλο πρώτο επίσκοπο Βρετανίας και τον στέλνει στις Βρετανικές Νήσους να κηρύξει το λόγο του Θεού.

Οι Βρετανοί όμως εκείνη την περίοδο ήταν βάρβαροι και δύσκολα μπορούσε κάποιος να τους προσεγγίσει. Ο απόστολος Αριστόβουλος με την εμπειρία που απέκτησε ακολουθώντας τον απόστολο Παύλο, με πολλή υπομονή και πίστη στο Θεό, κήρυξε για την αγάπη και την εσωτερική γαλήνη που αυτή χαρίζει. Δε χρησιμοποιούσε δύσκολες λέξεις μα με απλά κατανοητά λόγια που πήγάζαν από τη βαθιά του πίστη, κατάφερε να κάνει αρκετούς Βρετανούς να ασπαστούν το Χριστιανισμό. Η επιμονή του τον έκανε να ξεπερνά τα εμπόδια και τους εξευτελισμούς κι έτσι σιγά σιγά δημιουργήθηκε μια ζωντανή εκκλησία με ιερείς και διακόνους.

Η μνήμη του εορτάζεται τρεις φορές, την 15η Μαρτίου, την 31η Οκτωβρίου, και την 4η Ιανουαρίου μαζί με τους εβδομήκοντα αποστόλους.

Ερμηνευτικά σχόλια

Οι εβδομήκοντα απόστολοι: εκτός από τους δώδεκα μαθητές, τον Χριστό ακολουθούσαν και άλλοι άνθρωποι. Οι λεγόμενοι «εβδομήκοντα απόστολοι» είναι μαθητές που ο ίδιος ο Χριστός επέλεξε και τους έστειλε σε διάφορα μέρη για να προετοιμάσουν τους λαούς για τον ερχομό Του.

πιστός ακόλουθος του αποστόλου Παύλου: Είναι σημαντικό στη ζωή μας να έχουμε πρότυπα για να βοηθούμε στον αγώνα μας προς τη Βασιλεία των Ουρανών. Ο άγιος Αριστόβουλος επέλεξε τον απόστολο Παύλο και τον ακολούθησε πιστά. Ο Χριστιανός έχει ως πρότυπα του τους Αγίους που με τη ζωή τους έγιναν λαμπρά παραδείγματα της θείας χάριτος. Αλλά καλείται να διαλέξει και έναν «οδηγό» στην πορεία του προς το Χριστό, του οποίου να ακολουθεί τις συμβουλές. Είναι ο πνευματικός πατέρας, ο εξομολόγος που μας βοηθάει να ξεπερνάμε τα εμπόδια και να βιώνουμε τις εντολές του Θεού.

πρώτο επίσκοπο Βρετανίας: συνήθως κάθε αρχή περιέχει ενθουσιασμό αλλά και φόβο. Ενθουσιασμό λόγω της δημιουργικής διάθεσης που κρύβουμε μέσα μας αλλά και φόβο για το άγνωστο. Στη ζωή μας θα κάνουμε πολλά νέα ξεκινήματα, πρώτη φορά στο σχολείο, πρώτη φορά στο πανεπιστήμιο, πρώτη φορά μόνος στο σπίτι, πρώτη φορά σε μια ξένη χώρα... Κάθε νέα αρχή είναι μια καινούργια εμπειρία γι αυτό και δεν θα πρέπει ο φόβος να μας σταματάει. Για τον χριστιανό το καλύτερο «αντίδοτο» στο φόβο είναι η προσευχή, η επίκληση της βοήθειας του Θεού. Ένα απλό «Κύριε ελέησον» μας δίνει το θάρρος να προχωρήσουμε.

δύσκολα μπορούσε κάποιος να τους προσεγγίσει: η επικοινωνία είναι αναγκαίο συστατικό κάθε κοινωνίας, και κάθε κοινωνία έχει τους δικούς της κώδικες επικοινωνίας. Τα μέλη μιας οικογένειας ξεχωρίζουν από τα μέλη μιας άλλης, ένας λαός έχει άλλα χαρακτηριστικά από τους υπόλοιπους, και αυτά τα χαρακτηριστικά πολλές φορές λειτουργούν ως εμπόδιο στη συνάντηση των ανθρώπων. Ωστόσο, ο απόστολος Αριστόβουλος και όλοι οι απόστολοι μας απέδειξαν με τη ζωή τους ότι ο Χριστιανισμός δεν

είναι μια κλειστή κοινωνία, μια κλίκα που δεν μπορεί να μπει κανείς, αλλά μια ζεστή αγκαλιά για κάθε άνθρωπο που θέλει να βιώσει την αληθινή αγάπη που μας δίδαξε ο Χριστός.

πήγαζαν από τη βαθιά του πίστη: Αν θέλουμε να φέρουμε κάποιο φίλο ή κάποιο αγαπημένο μας πρόσωπο πιο κοντά στην Εκκλησία, δεν είναι ανάγκη να του παραθέτουμε αποδεικτικά στοιχεία για την ύπαρξη του Θεού. Αρκεί μόνο να γίνουμε ζωντανό παράδειγμα, να γίνουμε εμείς το πρότυπο για να καταλάβουν οι γύρω μας πως τα λόγια του Χριστού και της Εκκλησίας δεν είναι απλώς όμορφες ιστορίες αλλά βίωμα, είναι τρόπος ζωής και όποιος Τον ακολουθεί μπορεί να ζήσει την αληθινή χαρά.

Από την παιδική μας ηλικία αξίζει να είμαστε ανοιχτοί στους άλλους ανθρώπους. Να κάνουμε καινούργιους φίλους. Να μπορούμε να αναζητούμε την αλήθεια και να μη μένουμε στα όσα γνωρίζουμε. Το ίδιο έχει να κάνει και με την Εκκλησία και τη ζωή της. Να είμαστε ανοιχτοί στο να μάθουμε περισσότερα για τον Χριστό και την αλήθεια της πίστης και να μην κλεινόμαστε και επαναπαυόμαστε στα όσα γνωρίζουμε. Το καινούργιο να μην το αντιμετωπίζουμε με φόβο, αλλά με εμπιστοσύνη στον Χριστό και σε όσους μας αγαπούνε. Ακόμη κι αν έχει δυσκολίες και σταυρούς, μας δίνει τη δυνατότητα να μορφύνουμε τη ζωή μας!

Ερωτήσεις

1. Ποιοι ήταν οι εβδομήκοντα απόστολοι;
2. Γιατί πήγε ο απόστολος Αριστόβουλος στη Βρετανία και τι βρήκε εκεί;
3. Πως κατάφερε να πείσει ο απόστολος Αριστόβουλος για τα λεγόμενα του;
4. Πως θα πρέπει να αντιμετωπίζουμε καθετί καινούργιο στη ζωή μας;

Συμπέρασμα

Ο Χριστός ήρθε στον κόσμο να συναντήσει κάθε έναν από εμάς και μας καλεί να ανοίξουμε την αγκαλιά μας και να αγαπήσουμε κάθε άνθρωπο όσο διαφορετικός κι αν είναι.

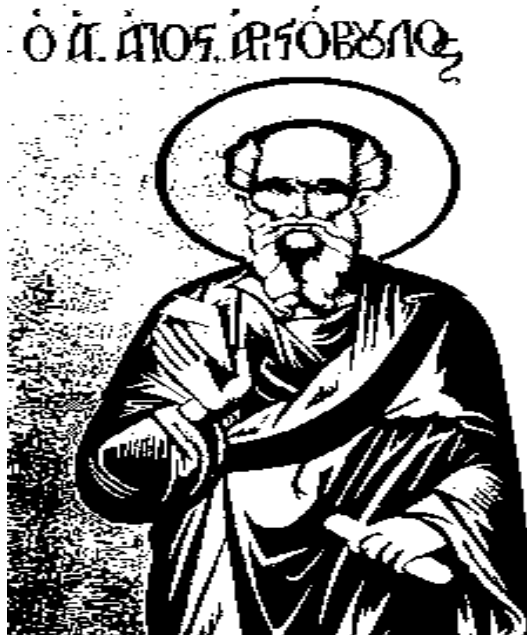
Η Κυριακή Προσευχή στα αγγλικά

Our Father who art in heaven, hallowed be thy name. Thy kingdom come. Thy will be done on earth as it is in heaven. Give us this day our daily bread, and forgive us our trespasses, as we forgive those who trespass against us, and lead us not into temptation, but deliver us from evil. Amen.

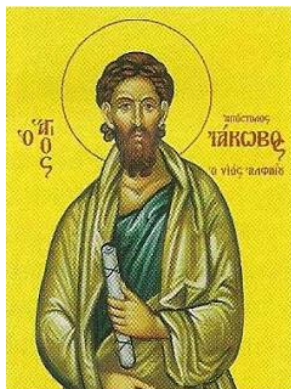
Ώρα για Παιχνίδι

Βάλε το πρόθεμα αριστ(ο) και φτιάξε λέξεις που προέρχονται από τη λέξη άριστος
ούργημα, κράτης, ούχος, είο, τέχνημα

_____, _____, _____, _____, _____
Να ζωγραφίσεις τον απόστολο Αριστόβουλο

Η Εκκλησία μας θέλει αληθινούς

Ο Απόστολος Ιάκωβος του Αλφαίου

Εκτός από τον Ιάκωβο, γιο του Ζεβεδαίου και αδερφό του Ιωάννη τον Ευαγγελιστή, τόσο στον όμιλο των δώδεκα μαθητών όσο και στον ευρύτερο κύκλο των μαθητών του Ιησού αναφέρονται και ένας άλλος μαθητής με το όνομα Ιάκωβος. Είναι ο γιος του Αλφαίου, αδερφός του Αποστόλου Ματθαίου.

Μετά την Ανάληψη του Χριστού και την Πεντηκοστή ο Ιάκωβος, όπως και οι άλλοι μαθητές, κάτι που διαφαίνεται στο βιβλίο των *Πράξεων των Αποστόλων*, αφού αγωνίστηκε για την αλήθεια του Χριστού στην Ιερουσαλήμ, πήγε και σε άλλες χώρες για να κηρύξει το Ευαγγέλιο. Ο βιογράφος του Νικήτας ο Παφλαγών αναφέρει ότι κήρυξε το Ευαγγέλιο στη Γάζα, στην Ελευθερούπολη και στις γειτονικές περιοχές. Εκεί, κατέστρεψε τους βωμούς των ειδώλων και με τη χάρη του Θεού γιάτρευε αρρώστιες και εξεδίωκε τα ακάθαρτα πνεύματα. Γι' αυτό και οι ειδωλολάτρες τον ονόμαζαν «θείο σπέρμα», σπορά κι απεσταλμένο του Θεού.

Ο ιδρώτας, οι μόχθοι και οι κίνδυνοι που υπέστη για τη διάδοση του Ευαγγελίου, ήταν πολλοί. Ο θάνατος πολλές φορές τον πλησίασε, αλλά στη σκέψη του Ιακώβου κυριαρχούσαν ενθαρρυντικά τα λόγια του Κυρίου, «όστις θέλει οπίσω μου ακολουθείν, απαρνησάσθω εαυτόν και αράτω τον σταυρόν αυτού, και ακολουθείτω μοι» (*Μάρκ. 8, 34*). Εκείνος που θέλει να με ακολουθεί σαν γνήσιος μαθητής μου, λέει ο Κύριος, ας απαρνηθεί το διεφθαρμένο από την αμαρτία εαυτό του, και ας πάρει την απόφαση να υποστεί για μένα όχι μόνο θλίψη και δοκιμασία, αλλά ακόμα και θάνατο σταυρικό. Και τότε ας με ακολουθεί, μιμούμενος το παράδειγμα μου. Έτσι και ο Ιάκωβος, μιμούμενος τον Διδάσκαλό Του, υπέστη σταυρικό θάνατο στην Αίγυπτο, στην πόλη Οστρακίνη.

Η Εκκλησία μας τιμά την μνήμη του κάθε χρόνο στις 9 Οκτωβρίου.

Ερμηνευτικά σχόλια

αγωνίστηκε για την αλήθεια του Χριστού: προσεγγίζοντας και τιμώντας έναν απόστολο βρισκόμαστε μπροστά στον ολοζώντανο Χριστό, δηλαδή η αξία του αποστόλου έγκειται όχι σε κάτι δικό του, αλλά στην αντανάκλαση του φωτός του Χριστού. Η σχέση με τον Χριστό επισκιάζει και εξαφανίζει όλες τις θεωρούμενες καυχήσεις του ανθρώπου, είτε φυλετικές είναι αυτές είτε κοινωνικής τάξεως είτε μορφωτικές είτε οτιδήποτε άλλο ανθρώπινο. Με άλλα λόγια, θα μπορούσαμε να πούμε, αυτό που εξαγγέλλει και ο απόστολος Παύλος «*τα πάντα και εν πάσι Χριστός*». Ότι δεν είναι Χριστός, ό,τι δεν φανερώνει τη σωτήρια παρουσία Του, έχει πρόσκαιρη αξία. Κι αυτό συμβαίνει βεβαίως, γιατί μόνον ο Χριστός είναι ο Σωτήρας. Όλα τα άλλα μπορεί να βοηθούν για λίγο στη ζωή μας, αλλά δεν αναιρούν τη φθορά και τον θάνατο.

να κηρύξει το Ευαγγέλιο: η πρώτη περίοδος κατά τη διάρκεια της ζωής των Αποστόλων –λέγεται και αποστολική περίοδος- περιλαμβάνει τους πρώτους Ιουδαίους που προσηλυτίστηκαν από τους Αποστόλους και κυρίως από τους αποστόλους Πέτρο και Παύλο που επιτέλεσαν τεράστιο έργο στη διάδοση του χριστιανισμού μέσα από το κήρυγμα του Ευαγγελίου.

Πράξεις των Αποστόλων: οι Πράξεις των Αποστόλων είναι το πέμπτο κατά σειρά από τα 27 βιβλία της Καινής Διαθήκης. Περιγράφει τη ζωή και τη δράση της αρχαίας εκκλησίας, αμέσως μετά την ανάσταση του Ιησού Χριστού. Συγγραφέας του βιβλίου είναι ο Λουκάς, συνεργάτης του αποστόλου Παύλου. Είναι το δεύτερο βιβλίο που έγραψε ο Λουκάς (μετά το Κατά Λουκάν Ευαγγέλιο).

Κατέστρεψε τους βωμούς των ειδώλων: όχι από μίσος για τους ανθρώπους που πίστευαν στα είδωλα, αλλά γιατί ήθελε, με τη βοήθεια του Χριστού, να δείξει ποιος είναι ο αληθινός Θεός. Η πίστη του αποστόλου στον Χριστό που είχε δει, είχε ζήσει, είχε ακολουθήσει τον έκανε να είναι ασυμβίβαστος με το ψέμα.

Θείο σπέρμα: αυτό σημαίνει ότι δίνει ζωή στους ανθρώπους με την πίστη στον Θεό. Τους κάνει να ξυπνά εντός τους η αναζήτηση της αλήθειας. Και ο Ιάκωβος απεδείκνυε έτσι ότι ήταν απεσταλμένος του Θεού και όχι κάποιος φιλόσοφος ή κάποιος παράξενος άνθρωπος που αποφάσισε να κηρύξει δικά του πιστεύω. Ήταν δυνατός στον λόγο και το παράδειγμα. Αυτό σημαίνει ότι οι άνθρωποι καταλάβαιναν ότι είναι από τον ουρανό.

σταυρικό θάνατο: ο απόστολος Ιάκωβος ακολουθεί τον Χριστό και στον τρόπο του θανάτου. Ασυμβίβαστος με το ψέμα, δε λυπάται ούτε τη ζωή του, αλλά θυσιάζεται για την αλήθεια!

Να μάθουμε κι εμείς από την μικρή μας ηλικία να είμαστε ασυμβίβαστοι με το ψέμα, είτε αυτό έχει να κάνει με την αίσθηση πως τα χαρίσματα που έχουμε, οι επιτυχίες, η γνώση, οι ικανότητες είναι αρκετά για να μας κάνουν σπουδαίους, είτε με το να νομίζουμε ότι μπορούμε να ζήσουμε χωρίς την σχέση με τον Χριστό. Κι ας αποφεύγουμε και τα μικρά ή μεγαλύτερα ψέματα που λέμε μεταξύ μας, προκειμένου να φανούμε σπουδαίοι ή να δικαιολογήσουμε τα έργα μας ή να κρύψουμε τα λάθη μας. Κάποτε αυτό δεν είναι εύκολο διότι είμαστε εγωιστές και θέλουμε να φαινόμαστε οι σπουδαίοι, οι ξεχωριστοί, να εντυπωσιάσουμε. Όμως αν ζούμε με τον Χριστό και τι θέλει στη ζωή μας, τότε μπορούμε να νικήσουμε το ψέμα! Ο Χριστός είναι η Αλήθεια και ζητά από εμάς την αλήθεια!

Ερωτήσεις

1. Τι θαύματα έκανε ο απόστολος Ιάκωβος στις περιοχές που κήρυξε το Ευαγγέλιο;
2. Τι κυριαρχούσε στη σκέψη του αποστόλου Ιακώβου μπροστά στους κινδύνους που υπέστη και στον θάνατο που πολλές φορές τον πλησίαζε;
3. Πόσο εύκολο είναι να είμαστε αληθινοί στη ζωή μας; Τι χρειάζεται;
4. Πόσα είδη ψέματος υπάρχουν;
5. Ποιος είναι η Αλήθεια;

Συμπέρασμα

Να αγωνιζόμαστε για την αλήθεια του Χριστού όπως έκαναν οι Απόστολοι.

Απολυτίκιο του αγίου Ιακώβου του Αλφαίου. Ύμνος δ'. Ταχύ προκατάλαβε.

Την χάριν του Πνεύματος, γλωσσοπυρσεύτω πνοή, ως θεός απόστολος, υποδεχθείς τη ψυχή, Ιάκωβε ένδοξε, έλαμψας εν τω κόσμω, ως Αστήρ εωσφόρος, έλυσας των ειδώλων, την πολύθεον νύκτα. Και νυν απαύστως δυσώπει, υπέρ των ψυχών ημών.

Ώρα για Παιχνίδι

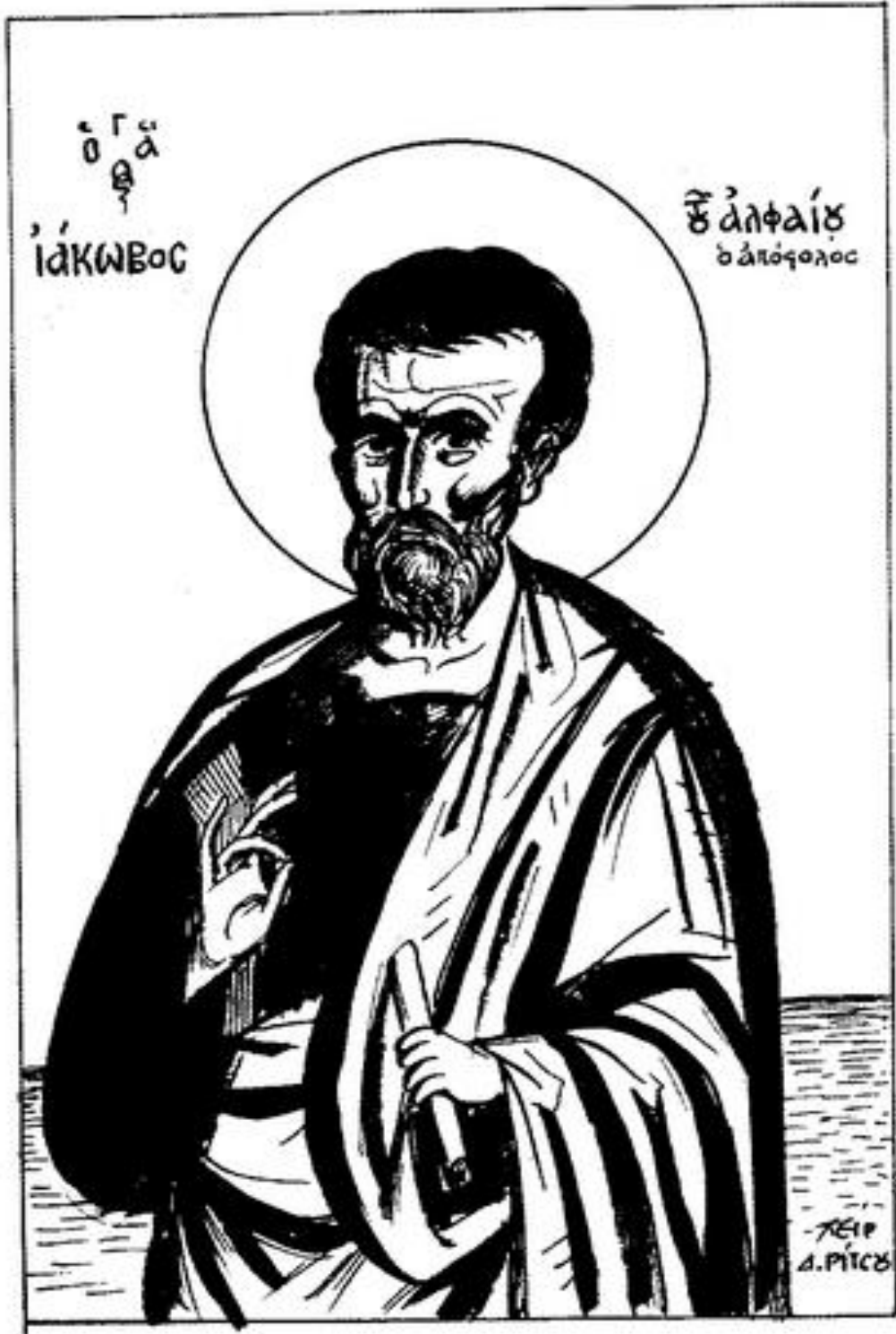
Βρες στο κρυπτόλεξο οριζόντια και κάθετα 8 λέξεις από τις ιστορίες:

Ε	Ι	Α	Κ	Ω	Β	Ο	Σ	Η	Θ	Γ
Ι	Α	Λ	Φ	Α	Ι	Ο	Σ	Ι	Ο	Ι
Δ	Α	Ρ	Χ	Ρ	Ι	Σ	Τ	Ο	Σ	Ο
Ω	Φ	Θ	Ε	Σ	Τ	Α	Υ	Ρ	Ο	Σ
Λ	Μ	Α	Τ	Θ	Α	Ι	Ο	Σ	Ο	Σ
Α	Ι	Γ	Υ	Π	Τ	Ο	Σ	Ι	Α	Κ

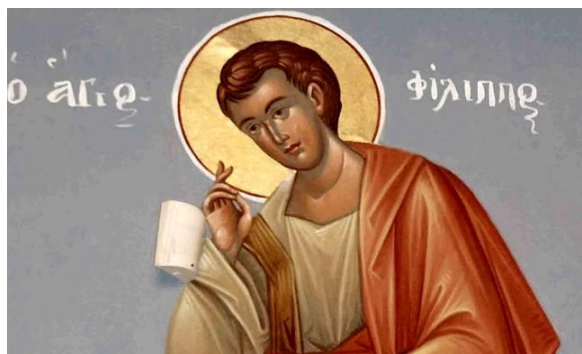
-----/-----/-----/-----/

-----/-----/-----/-----/

Να ζωγραφίσεις τον απόστολο Ιάκωβο του Αλφαίου

Αυτός που νικά τις αμφιβολίες του και εμπιστεύεται τη ζωή του στον Χριστό

Ο Απόστολος Φίλιππος

Ο Άγιος Φίλιππος ήταν ένας από τους δώδεκα μαθητές του Κυρίου. Καταγόταν από τη Βηθσαϊδά της Γαλιλαίας και ήταν συμπατριώτης των αποστόλων Πέτρου και Ανδρέου. Διακρινόταν για την βαθειά προσήλωση του στα βιβλία της Παλαιάς Διαθήκης. Λίγο μετά τη βάπτισή Του συνάντησε ο Κύριος τον Φίλιππο και του είπε να Τον ακολουθήσει. Εκείνος αμέσως άφησε τα πάντα και έγινε μαθητής Του. Δεν έφτασε όμως μόνο αυτό, αλλά με πολύ χαρά συνάντησε τον φίλο του Ναθαναήλ και του είπε: «βρήκαμε αυτόν για τον οποίο έγραψαν ο Μωϋσής και οι Προφήτες. Είναι ο Ιησούς, ο γιος του Ιωσήφ από τη Ναζαρέτ». Κι όταν ο φίλος με αμφιβολία του είπε: «Μα από τη Ναζαρέτ είναι δυνατό να βγει κάτι το καλό», ο Φίλιππος δεν τα χάνει. Με απόλυτη βεβαιότητα σε του άπαντα: «Ερχου και ίδε». Φίλε μου, έλα κι εσύ να δεις με τα μάτια σου και να αντιληφθείς μοναχός σου ότι ο Ιησούς είναι ο Σωτήρας των ανθρώπων.

Τρία χρόνια παρακολούθησε ο Φίλιππος τον Κύριο, ακούει τη διδασκαλία Του και παρακολουθεί τα θαύματα Του. Κάποτε ο Χριστός μετά από την διδασκαλία Του ρώτησε τον Φίλιππο «Από ποιο μέρος, Φίλιππε, θα αγοράσουμε ψωμιά για να φάγουν όλοι αυτοί οι άνθρωποι που μας ακούν σε αυτό τον ερημικό τόπο;». Ο Φίλιππος απάντησε πως τα ψωμιά δεν φτάνουν για να χορτάσουν τόσο πολλοί. Τότε ο Χριστός ευλόγησε τα λίγα ψωμιά και ψάρια ώστε να φτάσουν για όλους και να περισσέψουν κιόλας. Κατά την διάρκεια του Μυστικού δείπνου ρώτησε ο Φίλιππος τον Χριστό: «Κύριε, αποκάλυψε μας, δείξε μας τον Πατέρα, και αυτό μας αρκεί». Και ο Κύριος μεταξύ άλλων του απάντησε: «Δεν πιστεύεις, Φίλιππε, ότι εγώ είμαι αχώριστα συνδεδεμένος με τον Πατέρα, ώστε εγώ να είμαι και να μένω μέσα στον Πατέρα και ο Πατέρας να είναι και να μένει μέσα μου;».

Μετά την Ανάληψη του Κυρίου και την επιφοίτηση του Αγίου Πνεύματος, ο Φίλιππος έλαβε τον κλήρο να κηρύξει το Ευαγγέλιο στο δυτικό τμήμα Μ. Ασίας στους Πάρθους. Συνοδευόμενος από τον απόστολο Ναθαναήλ και την αδελφή Μαριάμνη, διέσχισε την Μ.Ασία ευαγγελιζόμενος τον λόγο του Θεού εν μέσω πολλών δοκιμασιών. Στην Ιεράπολη, όπου συνελήφθηκαν από τους ειδωλολάτρες, σύρθηκαν μέχρι την κεντρική πλατεία και σταυρώθηκαν. Ο άγιος προσευχόταν με θερμή πίστη στο Χριστό να στηρίξει τους αδελφούς του χριστιανούς και να συγχωρήσει τους ειδωλολάτρες διώκτες του. Η γη ξαφνικά σχίστηκε και πλήθος ειδωλολατρών βρέθηκαν στο κενό. Συγκλονισμένοι κατάλαβαν την πλάνη τους και ζήτησαν να γίνουν δεκτοί στην Εκκλησία του Χριστού. Αποκαθήλωσαν τον Ναθαναήλ και την Μαριάμνη, που ήταν ακόμη ζωντανοί, και έθαψαν με τιμή τα λείψανα του Αγίου Φιλίππου.

Η Εκκλησία μας τιμά την μνήμη του κάθε χρόνο στις 14 Νοεμβρίου και μια μέρα μετά ξεκινά η Νηστεία των Χριστουγέννων.

Ερμηνευτικά σχόλια

βαθειά προσήλωση του στα βιβλία της Παλαιάς Διαθήκης: μέσα από τις σελίδες της Αγίας Γραφής δεν διαβάζουμε απλά θαυμαστά γεγονότα και ωραίες ιστορίες. Είναι πολύ περισσότερα. Είναι το πρώτο βήμα

γνωριμίας μας με τον Χριστό, τα έργα και την διδασκαλία Του. Πλουτίζει την καρδιά μας με αγάπη για Αυτόν που τόσο πολύ μας αγαπά. Ας αφιερώσουμε λίγο χρόνο στη μελέτη της με ησυχία όπως ο απόστολος.

με πολύ χαρά συνάντησε τον φίλο του Ναθαναήλ και του είπε: «βρήκαμε αυτόν για τον οποίο έγραψαν ο Μωϋσής και οι Προφήτες: Αυτό που βρήκε ο Φίλιππος ήταν κάτι το ασύγκριτα μεγάλο και πολύτιμο. Ο Ιησούς είναι ο θησαυρός των θησαυρών. Είναι η πηγή της ζωής. Γι' αυτό και το «βρήκαμε» φανερώνει χαρά πολύ μεγάλη. Χαρά, που μόνο εκείνοι που γνώρισαν τον Χριστό μπορούν να δοκιμάσουν. Δεν κρατά όμως αυτή τη χαρά για τον εαυτό του, αλλά την μοιράζεται με τον φίλο του αρχικά και μετά με όλο τον κόσμο στην αποστολική του πορεία. Ας μιλάμε κι εμείς για τη χαρά και την αγάπη που ο Χριστός προσφέρει στους γύρω μας. Ας γίνουμε κι εμείς μικροί απόστολοι του Χριστού.

«Έρχου και ίδε»: Την ίδια αυτή υπόδειξη απευθύνει και σήμερα σε κείνους που αμφιβάλουν για τον Χριστό και την Εκκλησία καθώς και στον καθένα μας ο πρακτικός απόστολος. «Ζήσε ό,τι ζήσαμε κι εμείς όταν Τον συναντήσαμε». Είναι μια συμβουλή για ένα θετικό πειραματισμό. Είναι μια πρόσκληση συγχρόνως να δοκιμάσει ο κάθε άνθρωπος τη χριστιανική διδασκαλία και ζωή. Μια υπόδειξη πολύ αποτελεσματική. Η προσωπική γνωριμία μας με τον Χριστό, μέσα από τον εκκλησιασμό, τη μελέτη της καινής διαθήκης και την παρέα της Εκκλησίας, θα μας πείσει απόλυτα ότι η διδασκαλία Του είναι η μοναδική αλήθεια που λύνει όλα τα μεγάλα προβλήματα του ανθρώπου και του ξεκουράζει την ψυχή.

«Από ποιο μέρος, Φίλιππε, θα αγοράσουμε ψωμιά για να φάγουν όλοι αυτοί οι άνθρωποι που μας ακούν σε αυτό τον ερημικό τόπο?»: Το ερώτημα το υπέβαλε ο Χριστός για να δείξει σ' αυτόν, όσο και στους άλλους μαθητές, μα και σ' όλες τις γενεές των ανθρώπων, ότι στις αμφιβολίες μας, τα πιο αδύνατα στα μάτια των ανθρώπων πράγματα, μπορούν να γίνουν δυνατά, αν εμείς στις περιπτώσεις αυτές αγκαλιάσουμε με την καρδιά μας τον παντοδύναμο παράγοντα, που λέγεται πίστη ζωντανή στον Χριστό. Με την πίστη και τα πιο αδύνατα γίνονται δυνατά.

δείξε μας τον Πατέρα: Ο άγιος Φίλιππος με την ερώτησή του έγινε η αφορμή να έχουμε μία από τις πιο άμεσες αποκαλύψεις του Κυρίου περί της Θεότητάς Του. «Εγώ είμαι αχώριστα συνδεδεμένος με τον Πατέρα». Δεν παύουν να παραμένουν και σήμερα και σ' όλους τους αιώνες, τα λόγια αυτά, θεμέλιο της Ορθοδοξίας μας. Ο Χριστός είναι το δεύτερο πρόσωπο της Αγίας Τριάδας και ομοούσιος με τον Πατέρα που από απέραντη αγάπη για εμάς και για την σωτηρία μας έγινε άνθρωπος, σταυρώθηκε, ετάφη και αναστήθηκε από τους νεκρούς.

Οι άνθρωποι δυστυχώς, σκεφτόμαστε συχνά μόνο με τη λογική να ερμηνεύσουμε τα πάντα γύρω μας, να δώσουμε λύση στις δυσκολίες μας. Απαιτούμε συνήθως υλικές αποδείξεις δηλαδή και ζητούμε να ικανοποιήσουμε τις αισθήσεις μας για όλες τις αμφιβολίες μας. Σε αυτή τη «λογική» μας καλεί ο Χριστός να Τον γνωρίσουμε πρώτα με τις αισθήσεις μας, μέσα από την εκκλησία, και έπειτα πνευματικά με την καρδιά μας. Τότε τα αδύνατα γίνονται δυνατά στη ζωή μας γιατί ο ίδιος ο Θεός μας δίνει δύναμη να αντιμετωπίσουμε τις δυσκολίες με την πίστη μας. Ας εμπιστευτούμε τον Κύριο και ας μοιραστούμε τη χαρά της ζωής κοντά Του και με όλους τους γύρω μας, όπως έκαναν και κάνουν οι απόστολοι.

Ερωτήσεις

1. Τι έκανε ο απόστολος Φίλιππος μετά την γνωριμία του με τον Χριστό;
2. Πώς απάντησε ο απόστολος στις αμφιβολίες του φίλου του;
3. Γιατί ο Χριστός ρώτησε τον απόστολο Φίλιππο πώς θα θρέψουν τόσο κόσμο;
4. Τι μας διδάσκει η απάντηση του Χριστού στο ερώτημα του αποστόλου στον μυστικό δείπνο;
5. Ποια η απάντηση της Εκκλησίας στις αμφιβολίες μας περί πίστης;

Συμπέρασμα

Η Εκκλησία μας καλεί να νικήσουμε τις αμφιβολίες μας, τους φραγμούς της λογικής και να εμπιστευτούμε τη ζωή μας στον Χριστό.

Απολυτίκιο αποστόλου Φιλίππου (ήχος Ύ')

Θείαν έλλαμψιν του Παρακλήτου, εισδεξάμενος πυρός εν είδει, παγκοσμίως ως αστήρ ανατέταλκας, και της αγνοίας τον ζόφον διέλυσας τη θεία αίγλη, Απόστολε Φίλιππε. Όθεν πρέσβευε Χριστώ τω Θεώ, δεόμεθα, δωρήσασθαι ημίν το μέγα έλεος.

Εξήγηση : Άγιε απόστολε Φίλιππε, αφού δέχθηκες τον θείο φωτισμό του Παναγίου Πνεύματος κατά την

ήμερα της Πεντηκοστής υπό τη μορφή γλώσσας φωτιάς, έλαμψες σε όλο τον κόσμο σαν αληθινό αστέρι και διέλυσες το σκοτάδι της αγνοίας του αληθινού Θεού με τη Θεία σου δόξα. Γι' αυτό, σε παρακαλούμε, πρέσβευε στον Χριστό και Θεό μας, να χαρίσει και σ' εμάς τη μεγάλη Του ευσπλαχνία.

Ώρα για παιχνίδι,

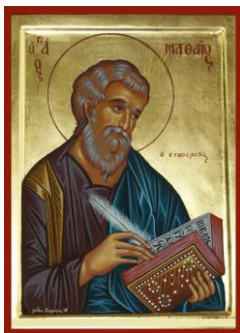
Να βρεις τις 6 λέξεις του κειμένου που κρύβονται στον πίνακα

A	Δ	Φ	Γ	Ψ	A	P	I	A	Ω
I	E	P	A	Π	O	Λ	H	Λ	K
Θ	Γ	A	Λ	I	Λ	A	I	A	O
E	P	X	O	Y	A	Σ	I	A	B
A	N	A	Z	A	P	E	T	I	T

Να ζωγραφίσετε τον απόστολο Φίλιππο

Η πρόσκληση που οδηγεί στην μετάνοια

Ο απόστολος και ευαγγελιστής Ματθαίος

Ο Ματθαίος ήταν απόστολος και μαθητής του Χριστού. Καταγόταν από την περιοχή της Καπερναούμ. Ο Ματθαίος είχε δύο ονόματα σύμφωνα με την παράδοση των Ιουδαίων. Το πρώτο ήταν Λευί και το δεύτερο που του δόθηκε ήταν το Ματθαίος, μάλλον μετά την κλήση του από τον Χριστό και σημαίνει δωρισμένος από τον Θεό (Θεόδωρος ή Θεοδώρητος) δηλ. αυτός που χαρίστηκε από τον Θεό.

Εκεί ασκούσε το επάγγελμα του τελώνη, για το λόγο αυτό θα τον συναντήσουμε και ως ο Ματθαίος ο τελώνης. Ως τελώνης, δεν ήταν υπάλληλος της Ρώμης, αλλά υπηρετούσε τον Ηρώδη και εισέπραττε τους φόρους της Καπερναούμ και ολόκληρης της περιφέρειας. Λόγω του επαγγέλματος που ασκούσε γνώριζε εκτός από την Αραμαϊκή, που μιλούσαν οι Ιουδαίοι, και την ελληνική γλώσσα.

Σχετικά με την κλήση του περιγράφει ότι βρίσκονταν στο βόρειο τμήμα της λίμνης Γεννησαρέτ, κοντά στην Καπερναούμ, ίσως και να καθόταν στο τελωνείο, όταν τον είδε ο Ιησούς και τον κάλεσε να τον ακολουθήσει. Μάλλον αυτό συνέβη πριν από την θεραπεία του παραλυτικού της Καπερναούμ, και κατόπιν ακολουθεί η πρόσκληση του Ιησού και των μαθητών του στο σπίτι του τελώνη, όπου ο Ματθαίος παρέθεσε γεύμα και στη συνέχεια έμεινε κοντά στον Χριστό.

Παραμένει αφανής τόσο καθ' όλη την διάρκεια της ζωής του Χριστού, όσο και ύστερα από την Ανάσταση και την Πεντηκοστή. Κύριο χαρακτηριστικό της προσωπικότητάς του ήταν η ταπεινοφροσύνη του. Αυτό αποδίδεται στην θέση που τοποθετεί τον εαυτό του ανάμεσα στους αποστόλους. Παράλληλα, ήταν άνθρωπος ασκητικός.

Ο Ματθαίος κήρυξε στην αρχή και για πολύ καιρό στην Παλαιστίνη και κατόπιν στην Αραβία, Περσία, Συρία, Μηδία, Μακεδονία και κυρίως στους Αιθίοπες και στην Παρθία, όπου και πέθανε με μαρτυρικό τέλος, πιθανόν να τον έκαψαν οι ειδωλολάτρες ζωντανό. Έγραψε ένα από τα τέσσερα Ευαγγέλια της Καινής Διαθήκης, όπου καταθέτει την εμπειρία του από την γνωριμία του με τον Χριστό και πολύτιμα στοιχεία για τη ζωή του Κυρίου. Γι' αυτό και, εκτός από απόστολος, ονομάστηκε ευαγγελιστής.

Η Εκκλησία μας τιμά την μνήμη του στις 16 Νοεμβρίου κάθε έτους.

B. Ερμηνευτικά σχόλια

Ματθαίος: το όνομα Ματθαίος σημαίνει αυτός που χαρίστηκε από τον Θεό. Από το όνομά του αποστόλου κατανοούμε ότι δεν ήταν τυχαία η κλήση του, καθώς ο Θεός τον διάλεξε για να τον υπηρετήσει. Έτσι και σε εμάς ο Θεός μας δίνει ευκαιρίες και δοκιμασίες, ώστε μέσα από αυτές να τον γνωρίσουμε και να έρθουμε πιο κοντά του μέσα από την μετάνοια, την προσευχή και την νηστεία.

τελώνης: συνήθως οι τελώνες επειδή συναναστρέφονταν με κόσμο δεν ήταν άνθρωποι ευαίσθητοι και ενδεχομένως να μην έδειχναν επιείκεια, καθώς είχαν ως αρμοδιότητά τους την είσπραξη φόρων, άρα με χρήμα που τις περισσότερες φορές οι άνθρωποι χάνουν τις αξίες τους, προκειμένου να περνούν καλά. Και ο Ματθαίος ασκούσε το επάγγελμα του τελώνη. Αφήνει λοιπόν τον παλιό του κόσμο και αφιερώνει την υπόλοιπη ζωή στην μαθητεία του με τον Χριστό. Αφήνει δηλ. τα πλούτη και ζει κοντά στον Χριστό που είναι πηγή πνευματικού πλούτου. Με την πράξη του αυτή δείχνει εμπιστοσύνη στο πρόσωπο του Χριστού. Στις μέρες μας οι άνθρωποι δύσκολα αφήνουν τα υλικά αγαθά γιατί προτιμούν την σιγουριά με αποτέλεσμα να

αφιερώνουμε πολύ χρόνο στην υλική μας τροφή, χάνοντας έτσι την πνευματική μας τροφή που δεν είναι άλλη από τον ίδιο το Χριστό.

Σηκώθηκε και τον ακολούθησε: ο Ματθαίος δείχνει εμπιστοσύνη στο πρόσωπο του Χριστού. Οι άνθρωποι δύσκολα εμπιστεύονται κάποιον που δεν γνωρίζουν ακόμη και αν μας υποσχεθεί μεγαλεία εμείς θα τον αμφισβητούμε. Αυτόν που θα πρέπει να εμπιστευόμαστε είναι μόνο ο Χριστός που μέσα από την θυσία του έδειξε την αγάπη του στους χριστιανούς. Την ίδια στιγμή η πράξη του μαρτυρεί την απάντηση του στην πρόκληση του Χριστού να μετανοήσει για την μέχρι τότε ζωή του. Σα να ήταν έτοιμος να αλλάξει, διότι αυτό είναι η μετάνοια, η αλλαγή της ζωής μας.

Ταπεινοφροσύνη: η ταπεινοφροσύνη είναι αρετή στην ζωή του χριστιανού, καθώς δεν αναζητάς την αυτοπροβολή και τις κολακείες, προβάλλοντας τον εαυτό σου ως κάτι σπουδαίο. Ο Ματθαίος λόγω του επαγγέλματος που ασκούσε είχε απήχηση στην κοινωνία. Όμως δείχνει ταπείνωση και προτιμά την αφάνεια, καθώς γνωρίζει ότι αυτός που χρειάζεται να δοξασθεί είναι μόνο ένας, ο Ιησούς. Με την ταπείνωση ο άνθρωπος έρχεται πιο κοντά στον Θεό. Η υπερηφάνεια είναι έργο του πονηρού, απομακρύνοντας τον άνθρωπο από το κόσμο αφού συνεχώς αναζητά κολακες δημιουργώντας το αίσθημα της μοναξιάς, αφού δεν έχει τίποτα να προσφέρει στους γύρω του, επειδή τους απομονώνει. Και στις μέρες μας υπάρχουν άνθρωποι σπουδαίοι που μέσα από την αφάνεια μεγαλουργούν μέσα από την προσφορά.

Παλαιστίνη: η Παλαιστίνη είναι η περιοχή που έζησε και δίδαξε ο Χριστός. Συνεπώς ήταν γνωστός ο λόγος του Θεού. Για τον λόγο αυτό ήταν και η περιοχή που ξεκίνησε να κηρύττει το Ευαγγέλιο ο Ματθαίος, καθώς ήξερε ότι θα είχε απήχηση.

Ευαγγέλιο: είναι το βιβλίο εκείνο της Καινής Διαθήκης, στο οποίο σώζονται πολλά στοιχεία από τη ζωή και το έργο του Χριστού. Είναι η καλή είδηση (ευ+αγγέλω) ότι ο κόσμος θα σωθεί επειδή ο Θεός έγινε άνθρωπος.

Ο απόστολος Ματθαίος ανταποκρίθηκε στην πρόσκληση του Χριστού να αλλάξει τη ζωή του και να Τον ακολουθήσει. Αυτό σημαίνει μετάνοια και για συγκεκριμένα λάθη και για τον γενικότερο τρόπο ζωής μας. Να ακολουθούμε τον λόγο και το Πρόσωπο του Χριστού, να ζούμε διαφορετικά, με άλλες προτεραιότητες, την Εκκλησία, το Ευαγγέλιο, την αγάπη, την απομάκρυνσή μας από κάθε τι το υλικό που μας καθιστά άδικους. Έτσι η μετάνοια έχει αξία, γιατί μας αλλάζει ως ανθρώπους.

Την μετάνοια μπορούμε να τη ζήσουμε κι εμείς. Πρώτα έχοντας εμπιστοσύνη και αγαπώντας τον Χριστό. Στη συνέχεια, με το να βλέπουμε τα μικρότερα ή μεγαλύτερα λάθη μας και να ζητούμε τόσο από τον Θεό όσο και από τους ανθρώπους να μας συγχωρούν γι' αυτά. Και έπειτα με το να βλέπουμε ποια στοιχεία του χαρακτήρα μας μάς κάνουν να φερόμαστε άσχημα στους άλλους, να τους εκμεταλλευόμαστε, να λειτουργούμε ουσιαστικά όπως οι τελώνες εκείνης της εποχής και να γυρίζουμε στην Εκκλησία. Οι μεγαλύτεροι μπορούν να εξομολογούνται στον ιερέα πνευματικό τα λάθη τους. Οι μικρότεροι να αισθάνονται ότι δεν είναι τέλειοι και δεν έχουν πάντα δίκιο. Και ο Χριστός δεν μας ξεχνά, δίνοντάς μας αληθινή χαρά. Ας ακολουθούμε αυτόν τον δρόμο μέχρι το τέλος της ζωής μας.

Ερωτήσεις

1. Τι έκανε τον απόστολο Ματθαίο να ακολουθήσει τον Χριστό;
2. Ποια ήταν η ζωή των τελωνών εκείνα τα χρόνια;
3. Τι σημαίνει μετάνοια;
4. Ποια ήταν τα δύο χαρακτηριστικά του αποστόλου Ματθαίου στη ζωή του κοντά στον Χριστό;
5. Τι σημαίνει Ευαγγέλιο;
6. Πώς μπορούμε να ζήσουμε την δική μας μετάνοια;

Συμπέρασμα

Η Εκκλησία μάς ζητά να ακολουθούμε τον δρόμο της μετάνοιας με εμπιστοσύνη στο πρόσωπο του Χριστού, για να έχει η ζωή μας αληθινή χαρά!

Απολυτίκιο αποστόλου και Ευαγγελιστού Ματθαίου (ήχος Ύ')

Απόστολε άγιε και ευαγγελιστά Ματθαίε, πρέσβευε τω ελεήμονι Θεώ ίνα πταισμάτων άφεισιν παράσχη ταις ψυχάις ημών.

Απολυτίκιο Εισοδίων Θεοτόκου (ήχος δ΄)

Σήμερον της ευδοκίας Θεού το προοίμιον, και της των ανθρώπων σωτηρίας η προκήρυξις εν Ναω του Θεού, τρανώς η Παρθένος δείκνυται, και τον Χριστόν τοις πάσι προκαταγγέλλεται. Αυτή και ημείς μεγαλοφώνως βοήσωμεν, Χαίρε της οικονομίας τού Κτίστου η εκπλήρωσις.

Ώρα για παιχνίδι,

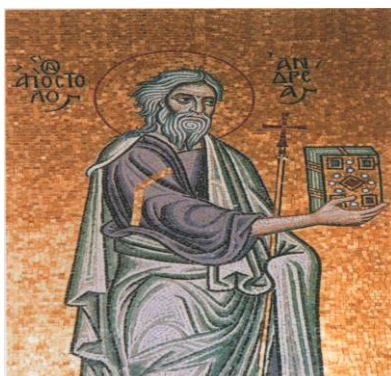
Συμπλήρωσε τα κενά

Ο Ματθαίος ήταν και ονομάστηκε και Εργάζονταν σε Ο Χριστός τον διάλεξε να γίνει..... Του, κοντά στην λίμνη Το όνομά του σημαίνει αυτός που από τον..... Τα πρώτα του κηρύγματα τα έκανε στην και κατόπιν συνέχισε στις περιοχές Αραβία,, Συρία,, Μακεδονία. Ματύρησε για τον Χριστό στην περιοχή της Έγραψε άν από τα τέσσερα..... της Καινής Διαθήκης.

Να ζωγραφίσετε τον απόστολο Ματθαίο

Το θάρρος της ψυχής

Ο Απόστολος Ανδρέας

Ο απόστολος Ανδρέας γεννήθηκε στη Βηθσαϊδά και ήταν αδελφός του αποστόλου Πέτρου. Οι δύο αδελφοί ήταν ψαράδες στη λίμνη της Γαλιλαίας, μαζί με άλλους δύο από τους αποστόλους, τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη. Μάλλον ήταν νεότερος από τον Πέτρο και δεν ήταν παντρεμένος. Το όνομα Ανδρέας είναι ελληνικό, και συνδέεται με τη λέξη «ανδρεία».

Ο Ανδρέας ήταν διαφορετικός χαρακτήρας από τον αδερφό του τον Πέτρο: ο Πέτρος ήταν ορμητικός και ενθουσιαζόταν εύκολα, ενώ ο Ανδρέας ήταν ήσυχος και λιγόλογος. Από νωρίς ο Ανδρέας έχει τον πόθο να γνωρίσει το Θεό, και γι' αυτό, μαζί με τον Ιωάννη, είχαν γίνει μαθητές του Ιωάννη του Προδρόμου. Μια μέρα που βρίσκονταν στις όχθες του Ιορδάνη, ο Πρόδρομος είδε τον Χριστό να περπατά και τον έδειξε στους δύο μαθητές του λέγοντας: «Αυτός είναι ο αμνός του Θεού». Τότε οι δύο μαθητές ακολούθησαν τον Χριστό και συνομίλησαν μαζί του. Αργότερα, όταν ο Χριστός περπατούσε στις όχθες της λίμνης της Γαλιλαίας, είδε τον Ανδρέα μαζί με τον αδερφό του Πέτρο να ρίχνουν τα δίχτυα στη λίμνη και τους κάλεσε να εγκαταλείψουν τα ψάρια και να γίνουν μαθητές του. Επειδή ο Ανδρέας κλήθηκε από τον Χριστό πρώτος για να γίνει μαθητής του ονομάστηκε Πρωτόκλητος.

Από το Ευαγγέλιο φαίνεται πως ο Ανδρέας ήταν ανάμεσα στους μαθητές του Χριστού που είχαν πιο πολύ θάρρος μαζί του, σαν τον Πέτρο, τον Ιωάννη και τον Φίλιππο. Ο Χριστός ξεχώριζε κάποιες φορές ανάμεσα στους μαθητές του τον Πέτρο, τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη, επειδή τον καταλάβαιναν καλύτερα, ο Ανδρέας όμως έδειχνε ταπείνωση δεν δυσανασχετούσε γι' αυτό, και εξακολουθούσε να έχει το θάρρος να πλησιάζει το Χριστό. Ο Ανδρέας ήταν ο μαθητής του Χριστού, που πλησίασε τον Κύριο όταν πείνασε το πλήθος των πέντε χιλιάδων ανθρώπων που τον ακολουθούσε για να τον ακούει, και τον ρώτησε «τί να κάνουν που έχουν να χορτάσουν τόσο πλήθος, ενώ έχουν μόνο πέντε άρτους και λίγα ψάρια;» και αμέσως ακολούθησε το θαύμα του πολλαπλασιασμού των άρτων. Μια άλλη φορά κάποιοι Έλληνες ήθελαν να δουν το Χριστό και το είπαν στον Φίλιππο, ίσως επειδή είχε Ελληνικό όνομα και μιλούσε ελληνικά. Αυτός τότε πήγε και το είπε στον Ανδρέα, ίσως επειδή και αυτός είχε ελληνικό όνομα και ίσως γνώριζε τη γλώσσα, και μαζί πήγαν και το είπαν στο Χριστό.

Μετά την Πεντηκοστή, ο Ανδρέας ταξίδεψε για να κηρύξει το Ευαγγέλιο στις χώρες γύρω από τον Εύξεινο Πόντο, τη Σκυθία, τη Γοθία, την Καππαδοκία και όλη τη δυτική Μικρά Ασία. Πέρασε από το Βυζάντιο, τη Θράκη, τη Μακεδονία και κατέληξε στην πόλη της Πάτρας στην Αχαΐα. Άρχοντας της πόλης, εκείνο τον καιρό, ήταν ο Αιγεάτης και γυναίκα του ήταν η Μαξιμίλλα. Ο Άγιος, φθάνοντας στην πόλη, άρχισε να διδάσκει και να κάνει θαύματα θεραπεύοντας διάφορους αρρώστους. Μεταξύ των αρρώστων που θεραπεύτηκαν ήταν και η Μαξιμίλλα. Ο Αιγεάτης, θέλοντας να δείξει την ευγνωμοσύνη του, πρόσφερε στον Άγιο χρυσάφι το οποίο όμως ο Άγιος δεν έκανε δεκτό, λέγοντας ότι δεν θεράπευσε την Μαξιμίλλα για την αμοιβή, αλλά για την χάρη του Ιησού Χριστού. Μετά από αυτό το περιστατικό, ο Άγιος συνέχισε τα θαύματα και την διδασκαλία του Θείου Λόγου στην Πάτρα. Κάποια στιγμή ο Αιγεάτης έφυγε για την Ρώμη και στην θέση του άφησε τον αδερφό του Στρατοκλή.

Κατά την διάρκεια της απουσίας του Αιγεάτη, ο Άγιος θεράπευσε ένα δούλο του Στρατοκλή, ενώ τόσο η Μαξιμίλλα όσο και ο Στρατοκλής έγιναν Χριστιανοί. Όταν ο Αιγεάτης επέστρεψε στην πόλη, θέλησε η γυναίκα του να αρνηθεί την πίστη στο Χριστό, πράγμα που η Μαξιμίλλα αρνήθηκε. Τότε ο Αιγεάτης,

έδωσε εντολή να συλλάβουν τον Άγιο Ανδρέα και να τον κλείσουν στην φυλακή. Εκεί επισκέφθηκαν τον Άγιο η Μαξιμίλλα και ο Στρατοκλής, δέχθηκαν την ευλογία του και ο Στρατοκλής χειροτονήθηκε Επίσκοπος Πατρών. Τελικά ο Αιγεάτης έδωσε εντολή να σταυρωθεί ο Άγιος. Κατά την διάρκεια της σταύρωσης του, ο λαός, που τον αγαπούσε πολύ, διαμαρτυρήθηκε και ο Αιγεάτης, φοβούμενος την οργή των κατοίκων της πόλης, έτρεξε να κατεβάσει τον Άγιο από το σταυρό. Ο Άγιος Ανδρέας, δεν του επέτρεψε να το κάνει αυτό και του είπε: «Καλύτερα είναι να σώσεις τον εαυτό σου από τα δεσμά της απιστίας, παρά εμένα από τον σταυρό». Ο Αιγεάτης έχοντας τύψεις για το άδικο που είχε πράξει, έδωσε τέλος στην ζωή του πέφτοντας από ένα γκρεμό.

Το σώμα του Αγίου, ενταφιάσαν ο Στρατοκλής και η Μαξιμίλλα στο σημείο, όπου χτίστηκε, μετά από λίγο καιρό, η Επισκοπή Πατρών με έξοδα του Στρατοκλή. Ο γιος του Μεγάλου Κωνσταντίνου, μετέφερε το λείψανο του Αγίου Ανδρέα στην Κωνσταντινούπολη

Η Εκκλησία μας τιμά την μνήμη του κάθε χρόνο την ημέρα του μαρτυρίου του, στις 30 Νοεμβρίου.

Ερμηνευτικά σχόλια

διαφορετικός χαρακτήρας: έχει ενδιαφέρον ότι οι δύο αδελφοί είναι τόσο διαφορετικοί, ο Πέτρος πιο ορμητικός και συναισθηματικός, ενώ ο Ανδρέας πιο λιγόλογος. Παρ' όλα αυτά έχουν κοινό στοιχείο την αγάπη τους για το Χριστό. Ο Ανδρέας δεν εκφράζεται όσο ο Πέτρος, και πολλές φορές μένει στο παρασκήνιο, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι αγαπά λιγότερο το Χριστό. Ο Χριστός δέχεται κοντά του τον κάθε άνθρωπο όπως είναι, και μεταμορφώνει την ψυχή του ανθρώπου, χωρίς να αλλάξει τον χαρακτήρα του, επειδή σέβεται την ελευθερία και την διαφορετικότητα του καθενός.

Ο Χριστός ξεχώριζε...να πλησιάσει το Χριστό: ο Ανδρέας θα μπορούσε να ζηλεύει, επειδή ο Χριστός ξεχώριζε τον αδερφό του, ή να νιώθει ότι δεν είναι τόσο κοντά στο Χριστό γι' αυτό το λόγο, όμως εκείνος δεν παραπονιέται, ούτε νιώθει ότι ο Χριστός τον παραμελεί, αντίθετα, έχει θάρρος μαζί του, και δεν διστάζει να τον πλησιάσει και να του μιλήσει όποτε χρειαστεί. Αυτό δείχνει πόσο βαθιά μέσα του καταλάβαινε την αγάπη του Χριστού, και ένιωθε κοντά του, όπως νιώθουν τα παιδιά με τον πατέρα τους, που έχουν το θάρρος να του ζητήσουν ότι χρειαστούν.

Να κηρύξει το Ευαγγέλιο: Μετά την Πεντηκοστή ο Ανδρέας ακολουθεί την εντολή του Χριστού στους μαθητές του, να κηρύξουν το λόγο του σε όλο τον κόσμο. Έτσι ταξιδεύει σε πολλά μέρη, παρά τους κινδύνους και τις δυσκολίες που είχαν τα ταξίδια εκείνη την εποχή. Ο Άγιος δεν αφήνει ούτε τον χαρακτήρα του να μπει εμπόδιο στην αποστολή του: παρά το γεγονός ότι είναι ήσυχος και λιγομίλητος, όταν πρόκειται να μεταδώσει το Ευαγγέλιο, ξεπερνά αυτά τα χαρακτηριστικά από την αγάπη του για το Χριστό. Κι εδώ φαίνεται ξανά το θάρρος του Αγίου, να ξεπεράσει τον ίδιο του τον εαυτό για το Χριστό.

Αυτό το θάρρος του Αγίου ζητά από μας ο Χριστός. Να μην φοβόμαστε να πάμε κοντά του, με τις χαρές και τις λύπες μας, με τα λάθη μας και τις πτώσεις μας, και Εκείνος, σαν Πατέρας που είναι, θα μας δεχτεί στην αγκαλιά του. Θέλει θάρρος για να τον ακολουθήσουμε στη ζωή μας, και θα πρέπει να είμαστε έτοιμοι να αφήσουμε την βόλεψη μας, όπως έκανε και ο Απόστολος, και ακόμα και αν δεν είμαστε πολύ γενναίοι, αν έχουμε πίστη στο Θεό, Εκείνος θα μας δώσει το θάρρος που χρειάζεται. Ο άνθρωπος που έχει θάρρος δεν σημαίνει ότι δεν φοβάται ποτέ, αλλά αναγνωρίζει τους φόβους του και τις δυσκολίες, παλεύει για αυτά και τα αναθέτει στο Θεό με πίστη, ξέροντας ότι Εκείνος θα τον βοηθήσει.

Ερωτήσεις

1. Γιατί ο απόστολος Ανδρέας ονομάστηκε Πρωτόκλητος;
2. Γιατί ο απόστολος Ανδρέας δεν στενοχωριόταν που ο Χριστός δεν τον ξεχώριζε μαζί με τον Πέτρο;
3. Ήταν εύκολο για τον Ανδρέα να γίνει απόστολος; Τι χρειαζόταν για να γίνει αυτό;
4. Τι σημαίνει να έχουμε θάρρος;

Συμπέρασμα

Να πιστεύουμε στο Χριστό σημαίνει να έχουμε θάρρος στην ζωή και να μην φοβόμαστε, γιατί Εκείνος μας αγαπά και δεν θα μας αφήσει.

Απολυτίκιο αποστόλου Ανδρέου (ήχος δ΄)

Ως των αποστόλων Πρωτόκλητος και του κορυφαίου αυτάδελφος τω δεσπότη των όλων Ανδρέα
ικέτευε ειρήνην τη οικουμένη δωρήσασθαι και ταις ψυχαίς ημών το μέγα έλεος.

Ώρα για παιχνίδι,

Αντιστοίχισε τις λέξεις που ταιριάζουν:

Ανδρέας

Πάτρα

Λίμνη

Αιγεάτης

Στρατοκλής

Θάρρος

Γαλιλαία

Πρωτόκλητος

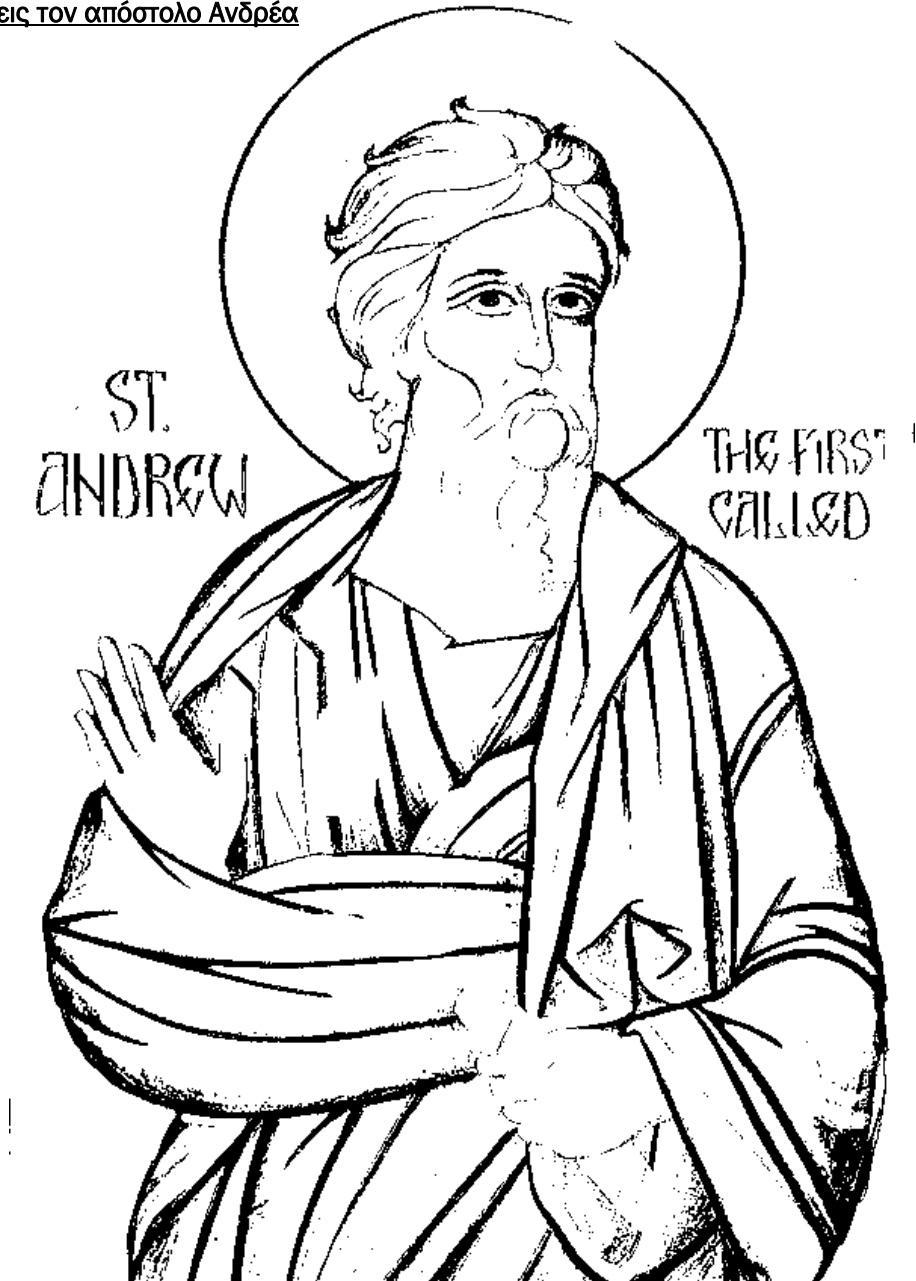
Αχαΐα

Επίσκοπος

Άρχοντας

Πίστη

Να ζωγραφίσεις τον απόστολο Ανδρέα

Ο ειρηνικός Απόστολος και Επίσκοπος

Ο Απόστολος Ζήνων ή Ζηνάς

Εκτός από τους Δώδεκα Αποστόλους, τον Χριστό ακολουθούσε και μια ευρύτερη ομάδα μαθητών που αργότερα έγιναν κι εκείνοι Απόστολοι. Ήταν η ομάδα των εβδομήκοντα. Γι' αυτούς μας κάνει λόγο ο Ευαγγελιστής Λουκάς στο δέκατο κεφάλαιο του Ευαγγελίου του. Τους εξέλεξε ο Χριστός μετά τους Δώδεκα. Είχαν ως αποστολή τους να προηγούνται του Χριστού και να προετοιμάζουν την επίσκεψή Του σε κάθε πόλη.

Η αποστολή τους ήταν δύσκολη και κουραστική καθώς η δουλειά τους ήταν να ενημερώνουν τους ανθρώπους κάθε πόλης για τον ερχομό του Χριστού. Σε μια εποχή μάλιστα που οι πληροφορίες μεταδίδονταν μόνο από στόμα σε στόμα, έπρεπε να πηγαίνουν ασταμάτητα σε κάθε γειτονιά σε όλα τα σπίτια κάθε πόλης για να μαθαίνουν οι άνθρωποι ότι πηγαίνει ο Χριστός στην πόλη τους. Ο Χριστός λέει ότι τους έστειλε σαν πρόβατα ανάμεσα σε λύκους. Είχαν να αντιμετωπίσουν την καχυποψία, την προκατάληψη, την αμφισβήτηση των ανθρώπων αλλά και την περιέργεια, τον ενθουσιασμό όσων ήξεραν, και τη χαρά όσων μάθαιναν για την αλήθεια του Χριστού. Δεν είχαν καθόλου χρόνο για άσκοπες συζητήσεις και δεν ασχολούνταν με προσωπικές εργασίες, γιατί ο σκοπός της ζωής τους ήταν να διαδώσουν και να προετοιμάσουν τον ερχομό του Χριστού. Ακόμα κι όταν τους κορόιδευαν ή τους έδιωχναν εκείνοι συνέχιζαν απτόητοι το δρόμο και το σκοπό τους.

Ο Χριστός τους ζήτησε να μην έχουν μαζί τους πράγματα, ούτε χρήματα, ούτε παπούτσια, για να φανεί περίτρανα και στους πιο κακοπροαίρετους ότι ο Θεός με μηδαμινά μέσα μπορεί να κατορθώσει τα δυσκολότερα. Τους συμβουλεύει επίσης πριν μπουύνε σε κάποιο σπίτι να εύχονται να έχει ειρήνη το σπίτι που μπαίνουν. Αν η οικογένεια που έμενε εκεί είχε ειρήνη, η ευχή θα έπιανε τόπο, αλλιώς θα γυρίσει πίσω στους ίδιους. Τους παροτρύνει να τρώνε ό,τι τους προσφέρουν οι άνθρωποι που τους φιλοξενούσαν χωρίς να ζητάνε τίποτα αλλά να ευχαριστούνε για ό,τι τους προσφέρεται. Να μην αλλάζουν σπίτια διαλέγοντας αλλά να μένουν εκεί που πρωτοπήγανε. Και αν σε κάποια πόλη δεν τους δέχονταν, να τινάζουν και τη σκόνη από τα παπούτσια τους φεύγοντας από αυτή.

Ανάμεσα στους εβδομήντα συγκαταλέγεται και ο απόστολος Ζηνάς. Ήταν νομικός. Ήξερε δηλαδή τον μωσαϊκό νόμο καλά. Οι νομικοί εκείνη την εποχή, εκτός από το να ερμηνεύουν τις διατάξεις του Νόμου, οι οποίες αναφέρονταν στη ζωή των ανθρώπων και έδειχναν τι ήθελε ο Θεός από αυτούς, ήταν και εκείνοι που κατανοούσαν περισσότερο ποια ήταν η Ιστορία του κόσμου με βάση την παρουσία του Θεού σ' αυτόν. Ήταν δύσκολο γι' αυτούς να αποδεχτούν τον Χριστό, γιατί ο νους τους ήταν γεμάτος από την αίσθηση ότι τα ξέρουν όλα σχετικά με τη θρησκεία. Οι άνθρωποι τους συμβουλευόνταν. Απολάμβαναν κύρους στην ιουδαϊκή κοινωνία. Όμως ο Ζηνάς δε δίστασε, κοντά στον απόστολο και ευαγγελιστή Μάρκο, να εγκαταλείψει την ζωή του, το πρόγραμμα του και να τ' αφήσει όλα πίσω του ακολουθώντας το Χριστό. Τον συναντάμε και στην Κρήτη μαζί με το Απολλώ να συνεχίζουν τη διάδοση του Ευαγγελίου μετά την Ανάληψη του Χριστού. Τον αναφέρει ο απόστολος Παύλος στην επιστολή του προς Τίτο.

Από πλούσιος έγινε φτωχός. Ενδεικτικό της κατά Χριστόν φτώχειας είναι η παρότρυνση του Παύλου στον Τίτο να εφοδιάσει και τους δύο πλουσιοπάροχα με ό,τι χρειάζονται για το ταξίδι τους. Ο Ζήνων συνέχισε το έργο του και ως Επίσκοπος Διοσπόλεως στην εκκλησία της Λαοδικείας στη Μικρά Ασία. Εργάστηκε πολύ, για να βοηθήσει τους ειδωλολάτρες να γίνουν χριστιανοί, φέρνοντας ειρήνη στις καρδιές τους. Δε γνωρίζουμε αν ο απόστολος Ζήνων πέθανε με μαρτυρικό θάνατο. Φαίνεται πως ήταν ένας από τους λίγους οι οποίοι, όπως έζησαν με ειρήνη και έφεραν την ειρήνη του Χριστού στους ανθρώπους, πέθανε και ειρηνικά.

Η Εκκλησία μας τιμά την μνήμη του κάθε χρόνο στις 27 Σεπτεμβρίου, μαζί με τον απόστολο Μάρκο, τον Επίσκοπο Βύβλου της Αντιόχειας, και τον απόστολο Αρίσταρχο, τον Επίσκοπο της εν Συρία Απαμείας που αποκεφαλίσθηκε από το Νέρωνα.

Ερμηνευτικά σχόλια

άσκοπες συζητήσεις: πολλές φορές και οι απόστολοι, όπως όλοι οι άνθρωποι έμπαιναν στον πειρασμό να μπλέκουν σε άσκοπες συζητήσεις που δεν ωφελούσαν κανένα, (κουτσομπολιό). Αντίθετα, έβλαπταν τόσο τους ίδιους όσο και όσους τους άκουγαν. Ο Χριστός τονίζει ότι είναι χάσιμο χρόνου να ασχολούνται οι απόστολοι με άσκοπες συζητήσεις. Δεν χρειάζεται τους λέει να καθυστερούν ούτε για να χαιρετήσουν κάποιον στο δρόμο τους. Αυτό είναι ένα μάθημα και για μας σήμερα που πολλές φορές χάνουμε το χρόνο μας με ανούσιες κι εφήμερες κουβέντες που όχι μόνο δεν οικοδομούν αλλά βλάπτουν κιόλας.

πρόβατα ανάμεσα σε λύκους: οι εργάτες του Ευαγγελίου του Χριστού, οι Απόστολοι, παρομοιάζονται από το Χριστό με πρόβατα ανάμεσα σε λύκους, γιατί είναι λίγοι και καλούνται να ενημερώσουν τους πολλούς. Αυτή η ενημέρωση δεν ήταν πάντα ειρηνική και συνήθως κατέληγε σε προπηλακισμούς, ξυλοδαρμούς, φυλακίσεις και πολλές φορές θάνατο.

ούτε χρήματα: οι απόστολοι του Χριστού σήμερα τιμώνται από την Εκκλησία ως Άγιοι για την προσφορά τους στην οικουμένη. Η ζωή τους όμως κάθε άλλο παρά εύκολη και ξεκούραστη ήταν. Σε μια εποχή που τα μέσα ήταν πρωτόγονα, οι απόστολοι περπατούσαν με τα πόδια τους ολόκληρες χώρες με ακαταπόνητη αντοχή για να διαδώσουν το Λόγο του Θεού χωρίς κυριολεκτικά τίποτα. Βασίζονταν στην Πρόνοια του Θεού για το φαγητό και το ύπνο τους. Για τη μετακίνηση και την ασφάλειά τους, για την υγεία και τη ζωή ή το θάνατό τους. Ήταν κυριολεκτικά στα χέρια και την αγκαλιά του Θεού.

απόστολος: σημαίνει απεσταλμένος του Θεού να κηρύξει την αλήθεια που είναι ο Χριστός, από αγάπη για τον κόσμο. Ο κάθε χριστιανός είναι απόστολος. Καλείται να μιλήσει για τον Χριστό με τα λόγια του, με τις πράξεις του, με τη προσευχή του, με τις ιδέες του, με τα όνειρά του, όταν όλα αυτά είναι γεμάτα από αγάπη και θερμή ψυχής. Δηλαδή να κάνει πίσω στην αντίθετη φωνή, αλλά προχωρά μπροστά και με αποφασιστικότητα.

να έχει ειρήνη το σπίτι: Αυτό έκανε και ο απόστολος Ζήνων ή Ζηνάς. Παρότι νομικός, δηλαδή έτοιμος να μαλώσει για λεπτομέρειες της ζωής και του νόμου, έγινε χριστιανός, άνθρωπος που έφερε ειρήνη στις καρδιές των ανθρώπων, διότι ο Χριστός μας μαθαίνει και να αγαπούμε και να λύνουμε τις διαφορές μας ειρηνικά. Αυτή είναι και η αποστολή των επισκόπων και των ιερέων. Να μας βοηθούν να ειρηνεύουμε στις καρδιές μας. Και γι' αυτό ζητούμε την συμβουλή τους.

Αυτή η ευχή όσο ευπρόσδεκτη κι αν ακούγεται δεν είναι τόσο αυτονόητη. Υπάρχουν άνθρωποι και τότε και τώρα που δεν θέλουν να έχουν ειρήνη ούτε στην καρδιά ούτε στη ζωή τους. Επιλέγουν τη διαμάχη την κόντρα ως αυτοσκοπό της ζωής τους και πολλές φορές γκρινιάζουν γιατί τους συμβαίνουν διάφορες δυσκολίες, χωρίς να θέλουν να αντιληφθούν ότι τις προκαλούν με τη συμπεριφορά, τον εγωισμό, ή τον αρνητισμό τους. Η επιλογή της ειρήνης στη ζωή δεν είναι μακαριότητα, αδιαφορία για τη ζωή και τον κόσμο. Είναι δραστηριοποίηση με ήρεμο τρόπο, χωρίς εξοντωτικό άγχος που κατατρώει τον άνθρωπο και τους γύρω του. Ο ειρηνικός άνθρωπος έχει το λεγόμενο δημιουργικό άγχος, παράγει αυτά που μπορεί, κάνει σχέδια, τα υλοποιεί στο μέτρο των δυνατοτήτων του, και όπου αποτυγχάνει έχει την ταπείνωση να το παραδεχτεί και αναζητεί τρόπους αλλαγής στη συμπεριφορά και την εν γένει ζωή του. Ζητάει τη βοήθεια του Θεού και προχωράει με μικρά βήματα χωρίς να επιρρίπτει ευθύνες στους άλλους για τα δικά του λάθη και τις αστοχίες του. Ελπίζει στη βοήθεια του Θεού, πιστεύει βαθιά, κάνει το καλύτερο που μπορεί και ο Θεός τον ευλογεί.

Ερωτήσεις

1. Ποιος ήταν ο ρόλος των εβδομήκοντα Αποστόλων;
2. Γιατί επισκέπτονταν τις πόλεις πριν το Χριστό;
3. Γιατί εύχονταν να έχουν ειρήνη τα σπίτια που έμεναν οι απόστολοι;
4. Τι έκανε τον απόστολο Ζήωνα να αφήσει τη ζωή του νομικού;
5. Τι σημαίνει για μας να έχουμε ειρήνη στην καρδιά μας;

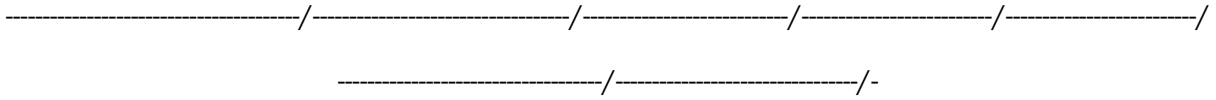
Συμπέρασμα

Με την ειρήνη που δίνει η εμπιστοσύνη μας στο Χριστό αλλά και επιμονή να παλεύουμε στη ζωή μας, στα μαθήματά μας, στις σχέσεις μας με τους άλλους να γίνεται αυτό που ο Θεός θέλει να κάνουμε!

Ώρα για Παιχνίδι

Βρες στο κρυπτόλεξο οριζόντια και κάθετα 7 λέξεις από την ιστορία:

Α	Ζ	Η	Ν	Ω	Ν	Α	Λ	Σ	Μ	Τ
Σ	Σ	Ξ	Τ	Ε	Α	Π	Ο	Σ	Α	Ι
Α	Χ	Ρ	Ι	Σ	Τ	Ο	Σ	Υ	Ρ	Τ
Κ	Δ	Γ	Π	Α	Υ	Λ	Ο	Σ	Κ	Ο
Α	Π	Ο	Σ	Τ	Ο	Λ	Ο	Ι	Ο	Σ
Ξ	Λ	Ο	Π	Υ	Τ	Ω	Κ	Ε	Σ	Σ

Να ζωγραφίσεις τον Χριστό με τους αποστόλους στην άμπελο

Η χριστιανική ζωή παράδειγμα για όλους

Οι Άγιοι Απόστολοι Ιάσων και Σωσίπατρος

Οι Άγιοι Ιάσων και Σωσίπατρος ανήκουν στους αποστόλους του Κυρίου και καταγόταν ο πρώτος από την Ταρσό ενώ ο δεύτερος από την Αχαΐα. Ο απόστολος Ιάσων φαίνεται ότι γνώρισε τον Χριστό από τον απόστολο Παύλο όταν αυτός ήλθε από τους Φιλίππους στη Θεσσαλονίκη για να κηρύξει. Η δράση του αγίου Ιάσωνα αρχίζει αμέσως μετά τη μεταστροφή του στο χριστιανισμό. Φιλοξενεί τον δάσκαλό του Απ. Παύλο, διαθέτει το ίδιο του το σπίτι για τις συνάξεις των πρώτων χριστιανών και δέχεται διώξεις χάρη του Ευαγγελίου. Συλλαμβάνεται και ταλαιπωρείται όταν ο όχλος κατεδίωκε τον Απ. Παύλο. Όταν ελευθερώνεται πρωτοστατεί στη φυγάδευση του δασκάλου του και αργότερα δίνει χρήματα στους Απ. Τιμόθεο και Σίλα για να τα παραδώσουν στον Απ. Παύλο που βρισκόταν στην Κόρινθο. Συμμετέχει στις περιοδείες του Απ. Παύλου στη Μακεδονία και την Ασία και εκεί γνωρίζεται με έναν άλλο χριστιανό μαθητή, τον Σωσίπατρο. Σύμφωνα με την παράδοση ο Ιάσων τοποθετήθηκε επίσκοπος Ταρσού και ο Σωσίπατρος επίσκοπος Ικονίου.

Οι δύο Απ. Ιάσων και Σωσίπατρος συνέχισαν μαζί την ιεραποστολική τους δράση. Διέδωσαν το χριστιανισμό σε όσα μέρη πέρασαν και η χάρη του θεού τους έφερε το 67 μ.Χ. στο νησί της Κέρκυρας. Εκεί έκτισαν μια εκκλησία έξω από τα τείχη της Κέρκυρας προς τιμή του «πρωτομάρτυρα Στεφάνου», κήρυτταν καθημερινά το λόγο του θεού στους Κερκυραίους και επιτελούσαν πολλά θαύματα. Την εποχή εκείνη όμως διεξάγονταν μεγάλος διωγμός από τους ειδωλολάτρες Ρωμαίους. Ο ηγεμόνας Κερκυλίνος βλέποντας, ότι πολλοί πιστεύουν στον Κύριο χάρη στη θερμή τους χριστιανική ζωή, διέταξε τη φυλακισή τους. Μέσα στη φυλακή οι απόστολοι με το παράδειγμα της σταθερότητας, της υπομονής στις δοκιμασίες και με τα λόγια τους για το Χριστό μετέστρεψαν σε χριστιανούς επτά σκληρούς ληστές και το δεσμοφύλακα τους Αντώνιο ο οποίος αργότερα μαρτύρησε. Οι Απόστολοι αντιμετώπισαν με το όνομα του Χριστού έναν μάγο που είχε στείλει ο Κερκυλίνος, ο οποίος με μαγικές ενέργειες έκανε τη φύση και τα ζώα να ενεργούν αφύσικα παραπλανώντας τους ανθρώπους. Ο μάγος ξεψύχησε και η φύση έγινε πάλι όπως πριν. Αυτό έκανε ακόμη περισσότερους να πιστέψουν.

Τότε ο Κερκυλίνος οργίστηκε και διέταξε να βασανίσουν μέχρι θανάτου τους επτά ληστές που έγιναν χριστιανοί. Τα φοβερά βασανιστήρια που υπέφεραν οι πρώην ληστές τα είδε η μόλις δεκαπέντε ετών κόρη του ηγεμόνα Κερκύρα. Φωτίστηκε από τη χάρη του θεού και φώναξε ότι γίνεται και αυτή χριστιανή. Πούλησε όλα τα κοσμήματά της και βοηθούσε τους φτωχούς. Ο πατέρας της τη φυλάκισε για αυτήν της την απόφαση και έστειλε έναν μαύρο δεσμοφύλακα για να τη βασανίσει. Μια άγρια αρκούδα όμως την προστάτησε και ο δεσμοφύλακας βλέποντας αυτό το παράδοξο γεγονός έγινε χριστιανός. Βλέποντάς την αμετάπειστη την κρέμασαν ανάποδα από ένα δέντρο, έβαλαν από κάτω φωτιά ,την λιθοβόλησαν και στο τέλος την τόξευσαν με βέλη. Έτσι παρέδωσε το πνεύμα της στον Κύριο.

Από όλα τα θαυμαστά γεγονότα που συνέβησαν πλήθος Κερκυραίων πίστεψαν στο Χριστό και ομολόγησαν την πίστη τους δημόσια. Ο Κερκυλίνος στην προσπάθειά του να τους καταδιώξει πνίγηκε στη θάλασσα.

Με τον ερχομό στο νησί του νέου ηγεμόνα Δατιανού βασανίστηκε και θανατώθηκε δια πυρός ο Απόστολος Σωσίπατρος. Ο άγιος μπαίνοντας στο λέβητα που είχε βραστή πίσσα έκανε το σταυρό του. Οι φλόγες όμως από τη φωτιά απλώθηκαν και κατέκαυσαν πολλούς ειδωλολάτρες. Ο Δατιανός έντρομος ζήτησε συγγνώμη από το θεό του Σωσιπάτρου και ο Απόστολος Ιάσωνας τον βάπτισε χριστιανό δίνοντάς του το όνομα Σεβαστιανός.

Ο Απόστολος Ιάσωνας κοιμήθηκε ειρηνικά στις 29 Απριλίου και ενταφιάστηκε δίπλα στον τάφο του πνευματικού του αδελφού Σωσιπάτρου μέσα στο ναό του πρωτομάρτυρα Στεφάνου. Σήμερα οι τάφοι τους βρίσκονται στον ναό Αγίου Ιάσωνος και Σωσιπάτρου στον Ανεμόμυλο. Η μνήμη τους τιμάται από την Εκκλησία κάθε 29 Απριλίου.

Ερμηνευτικά σχόλια

Φιλοξενεί τον Απ. Παύλο: Η φιλοξενία είναι ένδειξη αγάπης προς τους συνανθρώπους μας . Προσφέρουμε φροντίδα σε ανθρώπους που έχουν ανάγκη γιατί βρίσκονται μακριά από το δικό τους σπίτι. Παρόλο που βγαίνουμε από το δικό μας πρόγραμμα και ίσως κουραζόμαστε, η ανάπαυση του φιλοξενούμενου γίνεται και δική μας ανάπαυση. Ο στενός κύκλος της οικογένειας διευρύνεται μέσα από την αγάπη.

Δίνει χρήματα στους Απ. Τιμόθεο και Σίλα: Τα δικά μας υλικά αγαθά δεν τα κρατούμε εγωιστικά για να τα απολαμβάνουμε μόνο εμείς. Βλέπουμε γύρω μας τις ανάγκες των συνανθρώπων μας και δίνουμε σ'αυτούς είτε από το περίσσειμα μας είτε από το υστέρημά μας. Δεν στηριζόμαστε στην ψεύτικη ασφάλεια των αγαθών μας, αλλά στο Θεό ο οποίος χαρίζει απλόχερα τα αγαθά του σε όσους τον εμπιστεύονται και ελεούν τους φτωχούς.

Χτίζουν εκκλησία και κηρύττουν καθημερινά: Οι Απ. Ιάσων και Σωσιπάτρος θέλουν να μεταδώσουν την αλήθεια του Χριστού αψηφούν τους κινδύνους του μεγάλου ταξιδιού και έρχονται στην Κέρκυρα. Φροντίζουν να διαδώσουν το μήνυμα του ευαγγελίου με καθημερινά κηρύγματα σε εποχή που ο Χριστιανισμός διωκόταν. Χτίζουν εκκλησία όπου μαζεύονταν οι πρώτοι χριστιανοί για να κατηχηθούν, να προσευχηθούν και να τελέσουν τα μυστήρια της πίστης μας.

Μεταστρέφουν σε χριστιανούς επτά ληστές: Παρά τη φυλάκιση μένουν σταθεροί στην πίστη τους, δεν δειλιάζουν, δείχνουν θάρρος και αποφασιστικότητα. Γνωρίζουν ότι η δύναμη του Χριστού είναι ισχυρότερη από τις απειλές των αρχόντων. Το παράδειγμά τους και η ομολογία τους βοηθά τους επτά ληστές να βρουν την αλήθεια της χριστιανικής πίστης και να μαρτυρήσουν. Το μαρτύριο των ληστών γίνεται παράδειγμα και για την Αγ. Κερκύρα που παρόλη την μικρή της ηλικία δεν διστάζει να μαρτυρήσει. Πολλοί άλλοι άνθρωποι επηρεάζονται από τα συνεχόμενα θαυμαστά σημεία και γίνονται και αυτοί χριστιανοί.

Οι απόστολοι μας διδάσκουν ότι η χριστιανική ζωή γίνεται παράδειγμα πίστης, αγάπης για τον Χριστό και τους ανθρώπους, θάρρους και αποφασιστικότητας, που βοηθούν και άλλους ανθρώπους να έρθουν κοντά στον Χριστό. Ο Χριστός φανερώνεται μέσω των ανθρώπων. Αυτό δείχνει πόσο υπεύθυνοι πρέπει να είμαστε από την μικρή μας ηλικία , να δείχνουμε στους συνομηλίκους μας την χαρά που πιστεύουμε, που εκκλησιαζόμαστε, που ζούμε όπως θέλει ο Θεός. Γι' αυτό ας μην αφήνουμε κατά μέρος την ανάγκη να είναι η ζωή μας όπως μας θέλει ο Χριστός.

Ερωτήσεις

1. Τι έκανε ο Απ. Ιάσωνας αφού γνώρισε το Χριστό;
2. Τι φρόντισαν να κάνουν οι Απόστολοι όταν ήρθαν στην Κέρκυρα;
3. Γιατί οι ληστές, η Αγ. Κερκύρα και οι άλλοι ειδωλολάτρες πίστεψαν στο Χριστό;
4. Τι βοήθησε τους μάρτυρες να υπομείνουν τα μαρτύρια;
5. Πόση αξία έχει να δείχνουμε στους άλλους με το παράδειγμά μας τι σημαίνει χριστιανός;

Συμπέρασμα

Ως χριστιανοί να κάνουμε τη ζωή μας παράδειγμα που θα ωφελεί και θα φανερώνει το Χριστό στους συνανθρώπους μας!

Ώρα για Παιχνίδι

Βρες στο κρυπτόλεξο οριζόντια και κάθετα 8 λέξεις από την ιστορία:

Α	Ι	Α	Σ	Ω	Ν	Α	Λ	Σ	Κ	Τ
Σ	Σ	Κ	Ε	Ρ	Κ	Υ	Ρ	Α	Υ	Α
Α	Χ	Ρ	Ι	Σ	Τ	Ο	Σ	Υ	Ρ	Ρ
Κ	Δ	Γ	Π	Α	Υ	Λ	Ο	Σ	Ι	Σ
Α	Π	Ο	Σ	Τ	Ο	Λ	Ο	Ι	Ο	Ο
Σ	Ω	Σ	Ι	Π	Α	Τ	Ρ	Ο	Σ	Σ

-----/-----/-----/-----/-----/

-----/-----/-----/-----/-----/

Να ζωγραφίσεις τους αγίους αποστόλους Ιάσονα και Σωσίπατρο

Η αγάπη για τον Χριστό το δώρο των Χριστουγέννων

Η αγία ισαπόστολος Μαρία η Μαγδαληνή

Η αγία Μαρία η Μαγδαληνή καταγόταν από την πόλη Μάγδαλα που βρίσκονταν στην Γαλιλαία, στη νοτιοδυτική όχθη της λίμνης Τιβεριάδος. Καταγόταν από πλούσια και επιφανή οικογένεια. Οι γονείς της, ο Σύρος και η Ευχαριστία, ήταν εξαιρετικά ελεήμονες και φιλεύσπλαχνοι. Ζούσαν με φόβο Θεού και τηρούσαν τις εντολές του Μωσαϊκού Νόμου. Όταν άρχισε η Μαρία να μεγαλώνει, δεν θέλησε να ασχοληθεί με τα συνηθισμένα έργα των γυναικών της εποχής, δηλ. να υφαίνει, να γνέθει και να φτιάχνει λαμπρά υφάσματα, αλλά διάλεξε να επιδοθεί στις σπουδές και πήγε κοντά σε διδάσκαλο να μάθει γράμματα. Έτσι μελέτησε όλη την Παλαιά Διαθήκη και ιδιαίτερα αγάπησε το Ψαλτήρι και τις Προφητείες. Εντρυφώντας στα βιβλία αυτά, ανίχνευε τις προρρήσεις των Προφητών για την έλευση του Μεσσία Χριστού.

Μετά τον θάνατο των γονέων της, ενώ είχε πλέον κάθε ελευθερία και εξουσία να περάσει την ζωή της μέσα στη ραθυμία, την άνεση και την πολυτέλεια, συνέχισε να ζει με μελέτη και προσευχή. Μοίραζε τα πλούτη της και τα υπάρχοντά της σε όποιους είχαν ανάγκη. Για να διαφυλάξει την καθαρότητα του σώματος και της ψυχής, απέφευγε τις πολλές συναναστροφές και κοσμικές εκδηλώσεις. Ο διάβολος της έστειλε επτά πονηρά πνεύματα να την κυριεύσουν. Από τα επτά πονηρά πνεύματα ο Κύριος την θεράπευσε και την λύτρωσε. Διότι η Μαρία πλησίασε τον Ιησού Χριστό με θερμή καρδιά και πίστη και έλαβε από τον Ιατρό των ψυχών και των σωμάτων την ίαση και τη θεραπεία (Μάρκος 16,9 και Λουκάς 8,1-3).

Μετά τη θεραπεία της από τον Κύριο, η Μαρία, γεμάτη ευγνωμοσύνη για τα αγαθά που αξιώθηκε, άφησε τα πάντα και άρχισε να ακολουθεί τον Κύριο, όπως έκαναν οι Μαθητές και Απόστολοι. Συνδέθηκε στενά με την Μαρία του Κλωπά και τη Σαλώμη, γυναίκες συγγενείς της Παναγίας και με την ίδια την Μητέρα του Κυρίου. Παρέμεινε κοντά στον Χριστό μέχρι τη σταύρωση και την ταφή. Αξιώθηκε να Τον δει αναστημένο, να πέσει στα πόδια Του, να Τον αναγνωρίσει και να ακούσει από Αυτόν το «Μη μου άπτου», «με με αγγίζεις».

Μετά την Ανάληψη και την Πεντηκοστή, κάποια παράδοση αναφέρει ότι η αγία Μαρία ξεκίνησε να φτάσει στη Ρώμη, για να ζητήσει από τον Καίσαρα Τιβέριο να αποδώσει δικαιοσύνη για τον άδικο θάνατο του Ιησού Χριστού. Ακολουθώντας τον δρόμο και την ζωή των Αποστόλων, αρχίζει την μακρινή οδοιπορία, καταφρονώντας κόπους, εμπόδια και δυσκολίες. Καθ' οδόν διδάσκει και κηρύττει. Διηγείται και διακηρύττει την Ανάσταση του Κυρίου. Αφού δικάστηκαν και τιμωρήθηκαν οι σταυρωτές του Κυρίου, η μακαρία Μαρία η Μαγδαληνή κατήχησε τους πιστούς στη Ρώμη και τους στερέωσε στην πίστη. Και αφού κήρυξε στην Ρώμη, περιηγήθηκε όλη την Ιταλία και Γαλλία. Και επέστρεψε στα Ιεροσόλυμα, αφού πρώτα πέρασε από την Αίγυπτο, την Φοινίκη, την Συρία και την Παμφυλία. Σ' όλες αυτές τις χώρες δίδασκε και κηρύττε το Ευαγγέλιο και την πίστη στον Αναστάντα Ιησού. Στα Ιεροσόλυμα παρέμεινε για μικρό διάστημα μαζί με την Υπεραγία Θεοτόκο, ως την Κοίμησή της.

Κατά την παράδοση της Εκκλησίας μας, η αγία Μαρία Μαγδαληνή μετέβη κατόπιν στην Έφεσο, όπου ζούσε και δίδασκε ο αγαπημένος μαθητής του Ιησού ο Ιωάννης. Στην Έφεσο συναντήθηκε με τον Ιωάννη, συμμετείχε στο κήρυγμά του και έγινε βοηθός του και συμπαραστάτης του στις δοκιμασίες και

στις θλίψεις του, στην φυλάκισή του και σε όλα του τα δεινά. Στην Έφεσο, η Αγία, οδήγησε πολλούς στην πίστη και στην επίγνωση της αλήθειας και εκεί κοιμήθηκε εν Κυρίω, πέθανε. Ο λαός της Εφέσου την τίμησε και την ευλαβήθηκε δεόντως. Μετά τον θάνατό της το πάνσεπτο σώμα της ενταφιάστηκε από τον άγιο Απόστολο και Ευαγγελιστή Ιωάννη, σ' ένα σπήλαιο κοντά στην Έφεσο, όπου αργότερα εκοιμήθηκαν οι επτά παίδες εν Έφέσω. Κατά την ώρα της ταφής, επιτελέστηκαν πολλά θαύματα, ενώ και τους μετέπειτα χρόνους, μέχρι σήμερα, η Αγία δεν σταμάτησε να θαυματουργεί.

Το έτος 890 μ.Χ. ο αυτοκράτορας του Βυζαντίου Λέων Στ' ο Σοφός (886-912), έκανε ανακομιδή του αγίου λειψάνου της και το μετέφερε από την Έφεσο στην Κωνσταντινούπολη. Μαζί με τον αδελφό του Αλέξανδρο, το έλαβε επάνω στους ώμους του και το απέθεσε με ευλάβεια στον Ναό που αυτός έκτισε επ' ονόματι του Αγίου και Τετραήμερου φίλου του Χριστού Λαζάρου στην Κωνσταντινούπολη. Το άγιο λείψανο τοποθετήθηκε μάλιστα στο αριστερό μέρος του Ιερού Βήματος, μέσα σε ασημένια θήκη. Επίσης το ιερό χέρι της Μυροφόρου και Ισαποστόλου Μαρίας της Μαγδαληνής, βρίσκεται στην Ιερά Μονή της Σιμωνόπετρας, στο Άγιον Όρος.

Η Εκκλησία μας εορτάζει την μνήμη της αγίας Μυροφόρου και Ισαποστόλου Μαρίας Μαγδαληνής στις 22 Ιουλίου. Επίσης την συνεορτάζει μαζί με τις άλλες Μυροφόρες Άγιες Γυναίκες, την τρίτη Κυριακή μετά το Πάσχα, την Κυριακή των Μυροφόρων. Η ανακομιδή των λειψάνων της Μαρίας Μαγδαληνής και του Αγίου Λαζάρου εορτάζεται στις 4η Μαΐου.

Ερμηνευτικά σχόλια

προφητείες για την έλευση του Μεσσία: Η Παλαιά Διαθήκη διανθίζεται από προφητείες για τον ερχομό του Χριστού. Πολλούς αιώνες πριν γεννηθεί ο Κύριος στη Βηθλεέμ, άνθρωποι φωτισμένοι από το Άγιο Πνεύμα προφήτευσαν, είπαν δηλαδή από πριν, ότι θα έρθει ο Μεσσίας, δηλαδή ο Χριστός, για να λυτρώσει όχι μόνο τον λαό του Ισραήλ, αλλά όλους τους ανθρώπους από τον θάνατο, αφού πεθάνει πρώτα ο Ίδιος. Ο Μεσσίας θα γεννηθεί στη Βηθλεέμ και θα κατάγεται από τη γενιά του Δαβίδ (προφήτης Μιχαίας). Οι προφητείες επιβεβαιώνονται στο πρόσωπο του Χριστού.

επτά πονηρά πνεύματα: το ταγκαλάκι βασάνιζε την Μαρία. Αντί να είναι όπως τη θέλει ο Θεός και όπως ήθελε η ίδια, μία δύναμη μέσα της την έσπρωχνε να κάνει το αντίθετο. Να πορεύεται δηλαδή με κριτήριο το κακό. Η ίδια όμως ήθελε να είναι κοντά στον Θεό. Και γι' αυτό, όταν ο Χριστός τη συνάντησε, της αφαίρεσε την επίδραση από αυτά τα επτά πονηρά πνεύματα κι έτσι η Μαρία, και από πίστη και από ευγνωμοσύνη, Τον ακολούθησε.

μέχρι την σταύρωση και την ταφή: η Μαρία δεν έμεινε κοντά στον Χριστό στα λόγια, αλλά έμπρακτα. Δε φοβήθηκε την κακία των Ιουδαίων. Άκουσε τη διδασκαλία Του. Τον ακολούθησε μέχρι τον σταυρό, όταν όλοι οι άνθρωποι της Ιερουσαλήμ τον έβριζαν και Τον απέρριπταν και οι μαθητές, εκτός από τον Ιωάννη, Τον εγκατέλειψαν. Έβαλε μύρα στο νεκρό σώμα Του και μαζί με τις άλλες Μυροφόρες και την Παναγία πήγαν νωρίς το πρωί της Κυριακής του Πάσχα να φέρουν και άλλα μύρα. Εκεί αξιώθηκε να ακούσει από τους αγγέλους το μήνυμα της Ανάστασης. Και Τον είδε να μοιάζει με τον κηπουρό του κήπου του Παναγιού Τάφου, για να ακούσει από τον Χριστό το «μη μου άπτου», μη με αγγίζεις, διότι τώρα δε θα είμαι Αυτός που ήξερες πριν, θα φαίνομαι δηλαδή μόνο με την ανθρώπινη μορφή μου, αλλά θα φαίνεται και η λάμψη της θεότητας που πάντοτε είχα, μόνο που τώρα θα ξεχωρίζει. Ο Χριστός την επιβραβεύει για τη αγάπη της.

στη Ρώμη: η παράδοση αναφέρει ότι πήγε στη Ρώμη και ζήτησε από τον αυτοκράτορα να εξετάσει τον Πιλάτο και όλους τους άλλους Ρωμαίους αξιωματούχους για την αδικία την οποία έκαναν εις βάρος του Χριστού. Και ο αυτοκράτορας ικανοποίησε το αίτημά της και τιμώρησε τόσο τον Πιλάτο, όσο και τους άλλους Ρωμαίους οι οποίοι καταδίκασαν σε θάνατο έναν αθώο. Όμως η Μαρία δεν έμεινε στη δικαιοσύνη. Κήρυξε το Ευαγγέλιο του Χριστού, όντας ισαπόστολος. Την χαρά της παρουσίας του Χριστού στον κόσμο την οποία έζησε η ίδια την μοιράστηκε με άλλους.

Έφεσος και λείψανο: η Μαρία πέθανε ειρηνικά, όπως και ο ευαγγελιστής Ιωάννης. Το λείψανό της έκανε θαύματα και σώζεται το χέρι της σήμερα στο Άγιον Όρος, το οποίο ευωδιάζει, για να μπορούν οι πιστοί που πηγαίνουν εκεί ή όταν βγαίνει από το Άγιον Όρος στη Μονή της Ορμούλιας, όπου μπορούν και οι γυναίκες να το προσκυνήσουν, να παίρνουν χάρη από τον Θεό και να διδάσκονται από τη ζωή της Αγίας.

Η αγία Μαρία η Μαγδαληνή μας διδάσκει ότι η αγάπη για τον Χριστό είναι το καλύτερο δώρο το οποίο μπορούμε να Του κάνουμε για τα γενέθλιά Του τα Χριστούγεννα. Οι άνθρωποι, όταν κάποιος έχει γενέθλια, του κάνουμε δώρα. Καλούμαστε δώρα να κάνουμε στον Θεό για τα δικά Του γενέθλια. Εκείνος μας έδωσε την σωτηρία από το κακό και τον θάνατο, την ελευθερία δηλαδή. Μας έδωσε την αγάπη και τη δύναμη της πίστης που γίνεται χαρά. Ας Του δώσουμε κι εμείς την απόφασή μας να έχουμε καλοσύνη, να

νικάμε τις μικρές και μεγάλες αμαρτίες μας και να αγαπούμε, όπως η αγία Μαρία η Μαγδαληνή, και Εκείνον και τους άλλους ανθρώπους. Και Εκείνος θα κάνει τα Χριστούγεννά μας ξεχωριστά. Μέσα στην εκκλησία, γιατί Χριστούγεννα χωρίς Θεό και λειτουργία είναι μια μέρα όπως οι άλλες. Και ως προσευχόμαστε στην αγία Μαρία να μας αξιώσει ο Χριστός να Τον αγγίζουμε μέσα στη Θεία Λειτουργία, με την θεία Κοινωνία, όπως είναι, δηλαδή Θεάνθρωπος.

Ερωτήσεις

1. Γιατί η ζωή της αγίας Μαρίας δεν ήταν όπως των άλλων γυναικών;
2. Τι σημαίνει ότι ο Χριστός τη θεράπευσε από τα επτά πονηρά πνεύματα;
3. Πώς έδειξε η Μαρία την ευγνωμοσύνη της για τη δωρεά του Χριστού;
4. Τι σημαίνει το «μη μου άπτου»;
5. Πώς η αγία Μαρία έδειξε δικαιοσύνη και αγάπη;
6. Τι μας διδάσκει η αγία για τα Χριστούγεννα; Ποιο είναι το καλύτερο δώρο που μπορούμε να κάνουμε στον Χριστό;

Συμπέρασμα

Η αγάπη για τον Χριστό και τον συνάνθρωπο είναι το καλύτερο δώρο των Χριστουγέννων τόσο για τον Χριστό όσο και για τη δική μας ζωή!

Το Απολυτίκιο. Ήχος δ΄.

Η Γέννησίς σου, Χριστέ ο Θεός ημών, ανέτειλε τω κόσμω το φως το της γνώσεως, εν αυτή γαρ οι τοις άστροις λατρεύοντες, υπό αστέρος εδιδάσκοντο, σε προσκυνείν τον Ήλιον της Δικαιοσύνης και σε γινώσκειν εξ ύψους Ανατολή, Κύριε δόξα Σοι.

Το Κοντάκιο. Ήχος γ΄.

Η Παρθένος σήμερον τον Υπερούσιον τίκτει και η γη το σπήλαιον τω απροσίτω προσάγει. Άγγελοι μετά ποιμένων δοξολογούσι, Μάγοι δε μετά Αστέρος οδοιπορούσι. Δι' ημάς γαρ εγεννήθη, παιδίον νέον, ο προ αιώνων Θεός

Ώρα για Παιχνίδι

Βρες στη ροή των γραμμάτων 12 λέξεις από την ιστορία της αγίας Μαρίας της Μαγδαληνής, ξεκινώντας από το τέλος προς την αρχή (ανάποδα)

ΑΣΔΦΓΗΞΚΛΑΡΤΕΠΟΝΩΜΙΣΧΖΑΣΗΝΝΑΩΙΣΑΔΨΧΣΟΣΕΦΕΑΥΘΙΟΚΕΗΜΩΡΣ
ΔΕΣΣΡΣΣΕΤΗΦΟΡΠΣΔΦΓΗΞΚΙΡΗΤΛΑΨΦΔΣΑΑΙΤΣΙΡΑΧΥΕΔΣΑΣΣΟΡΥΣΗΓΦΔ
ΣΑΑΙΓΑΝΑΠΓΗΞΚΛΟΙΘΥΣΟΤΣΙΡΧΓΒΝΜΚΛΟΗΝΗΛΑΔΓΑΜΦΔΣΑΠΟΙΘΥΤΡΑΙΡ
ΑΜΓΚΞΠ

-----/-----/-----/-----/-----/-----
-----/-----/-----/-----/-----/-----

Να ζωγραφίσεις την αγία Μαρία τη Μαγδαληνή

Νέος χρόνος και αλήθεια στη ζωή μας

Η Αγία Φωτεινή η Σαμαρείτιδα και Ισαπόστολος

Κάποτε ο Χριστός, σε μια από τις περιόδους του στη Σαμάρεια, βρέθηκε στην πόλη Συχάρ και στάθηκε έξω από την πόλη σε ένα ονομαστό πηγάδι, το οποίο, σύμφωνα με την παράδοση, το είχε ανοίξει ο πατριάρχης Ιακώβ πριν από δύο χιλιάδες χρόνια. Ο Χριστός περίμενε, μόνος, δίπλα στο πηγάδι, περιμένοντας να έρθει κάποιος να του αντλήσει νερό και να ξεδιψάσει. Οι μαθητές τους είχαν πάει στην πόλη να αγοράσουν τροφές και άλλα εφόδια. Ήταν καλοκαίρι και έκανε ζέστη.

Καθώς περίμενε ο Χριστός, έφτασε μια γυναίκα να αντλήσει νερό. Ο Χριστός της ζήτησε να του δώσει νερό. Εκείνη παραξενεύτηκε, βλέποντας έναν Ιουδαίο, να καταδέχεται να συζητά μαζί της και να της ζητά νερό. Εκείνος της αποκρίθηκε ότι αν ήξερε ποιος είναι, θα του ζητούσε αυτή το νερό που είναι ζωντανό και που δεν τελειώνει ποτέ, που όταν το πιεί κάποιος δεν ξαναδιψά. Η Σαμαρείτιδα τότε απάντησε: «Δος μου αυτό το νερό για να μην διψάω». Ο Χριστός της είπε τότε: «Πήγαινε, φώναξε τον άνδρα σου και έλα εδώ». Η γυναίκα αποκρίθηκε: «Δεν έχω άνδρα». Ο Χριστός της απάντησε: «Καλά είπες ότι δεν έχεις άνδρα, γιατί πέντε άνδρες πήρες, και τώρα αυτόν που έχεις δεν είναι άνδρας σου. Αυτό, το είπες αλήθεια». Τότε η γυναίκα αναφώνησε: «Κύριε, βλέπω ότι εσύ είσαι προφήτης». Και άρχισε να ρωτάει τον Χριστό σε ποιόν τόπο πρέπει να λατρεύεται ο Θεός, στα Ιεροσόλυμα, όπως υποστηρίζουν οι Ιουδαίοι ή στο όρος Γαριζίν, όπως δέχονται οι Σαμαρείτες; Ο Χριστός της απάντησε ότι ο Θεός είναι πνεύμα, και αυτοί που τον λατρεύουν πρέπει να τον λατρεύουν «εν πνεύματι και αληθεία» δηλαδή πνευματικά και αληθινά. Η Σαμαρείτιδα του απάντησε ότι όταν θα έρθει ο Μεσσίας, ο Χριστός, τότε εκείνος θα τα εξηγήσει όλα αυτά. Τότε ο Χριστός της λέει « Εγώ είμαι, που σου μιλάω αυτή τη στιγμή». Εκείνη την ώρα ήρθαν οι μαθητές του κι απορούσαν που συνομιλούσε με γυναίκα. Τότε η Σαμαρείτιδα πήγε στην πόλη και άρχισε να λέει στον κόσμο ότι βρήκε τον Μεσσία, και πολλοί από τους ανθρώπους της Συχάρ πίστεψαν στο Χριστό.

Η Σαμαρείτιδα βαπτίστηκε αργότερα την ημέρα της Πεντηκοστής από τους Αποστόλους και ονομάστηκε Φωτεινή. Μαζί της δε βαπτίστηκαν και οι δύο γιοί της καθώς και οι πέντε αδελφές της, που την συνόδευαν και κήρυξε το λόγο του Χριστού στη Συρία, στη Φοινίκη, στην Παλαιστίνη, στην Αίγυπτο και τελικά έφθασε στη Ρώμη, όπου αυτοκράτορας ήταν ο Νέρωνας που πολύ γρήγορα έμαθε για τη δράση τους. Τους κάλεσε λοιπόν αμέσως και στην προσπάθειά του να τους πείσει να αλλάξουν πίστη, χρησιμοποίησε όσα δόλια μέσα και όσα βασανιστήρια του ήταν γνωστά. Όμως, τόσο η Αγία Φωτεινή, όσο και οι υπόλοιποι μάρτυρες δε λύγισαν ούτε στιγμή και συνεχώς δοξολογούσαν τον Ιησού Χριστό.

Κατά τη διάρκεια των βασανιστηρίων όλοι τους έμεναν ανέπαφοι, κάτι που πείσμωνε το Νέρωνα αλλά ταυτόχρονα έκανε πολλούς απ' αυτούς που έβλεπαν τα θαύματα να πιστέψουν στο Χριστό και να βαπτιστούν χριστιανοί. Μετά όμως από τα ατέλειωτα βασανιστήρια που τους εφάρμοσαν, η Αγία Φωτεινή φυλακίστηκε και μέσα στη φυλακή παρέδωσε τη ψυχή της στο Θεό.

Τη μνήμη της Αγίας Φωτεινής τη γιορτάζουμε στις 26 Φεβρουαρίου και την Κυριακή της Σαμαρείτιδος που είναι η Ε΄ Κυριακή μετά το Πάσχα.

Ερμηνευτικά σχόλια

Σαμάρεια: Η περιοχή της Σαμάρειας βρισκόταν στα βόρεια της Παλαιστίνης. Οι Σαμαρείτες ήταν Ισραηλίτες στην καταγωγή, όμως είχαν αναμειχθεί με διάφορους γειτονικούς ειδωλολατρικούς λαούς, με αποτέλεσμα να θεωρούνται μισασμένοι από τους Ισραηλίτες και να υπάρχει έχθρα μεταξύ τους.

Ο Χριστός της ζήτησε...να μην διψάω: Η Σαμαρείτιδα δεν καταλαβαίνει στην αρχή για τι νερό μιλάει ο Χριστός. Τι είναι αυτό το «ζωντανό νερό», που όποιος το πίνει δεν ξαναδιψά; Ο Χριστός εννοεί ότι το ζωντανό νερό είναι ο ίδιος ο λόγος του, το κήρυγμα του Ευαγγελίου, το οποίο δίνει ζωή στον άνθρωπο όπως το νερό. Τα λόγια του Χριστού είναι νερό που ξεδιψά τις ψυχές των ανθρώπων, που ξεραίνονται από την έλλειψη της αγάπης και του Θεού. Έτσι ακριβώς διψά και η ψυχή της Σαμαρείτιδος.

Πήγαινε, φώναξε τον άνδρα σου...είσαι προφήτης: Ο Χριστός με αγάπη και διάκριση λέει στην γυναίκα να φωνάξει τον άνδρα της, ενώ γνωρίζει ότι δεν είναι παντρεμένη και ξέρει τις αμαρτίες της. Το παράδοξο είναι ότι η Σαμαρείτιδα δεν κρύβεται, δεν λέει ψέματα όπως θα μπορούσε εύκολα να κάνει, αφού άλλωστε ο Χριστός είναι ένας ξένος που δεν τη γνωρίζει, αλλά του λέει την αλήθεια: ότι δεν έχει άνδρα. Βαθιά μέσα της η γυναίκα αναγνωρίζει ότι ο Χριστός είναι κάτι ξεχωριστό και ξεδιψά από τα λόγια του. Ψάχνει να βρει την αλήθεια στη ζωή της και γι' αυτό τολμά και κάνει τόσες ερωτήσεις σε έναν άγνωστο, και μάλιστα Ιουδαίο. Η Σαμαρείτιδα διψάει για την αλήθεια στη ζωή και όταν καταλαβαίνει ότι τη βρίσκει στο πρόσωπο του Χριστού, παίρνει την απόφαση να είναι αληθινή μπροστά του.

Σε ποιο τόπο πρέπει να λατρεύεται ο Θεός... την αλήθεια: Ο Χριστός αποκαλύπτει στην Σαμαρείτιδα τι είναι ο Θεός και τι ζητά από τους ανθρώπους. Η λατρεία του Θεού, που είναι πνεύμα, δεν γίνεται ούτε σε αυτό το βουνό, ούτε στα Ιεροσόλυμα, αλλά «εν πνεύματι και αληθεία». Με άλλα λόγια όχι με φόβο και στα τυφλά, όχι με αγωνία και στενοχώρια, αλλά με γνώση και ελευθερία και αγάπη. Ο Θεός δεν ζητά από τους ανθρώπους να ακολουθήσουν συγκεκριμένες «συνταγές», συγκεκριμένους κανόνες για να τον λατρεύσουν, το μόνο που θέλει είναι να τον γνωρίσουν και να τον αγαπήσουν από ελεύθερη επιλογή τους.

Εκείνη τη στιγμή...πίστεψαν στο Χριστό: Οι μαθητές του απορούν όταν βρίσκουν το Χριστό να συνομιλεί με μια γυναίκα, και μάλιστα Σαμαρείτιδα. Πέρα από το γεγονός ότι οι Σαμαρείτες θεωρούνταν μισασμένοι και οι Ισραηλίτες τους απέφευγαν, εκείνη την εποχή και οι γυναίκες θεωρούνταν κατώτερες από τους άνδρες. Ο Χριστός όμως δεν απορρίπτει κανέναν, ανεξάρτητα από το φύλο και την καταγωγή του, και υπερβαίνει τους κοινωνικούς κανόνες της εποχής του. Μόλις τελειώσει η συνομιλία της με το Χριστό, η Σαμαρείτιδα αμέσως τρέχει στην πόλη για να μεταφέρει στους άλλους ανθρώπους το χαρούμενο μήνυμα ότι ήρθε ο Μεσσίας. Μάλιστα δεν ντρέπεται να τους αποκαλύψει ότι ο Χριστός ήξερε όλα όσα είχε κάνει στη ζωή της. Έχοντας συναντήσει τον Χριστό, που ο ίδιος είναι η Αλήθεια και η Ζωή των ανθρώπων, η ίδια παίρνει την απόφαση να αφήσει καθετί ψεύτικο και να είναι αληθινή. Επειδή η Αγία Φωτεινή μετά την συνομιλία της με το Χριστό έτρεξε να μεταδώσει το χαρμόσυνο νέο ότι βρήκε τον Μεσσία στους ανθρώπους, θεωρήθηκε ότι έγινε Απόστολος μαζί με τους Αποστόλους, γι' αυτό και ονομάστηκε Ισαπόστολος, που σημαίνει ίση με τους Αποστόλους.

Με την καινούρια χρονιά κάνουμε ένα σωρό ευχές, παίρνουμε αποφάσεις και θέτουμε στόχους. Θα μπορούσε ο νέος χρόνος που μας δίνεται να γίνει η ευκαιρία να είμαστε πιο αληθινόι κι εμείς, να πάρουμε την απόφαση, όπως η Αγία Φωτεινή, να αναζητήσουμε το Θεό στη ζωή μας, να τον έχουμε στη σκέψη μας και στη μικρή μας προσευχή «εν πνεύματι και αληθεία», δηλαδή γεμάτοι χαρά, ελπίδα και αγάπη, επειδή θέλουμε να ζούμε την αλήθεια του στη ζωή μας, κι όχι επειδή πρέπει να υπακούμε σε κανόνες και νόμους.

Ερωτήσεις

1. Τι είναι το ζωντανό νερό για το οποίο μιλάει ο Χριστός στη Σαμαρείτιδα;
2. Τι σημαίνει να λατρεύουμε το Θεό πνευματικά και αληθινά;
3. Γιατί οι μαθητές απορούν που βρίσκουν το Χριστό να μιλάει με τη Σαμαρείτιδα;
4. Πως μπορούμε να είμαστε αληθινόι στη ζωή μας;

Συμπέρασμα

Να μην φοβόμαστε να είμαστε αληθινόι, γιατί μόνο έτσι μπορούμε να έχουμε χαρά, ελπίδα και την αγάπη του Θεού στη ζωή μας.

Ώρα για Παιχνίδι

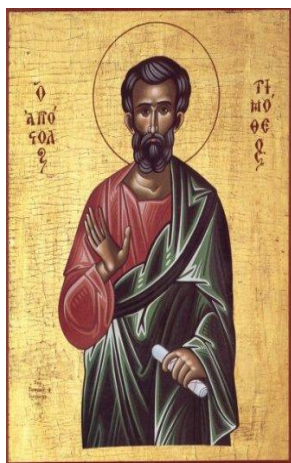
Βρες στο κρυπτόλεξο οριζόντια και κάθετα 9 λέξεις από την ιστορία:

Δ	Φ	Ω	Τ	Ε	Ι	Ν	Η	Π	Ι	Θ	Ο	Μ
Ι	Ρ	Ι	Ο	Ρ	Τ	Π	Η	Γ	Α	Δ	Ι	Ε
Ψ	Γ	Σ	Υ	Χ	Α	Ρ	Μ	Π	Κ	Λ	Θ	Σ
Α	Ω	Γ	Σ	Π	Ι	Ν	Ε	Ρ	Ω	Ν	Α	Σ
Ι	Σ	Β	Φ	Ι	Ο	Α	Μ	Ψ	Β	Ζ	Υ	Ι
Α	Λ	Η	Θ	Ε	Ι	Α	Ο	Σ	Ε	Ξ	Χ	Α
Π	Α	Λ	Α	Ι	Σ	Τ	Ι	Ν	Η	Ζ	Ι	Σ

Να ζωγραφίσεις την αγία Φωτεινή που συνομιλεί με το Χριστό

Από την παιδική μας ηλικία να παλεύουμε για την αρετή

Ο Απόστολος Τιμόθεος

Ο Απόστολος Τιμόθεος γεννήθηκε στα Λύστρα της Λυκαονίας και ήταν ο πιο αγαπητός μαθητής, πιστός συνεργάτης και στενός φίλος του Αποστόλου Παύλου. Ο πατέρας του ήταν ειδωλολάτρης, Έλληνας στη καταγωγή. Η μητέρα του η Ευνίκη ήταν Ιουδαία και είχε γίνει χριστιανή. Ο πατέρας πέθανε νωρίς και ο Τιμόθεος μεγάλωσε με την μητέρα του Ευνίκη και την γιαγιά του Λωΐδα, που του έμαθαν από τα παιδικά του χρόνια να προσεύχεται και να μελετά τον λόγο του Θεού. Το όνομά του είναι ελληνικό και σημαίνει αυτός που τιμά τον Θεό, αλλά και αυτόν που τιμά ο Θεός.

Ο Απόστολος Παύλος κατά το πρώτο ιεραποστολικό ταξίδι του στη Μικρά Ασία το 44 μ.Χ., επισκέφτηκε τα Λύστρα και την οικογένεια του Τιμόθεου. Ο Παύλος εκτίμησε τα πνευματικά χαρίσματα και το φλογερό ζήλο του Τιμοθέου, είδε στο πρόσωπό του έναν άξιο αποστολικό εργάτη. Τον πήρε μαζί του συνοδό στην δεύτερη ιεραποστολική περιοδεία σε αντικατάσταση του Μάρκου. Ο Τιμόθεος συνόδευσε τον κορυφαίο Απόστολο στη Νεάπολη, τους Φιλίππους, τη Βέροια και σε άλλες πόλεις. Αργότερα τον χειροτόνησε Επίσκοπο Εφέσου σε νεαρή ηλικία, περί το 60 μ.Χ.. Στη διακονία του εκεί έλαβε και τις δύο επιστολές του Παύλου που έχουν και το όνομά του, δηλαδή τις Α' και Β' προς Τιμόθεον, οι οποίες ονομάστηκαν «ποιμαντικές». Σ' αυτές ο Παύλος του δίνει διάφορες συμβουλές για την προσωπική του προκοπή, που θα έρθει όταν τρέφεται με τους λόγους της πίστεως και της καλής διδασκαλίας, για να είναι σε θέση, στην συνέχεια, να θρέψει ως καλός ποιμένας και το λογικό του ποίμνιο.

Η εκτίμηση του Παύλου στο πρόσωπό του ήταν μεγάλη και η συνεργασία τους κράτησε ως το τέλος. Μετά το μαρτυρικό θάνατο του Παύλου, ο Τιμόθεος επέστρεψε στην Έφεσο όπου και συνέχισε την ιεραποστολική του δράση. Για τη διακονία του ευαγγελίου ο Τιμόθεος φυλακίστηκε.

Ο Τιμόθεος στην Έφεσο είχε να αντιμετωπίσει φανατικούς ειδωλολάτρεις. Στην Έφεσο λατρευόταν η Άρτεμη και τελούνταν γιορτές στις οποίες οι ειδωλολάτρεις έκαναν διάφορες αμαρτίες. Τριγυρνούσαν μεταμφιεσμένοι με προσωπίδες στην πόλη, κουβαλώντας μικρά είδωλα στα χέρια τους, και κάποτε δολοφονούσαν και τους εχθρούς τους. Ο Τιμόθεος επιχείρησε να τους εμποδίσει στη μέση του δρόμου και να τους ελέγξει για την πλάνη τους. Ο Απόστολος υπέστη σφοδρό και ανηλεή λιθοβολισμό από το μαινόμενο πλήθος, με συνέπεια να πέσει αιμόφυρτος στο έδαφος. Οι ειδωλολάτρεις τότε με μεγαλύτερη λύσσα χτυπούσαν με λίθους και ρόπαλα τον Απόστολο, τον οποίον χλεύαζαν και έσυραν στους δρόμους της πόλεως. Ο Τιμόθεος με καρτερία υψίστατο το μαρτύριο, ευχαριστώντας τον Κύριο, διότι τον αξίωσε να προσφέρει την ζωή του για Εκείνον.

Στο τέλος εγκαταλείφτηκε μισοπεθαμένος, περισυνελέγη με πολλή ευλάβεια από χριστιανούς και μετακομίστηκε κρυφά μακριά από το λιμάνι της πόλεως. Το ασθενικό του σώμα δεν άντεξε και ο απόστολος κοιμήθη στις 22 Ιανουαρίου του 97 μ.Χ. Το ιερό σκηνωμά του ενταφιάστηκε από τους χριστιανούς στην Έφεσο και από κει το ιερό του λείψανο μεταφέρθηκε στην Κωνσταντινούπολη το έτος 356 μ.Χ., στο ναό των Αγίων Αποστόλων, μαζί με τα λείψανα των Αποστόλων Ανδρέα και Λουκά.

Η Εκκλησία μας τιμά την μνήμη του κάθε χρόνο στις 22 Ιανουαρίου.

Ερμηνευτικά σχόλια

να προσεύχεσαι και να μελετά: για να προχωρήσουμε στη ζωή της Εκκλησίας χρειάζεται να προσευχόμαστε, δηλαδή να παίρνουμε δύναμη από τον Θεό επικαλούμενοι το όνομά Του, αλλά και να μελετούμε τον λόγο Του, δηλαδή να μαθαίνουμε για το Ευαγγέλιο και τους αγίους.

πνευματικά χαρίσματα: είναι οι αρετές ενός ανθρώπου, δηλαδή το να μπορεί να κάνει καλό στους άλλους ανθρώπους και να τηρεί τις εντολές του Θεού που ομορφαίνουν τον χαρακτήρα του, δηλαδή τον κάνουν χαρούμενο, συγχωρητικό, με αγάπη και ηρεμία στη ζωή του, όχι να εκδικείται και να θυμάται το κακό, αλλά να το αντικαθιστά με το καλό.

φλογερό ζήλο: ο χριστιανός με τα χαρίσματα και τις αρετές καλείται να έχει ζήλο, όρεξη δηλαδή να είναι κοντά στον Θεό και να κάνει ό,τι μπορεί ώστε και άλλοι άνθρωποι να γνωρίζουν τον Θεό. Να είμαστε δηλαδή το καλό παράδειγμα. Ο Τιμόθεος είχε όρεξη να μιλήσει για τον Χριστό στους άλλους και έτσι ο απόστολος Παύλος τον πήρε μαζί του.

χειροτονία: εκκλησιαστική τελετή κατά την οποία ένας λαϊκός γίνεται διάκονος ή ένας κληρικός παίρνει ανώτερο βαθμό στην ιεροσύνη. Η χειροτονία απαιτεί υψηλή στάθμη ανθρωπίνων ικανοτήτων, αγιότητα βίου, καρδιά γεμάτη ζέση, φρόνημα ένθεο. Με άλλα λόγια η Ιεροσύνη απαιτεί εσωτερική και εξωτερική κατάσταση υψηλού πνευματικού επιπέδου. Ο απόστολος Παύλος χειροτονεί τον Τιμόθεο επίσκοπο, γιατί είδε όλα αυτά τα χαρίσματα και τον πλούτο των αρετών στο πρόσωπό του.

ποιμαντικές επιστολές της Καινής Διαθήκης: Ποιμαντικές ονομάστηκαν οι δύο επιστολές προς Τιμόθεον και η προς Τίτον, επειδή απευθύνονται σε ποιμένες της Εκκλησίας, δηλαδή τον επίσκοπο Εφέσου Τιμόθεο και τον επίσκοπο Κρήτης Τίτο. Οι επιστολές δίνουν συμβουλές και οδηγίες για το πώς θα βοηθήσουν καλύτερα τους ανθρώπους να έρθουν πιο κοντά στον Θεό και πώς θα οργανώσουν τη ζωή της Εκκλησίας.

παρρησία: η ειλικρινής και θαρραλέα έκφραση γνώμης. Ο απόστολος Τιμόθεος πάλεψε να πείσει τους ειδωλολάτρες ότι ο δρόμος που ακολουθούσαν οδηγούσε στο κακό και τον πνευματικό θάνατο, δηλαδή την απουσία του Θεού που μας κάνει ανθρώπους χωρίς σκοπό να συναντήσουν τον Θεό και να ζήσουν την αγάπη στη ζωή τους.

Ο απόστολος Τιμόθεος διακρίθηκε για τον ένθεο ζήλο του και τον πλούτο των αρετών του, τη σύνεση, την παρρησία και το θάρρος του, την αγνότητα και την ασκητικότητα του βίου του. Με το μαρτύριό του έδειξε την αξία της πίστης στον Θεό και τη δικαίωσή του ανθρώπου από Εκείνον, διότι μέχρι σήμερα τον τιμούμε και τον γιορτάζουμε ως άγιο! Αξίζει να μιμηθούμε από την παιδική μας ηλικία τον πλούτο των αρετών του αποστόλου Τιμοθέου. Να θέλουμε να κάνουμε το καλό στους φίλους και τους συμμαθητές μας. Να μην κρατάμε κακία, αλλά να συγχωρούμε. Να πιστεύουμε στον Θεό και να προσευχόμαστε. Να παλεύουμε να είμαστε ήρεμοι και να αγαπούμε. Αυτή είναι η ζωή της Εκκλησίας!

Ερωτήσεις

1. Τι εκτίμησε ο Απόστολος Παύλος στο πρόσωπο του Αποστόλου Τιμοθέου;
2. Σε τι χρειάστηκαν οι ποιμαντικές επιστολές;
3. Γιατί ο απόστολος Τιμόθεος πάλεψε εναντίον των ειδωλολατρών;
4. Τι σημαίνει να έχουμε αρετές;
5. Πώς μπορούμε να γίνουμε παράδειγμα για τους άλλους ανθρώπους;

Συμπέρασμα

Ο ζήλος και ο πλούτος των αρετών του Αποστόλου Τιμοθέου να είναι για τον καθένα μας, από την μικρή του ηλικία παράδειγμα προς μίμηση.

Ώρα για Παιχνίδι

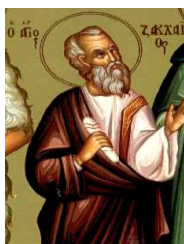
Βρες στο κρυπτόλεξο οριζόντια και κάθετα 9 λέξεις από την ιστορία:

Ζ	Τ	Ι	Μ	Ο	Θ	Ε	Ο	Σ	Ι	Θ	Ο	Π
Η	Α	Ρ	Ε	Τ	Η	Υ	Η	Γ	Α	Δ	Ι	Α
Λ	Υ	Σ	Τ	Ρ	Α	Ν	Λ	Ω	Ι	Δ	Α	Υ
Ο	Ε	Φ	Ε	Σ	Ο	Σ	Κ	Τ	Τ	Ο	Σ	Λ
Σ	Σ	Β	Φ	Ι	Ο	Κ	Μ	Ψ	Β	Ζ	Υ	Ο
Α	Ρ	Τ	Ε	Μ	Η	Η	Ο	Σ	Ε	Ξ	Χ	Σ
Ε	Ι	Δ	Ω	Λ	Ο	Λ	Α	Τ	Ρ	Ι	Α	Σ

Να ζωγραφίσεις το μαρτύριο του αγίου Τιμοθέου

Η γνωριμία με το Χριστό

Ο Απόστολος Ζακχαίος ο αρχιτελώνης

Ο άγιος Ζακχαίος, ήταν αρχιτελώνης. Μαθαίνουμε για αυτόν από την διήγηση στο κατά Λουκά ευαγγέλιο. Είχε πολλά χρήματα από παράνομα κέρδη και ζούσε στην Ιεριχώ με την οικογένεια του, την εποχή που ο Χριστός έζησε και δίδασκε στην Ιουδαία. Άκουσε για το Χριστό, για τα θαύματα Του, την διδασκαλία Του και μέσα στη καρδιά του γεννήθηκε ο πόθος να τον συναντήσει.

Η κατάσταση του δεν στάθηκε εμπόδιο να αναζητήσει το Χριστό. Όταν, λοιπόν, άκουσε ότι θα περάσει από την Ιεριχώ ανέβηκε σε μια μουριά, επειδή ήταν μικρού σωματικού αναστήματος, για να τον δει. Ο Κύριος θαύμασε την πίστη του, διέταξε να κατεβεί από το δένδρο, «κατέβη γρήγορα, διότι πρέπει να μείνω στο σπίτι σου σήμερα» και συγχώρησε όλα τα αμαρτήματα που είχε διαπράξει μέχρι εκείνη τη στιγμή. Μάλιστα, τον προσφώνησε με το όνομά του παρ' όλο που δεν τον είχε δει ποτέ ως εκείνη τη στιγμή. Ο Ζακχαίος κατέβηκε αμέσως και τον υποδέχθηκε με χαρά, ενώ οι παρόντες άρχισαν να γκρινιάζουν και να παραπονούνται επειδή πήγε να μείνει στο σπίτι ενός αμαρτωλού. Αλλά ο Χριστός πήγε στο σπίτι του Ζακχαίου αφ' ενός μεν γιατί επισκέπτεται, χωρίς διακρίσεις, όλους εκείνους οι οποίοι Τον θέλουν και Τον αναζητούν με πόθο, αφ' ετέρου δε γιατί είδε την καρδιά του αρχιτελώνη να φλέγεται από την αληθινή μετάνοια και την επιθυμία για διόρθωση. Πράγματι ο Ζακχαίος έδειξε έμπρακτα την μετάνοιά του, αφού διεκήρυξε δημόσια ότι την μισή περιουσία του την δίνει στους φτωχούς και σε εκείνον που τυχόν αδικήσε θα του το αποδώσει στο τετραπλάσιο. Γι' αυτό και αξιώθηκε να ακούσει από το στόμα του Χριστού τον γλυκύτατο εκείνο λόγο, «ότι σήμερον σωτηρία τω οίκω τούτω εγένετο».

Σύμφωνα με την Παράδοση, ο Ζακχαίος, μετά την Ανάληψη του Χριστού, ακολούθησε τον Απόστολο Πέτρο, από τον οποίο χειροτονήθηκε Επίσκοπος Καισαρείας κηρύττοντας το λόγο του Θεού. Τα τέλη του δεν είναι γνωστά, σίγουρα όμως υπήρξαν οσιακά, όπως οσιακή υπήρξε και η ζωή του μετά την σωτήρια συνάντησή του με τον Χριστό.

Η Εκκλησία τιμά τη μνήμη του στις 4 Ιανουαρίου.

Ερμηνευτικά σχόλια

Άκουσε για το Χριστό: στη ζωή μας υπάρχουν πολλές ευκαιρίες να ακούσουμε για το Χριστό, για τη θαυμαστή ζωή Του και τα λόγια Του. Είτε μέσα από την Εκκλησία, με τη βοήθεια των Ιερέων και κατηχητών, είτε από τους γονείς μας και τους δασκάλους μας. Ο «πνευματικός» αυτός σπόρος μπορεί να αλλάξει τη ζωή μας και να γίνει αρχή να γνωρίσουμε το Θεό, όπως στην περίπτωση του Ζακχαίου. Ας τον βάλουμε στην καρδιά μας.

Η κατάσταση του δεν στάθηκε εμπόδιο να αναζητήσει το Χριστό: αν έχουμε κάνει κάποια λάθη στη ζωή μας ή έχουμε στεναχωρήσει αγαπημένα πρόσωπα, δεν αποτελούν όλα αυτά εμπόδιο στην γνωριμία μας με το Θεό. Ο Θεός είναι Αγάπη και Πατέρας όλων μας, περιμένει τη συνάντησή μας μαζί Του στον οίκο Του, στην Εκκλησία και στην καθημερινότητα μας κάθε στιγμή. Ο Ζακχαίος ήταν αρχιτελώνης, δηλαδή επικεφαλής των φοροεισπρακτόρων. Ήταν άνθρωπος που καταπίεζε τους άλλους, έπαιρνε περισσότερα χρήματα από όσα δικαιούνταν, με αποτέλεσμα να έχει πλουτίσει άδικα. Αυτό όμως δεν τον κάνει να φοβηθεί να αλλάξει προσανατολισμό στη ζωή του και να πλησιάσει τον Χριστό.

ανέβηκε σε μια μουριά: Ο Ζακχαίος δεν σκέφτηκε ότι μπορεί να τον κοροϊδεύουν που ανέβηκε επάνω στο δέντρο σα να ήταν μικρό παιδάκι, αλλά και δεν τον ενδιέφερε. Όταν κανείς θέλει πραγματικά να αλλάξει τρόπο ζωής και να ζήσει το υπόλοιπο χρόνο της ζωής σε σχέση αγάπης με το Χριστό και τους

συνανθρώπους του, δεν ασχολείται με το τι θέλουν και τι θα πουν οι άλλοι, αλλά με το τι θέλει και τι λέει ο Θεός. Η αληθινή μετάνοια χρειάζεται ταπεινώση.

και συγχώρησε όλα τα αμαρτήματα: Ο Χριστός περιμένει τη μετάνοια μας, τη κίνηση της καρδιάς μας προς μια νέα αρχή μαζί με το Χριστό. Μας δυναμώνει με τη συγχώρεση όποιου βάρους είχαμε μέσα μας. Δεν έχει σημασία πόσο μεγάλο είναι αυτό. Σε κάθε Εκκλησία υπάρχουν Ιερείς που περιμένουν να ανοίξουμε την καρδιά μας στο Θεό για να συγχωρεθούν τα λάθη και αυτά που μας στεναχωρούν, μέσα από το μυστήριο της εξομολόγησης.

ο Ζακχαίος έδειξε έμπρακτα την μετάνοιά του: πότε οι αλλαγές της ζωής μας, η μετάνοια μας, είναι αληθινές; Όταν συνοδεύονται με έργα και όχι με λόγια. Οι πράξεις λοιπόν είναι σημάδι αληθινής μετάνοιας. Δεν έχει σημασία αν είναι μεγάλες ή μικρές, αλλά να γίνονται ελεύθερα, με χαρά και μέσα από την καρδιά μας. Αυτές τις πράξεις ευλογεί ο Θεός και μας γεμίζει αληθινή χαρά.

ότι σήμερα σωτηρία τω οίκω τούτω εγένετο: μαζί με το Ζακχαίο σώθηκε και η οικογένεια του. Γιατί; Γιατί η πορεία μας με το Χριστό, μέσα από πράξεις αγάπης επηρεάζει και τους γύρω μας ανθρώπους. Την οικογένεια μας και, όπως βλέπουμε μέσα από τις ζωές των αποστόλων φέτος, πολλών ακόμα ανθρώπων. Δεν χρειάζεται να πιέσουμε κανένα. Μιλάνε τα έργα μας και η αγάπη μας. Τότε συντελείται ένα θαύμα. Άνθρωποι κοντά μας με καλή διάθεση και όρεξη για αλλαγή θα αναζητήσουν και αυτοί να γνωρίσουν την πηγή της δικής χαράς, το Χριστό.

Δεν υπάρχει άλλος τρόπος συνάντησης και γνωριμίας με τον Χριστό από εκείνον της ταπεινώσης και της έμπρακτης μετάνοιας. Τότε ο πόθος της συνάντησης δεν διατάζει μπροστά σε κανένα εμπόδιο. Αυτή η συνάντηση πραγματοποιείται πρωτίστως μέσα στην καρδιά μας, με την παρουσία του Θεού να την μαλακώνει ακόμα περισσότερο και να την πλημμυρίζει με χαρά. Και τότε η ζωή μας πορεύεται προς την Εκκλησία, όπου μπορούμε να κάνουμε πράξη την αγάπη, την ελεημοσύνη, την αληθινή ζωή. Ο Απόστολος Ζακχαίος μας υποδεικνύει τον τρόπο με τον οποίο αποκτάται η κοινωνία με τον Θεό και κατά συνέπεια η χαρά και η ελευθερία στην αυθεντική τους μορφή. Ας τον μιμηθούμε από την παιδική μας ηλικία!

Ερωτήσεις

1. Που μπορούμε να ακούσουμε για τον Χριστό;
2. Το γεγονός ότι ο Ζακχαίος πλούτιζε παράνομα, στάθηκε εμπόδιο στη σωτηρία του;
3. Γιατί ανέβηκε στο δέντρο ο Ζακχαίος;
4. Πώς έδειξε τη μετάνοια του ο Ζακχαίος;
5. Τι σημαίνει ότι έγινε σωτηρία στον σπίτι του Ζακχαίου;

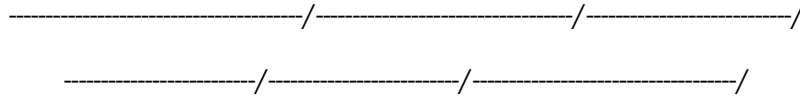
Συμπέρασμα

Εάν επιθυμούμε ειλικρινά να γνωρίσουμε τον Χριστό, τότε θα βρούμε τον τρόπο να πραγματοποιήσουμε την επιθυμία μας, τόσο στην καρδιά μας όσο και στη ζωή της Εκκλησίας!

Ώρα για Παιχνίδι

Βρες στο κρυπτόλεξο οριζόντια και κάθετα 6 λέξεις από την ιστορία:

Ι	Α	Θ	Ξ	Η	Δ	Α	Σ	Θ	Η	Ο
Ε	Φ	Ζ	Α	Κ	Χ	Α	Ι	Ο	Σ	Π
Ρ	Π	Ε	Τ	Ρ	Ο	Σ	Τ	Γ	Ζ	Β
Ι	Η	Μ	Ο	Υ	Ρ	Ι	Α	Ξ	Ι	Ο
Χ	Ψ	Ω	Χ	Ρ	Ι	Σ	Τ	Ο	Σ	Η
Ω	Τ	Ε	Λ	Ω	Ν	Η	Σ	Σ	Δ	Α

Να ζωγραφίσεις τον απόστολο Ζακχαίο

Είμαστε συνεχιστές των Αποστόλων ανήκοντας στην Εκκλησία

Οι άγιοι απόστολοι Νάρκισσος, Στάχης, Απελλής, Αμπλίας, Ουρβανός και Αριστόβουλος

Οι έξι αυτοί απόστολοι ανήκανε στον κύκλο των 70 μαθητών του Κυρίου. Ο Χριστός τους έστειλε κι αυτούς να κηρύξουν το Ευαγγέλιο και είχαν την μεγάλη χαρά να δούνε ακόμη και τα ταγκαλάκια, τα πνεύματα του κακού, να υποτάσσονται στη δύναμη του λόγου του Κυρίου. Ο Χριστός, όταν άκουσε από αυτούς ότι τίποτε δεν μπορούσε να αντισταθεί στην αλήθεια του Ευαγγελίου, ευχαρίστησε τον Θεό πατέρα λέγοντας ότι είναι μοναδικής αξίας το γεγονός ότι η αλήθεια της πίστης δεν αποκαλύφθηκε στους σοφούς της γης, αλλά στους απλούς ανθρώπους, όπως ήταν και αυτοί οι απόστολοι, ο Νάρκισσος, ο Στάχης, ο Απελλής, ο Αμπλίας, ο Ουρβανός και ο Αριστόβουλος.

Αργότερα έγιναν συνεργάτες του αποστόλου Παύλου, αλλά και άλλων αποστόλων. Ο απόστολος Παύλος αναφέρεται σ' αυτούς κατά τις επιστολές που στέλνει στις κατά τόπους Εκκλησίες, ιδίως σ' αυτήν προς τους Ρωμαίους. Οι απόστολοι αυτοί ίδρυσαν Εκκλησίες και βάπτισαν πολλούς ανθρώπους χριστιανούς, όπως ζήτησε ο Χριστός από τους μαθητές Του, να πορευθούν προς όλα τα έθνη και να βαπτίσουν τους ανθρώπους στο όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος, διδάσκοντάς τους να τηρούν όλες τις εντολές που ο Χριστός έδωσε, ιδίως αυτή της αγάπης.

Από αυτούς, ο άγιος Νάρκισσος χειροτονήθηκε επίσκοπος της Αθήνας. Οι ειδωλολάτρες δεν δέχτηκαν τον λόγο του Θεού εκεί και όταν ξέσπασαν διωγμοί στα χρόνια του Νέρωνα, βασάνισαν τον Άγιο και τον θανάτωσαν διότι δεν ήθελαν με τίποτε την παρουσία του που τους θύμιζε την αλήθεια την οποία δεν πίστευαν, δηλαδή τον Χριστό.

Ο Στάχης προχειρίζεται επίσκοπος του Βυζαντίου από τον απόστολο Ανδρέα. Έχτισε και ναό στην Αργυρούπολη, στην οποία συναθροίζονταν πολλά πλήθη Χριστιανών και τους δίδασκε. Κι αφού έζησε έτσι επί δεκαέξι χρόνια, κοιμήθη εν ειρήνη. Ο Απελλής έγινε επίσκοπος Ηρακλείας. Κι αφού οδήγησε πολλούς στον Χριστό, είχε ειρηνικό τέλος. Οι άγιοι Αμπλίας και Ουρβανός, αφού έγιναν και αυτοί επίσκοποι από τον ίδιο απόστολο Ανδρέα, ο μεν Αμπλίας της Οδυσσούπολης, ο δε Ουρβανός της Μακεδονίας, φονεύτηκαν από τους Ιουδαίους και τους ειδωλολάτρες λόγω της ομολογίας τους για τον Χριστό και της καταστροφής των ειδώλων. Ο Αριστόβουλος, αφού χειροτονήθηκε και αυτός ποιμένας λογικών προβάτων, κήρυξε τον Χριστό σε όλους, ιδίως στην μεγάλη Βρετανία, όπου και μαρτύρησε.

Η Εκκλησία μας γιορτάζει την μνήμη τους στις 31 Οκτωβρίου κάθε χρόνο.

Ερμηνευτικά σχόλια

απόστολοι: η λέξη σημαίνει αυτούς που ο Θεός στέλνει για να κηρύξουν τον λόγο Του. Άλλοτε με λόγια, άλλοτε με έργα, άλλοτε με την αρετή, άλλοτε με την υπομονή, άλλοτε με μαρτύριο, άλλοτε ειρηνικά γι' αυτούς, άλλοτε με όλα αυτούς τους τρόπους μαζί. Οι απόστολοι έλεγαν «ΝΑΙ» στο κάλεσμα του Χριστού γιατί αισθάνονταν ότι Αυτός είναι η Αλήθεια, Αυτός τους έδινε τον σπουδαιότερο λόγο για να χαίρεται κανείς που ζει: την Αγάπη! Απόστολος είναι και ο κάθε χριστιανός, διότι οι εντολές του Χριστού είναι για

όλους μας. Μόνο που χρειάζεται να καταλαβαίνουμε ότι είμαστε μέλη της Εκκλησίας από την παιδική μας ηλικία.

τα ταγκαλάκια να υποτάσσονται στον λόγο του Κυρίου: το πνεύμα του κακού, το οποίο δε θέλει ο άνθρωπος να ακολουθεί τον Χριστό, γι' αυτό του βάζει κακές σκέψεις στον νου ή τον σπρώχνει οι πράξεις του να μην έχουν αγάπη, υποτάσσεται στον λόγο του Κυρίου, όταν αυτός που τον παρουσιάζει στους ανθρώπους τον πιστεύει. Ο διάβολος δεν έχει δύναμη στον άνθρωπο που πιστεύει, όσο κι αν φοβόμαστε το αντίθετο.

ίδρυσαν Εκκλησίες: οι απόστολοι έφυγαν από τον τόπο τους και πήγαν όπου τους έστειλε η πρώτη Εκκλησία των Ιεροσολύμων, αλλά και οι δώδεκα απόστολοι. Όπου πήγαν, βάπτισαν όσους το ήθελαν χριστιανούς και ίδρυσαν Εκκλησίες. Έχτισαν ναούς. Αφιέρωσαν τη ζωή τους στο Ευαγγέλιο και τελικά ο Θεός τους κατέστησε Αγίους.

επίσκοπος Αθήνας: ο άγιος απόστολος Νάρκισσος χειροτονήθηκε επίσκοπος Αθηνών, η οποία ήταν πόλη ειδωλολατρική. Εκεί ζούσαν ακόμη φιλόσοφοι, που ακολουθούσαν την αρχαία ελληνική παράδοση και οι οποίοι δεν ήθελαν να γίνουν χριστιανοί. Ο απόστολος δε φοβήθηκε τους σοφούς, αλλά κήρυξε το Ευαγγέλιο. Πλήρωσε με την ζωή του την πίστη, όμως ο Χριστός τον δόξασε και τον θυμόμαστε για πάντα!

Είμαστε συνεχιστές του έργου των Αποστόλων όταν είμαστε ενεργά μέλη του σώματος του Χριστού που είναι η Εκκλησία. Αυτό σημαίνει ότι ακολουθούμε την πίστη τους, το θάρρος τους, την αγάπη τους για την αλήθεια, νικάμε το κακό και το ταγκαλάκι γιατί δεν το φοβόμαστε. Κάθε φορά που κοινωνούμε το σώμα και το αίμα του Χριστού δηλώνουμε ότι είμαστε χριστιανοί. Κάθε φορά που αγαπούμε και συγχωρούμε δηλώνουμε ότι είμαστε χριστιανοί. Κάθε φορά που αισθανόμαστε ότι είναι σπουδαίο να πιστεύουμε στον Χριστό, είμαστε συνεχιστές του έργου και της ζωής των αποστόλων. Καμία ιδέα αυτού του κόσμου, όπως και κανένας πειρασμός που μας λέει ότι αλλού είναι η αλήθεια, δεν μπορεί να σταθεί πιο πάνω από την πίστη. Ας ακολουθήσουμε τον δρόμο των αποστόλων από την παιδική μας ηλικία!

Ερωτήσεις

1. Τι σημαίνει απόστολος;
2. Οι απόστολοι φοβούνταν τα ταγκαλάκια;
3. Πόσο εύκολο ήταν το έργο του αγίου Ναρκίσσου;
4. Πώς μπορούμε κι εμείς να αισθανόμαστε συνεχιστές του έργου των αποστόλων;

Συμπέρασμα

Όταν συμμετέχουμε στη ζωή της Εκκλησίας ακολουθούμε τον δρόμο των Αποστόλων και η ζωή μας βρίσκει χαρά κι αγάπη!

Ώρα για Παιχνίδι

Βρες στην ακολουθία των γραμμάτων τα έξι ονόματα των αποστόλων ξεκινώντας από το τέλος προς την αρχή

ΛΚΞΗΓΦΑΣΔΓΣΟΣΣΙΚΡΑΝΗΣΥΧΑΤΣΛΚΗΕΓΜΝΩΒΦΗΙΟΣΑΙΛΠΜΑΟΙΘΥΤΡΕΔ
ΦΓΗΞΚΛΜΝΣΟΝΑΒΡΥΟΘΥΓΛΚΞΗΓΦΔΣΑΙΟΙΣΗΛΛΕΠΑΠΟΙΘΥΤΡΕΣΣΔΦΗΓΞ
ΚΣΟΛΥΟΒΟΤΣΙΡΑΟΙΘΥΤΡΕΔΦΓΗΞΚΛΜΞΗΓΦΔ

Να ζωγραφίσεις τους έξι αποστόλους

Ο γάμος και η οικογένεια είναι ευλογία

Οι απόστολοι Ακύλας και Πρίσκιλλα

Ο Ακύλας καταγόταν από τον Πόντο και είχε νυμφευθεί τη Ρωμαία Πρίσκιλλα στη Ρώμη, όπου και ασκούσε το επάγγελμα του σκηνοποιού. Ίσως να είχαν ήδη ασπασθεί τον χριστιανισμό, όταν ο Ρωμαίος αυτοκράτορας Κλαύδιος το έτος 49 - 50 είχε διατάξει να φύγουν από τη Ρώμη όλοι οι Ιουδαίοι ως ταραχοποιοί. Επειδή ο Ακύλας ήταν Ιουδαϊκής καταγωγής, αναγκάστηκε με τη σύζυγό του να φύγουν και να εγκατασταθούν στην Κόρινθο, η οποία τότε ήταν πολυάνθρωπη πόλη. Με αυτό το ζευγάρι συνδέθηκε ο Απόστολος Παύλος το έτος 51/52 κατά την Αποστολική του περιοδεία, όταν μετά την Αθήνα για πρώτη φορά επισκέφθηκε την Κόρινθο.

Ήταν σκηνοποιοί και ο Απόστολος γνώριζε την τέχνη τους. Μένοντας στο σπίτι τους εργαζόταν μαζί τους, επειδή κατά τη συνήθειά του δεν ήθελε να επιβαρύνει κανέναν και με τα χέρια του εξοικονομούσε τα απαραίτητα για τη συντήρησή του, καθώς και των συνεργών του. Πολύ σύντομα ο Ακύλας και η Πρίσκιλλα εντυπωσιάστηκαν από την προσωπικότητα του φιλοξενουμένου τους, από τη σοφία του, τη νομομάθεια, τα πολλά πνευματικά και ψυχικά του χαρίσματα και προ παντός από τη φλόγα του να μεταδώσει σε όλους την πίστη του στον Μεσσία Χριστό. Με ενδιαφέρον αμείωτο άκουγαν καθημερινά τον Απόστολο, την ώρα της δουλειάς, να τους μιλάει για τον Ιησού, να τους ερμηνεύει τους Προφήτες και να τους αποκαλύπτει το προαιώνιο σχέδιο του Θεού, για τη σωτηρία του κόσμου. Ο λόγος του έπεφτε στις καρδιές τους σαν σπόρος σε εύφορη γη. Μέρα με τη μέρα ο Ακύλας και η Πρίσκιλλα συναρπάζονταν από το ευαγγέλιο που κήρυσσε ο συνεργάτης τους. Αλλά προπαντός τους εντυπωσίαζε το παράδειγμά του.

Έτσι όταν ύστερα από δεκαοκτώ μήνες παραμονής στην Κόρινθο ο Απόστολος έφυγε, ο Ακύλας και η Πρίσκιλλα ήταν πνευματικά ώριμοι να εργασθούν για τη μετάδοση του Ευαγγελίου στα έθνη. Ολοπρόθυμα, λοιπόν, πήραν την απόφαση να τον ακολουθήσουν και να τεθούν στην υπακοή του. Δίχως δισταγμό άφησαν το σπιτικό τους και το εργαστήρι τους, για να υπηρετήσουν τον Χριστό και να υποστούν κόπους, διώξεις, κινδύνους απερίγραπτους.

Ο Απόστολος Παύλος, επειδή είχε εκτιμήσει τα μορφωτικά και πνευματικά προσόντα του ζεύγους και προ παντός την πίστη τους και την αγάπη τους προς τον Χριστό και τους είχε πλέον απόλυτη εμπιστοσύνη, τους άφησε στην Έφεσο, με την παραγγελία να συνεχίσουν το ιεραποστολικό έργο και να προπαρασκευάσουν το έδαφος για τη μελλοντική ιεραποστολική του δράση, και εκείνος συνέχισε το ταξίδι του προς τα Ιεροσόλυμα.

Το ιεραποστολικό ζευγάρι, όπως ήταν φυσικό, αφού ακόμη δεν υπήρχαν ναοί, διέθετε το σπίτι του για τις ευχαριστιακές συνάξεις των χριστιανών της Εφέσου. Επίσης αυτοί φιλοξενούσαν τον Απόστολο Παύλο κάθε φορά που πήγαινε στην Έφεσο. Ο απόστολος Παύλος ομιλεί στις επιστολές του με πολλή τρυφερότητα και αγάπη για το ιερό αυτό ζευγάρι. Αυτό φανερώνει ότι ήταν δύο υπέροχοι και αγαπημένοι σύζυγοι, οι οποίοι είχαν απόλυτη συναίσθηση της συζυγικής πίστης και αγάπης. Πάντοτε ο Απόστολος εξέφραζε την ευγνωμοσύνη του προς τους δυό πιστούς και αφοσιωμένους συνεργάτες του και δεν παρέλειπε με επαινετικά λόγια γι' αυτούς μέσω των επιστολών του, να τους στέλνει τους χαιρετισμούς του. Γι' αυτό η Εκκλησία μας διέκρινε στα πρόσωπά τους, τους ιδανικούς συζύγους. Το ιερό ζευγάρι Ακύλας και Πρίσκιλλα αποτελούν ιδανικό γάμου και οικογένειας.

Όταν δε, ξεσηκώθηκαν οι ειδωλολάτρες της Εφέσου και επεδίωκαν να εξοντώσουν τον Απόστολο Παύλο, ο Ακύλας και η Πρίσκιλλα «για να τον σώσουν από θανάσιμο κίνδυνο έβαλαν το κεφάλι

τους κάτω από το μαχαίρι και διέτρεξαν κίνδυνο να σφαγούν», όπως γράφει ο ίδιος ο Παύλος στους χριστιανούς της Ρώμης (Ρωμ. 16, 4).

Από τις Αποστολικές Διαταγές πληροφορούμαστε ότι ο Απ. Παύλος χειροτόνησε τον Ακύλα Επίσκοπο «των κατά Ασίαν παροικιών». Και στο Συναξάρι διαβάζουμε ότι «εποίησαν πολλά θαύματα-ύστερον δε συλληφθέντες από τους απίστους απεκεφαλίσθησαν». Έτσι λοιπόν, οι Άγιοι Ακύλας και Πρίσκιλλα εργάσθηκαν για την διάδοση του λόγου του Κυρίου και με τη μεγάλη τους πίστη στον Χριστό επιτέλεσαν πολλά θαύματα. Κατά την παράδοση έλαβαν και αυτοί μαρτυρικό τέλος, καταδικασθέντες στον διά αποκεφαλισμού θάνατο. Ο Άγιος Ακύλας τιμάται ιδιαίτερα στη νήσο της Λευκάδος.

Τους Αγίους Ακύλα και Πρίσκιλλα τιμά η Εκκλησία μας ως Αποστόλους και Μάρτυρες την 13η Φεβρουαρίου και τον Άγιον Ακύλα χωριστά και την 14^{ην} Ιουλίου.

Ερμηνευτικά σχόλια

Μένοντας στο σπίτι τους... συνεργών του: Ο Απόστολος Παύλος, όπως και κάθε χριστιανός, γνωρίζει πως ο Θεός δεν θέλει οι άνθρωποι να είναι οκνοί, τεμπέληδες και να τα περιμένουν όλα έτοιμα. Οι άνθρωποι καλούμαστε να κοπιάζουμε, να μοχθούμε, να αγωνιζόμαστε τόσο για τις καθημερινές μας φροντίδες όσο και για τις πνευματικές μας εργασίες. Τότε η ζωή μας αποκτά νόημα και χαιρόμαστε τους καρπούς της εργασίας μας.

από τη φλόγα του να μεταδώσει σε όλους την πίστη του στον Μεσσία Χριστό: ο χριστιανός καλείται να έχει πάθος, ζήλο και με τα χαρίσματά του να κάνει ό,τι μπορεί ώστε και οι άλλοι άνθρωποι να γνωρίσουν τον Θεό. Ο Απόστολος Παύλος με τις αρετές του, τα λόγια του, τις πράξεις του, τις ιδέες του, που ήταν γεμάτα από αγάπη και θέρμη για τον Θεό, υπήρξε παράδειγμα προς μίμηση για πολλούς ανθρώπους.

Ο λόγος του έπεφτε στις καρδιές τους σαν σπόρος σε εύφορη γη: Ο Απόστολος Παύλος με τη θέρμη του και το παράδειγμά του, κατάφερε να μεταδώσει την αγάπη του για τον Θεό και να προετοιμάσει τους δύο αποστόλους να ξεκινήσουν το πολύτιμο έργο τους για τη διάδοση και την εδραίωση της νέας πίστης.

Ολοπρόθυμα στην υπακοή του: χαρακτηριστικό των αποστόλων, όπως και του κάθε χριστιανού είναι η υπακοή. Η αγάπη για τον Θεό και ο ζήλος της ψυχής για τη διάδοση του λόγου Του, μας κάνει να μην διστάζουμε να εγκαταλείψουμε τα πάντα (οικογένεια, φίλους, συγγενείς, δουλειά) φροντίζοντας κέντρο της ζωής μας να είναι ο Θεός.

Επίσης αυτοί φιλοξενούσαν τον Απόστολο Παύλο: Η φιλοξενία είναι ένδειξη αγάπης προς τους συνανθρώπους μας. Φροντίζουμε όσους έχουν ανάγκη και βρίσκονται μακριά από το δικό τους σπίτι. Η κούραση που μπορεί να προκύπτει από τη φιλοξενία και το ξεβόλεμά μας είναι ένδειξη προσφοράς και ταπεινώσης.

για να τον σώσουν από θανάσιμο κίνδυνο να σφαγούν: Η θυσία σημαίνει αγάπη για τον Χριστό και υπομονή να υπομένεις διωγμούς, μαρτύρια, θάνατο. Η πίστη στο λόγο του Θεού, στην ύπαρξή του και στη βεβαιότητα ότι δε θα μας εγκαταλείψει ποτέ μας γεμίζει θάρρος και δύναμη να αντέχουμε τα πάντα και να Τον υπερασπιζόμαστε με κάθε τίμημα. **Δύο υπέροχοι και αγαπημένοι σύζυγοι:** Οι δύο απόστολοι αποτελούν το τέλειο ζευγάρι συντρόφων και πρότυπο συζύγων. Ήταν δύο άνθρωποι που ήταν ερωτευμένοι μεταξύ τους, όμως συγχρόνως και πάνω απ' όλα είχαν και έναν από κοινού έρωτα για ένα άλλο πρόσωπο, τον Χριστό μας και αυτό γέμιζε τη ζωή τους με πίστη, δύναμη και ελπίδα. Το ότι δεν είχαν παιδιά δεν τους εμπόδισε να είναι αγαπημένοι και να είναι χαρούμενοι. Η σχέση με τον Χριστό μας κάνει να νικούμε και τις ελλείψεις της ζωής.

Η οικογένεια είναι μεγάλη ευλογία, ιδίως αν είναι συνδεδεμένη με τον Χριστό. Από την παιδική μας ηλικία ως προσευχόμαστε οι μεγαλύτεροι, οι γονείς μας, να είναι δεμένοι με τον Χριστό για να κρατούνε ζωντανή την αγάπη, όπως επίσης και να μας μεγαλώνουν βάζοντάς μας τα όρια εκεί που χρειάζεται. Η υπακοή δεν είναι καταπίεση και στέρηση της ελευθερίας, αλλά άνοιγμα δρόμου ζωής προς την αγάπη και την ταπεινώση. Ας ακούμε τους γονείς μας. Ας κάνουμε ό,τι περνά από το χέρι μας για να μην κλονίζεται η αγάπη. Και ας μιμούμαστε ξεχωριστούς ανθρώπους, ώστε η ζωή μας να έχει νόημα. Προσευχή, υπακοή, αγάπη τα χαρακτηριστικά μιας οικογένειας που οδηγείται στον Χριστό.

Ερωτήσεις

1. Γιατί ο Ακύλας και η Πρίσκιλλα αναγκάστηκαν να φύγουν για την Κόρινθο;
2. Τι ήταν αυτό που έκανε τους δύο αποστόλους να πιστέψουν στο Θεό;
3. Τι μας δείχνει το γεγονός πως οι δύο απόστολοι χωρίς κανένα δισταγμό αποφάσισαν να υπηρετήσουν τον Χριστό;

4. Τι αισθήματα έτρεφε ο Απόστολος Παύλος για τους δύο αποστόλους ;
5. Ποια ήταν η σχέση των δύο αποστόλων ως συζύγων;
6. Ποια είναι η αξία της οικογένειας για τη ζωή όλων μας;

Συμπέρασμα

Ο γάμος και η οικογένεια είναι ευλογία. Απαιτούν όμως προσευχή, υπακοή και αγάπη για να κρατηθούν όπως θέλει ο Θεός.

Απολυτίκιο Ήχος δ'

Χριστὸν ἀγαπήσαντες καὶ φωτισθέντες τὸν νοῦν, τῇ πίστει ἐνούμενοι καὶ συζυγία σεμνή, Ἀκύλας καὶ Πρίσκιλλα ἦσαν μὲν προεστῶτες ἐκκλησίας κατ' οἶκον, Παύλου δὲ τοῦ φωστῆρος συνεργοὶ καὶ προστάται. Διὸ αὐτοὺς τιμῶμεν καὶ μιμησώμεθα..

Ὡρα για Παιχνίδι

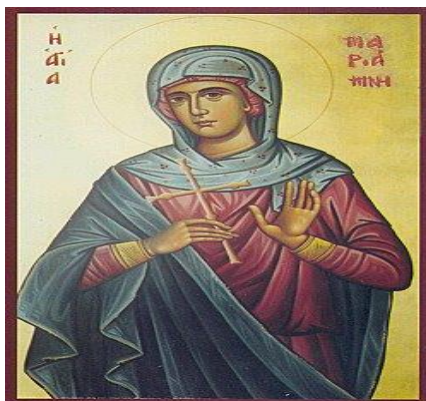
Βρείτε στην ακολουθία των γραμμάτων οκτώ λέξεις από την ιστορία που διαβάσατε ξεκινώντας από το τέλος προς την αρχή

ΘΥΤΑΙΝΕΞΟΛΙΦΗΚΣΡΕΣΟΜΑΓΣΣΔΦΗΑΙΕΝΕΓΟΚΙΟΓΞΚΣΟΣΕΦΕΟΛ
ΥΣΟΘΝΙΡΟΚΒΓΦΔΣΟΤΣΙΡΑΣΟΛΥΑΠΑΛΛΙΚΣΙΡΠΔΦΓΗΣΑΛΥΚΑΞΚΛΛ
ΞΗΓΦΔ

Να ζωγραφίσεις την Αγία Πρίσκιλλα

Η νηστεία και η πνευματική ζωή γίνονται αφιέρωση στον Θεό

Η Αγία Μαριάμνη

Η αγία Μαριάμνη καταγόταν από τη Βηθσαϊδά της Γαλιλαίας. Αυτή ήταν η πατρίδα και των αποστόλων Πέτρου και Ανδρέα. Έζησε στα χρόνια του Χριστού. Οι γονείς της ήταν ευσεβείς άνθρωποι και την ευσέβεια αυτή κληρονόμησαν τόσο η Μαριάμνη όσο και ο αδελφός της Φίλιππος, γνωστός ως ένας από τους δώδεκα μαθητές του Χριστού. Τη διδασκαλία και τα θαύματα του Χριστού παρακολουθούσαν τότε πολλοί άνθρωποι, άνδρες και γυναίκες. Ανάμεσα σ' αυτούς ήταν και η Μαριάμνη. Άκουγε με ζήλο τον Ίδιο το Χριστό να μιλάει και αυτό την έκανε να μην ποθεί στη ζωή της τίποτε άλλο από τη σωτηρία του κόσμου, τη Βασιλεία των Ουρανών, το Χριστό που έβλεπε μπροστά στα μάτια της και άκουγε. Προσηλώθηκε σ' Αυτόν.

Εκείνο τον καιρό, που ήταν νέα και σε ηλικία γάμου, αρνήθηκε πολλές προτάσεις για γάμο μιας και είχε αποφασίσει πως αυτό που την ενδιαφέρει είναι να ακολουθήσει το δρόμο της ιεραποστολής. Έτσι ακολουθεί τα χνάρια του αδελφού της. Πηγαίνει με το Φίλιππο και το φίλο του Βαρθολομαίο σε διάφορες πόλεις (Λυδία, Φρυγία, Παμφυλία) και επαρχίες της Μικράς Ασίας, όπου μιλάει με το λόγο και τη ζωή της για το Χριστό. Την περιμένει μια ζωή δύσκολη και όμορφη μαζί. Άπιστοι άνθρωποι, ειδωλολάτρες τη συλλαμβάνουν και τη βασανίζουν, γιατί δε δέχονται ό, τι τους λέει. Άλλοι όμως, απλοί και καταδεκτικοί την αγαπούν και είναι σα να ξεδιψάνε από μια μεγάλη δίψα όταν ακούνε για το Χριστό.

Κάποτε, η παρέα αυτή των ιεραποστόλων βρέθηκε στην Ιεράπολη της Φρυγίας και με το κήρυγμά της έκανε πολλούς Έλληνες να τρέξουν και να βαπτισθούν. Ο χριστιανισμός χρόνο με το χρόνο εξαπλωνόταν όλο και πιο πολύ. Ο Χριστός αναγνωριζόταν ως ο αληθινός Υιός του Θεού από ανθρώπους που μετανοούσαν και γίνονταν μέλη της Εκκλησίας.

Ένα βράδυ, καθώς οι τρεις ιεραπόστολοι δίδασκαν, συνελήφθησαν από αντιπάλους τους. Ήταν ειδωλολάτρες που έτρεμαν στην ιδέα ότι η Εκκλησία γοήτευε τόσο κόσμο. Έκαναν μια ψεύτικη δίκη και αποφάσισαν να θανατώσουν το Φίλιππο και τη Μαριάμνη μαζί με το Βαρθολομαίο να τους βασανίσουν. Βασανίζουν και τους τρεις. Κατά τη διάρκεια του μαρτυρίου τους γίνεται σεισμός μεγάλος και πολλοί παρευρισκόμενοι καταλαβαίνουν πως αυτοί οι άνθρωποι που βασανίζονται μιλάνε για την Αλήθεια. Ο Φίλιππος δε σταματάει να μιλάει για το Χριστό ακόμα και σε εκείνες τις δύσκολες ώρες. Το μαρτύριό τους διακόπτεται και πριν προλάβουν να ελευθερωθούν, ο Φίλιππος πεθαίνει. Η αδελφή του και ο φίλος του παίρνουν με σεβασμό και αγάπη το σώμα του και το ενταφιάζουν.

Ο Βαρθολομαίος, αφού τακτοποίησε τα της Εκκλησίας της Ιεραπόλεως εγκατέστησε εκεί επίσκοπο κάποιον Στάχυ και συνοδευόμενος από τη Μαριάμνη προχώρησε προς τη Λυκαονία κηρύττοντας τον λόγο του Θεού. Αργότερα ταξίδεψε στις Ινδίες όπου συνέχισε το έργο του, και όπου είχε μαρτυρικό τέλος με σταυρικό θάνατο. Η Μαριάμνη μετά τη Λυκαονία επέστρεψε στην Παλαιστίνη στα μέρη του Ιορδάνου όπου και κοιμήθηκε ειρηνικά.

Η Εκκλησία μας τιμά τη μνήμη της κάθε χρόνο στις 17 Φεβρουαρίου.

Ερμηνευτικά σχόλια

Κληρονόμησε την ευσέβεια: η ευσέβεια όπως και κάθε αρετή που έχουν οι γονείς μας είναι κάτι που κληρονομούμε όταν και εμείς το θέλουμε. Είναι σπουδαίο να βλέπουμε ότι οι γονείς μας έχουν χαρίσματα. Είναι η εικόνα του Θεού μέσα τους. Μακάρι να τους μοιάσουμε! Για να τους μοιάσουμε όμως χρειάζεται και η δική μας προσπάθεια. Οι αρετές θέλουν κόπο.

Προσηλώθηκε στο Χριστό: η αγία Μαριάμνη μας θυμίζει μια εικόνα που κι εμείς έχουμε συναντήσει, αυτή των μοναχών που από αγάπη μεγάλη αφιερώνονται στη ζωή της προσευχής, της διακονίας, της νηστείας ώστε να γεμίσει η καρδιά τους από αγάπη μόνο για το Χριστό και τίποτα άλλο. Αυτό ποθούν και για μας οι μοναχοί, γι' αυτό προσεύχονται. Η αγία Μαριάμνη έγινε ιεραπόστολος μιλώντας στους ανθρώπους για το Χριστό. Οι μοναχοί μιλάνε στο Χριστό για μας. Και τα δύο είναι ιεραποστολή. Ιεραπόστολοι, άνθρωποι με προσήλωση στο Θεό γινόμαστε κι εμείς όταν αγαπάμε την Εκκλησία και ζούμε σ' αυτήν.

Ζωή όμορφη και δύσκολη μαζί: ο Χριστός δε μας έταξε μια ζωή εύκολη χωρίς προβλήματα, αν Τον ακολουθήσουμε. Τα προβλήματα έρχονται γιατί έχουμε αδυναμίες, ελαττώματα. Μας υποσχέθηκε όμως ζωή αιώνια, ζωή γεμάτη με αγάπη και χαρά. Όταν έχουμε στο νου και στην καρδιά μας το Χριστό, οι δυσκολίες στη ζωή υπάρχουν, αλλά δεν είναι το πιο σημαντικό πράγμα. Το πιο σπουδαίο είναι πως ο Θεός μας αγαπάει και μας καταλαβαίνει, γιατί και Αυτός έγινε άνθρωπος.

Οι άνθρωποι ξεδιψάνε από μεγάλη δίψα: συνήθως όσο μεγαλώνουμε συνειδητοποιούμε πως στην καρδιά μας έχουμε έναν μεγάλο πόθο να ζήσουμε όσο καλύτερα γίνεται, να γίνουμε ευτυχισμένοι. Αυτός ο πόθος που είναι σα δίψα εκπληρώνεται μόνο αν αγαπήσουμε το Χριστό. Αυτός μας ξεδιψάει και μας δίνει χαρά όσα προβλήματα και δυσκολίες κι αν έρχονται. Οι άνθρωποι στα χρόνια πριν από τον ερχομό του Χριστού στη γη είχαν όπως κι εμείς αυτή τη λαχτάρα. Έτσι, δέχτηκαν πολλοί με ευγνωμοσύνη το κήρυγμα των Αποστόλων. Επειδή όμως ο Χριστός μας έπλασε ελεύθερους ακόμα και να Τον αρνηθούμε, κάποιιοι προτίμησαν να εξοντώσουν τους χριστιανούς, γιατί απεχθάνονταν το Χριστό και την Εκκλησία, πίστευαν ότι είναι ένα ψέμα.

Οι παρευρισκόμενοι στο μαρτύριο μετανοούν: δεν είναι εύκολο άνθρωπος με σκληρή και αδιάφορη καρδιά να τους κάνουμε να δεχτούν πως ο Χριστός είναι η μόνη Αλήθεια. Οι Άγιοι έφτασαν στο μαρτύριο για να γίνει κάτι τέτοιο. Θέλει να θυσιάσουμε κάτι, ανάλογα με τις δυνάμεις μας, για να πείσουμε τους άλλους για την Αλήθεια και πάνω απ' όλα να είμαστε ειλικρινείς σ' αυτά που λέμε κι αληθινόι με τη ζωή μας. Η υποκρισία εξοργίζει τους άλλους και απομακρύνει το Θεό.

Η αγία Μαριάμνη, όπως και οι άγιοι απόστολοι Φίλιππος και Βαρθολομαίος, έζησαν την πνευματική ζωή της πίστης. Αγάπησαν τον Χριστό και άφησαν κάθε άλλο ανθρώπινο έργο στην άκρη. Διάλεξαν τη νηστεία, την προσευχή, την αφιέρωση και έφτασαν μέχρι την άκρη του κόσμου. Ο δρόμος της πνευματικής ζωής, της νηστείας, της άσκησης, της αφιέρωσης είναι δύσκολος, αλλά και όμορφος. Μπορούμε από την μικρή μας ηλικία να χαιρόμαστε την πνευματική ζωή. Να νηστεύουμε από την λαιμαργία. Από τα πάθη. Από το να κάνουμε κακό στους άλλους. Από το να μιλούμε άσχημα για τους άλλους. Ταυτόχρονα, μπορούμε να προσευχόμαστε στον Χριστό. Να αγαπάμε τόσο Εκείνον όσο και τους ανθρώπους. Και με την μικρή μας προσπάθεια, ενταγμένοι στη ζωή της Εκκλησίας, να χαιρόμαστε αληθινά. Γιατί η νηστεία, η προσευχή, η άσκηση γίνονται αγάπη και χαρά, καθώς ομορφαίνει η ψυχή μας!

Ερωτήσεις

1. Πώς κληρονομούμε τις αρετές;
2. Ποιος μπορεί να προσηλωθεί στο Θεό και πώς;
3. Η ζωή μπορεί να είναι όμορφη και δύσκολη μαζί;
4. Για ποιο πράγμα διψάμε και πώς ξεδιψάμε οι άνθρωποι;
5. Τι χρειάζεται να κάνουμε όταν μιλάμε στους άλλους για την Αλήθεια που είναι ο Χριστός;
6. Πόσο εύκολο είναι να νηστεύουμε και με ποιον τρόπο μπορούμε να το καταφέρουμε;

Συμπέρασμα

Μπορούμε να επιλέξουμε τον δρόμο της νηστείας και της αφιέρωσης στον Χριστό με τον τρόπο της ηλικίας μας και να χαιρόμαστε αληθινά!

Κάθε πότε νηστεύουμε στην Εκκλησία

Το πρωί της ημέρας που θα κοινωνήσουμε

Κάθε Τετάρτη και Παρασκευή

Την Αγία και Μεγάλη Τεσσαρακοστή (από την Καθαρή Δευτέρα μέχρι και το Μέγα Σάββατο)

Από 1-14 Αυγούστου για την Παναγία μας

Από τις 15 Νοεμβρίου ως τις 24 Δεκεμβρίου (για τα Χριστούγεννα)

Από την Δευτέρα μετά την Κυριακή των Αγίων πάντων, μέχρι και τις 28 Ιουνίου (των Αγίων Αποστόλων)

Την παραμονή των Θεοφανείων (5 Ιανουαρίου), της Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού (14 Σεπτεμβρίου),

Την ημέρα της αποτομής της κεφαλής του Προδρόμου (29 Αυγούστου)

Ώρα για Παιχνίδι

Συμπλήρωσε τη μεσοστοιχίδα της Αγίας:

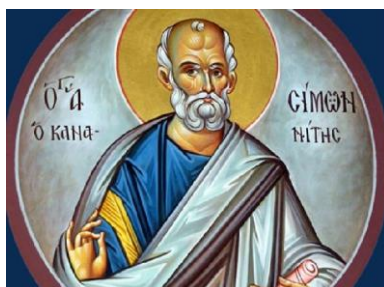
M_ _ _ _
A_ _ _ _ _
_ P_ _ _ _ _
_ _ _ _ I
_ _ _ _ A
M_ _ _ _
N_ _ _ _ _
_ H_ _ _ _ _

1. Το όνομα της μητέρας του Χριστού.
2. Αδελφός του Απόστολου Πέτρου.
3. Ο φίλος του Απόστολου Φίλιππου.
4. Πού κοιμήθηκε η Αγία Μαριάμνη;
5. Η Σαρακοστή ξεκινάει την Καθαρά...
6. Το αντίθετο της αγάπης.
7. Τη Σαρακοστή κανουμε...
8. Από κει καταγόταν η Αγία Μαριάμνη.

Να ζωγραφίσετε τον μοναχό που νηστεύει και χαίρεται την παρουσία του Αγίου Πνεύματος

Να έχουμε ζήλο για τον Χριστό

Ο άγιος απόστολος Σίμων ο Ζηλωτής

Ο Σίμων ο Ζηλωτής ήταν ένας από τους δώδεκα αποστόλους. Σύμφωνα με την αρχαία παράδοση ήταν ο γαμπρός στον γάμο στην Κανά της Γαλιλαίας, κατά τον οποίο ο Χριστός έκανε το νερό κρασί. Ήταν το πρώτο θαύμα που ο Χριστός έκανε κατά την διάρκεια της επίγειας αποστολής Του. Ο Σίμων συγκινήθηκε τόσο πολύ, που αργότερα ακολούθησε τον Χριστό, μαζί με τους άλλους μαθητές. Την ημέρα της Πεντηκοστής έλαβε κι αυτός την δωρεά του Αγίου Πνεύματος, την πύρινη γλώσσα. Η καρδιά του γέμισε από θείο ζήλο για την σωτηρία των ανθρώπων και ξεκίνησε να κηρύξει το Ευαγγέλιο σε πολλά μέρη του κόσμου, κυρίως δε στην Αφρική, όπου διέδωσε τον λόγο της σωτηρίας σε όλη την Μαυριτανία και την Λιβύη. Φαίνεται πως έφτασε μέχρι την σημερινή Αγγλία, όπου φώτισε τις ψυχές πολλών ειδωλολατρών με το κήρυγμά του. Εκεί μαρτύρησε με σταυρικό θάνατο.

Ο Σίμων πριν κληθεί για να γίνει μαθητής από τον Χριστό, ανήκε στο πολιτικό κόμμα των Ζηλωτών και διατήρησε την ονομασία Ζηλωτής. Σύμφωνα με τους Ευαγγελιστές Ματθαίο αποκαλείται Κανανίτης (ή και Καναναίος), ενώ ο Λουκάς τόσο στο Ευαγγέλιο του, όσο και στις Πράξεις των Αποστόλων τον αναφέρει ως Σίμωνα, τον Ζηλωτή. Κανανίτης ή Καναναίος είναι λέξη που παράγεται από την βιβλική λέξη «κανά» που σημαίνει ζήλος. Υπάρχουν αυτοί οι οποίοι υποστηρίζουν ότι ονομάστηκε Ζηλωτής από το Χριστό ή τους συμμαθητές του, λόγω του χαρακτήρα του. Άλλοι πάλι υποστηρίζουν ότι η ονομασία αυτή δηλώνει ότι ο Σίμων ανήκε στους ευσεβείς εκείνους Ιουδαίους οι οποίοι έδειχναν ιδιαίτερο ζήλο στο μωσαϊκό νόμο και φρόντιζαν να υπάρχει με ευλάβεια η ακριβής τήρησή του. Η λέξη ζηλωτής παράγεται από την λέξη ζήλος, και με την λέξη ζηλωτής, χαρακτηρίζονταν οι ένθερμοι, δηλαδή αυτοί που είχαν δίψα για μάθηση.

Η Εκκλησία του τιμά την μνήμη του κάθε χρόνο στις 10 Μαΐου.

Ερμηνευτικά σχόλια

Σίμων: ο Σίμων αφήνει την παλιά του ζωή και κλήθηκε από τον Χριστό να τον ακολουθήσει και να κηρύξει το λόγο Του. Η ονομασία Ζηλωτής που του δόθηκε ήταν και για να ξεχωρίζει από έναν άλλο μαθητή του Χριστού, τον Σίμωνα Πέτρο. Ο Σίμων ο Κανανίτης ανήκε στο πολιτικό θρησκευτικό κόμμα των Ζηλωτών. Η κίνησή του να ακολουθήσει τον Χριστό, δηλώνει αρχικά εμπιστοσύνη, αλλά και ανάγκη για μετάνοια. Συνήθως στην ζωή μας επιλέγουμε να αλλάξουμε τον τρόπο ζωής μας, όταν δεν μας εκφράζει αυτό που κάνουμε. Εμπιστευόμαστε κάποιον στην ζωή μας όχι επειδή μας τάζει πράγματα, αλλά όταν μας αποπνέει εμπιστοσύνη και σιγουριά.

Ζηλωτής: Ο Σίμων εξέφρασε τον ζήλο του, δηλαδή την λαχτάρα του να ακολουθήσει και να συναντήσει τον Χριστό. Εξέφρασε ακόμη τον ζήλο του επιλέγοντας να κηρύξει το Ευαγγέλιο όσο πιο μακριά από την Παλαιστίνη. Ζήλος σημαίνει θέληση και δίψα για τον Θεό. Σημαίνει αγάπη, που μας κάνει να ξεπερνούμε τον εαυτό μας. Να μην μένουμε στα όσα ξέρουμε, σε όποιους συναναστρεφόμαστε, αλλά να είμαστε έτοιμοι να μοιραστούμε την χαρά της πίστης με άλλους ανθρώπους, ακόμη κι αν αυτό απαιτεί θυσίες. Ζήλος σημαίνει προσευχή. Σημαίνει νηστεία από το κακό. Σημαίνει απόφαση για αγάπη. Ζήλος σημαίνει ότι δεν φοβόμαστε κανένα εμπόδιο, όσο ισχυρό κι αν φαίνεται. Χρειάζεται να κάνουμε θυσίες στην ζωή μας για να μάθουμε τα όρια της αγάπης μας στο πρόσωπο του Χριστού.

ευσεβείς Ιουδαίους: Ο Σίμων ήταν ένας από τους ευσεβείς Ιουδαίους που τηρούσαν με ακρίβεια τις γραφές του μωσαϊκού νόμου. Άρα αυτό μας δείχνει ότι πίστευε αληθινά. Ήταν ένας απλός και ταπεινός άνθρωπος, ώστε συνάντησε από κοντά τον Χριστό και Τον είδε να θαυματοουργεί και Τον ακολούθησε. Ας είμαστε κοντά στον Θεό και να κάνουμε τον ζήλο μας ανάγκη για συνάντηση με το πρόσωπό του, και μέσα από την καθημερινότητά μας αλλά και τα βιώματά μας να τον συναντήσουμε και να πάρουμε δύναμη. Και αυτή η φλόγα που γίνεται ζήλος δεν θα σβήσει ποτέ.

Ζήλος για συνάντηση με τον Χριστό υπάρχει όταν εκκλησιαζόμαστε και κοινωνούμε. Όταν ενώ μπορούμε να κάνουμε ό,τι είναι πιο εύκολο και πιο ευχάριστο, εμείς διαλέγουμε να κάνουμε αυτό που θέλει ο Θεός. Ζήλος υπάρχει όταν σκεπτόμαστε όσο περισσότερο μπορούμε τον Θεό και όταν κάνουμε πράξη ό,τι μας ζητά. Όταν δεν υποχωρούμε. Όταν μοιραζόμαστε αυτό που μαθαίνουμε στην Εκκλησία και το κατηχητικό με άλλους.

Ο ζήλος οδηγεί στην ιεραποστολή. Αυτό κάνουν και όλοι εκείνοι σήμερα που κηρύττουν το Ευαγγέλιο του Χριστού στην Αφρική, την Ασία, την Νέα Ζηλανδία, την Λατινική Αμερική. Όλοι εκείνοι που είναι αποφασισμένοι να αγαπήσουν τον Θεό και να μοιραστούν την αγάπη με άλλους ανθρώπους. Αυτοί ονομάζονται ιεραπόστολοι και κάνουν χριστιανούς και άλλους. Εμείς μπορούμε να τους βοηθήσουμε με την προσευχή μας και όταν χαιρόμαστε μαθαίνοντας ότι γίνονται κι άλλοι χριστιανοί σε όλο τον κόσμο.

Ερωτήσεις

1. Γιατί ο Σίμων ακολούθησε τον Χριστό;
2. Πώς ο Σίμων έδειξε ζήλο στη ζωή του;
3. Τι σημαίνει ζήλος για τον Θεό στην δική μας ζωή;
4. Ποια είναι η σχέση του ζήλου με την ιεραποστολή;
5. Πώς μπορούμε να βοηθήσουμε τους ιεραποστόλους;

Συμπέρασμα

Ο ζήλος για τον Χριστό κάνει κι άλλους ανθρώπους να μαθαίνουν την Αλήθεια! Ας προσευχόμαστε για τους ιεραποστόλους που δείχνουν ζήλο σε όλο τον κόσμο για τον Χριστό!

Απολυτίκιο Κυριακής Ορθοδοξίας σε ήχο β΄

Την άχραντον εικόναν σου προσκυνούμε αγαθέ, αιτούμενοι συγχώρησιν των πταισμάτων ημών, Χριστέ ο Θεός · βουλήσει γαρ ηυδόκησας σαρκί ανελθείν εν τω σταυρώ, ίνα ρύσης ους έπλασας εκ της δουλείας του εχθρού · όθεν ευχαρίστως βοώμεν σοι · χαράς επλήρωσας τα πάντα ο Σωτήρ ημών, παραγενόμενος εις το σώσαι τον κόσμον.

Πώς μπορούν τα παιδιά να νηστεύουν

Νηστεία από την τηλεόραση
Νηστεία από τον υπολογιστή και τα ηλεκτρονικά παιχνίδια
Νηστεία από τους καυγάδες
Νηστεία από την τεμπελιά
Νηστεία από τις άσχημες λέξεις
Νηστεία από τις κακές σκέψεις
Νηστεία από φαγητά και γλυκά που μας αρέσουν
Νηστεία από την λαιμαργία
Νηστεία από αρτύσιμα φαγητά, όσο μπορούμε και όσο το σπίτι μας επιτρέπει

Ώρα για Παιχνίδι

Αφού διαβάσαμε τον βίο του αποστόλου και μαθητή του Χριστού Σίμωνα του Ζηλωτή, ας απαντήσουμε στις παρακάτω ερωτήσεις:

Ήταν ο Σίμων _____

Ο Σίμων έγινε εκεί γαμπρός _____

Ανήκε σε ένα θρησκευτικό κόμμα και ονομάστηκε _____

Μαρτύρησε στην σημερινή _____

Το μαρτύριό του ήταν, όπως και στον Χριστό, ο _____

Η μνήμη του εορτάζεται τον μήνα _____

Να ζωγραφίσετε τον άγιο απόστολο Σίμωνα τον Ζηλωτή

Ὁ
ἍΓΙΟΣ
ΣΙΜΩΝ
ὁ Ζηλωτής

Η παρηγοριά στους συνανθρώπους μας

Ο Απόστολος Βαρνάβας

Σύμφωνα με την αγία Γραφή ο Βαρνάβας ήταν Ιουδαίος. Γεννήθηκε στη Σαλαμίνα της Κύπρου τον 1ο μ.Χ. αιώνα κι ανήκε στη φυλή του Λευί. Το αρχικό του όνομα ήταν Ιωσής και στα χρόνια που ο Κύριος ανέλαβε το έργο του, φαίνεται ότι βρισκόταν στην Παλαιστίνη. Εκεί γνώρισε τη χριστιανική πίστη και τόσο την αγάπησε, ώστε όχι μόνο ο ίδιος την έκαμε βίωμα και σκοπό της ζωής του, αλλά και φρόντισε κι αγωνίστηκε και στους άλλους να την μεταδώσει με το κήρυγμα του. Μετά από κάθε ομιλία φρόντιζε να πλησιάζει ένα-ένα τους ακροατές και προσπαθούσε να τους παρηγορήσει και να τους ενισχύσει να μείνουν σταθεροί κι ακλόνητοι στην πίστη του Χριστού. Για τούτο τον ζήλο του οι άλλοι απόστολοι τον μετονόμασαν από Ιωσή σε Βαρνάβα, λέξη εβραϊκή, που ελληνικά ερμηνεύεται υιός παρηγοριάς. Πολύ ωρίς ο Βαρνάβας είχε συνδεθεί στενά με τον Απόστολο Παύλο.

Ο πρώτος επίσκοπος της αγίας πόλης Ιάκωβος ο αδελφόθεος του ανάθεσε την αποστολή να επισκεφθεί και να οργανώσει τη νεοσύστατη Εκκλησία της Αντιόχειας. Η παρουσία του φλογερού Αποστόλου ανάμεσα στους χριστιανούς της Αντιόχειας έγινε αφορμή να ενισχυθούν αυτοί και να αυξηθούν ακόμη περισσότερο. Τότε ο Βαρνάβας χωρίς να χάσει καιρό πηγαίνει στην Ταρσό, βρίσκει και παραλαμβάνει τον Παύλο και τον φέρνει στην Αντιόχεια για να κηρύξει το λόγο του Θεού. Για ένα ολόκληρο χρόνο οι δύο εργάτες του Ευαγγελίου δούλεψαν ακούραστα για την ανάπτυξη της Εκκλησίας. Εκεί που εργαζόντουσαν έμαθαν ότι οι χριστιανοί των Ιεροσολύμων υπέφεραν οικονομικά. Πολλοί κινδύνευαν και να πεθάνουν από την πείνα. Στην περίπτωση αυτή με την υπόδειξη των αποστόλων Παύλου και Βαρνάβα έγινε έρανος στη χριστιανική κοινότητα της Αντιόχειας. Το ποσό που μαζεύτηκε το έφεραν οι ίδιοι οι απόστολοι στα Ιεροσόλυμα και το παρέδωσαν στους Πρεσβυτέρους για τους πτωχούς αδελφούς. Κατά την επιστροφή τους στην Αντιόχεια πήραν μαζί τους και τον ανιψιό του Βαρνάβα Μάρκο, τον συγγραφέα του ενός από τα τέσσερα Ευαγγέλια.

Το έργο των δύο αποστόλων δεν επρόκειτο να περιοριστεί μόνο στην Αντιόχεια. Κήρυξαν στην Κύπρο και σε πόλεις της Μικράς Ασίας. Κάποια φορά που οι δύο Απόστολοι δίδασκαν σε μια μεγάλη συγκέντρωση πολιτών, ανάμεσα στους ακροατές ήταν κι ένας κουτσός. Τον κουτσό αυτόν τον θεράπευσε ο Παύλος. Το θαύμα έκαμε τέτοια εντύπωση, που για μια στιγμή νομίστηκε πώς ο Παύλος κι ο Βαρνάβας δεν ήταν άνθρωποι, αλλά θεοί και θέλησαν να θυσιάσουν σε αυτούς. Οι Απόστολοι μόλις αντιλήφθηκαν τις διαθέσεις τους «διέρρηξαν τα ιμάτια εαυτών», για να δηλώσουν τη διαμαρτυρία τους κι η εκδήλωση σταμάτησε.

Σύμφωνα με την παράδοση ο Απόστολος Βαρνάβας αφιέρωσε το υπόλοιπο της ζωής του στην πατρίδα του. Μαζί με τον Μάρκο διέσχισε ξανά ολόκληρη τη νήσο. Μια βραδιά ενώ δίδασκε στη Σαλαμίνα, τον άρπαξαν οι Ιουδαίοι, και τον λιθοβόλησαν. Για να μη μείνει ίχνος από το έγκλημα τους άναψαν μεγάλη φωτιά κι έρριψαν μέσα το λείψανο για να καεί. Η πρόνοια του Θεού όμως δεν επέτρεψε το ανοσιούργημα. Η φωτιά σβήστηκε και το άγιο σκήνωμα έμεινε άθικτο. Οι χριστιανοί έτρεξαν, πήραν το

άγιο σώμα και το έθαψαν στη Σαλαμίνα. Επάνω στα στήθη του έβαλαν ένα αντίγραφο του Ευαγγελίου του Ματθαίου, που είχε αντιγράψει ο ίδιος ο Βαρνάβας.

Η μνήμη του τιμάται στις 11 Ιουνίου και θεωρείται ο ιδρυτής και θεμελιωτής της Εκκλησίας της Κύπρου.

Ερμηνευτικά σχόλια

την έκαμε βίωμα και σκοπό της ζωής του: η πίστη μας στο Χριστό είναι ζωντανή σχέση μαζί Του, δεν είναι ιδέες και γνώσεις. Η εκκλησία μας καλεί σε μια νέα ζωή που κυριαρχεί η αγάπη στο Θεό και μεταξύ μας, είναι το πιο ουσιαστικό βίωμα στη ζωή μας και ο πιο υψηλός στόχος.

φρόντισε κι αγωνίστηκε και στους άλλους να την μεταδώσει: Ο Θεός από αγάπη δημιούργησε τον κόσμο και τον άνθρωπο και έγινε άνθρωπος για τη σωτηρία μας. Μοιράζει αχρόνως την αγάπη Του σε εμάς. Εμείς που είμαστε εικόνες Του δεν οφείλουμε να κάνουμε το ίδιο; Ας μοιραζόμαστε τη χαρά και ότι καλό έχουμε μεταξύ μας, όπως οι απόστολοι και οι άγιοι που δεν κράτησαν τον θησαυρό αυτό για τον εαυτό τους.

υιός παρηγοριάς: ένας τρόπος να δείχνουμε την αγάπη μας είναι να παρηγορούμε τους ανθρώπους κοντά μας. Το ίδιο έκανε και ο απόστολος Βαρνάβας. Δεν χρειάζεται να είναι υλική η παρηγοριά μας. Πολλές φορές ένας λόγος, μια αγκαλιά είναι το καλύτερο φάρμακο για ένα πονεμένο φίλο μας.

παραλαμβάνει τον Παύλο και τον φέρνει στην Αντιόχεια: ο απόστολος Βαρνάβας ήξερε ότι αν έφερνε τον απόστολο Παύλο για να κηρύξει θα είχε αυτός τα πρωτεία και όχι ο ίδιος. Σημασία όμως είχε για αυτόν η καλύτερη οικοδομή των νέων χριστιανών. Σημασία δεν έχει πάντα η πρώτη θέση αλλά να αναγνωρίζεις και τον καλύτερο σου. Θέλει θάρρος και ταπείνωση η στάση αυτή.

έγινε έρανος: Πολλοί συνάνθρωποι μας έχουν ανάγκη από βασικά πράγματα που λόγω οικονομικών και άλλων αιτιών τα στερούνται. Η εκκλησία δίνει από τη γέννηση της μέχρι σήμερα το καλό παράδειγμα της βοήθειας. Ας της συμπαρασταθούμε και εμείς στο βαθμό που μπορούμε. Είναι έργο δύσκολο αλλά ευλογημένο.

νομίστηκε πώς ο Παύλος κι ο Βαρνάβας δεν ήταν άνθρωποι: πολλές φορές οι άλλοι άνθρωποι έχουν λάθος εικόνα για εμάς. Οφείλουμε τότε να δείξουμε αληθινά ποιοι είμαστε. Να μην «φουσκώνουμε» από επαίνους αλλά παράλληλα να μην στεναχωριόμαστε όταν λένε πράγματα που δεν ισχύουν για εμάς. Σημασία έχει εμείς να ξέρουμε ποιοι είμαστε και να μην επηρεαζόμαστε εύκολα από τις γνώμες των άλλων

Καλούμαστε σαν τον απόστολο Βαρνάβα να νοιαζόμαστε για τους συνανθρώπους μας. Πότε με υλική βοήθεια στις ανάγκες τους και πότε με λόγια αγάπης και παρηγοριάς στο πόνο τους. Αυτό το παράδειγμα παίρνουμε από το Χριστό, τους αποστόλους και όλους τους ανθρώπους της εκκλησίας. Αυτό οφείλουμε κι εμείς να κάνουμε μεταξύ μας. Να είμαστε αληθινοί στις σχέσεις μας με τους άλλους και να αναγνωρίζουμε με ταπείνωση τα χαρίσματα των συνανθρώπων μας.

Ερωτήσεις

1. Γιατί ο απόστολος Βαρνάβας ονομάστηκε υιός παρηγοριάς;
2. Γιατί κάλεσε τον απόστολο Παύλο στην οικοδομή της εκκλησίας της Αντιόχειας;
3. Τί έκανε ο απόστολος μόλις έμαθε για το λόγο του Χριστού;
4. Πώς οφείλουμε να συμπεριφερόμαστε στους ανθρώπους που έχουν πραγματική ανάγκη;
5. Τι κάνουμε όταν νομίζουν ψευδή πράγματα για εμάς;

Συμπέρασμα

Μπορούμε να δείχνουμε την αγάπη μας στους συνανθρώπους μας με το να τους παρηγορούμε και να τους στηρίζουμε στις δυσκολίες.

Απολυτίκιο αποστόλου Βαρνάβα (ήχος πρώτος)

Το μέγα κλέος της Κύπρου, της Οικομένης τον κήρυκα, των Αντιοχέων τον πρώτον της χριστωνύμου κλήσεως αρχιτέκτονα, της Ρώμης τον κλεινόν εισηγητήν, και θείον των εθνών σαγηνευτήν, το της χάριτος δοχείον του Παρακλήτου Πνεύματος τον επώνυμον, Απόστολον τον μέγαν, τον του θείου Παύλου συνέκδημον, των εβδομήκοντα πρώτον, των δώδεκα ισοστάσιον πάντες συνελθόντες σεπτώς οι πιστοί, τον Βαρνάβαν άσμασι στέψωμεν, πρεσβεύει γαρ Κυρίω, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Ώρα για Παιχνίδι

Βρες στο κρυπτόλεξο οριζόντια και κάθετα 7 λέξεις από την ιστορία:

Α	Δ	Ψ	Σ	Α	Λ	Α	Μ	Ι	Ν	Α
Α	Β	Α	Ρ	Ν	Α	Β	Α	Σ	Γ	Γ
Θ	Η	Φ	Κ	Υ	Π	Ρ	Ο	Σ	Σ	Ξ
Ι	Υ	ΑΙ	Α	Κ	Ω	Β	Ο	Σ	Υ	Α
Μ	Α	Ρ	Κ	Ο	Σ	Ι	Ω	Σ	Η	Σ
Π	Ψ	Ω	Π	Α	Υ	Λ	Ο	Σ	Ρ	Θ

-----/-----/-----/-----/-----/

-----/-----/-----/-----/-----/

Να ζωγραφίσεις τον απόστολο Βαρνάβα

Η σημασία της Ιερωσύνης

Ο Απόστολος Τίτος

Ο Απόστολος Τίτος, ο οποίος ήταν Έλληνας στην καταγωγή, ήταν πολύ μορφωμένος. Στους μεταγενέστερους χρόνους η Κρητική παράδοση τον παρουσιάζει κρητικό από επίσημο γένος με ρίζες στον μυθικό βασιλιά της Κνωσού Μίνωα. Ως συγγενής του ανθυπάτου της Κρήτης Ρουσίλλου (ή Ρουσούλου) έλαβε μεγάλη μόρφωση και μάλιστα βρέθηκε στα Ιεροσόλυμα, όπου έγινε αυτόπτης μάρτυρας των παθών και της αναστάσεως του Χριστού. Έγινε χριστιανός από τον Απόστολο Παύλο, με τον οποίο και συνεργάστηκε στην διάδοση του Ευαγγελίου. Επιβεβαιωμένες ιστορικές πηγές τον τοποθετούν ως συνοδό του Αποστόλου Παύλου και του Βαρνάβα το 49μ.Χ. στην Αποστολική Σύνοδο των Ιεροσολύμων.

Ακολούθησε τον Παύλο και σε άλλα ταξίδια και κατόπιν επιφορτίστηκε να πάει στην Κόρινθο για να δει την κατάσταση της εκεί Εκκλησίας. Στην επιστροφή του, συνάντησε τον Απόστολο Παύλο στην Μακεδονία και μετά πήγαν μαζί στην Κρήτη, όπου εκεί ο Παύλος τον έκανε επίσκοπο του νησιού και του είπε να χειροτονήσει και ιερείς για όλο το νησί. Ο Παύλος του έστειλε και την γνωστή προς Τίτον επιστολή, από την οποία γνωρίζουμε, ότι ο Έλληνας μαθητής του Παύλου είναι «τέκνον του γνήσιον». Από την ίδια επιστολή του μαθαίνουμε ότι ο Τίτος είχε λαμπρούς συνεργάτες στην Κρήτη, τον Ζηνά τον νομικό και τον περίφημο Απολλώ. Όλοι μαζί έκαναν πράξη τα λόγια του Παύλου "Τούτου χάριν κατέλιπόν σε εν Κρήτη, ίνα τα ελλείποντα επιδιορθώση, και καταστήσης κατά πόλιν πρεσβυτέρους, ως εγώ σοι διαταξάμην " (Τίτ. α΄, 5).

Ο Απόστολος Τίτος είναι ο οργανωτής και ο πρώτος Επίσκοπος της Εκκλησίας της Κρήτης. Ίδρυσε εννέα επισκοπές, στην Κνωσό, την Ιεράπυτνα, την Κυδωνία, την Χερσόνησο, την Ελεύθερνα, την Λάμψη, την Κίσσαμο, την Κάντανο και την Γόρτυνα. Σύμφωνα με την ίδια συναξαριακή παράδοση, ο Τίτος πέθανε σε ηλικία 94 ετών, περί το 105 μ. Χ.

Στην Γόρτυνα, η οποία ήταν το πολιτικό και θρησκευτικό κέντρο της νήσου, ιδρύθηκε ήδη από τις αρχές του 6ου αιώνα μεγαλοπρεπής ξυλόστεγη βασιλική, που αναδείχθηκε σε παγκρήτιο κέντρο λατρείας του Αποστόλου. Εδώ, σύμφωνα με την τοπική παράδοση, φυλασσόταν και το ιερό λείψανο του. Ο ναός του Αγίου ήταν ένα από τα μεγαλύτερα κέντρα λατρείας σε όλη την Ανατολή.

Μετά την απελευθέρωση της Κρήτης από τον Νικηφόρο Φωκά το 961 μ.Χ., το πολιτικό και θρησκευτικό κέντρο της Κρήτης μεταφέρθηκε στο Χάνδακα (Ηράκλειο), όπου κτίσθηκε πάλι μεγαλοπρεπής Μητροπολιτικός ναός αφιερωμένος στον Απόστολο Τίτο, στην ίδια θέση που και σήμερα βρίσκεται. Στο κτίσμα εκείνο είχε μεταφερθεί και η Κάρα του

Η μνήμη του τιμάται στις 25 Αυγούστου και η κάρα του βρίσκεται στον ομώνυμο ναό του Ηρακλείου της Κρήτης καθώς είναι και προστάτης του νησιού.

Ερμηνευτικά σχόλια

με τον οποίο συνεργάστηκε στην διάδοση του Ευαγγελίου: η πίστη μας στο Χριστό είναι ζωντανή σχέση μαζί Του, βίωμα, όχι ιδέες και γνώσεις. Ο Απόστολος Τίτος, όταν έγινε χριστιανός, δεν περιορίστηκε στο να σωθεί ο ίδιος από το κακό και την αμαρτία. θεώρησε χρέος του την αλήθεια που γνώρισε να την μοιραστεί με τους άλλους. Έτσι έγινε απόστολος του Χριστού, ιδρύοντας Εκκλησίες σε ένα μέρος όπου ουσιαστικά Χριστιανισμός δεν υπήρχε.

ο Απόστολος Παύλος ανέθεσε στον Τίτο να χειροτονήσει ιερείς: Ο Θεός από αγάπη δημιούργησε τον κόσμο και τον άνθρωπο και έγινε άνθρωπος για τη σωτηρία μας, σταυρώθηκε και αναστήθηκε. Στο πόδι του θα λέγαμε άφησε του επισκόπους εις τύπον και τόπον Χριστού και τους ιερείς, τους παπάδες που δεν είναι οι εκπρόσωποι του Θεού στη γη, όπως πολλοί υποστηρίζουν λανθασμένα, αλλά οι εκπρόσωποι και μεσίτες των ανθρώπων προς το Θεό.

εννέα επισκοπές: οι τρεις βαθμίδες της ιερωσύνης είναι: α. ο διάκονος, αυτός δηλαδή που δεν μπορεί να τελέσει τα μυστήρια μόνος του, αλλά βοηθά τον πρεσβύτερο ιερέα τόσο στην τέλεση τους, όσο και στην διακονία της αγάπης των πιστών, την κατήχηση, την φιλανθρωπία και στολίζει την θεία ευχαριστία με την παρουσία του. Είναι όπως οι Άγγελοι στον ουρανό. β. ο πρεσβύτερος ιερέας: είναι αυτός που τελεί όλα τα μυστήρια, εκτός της χειροτονίας. Λειτουργεί και κοινωνεί τους πιστούς, τελεί το μυστήριο του γάμου, βαπτίζει, δίνει το χρίσμα (την δυνατότητα μετοχής των ανθρώπων στην ζωή της Εκκλησίας και στην Θεία Ευχαριστία) εξομολογεί, δηλαδή ζητά την χάρη του Θεού για την συγχώρεση των ανθρώπων, προσεύχεται για την ίαση από τις αρρώστιες με το μυστήριο του Ευχελαίου, κηδεύει όσους πεθαίνουν και γενικότερα παρηγορεί, στηρίζει, κατηχεί, προσφέρει Χριστό, αγάπη και φιλανθρωπία. γ. ο επίσκοπος: είναι ο διάδοχος των Αποστόλων. Τελεί όλα τα μυστήρια και χειροτονεί ιερείς και είναι ο πνευματικός πατέρας όλων των ανθρώπων μιας επισκοπής, αλλά και οδηγεί τους πάντες στην σωτηρία.

Χωρίς την ιερωσύνη δεν μπορούμε να βρούμε τον δρόμο που οδηγεί στον Θεό. Η ιερωσύνη είναι η μεσιτεία ανάμεσα στους ανθρώπους και τον Θεό, η προσευχή, το υπόδειγμα της αγάπης και της θυσίας, η χαρά, η άρση των σταυρών των ανθρώπων. Ο ιερέας σηκώνει τον δικό του σταυρό, ό,τι έχει να κάνει με τις δικές του αμαρτίες και την ίδια στιγμή βοηθά τους ανθρώπους να σηκώσουν και τους δικούς τους σταυρούς. Είναι ο φίλος, ο αδελφός, ο παρηγορητής, ο εμπνευστής στην σχέση με τον Θεό. Ο επίσκοπος είναι ο συνεχιστής των αποστόλων, που σημαίνει ότι την αποστολική χάρη την δίνει και στους ιερείς της επισκοπής του. Η συνέχεια είναι συνέχεια και πίστης και παράδοσης. Στην επισκοπή υπάρχει η αλήθεια της Εκκλησίας. Η αγάπη του Χριστού. Η ελπίδα της σωτηρίας. Γι' αυτό και η αποστολή των επισκόπων και των ιερέων είναι μοναδικής σημασίας.

Ας τιμούμε τους ιερείς. Ας τους φιλούμε το χέρι. Ας χαιρόμαστε όταν τους συναντούμε. Ας μεταλαμβάνουμε τον Χριστό από τα χέρια τους. Ας ακούμε τις συμβουλές τους. Είναι μία μοναδική ευλογία η παρουσία των ιερέων στην ζωή μας, γιατί μας φέρνουν κοντά στον Χριστό. Ας μην το λησμονούμε!

Ερωτήσεις

1. Γιατί ο απόστολος Τίτος θεωρείται ιδρυτής της εκκλησίας της Κρήτης;
2. Γιατί ο απόστολος Παύλος πήρε μαζί του τον Τίτο στην Κρήτη;
3. Τί έκανε ο απόστολος μόλις έφυγε ο Παύλος;
4. Γιατί ήταν σημαντική η χειροτονία των ιερέων;
5. Ποιες είναι οι τρεις βαθμίδες της ιερωσύνης;
6. Τι κάνει ένας ιερέας;

Συμπέρασμα

Να τιμούμε τους ιερείς γιατί μας βοηθούν να έρθουμε πιο κοντά στον Χριστό!

Απολυτίκιον Αποστόλου Τίτου(Ήχος πλ. α')

Προκληθείς ουρανόθεν προς γνώσιν ένθεον, την εν σαρκί του Δεσπότου επιδημίαν εν γη, αυτοψεί εωρακώς φωτός πεπλήρωσαι, όθεν του Παύλου κοινωνός, θεηγόρος γεγονώς, την Κρήτην πάσαν πυρσεύεις, της ευσεβείας τω λόγo, Τίτε απόστολε μακάριε.

Ώρα για Παιχνίδι

Βρες στο κρυπτόλεξο οριζόντια και κάθετα 7 λέξεις από την ιστορία:

Κ	Κ	Ν	Ω	Σ	Ο	Σ	Σ	Ι				
Υ	Ι							Ε			Κ	
Δ	Σ							Ρ			Α	
Ω	Α	Γ	Ο	Ρ	Τ	Υ	Ν	Α			Ν	
Ν	Μ							Π			Τ	
Ι	Ο							Τ			Α	
Α	Σ							Υ			Ν	
			Χ	Ε	Ρ	Σ	Ο	Ν	Η	Σ	Ο	Σ
								Α			Σ	

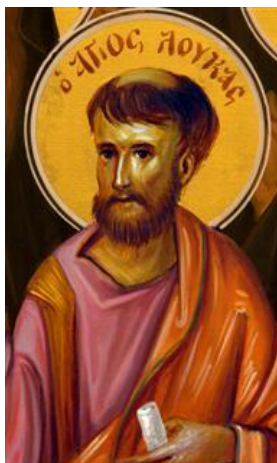
-----/-----/-----/-----/-----/

-----/-----/

Να ζωγραφίσεις τον απόστολο Τίτο με τον απόστολο Παύλο να κρατούνε την Εκκλησία της Γόρτυνας

Η αγάπη για την Υπεραγία Θεοτόκο

Α. Ο Απόστολος Λουκάς

Ο Απόστολος και ευαγγελιστής Λουκάς καταγόταν από την Αντιόχεια της Συρίας και ασκούσε το επάγγελμα του ιατρού. Σύμφωνα με μια αρχαία παράδοση ήταν επίσης πολύ καλός ζωγράφος. Γνώριζε άριστα την Εβραϊκή, την Συριακή και την Ελληνική γλώσσα. Από τα έργα του μπορεί κανείς να διακρίνει τη φιλοσοφική και φιλολογική του μόρφωση. Ακόμη από την ευχέρεια χειρισμού της Ελληνικής γλώσσας μπορούμε να αποδεχούμε την παράδοση που υποστηρίζει την ελληνική εθνικότητα του Αποστόλου.

Ο απόστολος Λουκάς υπήρξε στενός μαθητής και συνεργάτης του αποστόλου Παύλου, τον οποίο ακολούθησε κατά το μεγαλύτερο μέρος της δεύτερης και τρίτης περιοδείας του. Παρέμεινε μαζί με τον Παύλο κατά την πρώτη και δεύτερη φυλάκισή του. Λέγεται ότι ο ευαγγελιστής Λουκάς μετά το μαρτυρικό θάνατο του δασκάλου του κήρυξε το ευαγγέλιο στην Δαλματία, στην Ιταλία, στην Γαλλία και κυρίως στην Ελλάδα, στην περιοχή της Αχαΐας

Ο Λουκάς έχει συγγράψει το «Κατά Λουκά» Ευαγγέλιο, όπου διακρίνεται το χάρισμά του ως ιστορικός, ενώ ονομάζεται και «Ευαγγελιστής της Παναγίας». Περισσότερο από τους άλλους ευαγγελιστές περιγράφει ζωηρά και δίνει πολύτιμες πληροφορίες για διάφορα γεγονότα της ζωής της Υπεραγίας Θεοτόκου. Αφηγείται τον Ευαγγελισμό της Παναγίας, την επίσκεψή της στην Ελισάβετ και άλλα περιστατικά από την παιδική ηλικία του Χριστού, τα οποία γνωρίζουμε μόνο από το ευαγγέλιό του. Επίσης ο απόστολος είναι συγγραφέας των «Πράξεων των Αποστόλων», του πέμπτου βιβλίου της Καινής Διαθήκης. Εκεί διηγείται τη δράση των αποστόλων για τη διάδοση του χριστιανισμού και τους διωγμούς που υπέστησαν.

Εκτός από το συγγραφικό του έργο και τη σπουδαία ιεραποστολική δράση ο απόστολος Λουκάς είχε ένα μεγάλο καλλιτεχνικό ταλέντο, τη ζωγραφική. Η αγάπη του στην Παναγία τον παρακίνησε να αποτυπώσει τη μορφή της σε εικόνες. Σ' αυτόν αποδίδονται τρεις εικόνες της Θεοτόκου που σώζονται ακόμη και σήμερα μετά από τόσους αιώνες. Η πρώτη βρίσκεται στα Καλάβρυτα στο μοναστήρι του Μεγάλου Σπηλαίου και είναι ανάγλυφη από κερί και λιβάνι. Η δεύτερη είναι της Σουμελά στην ομώνυμη μονή κοντά στη Βέροια και είναι φτιαγμένη με χρώμα. Η τρίτη είναι της Παναγίας του Κύκκου στην Κύπρο και είναι φτιαγμένη με ψηφίδες.

Οι τρεις αυτές εικόνες σύμφωνα με την παράδοση έγιναν ως εξής. Ο ευαγγελιστής Λουκάς πήγε μια μέρα ρώτησε την Παναγία να της φτιάξει μια εικόνα και έλαβε θετική απάντηση. Τότε εμφανίστηκε ο Αρχάγγελος Μιχαήλ και του έδωσε τρία σανίδια. Σε λίγο καιρό έφτιαξε μια εικόνα και την παρουσίασε στην Παναγία. Εκείνη την είδε του είπε ότι ήταν ωραία, αλλά ότι έλειπε ο Υιός της. Ο απόστολος Λουκάς την είχε φτιάξει μόνη της δεόμενη, να προσεύχεται. Αυτή η εικόνα βρίσκεται στη Μονή Σουμελά. Κατόπιν έφτιαξε άλλη μια με το Χριστό μαζί, την έδειξε και αυτήν στην Παναγία. Εκείνη τον ενθάρρυνε ότι ήταν πολύ καλή, αλλά είχε βάλει το Χριστό δεξιά γι' αυτό λέγεται δεξιοκράτουσα και βρίσκεται στο Μέγα Σπήλαιο. Τέλος, έφτιαξε την τρίτη εικόνα που είχε βάλει το Χριστό στο κανονικό χέρι, την ευρισκόμενη σήμερα στην Κύπρο στη Μονή Κύκκου. Αυτές τις τρεις εικόνες τις ευλόγησε η Παναγία μας με το πανάγιο

χέρι της και είπε: «Η χάρη του Κυρίου και Θεού μου που γεννήθηκε από μένα να βρίσκεται στις εικόνες αυτές». Αυτή η ευλογία τις διασώζει μέχρι σήμερα.

Για το τέλος του αποστόλου Λουκά υπάρχουν δύο παραδόσεις. Η μία αναφέρει ότι οι Ρωμαίοι τον κρέμασαν από τα κλαδιά μιας ελιάς και έτσι μαρτύρησε. Η άλλη ότι κοιμήθηκε ειρηνικά στη Θήβα όπου και ετάφη.

Η μνήμη του εορτάζεται κάθε χρόνο στις 18 Οκτωβρίου.

Ερμηνευτικά σχόλια

Χάρισμα ως ιστορικός: Ο απόστολος Λουκάς γράφει το ευαγγέλιό του ως ιστορικός, με μεθοδικότητα και χρονολογική ακρίβεια. Χρησιμοποιεί τις επιστημονικές του γνώσεις για να αποδώσει με τον καλύτερο τρόπο τα γεγονότα που ιστορεί. Η επιστημονική του μόρφωση δεν τον εμποδίζει να πιστέψει και να κηρύξει το Χριστό. Μέσα στην Εκκλησία γίνεται αποδεκτή η επιστήμη ως δώρο του Θεού, που βοηθά τον άνθρωπο και φανερώνει το θεϊκό μεγαλείο.

Ευαγγελιστής της Παναγίας: Η Παναγία είναι ένα πολύ αγαπητό πρόσωπο στον απόστολο Λουκά. Διασώζει στο ευαγγέλιο του σημαντικά γεγονότα από τη ζωή της που δεν τα συναντούμε στους άλλους ευαγγελιστές. Από αυτόν μαθαίνουμε για τον Ευαγγελισμό της Παναγίας. Περιγράφει τον ταπεινό τρόπο που η Παρθένο Μαρία δέχεται να γίνει μητέρα του Χριστού. Επίσης μας αφηγείται την επίσκεψη της Παναγίας στη συγγενή της Ελισάβετ και το διάλογο μεταξύ τους. Ακόμη βλέπουμε την αγωνία της Παναγίας όταν αναζητούσε τον δωδεκαετή γιό της που βρισκόταν στο ναό των Ιεροσολύμων.

Αποτύπωσε τη μορφή της σε εικόνες: Ένα άλλο σημείο που δείχνει την αγάπη του ευαγγελιστή στη Θεοτόκο είναι οι εικόνες που αγιογράφησε με τη μορφή της. Η Παναγία είναι μια αγιασμένη προσωπικότητα που αποτελεί πηγή έμπνευσης για τον Λουκά. Το παράδειγμα του αποστόλου ακολούθησαν αργότερα πολυάριθμοι χριστιανοί καλλιτέχνες και δημιουργήθηκε η τέχνη της αγιογραφίας που είναι ζωντανή μέχρι τις μέρες μας.

Ευλόγησε τις εικόνες η Παναγία: Η Παναγία ευαρεστείται στην ύπαρξη εικόνων γιατί αυτές βοηθούν τον πιστό να πλησιάσει το Θεό. Μ' αυτές περιγράφουμε αυτό που έχουμε δει ως πιστοί. Λατρεύουμε τον εικονιζόμενο Χριστό ή τιμούμε την Θεοτόκο και τους αγίους αλλά όχι την εικόνα ως υλικό. Η εικόνα γίνεται γέφυρα μέσω της οποίας προσκυνούμε τον αγιογραφημένο άγιο και δια μέσω αυτού τον αληθινό Θεό. Αυτή είναι το έγχρωμο ευαγγέλιο που διδάσκει με τις απεικονίσεις όλο το περιεχόμενο και τα δόγματα της πίστης.

Όπως και στην ζωή του αποστόλου Λουκά έτσι και στην δική μας η μορφή της Παναγίας είναι πολύ σημαντική. Η Παναγία είναι η πνευματική μας μητέρα. Προσευχόμαστε σ' αυτήν να μας προστατεύει και να παρακαλεί τον Χριστό για τον καθέναν μας. Αυτήν παρακαλούμε σε κάθε δυσκολία μας. Ακόμη, μπορούμε να της μοιάσουμε στις αρετές της. Στην υπακοή στο θέλημα του Θεού. Στην ταπείνωση. Στην αγάπη προς τον Θεό και τους ανθρώπους. Στην συγχωρητικότητα απέναντι σε όσους κάνουν κακό. Στην προσευχή. Η Παναγία μπορεί να είναι πρότυπο για την ζωή μας. Ας παρακαλούμε λοιπόν από την παιδική μας ηλικία την Μητέρα του Θεού να μην μας λησμονεί και να μας βοηθά να είμαστε κοντά στον Υιό της. Και όταν έχουμε ευκαιρία, όπως την περίοδο της αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής, οπότε κάθε Παρασκευή γίνονται οι Χαιρετισμοί για το πρόσωπό της, ας πηγαινουμε στην Εκκλησία και ας την παρακαλούμε και για μας και για όλο τον κόσμο.

Ερωτήσεις

1. Η επιστημονική μόρφωση εμπόδισε το Λουκά να πιστέψει και να γίνει απόστολος;
2. Γιατί ονομάστηκε «ευαγγελιστής της Παναγίας»;
3. Γιατί αγιογράφησε την Παναγία;
4. Σε τι χρησιμεύουν οι εικόνες;
5. Ποια είναι η αξία της Παναγίας για την δική μας ζωή;
6. Πώς μπορούμε να τιμήσουμε την Παναγία μας;

Συμπέρασμα

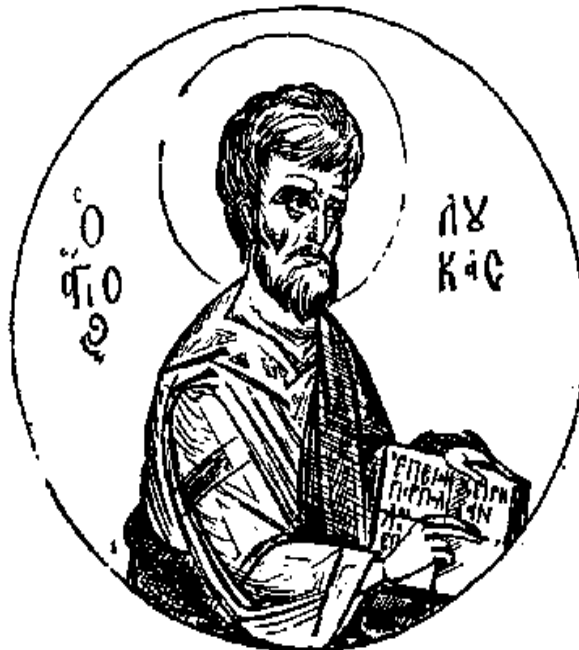
Η αγάπη στην Παναγία αποτελεί πηγή έμπνευσης και δημιουργίας για τη ζωή των πιστών.

Ώρα για παιχνίδι,

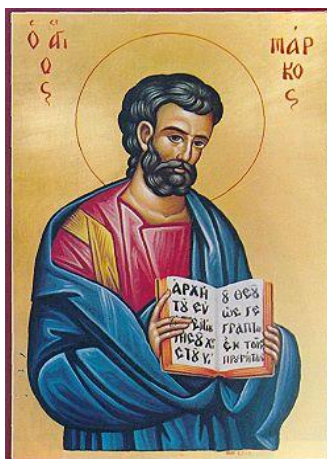
Βρες στο κρυπτόλεξο 8 λέξεις από την ιστορία:

ΑΛΚΕΗΛΟΥΚΑΣΚΕΗΓΦΔΣΑΕΥΠΑΝΑΓΙΑΛΚΕΗΓΦΔΑΝΤΙΟΧΕΙΑ
ΛΚΕΗΓΦΙΑΤΡΟΣΛΚΕΗΓΤΥΘΙΟΙΘΕΚΛΣΟΥΜΕΛΑΛΚΕΗΓΦΔΡΤΥ
ΣΚΥΚΚΟΣΛΚΕΗΓΦΔΣΤΥΘΘΕΥΑΓΓΕΛΙΟΙΘΥΓΗΕΚΟΠΑΥΛΟΣΛΚ
ΞΗΓΦ

Να ζωγραφίσεις τον ευαγγελιστή Λουκά να αγιογραφεί την Παναγία και μόνον του

Η δύναμη του Χριστιανού

Ο Απόστολος Μάρκος, ο Ευαγγελιστής

Ο Απόστολος και Ευαγγελιστής Μάρκος είναι ο συγγραφέας του δεύτερου ομώνυμου ευαγγελίου. Ήταν ανιψιός του Αποστόλου Βαρνάβα και η μητέρα του ονομαζόταν Μαρία. Η μητέρα του ήταν μια ευσεβής γυναίκα από την Ιερουσαλήμ, στο σπίτι της οποίας μαζεύονταν χριστιανοί για να προσευχηθούν όπως μας πληροφορεί το βιβλίο των πράξεων των αποστόλων. Στο σπίτι αυτό, κατά την παράδοση της Εκκλησίας, έγινε ο μουσικός δείπνος. Ο Μάρκος από πολύ νωρίς μπήκε στην υπηρεσία της Εκκλησίας, συνοδεύοντας το θείο του Βαρνάβα και τον Απόστολο Παύλο στο πρώτο τους ιεραποστολικό ταξίδι ως βοηθός και συνεργός. Αργότερα εργάστηκε για πολύ καιρό κοντά στον Απόστολο Πέτρο, ο οποίος τον αποκαλούσε "γιο του", και κατόπιν κατέληξε στην Αίγυπτο, ιδρύοντας την εκκλησία της Αλεξάνδρειας, της οποίας υπήρξε ο πρώτος επίσκοπος.

Ο Μάρκος έγραψε το δεύτερο κατά σειρά Ευαγγέλιο στην Καινή Διαθήκη περί το 65 μ.Χ. μέσα από τις διηγήσεις του Αποστόλου Πέτρου. Το Ευαγγέλιό του είναι το συντομότερο από τα τέσσερα Ευαγγέλια και είναι γνωστό σαν το Ευαγγέλιο των θαυμάτων του Ιησού. Μέσα σ' αυτό ο ιερός ευαγγελιστής, παρόλο που δεν ήταν από τον κύκλο των δώδεκα αποστόλων, έχει συμπεριλάβει αρκετά από τα γεγονότα της ζωής του Κυρίου. Φαίνεται πως αποτυπώνει τις μνήμες του αποστόλου Πέτρου και το ευαγγέλιο αυτό γράφτηκε πριν από όλα τα άλλα. Έχει συμπεριλάβει κυρίως τα θαύματα Του, τα Πάθη και την Ανάσταση Του. Κύριος σκοπός της συγγραφής του ήταν με την έκθεση αυτή των θαυμάτων να αποδείξει τη θεϊκή καταγωγή του Ιησού και τη δύναμη Του, ιδιαίτερα δια των θαυμάτων. Γι' αυτό και οι αγιογράφοι τοποθετούν δίπλα στον ευαγγελιστή Μάρκο ένα λιοντάρι, που είναι σύμβολο της δύναμης γιατί το λιοντάρι είναι ο βασιλιάς των ζώων. Καθένας από τους Ευαγγελιστές έχει το δικό του σύμβολο. Ο Ιωάννης έναν αετό, ο Ματθαίος έναν Άγγελο και ο Λουκάς ένα βόδι.

Ο Απόστολος Μάρκος είχε μαρτυρικό θάνατο. Κάποια μέρα που κήρυττε στην Αλεξάνδρεια, τον άρπαξαν οι εχθροί της πίστεως, οι ειδωλολάτρες, και αφού τον έδεσαν με σχοινιά, τον έσυραν στους δρόμους της Αλεξάνδρειας, όπου και πέθανε από τα τραύματα του στις πέτρες. Το άγιο λείψανο του το περιμάζεψαν με πόνο οι Χριστιανοί και το έθαψαν σ' ένα γειτονικό χωριό. Το λείψανό του φυλάσσόταν στην Αλεξάνδρεια μέχρι το 828, οπότε μεταφέρθηκε από δύο εμπόρους στη Βενετία και έκτοτε φυλάσσεται στη Βασιλική του Αγίου Μάρκου.

Η Ορθόδοξη Εκκλησία τιμάει τη μνήμη του Αποστόλου και Ευαγγελιστή Μάρκου στις 25 Απριλίου.

Ερμηνευτικά σχόλια

στο σπίτι της οποίας μαζεύονταν χριστιανοί για να προσευχηθούν: στα πρώτα χρόνια του Χριστιανισμού, οι συνάξεις των πιστών γίνονταν σε σπίτια καλών και ευλαβών ανθρώπων. Εκεί οι απόστολοι κήρυτταν τα λόγια του Χριστού, μελετούσαν τη γραφή, προσεύχονταν, τελούσαν τη Θεία Ευχαριστία και χαίρονταν ο

έναν την παρουσία του άλλου. Είναι μεγάλο πράγμα να προσφέρουμε κάτι για την Εκκλησία, μιμούμενοι το παράδειγμα των πρώτων Χριστιανών που προσέφεραν το ίδιο τους το σπίτι στην Εκκλησία.

ο μυστικός δείπνος: Λίγο πριν το Πάθος και την Ανάσταση Του, ο Χριστός τέλεσε το μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας μαζί με τους μαθητές σε ένα σπίτι στην Ιερουσαλήμ και τους δίδαξε το λόγο Του και κυρίως να αγαπούν, όπως κάνει ο Ίδιος με όλο τον κόσμο. Σήμερα το μυστήριο αυτό τελείται στους ναούς κυρίως. Ο Χριστός, αν και πέρασαν πολλά χρόνια από τότε, μας καλεί να συναντηθούμε μαζί Του στην Εκκλησία και να ενωθούμε μαζί Του και με τους συνανθρώπους μας, κοινωνώντας το Σώμα και το Αίμα Του.

βοηθός και συνεργός: Στη ζωή της Εκκλησίας και στην καθημερινότητα μας, στο σχολείο, στο σπίτι και αλλού, καλούμαστε να είμαστε βοηθοί στους συνανθρώπους μας. Οι απόστολοι και γενικά οι Χριστιανοί δεν κοιτούσαν μόνο τον εαυτό τους αλλά και τους άλλους. Ήταν και είναι δίπλα στην ανάγκη του άλλου με λόγο και έργα σαν τον απόστολο Μάρκο. Θα τους μοιάσουμε κι εμείς;

Έχει συμπεριλάβει κυρίως τα θαύματα Του: ο Χριστός στον επίγειο βίο Του έκανε αμέτρητα θαύματα, ένα μέρος τους καταγράφεται στα Ιερά Ευαγγέλια. Βοηθούμε αρρώστους και πονεμένους ανθρώπους και όποιον με πίστη Του ζητούσε βοήθεια. Και στη δική μας ζωή κοντά στο Χριστό βιώνουμε θαύματα. Δεν γίνονται πάντα φανερά, αλλά είναι τόσες οι δωρεές του Θεού στη ζωή μας. Αρκεί να ζητάμε με πίστη, ελπίδα και ταπεινωση στο Θεό τη βοήθεια Του και Αυτός θα μας τη δώσει με το σοφό τρόπο, που Αυτός ξέρει.

σύμβολο της δύναμης: Η δύναμη του ανθρώπου που πιστεύει στο Θεό είναι κυρίως η αγάπη στους άλλους. Δυνατός δεν είναι αυτός μόνο που έχει σωματική δύναμη μόνο, αλλά και μεγάλη καρδιά. Μια καρδιά που συγχωρεί, που χαίρεται, που βοηθά τους άλλους, που προσεύχεται στο Θεό και είναι κοντά στην Εκκλησία. Μπορούμε όλοι μας να αποκτήσουμε τη δύναμη της αγάπης. Έτσι μας έπλασε ο Θεός.

Καλούμαστε σαν τον απόστολο Μάρκο να γίνουμε από αυτή τη μικρή μας ηλικία βοηθοί στους άλλους με όποιο τρόπο μπορούμε. Ο Θεός θα είναι δίπλα μας στο έργο αυτό, αρκεί κι εμείς να του ζητάμε να είναι βοηθός στη δική μας ζωή ο Χριστός. Ενωμόμαστε με Αυτόν στην Εκκλησία, στο μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας κυρίως αλλά και όποτε ανοίγουμε την καρδιά μας σε Αυτόν με την προσευχή μας. Ας του ζητήσουμε να μας κάνει δυνατούς στην αγάπη και να γίνουμε σαν το απόστολό Μάρκο τα δικά Του λιοντάρια στην αγάπη και την πίστη.

Ερωτήσεις

1. Που γινόταν οι συνάξεις των πρώτων Χριστιανών;
2. Τι έγινε στο μυστικό δείπνο του Κυρίου ;
3. Ποια στάση οφείλουμε να έχουμε στους συνανθρώπους μας;
4. Συμβαίνουν και σήμερα θαύματα;
5. Ποια είναι η δύναμη του Χριστιανού;

Συμπέρασμα

Η δύναμη του Χριστιανού είναι η αγάπη στους συνανθρώπους μας, είναι το μεγαλύτερο Θαύμα στη ζωή μας. Είναι δώρο του Θεού που πηγάζει από μέσα μας και ενισχύεται μέσα στην εκκλησία και κυρίως μέσα στο μυστήριο της Θείας Μετάληψης.

Απολυτίκιο αποστόλου Μάρκου (ήχος τέταρτος)

Τοῦ Πέτρου συνέκδημος, καὶ κοινωνὸς ἱερός, τοῦ Λόγου διάκονος, καὶ ὑποφήτηρ σοφός, ἐδείχθηρ Ἀπόστολε, ὅθεν τὸ τοῦ Σωτῆρος, Εὐαγγέλιον θεῖον, Μάρκε διαχαράττειρ, ὡς οὐράνιος μύστηρ, διὸ Εὐαγγελιστὰ σέ, πόθω γεραίρομεν.

Ὡρα για παιχνίδι,

Βρες στο κρυπτόλεξο οριζόντια και κάθετα 7 λέξεις από την ιστορία:

Α	Σ	Π	Α	Υ	Λ	Ο	Σ	Ε	Ρ	Η
Γ	Η	Θ	Α	Ρ	Μ	Α	Ρ	Κ	Ο	Σ
Μ	Α	Ρ	Ι	Α	Ο	Γ	Σ	Π	Β	Λ
Σ	Φ	Γ	Θ	Α	Υ	Μ	Α	Τ	Α	Τ
Ο	Σ	Υ	Ο	Β	Ε	Ν	Ε	Τ	Ι	Α
Π	Π	Ε	Τ	Ρ	Ο	Σ	Δ	Γ	Κ	Δ

-----/-----/-----/-----/-----/
-----/-----/

Να ζωγραφίσεις τον απόστολο Μάρκο

Μαζί με τον Χριστό μέχρι το τέλος

Ο Απόστολος Ιωάννης ο Θεολόγος

Ο Ευαγγελιστής Ιωάννης, ο αγαπημένος μαθητής του Κυρίου, «ο επιπεσών επί το στήθος του Ιησού» το βράδυ του Μυστικού Δείπνου για να Τον ρωτήσει ποιος θα τον προδώσει, ήταν γιος του Ζεβεδαίου και της Σαλώμης και νεώτερος αδελφός του αποστόλου Ιακώβου. Γεννήθηκε στη Γαλιλαία και δεν μορφώθηκε καθώς από μικρός βοηθούσε τον πατέρα του που ήταν ψαράς. Στην αρχή έγινε μαθητής του Αγίου Ιωάννου του Προδρόμου και αμέσως μόλις γνώρισε τον Ιησού έγινε μαθητής του μαζί με τον αδερφό του τον Ιάκωβο. Η Εκκλησία μας του απένειμε την προσωνυμία του Θεολόγου.

Ο Άγιος Ιωάννης ο Θεολόγος είναι ο Ευαγγελιστής της αγάπης. Όχι μόνο γιατί αναφέρεται συνεχώς στα κείμενα του στη αγάπη, αλλά κυρίως γιατί την βίωνε και την εξέφραζε. Αγαπούσε πολύ τον Διδάσκαλό του. Τον ακολούθησε και στις πιο δύσκολες ώρες της επίγειας ζωής Του. Όταν οι άλλοι μαθητές ήταν κρυμμένοι «διά τον φόβον των Ιουδαίων», αυτός ήταν παρών στην σύλλησή Του, στην δίκη και στον Γολγοθά, όπου κάτω από τον Σταυρό στις κρίσιμες εκείνες στιγμές του εμπιστεύθηκε ο Χριστός την μητέρα Του.

Και αυτός τίμησε την επιθυμία του Κυρίου και μέχρι την Κοίμηση της την φρόντιζε ως αληθινή του μητέρα. Μαζί με τον αδελφό του Ιάκωβο και τον Πέτρο αποτελούσαν την τριάδα των μαθητών που είχε μαζί του ο Χριστός στην ανάσταση της κόρης του Ιαείρου, στο όρος Θαβώρ, όπου «μετεμορφώθη εμπροσθεν αυτών», καθώς και στην Γεσθημανή, όπου προσευχήθηκε πριν από το πάθος Του.

Ο Ιωάννης είναι ο συγγραφέας του 4ου κατά σειρά Ευαγγελίου στην Καινή Διαθήκη, το θεολογικότερο όλων και θεωρούμενο ως Ευαγγέλιο της αγάπης, καθώς επίσης τριών Καθολικών Επιστολών και της Αποκάλυψης. Τη ζωή του κοντά στον Κύριο τη γνωρίζουμε μέσα από τα Ευαγγέλια της Καινής Διαθήκης. Ο Ιωάννης συνέχισε έντονα την δράση του και μετά την Ανάληψη του Κυρίου. Αυτός και ο Πέτρος ήταν οι πρώτοι που κήρυξαν μετά την επιφοίτηση του Αγ. Πνεύματος σε όλο τον κόσμο το λόγο του Κυρίου.

Η παράδοση, επίσης, μας λέει ότι ο Ιωάννης κήρυξε το Ευαγγέλιο στη Μικρά Ασία, και ιδιαίτερα στην Έφεσο. Στα χρόνια του αυτοκράτορα Δομετιανού βασανίστηκε και εξορίστηκε στη Πάτμο, όπου έγραψε την Αποκάλυψη. Σε μεγάλη ηλικία ξαναγύρισε στην Έφεσο όπου συνέγραψε το ευαγγέλιο του.

Ο Ιωάννης έζησε γύρω στα 100 χρόνια (κοιμήθηκε ειρηνικά γύρω στο 105 με 106 μ.Χ.). Εκείνο, όμως, που αξίζει να αναφέρουμε, είναι η φράση που συνεχώς έλεγε στους μαθητές του: «Τεκνία, αγαπάτε αλλήλους» (Ιωαν. ιγ΄ 34), που σημαίνει, παιδιά μου, να αγαπάτε ο ένας τον άλλο.

Την μνήμη του η Εκκλησία μας τη γιορτάζει στις 8 Μαΐου και στις 26 Σεπτεμβρίου.

Ερμηνευτικά σχόλια

ο επιπεσών: ο άγιος Ιωάννης ο Θεολόγος ήταν ο αγαπημένος μαθητής του Χριστού. Όχι ότι ο Κύριος δε αγαπούσε τους άλλους. Θα λέγαμε όμως ότι ήταν αυτός που είχε θάρρος στον Χριστό και ήταν ο πιο πρόθυμος για όλες τις αποστολές που ο Χριστός ανέθετε στους μαθητές Του, να κηρύξουν δηλαδή το

Ευαγγέλιο, και αυτός που έκανε ό,τι μπορούσε για α διευκολύνει την ζωή όλων στην συντροφιά του Κυρίου.

ο μυστικός δείπνος: Λίγο πριν το Πάθος και την Ανάσταση Του, ο Χριστός τέλεσε το μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας μαζί με τους μαθητές σε ένα σπίτι στην Ιερουσαλήμ και τους δίδαξε το λόγο Του και κυρίως να αγαπούν, όπως κάνει ο Ίδιος με όλο τον κόσμο. Σήμερα το μυστήριο αυτό τελείται στους ναούς κυρίως. Ο ευαγγελιστής Ιωάννης έπεσε στο στήθος του Χριστού και Τον ρώτησε ποιος από τους μαθητές θα Τον προδώσει. Νοιαζόταν για τον Χριστό και έμεινε μαζί Του μέχρι το τέλος.

δεν ήταν μορφωμένος: ο άγιος Ιωάννης θα γράψει το πιο θεολογικό και δύσκολο Ευαγγέλιο της Καινής Διαθήκης, παρότι δεν ήταν μορφωμένος. Ο Χριστός αγκαλιάζει όλους τους ανθρώπους, όλοι έχουν θέση κοντά Του, κυρίως όσοι έχουν ταπείνωση, όσοι Τον αγαπούν, όσοι αισθάνονται ότι θέλουν να ανήκουν σ' Αυτόν.

του εμπιστεύθηκε ο Κύριος την Παναγία: ο Ιωάννης ακολούθησε τον Χριστό μέχρι το τέλος της επίγειας ζωής Του. Οι άλλοι μαθητές Τον πρόδωσαν, όπως ο Ιούδας,, Τον αρνήθηκαν, όπως ο Πέτρος, διασκορπίστηκαν και κρύφτηκαν, όπως οι υπόλοιποι εννέα. Ο Ιωάννης όμως έμεινε κοντά στον Χριστό και έφτασε μέχρι τον Σταυρό. Εκεί ο Χριστός του ζήτησε να προσέχει την Παναγία και από την Παναγία να έχει τον Ιωάννη σαν γιο της. Είναι μεγάλη η τιμή να του αναθέσει ο Χριστός το πολυτιμότερο ανθρώπινο πρόσωπο που είχε στην επίγεια ζωή Του, την μητέρα Του. Είναι τιμή για τον Ιωάννη να είναι γιός της Παναγίας, δηλαδή αδελφός του Χριστού. Η αφοσίωση και η εμπιστοσύνη επιβραβεύονται.

το Ευαγγέλιο της Αγάπης: ο Ιωάννης θα μπει πρώτος από τους μαθητές στον Πανάγιο Τάφο, για να διαπιστώσει ότι ο Χριστός αναστήθηκε. Θα είναι μαζί με τον Χριστό στις σαράντα ημέρες μετά το Πάσχα, που ο Χριστός εμφανίζεται στους μαθητές μέχρι την Ανάληψη. Θα είναι παρών στην Πεντηκοστή. Θα κηρύξει το Ευαγγέλιο, θα κάνει μαζί με τον απόστολο Πέτρο το πρώτο θαύμα των μαθητών του Χριστού, που είναι η θεραπεία ενός κουτσού ανθρώπου και θα κηρύξει το Ευαγγέλιο, γράφοντας και την δική του εκδοχή για τον Χριστό, δηλαδή τα λόγια του Κυρίου που μαρτυρούν ιδιαίτερα την αγάπη. Γι' αυτό και το Ευαγγέλιό Του ονομάστηκε «της αγάπης», δηλαδή η είδηση ότι ο Θεός αγαπά τον άνθρωπο τόσο ώστε να στείλει τον Υιό Του για να μπορούν οι άνθρωποι μέσα στην ζωή της Εκκλησίας να βρίσκουν και να δίνουν αγάπη.

η Αποκάλυψη: ο ευαγγελιστής Ιωάννης έγραψε και την Αποκάλυψη, ένα βιβλίο που μιλά για το τι θα γίνει πριν ξαναέρθει ο Χριστός για την Δευτέρα Παρουσία και τη ανάσταση των νεκρών. Είναι ένα βιβλίο που μιλά για την τελική μάχη της πίστης με την απιστία, του Χριστού και των Αγγέλων και των ανθρώπων με τον διάβολο, το κακό και τους δαίμονες. Είναι ένα βιβλίο αισιοδοξίας, που μας οδηγεί στην χαρά ότι ο Χριστός δεν θα μας ξεχάσει ποτέ και ότι θα έρθει πάλι για να γίνει ο κόσμος καινούργιος, κόσμος αγάπης και χαράς.

Τεκνία αγαπάτε αλλήλους: ο λόγος του Χριστού επαναλαμβάνεται από τον Ιωάννη. Όποιος θέλει να ζει την ζωή που ο Χριστός μας δίδαξε, καλείται να θυμάται συνεχώς τον λόγο της αγάπης.

Καλούμαστε σαν τον απόστολο και Ευαγγελιστή Ιωάννη να μένουμε μαζί με τον Χριστό μέχρι το τέλος της ζωής μας. Να κάνουμε πράξη την αγάπη, συγχωρώντας, πιστεύοντας, παλεύοντας εναντίον του κακού και της απιστίας. Κι αυτό μέσα στην Εκκλησία. Η Μεγάλη εβδομάδα είναι ευκαιρία για μας, από την μικρή μας ηλικία, να διαλέξουμε να είμαστε μαζί με τον Χριστό. Να εκκλησιαζόμαστε. να ακούμε τα λόγια του Κυρίου, να κοινωνούμε, να προσευχόμαστε, να μαθαίνουμε τι γιορτάζουμε κάθε μέρα και να σκεφτόμαστε ότι ο Χριστός μας έμαθε να αγαπούμε. Όπως ο Ιωάννης, να νοιαζόμαστε για όλους και να μένουμε πιστοί στο Ευαγγέλιο της Αγάπης.

Ερωτήσεις

1. Γιατί ο Ιωάννης ονομάστηκε ο αγαπημένος μαθητής του Χριστού;
2. Τι έκανε ο Ιωάννης στον μυστικό δείπνο του Κυρίου;
3. Ποια αποστολή του ανέθεσε ο Χριστός πάνω στον Σταυρό;
4. Γιατί το ευαγγέλιο του Ιωάννη ονομάστηκε «ευαγγέλιο της αγάπης»;
5. Τι είναι η Αποκάλυψη;
6. Τι μας διδάσκει ο ευαγγελιστής Ιωάννης;

Συμπέρασμα

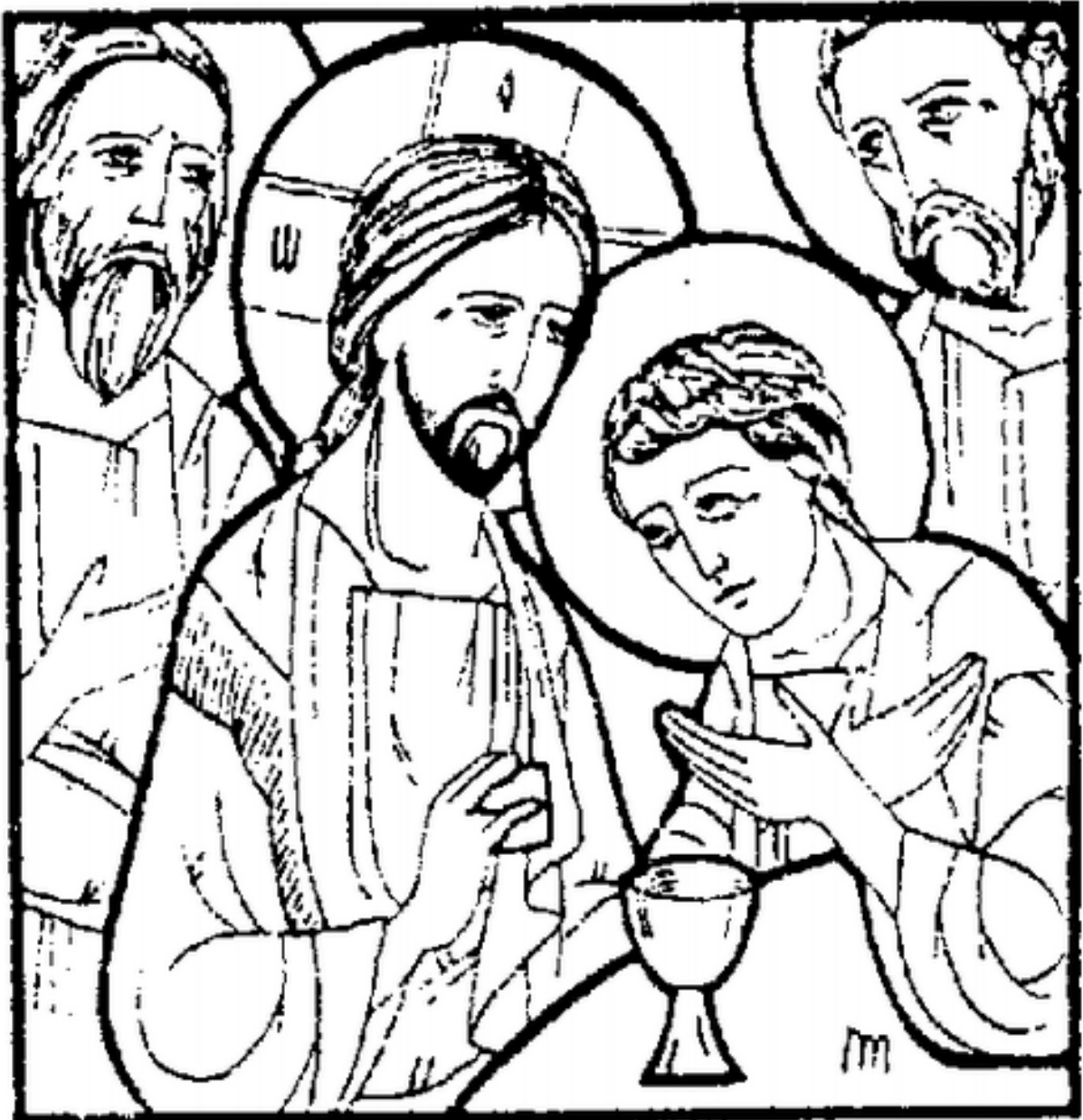
Να ακολουθούμε τον Χριστό όπως ο ευαγγελιστής Ιωάννης και να μένουμε πιστοί στο Ευαγγέλιο της Αγάπης μέσα στην Εκκλησία!

Ώρα για παιχνίδι,

Βρες τις έντεκα κρυμμένες λέξεις

ΚΕΗΣΤΑΥΡΟΣΚΕΗΦΗΙΩΑΝΝΗΣΛΚΕΗΓΦΕΠΙΠΕΣΩΝΛΚΕΗΓΦΛΚΕΗΓΦΨΑΡΑΣΛΚΕΗΓΦΔΣΕΥ
ΑΓΓΕΛΙΟΚΕΗΓΦΔΣΘΕΟΤΟΚΟΣΚΕΗΓΦΔΣΑΧΨΩΒΝΜΔΟΜΕΤΙΑΝΟΣΚΕΗΓΦΔΣΕΦΕΣΟΣΓΗΚ
ΑΠΟΚΑΛΥΨΗΛΚΕΗΓΦΔΣΘΕΟΛΟΓΟΣΚΕΗΓΦΔΣΛΚΕΗΓΦΔΑΓΑΠΗΛΚΜΝΒΩΗΓΘΙΟΔ

Να ζωγραφίσεις τον Χριστό με τον ευαγγελιστή Ιωάννη στον Μυστικό Δείπνο

Η αληθινή αγάπη καταρρίπτει κάθε αμφιβολία

Ο απόστολος Θωμάς

Ο άγιος Θωμάς, ήταν ένας από τους δώδεκα αποστόλους και μαθητής του Χριστού. Προέρχονταν από οικογένεια ψαράδων. κατάγονταν από την Αντιόχεια, ήταν Ιουδαίος και ασκούσε το επάγγελμα του ψαρά, όπως και οι άλλοι μαθητές του Χριστού.

Στο κατά Ιωάννην Ευαγγέλιο αποκαλείται Δίδυμος. Το όνομα Θωμάς είναι αραμαϊκό όνομα. Ο απόστολος Θωμάς τοποθετείται σύμφωνα με τον Ευαγγελιστή Ματθαίο έβδομος στην σειρά, ενώ σύμφωνα με τους Ευαγγελιστές Μάρκο και Λουκά όγδοος, και στις Πράξεις των Αποστόλων βρίσκεται έκτος. Εγκατέλειψε το επάγγελμά του, ύστερα από την κλήση του να ακολουθήσει τον Χριστό. Ήταν από τους ένθερμους μαθητές του Χριστού, όμως τον βλέπουμε να ολιγοπιστεί, και να αμφισβητεί το γεγονός της Ανάστασης του Χριστού, αφού ζητά να του φανερωθούν τα σημάδια στα χέρια από την Σταύρωση του Χριστού. Αυτό έγινε το απόγευμα της ημέρας της Ανάστασης, όταν ο Χριστός εμφανίστηκε στους υπόλοιπους μαθητές και ο Θωμάς έλειπε. Οκτώ ημέρες μετά ο Χριστός επανεμφανίστηκε και ο Θωμάς, ψηλαφώντας Τον, κατάλαβε ότι η Ανάσταση ήταν αληθινή και πίστεψε.

Ο απόστολος Θωμάς, κήρυξε το Ευαγγέλιο πρώτα στις Ινδίες, βαπτίζοντας πολλούς Χριστιανούς και κατόπιν κήρυξε στην Συρία όπου ίδρυσε χριστιανικές κοινότητες και την Περσία. Είχε μαρτυρικό τέλος καθώς τον θανάτωσαν με λόγχη στην πόλη Καλαμίνα των Ινδιών, όπου και τάφηκε.

Η Εκκλησία μας τιμά την μνήμη του αποστόλου Θωμά στις 6 Οκτωβρίου και την πρώτη Κυριακή μετά το Πάσχα, την Κυριακή του Θωμά, όπως την λέμε.

Ερμηνευτικά Σχόλια

Κατάγονταν από οικογένεια ψαράδων: οι γονείς του αποστόλου Θωμά, ασκούσαν το επάγγελμα των ψαράδων. Τα παλιά τα χρόνια συνηθίζονταν τα παιδιά να ακολουθούν το επάγγελμα των γονιών τους, ώστε να συνεχιστεί η παράδοση. Ο απόστολος Θωμάς φαίνεται απλός, ταπεινός και μοχθούσε για να βγάλει το ψωμί του. Αν ήταν κάποιος, ο οποίος προέρχονταν από υψηλό κοινωνικό στρώμα, ίσως και να δίσταζε να ακολουθήσει τον Χριστό. Και στην εποχή μας οι νέοι φροντίζουν να ακολουθήσουν την οικογενειακή επαγγελματική παράδοση και όταν κάποιος έχει μάθει στα λίγα δεν του είναι δύσκολο να αφήσει την παλιά του την ζωή, έτσι όπως ακριβώς έκανε και ο απόστολος Θωμάς.

Εγκατέλειψε το επάγγελμά του: έχουμε δει και με άλλους μαθητές του Χριστού να αφήνουν την παλιά τους και να αφιερώνονται στον Χριστό. Έτσι και ο απόστολος Θωμάς, αφήνει το παρελθόν και ζει στο παρόν και το μέλλον με τον Χριστό. Είχε ζήλο και δίψα για τον λόγο του Χριστού. Η κίνησή του αυτή δηλώνει εμπιστοσύνη και αγάπη. Συνήθως θέλουμε σιγουριά για να κάνουμε ένα νέο βήμα στην ζωή μας, αλλά καμιά φορά όπου υπάρχει σιγουριά, απουσιάζει η εμπιστοσύνη.

Ένθερμος μαθητής του Χριστού: από την μια βλέπουμε να είναι ένθερμος μαθητής του Χριστού και από την άλλη να ζητά αποδείξεις για να πιστέψει στην Ανάσταση του Χριστού. Συγκεκριμένα, όταν ο Χριστός εμφανίστηκε στους μαθητές του, ο απόστολος Θωμάς απουσίαζε και όταν του ανακοίνωσαν την είδηση της Αναστάσεως του Χριστού, ζητούσε αποδείξεις, δηλ., να ψηλαφήσει τα σημάδια της Σταύρωσης στα χέρια του Χριστού. Συχνά οι άνθρωποι όσο και αν αγαπάμε κάποιον, όσο και αν τον εμπιστευόμαστε,

ζητάμε αποδείξεις. Η δύναμη της αγάπης μας δεν είναι τόσο ισχυρή, ώστε να πιστέψουμε τα όλα όσα μας λέει. Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι έχουμε αμφιβολίες για τα συναισθήματά μας ή ακόμη και για τις προθέσεις του. Βέβαια, ενώ κάποια πράγματα είναι ξεκάθαρα, εμείς εθελουφλούμε με αποτέλεσμα συχνά να απογοητευόμαστε. Η αληθινή αγάπη όμως εκφράζεται μέσα από την εμπιστοσύνη. Τελικά ο απόστολος Θωμάς εμπιστεύθηκε τον Χριστό και η αμφιβολία του έγινε μεγάλη πίστη.

Κήρυξε το Ευαγγέλιο: οι περιοχές από όπου πέρασε και κήρυξε το Ευαγγέλιο ο απόστολος Θωμάς, ήταν οι Ινδίες, η Συρία και η Περσία, οδηγώντας πολλούς στον Χριστιανισμό. Στις περιοχές αυτές υπήρχαν αρκετοί ειδωλολάτρες και με τον λόγο του Θεού, βοήθησε πολλούς να βρουν το αληθινό νόημα ζωής, που δεν είναι άλλο από τον Χριστό. Το τίμημα ήταν βαρύ καθώς ενώ βοήθησε κόσμο, τον τιμώρησαν με λόγχη. Ό,τι ακριβώς έκαναν στον Χριστό, ενώ οδήγησε πολλούς στον χριστιανισμό, οι άνθρωποι ζήτησαν ως αμοιβή στο όλο έργο του τον θάνατο. Είναι δύσκολη αποστολή να βοηθήσεις τους ανθρώπους να αλλάξουν τα πιστεύω τους, αν δεν έχουν πραγματικό ζήλο και αγάπη για τον Χριστό, και είναι αρκετά χρονοβόρο, αλλά χρειάζεται υπομονή και επιμονή.

Ο απόστολος Θωμάς έζησε κοντά στον Χριστό μαθαίνοντας και κηρύττοντας τον λόγο του Θεού. Ενώ είχε δυνατή πίστη, κάποια στιγμή κλήθηκε να παλέψει με τους λογισμούς του και να αμφισβητήσει την παντοδυναμία του Θεού. Ήταν όμως καλοπροαίρετος. Δεν αμφισβητούσε για να αμφισβητήσει, αλλά γιατί ήθελε να μάθει την αλήθεια. Έτσι πήρε την ευλογία να πιστέψει και ο Χριστός να τον βοηθήσει να ακολουθήσει τον δρόμο που χρειαζόταν. Αυτό χρειάζεται να κάνουμε κι εμείς από την μικρή μας ηλικία. Να είμαστε καλοπροαίρετοι και έτοιμοι να αποδεχθούμε την μεγαλύτερη αλήθεια της πίστης που είναι η Ανάσταση του Χριστού. Όταν πιστεύουμε αληθινά στον Θεό που αναστήθηκε, τίποτα δεν μπορεί να αλλάξει και να κλονίσει την πίστη μας.

Ερωτήσεις

1. Γιατί ο Θωμάς εγκατέλειψε το επάγγελμά του;
2. Γιατί ο Χριστός δεν αρνήθηκε να δώσει στον Θωμά τις αποδείξεις που Του ζήτησε;
3. Πώς απέδειξε ο Θωμάς την πίστη του στην Ανάσταση;
4. Επιτρέπεται να ρωτούμε και να αμφιβάλλουμε για την πίστη;
5. Ποια είναι η μεγαλύτερη αλήθεια για το πρόσωπο του Χριστού;

Συμπέρασμα

Να πιστεύουμε στην Ανάσταση με καλή διάθεση και καμία αμφιβολία δεν θα μπορεί να μας κλονίσει!

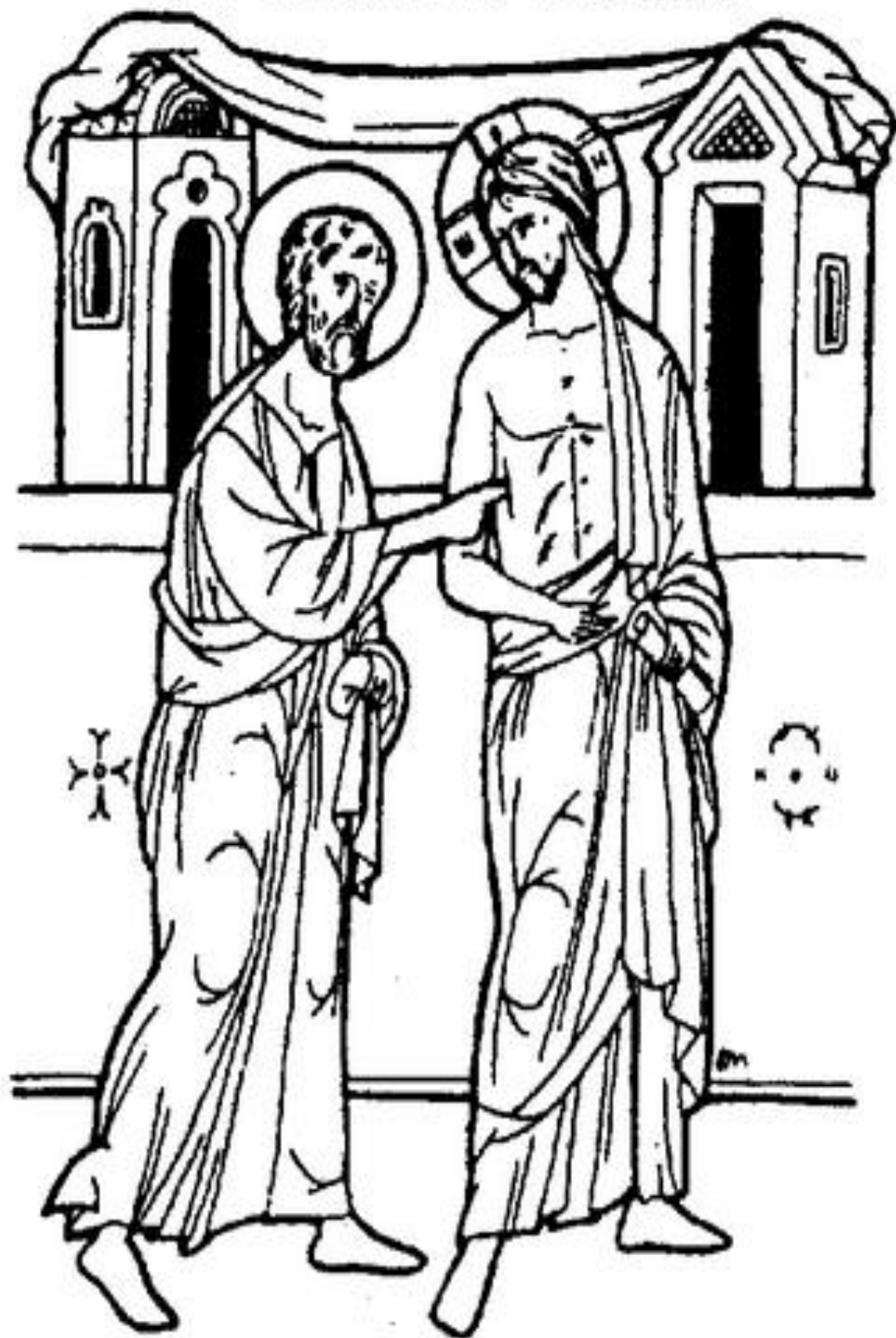
Ωρα για Παιχνίδι

Ψάξε και βρες τις κρυμμένες λέξεις:

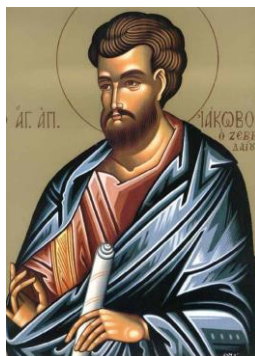
ΣΣΕΡΔΤΙΓΘΥΘΩΜΑΣΘΤΙΟΛΛΚΜΞΝΗΒΩΦΨΜΑΘΗΤΗΣΚΕΓΣΚΙΚΗΞΠΛΟΣΖ
ΨΑΡΑΣΝΗΘΙΗΓΦΔΕΚΒΑΠΟΣΤΟΛΟΣΠΡΕΔΧΨΖΩΒΓΒΞΜΝΒΓΤΙΟΛΙΟΥΔΑΙΟΣΜΝΓΒ
ΩΨΔΧΣΑΕΘΥΤΡΠΡΕΟΛΚΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗΡΣΣΓΤΓΨΧΖΩΗΣΥΡΙΑΗΚΛΟΛΙΤΡΦΒΗΝΒΨ
ΦΠΕΡΣΙΑΒΩΨΧΣΖΑΕΦΞΘΙΚΑΓΑΠΗΡΦΔΓΗΞΘΞΚΙΚΜΝΒΙΝΔΙΕΣΗΦΥΥΤΡΔΔΣΕΑΣΣΧ
ΩΤΗΗΚΙΘΟΛΜΝΗΓΡΥΘΚΑΛΑΜΙΝΑΨΦΤΙΞΜΝΒΦΔΙΔΥΜΟΣΘΞΜΚΟΛΑΣΧΔΨΡΓΓ
ΤΥΤΘΘΗΘΥΤΗΚΒΩΙΗΣΟΥΣΚΜΝΞΥΘΙΙΘΥΤΦΓΗΗΞΞΘΙΟΙΠΙΣΤΗΕΡΡΤΥΘΟΟΛΚΞΗΞ
ΗΓ

Να ζωγραφίσετε την ψηλάφηση του Χριστού από τον απόστολο Θωμά

THE DOUBTING THOMAS

Με ενθουσιασμό για τον Χριστό

Ο Απόστολος Ιάκωβος του Ζεβεδαίου

Ο Απόστολος Ιάκωβος του Ζεβεδαίου, ήταν ένας από τους μαθητές και Αποστόλους του Ιησού Χριστού. Ήταν γιος του Ζεβεδαίου και της Σαλώμης και μεγαλύτερος αδελφός του μαθητή και Ευαγγελιστή Ιωάννη. Καταγόταν και αυτός από την Βηθσαϊδά της Γαλιλαίας. Ασχολούνταν με την αλιεία στη λίμνη της Γεννησαρέτ, μαζί με τον Ιωάννη, έχοντας μαζί τους και τον πατέρα τους, καθώς και πολλούς εργάτες. Είχαν δικό τους πλοίο και συνεργάτες τους ήταν και ο Απόστολος Πέτρος. Όλη νύχτα ψάρευαν, αλλά η ψαριά τους απέβη άκαρπη. Ο Κύριος είπε στον Πέτρο, μετά το κήρυγμα στον λαό που είχε μαζευτεί εκεί, να ρίξει και πάλι το δίχτυ και εκείνος υπάκουσε. Τότε το δίχτυ γέμισε ψάρια και ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης πήγαν να βοηθήσουν τον Πέτρο, διότι ήταν αδύνατο να σηκώσουν το δίχτυ από το βάρος και παρ' ολίγον να βουλιάξει το καράβι. Τότε και οι τρεις μαθητές άφησαν το πλοίο του πατέρα τους και ακολούθησαν τον Χριστό.

Οι πληροφορίες για το βίο του από την εκκλησιαστική παράδοση είναι ελάχιστες και περιορίζονται σε μερικές αναφορές στα κείμενα της Καινής Διαθήκης. Ο Ιάκωβος μαζί με τον Πέτρο και τον Ιωάννη αποτελούσαν το στενό κύκλο των αγαπημένων μαθητών του Ιησού και επέδειξαν μεγάλο ζήλο ως μαθητές του Κυρίου. Γι' αυτό και μαζί με τον αδερφό του Ιωάννη κλήθηκαν από τον Ιησού "Βοανεργές", δηλαδή "γιοί βροντής", και έγιναν μάρτυρες πολλών μεγάλων γεγονότων, που δεν τα βίωσαν οι άλλοι Απόστολοι. Έγιναν αποκλειστικοί μάρτυρες της Μεταμορφώσεως του Κυρίου. Είδαν την θαυμαστή ανάσταση της κόρης του αρχισυνάγωγου Ιάειρου. Είχαν την τιμή να προσκληθούν από τον Ιησού κοντά Του κατά τις ώρες της αγωνίας στον κήπο της Γεθσημανή.

Η οικειότητα αυτή οδήγησαν προφανώς τον Ιάκωβο με τον αδελφό του Ιωάννη να ζητήσουν μέσω της μητέρας τους από τον Κύριο πρωτοκαθεδρία στην εγκόσμια βασιλεία Του, παρανοώντας την αποστολή του Μεσσία. Ο Χριστός όμως, διορθώνοντας την εσφαλμένη άποψή τους, τους υπέδειξε την πραγματική και αιώνια δόξα, η οποία διέρχεται μέσα από το «ποτήριον», που είναι τα Πάθη και ο Σταυρός.

Τον Ιάκωβο χαρακτήριζε ζωηρός ενθουσιασμός και βαθιά πίστη. Πρέπει να είχε λάβει τη συνηθισμένη Ιουδαϊκή εκπαίδευση και μόρφωση. Επίσης πρέπει να είχε συχνή επαφή με την ελληνική γλώσσα και τον ελληνικό τρόπο ζωής, η οποία ήταν ιδιαίτερα διαδεδομένη στις όχθες της θάλασσας της Γαλιλαίας. Μετά την Πεντηκοστή του έλαχε να κηρύξει το Ευαγγέλιο στην ευρύτερη περιοχή της Παλαιστίνης. Μεγάλο πλήθος ανθρώπων μεταστρέφονταν στη νέα πίστη και άλλαζε τρόπο ζωής χάρις στο έργο του Ιακώβου. Αυτό θορύβησε ιδιαίτερα τους άρχοντες των Ιουδαίων, οι οποίοι τον συνέλαβαν και τον αποκεφάλισαν, με διαταγή του Ηρώδη Αγρίππα, το 44 μ.Χ.. Ο Ευαγγελιστής Λουκάς στις *Πράξεις των Αποστόλων* πολύ συνοπτικά αναφέρει το πρώιμο τέλος του Ιακώβου: Εκείνη την εποχή, ο βασιλιάς Ηρώδης άρχισε το διωγμό εναντίον μερικών μελών της εκκλησίας. Πρώτα αποκεφάλισε τον Ιάκωβο, τον αδερφό του Ιωάννη. Ο Ιάκωβος είναι ο πρώτος μάρτυρας μεταξύ των Αποστόλων. Σύμφωνα με την παράδοση όπως μας τη μεταφέρει ο Ευσέβιος από τον Κλήμη Αλεξανδρείας ο κατήγορός του μετεστράφη στο χριστιανισμό και τελικά αποκεφαλίστηκαν και οι δύο μαζί.

Η Εκκλησία μας τον γιορτάζει στις 30 Απριλίου.

Ερμηνευτικά σχόλια

άφησαν το πλοίο και Τον ακολούθησαν: το να δει το πρόσωπο του Χριστού και να ακούσει το κήρυγμά Του, όπως επίσης και το να δει το θαύμα να γεμίζουν τα δίκτυα του Πέτρου με ψάρια, ενώ όλη την νύχτα δεν είχε πιάσει ούτε εκείνος ούτε τα αδέρφια τίποτα, γέμισε τον Ιάκωβο με ενθουσιασμό. Έτσι, εγκατέλειψε τα πάντα και ακολούθησε, μαζί με τους άλλους δύο μαθητές, τον Πέτρο και τον Ιωάννη, τον Κύριο.

πραγματική και αιώνια δόξα: Ο Χριστός μας διδάσκει όλους μας ότι ο δρόμος προς την αληθινή δόξα ξεκινάει από τα ανηφορικά μονοπάτια της ταπεινώσεως, της αγιότητας και της θυσίας. Αυτή είναι η πραγματική δόξα, η δόξα του Κυρίου και των Αγίων της Εκκλησίας μας, δόξα αιώνια και αληθινή. Διότι δεν είναι μία ανθρώπινη επιβράβευση, είναι δώρο του Θεού· γι' αυτό και έχει αιώνια αξία.

ζωηρός ενθουσιασμός και βαθιά πίστη: Η εμπιστοσύνη στον Θεό προϋποθέτει βαθιά πίστη και μεγάλη αγάπη προς Εκείνον που θυσίασε τη ζωή Του για χάρη της δικής μας σωτηρίας. Ο άνθρωπος όταν αφήσει τον εαυτό του στα χέρια του στοργικού πατέρα του, του Θεού, τότε αναπαύεται γιατί γνωρίζει ότι ο Θεός θα διαχειριστεί την ψυχή του με τον καταλληλότερο τρόπο για την πνευματική πρόοδο και προκοπή του.

Πεντηκοστή: ονομάζεται η πεντηκοστή ημέρα από την Ανάσταση του Χριστού, κατά την οποία κατέβηκε το Άγιο Πνεύμα στους μαθητές και τους φώτισε, για να ξεκινήσουν το έργο της ιεραποστολής, δηλαδή της μαρτυρίας του Ευαγγελίου σε όλο τον κόσμο. Το Άγιο Πνεύμα γέμισε τις καρδιές των μαθητών με ενθουσιασμό. Ξεκίνησαν και πήγαν σε όλη την οικουμένη, βαφτίζοντας τους ανθρώπους χριστιανούς. Σχεδόν όλοι οι μαθητές μαρτύρησαν, διότι οι ειδωλολάτρες δεν μπορούσαν να αποδεχτούν τα μηνύματα του Ευαγγελίου. Όμως δεν τους φόβισε το μαρτύριο. Η καρδιά τους είχε χαρά. Τη ημέρα της Πεντηκοστής βαφτίστηκαν 3000 άνθρωποι χριστιανοί.

αποκεφαλίστηκε: ο άγιος Ιάκωβος αποκεφαλίστηκε με απόφαση του βασιλιά Ηρώδη Αγρίππα. Έγινε ο πρώτος από τους αποστόλους του Χριστού που έδωσε την ζωή του για να μάθει ο κόσμος για τον χριστιανισμό. Δεν λύγισε στη απειλή του μαρτυρίου. Έτσι αγίασε και η Εκκλησία μας τιμά την μνήμη του, έχοντάς τον ως παράδειγμα για όλους μας.

Η πίστη στον Χριστό και την Ανάσταση χρειάζεται και φέρνει ενθουσιασμό, όταν ζούμε την ζωή της Εκκλησίας. Ενθουσιασμός σημαίνει όρεξη και χαρά να καταλαβαίνουμε ότι αξίζει να είμαστε χριστιανοί. Γιατί έχουμε την βοήθεια του Θεού μαζί μας, αλλά και γιατί καλούμαστε να αγαπήσουμε τους άλλους ανθρώπους, να τους μιλήσουμε για το καλό στη ζωή μας και να μοιραστούμε την χαρά της πίστης, ακόμη κι αν οι άλλοι δεν μας καταλαβαίνουν. Ο ενθουσιασμός μας κάνει να ξυπνάμε με χαρά τις Κυριακές για να πάμε εκκλησία. Μας κάνει να θέλουμε να κοινωνούμε. Να είμαστε χαρούμενοι με την κατηχητική μας παρέα. Να αγαπούμε και να συγχωρούμε. Να είμαστε κεφάτοι με την ζωή της Εκκλησίας. Ας προσευχόμαστε και ας θέλουμε αυτόν τον ωραίο ενθουσιασμό και ο Χριστός θα μας βοηθά να τον έχουμε!

Ερωτήσεις

1. Γιατί ο Ιησούς αποκάλυψε τους Αποστόλους Ιάκωβο και Ιωάννη “γιους βροντής”;
2. Τι επίδραση είχε σε μεγάλο πλήθος το έργο του Ιακώβου ως προς την πίστη και τον τρόπο ζωής;
3. Τι γιορτάζουμε την Πεντηκοστή;
4. Τι σημαίνει να έχουμε ενθουσιασμό για τον Χριστό;

Συμπέρασμα

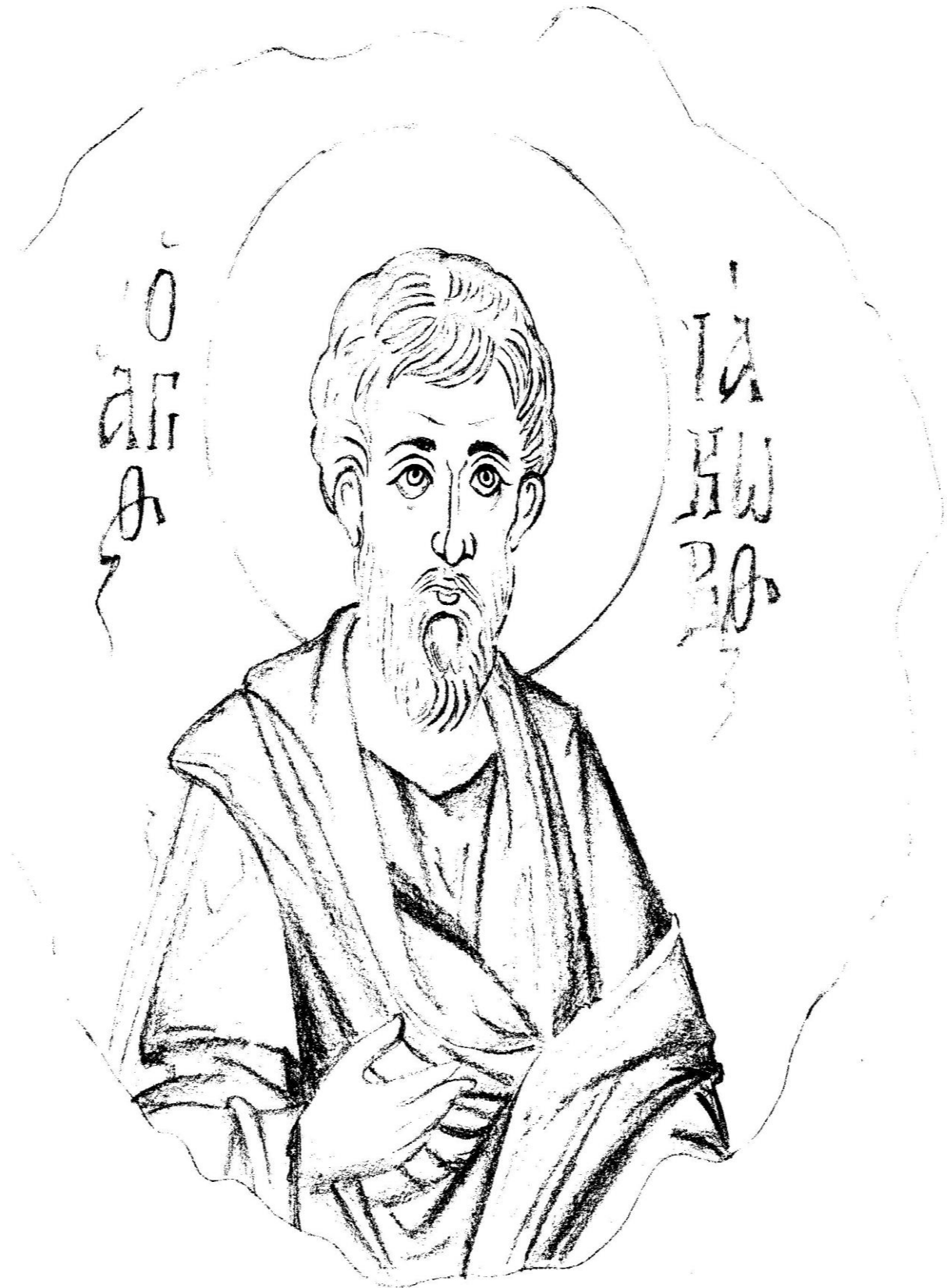
Ο ζωηρός ενθουσιασμός και η βαθιά πίστη είναι απαραίτητες προϋποθέσεις για να οδηγηθεί κανείς στην αληθινή και αιώνια δόξα, την δόξα του Χριστού.

Ώρα για Παιχνίδι

Βρες τις έντεκα κρυμμένες λέξεις

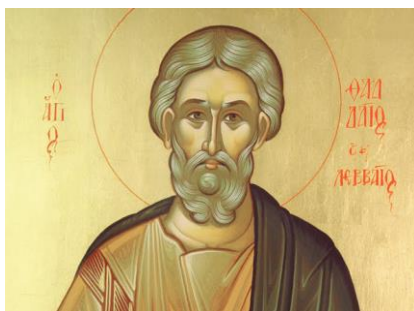
ΚΞΗΙΑΚΩΒΟΣΣΤΑΥΡΟΣΚΕΗΦΗΙΩΑΝΝΗΣΛΚΕΗΓΖΕΒΕΔΑΙΟΣΛΚΕΗΓΦΔΣΑΕΡΥΧΡΙΣΤΟΣΛΚΕΘΜΗΜΓ
ΜΦΜΔΜΨΑΡΑΣΚΕΗΓΦΔΣΑΔΦΓΗΕΚΛΟΙΘΥΤΚΑΙΚΙΟΙΚΟΚΕΗΓΛΚΕΗΚΓΞΗΜΝΒΗΞΚΓΟΙΘΥΚΗΕΜΕΤΑ
ΜΟΡΦΩΣΗΚΛΚΕΗΓΦΔΣΜΑΡΤΥΡΙΟΛΚΕΗΓΦΔΗΡΩΔΗΣΦΓΗΕΚΛΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΟΣΛΚΕΗΓΦΔΣΨΩΒΝΞ

Να ζωγραφίσετε τον άγιο απόστολο Ιάκωβο, τον γιο του Ζεβεδαίου

Σχέδιο: Παρασκευή Μέμου

Η αγάπη για τον λόγο του Θεού

Ο Απόστολος Θαδδαίος

Ο απόστολος Ιούδας ο Θαδδαίος ή Λεββαίος ήταν Ιουδαίος, ο οποίος καταγόταν από την περιοχή Έδεσσα της Συρίας. Το όνομα «Θαδδαίος» σημαίνει αυτός που έχει πλατύ στήθος και μεγάλη καρδιά. Αγαπούσε ιδιαίτερα τον λόγο του Θεού και την Παλαιά Διαθήκη και είχε πάει στα Ιεροσόλυμα για να προσκυνήσει στον Ναό των Ιουδαίων κατά τους χρόνους που ο άγιος Ιωάννης ο Πρόδρομος κήρυττε τον ερχομό του Χριστού στον κόσμο. Όταν άκουσε το κήρυγμα του και είδε την αγγελική του ζωή, τόσο πολύ εντυπωσιάστηκε, ώστε επεδίωξε και βαπτίστηκε απ' αυτόν. Μετά όμως, όταν άκουσε τη διδασκαλία και είδε τα θαύματα του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, τον ακολούθησε μέχρι το σωτήριο Πάθος. Στον Μυστικό Δείπνο είχε μάλιστα διάλογο με τον Χριστό σχετικά με το γιατί επρόκειτο ο Χριστός να φανερώσει το ποιος αληθινά είναι μόνο στους μαθητές και όχι στον πολύ κόσμο.

Μετά την Ανάληψη του Κυρίου, επέστρεψε στην πατρίδα του Έδεσσα. Εκεί καθάρισε από τη λέπρα τον τοπάρχη Άβγαρο και κατόπιν τον βάπτισε χριστιανό. Αφού δίδαξε και φώτισε με το λόγο της αληθείας πολλούς και ίδρυσε πολλές εκκλησίες στις πόλεις της Συρίας, έφθασε στη Βηρυτό. Ο Θαδδαίος και εκεί με τη χάρη του Θεού δίδαξε το Ευαγγέλιο και βάπτισε πολλούς. Κατόπιν πήγε και στην Μεσοποταμία, στο σημερινό Ιράκ, όπου, σύμφωνα με την παράδοση, βρήκε μαρτυρικό θάνατο.

Η Εκκλησία μας τον γιορτάζει στις 21 Αυγούστου.

Ερμηνευτικά σχόλια

Αγαπούσε ιδιαίτερα τον λόγο του Θεού: το να αγαπά κάποιος τον λόγο του Θεού σημαίνει να διαβάσει την Αγία Γραφή, την Παλαιά και την Καινή Διαθήκη, να αναζητεί την αλήθεια του Θεού, να χαίρεται όταν μπορεί να εφαρμόσει και στην πράξη τα όσα ο Θεός λέει μέσα από τα ιερά βιβλία. Ο απόστολος Θαδδαίος μέσα από την αγάπη για τον λόγο του Θεού γνώρισε τον ίδιο τον Χριστό.

βαπτίστηκε από τον Πρόδρομο: Ο άγιος Ιωάννης ο Πρόδρομος ήξερε κι αυτός καλά την Παλαιά Διαθήκη και είχε πάρει από τον Θεό το χάρισμα να κηρύττει στους ανθρώπους όχι μόνο τα λόγια του Θεού ως προφήτης, αλλά και τον ερχομό του Θεού στον κόσμο. Όποιος διαβάσει τον λόγο του Θεού ξέρει πώς να φερθεί σε κάθε στιγμή της ζωής, στις σχέσεις του με τους άλλους ανθρώπους, στις δοκιμασίες που περνά, στις νίκες και τις ήττες, ξέρει πώς να βλέπει τι είναι καλό και τι κακό. Εμπνέει έτσι και τους άλλους, όπως ο Πρόδρομος τον Θαδδαίο.

διάλογο με τον Χριστό: ο απόστολος Θαδδαίος πρόσεχε τα λόγια του Χριστού και Τον ρωτούσε πάνω σ' αυτά. Είχε πνεύμα μαθητείας όταν άκουγε τον λόγο του Θεού και αυτό είναι πολύ σπουδαίο. Δεν πίστευε ότι τα ήξερε όλα ούτε έπαυε να ρωτά, ακόμη κι αν σκεφτόταν ότι οι άλλοι θα μπορούσαν να τον κοροϊδέψουν. Ο λόγος του Θεού μας κάνει να διψάμε για την αλήθεια και έτσι να συζητούμε για να μάθουμε περισσότερα, όντας ταπεινοί.

βάπτισε τον τοπάρχη: ο απόστολος Θαδδαίος κήρυξε το μήνυμα της ανάστασης του Χριστού στην πατρίδα του και σε άλλες περιοχές. Δεν κράτησε τον θησαυρό της πίστης για τον εαυτό του, αλλά μίλησε για τον λόγο του Θεού και τον Λόγο του Θεού (τον Χριστό) σε όσους μπόρεσε. Μαρτύρησε για την πίστη, αλλά έκανε και άλλους να αγαπήσουν τον Χριστό και το Ευαγγέλιο. Έτσι αγίασε και η Εκκλησία μας τιμά την μνήμη του, έχοντάς τον ως παράδειγμα για όλους μας.

Ο λόγος του Θεού, το Ευαγγέλιο, η Παλαιά και, κυρίως, η Καινή Διαθήκη είναι πολύτιμος θησαυρός για την ζωή μας. Από την μικρή μας ηλικία μαθαίνουμε αυτόν τον λόγο στην κυριακάτικη θεία λειτουργία, όταν ακούμε το ευαγγέλιο και το κήρυγμα, στην κατηχητική μας συνάντηση, αλλά και στο μάθημα των θρησκευτικών, όπως επίσης και όταν διαβάζουμε την Καινή Διαθήκη και τους βίους των Αγίων, οι οποίοι εφάρμοσαν στην πράξη τα όσα ο λόγος του Θεού λέει. Ο λόγος του Θεού μας βοηθά να ξέρουμε πώς ο Θεός θέλει να σκεφτόμαστε, να φερόμαστε, να ζούμε, ακόμη κι αν οι άλλοι δεν είναι όπως τους θέλουμε, ακόμη κι αν ο εαυτός μας μάς σπρώχνει να κάνουμε αντίθετα από την αγάπη. Γι' αυτό ας έχουμε πνεύμα μαθητείας, ας θέλουμε να ακούμε και να εμπνεόμαστε από τον λόγο του Θεού, να τον διαβάζουμε και να τον ζούμε στην Εκκλησία!

Ερωτήσεις

1. Τι σημαίνει ο λόγος του Θεού;
2. Τι έκανε τον απόστολο Θαδδαίο να ακολουθήσει τον Χριστό;
3. Τι σημαίνει «πνεύμα μαθητείας»;
4. Πού μαθαίνουμε τον λόγο του Θεού;
5. Τι μας μαθαίνει ο λόγος του Θεού;

Συμπέρασμα

Να μαθαίνουμε από την μικρή μας ηλικία τον λόγο του Θεού και να τον ζούμε στην Εκκλησία!

Ώρα για Παιχνίδι

Να βρεις τις 9 λέξεις που κρύβονται στον πίνακα

Θ	Ε	Θ	Α	Δ	Δ	Α	Ι	Ο	Σ	Ο	Ι
Α	Δ	Α	Β	Γ	Α	Ρ	Ο	Σ	Υ	Σ	Ρ
Τ	Ε	Χ	Ρ	Ι	Σ	Τ	Ο	Σ	Ρ	Σ	Α
Ω	Σ	Λ	Ο	Γ	Ο	Σ	Η	Σ	Ι	Ο	Κ
Π	Σ	Κ	Α	Ρ	Δ	Ι	Α	Σ	Α	Ω	Τ
Σ	Α	Ε	Υ	Α	Γ	Γ	Ε	Λ	Ι	Ο	Α

Να ζωγραφίσετε τον άγιο απόστολο Θαδδαίο

Σχέδιο: Παρασκευή Μέμου

Χρησιμότητα και ελευθερία

Οι απόστολοι Φιλήμων και Ονήσιμος

Ο Άγιος Ονήσιμος, ήταν ένας από τους 70 Αποστόλους. Ήταν δούλος στο σπίτι του Ρωμαίου άρχοντα Φιλήμονα, ο οποίος καταγόταν από τις Κολοσσές της Φρυγίας. Αυτός είχε αγοράσει τον Ονήσιμο και του έδωσε αυτό το όνομα, που σημαίνει «ωφέλιμος». Ο Φιλήμων και η οικογένειά του έγιναν Χριστιανοί από τον Απόστολο Παύλο. Ήταν ευκατάστατος άνθρωπος και στο σπίτι του γινόταν συναθροίσεις των Χριστιανών. Επίσης ήταν άνθρωπος προσφοράς που ανακούφιζε τις καρδιές των πιστών, των φτωχών και των ασθενών.

Ο Ονήσιμος δραπέτευσε όμως κλέβοντας τον κύριό του, και κατέφυγε στη Ρώμη, όπου ήθελε να ζήσει τη δική του ζωή. Φτάνοντας, δε βρίσκει δουλειά πουθενά και γυρνά άσκοπα στους δρόμους. Τον καταλαμβάνει μεγάλη στενοχώρια και πλησιάζει την ρωμαϊκή χριστιανική κοινότητα. Η βοήθεια που του προσφέρουν οι Χριστιανοί είναι πολύ μεγάλη. Αρχίζει να μετανοεί για την πράξη του και συγχρόνως μαθαίνει ότι στη Ρώμη βρίσκεται ο υπόδικος Απόστολος Παύλος, τον οποίο έχει γνωρίσει στο σπίτι του Φιλήμονα και έχει εντυπωσιαστεί από την παρουσία του παρόλο που τότε ήταν ειδωλολάτρης. Νοιώθει έντονη την επιθυμία να τον επισκεφτεί και αισθάνεται μία συνταρακτική εσωτερική μεταβολή. Ο Ονήσιμος επισκέπτεται τον Απόστολο Παύλο, ο οποίος του φέρεται στοργικά και πατρικά. Συντάσσει τότε ο Απόστολος Παύλος μια επιστολή προς Φιλήμονα στην οποία του ζητά να συγχωρέσει τον Ονήσιμο αφού έχει ήδη μετανοήσει ο Ονήσιμος και έχει βαπτιστεί Χριστιανός. Ο Παύλος στην συστατική επιστολή στο Φιλήμονα του ζητά να τον δεχθεί όχι μόνο ως δούλο, αλλά πολύ περισσότερο ως αγαπητό αδερφό. Μάλιστα γράφει ο Παύλος ότι αν και τον ονόμασε Ονήσιμο, φάνηκε «άχρηστος», ενώ τώρα που έγινε χριστιανός θα του είναι «εύχρηστος», δηλαδή πραγματικά «ονήσιμος». Έτσι ο Φιλήμων δέχτηκε πίσω τον Ονήσιμο, και με τη δική του βοήθεια και την πνευματική καθοδήγηση του Παύλου έγινε επίσκοπος της Βέροιας.

Κατόπιν ο Ονήσιμος επέστρεψε στη Ρώμη στον Απόστολο Παύλο και τον διακονούσε. Μετά το μαρτύριο του Αποστόλου Παύλου συνελήφθη από τον έπαρχο της Ρώμης Τέρτυλο και εξορίστηκε στους Ποτιόλους της Ιταλίας. Όμως, ο Ονήσιμος συνέχισε με ζήλο να κηρύττει τον Λόγο του Θεού. Όταν ο έπαρχος Τέρτυλος επισκέφτηκε τον τόπο εξορίας του και πληροφορήθηκε τη χριστιανική του δράση, διέταξε να τον συλλάβουν και να βασανιστεί. Τον χτύπησαν αλύπητα και με ραβδισμούς του έσπασαν τα σκέλη. Έτσι ο Ονήσιμος, ύστερα από φρικτά βασανιστήρια παρέδωσε την ψυχή του στον Κύριο.

Η Ορθόδοξη Εκκλησία τιμάει την μνήμη του στις 15 Φεβρουαρίου και είναι ο προστάτης Άγιος των Φυλακισμένων.

Για τον απόστολο Φιλήμονα η παράδοση θεωρεί ότι ήταν ο πρώτος επίσκοπος των Κολοσσών, ο οποίος αργότερα μαρτύρησε με λιθοβολισμό από τους ειδωλολάτρες. Η Ορθόδοξη Εκκλησία τιμάει την μνήμη του στις 22 Νοεμβρίου.

Ερμηνευτικά σχόλια

Αυτός είχε αγοράσει...«ωφέλιμος»: Την εποχή εκείνη οι πλούσιοι άνθρωποι είχαν δούλους, οι οποίοι έκαναν όλες τις δύσκολες και βρώμικες δουλειές. Οι δούλοι δεν είχαν δικαιώματα, αλλά ανήκαν στην ίδια κατηγορία με τα ζώα και τα αντικείμενα, μπορούσαν να αγοραστούν και να πωληθούν ανάλογα με την διάθεση του ιδιοκτήτη τους. Γι' αυτό και το όνομα που δίνει ο Φιλήμων στο δούλο του είναι «Ονήσιμος», δηλαδή χρήσιμος. Ένας δούλος είναι ένα χρήσιμο εργαλείο για τον κύριο του και τίποτα παραπάνω. Δεν

μας προξενεί εντύπωση που ο Φιλήμονας δραπετεύει και φεύγει για τη Ρώμη. Ταυτόχρονα όμως κλέβει και τον Φιλήμονα, ο οποίος αν και κύριος του Ονήσιμου, φαίνεται πως ήταν δίκαιος με τους δούλους του, ειδικά από τη στιγμή που έγινε χριστιανός.

Ο Παύλος στη συστατική...πραγματικά «ονήσιμος»: Ο Παύλος παρακινεί τον Ονήσιμο να επιστρέψει στον Φιλήμονα και να ζητήσει συγχώρεση για όσα έκανε. Ταυτόχρονα στέλνει επιστολή στον Φιλήμονα, για να του πει να ανοίξει την καρδιά του και το σπίτι του και να δεχτεί πίσω τον Ονήσιμο όχι ως δούλο αλλά ως αδελφό. Ο Χριστός ενώνει τώρα τον πρώην δούλο και τον αφέντη, οι οποίοι, όντας και οι δύο χριστιανοί είναι αδελφοί, και η αγάπη που έχουν και οι δύο για το Χριστό, τους μεταμορφώνει και αλλάζει τη σχέση τους από μια σχέση σκλαβιάς και αναγκαιότητας σε μια σχέση αγάπης και αλληλεγγύης. Και οι δύο άγιοι δείχνουν μεγάλη ταπεινώση, τόσο ο Ονήσιμος που επιστρέφει και ζητάει συγγνώμη, όσο και ο Φιλήμονας, που δέχεται πίσω τον κλεφτή και φυγά και τον συγχωρεί. Ο Ονήσιμος γίνεται πραγματικά «εύχρηστος» στον Φιλήμονα γιατί μαθαίνει να αγαπάει, και ο Φιλήμων μαθαίνει να συγχωρεί.

και οι δύο μαρτύρησαν: η σχέση των δύο αποστόλων με τον Χριστό τους έκανε να έχουν πολλή αγάπη για τον Θεό, ώστε να φτάσουν για χάρη της πίστης να οδηγηθούν στο μαρτύριο. Έτσι από σχέση κυρίου και δούλου οι δύο απόστολοι αξιώθηκαν να γίνουν αδελφια και μάρτυρες για την αγάπη του Χριστού. Έτσι η ζωή τους πήρε μία άλλη πορεία!

Η σχέση με το Χριστό μας κάνει να βλέπουμε τους άλλους ανθρώπους διαφορετικά. Πολλές φορές, ακόμα και χωρίς να το καταλαβαίνουμε, χρησιμοποιούμε τους άλλους, θέλουμε να μας είναι χρήσιμοι, «ονήσιμοι», όπως ακριβώς ήταν ο δούλος Ονήσιμος για τον αφέντη του τον Φιλήμονα. Όμως ο Χριστός ήρθε να μας απελευθερώσει από τέτοιες σχέσεις εξάρτησης και δουλείας και να μας δείξει έναν άλλο δρόμο, αυτόν της αγάπης και της συγχώρεσης. Οι άλλοι να μην υπάρχουν στη ζωή μας επειδή εξυπηρετούν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο τις ανάγκες ή τις επιθυμίες μας, επειδή μας είναι χρήσιμοι, αλλά να χαιρόμαστε τις σχέσεις που έχουμε με άλλους ανθρώπους στη ζωή μας, γιατί αυτές είναι ευκαιρία χαράς και ανακάλυψης του Θεού. Τέτοιες σχέσεις είναι οι φιλικές. Καλούμαστε τα παιδιά της ηλικίας μας να τα βλέπουμε ως φίλους μας και όχι ως υπηρέτες ή ως ευκαιρίες για να τους χρησιμοποιούμε για να κάνουμε εμείς ό,τι θέλουμε. Αλλά και όταν εκείνοι θέλουν να μας χρησιμοποιούν, να προσφέρουμε όσο μπορούμε αγάπη, αλλά να δηλώνουμε κιόλας ότι δεν είμαστε δούλοι τους. Ζητούμε από αυτούς να μας θεωρούν φίλους, που σημαίνει ισότιμους. Να προσφέρουμε και να μας προσφέρουν. Αν όμως αυτό δεν το καταλαβαίνουν, ας τους συγχωρούμε κι ας περιμένουμε, όπως ο Φιλήμονας περίμενε τον Ονήσιμο. Και η πίστη θα μας βοηθήσει.

Ερωτήσεις

1. Τι σημαίνει «ονήσιμος»;
2. Γιατί ο απόστολος Παύλος λέει ότι ο Ονήσιμος έγινε πραγματικά «εύχρηστος» στον Φιλήμονα όταν έγινε χριστιανός;
3. Πώς μπορούμε κι εμείς να είμαστε «ονήσιμοι» στις σχέσεις μας με τους άλλους ανθρώπους;
4. Ποιες σχέσεις μας μπορούν να μας καταστήσουν «ονήσιμους»;

Συμπέρασμα

Η αγάπη στο Χριστό μας απελευθερώνει από την πραγματική δουλεία που είναι η ζωή μακριά Του και μας δείχνει το δρόμο να είμαστε πραγματικά «χρήσιμοι» στους άλλους, τον δρόμο της αγάπης.

Ώρα για Παιχνίδι

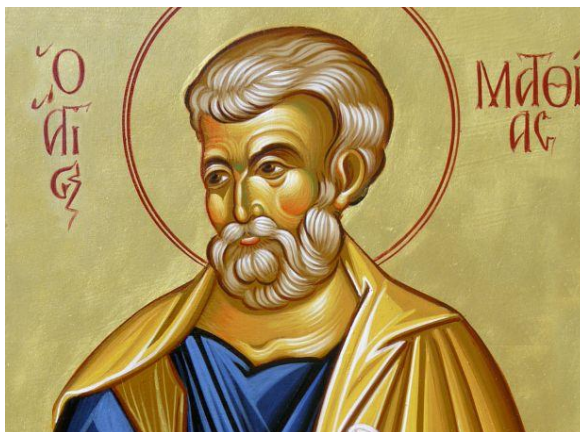
Αντιστοίχισε τις λέξεις που ταιριάζουν:

Ονήσιμος	Επιστολή
Κολοσσές	Χρήσιμος
Παύλος	Φρυγία
Τερτύλος	Αγάπη
Ελευθερία	Έπαρχος

Να ζωγραφίσεις τον άγιο απόστολο Ονήσιμο

Η άρνηση του εγωισμού και των παθών

Ο Απόστολος Ματθίας

Ο Απόστολος Ματθίας δεν ανήκε στον άμεσο κύκλο των 12 μαθητών κατά τη διάρκεια του διδακτικού βίου του Κυρίου, αλλά στους 70 αμέσως επόμενους ακολούθους του και ήταν αυτός που τελικά εξελέγη για να λάβει τη θέση του Ιούδα του Ισκαριώτη στο αποστολικό αξίωμα. Το όνομά του προέρχεται από σύντμηση στα ελληνικά καθώς στα εβραϊκά λέγεται Ματταθίας, που σημαίνει δώρο του Θεού.

Η εκλογή του Ματθία στην κοινότητα της πρώτης εκκλησίας βρίσκεται στις Πράξεις των Αποστόλων (1, 15-26). Μέσα από την περιγραφή του ευαγγελιστή Λουκά διαπιστώνουμε πως ο Πέτρος σε μία σύναξη πιστών, στάθηκε ανάμεσα στα μέλη της κοινότητας για να τους μιλήσει, αναφέροντας πως είναι καθήκον τους να εκπληρώσουν τα λεγόμενα της Γραφής που εγράφησαν διά του Αγίου Πνεύματος, ώστε να πληρωθεί το κενό που άφησε ο Ιούδας. Μετά την ομιλία του, έγιναν οι δύο προτάσεις για την πλήρωση της θέσης αυτής. Η μία υποψηφιότητα ήταν ο Απόστολος Ματθίας και ο άλλος υποψήφιος ήταν ο Ιωσήφ, που ονομαζόταν και Βαρσαβάς και που μετονομάστηκε σε Ιούστος. Μετά από προσευχή στον Χριστό, τελέστηκε η διαδικασία της εκλογής. Έτσι τέθηκαν τα ονόματα των δύο υποψηφίων πάνω σε κλήρους, με τον Ματθία να εκλέγεται.

Ο Ματθίας σύμφωνα με την παράδοση κήρυξε το ευαγγέλιο στην Αιθιοπία, όπου βρήκε μαρτυρικό θάνατο.

Η μνήμη του τιμάται από την Εκκλησία στις 9 Αυγούστου.

Ερμηνευτικά σχόλια

Τη θέση του Ιούδα του Ισκαριώτη: ο Ιούδας ήταν αυτός που πρόδωσε τον Χριστό, παρακινημένος από το πάθος της φιλαργυρίας. Πούλησε τον Κύριο παίρνοντας τριάντα αργύρια, τα οποία, όταν κατάλαβε ότι ο Χριστός επρόκειτο να σταυρωθεί, τα επέστρεψε στους Φαρισαίους, χωρίς όμως να τους κάνει να αλλάξουν γνώμη. Ο ίδιος δεν θέλησε να ζητήσει συγγνώμη από τον Χριστό για την στάση του και προτίμησε να κρεμαστεί, αυτοκτονώντας. Τα πάθη του δηλαδή, η αμαρτία του να θέλει χρήματα για τον εαυτό του και όχι για τους φτωχούς, τον έκαναν να προδώσει τον Χριστό, να φύγει από τον κύκλο των μαθητών του και να χάσει την αιώνια ζωή.

Εκλογή: ο απόστολος Ματθίας εξελέγη με κλήρωση που έκαναν οι άλλοι μαθητές, με επικεφαλής τον απόστολο Πέτρο. Οι μαθητές επέλεξαν δύο υποψηφίους, έκαναν προσευχή και έβαλαν κλήρο, ώστε να αποφασίσει το Άγιο Πνεύμα για το ποιος θα εκλεγεί. Φαίνεται έτσι η δημοκρατικότητα στην Εκκλησία και η εμπιστοσύνη στην πρόνοια του Θεού, ο οποίος διαλέγει αυτούς που θα μιλήσουν για την Αλήθεια στον κόσμο.

Αιθιοπία: ο απόστολος Ματθίας δεν εξελέγη στους μαθητές του Χριστού για να δοξαστεί, αλλά για να κηρύξει το μήνυμα του Ευαγγελίου στον κόσμο. Ο απόστολος δεν νοιάζεται για τον εαυτό του, αλλά προσφέρει τη ζωή του στον Χριστό. Δεν αφήνει τόπο στην καρδιά του για τα πάθη και τον εγωισμό, αλλά ακολουθεί την οδό της αγάπης και της αλήθειας.

Αυτός είναι και δικός μας δρόμος. Να μη μοιάσουμε στον Ιούδα που έχασε τον Χριστό και την αιώνια ζωή εξαιτίας του εγωισμού και των παθών του, αλλά να ακολουθήσουμε τον δρόμο του αποστόλου Ματθία, ο οποίος άφησε στην άκρη του «εγώ» του και μίλησε για τον Χριστό. Κι εμείς να γνωρίζουμε ότι όταν δίνουμε αλήθεια στη ζωή μας, όταν δίνουμε ό,τι είναι ωραίο και μάλιστα αυτό που έχει σχέση με την πίστη μας μπορούμε να βρούμε νόημα στη ζωή μας. Μας ευλογεί ο Χριστός και χαιρόμαστε, όσο κι αν αυτό έχει τις δυσκολίες του. Ο εγωισμός μας χωρίζει και από τους άλλους. Μπορούμε να τον νικήσουμε πιστεύοντας στον Χριστό και ζώντας τη ζωή της Εκκλησίας.

Ερωτήσεις

1. Γιατί ο Ιούδας έχασε τον Χριστό;
2. Τι δείχνει το γεγονός ότι ο Ματθίας εξελέγη απόστολος με κλήρο;
3. Γιατί ο απόστολος Ματθίας έφτασε μέχρι την Αιθιοπία και το μαρτύριο;
4. Πώς μπορούμε να νικήσουμε τα πάθη και τον εγωισμό μας;

Συμπέρασμα

Με την σχέση με τον Χριστό και τον αγώνα μας στην Εκκλησία νικάμε τα πάθη και τον εγωισμό!

Απολυτίκιο Αποστόλου Ματθία ήχος γ΄.

Απόστολε άγιε Ματθία, πρέσβευε τω ελεήμονι Θεώ ίνα πταισμάτων άφεισιν παράσχη ταις ψυχαίς ημών.

Ώρα για Παιχνίδι

Βρες στα ανακατεμένα γράμματα 9 λέξεις από την ιστορία:

ΛΚΕΗΓΜΑΤΘΙΑΣΚΕΗΓΦΙΟΥΔΑΣΙΣΚΑΡΙΩΤΗΣΚΕΗΓΦΣΔΙΟΥΣΤΟΣΚΕ
ΗΓΕΡΤΙΟΠΕΤΡΟΣΛΚΗΕΓΚΛΗΚΛΗΡΩΣΗΚΕΗΓΦΔΣΑΓΗΕΚΛΡΤΥΘΑΙΘ
ΙΟΠΙΑΜΝΗΓΚΞΥΤΡΜΑΡΤΥΡΙΟΚΕΗΓΦΧΡΙΣΤΟΣΚΕΗΓΦΔΣΑΠΙΣΤΗΚΛ
ΗΕΓΕΚΚΛΗΣΙΑΚΕΗΓ

-----/-----/-----/-----/-----/
-----/-----/-----/-----/-----/

Να ζωγραφίσεις τον απόστολο Ματθία

Η θέρμη της ιεραποστολής για τον Θεό

Ο Απόστολος Βαρθολομαίος

Ο Άγιος Απόστολος Βαρθολομαίος καταγόταν από την Κανά της Γαλιλαίας. Θεωρείται ότι είναι το ίδιο πρόσωπο με το Ναθαναήλ. Ήταν ένας από τους δώδεκα μαθητές του Χριστού και τον προσκάλεσε στον κύκλο των μαθητών ο καλός του φίλος, ο Απόστολος Φίλιππος. Όταν ο απόστολος Φίλιππος γνώρισε τον Χριστό, πήγε στον φίλο του τον Ναθαναήλ και του είπε ότι «βρήκαμε τον Μεσσία, τον Ιησού από την Ναζαρέτ». Ο Ναθαναήλ αναρωτήθηκε αν θα μπορούσε κάποιος που καταγόταν από την Ναζαρέτ να είναι απεσταλμένος του Θεού, επειδή η Ναζαρέτ δεν φημιζόταν για την πνευματικότητά της. Ο Φίλιππος του είπε «Έρχου και ίδε», «έλα και δες». Τότε πήγε ο Ναθαναήλ να συναντήσει τον Χριστό, ο οποίος του είπε ότι είναι καλός Ισραηλίτης, πιστός στον Θεό. Και τότε ο Ναθαναήλ απόρησε από πού ο Χριστός τον ήξερε. Εκείνος του απάτησε ότι τον είχε δει όταν μιλούσε με τον Φίλιππο, κάτω από το δέντρο μιας συκιάς, και ήξερε ποιος ήταν. Κατάλαβε ο Ναθαναήλ ότι μόνο απεσταλμένος του Θεού μπορούσε να ξέρει ποιος ήταν κάποιος που δεν τον είχε γνωρίσει και αποδέχτηκε ότι ήταν ο Μεσσίας, ο Υιός του Θεού.

Ο απόστολος Βαρθολομαίος ή Ναθαναήλ δίδαξε το Χριστιανισμό στους Ινδούς και μαζί με τον απόστολο Ιούδα στην Αρμενία. Οι δυο τους θεωρούνται θεμελιωτές της Αρμενικής Εκκλησίας. Μαρτύρησε στην Ουρβανούπολη με σταυρικό θάνατο, με το κεφάλι προς τα κάτω, κατά διαταγή του βασιλιά Αστυάγη. Το άγιο λείψανο του οι χριστιανοί το έβαλαν μέσα σε μια πέτρινη θήκη και το έκρυψαν στην Ουρβανούπολη. Επειδή, όμως, η θήκη γιάτρευε πολλές ασθένειες, συνέρεαν σ' αυτή πλήθη λαού. Γι' αυτό οι ειδωλολάτρες, όταν βρήκαν την κατάλληλη ευκαιρία, πέταξαν τη θήκη στη θάλασσα, μαζί με άλλες τέσσερις θήκες μαρτύρων. Τότε έγινε κάτι το θαυμαστό. Η θήκη με το λείψανο του Αγίου Βαρθολομαίου, συνοδεία των άλλων τεσσάρων θηκών, αφού πέρασαν τη Μαύρη Θάλασσα, τα στενά του Ελλησπόντου, το Αιγαίο πέλαγος και την Αδριατική θάλασσα, έφθασαν αριστερά της Σικελίας, στο νησί Λιπαρά (Lipari). Έπειτα, οι θήκες που συνόδευαν τη θήκη του Αγίου Βαρθολομαίου πήγε η κάθε μία σε διαφορετικούς τόπους της Ιταλίας. Τότε λοιπόν, ο Άγιος του Θεού αποκαλύφθηκε στον επίσκοπο της Λιπαρός Αγάθωνα, ο οποίος, αφού κατέβηκε στην παραλία και είδε τη θήκη, έμεινε εκστατικός. Με σεβασμό τότε, συνόδευαν τη θήκη με το άγιο λείψανο εκεί όπου θαυματουργικά υπέδειξε ο Απόστολος του Θεού και όπου κτίστηκε μεγαλοπρεπής ναός.

Η μνήμη του τιμάται από την Ορθόδοξη Εκκλησία στις 11 Ιουνίου και η ανακομιδή των λειψάνων του στις 25 Αυγούστου, ενώ στην Καθολική Εκκλησία η μνήμη του τιμάται στις 24 Αυγούστου.

Ερμηνευτικά σχόλια

από το φίλο του τον απόστολο Φίλιππο: Βαρθολομαίος σημαίνει γιος του Θεολομαίου. Ήταν «κολλητός» του Φίλιππου κι εκείνος του λέει «έρχου και ίδε» (Ιω. 1,46). Βρήκε ο ίδιος την Αλήθεια και το λέει στον καλύτερό του φίλο. Χωρίς πολλά λόγια, χωρίς λεπτομέρειες, την ουσία. Κι ο Βαρθολομαίος ακούει το φίλο του, πηγαίνει και γίνεται ένας από του δώδεκα μαθητές του Κυρίου, Τον ακολουθεί, μαθητεύει κοντά Του και μετά την Ανάσταση Του αναλαμβάνει δράση. Ακολουθεί την εντολή του Χριστού « πορευθέντες, μαθηεύσατε πάντα τα έθνη» (Μτ, 28,19) και μιλάει για το Χριστό μέχρι τις Ινδίες και την Αρμενία.

απόστολος: σημαίνει απεσταλμένος του Θεού να κηρύξει την αλήθεια που είναι ο Χριστός, από αγάπη για τον κόσμο να κάνει ιεραποστολή. Ο κάθε χριστιανός είναι απόστολος. Καλείται να μιλήσει για τον Χριστό με τα λόγια του, με τις πράξεις του, με τη προσευχή του, με τις ιδέες του, με τα όνειρά του, όταν όλα αυτά είναι γεμάτα από αγάπη και θέρμη ψυχής. Ο χριστιανός δεν μπορεί να βαριέται και να μη νοιάζεται για

τους άλλους. Δηλαδή να κάνει πίσω στην αντίθετη φωνή, αλλά προχωρά μπροστά και με αποφασιστικότητα.

δειλία-φόβος-δυσκολίες: ο απόστολος Βαρθολομαίος έζησε όλη τη ζωή του μακριά από τη πατρίδα του, φίλους, συγγενείς και αν κρίνουμε από το μαρτυρικό τέλος του δεν θα πέρασε ευχάριστα ούτε άνετα στη ζωή του. Εν τούτοις η αγάπη του για το Χριστό, η πίστη του και ο ζήλος του για να κηρύξει την Αλήθεια του Ευαγγελίου σε όσο περισσότερους ανθρώπους μπορούσε του έδινε δύναμη να συνεχίσει μέχρι σταυρού και θανάτου.

θαυμαστό γεγονός: Ο Απόστολος Βαρθολομαίος βρίσκει μαρτυρικό τέλος. Κι εκεί που οι διώκτες του χάρηκαν ότι τελείωσαν με τον Άγιο Βαρθολομαίο, αναστέλλονται οι νόμοι της φύσεως θαυματουργικά και ανεξήγητα. Μόνο με την καρδιά και την πίστη προσεγγίζονται τέτοια γεγονότα. Ο Άγιος Βαρθολομαίος βρέθηκε στα βάθη της Ινδίας και στην Αρμενία για να κηρύξει το Λόγο του Χριστού. Να κάνει ιεραποστολή με πραγματικό μεράκι, ζήλο και αυταπάρνηση αφιερώνοντας κατά πάντα και δια πάντα τον εαυτό του και τη ζωή του όλη στο Χριστό. Είχε ενθουσιασμό και απόφαση που δεν μειώθηκαν κατά τη διάρκεια των δυσκολιών, των προβλημάτων, των κινδύνων που αντιμετώπισε. Στο τέλος θανατώθηκε με σταυρικό θάνατο. Μαρτύρησε για το Χριστό και οι εκεί χριστιανοί έκρυψαν το σώμα του από τους ειδωλολάτρες. Όμως ο Θεός φανέρωσε την αγάπη Του για τον Απόστολό Του, επιτρέποντάς του να επιτελεί θαύματα. Και όχι μόνο αυτό. Όταν τον έριξαν στη θάλασσα για να εξαφανισθεί κάθε ίχνος της Αλήθειας του Χριστού, η θήκη όχι μόνο δε βούλιαξε αλλά ταξίδεψε σαν καράβι κι έφτασε σχεδόν στην άλλη άκρη της Μεσογείου, για να εμφανισθεί στον τοπικό Επίσκοπο. Δίκαια, έτσι, μπορεί να πει κανείς: «Θαυμαστός ο Θεός εν τοις αγίοις αυτού» (Ψαλμός ξζ' 36). Θαυμαστός είναι ο Θεός στις προστάσεις που παρέχει στους Αγίους Του, που είναι αφοσιωμένοι σ' Αυτόν.

Επίσκοπος Αγάθωνας: Οι πληροφορίες που γνωρίζουμε για την ζωή του Αγίου Βαρθολομαίου είναι λιγοστές. Για τις περιπέτειες μετά το θάνατό του γνωρίζουμε περισσότερα, καθώς ακόμη και κεκοιμημένος συνέχισε να κάνει ό,τι και ζωντανός. Συνέχισε να διδάσκει για την Αγάπη και την Αλήθεια του Χριστού μέσα από το ταξίδι των λειψάνων του και τις θαυματουργικές και εμφανίσεις του Αγίου χάριτι Θεού. Είχε πάρει απόφαση στη ζωή και στο θάνατο να διδάσκει Χριστό με όλους τους δυνατούς τρόπους και σ' αυτή την απόφαση δεν έκανε πίσω.

Έτσι κι εμείς να μην κάνουμε πίσω σε ό,τι αξίζει να παλέψουμε γι' αυτό. Και ιεραποστολή- όχι στην Ινδία αλλά μέσα στο σπίτι μας, στο σχολείο, στο φροντιστήριο- σημαίνει αγάπη για τον Θεό, η οποία μας κάνει ασυμβίβαστους στο κακό και στο ψεύτικο. Είμαστε έτοιμοι να μιλούμε για τον Χριστό με την αγάπη και την προσευχή. Αντί να τσακωνόμαστε χωρίς λόγο και αιτία, μπορούμε να λέμε για το Χριστό με ήρεμα λόγια αλλά κυρίως με την προσευχή και τη αγάπη. Η ιεραποστολή όμως πρέπει να συνοδεύεται και από την ταπείνωση για όσα δεν μπορούμε να κάνουμε. Και από μετάνοια για ό,τι μας κάνει να φανερωνόμαστε αδύναμοι και για τα λάθη μας.

Ερωτήσεις

5. Γιατί ο απόστολος Βαρθολομαίος έφτασε μέχρι την Ινδία και την Αρμενία;
6. Τι δείχνει το γεγονός ότι ο Βαρθολομαίος ήρθε στον κύκλο των μαθητών από το Φίλιππο;
7. Γιατί ο απόστολος Βαρθολομαίος δέχθηκε να πεθάνει και μάλιστα μαρτυρικά;
8. Τι έγινε μετά το θάνατο του αποστόλου Βαρθολομαίου;
9. Ποια είναι τα σημάδια της καρδιάς που έχει ζήλο για ιεραποστολή;

Συμπέρασμα

Με ιεραποστολή από τη καρδιά μας, ενθουσιασμό και αγάπη για τον Χριστό να παλεύουμε στη ζωή μας, στα μαθήματά μας, στις σχέσεις μας με τους άλλους και να χαιρόμαστε όταν γίνεται αυτό που ο Θεός θέλει να κάνουμε!

Ώρα για Παιχνίδι

Βρες στο κρυπτόλεξο οριζόντια και κάθετα 9 λέξεις από την ιστορία:

Α	Σ	Δ	Ρ	Τ	Ε	Υ	Ι	Ο	Λ	Η	Κ	Ο
Β	Α	Ρ	Θ	Ο	Λ	Ο	Μ	Α	Ι	Ο	Σ	Σ
Α	Π	Ο	Σ	Τ	Ο	Λ	Ο	Σ	Π	Ζ	Χ	Ω
Κ	Α	Π	Ο	Ι	Α	Σ	Τ	Υ	Α	Γ	Η	Σ
Α	Α	Γ	Α	Θ	Ω	Ν	Α	Σ	Ρ	Α	Σ	Δ
Ν	Α	Δ	Γ	Α	Λ	Ι	Λ	Α	Ι	Α	Υ	Η
Α	Χ	Φ	Ι	Λ	Ι	Π	Π	Ο	Σ	Ρ	Φ	Κ
Ο	Υ	Ρ	Β	Α	Ν	Ο	Υ	Π	Ο	Λ	Η	Ε

-----/-----/-----/-----/-----/

-----/-----/-----/-----/-----/

Να ζωγραφίσεις τον απόστολο Βαρθολομαίο

Σχέδιο: Παρασκευή Μέμου

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΩΝ

Χαρά στα μάτια που δακρύζουν

Χαρά στα μάτια που δακρύζουν για κάποιον άλλο που πονά
Γιατί τα μάτια αυτά θα δούνε του Παραδείσου τ' αγαθά
Χαρά στα χέρια όπου ντύνουν μικρά παιδιά και ορφανά
Γιατί τα χέρια αυτά θα γίνουν φτερά για να πετούν ψηλά
Χαρά στο στόμα όπου λέει λόγια παρήγορα γλυκά
Γιατί το στόμα αυτό θα ψάλλει με τους Αγγέλους ωσαννά
Χαρά στο σπίτι που ανοίγει την πόρτα στον περαστικό
Γιατί η πόρτα αυτή ανοίγει στην Παναγιά και στο Χριστό .

Πράγμα που 'γινε Σαββάτο

Πράγμα που, βαρκα- τρουλο-πετρο-λινο-τσοκαρεκλοποδαριά να σου 'ρθει,
Πράγμα που 'γινε Σαββάτο,
πράγμα που ' γινε Σαββάτο
σ' έναν πλά, σ' έναν πλάτανο από κάτω.
Επαντρέ, βαρκα- τρουλο-πετρο-λινο-τσοκαρεκλοποδαριά να σου 'ρθει,
Επαντρεύανε το σπάρο,
Επαντρεύανε το σπάρο
με τον κο, με τον κοκοβιό κουμπάρο.
Νύφη κα, βαρκα- τρουλο-πετρο-λινο-τσοκαρεκλοποδαριά να σου 'ρθει,
Νύφη κάναν τη σαρδέλλα,
Νύφη κάναν τη σαρδέλλα
την πεντά, την πεντάμορφη κοπέλα.
Εκαλέ, βαρκα- τρουλο-πετρο-λινο-τσοκαρεκλοποδαριά να σου 'ρθει,
Εκαλέσαν το χταπόδι,
εκαλέσαν το χταπόδι,
που χορέ, που χορεύει σ' ένα πόδι.
'Ηρθαν και, βαρκα- τρουλο-πετρο-λινο-τσοκαρεκλοποδαριά να σου 'ρθει,
ήρθαν και τα στρείδια - μύδια,
ήρθαν και τα στρείδια- μύδια
παλαμί, παλαμίδες και σαφρίδια.

Ο σποριάς

Μια μέρα βγήκε ένας σποριάς να σπείρει τον αγρό του
εκεί ήτανε η σκέψη του, αυτό ήτανε το βιος του
Μια χούφτα έπεσε σιμά στο δίπλα μονοπάτι,
την αφάνισαν τα πουλιά, το πέλημα του διαβάτη.
Αν θες κι εσύ σποριά να φθάσεις στο θερισμό,
έλα μαζί μας να σκάψεις βαθιά τον αγρό!
Κάμποσοι σπόροι έπεσαν εκεί που ήτανε βράχοι,
νερό δεν βρήκαν, δίψασαν και χάθηκαν μονάχοι.
Πιο πέρα στο χωράφι του αγκάθια είχαν μείνει.
Έπεσε μέσα ο σπόρος του, δεν μπόρεσε να γίνει.
Αν θες κι εσύ σποριά να φθάσεις στο θερισμό,
έλα μαζί μας να σκάψεις βαθιά τον αγρό!
Μα εκεί που η γη ήταν έτοιμη και καλοσκαλισμένη,
εβλάστησε, έκανε καρπό, αυτό η σπορά προσμένει.
Πέτρες, αγκάθια και κλαριά ας διώξει η σκαπάνη,
να πάρει τον καρπό ο Χριστός, να δώσει το στεφάνι.
Αν θες κι εσύ σποριά να φθάσεις στο θερισμό,
έλα μαζί μας να σκάψεις βαθιά τον αγρό!

Η φουρτούνα

Πριν χρόνια σ' ένα πλοίο ήταν ο Χριστός και δώδεκα ψαράδες φοβισμένοι
Το κύμα ήταν μεγάλο το καράβι μικρό καμιά ελπίδα δεν τους μένει!
Τον είδαν να σηκώνεται στο κύμα να μιλά κι η θάλασσα ευθύς να γαληνεύει
Ήτανε ψαράδες, είχαν δει πολλά, μα τούτο δεν το είδαν πουθενά!
Ποιος, πες μας ποιος είσαι ποιος, εσύ που τους ανέμους διατάξεις,
Εσύ που την βροχή σταματάς και τη φουρτούνα κοπάζεις.
Και σήμερα φουρτούνα και σήμερα βροχή, με πόλεμο, ψευτιά και αδικία
Ο φόβος του θανάτου απλώνεται στη γη, μ' ακλόνητοι μένουν οι πιστοί!
Υψώνουνε τα χέρια τους ψηλά στον ουρανό, Εσύ είσαι η μόνη ελπίδα που τους μένει
Γύρω τους σκορπάς μια γαλήνη θεϊκή κι οι άνθρωποι ρωτούν εκστατικοί...

Το δισκοπότηρο (Παραδοσιακό)

Ήταν, μια φορά κι έναν καιρό, μες στην εκκλησιά την τρισυπόστατη, ήταν το χρυσό και τ' αργυρό,
τ' ακτινοδεμένο δισκοπότηρο, ήταν μια φορά κι έναν καιρό, μια φορά κι έναν καιρό!
Κι όταν λειτουργούσε ο παπάς, τη στιγμή που μόνος προσκόμεζε, κάποιος του το πήρε, πού το πας,
τ' ακτινοδεμένο δισκοπότηρο, στράφηκε και ρώτησε ο παπάς, μια φορά κι έναν καιρό!
Πού το πάς μ' ολάνοιχτά φτερά, μόνο ο βασιλιάς μας εκοινώνησε, κοίταξε τι πλήθος καρτερά,
τ' ακτινοδεμένο δισκοπότηρο, πού το πας μ' ολάνοιχτα φτερά, μια φορά κι έναν καιρό!
Έτσι με τη θεία κοινωνιά θα το κρύψω μέσα στον παράδεισο, και στην πιο κρινόσπαρτη γωνιά,
τ' ακτινοδεμένο δισκοπότηρο, έτσι με τη θεία κοινωνιά μια φορά κι έναν καιρό!
Θα μεταλαβαίνουν οι ψυχές, των μαρτύρων πού 'χυσαν το αίμα τους, και θ' ακούει ανήκουστες ευχές,
τ' ακτινοδεμένο δισκοπότηρο, από των μαρτύρων τις ψυχές, μια φορά κι έναν καιρό!
Όσπου να 'ρθει η ώρα κι η στιγμή που θε ν' ακουστούν ευχές ανήκουστες,
να το ξαναφέρω με τιμή τ' ακτινοδεμένο δισκοπότηρο,
ώσπου να 'ρθει η ώρα κι η στιγμή, να 'ρθει η ώρα κι η στιγμή!

Ο Δείπνος

Υπήρξε άνθρωπος, πλούσιος, με φίλους του πολλούς, προσκάλεσε σε δείπνο που έστρωσε γι' αυτούς
οι δούλοι του χτυπήσαν την πόρτα καθενός, αλλά οι καλεσμένοι του είπαν: δυστυχώς
ω δεν θα 'ρθω, ω δεν θα 'ρθω εις το δείπνο αγόρασα αγρό
αγόρασα και βόδια και θέλω να τα δω
παντρεύτηκα και πρέπει στο σπίτι να σταθώ
λυπούμαι στο δείπνο δεν θα 'ρθω
Τότε ο πλούσιος άνθρωπος οργίστηκε πολύ, τους δούλους πάλι στέλνει κι αρχίζει να καλεί
Ελάτε οι πονεμένοι, ελάτε οι φτωχοί, το δείπνο είναι στρωμένο γι' αυτόν που δε θα πει
Ω δεν θα 'ρθω...
Τότε ο δείπνος στρώθηκε ψηλά στον ουρανό κι ο Κύριος προσμένει τον κάθε αμαρτωλό
την πόρτα σου χτυπάει να ανοίξεις μην αρνείς την πρόσκλησή Του δέξου και πρόσεξε μην πεις
Ω δεν θα 'ρθω...

Η Βράκα (Κρητικό)

Σαράντα πήχες δίμητο, σαράντα πήχες δίμητο, εκάμασι μια βράκα!
Κι οσέ να πα στην Εκκλησία, κι ο σε να πα στην Εκκλησιά, εσάρωνε τη στράτα!
Τη γέριμη τη βράκα που κάνει τρίκι τράκα (2)
Και ποιος θε να την πλύνει κει κάτω που 'ναι η λίμνη,
που κάθε της καντούνι θέλει κι ένα σαπούνι;
Τη γέριμη τη βράκα που κάνει τρίκι τράκα (2)
Παρά να πάρεις άνθρωπο, παρά να πάρεις άνθρωπο και να 'ν με παντελόνια,
Καλύτερα έναν βρακά και να πωλεί βελόνια
Τη γέριμη τη βράκα που κάνει τρίκι τράκα (2)
Και ποιος θα την απλώσει, στον ήλιο να στεγνώσει, που θέλει ένα τριμέρι και να' ν' και καλοκαίρι;
Τη γέριμη τη βράκα που κάνει τρίκι τράκα (2)
Παρά να πάρεις άνθρωπο, παρά να πάρεις άνθρωπο και να φορεί τη βράκα,
Καλύτερα πανταλονά, καλύτερα πανταλονά και να' ν' με την κομμάτα

Τη γέριμη τη βράκα που κάνει τρίκι τράκα (2)
Τσήρθε παμπόρι στο γιαλό, τσήρθε παμπόρι στο γιαλό, τσ' έφερε αραπάες,
Τσε φκήκε μια διαταγή, τσε φκήκε μια διαταγή, να πιάεν τους βρακάες
Τη γέριμη τη βράκα που κάνει τρίκι τράκα (2)
Κι αν είσαι πα στ' αμάξι και πα να κατεβείς, να κορατσίσει η βράκα τσε να μπρουμιτιστείς
Τη γέριμη τη βράκα που κάνει τρίκι τράκα (2)

Ο ψύλλος

Στο ράφι της κουζίνας μας είναι ένας ψύλλος. Μας αρέσει ο ψύλλος μας κι αν δεν είναι φίλος μας (2)
Στο ράφι της κουζίνας μας είναι ένας ψύλλο. Μας αρέσει ο ψύλλο μας κι αν δεν είναι φίλο μας (2)
Στο ράφι της κουζίνας μας είναι ένας ψύλ. Μας αρέσει ο ψύλ μας κι αν δεν είναι φίλ. μας (2)
Στο ράφι της κουζίνας μας είναι ένας ψύ. Μας αρέσει ο ψύ μας κι αν δεν είναι φί μας (2)
Στο ράφι της κουζίνας μας είναι ένας ψ... Μας αρέσει ο ψ... μας κι αν δεν είναι ψ... μας (2)
Στο ράφι της κουζίνας μας είναι ένας ... Μας αρέσει ο ... μας κι αν δεν είναι ... μας (2)
Στο ράφι της κουζίνας μας είναι ένας ψύλλος. Μας αρέσει ο ψύλλος μας κι αν δεν είναι φίλος μας (2)

Βασιλιάς στη χαρά (παραδοσιακό ρωσικό)

Βασιλιάς στη χαρά, για να ζεις παντοτινά μες στη ζωή που κυλά
Βασιλιάς στη χαρά, για να ζεις παντοτινά, μάθε βαθιά ν' αγαπάς.
Ν' αγαπάς με χαρά, τη χαρά ν' αγαπάς, να σκορπίζεις γύρω σου τη χαρά
Ν' αγαπάς με χαρά, το Χριστό ν' αγαπάς, την αγάπη να σκορπάς!
Κι αν τα χρόνια περνούν κι όλοι γύρω σου πονούν, την ευτυχία ζητούν
Η δική σου καρδιά θε να ζει μες στη χαρά, φτάνει βαθιά ν' αγαπάς

Ν' αγαπάς (Παντελής Θαλασσινός)

Ν' αγαπάς τα βουνά και τα πέλαγα, τους γνωστούς και τους άγνωρους τόπους
Τα πουλιά, τα λουλούδια, τα σύννεφα και πολύ ν' αγαπάς τους ανθρώπους.
Τα θεριά ν' αγαπάς και τ' ανήμερα, τα νησιά, τα ποτάμια, τ' αστέρια
Κι αν ποτέ σε πληγώσουν κατάστηθα, φίλοι, αγρίμια, λευκά περιστέρια
Ν' αγαπάς, να ξεχνάς και να χαίρεσαι τη δική σου γαλήνη και κείνα
Που μ' αγάπη το νου μας φωτίζουνε και βλασταίνουν αμάραντα κρίνα.

Παλιάτσος (Νότης Μαυρουδής)

Ένας παλιάτσος είμαι εγώ καλή σας μέρα
Ξέρω να κλαίω, να γελάω, να πονώ
Ξέρω να λέω την αλήθεια πέρα ως πέρα
γι' αυτό κι εγώ θα σας το πω...
Τραγούδι λέω δυνατά ν' ακούσουν όλα τα παιδιά
ν' ακούσει η πολιτεία κι απ' το τραγούδι μου αυτό
παλιάτσοι άλλοι εκατό να βγουν στην κοινωνία
Κι έτσι όλοι μαζί κι αντάμα να τραγουδάμε τα δίκια της ζωής
να τραγουδάς κι εσύ απ' την πλατεία να μάθεις φίλε μου σωστά να ζεις
Τραγούδι λέω δυνατά ν' ακούσουν όλα τα παιδιά
ν' ακούσει η πολιτεία κι απ' το τραγούδι μου αυτό
παλιάτσοι άλλοι εκατό να βγουν στην κοινωνία
Ένας παλιάτσος είμαι εγώ καλή σας μέρα...

Τα παιδιά ζωγραφίζουν στον τοίχο

Τα παιδιά ζωγραφίζουν στους τοίχους δυο καρδιές κι έναν ήλιο στη μέση,
παίρνω φως απ' τον ήλιο και φτιάχνω την αγάπη και μου λες πως σ' αρέσει. (2)
Τα παιδιά τραγουδάνε στους δρόμους, η φωνή τους τον κόσμο αλλάζει
τα σκοτάδια σκορπάνε κι η μέρα λουλουδίζει σαν ανθός στο περβάζι. (2)
Ένα σύννεφο είν' η καρδιά μας, η ζωή μας γιορτή σε πλατεία
σ' αγαπώ κι ο απέραντος κόσμος πόσο μοιάζει με μικρή πολιτεία (2)

Ήταν ένα μικρό καράβι

Ήταν ένα μικρό καράβι, που ήταν αταξίδευτο, οέ οέ, οέ, οέ
Κι έκανε ένα μακρύ ταξίδι, μες του Ιονίου τα νερά
Και σε πέντε-έξι εβδομάδες, σωθήκαν όλες οι τροφές
Και τότε ρίξαν τον κλήρο, να δούνε ποιος θα φαγωθεί
Κι ο κλήρος πέφτει στα αγόρια, που ήταν αταξίδευτα
Κι ο κλήρος πέφτει στα κορίτσια, που ήταν αταξίδευτα
Κι αν σας αρέσει αυτή η ιστορία, την ξαναλέμε απ' την αρχή...

Είπαμε ψέματα πολλά, ας πούμε και μια αλήθεια

Είπαμε ψέματα πολλά, ας πούμε και μια αλήθεια,
Φορτώσαμ' ένα ποντικό σαράντα κολοκύθια.
Τα κολοκύθια είχαν μέσα τους νερό και το νερό βατράχια
Και τα βατράχια λάλαγαν κι ο ποντικός εσκιάχτη
και το φορτίο το' ριξε, πιλάλετος κι εχάθη
και μεσ' στ' αμπάρια τρύπωσε κι η μάνα του τού λέει:
- Πού' σουν παιδάκι πόντικα, πού' σουν καλέ Ζαφείρη;
- Πάω στην Πόλη γι' άρματα και στη Φραγκιά για ρούχα.

Έχε γεια Παναγιά (Παραδοσιακό Ανατολική Θράκη - Κων/πολη)

Στο Γαλατά ψιλή βροχή και στα Ταταύλα μπόρα
Βασίλισσα των κοριτσιών είναι η Μαυροφόρα.
Έχε γεια Παναγιά τα μιλήσαμε, όνειρο ήτανε, τα λησμονήσαμε.
Στο Γαλατά θα πιω κρασί, στο Πέρα θα μεθύσω,
και μες απ' το Γεντί Κουλέ κοπέλα θ' αγαπήσω.
Έχε γεια Παναγιά τα μιλήσαμε, όνειρο ήτανε, τα λησμονήσαμε.
Γεντί Κουλέ και Θαραπειά, Ταταύλα και Νιχώρι,
αυτά τα τέσσερα χωριά `μορφαίνουνε την Πόλη.
Έχε γεια Παναγιά τα μιλήσαμε,
όνειρο ήτανε, τα λησμονήσαμε.

Κάλαντα Χριστουγεννιάτικα

Βυζαντινά

Άναρχος Θεός καταβέβηκεν και εν τη Παρθένω κατώκησεν
Ερουρέμ, ερουρέμ, ερουερούερούεμ, Χαίρε Άχραντε!
Βασιλεύς των όλων και Κύριος, ήλθε τον Αδάμ αναπλάσασθαι
Ερουρέμ, ερουρέμ, ερουρέμ και τερενά, χαίρε Δέσποινα!
Γηγενείς σκιρτάτε και χαίρεσθε, τάξεις των Αγγέλων ευφραίνεσθε!
Δέξου Βηθλεέμ τον Δεσπότην Σου, Βασιλέα πάντων και Κύριον!
Εξ Ανατολών Μάγοι έρχονται δώρα προσκομίζοντες άξια!
Φως εν τω σπηλαίω ανέτειλε και τοις εν τω σκότει επέλαμψε!
Ψάλλοντες ωδήν την επάξιον, ύμνον σοι προσφέρομεν Δέσποτα!
Ω Παρθενομήτηρ και Δέσποινα, σώζε τους εις σε καταφεύγοντας!

Ποντιακά

Χριστός γεννέθεν χαρά σον κόσμον,
α καλή ωρά καλής ημέρα, α καλόν παιδίν οψές γεννέθεν!
Οψές γεννέθεν το βράδον στάθεν,
τον εγέννεσεν η Παναϊγία, τον ανέστεισεν Άι - Παρθένος!
Εκαβάλκεψε χρυσόν πουλάριν, εκατήβεν σον σταυροδρόμιν
Έρπαξαν ατόν οι σίλιοι Εβραίοι, σίλιοι Εβραίοι και μύριοι Εβραίοι!

Ας αχρόντικα κι α στην καρδίαν, γαίμαν έσταξεν χολή κι εφάνθεν,
Ούμπαν έσταξεν εμυροστάθεν!
Εμυρίστε από, ο κόσμον όλον, να μυρίστε από κι εσύ αφέντα,
Συ αφέντα, καλέ μου αφέντα!

Κερκυραϊκά κάλαντα Χριστουγέννων

Σήμερα οι μάγοι έρχονται στη χώρα του Ηρώδη
και ο Ηρώδης ταραχθείς έγινε θηριώδης.
Κράζει τους μάγους και ρωτά: «Μάγοι, πού θε να πάτε».
Εις Βηθλεέμ το σπήλαιο την πόλη την αγία
Που εκεί γεννάει το Χριστό η Δέσποινα Μαρία.

Κάλαντα Κερκυραϊκά

Λαμπροφορά η Ανατολή κι η Δύση καμαρώνει κι αν ίσως ενυστάξετε, μην κοιμηθείτε ακόμη.
Ν' ακούσετε Χριστούγεννα, που ο Χριστός γεννάται κι όλος ο κόσμος χαίρεται κι όλος δοξολογάται.
Εν Βηθλεέμ το Σπήλαιον την Πόλη την Αγία, εκεί γεννάει τον Χριστόν η Δέσποινα η Μαρία.
Εκ της Περσίας έρχονται τρεις Μάγοι με τα δώρα άστρο λαμπρό τους οδηγεί χωρίς να λείπει ώρα
Κι αφέντες, καλησπέρα σας, καλησπερίσματά σας και πάλι καλησπέρα σας στην οικογένειά σας.
Ο μουσικός μας ο χορός σας εύχεται υγεία του χρόνου να σας ψάλλουμε τη Γέννηση τη Θεία. Χρόνια
Πολλά!

Κάλαντα Σαββάτου Λαζάρου

Ήρθε ο Λάζαρος ήρθαν τα βάνια

Ήρθε ο Λάζαρος ήρθαν τα βάνια, ήρθε η εορτή η ημέρα η αγία.
Αν κοιμόσαστε, να σηκωθείτε και το Λάζαρο ν' αφουγκραστείτε.
Πήγαινε ο Χριστός στη Βηθανία διότι ήτουνε πολλή απιστία.
Όσοι μάθανε τον ερχομό του όλοι τρέξανε στον ορισμό του.
Τότε έτρεξε Μάρθα Μαρία γιατί ήτανε μεγάλη χρεία.
Πού είναι ο Λάζαρος; Πού είναι ο αδελφός μου;
Πού είναι ο φίλος μου και ξάδελφός μου;
Λέγουν Λάζαρος είν' πεθαμένος, τετραήμερος στη γη θαμμένος.
Πάτησ' ο Χριστός στην πλάκα επάνω, δέυρο Λάζαρε σήκω επάνω.
Κι ω του θαύματος η γη ταράχθη και ο Λάζαρος ορθός εστάθη.
Τώρα ευχόμεθα καλήν υγεία, Άγια Ανάσταση και ευτυχία.

**ΘΕΜΑΤΑ ΚΑΤΗΧΗΣΗΣ
ΝΕΑΝΙΚΩΝ ΣΥΝΤΡΟΦΙΩΝ
ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ-ΛΥΚΕΙΟΥ**

Σύγχρονα Θέματα

- 7 και 8.10.2017:** Πρότυπα ζωής ή ό,τι να' ναι;
- 14 και 15.10.2017:** Αγόρια και κορίτσια στους καιρούς μας
- 21 και 22.10.2017:** Όψεις του κακού στην ζωή μας
- 28 και 29.10.2017:** Παράδεισος, κόλαση, αιώνια ζωή
- 4 και 5.11.2017:** Η γυναίκα στον κόσμο και στην Εκκλησία
- 11 και 12.11.2017:** Μοναξιά και μαζοποίηση
- 18 και 19.11.2017:** Η αφθονία των αγαθών και η έλλειψη της αγάπης
- 25 και 26.11.2017:** Το άγχος για την τελειότητα και η αδιαφορία για την Βασιλεία
- 2 και 3.12.2017:** Η γλώσσα κόκαλα δεν έχει
- 9 και 10.12.2017:** Μπορώ να ζήσω τον Θεό;
- 16 και 17.12.2017:** Το πνεύμα των Χριστουγέννων
- 13 και 14.1.2018:** Πώς μπορούμε να είμαστε αληθινά χαρούμενοι;
- 20 και 21.1.2018:** Μπορεί να γίνει αληθινά φίλος μου;
- 27 και 28.1.2018:** Εγωισμός και ταπείνωση
- 3 και 4.2.2018:** Δίνω δεύτερη ευκαιρία στην αγάπη και την φιλία
- 10 και 11.2.2018:** Προσδοκώ ανάστασιν νεκρών και ζωήν του μέλλοντος αιώνας
- 17 και 18.2.2018:** Νηστεία και λαιμαργία
- 24 και 25.2.2018:** Ποιος ο λόγος να γίνουμε άγιοι σήμερα
- 3 και 4.3.2018:** Η προσευχή ως όπλο και νόημα ζωής από την νεανική μας ηλικία
- 10 και 11.3.2018:** Η αγάπη και ο έρωτας ως σταυρός
- 17 και 18.3.2018:** Η πίστη στον Χριστό ελευθερώνει
- 24 και 25.3.2018:** Εξουσία ζωής και εξουσία θανάτου (η θανατική ποινή)

31 και 1.4.2018: Αν πεθάνεις πριν πεθάνεις, δεν θα πεθάνεις όταν πεθάνεις

21 και 22.4.2018: Η αθεΐα ως απιστία στην Ανάσταση

28 και 29.4.2018: Αθεΐα και νεανικές ψυχές

5 και 6.5.2018: Θεός, μοίρα, αναζήτηση, Αλήθεια, πειρασμοί

12 και 13.5.2018: Survivor: ζωή ή επιβίωση

Πρότυπα ζωής ή ό,τι να 'ναι;

A. Ο Χριστός ανασταίνει ένα νέο παιδί (Λουκ. ζ' 11-16)

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐπορεύετο ὁ Ἰησοῦς εἰς πόλιν καλουμένην Ναϊν· καὶ συνεπορεύοντο αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἱκανοὶ καὶ ὄχλος πολὺς. Ὡς δὲ ἤγγισε τῇ πύλῃ τῆς πόλεως, καὶ ἰδοὺ ἐξεκομίζετο τεθνηκῶς υἱὸς μονογενῆς τῇ μητρὶ αὐτοῦ, καὶ αὕτη ἦν χήρα, καὶ ὄχλος τῆς πόλεως ἱκανὸς ἦν σὺν αὐτῇ. Καὶ ἰδὼν αὐτὴν ὁ Κύριος ἐσπλαγχνίσθη ἐπ' αὐτῇ καὶ εἶπεν αὐτῇ· Μὴ κλαῖε· καὶ προσελθὼν ἤψατο τῆς σοροῦ, οἱ δὲ βαστάζοντες ἔστησαν, καὶ εἶπε· Νεανίσκε, σοὶ λέγω, ἐγέρθητι. Καὶ ἀνεκάθισεν ὁ νεκρὸς καὶ ἤρξατο λαλεῖν, καὶ ἔδωκεν αὐτὸν τῇ μητρὶ αὐτοῦ. Ἔλαβε δὲ φόβος πάντας καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεόν, λέγοντες ὅτι προφήτης μέγας ἐγήγεραται ἐν ἡμῖν, καὶ ὅτι ἐπεσκέψατο ὁ Θεὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ.

Απόδοση σε απλή γλώσσα

Ἐκείνο τὸν καιρὸ, πῆγε ὁ Ἰησοῦς σὲ μιὰ πόλη τοῦ λεγόταν Ναϊν. Μαζί του ἦταν ἀρκετοὶ μαθητὲς του καὶ πολὺ πλῆθος. Τὴν ὥρα ποὺ πλησίαζαν στὴν πύλη τῆς πόλης, ἔβγαζαν ἕναν νεκρὸ, τὸν μονάκριβο γιὸ μιᾶς μάνας, ποὺ μάλιστα ἦταν χήρα. Κόσμος πολὺς ἀπὸ τὴν πόλη τὴ συνόδευε. Ὅταν εἶδε τὴ χήρα ὁ Κύριος, τὴ σπλαχνίστηκε καὶ τῆς εἶπε· «Μὴν κλαῖς». Ἐπειτα προχώρησε, ἀκούμπησε τὴ σορὸ, καὶ ἀφοῦ στὸ μεταξύ αὐτοὶ ποὺ βαστούσαν τὸ φέρετρο σταμάτησαν, εἶπε· «Νεαρέ, σὲ διατάζω νὰ σηκωθεῖς». Ὁ νεκρὸς ἀνακάθισε κι ἄρχισε νὰ μιλάει. Ὁ Ἰησοῦς τότε τὸν παρέδωσε στὴ μητέρα του. Ὅλους τοὺς κυρίεψε δέος καὶ δόξαζαν τὸν Θεό· «Μεγάλος προφήτης», ἔλεγαν, «ἐμφανίστηκε ἀνάμεσά μας!» καί· «Ὁ Θεὸς ἦρθε νὰ σώσει τὸν λαὸ του!»

B. Ερμηνευτικά σχόλια

ἔβγαζαν ἕναν νεκρὸ: στα χρόνια του Χριστοῦ οἱ νεκροὶ δε θάβονταν μέσα στις πόλεις, ἀλλὰ ἔξω ἀπὸ τα τείχη τους καὶ τις πόρτες εἰσόδου σ' αὐτές. Οἱ νεκροὶ δεν εἶχαν σχέση με τους ζωντανούς καὶ για λόγους υγιεινῆς (για νὰ μὴ μολύνεται τὸ νερὸ καὶ τὸ χῶμα των πόλεων), ἀλλὰ καὶ για νὰ ἔχουν οἱ νεκροὶ τὴ δική τους κατοικία. Οἱ ἀνθρωποὶ θέλουμε νὰ ζούμε καὶ αφήνουμε τους νεκρούς μόνο στη σκέψη των δικῶν τους συγγενῶν. Αὐτὸ δεν ἔχει ἀλλάξει μέχρι σήμερα. Οἱ ἀνθρωποὶ νοιαζόμαστε για τὴ ζωὴ καὶ προσπαθοῦμε νὰ νικούμε τὸν πόνο ἀπὸ τὸ θάνατο καὶ τὴν ἀπώλεια.

μονάκριβο γιο μιᾶς μάνας ποὺ ἦταν χήρα: μεγάλος ὁ πόνος για τὴ γυναίκα ἐκείνη. Νὰ ἔχει πεθάνει ὁ ἀντρας τῆς καὶ νὰ χάνει καὶ τὸ μοναχογιὸ τῆς. Ὁ θάνατος τὴν ἀφήνε ἐντελῶς μόνη. Χωρὶς νὰ μπορεῖ πλέον νὰ δεῖξει καὶ νὰ προσφέρει ἀγάπη στους δικούς τῆς ἀνθρώπους. Γι' αὐτὸ καὶ ἀρκετοὶ ἀνθρωποὶ συγκινήθηκαν ἀπὸ τὸ δράμα τῆς γυναίκας αὐτῆς καὶ τὴ συνόδευσαν στὴν κηδεῖα τοῦ γιου τῆς, δείχνοντας τὴν συμπαράσταση καὶ τὴν ἀγάπη τους.

Τὴ σπλαχνίστηκε: ὁ Χριστὸς στέκεται δίπλα στη μάνα, ὅπως καὶ γενικὰ στὸν πόνο τοῦ κάθε ἀνθρώπου. Δεν μας αφήνει μόνους στις δοκιμασίες καὶ στις δυσκολίες μας καὶ εἶναι Ἐκεῖνος ποὺ μπορεῖ νὰ μας παρηγορήσει, ἀρκεῖ νὰ πιστεύουμε σ' Αὐτόν. Ὁ Χριστὸς μας δημιουργήσε. Δεν μας αφήνει, ἀκόμη κι ἀνὰ τὰ πράγματα στη ζωὴ μας ἔρχονται δύσκολα.

Μὴν κλαῖς: φανταζόμαστε πὼς θα αισθάνθηκε ἡ μητέρα ἐκείνη. Κάποιο ξεχωριστὸ πρόσωπο, τὸ ὁποῖο ὅμως ἡ ἴδια δε γνῶριζε, νὰ τῆς λέει νὰ μὴν κλαίει. Οἱ πολλοὶ μπορεῖ νὰ παρεξήγησαν τὸ Χριστό. Νὰ εἶπαν μέσα τους ὅτι ὁ Χριστὸς παίζει με τὸν πόνο τῆς μάνας. Αὐτὸ συμβαίνει καὶ με μας τους ἀνθρώπους. Πολλές φορές στη ζωὴ μας νομίζουμε ὅτι ὁ Θεὸς δεν μας ἀκούει ἢ ὅτι παίζει με τὸν πόνο μας, τὴ στενοχώρια μας. Ὅμως Ἐκεῖνος ἔχει κάποιο σχέδιο για τὸν καθένα μας καὶ προσπαθεῖ νὰ μας δεῖξει τὴν ἀγάπη Του καὶ τὴ φροντίδα Του.

σταμάτησαν ἐκεῖνοι ποὺ βαστούσαν τὸ φέρετρο: μπροστὰ στη δύναμη τοῦ Χριστοῦ ὅλοι νιώθουν ἀδύναμοι νὰ συνεχίσουν ὅποιο ἔργο κάνουν. Περιμένουν νὰ δουν τι θα κάνει. Αὐτὴ ἡ προσδοκία θα ἦταν ωραῖο νὰ αποτελέσει τὴ στάση καὶ τὴ δική μας ζωὴς, σε ὅποια ηλικία καὶ νὰ βρισκόμαστε. Νὰ σκεφτόμαστε τι θέλει ὁ Χριστὸς ἀπὸ ἐμᾶς καὶ νὰ εἴμαστε ἐτοιμοὶ νὰ κάνουμε ὅ,τι μας ζητήσῃ, αφήνοντας κατὰ μέρος τις δικές μας σκέψεις καὶ τὸ δικὸ μας θέλημα.

Σε διατάζω να σηκωθείς: ο λόγος του Χριστού είναι ξεκάθαρος! Σήκω, λείε στο νεαρό. Αναστήσου, δηλαδή, νίκησε το θάνατο χάρις σ' Εμένα και το λόγο μου. Ο λόγος του Χριστού μας βοηθά να νικούμε κάθε θάνατο. Πρώτα το θάνατο που προέρχεται από την κακία. Από την αδυναμία να αγαπήσουμε και να συγχωρήσουμε. Από την αδυναμία να διαλέξουμε τι είναι αληθινό και όμορφο στη ζωή μας. Να σηκωθούμε από τον πειρασμό του κακού. Από τα όσα το ταγκαλάκι μας βάζει στη σκέψη και στην καρδιά μας. Να νικήσουμε κάθε σκέψη και κάθε πράξη που μας χωρίζει από το Χριστό και τους άλλους ανθρώπους, τους φίλους, τους συμμαθητές μας, όλους εκείνους που μας πειράζουν και τους πειράζουμε. Και αν έχουμε πίστη στο Χριστό και μαθαίνουμε στη ζωή μας να εφαρμόζουμε το Ευαγγέλιό Του, τότε θα σταματούμε κάθε κακό και θα προσπαθούμε να σηκωθούμε και να σταθούμε στα πόδια μας με τη δική Του βοήθεια. Παράλληλα, με το λόγο του Χριστού θα αναστηθούμε οι άνθρωποι και από το θάνατο του σώματος, όταν θα γίνει η Δευτέρα Παρουσία.

Παρέδωσε το παιδί στη μητέρα του: ο Χριστός αποκαθιστά τη σχέση ανάμεσα στους ανθρώπους. Ανασταίνοντάς τους από το κακό και το θάνατο, τους δίνει την ευκαιρία να αγωνιστούν στις σχέσεις με τους άλλους, στην αγάπη, στην παρέα, στη φιλία, στη ζωή, σύμφωνα με το Ευαγγέλιο και τη δική Του παρουσία. Αρκεί κάθε στιγμή να ξεκινάμε και να θέλουμε να ξεκινάμε από την αρχή, αφήνοντας πίσω ό,τι μας χώρισε από το Χριστό και τους άλλους.

ο Θεός ήρθε για να σώσει τον λαό Του: το θαύμα που το είδαν όλοι όσοι ήταν μπροστά τους έκαναν να δοξάσουν το Θεό. Αυτό είναι το μήνυμα που προκύπτει και από κάθε θαύμα. Ότι δείχνει την επιθυμία του Θεού να αναστήσει τον άνθρωπο από την αρρώστια, το θάνατο, το κακό, το χωρισμό και να του δώσει την ευκαιρία για μία καινούρια αρχή. Αν ο άνθρωπος ξέρει να λείε «ευχαριστώ», τότε μπορεί και πρέπει να δοξάζει το Θεό για το καθετί που του δίνει. Από την μικρή μας ηλικία λοιπόν ας μάθουμε να πιστεύουμε στο Χριστό, να κάνουμε αυτό που Εκείνος θέλει, για να μπορούμε να ανασταινόμαστε από το θάνατο κάθε μορφής.

Γ. Ο Χριστός και οι άγιοι ως πρότυπα ζωής

Μία από τις δυσκολίες που έχουμε όταν ερχόμαστε σε επαφή με τη ζωή της Εκκλησίας είναι και το να δεχτούμε ότι η ζωή της Εκκλησίας μάς δίνει διαφορετικά πρότυπα από ό,τι η πραγματικότητά μας. Για παράδειγμα στο θαύμα της ανάστασης του γιου της χήρας από την Ναΐν, βλέπουμε ότι ο Χριστός, χωρίς να αρνείται τον τρόπο των ανθρώπων, του δίνει μια διαφορετική προοπτική.

Οι άνθρωποι αντιμετωπίζουν τον θάνατο ως καταστροφή. Ο Χριστός δίνει την ανάσταση.

Η μάνα κλαίει για το παιδί της. Ο Χριστός της λείε να μην κλαίει.

Η μάνα βλέπει ότι δε θα μπορεί πλέον να έχει τον γιο που ήταν η συντροφιά, η παρηγοριά και τα όνειρά της. Ο Χριστός το καταλαβαίνει αυτό και την ευσπλαχνίζεται. Δεν της κάνει όμως κήρυγμα. Της λείε να μην κλαίει, τον ανασταίνει και μετά δεν της λείε τίποτα, αλλά της τον παραδίδει. Δεν κάθεται ούτε να ακούσει το ευχαριστώ της μάνας, ούτε μένει για να ευχαριστηθεί από τη δόξα του λαού, αλλά μη μιλώντας είναι ουσιαστικά σα να λείε στη μάνα να εκτιμήσει από την αρχή τη σημασία της παρουσίας του παιδιού της στη ζωή της και να το αφήσει. Η ίδια πρέπει να βρει κι άλλο νόημα.

Οι άνθρωποι έρχονται να συμπαρασταθούν στην μητέρα για τον πόνο τους και βλέπουν τη λύπη να μετατρέπεται σε χαρά. Το θαύμα δε γίνεται όμως για να ξεχάσουν οι άνθρωποι ότι υπάρχει θάνατος, αλλά για να δούνε ότι ο θάνατος, για όποιον συναντά τον Χριστό, δεν μπορεί να είναι ο τελικός νικητής.

Οι άνθρωποι υπακούνε στον Χριστό. Ο Χριστός βλέπει την αγάπη τους και τη συμπαράσταση στον πόνο των συνανθρώπων τους και κάνει το θαύμα μολονότι κανείς δεν Του το ζητά και βέβαια κανείς δεν περιμένει να συμβεί. Ο Θεός μας δίνει το αναπάντεχο, όταν βλέπει ότι αγαπάμε.

Η καθημερινότητα των ανθρώπων αλλάζει με την παρουσία του Χριστού. Αυτό αξίζει να το δούμε κι εμείς μέσα στα διάφορα πρότυπα και τον τρόπο ζωής που μας διακατέχει. Αυτός ο τρόπος μυρίζει θάνατο, διότι δεν έχει συνάντηση με τον πλησίον μας, ενώ τα όνειρα και οι στόχοι μας ξεκινούν από εμάς και μας κάνουν να θέλουμε να χρησιμοποιήσουμε τους άλλους, για να πετύχουμε αυτό που μας αρέσει. Όμως όταν δεν υπάρχει η πίστη, τα πάντα μυρίζουν θάνατο.

Οι άγιοι εφαρμόζουν τον τρόπο ζωής του Χριστού, την πίστη, την ελπίδα, την αγάπη. Μαθαίνουν και ζούνε το Ευαγγέλιο και δε φοβούνται τον θάνατο, σε οποιαδήποτε στιγμή της ζωής του κι αν αυτός εμφανιστεί, είτε ως σωματικός είτε ως πνευματικός, είτε ως απειλή είτε ως απουσία νοήματος.

Ο πολύς κόσμος σήμερα μοιάζει στην καλύτερη περίπτωση να κάνει ό,τι οι κάτοικοι της Ναΐν. Να συνοδεύουν αυτόν που πονά, χωρίς όμως να έχουν άλλη ελπίδα. Η παρουσία του Χριστού δίνει άλλο νόημα στην καρδιά μας και στη ζωή μας. Κι αυτό είναι ένα άλλο πρότυπο ζωής.

Δ. Ένα ξεχωριστό τραγούδι (Γύρω μου φωτιά, μουσική και στίχοι Σταμάτης Σπανουδάκης, τραγουδούν ο Γιάννης Κούτρας και η Ελένη Βιτάλη, από τον δίσκο Κύριε των Δυνάμεων)

Γύρω μου φωτιά και απελπισία,
πρόσωπα βουβά μπρος στην αδικία,
γύρω μου φωνές που διψάνε ν' ακουστούν.
Όλα είναι καημός κι όλα είναι μιζέρια,
φίλοι κι αδερφοί στου χαμού τα χέρια,
νέοι αρχηγοί τους καθρέφτες προσκυνούν.
Δείχνουν νικητές κι είναι νικημένοι,
δείχνουν ζωντανοί κι είναι πεθαμένοι,
ξέφρενο χορό με το θάνατο αρχινούν.
Θέλω να χαθώ, θέλω και να ζήσω,
δύναμη δεν έχω πια ν' αγαπήσω,
όλες μου οι εκλογές σ' αδιέξοδο οδηγούν.
Γύρω σου φωτιά και απελπισία.

Σύντομα σχόλια

Να σταθούμε στο *γύρω μου φωτιά κι απελπισία* που μαρτυρεί το βαθύτερο αίσθημα των ανθρώπων έναντι του κόσμου και της ζωής. Στο *πρόσωπα βουβά μπρος στην αδικία*, που δείχνει την παραίτησή μας να αντισταθούμε στο ψέμα, την κοινωνική αδικία, την μετατροπή του κόσμου μας σε πάρτυ εικόνων και ενασχόλησης με το χρήμα και τη δημοσιότητα. Στο *νέοι αρχηγοί τους καθρέφτες προσκυνούν*, που δείχνει ότι οι άνθρωποι ασχολούνται μόνο με τον εαυτό τους, το είδωλό τους και όχι με τους άλλους. Το *Δείχνουν νικητές κι είναι νικημένοι, δείχνουν ζωντανοί κι είναι πεθαμένοι*, που δείχνει ότι η εξωτερική εικόνα του κόσμου, αυτών που μοιάζουν νικητές και ζωντανοί, μας απατά. Διότι όταν το μόνο που ενδιαφέρει είναι να κάνουμε τον εαυτό μας θεό και να περνάμε καλά, τότε έχουμε ήδη πεθάνει, καθώς δεν μπορεί η αγάπη να είναι ο σκοπός της ζωής μας και η καρδιά μας δεν έχει καμία θέρμη για ζωή. Στο *όλες οι εκλογές σ' αδιέξοδο οδηγούν*, που δείχνει ότι τα πρότυπα αυτού του κόσμου δεν μπορούν να κάνουν την καρδιά μας να γεμίσει από χαρά για τη ζωή. Γι' αυτό και γκρινιάζουμε συνεχώς και δεν μπορούμε να χτίσουμε σχέσεις που να κρατούνε και να εκτιμήσουμε τα απλά της ζωής που είναι το χαμόγελο, ο κόπος, η συνάντηση γύρω από ένα τραπέζι, το χιούμορ και το πείραγμα. Γι' αυτό όλα μοιάζουν δύσκολο να έχουν διάρκεια. Η απάντηση είναι η πίστη και η σχέση με τον Χριστό που μας δίνει ζωή, όπως και η αγάπη και η φιλία που μας κάνουν να μη νιώθουμε μόνοι. Να δοξάζουμε τον Θεό για ό,τι όμορφο έχουμε, ακόμη κι ένας να είναι δίπλα μας.

Ε. Μία παράξενη αγία που άλλαξε και βρήκε νόημα ενώ τα είχε όλα!

Η οσία Πελαγία έζησε στην Αντιόχεια στα μέσα του 7' αιώνα. Καταγόταν από πλούσια οικογένεια, αγαπούσε τα στολίδια, ντυνόταν προκλητικά, ήταν ωραία και ζούσε στο βούρκο της ακολασίας. Ο πολυεύσπλαχνος όμως Κύριός μας, οικονόμησε την επιστροφή της με τον εξής τρόπο:

Στην Αντιόχεια έγινε στην εποχή της Τοπική σύνοδος και μεταξύ των άλλων ήλθε ο πολύ ενάρετος και άγιος Επίσκοπος Νόννος, τον οποίον η Εκκλησία μας τιμά στις δέκα Νοεμβρίου. Αυτόν το σοφό άνθρωπο του Θεού παρεκάλεσαν οι ορθόδοξοι πιστοί να τους κηρύξει τον θείον λόγο, διά πνευματική τους ωφέλεια. Ενώ όμως

ο Άγιος μιλούσε έξω από το Ναό πέρασε επιδεικτικά και αναίσχυντα η πόρνη Πελαγία καθισμένη επάνω σε στολισμένο αμάξι. Οι άλλοι επίσκοποι γύρισαν τα μάτια τους προς το άλλο μέρος διά να μη την βλέπουν, ενώ ο άγιος Νόννος γεμάτος από θεϊκή αγάπη την έβλεπε και αφού αναστέναξε είπε:

Αλλοίμονο σε εμάς που ζούμε με αμέλεια και αδιαφορούμε διά την σωτηρία μας. Κατά την ημέρα της Κρίσεως θα ντροπιαστούμε, διότι αυτή η πόρνη διά να αρέσει σε θνητούς ανθρώπους, φροντίζει τόσο πολύ το σώμα της και στολίζεται ενώ εμείς αμελούμε και δεν φροντίζουμε την ψυχή μας διά να αρέσουμε στον αθάνατο και ζωντανό Θεό, παρά ασχολούμεθα με τα φθαρτά πράγματα και περιφρονούμε την αξία μας. Δι' αυτό θα χάσουμε τη θαυμάσια αιώνια μακαριότητα και θα κατακριθούμε διά την αμέλειά μας...

Μετά το τέλος του λόγου του επήγε εις το κελλί του ο Άγιος και προσευχόμενος με δάκρυα στα μάτια εις τον Θεόν, έλεγε:

Πολυεύσπλαχνε Θεέ μου, συγχώρεσε εμένα τον αμελή διατί η επιμέλεια που έδειξε η πόρνη μέσα σε μια ημέρα, ξεπερνάει τη δική μου φροντίδα που έδειξα σ' όλα τα χρόνια της ζωής μου, διά να στολίσω την ψυχή μου ώστε να γίνει δική σου κατοικία.

Όταν ο επίσκοπος έπεσε να κοιμηθεί είδε ένα όνειρο πως δήθεν λειτουργούσε εις το Ναό και ένα βρώμικο περιστέρι πετούσε γύρω του και τον ενοχλούσε πολύ. Όταν όμως έφτασε εις τα κατηχούμενα και έλεγε: «όσοι κατηχούμενοι προέλθετε», τότε το περιστέρι βγήκε και στάθηκε έξω μέχρι το τέλος της θείας λειτουργίας. Βγαίνοντας ο Όσιος από το Άγιο Βήμα, είδε και πάλι το λερωμένο περιστέρι να πετάει κοντά του. Τότε ο Όσιος άπλωσε τα χέρια του, το πήρε και το βύθισε στην Κολυμβήθρα που βάπτιζε τους ανθρώπους. Αμέσως το περιστέρι καθαρίστηκε και πέταξε ψηλά στον αέρα, ώσπου δεν φαινόταν πια. Το θαυμαστό αυτό όνειρο έδειξε πως κάτι σπουδαίο πρόκειται να γίνει. Πράγματι, την άλλη ημέρα που επήγε εις το Ναό του ανέθεσε ο Πατριάρχης να κηρύξει τον θεϊόν λόγον εις τον λαόν. Μέσα στους άλλους από οικονομία Θεού βρέθηκε και η αμαρτωλή Πελαγία. Άκουσε, τότε, διά την αθανασία της ψυχής, τη δικαιοσύνη του Θεού, την αιώνια σωτηρία των δικαίων, αλλά και διά την καταδίκη των αμαρτωλών. Η του Θεού άπειρος ευσπλαχνία έφερε μέσα της συντριβή και κατάνυξη και άρχισε να κλαίει διά τις αμαρτίες της. Μίσησε από την καρδιά της τις βρωμερές πράξεις της, και ένοιωσε στην καρδιά της ιερό πόθο προς τον Ιησούν Χριστόν. Έστειλε δε και γράμμα με τους υπηρέτας της προς τον άγιον επίσκοπον Νόννον εις τον οποίο έγραφε:

«Εις τον Άγιον Επίσκοπον και μαθητήν του Χριστού, η μαθήτρια του δαίμονος Πελαγία, η οποία είναι ένα πέλαγος ολόκληρο από ανομίες, απονέμει την δουλικήν προσκύνησιν. Άκουσα, άγιο του Θεού, από κάποιο Χριστιανό, ότι ο Χριστός δεν ήλθε να καλέσει "δικαίους, αλλά αμαρτωλούς εις μετάνοιαν". Μου είπε επίσης, ότι δεν εμίσησε, ούτε απέφευγε από σιχαμάρα τις πόρνες, τους ληστές και τους τελώνες, αλλά συναναστράφηκε και συνομίλησε μαζί τους. Αυτός, που δεν μπορούν να τον ιδούν με ακάλυπτο το πρόσωπο και αυτά ακόμη τα χερουβίμ. Εάν, λοιπόν, και συ είσαι μαθητής ενός τέτοιου Διδασκάλου, απόδειξέ το στην πράξη και δέξε με κοντά σου. Μη με αηδιάσεις, ούτε να με σιχαθείς την πόρνη και αμαρτωλή. Σε παρακαλώ να με δεχθείς για να σου εξομολογηθώ και να σου πω τα κρίματά μου, διά να σώσω την ψυχήν μου η άσωτη».

Όταν διάβασε αυτά τα λόγια ο Όσιος Νόννος, φοβήθηκε μήπως δεν είναι ειλικρινά και του ετοιμάζει καμιά πλεκτάνη. Γι' αυτό της παρήγγειλε να πάει στην εκκλησία όταν θα ήταν και άλλοι Αρχιερείς, για να εξαγορευθεί τα αμαρτήματά της. Πράγματι, η Πελαγία, δεν χάνει καιρό. Τρέχει αμέσως στην εκκλησία και πέφτει στα πόδια του, σαν την πόρνη του Ευαγγελίου. Τα μουσκεύει με τα δάκρυα της, που έτρεχαν ασταμάτητα. Εκεί εξομολογήθηκε μεγαλοφώνως τις αμαρτίες της.

«Σπλαχνίσου με την αμαρτωλή, Πάτερ Όσιε, σαν τον Δεσπότη Χριστό. Βάπτισε με και οδήγησέ με στη μετάνοια, έμενα που μοιάζω με πέλαγος απέραντο από αμαρτίες. Η ζωή μου είναι μια κόλαση ολόκληρη. Έπεσα στα χέρια του Σατανά. Έγινα δόλωμά του και παγίδα, για να πάνε πολλοί στην Κόλαση. Τώρα με τη Χάρη του Θεού μετανόω για την αμαρτωλή ζωή μου. Παίρνω την ηρωική απόφαση να ζήσω από δω και πέρα, όπως θέλει ο Θεός με μετάνοια, διά να μην κολασθώ αιώνια.

Οι Αρχιερείς αισθάνθηκαν ιερή συγκίνηση για τη ριζική αλλαγή, που έγινε στην αμαρτωλή, με την βοήθεια του Θεού. Εθαύμαζαν για τα δάκρυα, που έχυνε και εξαίροντο, για τη σωτηρία της. Εκείνη συνέχιζε να κόπτεται και να οδύρεται για την αμαρτωλή της ζωή. Ο επίσκοπος Νόννος, κατόπιν παρακλήσεως της Πελαγίας, ανέλαβε εγγυητής για την μετάνοιά της και πριν τη βππατίσει χριστιανή, της εδιάβασε την ευχή της εξομολογήσεως και τη ρώτησε, πώς τη λένε.

«Στην αρχή», είπε, «με λέγανε Πελαγία. Ύστερα όμως οι άνθρωποι, θαυμάζοντας τα πολλά και πολύτιμα πετράδια και μαργαριτάρια που φορούσα, με ονόμασαν Μαργαρώ».

Σε λίγο την εβάπτισε ο Επίσκοπος εις το όνομα της Αγίας Τριάδος και της έδωσε το πρώτο της όνομα, Πελαγία. Ανάδοχός της έγινε μια ενάρετη Μοναχή, που την έλεγαν Ρωμάνα. Κατόπιν ο Νόννος ετέλεσε την θείαν Μυσταγωγίαν και την εκοινώνησε τα άχραντα Μυστήρια. Το γεγονός βέβαια αυτό έγινε γνωστό σε όλη την Αντιόχεια και είχαν όλοι οι πιστοί γιορτή για τη σωτηρία της ψυχής της. Ο καθένας θεωρούσε τη χαρά της και δική του χαρά, διότι ενίκησε τον εχθρό διάβολο και μπήκε στη μάνδρα του Χριστού μια άσωτη...

Μετά το βάπτισμά της η φωτισμένη πλέον Πελαγία παρέδωσε όλα τα πλούτη της στον άγιο Επίσκοπο Νόννο για να δοθούν σε καλοσύνες. Και ο Επίσκοπος ανέθεσε στον αρμόδιο Κληρικό με την εντολή: Να μην κρατήσει τίποτε από αυτά για την Εκκλησία, αλλά να τα μοιράσει στους πτωχούς, τις χήρες και τα ορφανά, για να δοθούν καλά, όσα συγκεντρώθηκαν άσχημα. Η ίδια ελευθέρωσε τους δούλους και τις δούλες της και τους συμβούλεψε να φροντίσουν για την σωτηρία τους, για να λυτρωθούν με την ευσπλαχνία του Δεσπότη Χριστού από την αιώνια αιχμαλωσία, όπως εκείνη τους ελευθέρωσε από την προσωρινή αιχμαλωσία. Από τη μέρα που βαπτίσθηκε η μακαρία Πελαγία, δεν έφαγε τίποτε αγορασμένο από τα πλούτη της, γιατί ήταν συγκεντρωμένα με αμαρτωλό τρόπο, την έτρεφε όμως η Ρωμάνα όσες μέρες έμενε κοντά της.

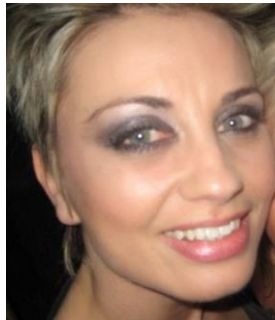
Την νύκτα μιας Κυριακής έβγαλε τα γυναικεία ρούχα. Ντύθηκε με ένα τρίχινο και κουρελιασμένο χιτώνα και πήγε στα Ιεροσόλυμα, χωρίς να πει σε κανένα το σκοπό της. Φεύγοντας από την Αντιόχεια η εκλέξασα την αγαθή μερίδα Πελαγία, επήγε στο όρος των Ελαιών. Έμεινε εκεί τρία ολόκληρα χρόνια μέσα σε ένα κελλί με ανδρική ενδυμασία, εντελώς αγνώριστη. Εκεί μέσα αγωνίζονταν και έκανε τέτοιους νικηφόρους αγώνες κατά του πονηρού και με τέτοιες αρετές στολίσθηκε, που μόνον ο Θεός ο οποίος διαβάζει τα κρύφια της καρδιάς μας το γνωρίζει.

Μετά από τρία χρόνια διαδόθηκε σ' όλη την περιοχή η είδηση ότι ο Πελάγιος άφησε τον παρόντα κόσμο και αναχώρησε για την άλλη ζωή. Συγκεντρώθηκαν στη Σκήτη της, όχι μόνον από την Ιερουσαλήμ, αλλά και από τον Ιορδάνη, την Ιεριχώ και από όλα τα γύρω περίχωρα με μεγάλη ευλάβεια, διά να ενταφιάσουν το άγιο λείψανο. Και όταν θέλησαν να πλύνουν το σώμα του νεκρού, κατά την τάξη, εγνώρισαν, ότι ήταν γυναίκα. Όλοι τότε έμειναν κατάπληκτοι και εδόξασαν τον Κύριον, ο οποίος της έδωσε τη δύναμη να πολεμήσει τον διάβολο και να τον νικήσει κατά κράτος.

Αυτή η είδηση μαθεύτηκε και στα περίχωρα και κόσμος πολύς ερχόταν κύματα-κύματα. Εσπρώχονταν μάλιστα, ποιος θα πρωτοασπασθεί το άγιο λείψανο. Το σήκωσαν κατόπιν ευλαβείς και άγιοι άνδρες. Ακολουθούσαν όλοι, με λαμπάδες και θυμιάματα και το ενταφίασαν με τιμές, όπως έπρεπε σε Αγία.

Κοιμήθηκε το 284 μ.Χ. και η Ορθόδοξος Εκκλησία την εορτάζει στις 8 Οκτωβρίου.

ΣΤ. Ειρήνη Μιχαλούδη – Δημοσιογράφος: Η επανάσταση έχει ήχο πια, τον ήχο του πλήκτρου

«Υπνωτισμένα κορμιά μπροστά από την τηλεόραση, πίσω από ένα ποτήρι καφέ, έναν υπολογιστή. Όλα επιδερμικά και όλα πρόχειρα. Στον έρωτα αλλάζεις ταίρι με την ίδια ευκολία που κάνεις download, ψηφιακές ζωές, ψηφιακές αγάπες. Και όταν επιστρέφεις σπίτι, σκεπάζεσαι με την μοναξιά. Κάποτε μας έλεγαν οι παλιοί, υπήρχαν αυθεντικά τραγούδια, αυθεντικοί άνθρωποι, αυθεντικά συναισθήματα. Τώρα ο φόβος αντικατέστησε το φιλότιμο, την ανάγκη για επικοινωνία και η σκονισμένη οθόνη ενός υπολογιστή ή ενός smartphone έγινε μάσκα, ασπίδα πίσω από την οποία κρύβουμε, όπως - όπως την δειλία μας. Η επανάσταση έχει ήχο πια, τον ήχο του πλήκτρου. Ένα κλικ κάνει τη διαφορά και κοιμάσαι ήσυχος: έκανες dislike στον φασισμό, έκανες like στο αγόρι που σου αρέσει. Ε και; Τι νομίζεις ρε, ότι αυτό είναι η ζωή; Με ένα like θα γεμίσεις το κενό; Αδιέξοδο και θλίψη. Και τώρα τι; Αναλόγισου και πράξε».

<http://pinakio.blogspot.gr/2014/07/like-facebook.html>

Ζ. Το Νόημα της Ζωής: Οδηγίες Κατασκευής (Βιβή Φατούρου)

Υπάρχει μόνο ένα πραγματικά σοβαρό φιλοσοφικό πρόβλημα και αυτό είναι [...] αν αξίζει ή όχι να ζει κανείς. Albert Camus

Αυτός που έχει ένα 'γιατί' για να ζήσει μπορεί να αντέξει σχεδόν οποιοδήποτε 'πώς'. Friedrich Nietzsche

Τι είναι αυτό που με σηκώνει από το κρεβάτι κάθε πρωί;

Τι είναι αυτό που με κρατάει όρθιο από τη μία μέρα στην άλλη;

Τι είναι, τέλος πάντων, αυτό που με κρατάει ζωντανό;

Η απάντηση, υπαρξιακά μιλώντας, είναι **το νόημα που αντιλαμβανόμαστε ότι έχει η ύπαρξή μας και κατά συνέπεια η ζωή μας.**

Πολύ απλά, η ζωή χωρίς κάποιο νόημα μας φαίνεται ακατανόητη, άσκοπη, ελάχιστα επιθυμητή. Μπροστά σε αυτό το τρομακτικό ενδεχόμενο, η ανάγκη να της προσδώσουμε ένα νόημα προβάλλει επιτακτική. Αλλιώς, γιατί να τη ζήσουμε; Γιατί να μπορούμε σε τόσο κόπο;

Το κρίσιμο ερώτημα, τώρα, είναι αν ο κόσμος μας έχει κάποιο εγγενές, δοσμένο νόημα από μόνος του.

ΠΟΣΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΕΙΝΑΙ Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ; ...παρόλο που την εκλαμβάνουμε ως πραγματική, ως να υπάρχει ανεξάρτητα από τη βούλησή μας, η **πραγματικότητα δεν είναι σταθερή, ούτε δεδομένη**. Αντίθετα, είναι κοινωνικά κατασκευασμένη, δηλαδή μεταβάλλεται ανάλογα την ιστορική στιγμή και τις επικρατούσες πολιτισμικές συνθήκες (1).

Πρόκειται για θέση σαφώς προκλητική, σχεδόν ενάντια στην κοινή λογική, που αμφισβητεί, αν όχι ακυρώνει, τις διαδεδομένες επιστημονικές πεποιθήσεις περί όσων γνωρίζουμε, αλλά και τις πεποιθήσεις της καθημερινής ζωής. Μας κάνει να συνειδητοποιήσουμε ότι ο τρόπος που αντιλαμβανόμαστε τον κόσμο, το νόημα που του αποδίδουμε και, συνολικά, η κοσμοθεωρία μας, είναι ιστορικά και πολιτισμικά προσδιορισμένα (2).

Οι παραπάνω ιδέες μας οδηγούν μοιραία στη δεύτερη υπόθεση που υιοθετούμε εδώ: ότι **δεν υπάρχει ένα μοναδικό, δοσμένο ή εγγενές νόημα κάπου εκεί έξω που περιμένει να το ανακαλύψουμε**.

Στην πράξη, ασφαλώς έχουν υπάρξει και συνεχίζουν να υπάρχουν πολλές προσπάθειες περιγραφής και εξήγησης του κόσμου. Οι κοινωνίες, οι ιδεολογίες, οι θρησκείες, αναλόγως την ιστορική στιγμή, έχουν δώσει τις δικές τους απαντήσεις στο ερώτημα **«πώς να ζήσω εντός αυτού του κόσμου»**, προσφέροντας συνεκτικά οικοδομήματα νοήματος ικανά να υποβασιάζουν τις ζωές πάρα πολλών ανθρώπων για μεγάλα χρονικά διαστήματα. Η πρόταση νοήματος άλλοτε αφορά την ενάρετη ζωή και τη δημιουργία οικογένειας (χριστιανισμός), άλλοτε την κοινωνική επανάσταση (κομμουνισμός), άλλοτε την απόκτηση οικονομικής ισχύος (καπιταλισμός), άλλοτε την πίστη σε ανώτερες ιδέες (ιδεαλισμός) και πάει λέγοντας.

Ενώ όμως στο παρελθόν υπήρξαν εποχές που το νόημα του κόσμου, για την συντριπτική πλειοψηφία, ήταν συγκεκριμένο, επιβαλλόταν σχεδόν δια νόμου και απέκλειε τις αποκλίσεις (π.χ. κατά το Μεσαίωνα), σήμερα τα πράγματα είναι λίγο πιο ζόρικα.

Το σημερινό Zeitgeist (πνεύμα των καιρών), η ονομαζόμενη μεταμοντέρνα εποχή (3), δεν παρέχει την ασφάλεια ενός έτοιμου, καθολικού νοήματος. Αφήνει όλα τα ενδεχόμενα ανοικτά και επιτρέπει σχεδόν όλες τις επιλογές, προσφέροντας πολλαπλά νοήματα. Ο καθένας φαίνεται να μπορεί να διαλέξει ό,τι θέλει, δεν υπάρχουν οι σταθερές του παρελθόντος. Οι λεγόμενες μεγάλες ιδεολογίες (διαφωτισμός, χριστιανισμός, κομμουνισμός κ.λπ.) έχουν χάσει τη αλλοτινή δύναμη και επιρροή τους. Κάποιοι, μάλιστα, μιλούν σήμερα για το τέλος της ιστορίας, εννοώντας ακριβώς αυτό. Το τέλος των μεγάλων ιδεολογιών, το τέλος των μεγάλων αφηγήσεων/εξηγήσεων της ζωής.

Με βάση όσα, αδρομερώς, εκτέθηκαν παραπάνω, το μόνο ασφαλές συμπέρασμα στο οποίο μπορούμε να καταλήξουμε, αναφερόμενοι στη σημερινή εποχή είναι ότι φαίνεται να **«υπάρχουν τόσοι 'πραγματικοί κόσμοι' όσοι είναι και οι άνθρωποι»!** (4)

ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΟΝΤΑΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ ΝΟΗΜΑ: Η κατασκευή προσωπικού νοήματος μοιάζει να είναι, επομένως, ιστορικό απαιτούμενο. Ελλείψει έτοιμης πρότασης, καλούμαστε να δημιουργήσουμε ένα νόημα με ιδιαίτερη σημασία για εμάς προσωπικά, με άλλα λόγια **καλούμαστε εμείς να αποφασίσουμε για το πώς θα ζήσουμε**.

Το δυσκολότερο κομμάτι, όμως, είναι άλλο. Η μεγάλη πρόκληση για τον καθένα μας είναι, αφού δημιουργήσουμε το προσωπικό μας νόημα, να καταφέρουμε να ξεχάσουμε ότι το δημιουργήσαμε (5). Προκειμένου να το ακολουθήσουμε σταθερά πρέπει να πιστέψουμε ότι δεν είναι απλά ένα κατασκεύασμα, ένα δικό μας εφεύρημα, αλλά κάτι που μας υπερβαίνει, κάτι που έχει τη δική του βαρύτητα και ύπαρξη στον κόσμο ανεξάρτητα από εμάς. Όταν κατασκευάζουμε το δικό μας προσωπικό νόημα, **λειτούργουμε ως ενεργητικά, δρώντα υποκείμενα**, επαρκώς ανεξάρτητα και με περισσότερο έλεγχο στα πράγματα, αν και με την επιλογή μας, αποκλείουμε πλήθος άλλων επιλογών. Είναι το αναπόφευκτο τίμημα που πληρώνουμε εξασκώντας την ελευθερία μας.

Η κατάσταση του δρώντος υποκειμένου, παρόλο που συχνά δημιουργεί ανασφάλεια και αβεβαιότητα, από την άλλη μας επιτρέπει να νιώσουμε κύριοι του εαυτού μας και της ζωής μας, μία κατάσταση που γίνεσθαι που, πιστεύω, είναι από τα βασικά προαπαιτούμενα αυτού που θα ονομάζαμε Καλή Ζωή.

Προφανώς και υπάρχουν περιορισμοί στη διαδικασία κατασκευής νοήματος. Για βιολογικούς, κοινωνικούς, πολιτικούς, πολιτισμικούς ή άλλους λόγους, δεν είμαστε ελεύθεροι να κάνουμε τα πάντα. Για παράδειγμα, όσο και να θέλουμε δεν θα μπορέσουμε ποτέ να πετάξουμε. Εντός των δεδομένων περιορισμών, όμως, μπορούμε να κάνουμε πάρα πολλά. Ακόμα και όσα απαγορεύονται δια νόμου ή όσα θεωρούνται ανάρμοστα ή ανόητα για κάποιες κοινωνικές ομάδες.

Το σημαντικό είναι να είμαστε προετοιμασμένοι να επιλέξουμε υπεύθυνα καταβάλλοντας συγχρόνως το ανάλογο τίμημα. Με την προϋπόθεση, φυσικά, ότι έχουμε ανάγκη/επιθυμούμε να παραμείνουμε εντός κοινωνικής ομάδας.

Το μεγάλο στοίχημα όλης αυτής της ιστορίας μοιάζει να είναι αυτό: πώς θα μπορέσω να ζήσω τη ζωή που εγώ νομίζω, ακόμα και κόντρα στις επιταγές της πλειοψηφίας, χωρίς να απομονωθώ. Πώς θα μπορέσω να κάνω το δικό μου συνυπολογίζοντας την (έμφυτη;) ανάγκη μου να ανήκω σε μια κοινωνική ομάδα.

ΑΝ Ο ΚΑΘΕΝΑΣ ΖΕΙ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΟΥ, ΠΟΥ ΣΥΝΑΝΤΙΟΜΑΣΤΕ; Αν ο καθένας έχει διαφορετική αντίληψη για τον κόσμο και διαμορφώνει διαφορετική κοσμοθεωρία για τη ζωή, πώς είναι δυνατόν να συνυπάρξουμε; Τι θα μπορούσε να ενώνει τις διαφορετικότητές μας;

Συναντιόμαστε στα πολύ βασικά και θεμελιώδη. Στην κοινή αφετηρία και στο, αναπόφευκτο, κοινό τέλος. Στην αγωνία για την ύπαρξη και στην ανάγκη να βρούμε κάτι να μας στηρίζει σε αυτή τη ζωή. **Στην ανάγκη του ενός για τον άλλον**, που συνυπάρχει με την **ανάγκη να είμαστε ο εαυτός μας** μαζί με τους άλλους. Στην ομαδική ζωή όταν συνολικά διεκδικούμε κάτι προς όφελος όλων.

Αν και διαφορετικοί, συναντιόμαστε όταν στεκόμαστε ο ένας απέναντι στον άλλον (ατομικά ή σε ομάδες) με αμοιβαίο σεβασμό για τους διαφορετικούς κόσμους όπου ανήκουμε. Όταν ακούμε ο ένας την ανάγκη του άλλου να συνεχίσει να υπάρχει με τον τρόπο που επιθυμεί. Όταν αποφεύγουμε να επιβάλλουμε τη δική μας κοσμοθεωρία στους άλλους ή να ερμηνεύσουμε τις δικές τους επιλογές ζωής με τα εργαλεία/κανόνες του δικού μας κόσμου. Όταν αποδεχόμαστε το ενδεχόμενο να υπάρχουν πολλοί κόσμοι και πολλές αλήθειες. Ιδανικά, θα μπορούσαμε ακόμα και να πάρουμε σημαντικά μαθήματα ζωής από τη διαφορετικότητα του άλλου. Η στάση μας, τότε, θα άλλαζε από το «*Νοιάζομαι για σένα γιατί είσαι ίδιος με μένα*», στο «*Σε τιμώ και σε θεωρώ πολύτιμο γιατί είσαι διαφορετικός από μένα*». (6)

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ – ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ:

- (1) Η ιδέα ότι η πραγματικότητα είναι κοινωνικά κατασκευασμένη διατυπώνεται εκτενώς στο: Berger, P. L. and Luckmann, T. (2003). *Η Κοινωνική Κατασκευή της Πραγματικότητας* (2^η έκδοση). Αθήνα: νήσος.
- (2) Ποταμιάνος, Γ. Α. και Συνεργάτες. (2002). *Θεωρίες Προσωπικότητας και Κλινική Πρακτική* (5^η έκδοση). Αθήνα: Ελληνικά Γράμματα – (p. 23).
- (3) Μεταμοντερνισμός (μετανεωτερικότητα): κίνηση το οποίο εκφράζει την αμφισβήτηση και την απόρριψη των θεμελιωδών θέσεων του μοντερνισμού (νεωτερικότητας). Η μοντέρνα εποχή χρωματίστηκε από τις ιδέες του Διαφωτισμού ότι υπάρχει μια «κρυμμένη» δομή στον κόσμο την οποία μπορούμε να ανακαλύψουμε, και να οδηγηθούμε έτσι στην κατάκτηση της «αλήθειας» και του «σωστού» τρόπου ύπαρξης στον κόσμο. Ο μεταμοντερνισμός απορρίπτοντας αυτές τις θέσεις, έδωσε έμφαση στην συνύπαρξη πολλαπλών και ποικίλων τρόπων ζωής εξαρτώμενων από τις εκάστοτε συνθήκες. Στο: Ποταμιάνος, Γ. Α. και Συνεργάτες. (2002). *Θεωρίες Προσωπικότητας και Κλινική Πρακτική* (5^η έκδοση). Αθήνα: Ελληνικά Γράμματα – (p. 25).
- (4) Στο: Rogers, C. (2006). *Ένας Τρόπος να Υπάρχουμε*. Αθήνα: Ερευνητές – (p.92).
- (5) Στο: Yalom, I. D. (2007). *Η Μάνα και το Νόημα της Ζωής*. Αθήνα: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΓΡΑ – (p.19).
- (6) Στο: Rogers, C. (2006). *Ένας Τρόπος να Υπάρχουμε*. Αθήνα: Ερευνητές – (p.93).
<http://www.vivifatourou.gr/2013/02/blog-post-2.html>

Η. Η συνάντηση στην Εκκλησία

Η συνάντηση στην Εκκλησία έχει ως σκοπό να ψάξουμε να βρούμε το δικό μας νόημα ζωής, να μην αφήσουμε τη ζωή μας ό,τι να 'ναι. Σ' αυτό τον δρόμο δεν είμαστε μόνοι μας. Αν ακολουθούμε την πίστη, αν χαιρόμαστε που συναντούμε τους άλλους, τότε η ζωή μας ήδη έχει αλλάξει. Ας βρούμε την αληθινή πορεία μέσα στην Εκκλησία όχι όπως τη βλέπουν οι πολλοί, ως κάτι το ξεπερασμένο, αλλά ως σπίτι που μας δίνει αληθινή χαρά κι ελπίδα μέσα από τη συνάντηση με τα πρόσωπα του Χριστού, των αγίων και των όσων μας αγαπούνε. Εκεί βρίσκεται η ανάσταση!

Αγόρια και Κορίτσια στην εποχή μας

Α. Το νόημα για όλους είναι να καρποφορεί ο λόγος του Χριστού στις καρδιές μας (Λουκ. η´ 5-15)

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· Ἐξῆλθεν ὁ σπειρῶν τοῦ σπείραι τὸν σπόρον αὐτοῦ. Καὶ ἐν τῷ σπείρειν αὐτὸν ὁ μὲν ἔπεσε παρὰ τὴν ὁδὸν, καὶ κατεπατήθη, καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατέφαγεν αὐτό· καὶ ἕτερον ἔπεσεν ἐπὶ τὴν πέτραν, καὶ φυὲν ἐξηράνθη διὰ τὸ μὴ ἔχειν ἰκμάδα· καὶ ἕτερον ἔπεσεν ἐν μέσῳ τῶν ἀκανθῶν, καὶ συμφυεῖσαι αὐὶ ἄκανθαι ἀπέπνιξαν αὐτό· καὶ ἕτερον ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν τὴν ἀγαθὴν, καὶ φυὲν ἐποίησε καρπὸν ἑκατονταπλασίονα. Ἐπηρώτων δὲ αὐτὸν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ λέγοντες· Τίς εἶη ἡ παραβολὴ αὕτη; Ὁ δὲ εἶπεν· Ὑμῖν δέδοται γινῶναι τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, τοῖς δὲ λοιποῖς ἐν παραβολαῖς, ἵνα βλέποντες μὴ βλέπωσι καὶ ἀκούοντες μὴ συνιῶσιν. Ἔστι δὲ αὕτη ἡ παραβολή· Ὁ σπόρος ἐστὶν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ· οἱ δὲ παρὰ τὴν ὁδὸν εἰσιν οἱ ἀκούσαντες, εἴτα ἔρχεται ὁ διάβολος καὶ αἶρει τὸν λόγον ἀπὸ τῆς καρδίας αὐτῶν, ἵνα μὴ πιστεύσαντες σωθῶσιν. Οἱ δὲ ἐπὶ τῆς πέτρας οἱ ὅταν ἀκούσωσι, μετὰ χαρᾶς δέχονται τὸν λόγον, καὶ οὗτοι ρίζαν οὐκ ἔχουσιν, οἱ πρὸς καιρὸν πιστεύουσι καὶ ἐν καιρῷ πειρασμοῦ ἀφίστανται. Τὸ δὲ εἰς τὰς ἀκάνθας πεισόν, οὗτοί εἰσιν οἱ ἀκούσαντες, καὶ ὑπὸ μεριμνῶν καὶ πλοῦτου καὶ ἡδονῶν τοῦ βίου πορευόμενοι συμπνίγονται καὶ οὐ τελεσφοροῦσι. Τὸ δὲ ἐν τῇ καλῇ γῆ, οὗτοί εἰσιν οἵτινες ἐν καρδίᾳ καλῇ καὶ ἀγαθῇ ἀκούσαντες τὸν λόγον κατέχουσι καὶ καρποφοροῦσιν ἐν ὑπομονῇ. Ταῦτα λέγων ἐφώνει· Ὁ ἔχων ὠτα ἀκούειν, ἀκουέτω.

Απόδοση σε απλή γλώσσα

Εἶπε ὁ Κύριος αὕτη τὴν παραβολή· «Βγήκε ὁ σποριάς γιὰ νὰ σπείρει τὸν σπόρο του· καθὼς ἔσπερνε, μερικοὶ σπόροι ἔπεσαν στὸν δρόμο, ὅπου καταπατήθηκαν, καὶ τοὺς ἔφαγαν τὰ πουλιά. Ἄλλοι ἔπεσαν στὶς πέτρες καί, ὅταν φύτεψαν, ξεράθηκαν, γιατί δὲν εἶχε ὑγρασία. Ἄλλοι σπόροι ἔπεσαν ἀνάμεσα σὲ ἀγκάθια καί, ὅταν αὐτὰ φύτεψαν μαζί τους, τοὺς ἔπνιξαν. Ἄλλοι ὅμως ἔπεσαν στὸ γόνιμο ἔδαφος, φύτεψαν καὶ ἔδωσαν καρπὸ ἑκατὸ φορές περισσότερο». Οἱ μαθητὲς του τότε τὸν ρωτοῦσαν· «Τί σημαίνει ἡ παραβολὴ αὕτη;» Ἐκεῖνος τοὺς ἀπάντησε· «Σ' ἐσᾶς ἔδωσε ὁ Θεὸς νὰ γνωρίσετε τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας του, ἐνῶ στοὺς ὑπολοίπους αὐτὰ δίνονται μὲ παραβολές, ὥστε νὰ κοιτάζουν ἀλλὰ νὰ μὴ βλέπουν καὶ ν' ἀκοῦνε ἀλλὰ νὰ μὴν καταλαβαίνουν». «Ἡ παραβολὴ αὕτη σημαίνει τὸ ἑξῆς· Ὁ σπόρος εἶναι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ. Οἱ σπόροι ποὺ ἔπεσαν στὸν δρόμο εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ἄκουσαν τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ· ἔρχεται ὅμως ὕστερα ὁ διάβολος καὶ τὸν παίρνει ἀπ' τὶς καρδιές τους, γιὰ νὰ μὴν πιστέψουν καὶ σωθοῦν. Οἱ σπόροι ποὺ ἔπεσαν στὸ πετρώδες ἔδαφος εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ, ὅταν ἀκούσουν τὸν λόγο, τὸν δέχονται μὲ χαρὰ, δὲν ἔχουν ὅμως ρίζα· γι' αὐτὸ πιστεύουν γιὰ λίγο διάστημα καί, ὅταν ἔρθει ὁ καιρὸς τῆς δοκιμασίας, ἀπομακρύνονται. Αὐτοὶ ποὺ ἔπεσαν στ' ἀγκάθια εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ἄκουσαν τὸν λόγο,

συμπορεύονται όμως με τις φροντίδες, με τον πλούτο και τις άπολαύσεις της ζωής, πνίγονται απ' αυτά και δεν καρποφορούν. Με τον σπόρο που έπεσε στο γόνιμο έδαφος έννοούνται όσοι άκουσαν τον λόγο με καλή και άγαθή καρδιά, τον φυλάνε μέσα τους και καρποφορούν με ύπομονή». Άφου τὰ εἶπε ὅλα αὐτά, πρόσθεσε με ἔμφαση· «Ὅποιος ἔχει αὐτὰ γιὰ ν' ἀκούει ἄς τὰ ἀκούει».

B. Ερμηνευτικά σχόλια

Βγήκε ο σποριάς να σπείρει: ο Θεός είναι ο γεωργός, ο σποριάς κι εμείς είμαστε το χωράφι Του. Ο καλός Σπορέας είναι ο Ιησούς Χριστός. Ο σπόρος είναι ο λόγος του Θεού και το χῶμα είναι η καρδιά του ανθρώπου. Ο Κύριος έσπειρε το θείο λόγο Του στις καρδιές των ανθρώπων και περιμένει να τον υποδεχτούν. Με τη σωστή καλλιέργεια η καρποφορία του θα είναι καταπληκτική.

δρόμος: Εδώ ανήκουν οι άνθρωποι εκείνοι που η καρδιά τους έχει γίνει τόσο σκληρή, όπως είναι ακριβώς το πατημένο χῶμα. Ο σπόρος που έπεσε έμεινε στην επιφάνεια, γιατί ο άνθρωπος δε θέλησε να τον ακούσει προσεχτικά και σωστά. Αυτός ο άνθρωπος μένει συνήθως αδιάφορος για το Ευαγγέλιο. Ονομάζει τον εαυτό του άθεο ή αδιάφορο. Έτσι ο λόγος του Θεού εξαφανίζεται, γιατί ο άνθρωπος δεν τον αφήνει να μπει στην καρδιά του.

πέτρες: Εδώ ανήκουν οι άνθρωποι εκείνοι, που η καρδιά τους είναι γεμάτη πέτρες και αγκωνάρια. Είναι οι διάφορες αμαρτίες και αδυναμίες του ανθρώπου. Όταν ο άνθρωπος είναι ακόμη παιδί, ο λόγος του Θεού βρίσκει καλή υποδοχή. Η παιδική καρδιά είναι σ' αυτή την ηλικία μαλακή και ανοιχτή. Όσο μεγαλώνει όμως ο άνθρωπος και δεν αγωνίζεται τις αμαρτίες του, τόσο η καρδιά του γίνεται σκληρή. Ο λόγος του Θεού έχει αρχίσει να μαραίνεται, να ξεραίνεται, επειδή η καρδιά του ανθρώπου έχει γεμίσει ὅλο πέτρες (αμαρτίες, αδυναμίες, δικαιολογίες). Ο εγωισμός δεν αφήνει την αγάπη να κατοικήσει στην καρδιά του.

αγκάθια: Εδώ ανήκουν οι άνθρωποι εκείνοι, που έχουν γεμίσει την καρδιά τους μ' ένα σωρό αγωνίες, μέριμνες και υλικές φροντίδες. Είναι ο άνθρωπος που προσπαθεί να αποκτή στη ζωή του περισσότερα χρήματα, μεγαλύτερη δόξα και ισχυρή δύναμη. Αυτά τα αγκάθια, τα ζιζάνια είναι η μεγαλύτερη παγίδα του διαβόλου, που προσπαθεί να μας απομακρύνει από το Θεό. Από τη μικρή ηλικία ακόμα δε μας αφήνει να προσέξουμε, π.χ., στην εκκλησία το κήρυγμα του λόγου του Θεού. Εκείνη την ώρα μας βάζει να σκεφτόμαστε άλλα πράγματα. Ο νους μας τρέχει εδώ και εκεί. Αυτά τα αγκάθια πνίγουν τελικά την καρδιά του ανθρώπου και μαζί της και το λόγο του Θεού.

καλή γη: Εδώ ανήκουν οι άνθρωποι εκείνοι, που έχουν καλή καρδιά και μαζί πείνα και δίψα να ακούσουν το λόγο του Θεού και να τον κάνουν πράξη στη ζωή τους. Αγαπούν το Θεό και τους άλλους ανθρώπους. Η αγάπη μεγαλώνει την καρδιά του ανθρώπου και έτσι ο λόγος του Θεού ριζοβολάει βαθιά. Φέρνει πολύ και σπουδαίο καρπό. Ο χριστιανός δείχνει αυτή την καρποφορία με τη δυνατή πίστη και τα έργα της αγάπης. Έχει πια βρεθεί κοντά στο Θεό και απολαμβάνει την αγάπη Του και την αιώνια ζωή, που ξεκινάει από την επίγεια ζωή και είναι ο Παράδεισος.

Γ. Ο λόγος του Θεού μας ενώνει

Συνήθως στη ζωή μας υπάρχουν πολώσεις, δηλαδή διαχωρισμοί, αντιθέσεις. Αυτές οι πολώσεις άλλοτε είναι πραγματικές και άλλοτε κατασκευασμένες. Η Εκκλησία μάς διδάσκει ότι ο σκοπός της ζωής μας είναι κοινός και επομένως καλούμαστε να πορευόμαστε προς αυτόν, χωρίς να υπολογίζουμε τις αντιθέσεις και τη διαφορετικότητά μας. Καλούμαστε δηλαδή να εργαζόμαστε, ώστε η καρδιά μας να είναι «γη αγαθή» και να μπορεί να καρποφορήσει ο λόγος του Θεού στις καρδιές μας, καθιστώντας μας παιδιά του Θεού και την ίδια στιγμή ανθρώπους έτοιμους να αγαπήσουμε και να χτίσουμε ζωή η οποία να πορεύεται όχι στη λογική του ποιος κάνει κουμάντο, στη λογική δηλαδή της εξουσίας, αλλά στον τρόπο της σχέσης που δίνει στον άλλον, ὅποιος κι αν είναι αυτός. Μέσα από αυτή την προοπτική, η οποία δεν κρατά μόνο γι' αυτή τη ζωή, αλλά συνεχίζεται και στην αιωνιότητα, μπορούμε να δούμε τις αντιθέσεις και να σκεφτούμε πάνω σε ποιες βάσεις καλούμαστε να πορευθούμε.

Αυτό έχει να κάνει και με τις σχέσεις αγοριών και κοριτσιών, με το ποια είναι η ταυτότητά τους στην εποχή μας, το πώς μπορούν να συνυπάρξουν, να είναι φίλοι, αλλά και να μη λειτουργούν στη λογική ενός άγονους ανταγωνισμού. Από τον καθέναν μας ξεκινά η αγαθή γη.

Δ. 10 απρόσμενες διαφορές ανάμεσα στα αγόρια και τα κορίτσια (Σιμέλα Κολαγκελέ)

Όλοι ξέρουμε ότι τα αγόρια συμπεριφέρονται διαφορετικά από τα κορίτσια. Αυτό δεν οφείλεται μόνο σε γενετικούς παράγοντες αλλά και στο γεγονός ότι εμείς τους συμπεριφερόμαστε διαφορετικά.

Ροζ ή μπλε; Φόρεμα ή σαλοπέτα; Κούκλα ή αυτοκινητάκι; Η ανακάλυψη του φύλου, η αναγνώριση του εαυτού ως «αγόρι» ή «κορίτσι» είναι ένα από τα πιο σημαντικά βήματα στην ανάπτυξη κάθε παιδιού. Προκειμένου να καταλάβουν πού ακριβώς ανήκουν, τα παιδιά περνάνε από την ηλικία των τριών έως την ηλικία των πέντε ετών

μια περίοδο υπερβολής σε ό,τι αφορά φύλο τους: Τα κορίτσια λατρεύουν οτιδήποτε είναι ροζ και θυμίζει πριγκίπισσα, ενώ τα αγόρια κυκλοφορούν με ένα σπαθί και δεν χορταίνουν να παίζουν «πόλεμο». Πρόκειται για μια φυσιολογική μεταβατική περίοδο, την οποία όταν ξεπεράσουν (σύντομα) θα έχουν κατακτήσει τη συνειδητοποίηση του φύλου τους.

Αλήθειες και μύθοι για τα αγόρια και τα κορίτσια

1. Ποιο είναι πιο χαδιάρικο; Το κορίτσι, ίσως γιατί έτσι του έχουμε μάθει. Έρευνες δείχνουν ότι με τα θηλυκά μωρά οι μαμάδες είμαστε πιο τρυφερές απ' ό,τι με τα αρσενικά. Αυτό γίνεται ασυνείδητα, όχι μόνο από τους γονείς, αλλά και από τον ευρύτερο οικογενειακό και φιλικό κύκλο. Αυτή μπορεί να είναι και η αιτία που τα περισσότερα αγόρια στη νηπιακή ηλικία δυσανασχετούν και αποφεύγουν τα χάδια και τις τρυφερότητες κάνοντας τις «αγορομάνες» να προσπαθούν να κερδίσουν την πολυπόθητη αγκαλιά αφού πρώτα χοροπηδήσουν, γαργαλίσουν και «παλέψουν» παιχνιδιάρικα με τον κανακάρη τους.

2. Ποιο πετάει την άμμο; Τα αγόρια αρέσκονται να δείχνουν τη δύναμή τους, ενώ τα κορίτσια είναι πιο προστατευτικά. Μια ακόμα προκατάληψη; Όχι, ισχυρίζονται οι αναπτυξιακοί ψυχολόγοι. Είναι γεγονός ότι τα αγόρια και τα κορίτσια συμπεριφέρονται διαφορετικά απέναντι στα άλλα παιδιά κατά τη διάρκεια του παιχνιδιού. Πρόσφατες μελέτες δείχνουν ότι τα κορίτσια επιχειρούν ευκολότερα να επικοινωνήσουν, να συνεννοηθούν αλλά και να βοηθήσουν. Τα αγόρια συμπεριφέρονται συχνότερα επιθετικά, έχοντας ως στόχο τον ανταγωνισμό, την επιβολή και τη νίκη. Πρόκειται για μια κληρονομιά της ανθρωπίνης ιστορίας, από την οποία δεν μπορούμε να ξεφύγουμε εύκολα. Από την αρχή της εμφάνισης του είδους, ο άντρας ήταν αυτός που εξερευνούσε νέα εδάφη και υπερασπιζόταν την οικογένεια και την ιδιοκτησία του, ενώ οι γυναίκες φρόντιζαν να υπάρχει ζεστό φαγητό, ρούχα και καλή διάθεση.

3. Ποιο φωνάζει πιο δυνατά; Απ' όλα τα μωρά στις αίθουσες νεογνών αυτά που κλαίει περισσότερο, τόσο σε διάρκεια όσο και σε ένταση, είναι τα αγόρια και μάλιστα σε ποσοστό 70%. Ωστόσο, κανείς δεν γνωρίζει το γιατί. Η δύσκολη προσαρμογή στο περιβάλλον έξω από τη μήτρα πιθανολογείται πως σχετίζεται με το γεγονός ότι το νευρικό σύστημα των αγοριών είναι λιγότερο ώριμο από αυτό των κοριτσιών. Επίσης, έχει διαπιστωθεί ότι τα νεογέννητα αγοράκια είναι πιο επιρρεπή από τα νεογέννητα κορίτσια σε παράγοντες που προκαλούν άγχος, όπως, στη φασαρία.

4. Ποιο χρειάζεται περισσότερα τσιρότα; Τα αγόρια. Από τα περιστατικά που καταφτάνουν στα επείγοντα των νοσοκομείων έπειτα από μικροατυχήματα που συμβαίνουν στο σπίτι το 80% αφορά αγόρια. Οι μικροί Ράμπο τραυματίζονται πιο συχνά, γιατί τα παιχνίδια αλλά και γενικά ο τρόπος συμπεριφοράς τους είναι πιο ριψοκίνδυνος σε σχέση με το άλλο φύλο. Η канаδή ερευνήτρια Μπάρμπαρα Μορονγκιέλο ύστερα από σχετική μελέτη σε νήπια διαπίστωσε ότι: Τα κορίτσια στη συντριπτική τους πλειοψηφία χαρακτηρίσαν «επικίνδυνες», δραστηριότητες όπως το ποδόσφαιρο και το σκαρφάλωμα, σε αντίθεση με τα αγόρια που, ακόμη κι αν καταλαβαίνουν ότι υπάρχει κάποιος κίνδυνος, δεν πιστεύουν ότι θα τραυματιστούν. Τα αγόρια αντιμετωπίζουν διαφορετικά τα ατυχήματα και θεωρούν τους τραυματισμούς «έλλειψη τύχης», σε αντίθεση με τα κορίτσια που θεωρούν τους εαυτούς τους αποκλειστικά υπεύθυνους για ό,τι συμβεί.

5. Ποιο αρρωσταίνει πιο συχνά; Σε μικρή ηλικία τα αγόρια υποφέρουν πιο συχνά από ιώσεις και αλλεργίες απ' ό,τι τα κορίτσια. Αυτό όμως αλλάζει κατά τη διάρκεια της εφηβείας. Τότε τα κορίτσια γίνονται πιο ευπαθή σε αλλεργίες και κρυολογήματα. Έχει μάλιστα παρατηρηθεί ότι τα κορίτσια παίρνουν περισσότερες απουσίες «λόγω ασθένειας» στο σχολείο. Από την άλλη, τα αγόρια αντιμετωπίζουν συχνότερα αναπτυξιακά ζητήματα όπως είναι η νυχτερινή ενούρηση, η υπερκινητικότητα αλλά και προβλήματα λόγου, όπως ο τραυλισμός και η καθυστέρηση στην ομιλία. Τέλος, τα ψυχολογικά προβλήματα, όπως η κατάθλιψη στην παιδική και εφηβική ηλικία, προσβάλλουν περισσότερο τα κορίτσια.

6. Ποιο είναι πιο κοντά στη μαμά; Στην ηλικία των τριών ετών τα παιδιά ανακαλύπτουν σε ποιο φύλο ανήκουν: τα κορίτσια είναι σαν τις μαμάδες και τα αγόρια σαν τους μπαμπάδες. Η συνειδητοποίηση αυτή είναι αρκετά δύσκολη για τα μικρά αγόρια που θα πρέπει να απαγκιστρωθούν από τη μαμά τους, αν θέλουν να γίνουν σαν τον μπαμπά, ενώ για τα κορίτσια δεν αλλάζει τίποτα. Και τα δύο φύλα θα μάθουν τους ρόλους τους παρακολουθώντας τη ζωή στο σπίτι με πρωταγωνιστές τους γονείς τους. Μπορεί σήμερα οι ρόλοι των γονιών να είναι πιο ισότιμοι, παρ' όλα αυτά η μαμά εξακολουθεί να περνάει περισσότερο χρόνο με τα παιδιά και φροντίζει το σπίτι περισσότερο από τον μπαμπά. Έτσι, η γυναίκα ταυτίζεται με τις παραδοσιακές ιδιότητες της δοτικότητας και της στοργής και ο άντρας με την υπευθυνότητα και τη δύναμη.

7. Ποιο είναι η αδυναμία του μπαμπά; Στη ζωή ενός παιδιού η γυναίκα είναι πολύ σημαντική: μαμά, δασκάλα, νταντά, γιαγιά. Όμως, τόσο τα αγόρια όσο και τα κορίτσια έχουν ανάγκη την αντρική παρουσία. Ιδιαίτερα για τα κορίτσια ο μπαμπάς είναι «ο πρώτος άντρας στη ζωή τους», αυτός καθιερώνει την εικόνα που θα έχουν στο μέλλον για το άλλο φύλο. Για τα αγόρια, από την άλλη, ο μπαμπάς είναι το ισχυρό πρότυπο. Επομένως η παρουσία του και ο τρόπος που φέρεται και λειτουργεί μέσα στην οικογένεια είναι καθοριστικός και για τα δύο φύλα.

8. Ποιο βοηθάει περισσότερο στην κουζίνα; Σε όλα τα παιδιά αρέσει να κάνουν ευχάριστα πράγματα. Η συνύπαρξη στην κουζίνα με τη μαμά ή τον μπαμπά είναι ιδιαίτερα δημιουργική, αλλά και διασκεδαστική τόσο για τα αγόρια όσο και για τα κορίτσια. Άλλωστε, το να φτιάχνεις κάτι με τα χέρια σου το οποίο τρώγεται κιόλας είναι μεγάλο επίτευγμα για τα παιδιά και τους δίνει χαρά. Παρ' όλα αυτά, οι γονείς παραδοσιακά παροτρύνουν περισσότερο τα κορίτσια να βοηθήσουν στη κουζίνα και τα αγόρια στα μαστορέματα. Αυτό ωστόσο σιγά σιγά αλλάζει ακολουθώντας τις αλλαγές στις κοινωνικές δομές.

9. Ποιο θέλει να ανακαλύψει πιο γρήγορα τον κόσμο; Το αγόρι. Από τη στιγμή που κάνουν τα πρώτα τους βήματα, τα μικρά αντράκια θέλουν να εξερευνήσουν τα πάντα, ξεκινώντας απ' όλες τις γωνιές του σπιτιού και

επεκτείνοντας την περιέργειά τους σε ολόκληρη την παιδική χαρά. Οι επιστήμονες μας λένε ότι οι λόγοι που συμβαίνει αυτό είναι γενετικοί. Έρευνες στον εγκέφαλο απέδειξαν ότι η ικανότητα του προσανατολισμού στα αγόρια είναι πολύ πιο αναπτυγμένη απ' ό,τι στα κορίτσια. Γι' αυτόν το λόγο οι μικροί εξερευνητές έχουν τη βεβαιότητα πως όπου και να πάνε πάντα θα βρίσκουν το δρόμο της επιστροφής. Ένα ακόμη στοιχείο είναι ότι οι ίδιοι οι γονείς παροτρύνουν τα αγόρια από μικρά να ανοίξουν τα φτερά τους. Πρόσφατη μελέτη σε αγόρια και κορίτσια νηπιακής ηλικίας έδειξε ότι τα κορίτσια ακούνε τη λέξη «πρόσεχε» τέσσερις φορές περισσότερο απ' ό,τι τα συνομήλικά τους αγόρια.

10. Ποιο κάνει πιο εύκολα «φίλους»; Στα αγόρια αρέσει να οργανώνονται σε ομάδες τεσσάρων έως έξι φίλων. Τα κορίτσια αισθάνονται καλύτερα όταν η παρέα για παιχνίδι αποτελείται από δύο έως τρεις φίλες. Λογικό, αφού πολλά παιδιά σημαίνει περισσότερη δράση και φασαρία. Το σίγουρο είναι ότι τόσο τα αγόρια όσο και τα κορίτσια έχουν όφελος από τη μεταξύ τους συναναστροφή. Μαθαίνουν διαφορετικές συμπεριφορές και συμπληρώνουν τις ικανότητες και τα ενδιαφέροντά τους.

<http://www.imommy.gr/niptia/anaptiksi/article/1856/agoria-koritsia-breite-tis-diafores/>

E. Ατάκες της δεκαετίας του ' 90

«Αγόρια ιππότες κορίτσια μαύρες κότες» «Κορίτσια στο στίπυ, αγόρια στην βουλή να πλένετε τα σώβρακα του Καραμανλή» «Αγόρια ρομπότ κορίτσια φερυ μποτ» «Αγόρια κανόνια κορίτσια μακαρόνια» «Κορίτσια μπαλαρίνες αγόρια μαύρες χήνες» (στις επικές μάχες αγοριών-κοριτσιών από τα πάρτι ως τα διαλείμματα στην αυλή)
<http://www.thestival.gr/xallara/item/190840-agoria-ippotes-koritsia-maures-kotes-oi-aksexastes-atakes-ton-90s-pou-mas-simadepsan>

ΣΤ. Ανταγωνισμός αγοριών και κοριτσιών (Από την ψυχολόγο Dr Rogge. Απόσπασμα από το βιβλίο *Δίνοντας και παίρνοντας μαθήματα ανατροφής*)

Η διαφορετική σωματική ανάπτυξη των κοριτσιών και των αγοριών δημιουργεί ένα χάσμα ανάμεσα στα δύο φύλα και συχνά μια έντονη εχθρότητα μεταξύ τους. Αυτό δεν συμβαίνει μόνο ανάμεσα στους μαθητές και τις μαθήτριες αλλά κι ανάμεσα στ' αδέρφια. Η ένταση μεταξύ τους κλιμακώνεται σ' αυτή τη φάση της ανάπτυξης. Το μεγαλύτερο από τα δύο αδέρφια —είτε αγόρι είναι είτε κορίτσι— δεν φέρεται και πολύ στοργικά στο μικρότερο. Το αντιμετωπίζει αφ' υψηλού, το κοροϊδεύει για τις αδυναμίες και τις ελλείψεις του, δεν το αφήνει σε χλωρό κλαρί. Τα μεγαλύτερα αδέρφια θέλουν την αναγνώριση της αξίας τους από τα μικρότερα. Κι όταν δεν παίρνουν τον οφειλόμενο σεβασμό, τότε ξεσπούν καβγάδες, λογομαχίες, θρήνοι και οδυρμοί.

Η απόρριψη και η υποτίμηση του αντίθετου φύλου αποτελεί έκφραση μιας συγκεκριμένης αναπτυξιακής δυναμικής. Τ' αγόρια και τα κορίτσια επεξεργάζονται την αντρική και γυναικεία τους ταυτότητα αντίστοιχα. Η πρώτη φάση κατά την οποία αρχίζει να διαμορφώνεται η ταυτότητα του φύλου είναι η ηλικία μεταξύ 4 και 5 ετών. Τα αγόρια και τα κορίτσια δεν θέλουν σ' αυτή τη φάση να έχουν καμία σχέση με το αντίθετο φύλο. Με τις σωματικές αλλαγές που συμβαίνουν —άλλοτε γρηγορότερα κι άλλοτε αργότερα— στην ηλικία μεταξύ 7 και 9 ετών έρχεται μια δεύτερη φάση κατά την οποία διαμορφώνεται μια πιο συγκεκριμένη πλέον ταυτότητα του φύλου. Προτού τ' αγόρια αναγνωρίσουν τα κορίτσια και τα κορίτσια τ' αγόρια, προτού και τα δύο φύλα μπορέσουν ν' αποδεχτούν ότι τ' αγόρια έχουν και κάποια γυναικεία χαρακτηριστικά, κι ότι τα κορίτσια έχουν στοιχεία της αντρικής προσωπικότητας, τα δύο φύλα κρατούν αποστάσεις μεταξύ τους, μερικές φορές με όχι και τόσο κομψό τρόπο.

Αυτή η φάση της ανάπτυξης είναι εξίσου σημαντική και για τ' αγόρια και για τα κορίτσια. «Πώς όμως πρέπει ν' αντιμετωπίζουμε τα υποτιμητικά για τις γυναίκες σχόλια των αγοριών;», είναι μια συχνή ερώτηση. Ο υποβιβασμός του αντίθετου φύλου είναι πράγματι συχνό φαινόμενο. Είναι φανερός στην επιθετική συμπεριφορά των αγοριών, ενώ στα κορίτσια είναι πολύ πιο κρυφός, ύπουλος καμιά φορά. Όταν οι γονείς παρατηρούν τέτοιου είδους αντιπαραθέσεις, δεν πρέπει να ξεχνούν δύο σημαντικά πράγματα: Πρώτα απ' όλα πρέπει να επιμένουμε στον αμοιβαίο σεβασμό, π.χ.: «Δεν μου αρέσει όπως μιλάς στη μικρή σου αδερφή. Να φέρεσαι όπως θα ήθελες να σου φέρονται!» ή «Όταν ήσουν 6 χρόνων κι εσύ πολλά πράγματα δεν τα ήξερες. Θα έπρεπε να είσαι πιο επιεικής με το μικρό σου αδερφό!».

-Αν ένα αγόρι παριστάνει τον “άντρα τον πολλά βαρύ” κι αυτό όχι μόνο απέναντι στα συνομήλικό του κορίτσια, αλλά και απέναντι στη μητέρα του, χρειάζεται ψυχραιμία αλλά και ξεκάθαρη αντιμετώπιση. Πρέπει να απαιτήσουμε σεβασμό από το παιδί.

Μια μητέρα μου διηγήθηκε ότι ο 9χρονος γιος της τής είπε πρόσφατα, «φέρε μου το χυμό», αφού είχε ήδη καθίσει στο τραπέζι. Όταν η μητέρα τον ρώτησε «γιατί;» εκείνος απάντησε ότι γι' αυτό είναι οι μανάδες. «Για τι άλλο;» πρόσθεσε κοιτάζοντας την υπεροπτικά.

«Έμεινα άναυδη!», μου λέει. «Δεν του έφερα βέβαια το χυμό. Τον αγνόησα!».

Τις προκλητικές παραβιάσεις των ορίων δεν πρέπει να τις αγνοούμε, γιατί μ' αυτή τη συμπεριφορά το παιδί δοκιμάζει τις ανθρώπινες σχέσεις. Μπορούμε ν' απαντήσουμε ήρεμα: «Ξέρεις πού είναι ο χυμός!» ή «Δεν στον φέρνω!». Κι όταν συνέλθουμε από την έκπληξή μας, μπορούμε επίσης να πούμε σοβαρά στο παιδί: «Σε σέβομαι και θα ήθελα να με σέβεσαι κι εσύ! Κουβέντες, σαν αυτή που ξεστόμισες πριν, είναι προσβλητικές. Δεν τις δέχομαι!».

<http://www.boro.gr/134863/oi-kavgades-agoriwn-koritsiwn-h-yipotimhsh-toy-alloy-fyloy-sthn-paidikh-hlikia>

Z. Αγόρια και κορίτσια ερωτεύονται (Από την Αλεξάνδρα Καππάτου Ψυχολόγο - Παιδοψυχολόγο – Συγγραφέα)

Η πρώτη ερωτική σχέση των εφήβων δεν εκφράζει απαραίτητα και τον «πρώτο έρωτα».

Όταν το παιδί σας είναι ερωτευμένο: - Τα παιδιά συνήθως είναι πανευτυχή όταν είναι ερωτευμένα. Είναι η πιο όμορφη φάση της ζωής τους και όλα μοιάζουν παραμυθένια.

- Ο ερωτευμένος έφηβος νιώθει σαν βασιλιάς όσο όλα πάνε καλά και σαν ζητιάνος αν το ταίρι του παραμελήσει τη σχέση. Και μπορεί να θεωρήσει ότι ο άλλος τον παραμελεί επειδή απλώς έχει να διαβάσει και δεν μπορεί να βγει μαζί του για καφέ. Όταν απεναντίας είναι μαζί, όλα είναι όμορφα και θαυμαστά. Οι νεαροί και οι νεαρές παίρνουν από τη σχέση τους τεράστια ορμή για την ζωή και αισθάνονται πως έχουν τη δύναμη να επιτύχουν τα πάντα.

- Οι ερωτικές σχέσεις λειτουργούν στην εφηβεία συχνά με πολύ κτητικό και απόλυτο τρόπο. Όσο ερωτευμένο κι αν είναι ένα παιδί πρέπει να διατηρεί τις σχέσεις του με άλλους ανθρώπους, να έχει το ζωτικό του χώρο, το προσωπικό του ημερολόγιο, τις προσωπικές του επιλογές κ.λπ. Προσπαθήστε να δείξετε στο παιδί σας από νωρίς πόσο σημαντικό είναι ο καθένας μέσα στη σχέση να διατηρεί την αυτονομία του και να αποδέχεται τη διαφορετικότητα του άλλου.

- Ο έφηβος καλό είναι να μοιράζεται με το σύντροφό του τις ίδιες βασικές αρχές. Αν αυτό δεν συμβαίνει, τότε πρέπει να υπογραμμίσετε διπλά στο παιδί σας τη διαφορά της υγιούς εμπιστοσύνης από την τυφλή εμπιστοσύνη. Υπάρχουν, για παράδειγμα, έφηβοι που μπλέκουν με ναρκωτικά, επειδή δείχνουν υπέρμετρη εμπιστοσύνη στο σύντροφό τους, δεν διανοούνται ότι θα τους κάνει ποτέ κάτι κακό και δοκιμάζουν με το ταίρι τους διάφορες ουσίες. Ο σύντροφος του παιδιού σας μπορεί όντως να μην έχει κακές προθέσεις. Ίσως το ίδιο θεωρεί το χάσις κάτι αθώο. Στην προκειμένη περίπτωση όμως, δεν μετρούν μόνον οι προθέσεις –μετρά κυρίως το αποτέλεσμα.

- Σε κάποιες περιπτώσεις πιθανόν τα αισθήματα να μην είναι αμοιβαία ή να μην είναι εξίσου ισχυρά και από την άλλη πλευρά. Ίσως ο ένας από τους δύο να εκμεταλλεύεται την αδυναμία του άλλου και να τον χειραγωγεί συστηματικά. Αν το δικό σας παιδί «κάνει τον άλλο ό,τι θέλει», μην παινεύεστε. Αναρωτηθείτε για ποιο λόγο το παιδί σας (αγόρι ή κορίτσι) θέλει τον άλλο «υποτακτικό» του. Δεν θέλει μια ισότιμη σχέση; Βιώνει τον έρωτα ή βλέπει τη σχέση σαν μια ευκαιρία για επιβολή; Αν ναι, γιατί έχει τόσο μεγάλη ανάγκη επίδειξης δύναμης επάνω σε ένα άλλο ανθρώπινο πλάσμα; Ίσως χρειάζεται έμμεσα τη βοήθειά σας για τις ισορροπίες του.

Το ίδιο ισχύει και αν το πρόβλημα είναι αντίστροφο, όταν δηλαδή το παιδί σας να είναι εκείνο που «άγεται και φέρεται» άβουλα από το ταίρι του.

Στην περίπτωση λοιπόν που το παιδί σας επιτρέπει να το χρησιμοποιούν, διερευνήστε διακριτικά τους λόγους και προσπαθήστε να ενισχύσετε την αυτοεκτίμησή του. Συνήθως τα παιδιά που δέχονται υποτιμητικές συμπεριφορές είναι εκείνα που νιώθουν ότι «δεν αξίζουν».

.... Καμιά φορά οι έφηβοι αγόρια και κυρίως κορίτσια «μπλέκουν» με μεγαλύτερα παιδιά, αλλά το κρύβουν. Οι μεγάλες διαφορές ηλικίας μπορεί να δημιουργήσουν και μεγάλα προβλήματα, γιατί ο ωριμότερος, ακόμα κι αν είναι μόλις 19 ετών, μπορεί εύκολα να κατευθύνει και να χειραγωγήσει τον μικρότερο έφηβο.

- Αν το παιδί σας δεν θέλει να μιλήσει για την ερωτική του ζωή, σεβαστείτε το, αλλά αναρωτηθείτε και μήπως κρύβει κάτι.

<http://www.akappatou.gr/index.php/arxeio-arthra-protoselida/4534-efiveia-i-sxesi-me-to-allo-fylo>

H. Η γυναίκα στην Ορθόδοξη Εκκλησία

Είναι γεγονός αναντίρρητο ότι σε κάθε εποχή οι γυναίκες ήταν κοντά στην Εκκλησία περισσότερο από τους άνδρες. Παρ' όλ' αυτά οι γυναίκες -ή τουλάχιστον αρκετές από αυτές- είχαν πάντοτε ορισμένα «παράπονα» για την «μεταχείριση» που η Εκκλησία -και μάλιστα η Ορθόδοξη- έχει επιφυλάξει γι' αυτές. Πιο συγκεκριμένα, οι γυναίκες προβληματίζονται συνήθως για τούτο: Ο χριστιανισμός θεωρεί τη γυναίκα κατώτερη από τον άνδρα;

Τι νόημα έχει εκείνο το «η δε γυνή ίνα φοβήται τον άνδρα» στο αποστολικό ανάγνωσμα του μυστηρίου του γάμου; Απόρροια του βασικού αυτού προβληματισμού, δύο επιμέρους απορίες: Γιατί οι γυναίκες δεν χειροτονούνται Κληρικοί;

Η γυνή ίνα φοβήται τον άνδρα: Θέλω εξ' αρχής να σημειώσω ότι δεν υπάρχει καμία απολύτως υποτίμηση της γυναίκας από τον χριστιανισμό. Η Αγία Γραφή -στο βιβλίο της Γενέσεως- ομιλεί για την πλάση του ανθρώπου -ο οποίος αποτελεί την κορωνίδα της θείας δημιουργίας- αποδίδοντας αξιολογική ισότητα και στα δύο φύλα. «Και

εποίησεν ο θεός τον άνθρωπον, κατ' εικόνα Θεού εποίησεν αυτόν, άρσεν και θήλυ εποίησεν αυτούς». Η δημιουργική πνοή του Θεού φέρει τον άνθρωπο -άνδρα και γυναίκα- από την ανυπαρξία στην ύπαρξη.

Στο πρόσωπο της Υπεραγίας Θεοτόκου, η γυναίκα υπερυψώνεται σε θέση που ποτέ κανείς άνδρας δεν έφθασε, αφού ο Χριστός έχει μεν μητέρα κατά σάρκα, αλλά όχι και πατέρα! Η χριστιανική διδασκαλία απελευθέρωσε τη γυναίκα από την τυραννία του παλαιού κόσμου, ενώ ο Απόστολος Παύλος ήταν εκείνος που διακήρυξε επίσημα - και μάλιστα σε εποχές που δεν άντεχαν τέτοια «φεμινιστικά» κηρύγματα- πώς «ουκ ένι άρσεν και θήλυ, πάντες γαρ υμείς εις εστέ εν Χριστώ Ιησού». Η δε φράση του στο αποστολικό ανάγνωσμα του γάμου πρέπει να σχολιασθεί σε σχέση και με όσα προηγούνται και αναφέρονται **στις υποχρεώσεις του άνδρα και πάντως αναφέρεται στον σεβασμό και όχι στον φόβο μέσα στον γάμο, αφού «η αγάπη έξω βάλλει τον φόβον».**

Η Εκκλησία ανέδειξε μεγάλες Αγίες, που σήμερα τιμώνται από τον λαό μας με ιδιαίτερο σεβασμό και εμπιστεύθηκε στην γυναίκα το σύνολο σχεδόν του κοινωνικού και φιλανθρωπικού της έργου. Προστάτευσε τη γυναίκα και την δικαίωσε. Είναι χαρακτηριστικός στο σημείο αυτό ο σχετικός λόγος του Αγίου Γρηγορίου του Θεολόγου. Στην εποχή του ο νόμος τιμωρούσε μόνο τη γυναίκα -και μάλιστα παραδειγματικά- στην περίπτωση της μοιχείας, ενώ άφηνε τον άνδρα ατιμώρητο. **Ο Άγιος ελέγχει δριμύτατα το γεγονός αυτό και αποφαινεται το κλασσικό πλέον : «Άνδρες οι νομοθετούντες, δια τούτο κατά γυναικών η νομοθεσία!»**

Γυναίκες και Ιερωσύνη: Έχοντας υπ' όψιν τα παραπάνω νομιζω ότι εύκολα κανείς μπορεί να συμπεράνει ότι η μη χειροτονία των γυναικών δεν σημαίνει υποτίμηση της γυναίκας. Το ερώτημα λοιπόν που προκύπτει είναι: Γιατί η Εκκλησία δεν χειροτονεί και γυναίκες; Δεν υπάρχει κανένας δογματικός περιορισμός σε αυτό. Θεωρητικά δηλαδή και οι γυναίκες μπορούν να χειροτονηθούν Ιερείς στην Ορθόδοξη Εκκλησία, αφού καμία απαγόρευση δεν υφίσταται. Ο Κύριος όμως διάλεξε ως μαθητές Του τους 12 εκείνους απλούς κι ολιγογράμματος ψαράδες της λίμνης Γεννησαρέτ και σε αυτούς μετέδωσε το χάρισμα της ιερωσύνης.

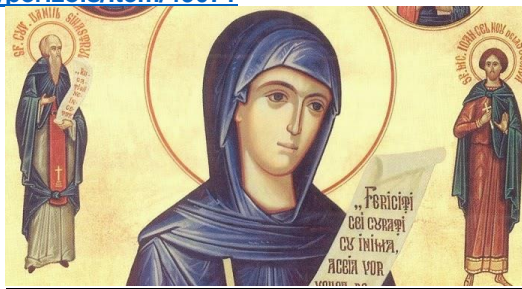
Οι Απόστολοι με τη σειρά τους το μετέδωσαν στις επόμενες γενιές. Η Εκκλησία μας σεβάστηκε την επιλογή αυτή του Κυρίου και δεν μετέδωσε τη χάρη της ιερωσύνης στις γυναίκες, χωρίς καθόλου αυτό να σημαίνει υποτίμησή τους. Κι εμείς σήμερα μένουμε πιστοί σε μία παράδοση είκοσι αιώνων, που θέλει τον ιερό αυτό θεσμό να διακονείται από άνδρες και που τελικώς έλαβε τον χαρακτήρα Ιερού Κανόνα. **Είναι χαρακτηριστικό ότι στη χειροτονία γυναικών προχώρησαν οι προτεστάντες, οι οποίοι όμως δεν αναγνωρίζουν την ιερά παράδοση.** Εμείς εδώ στην Ορθοδοξία σεβόμαστε την ιερότητα της Παράδοσής μας -που είναι ισόκυρη με την Αγία Γραφή- και τηρούμε με ευλάβεια όσα οι προηγούμενες γενιές των Αγίων Πατέρων μας παρέδωσαν.

Η ιερωσύνη είναι διακονία και όχι αξίωμα, συνεπώς η θέση των Ιερέων είναι υπηρετική και όχι κυριαρχική. Συνεπώς τα ερωτήματα διαμορφώνονται κάπως έτσι : Γιατί να μην συνεχίσουμε να σεβόμαστε αυτήν την παράδοση; Τι έχουμε να κερδίσουμε καταστρατηγώντας την; Τι έχουμε να χάσουμε τηρώντας την;

Οι Γυναίκες στο Ιερό Βήμα: Ένα άλλο ζήτημα αφορά την απαγόρευση εισόδου στο Ιερό Βήμα για τις γυναίκες, ενώ αντίθετα επιτρέπεται στους άνδρες. Η άποψη αυτή είναι εντελώς λανθασμένη! Η Εκκλησία, με συγκεκριμένους κανόνες της, απαγορεύει την είσοδο στο Άγιον Βήμα «εις πάντα λαϊκόν», άνδρα και γυναίκα. Το «Ιερό» -ένα τόπος «φρικτός»- είναι μόνο για τους Κληρικούς, που πρόκειται να προσφέρουν εκεί τη λατρεία προς τον Θεό. Και επιτρέπεται η προσωρινή παραμονή σε αυτό σε κάποιους λαϊκούς, που έχουν ειδικά «διαβασθεί» από τον Επίσκοπο, προκειμένου να βοηθούν τον Ιερέα, π.χ. τα «παπαδάκια», οι νεωκόροι κλπ. Η ευχή αυτή του Επισκόπου μπορεί να διαβασθεί και σε γυναίκες. Έτσι η απαγόρευση εισόδου ισχύει εξίσου και για τους άνδρες και για τις γυναίκες, οι οποίοι πρέπει όλοι να βρίσκονται στον κυρίως Ναό και από εκεί να συμμετέχουν στην λατρευτική πράξη. **Αυτή είναι η διδασκαλία και η τάξη της Εκκλησίας μας.**

Οι γυναίκες αποτελούν το ζωτικότερο τμήμα του χριστευωνύμου πληρώματός μας. Κάθε εννοία στηρίζει πολλά στις πλάτες τους. Αλλά κι εκείνες δεν νοιώθουν καθόλου μειονεκτικά. Αντίθετα ζουν και χαίρονται την κάθε προσφορά τους, που γίνεται με πολύ μεράκι και ενθουσιασμό. **Αυτή είναι η μοναδικότητα της Εκκλησίας μας, η οποία λιτανεύει σήμερα στον κόσμο μας την σωτηρία και την απολύτρωση που έφερε ο Χριστός για τον άνδρα και τη γυναίκα.**

<http://www.vimaorthodoxias.gr/perizois/item/49071>

Θ. Η αγία Παρασκευή η Επιβατηνή (μία ξεχωριστή γυναίκα)

Η Οσία άκμασε στα μέσα του 10ου αιώνα, ήταν ίσως το πρώτο παιδί της οικογένειας. Οι γονείς της ήταν φιλόθεοι και ευσεβείς και κοσμούσαν το βίο τους με ελεημοσύνες και αρετές. Στην Ανατολική Θράκη δύο πόλεις έριζαν σχετικά με την Οσία, οι Επιβάτες, τόπος καταγωγής της, ωραία κωμόπολη στα θρακικά παράλια της Προποντίδας και η επίσης όμορφη Καλλικράτεια, τόπος κοίμησής της. Η Παρασκευή πλάστηκε κατά το πρότυπο των γονιών της, Σ' αυτήν μεταδόθηκαν όλα τα φιλεύσπλαχνα και φιλάνθρωπα αισθήματά τους. Τόσο, ώστε κάποια μέρα καταστενοχωρήθηκε, όταν βρέθηκε με την παιδαγωγό της σε κάποια εξοχή, και εκεί συνάντησε μια κοπέλα ρακένδυτη. Την πόνεσε πολύ και θέλησε να της δώσει χρήματα, αλλά με λύπη παρατήρησε ότι δεν είχε

μαζί της. Για πρώτη φορά σκέφτηκε ότι ήταν καλό να φορούσε κοσμήματα. Έφερε όμως χρυσό σταυρό πάνω της. Αμέσως χωρίς δισταγμό κινήθηκε, για να το βγάλει και να το δώσει στη φτωχή κοπέλα, αλλά η παιδαγωγός δεν την άφησε: «Δεν είναι ορθόν να δώσεις ως ελεημοσύνην τον σταυρόν σου» της είπε. Η δε Παρασκευή απάντησε: «Ο σταυρός μάς εδίδαξε την ελεημοσύνην, δεν αρμόζει τόση στέρσις, εν μέσω κοινωνίας εχούσης αρχηγόν τον Χριστόν. Μια τοιαύτη κοινωνία έπρεπε να αγνοεί την ένδειαν» και αμέσως έδωσε στη νέα το σταυρό.

Πολλές φορές έδωσε τα φορέματά της στους φτωχούς. Μάλιστα, σε βαρύ χειμώνα έβγαλε το πανωφόρι της στη μέση του δρόμου και το έδωσε σε νεαρό κορίτσι που έτρεμε από το κρύο. Μόλις μεγάλωσε άφησε τους γονείς, τους δούλους της κι όλους τους συγγενείς και αναχώρησε από την πατρίδα της. Μετέβηκε στην Κωνσταντινούπολη. Προσκύνησε πολλούς ναούς και πολλών αγίων λείψανα και έλαβε τις ευχές και ευλογίες αγίων ανδρών και γυναικών, οι οποίοι βρίσκονταν εκεί. Κι αφού απόλαυσε όλα τα θεία καλά, τα οποία είχε τότε η Κωνσταντινούπολη, έφυγε και πήγε αντίκρου στη Χαλκηδόνα. Από εκεί πήγε στην Ηράκλεια του Πόντου, για να βρει αγίους και αγίες, να διδαχθεί την αρετή και τόπο κατάλληλο, για να λατρέψει και να ευχαριστήσει το Χριστό.

Η Παρασκευή ποθούσε να πάει στα Ιεροσόλυμα για να προσκυνήσει τους Αγίους Τόπους. Γι' αυτό παρακαλούσε θερμά την Παναγία να την αξιώσει να τους επισκεφθεί. Η δέησή της εισακούστηκε. Αφού, λοιπόν, πρώτα ασκήθηκε στις αρετές στο ναό της Θεοτόκου – ο Θεός οικονόμησε -βρέθηκαν κάποιοι ευλαβείς χριστιανοί και την πήραν στη συνοδεία τους και έτσι πήγε στα Ιεροσόλυμα. Αφού απόλαυσε την αγιότητα των ιερών τόπων, τους οποίους περπάτησαν τα άγια πόδια του Κυρίου, πέταξε από εκεί σαν πουλί και πήγε στην έρημο του Ιορδάνη, βρήκε γυναικείο μοναστήρι και έμεινε σ' αυτό. Το ένδυμά της ήταν ένα και μόνο και αυτό παλιό και σχισμένο, στρώμα της μία ψάθα. Χωρίς τροφή, νερό και ύπνο περνούσε τις μέρες της εβδομάδας. Μια φορά Σάββατο και Κυριακή έτρωγε λίγο άρτο και έπινε λίγο νερό. Τα μάτια της ήταν πηγή το δακρύων το στόμα της φιάλη αρωματική. Από τα χείλη της έβγαιναν ακατάπαυστα ύμνοι με ευωδία πνευματική. Έμεινε στο μοναστήρι πέντε χρόνια, έφυγε από εκεί σε ηλικία 25 χρονών, και πήγε στην Ιόππη. Από εκεί επιβιβάστηκε σε πλοίο και επανήλθε στην πατρίδα της όπου και επιδόθηκε με περισσότερο ζήλο στην ανακούφιση των πτωχών και ασθενών. Λέγεται ότι σχημάτισε και ευσεβή ένωση «Φιλόπρωχο Αδελφότητα», της οποίας οι αδελφές περισυνέλεξαν ορφανά και απροστάτευτα παιδιά και τα φρόντιζαν με πολλή επιμέλεια και στοργή.

Οι γονείς της πέθαναν ευχαριστημένοι από τον ενάρετο και άγιο βίο της κόρης τους. Η Παρασκευή, αφού εργάστηκε ψυχικά και σωματικά στην πατρίδα της, δεν κάθισε για πολύ. Ταξίδεψε και πάλι στην Κωνσταντινούπολη. Εκεί προσκύνησε τον περιβόητο και περιλαμπρο ναό της Αγίας του Θεού Σοφίας, έπειτα πήγε σε μοναστήρια και ναούς όπου συναναστράφηκε και συνομίλησε με αγίους άνδρες και αγίες γυναίκες και επισκέφθηκε ευαγή ιδρύματα. Πρόσφερε πολλά θρησκευτικά αφιερώματα και μοίρασε την περιουσία των γονιών της τρέφοντας πεινασμένους, ποτίζοντας διψασμένους και ντύνοντας γυμνούς σύμφωνα με τη διδασκαλία του μεγάλου Διδασκάλου.

Τελείωσε τα προσκυνήματα και επέστρεψε με το πλοίο στην πατρίδα της, καταπονημένη και εξασθενημένη σωματικά. Ενέσκηψε μεγάλη τρικυμία. Με κόπους και πολλούς κινδύνους αγωνίζονταν οι ναύτες να αράξουν το πλοίο σε ασφαλή τοποθεσία. Η Παρασκευή, αισθανόμενη τον κίνδυνο, φώναζε δυνατά «καλή κράτει» και μέχρι σήμερα, κατά την παράδοση, ο τόπος φέρει αυτό το όνομα. Ονομάστηκε Καλλικράτεια.

Όταν το πλοίο προσάραξε στη ξηρά, έμεινε στην περιοχή και μόνασε στο ναό των Αγίων Αποστόλων στην Καλλικράτεια. Αγωνιζόμενη εκεί τους συνηθισμένους της αγώνες, πέρασε δύο έτη και όταν έφθασε στην τελειότητα της αρετής και σε μέτρον της ηλικίας του πληρώματος του Χριστού, κοιμήθηκε και τελείωσε όσια το δρόμο της πρόσκαιρης αυτής ζωής. Μόλις κατέβηκε από το πλοίο, παρέδωσε την αγία ψυχή της στον Κύριο σε ηλικία μόλις 27 ετών, ικετεύοντας τον παντοδύναμο Θεό να τρέχει σε βοήθεια όλων όσων επικαλούνται το όνομά της.

Σήμερα το λείψανο της Οσίας βρίσκεται στο Ναό των Τριών Ιεραρχών, στο Ιάσιο της Ρουμανίας.

Η Ορθόδοξος Εκκλησία την εορτάζει στις 14 Οκτωβρίου.

<https://fdathanasiou.wordpress.com/2012/10/12>

I. Συνυπάρχουμε με σκοπό στη ζωή μας γίνεται αυτό που λέει ο λόγος του Θεού

Αγόρια και κορίτσια καλούνται να συνυπάρχουν. Να έχουν αγάπη. Και να θυμούνται ότι αξία στη ζωή δίνει ο λόγος του Θεού. Δεν υπάρχει ανωτερότητα ή κατωτερότητα, μόνο διαφορετικότητα, που όμως γίνεται ενότητα στην αγάπη και στη σχέση με τον Χριστό. Να χαιρόμαστε που είμαστε διαφορετικοί λοιπόν και να δείχνουμε αγάπη ο ένας στον άλλο, αγόρια και κορίτσια.

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 3

Όψεις του κακού στη ζωή μας

Α. Το κακό αποκαλύπτει τον αληθινό μας εαυτό (Λουκ. η´ 26-39)

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐλθόντι τῷ Ἰησοῦ εἰς τὴν χώραν τῶν Γαδαρηνῶν, ὑπήντησεν αὐτῷ ἀνὴρ τις ἐκ τῆς πόλεως, ὃς εἶχε δαιμόνια ἐκ χρόνων ἱκανῶν, καὶ ἱμάτιον οὐκ ἐνεδιδύσκετο καὶ ἐν οἰκίᾳ οὐκ ἔμενεν, ἀλλ´ ἐν τοῖς μνήμασιν. Ἰδὼν δὲ τὸν Ἰησοῦν καὶ ἀνακράξας προσέπεσεν αὐτῷ καὶ φωνῆ μεγάλης εἶπε· Τί ἐμοὶ καὶ σοί, Ἰησοῦ, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου; δέομαί σου, μὴ με βασανίσῃς. Παρήγγειλε γὰρ τῷ πνεύματι τῷ ἀκαθάρτῳ ἐξελθεῖν ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου. Πολλοῖς γὰρ χρόνοις συνηρπάκει αὐτόν, καὶ ἐδεσμεῖτο ἀλύσει καὶ πέδαις φυλασσόμενος, καὶ διαρρήσων τὰ δεσμὰ ἠλαύνετο ὑπὸ τοῦ δαίμονος εἰς τὰς ἐρήμους. Ἐπηρώτησε δὲ αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς λέγων· Τί σοὶ ἐστὶν ὄνομα; Ὁ δὲ εἶπε· Λεγεών· ὅτι δαιμόνια πολλὰ εἰσῆλθον εἰς αὐτόν· καὶ παρεκάλει αὐτὸν ἵνα μὴ ἐπιτάξῃ αὐτοῖς εἰς τὴν ἄβυσσον ἀπελθεῖν. Ἦν δὲ ἐκεῖ ἀγέλη χοίρων ἱκανῶν βοσκομένων ἐν τῷ ὄρει· καὶ παρεκάλουν αὐτὸν ἵνα ἐπιτρέψῃ αὐτοῖς εἰς ἐκείνους εἰσελθεῖν· καὶ ἐπέτρεψεν αὐτοῖς. Ἐξελθόντα δὲ τὰ δαιμόνια ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου εἰσῆλθον εἰς τοὺς χοίρους, καὶ ὤρμησεν ἡ ἀγέλη κατὰ τοῦ κρημνοῦ εἰς τὴν λίμνην καὶ ἀπεπνίγη. Ἰδόντες δὲ οἱ βόσκοντες τὸ γεγενημένον ἔφυγον, καὶ ἀπήγγειλαν εἰς τὴν πόλιν καὶ εἰς τοὺς ἀγρούς. Ἐξῆλθον δὲ ἰδεῖν τὸ γεγονός, καὶ ἦλθον πρὸς τὸν Ἰησοῦν καὶ εὗρον καθήμενον τὸν ἄνθρωπον, ἀφ´ οὗ τὰ δαιμόνια ἐξεληλύθει, ἱματισμένον καὶ σωφρονοῦντα παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἐφοβήθησαν. Ἀπήγγειλαν δὲ αὐτοῖς οἱ ἰδόντες πῶς ἐσώθη ὁ δαιμονισθείς. Καὶ ἠρώτησαν αὐτὸν ἅπαν τὸ πλῆθος τῆς περιχώρου τῶν Γαδαρηνῶν ἀπελθεῖν ἀπ´ αὐτῶν, ὅτι φόβῳ μεγάλῳ συνείχοντο. Αὐτὸς δὲ ἐμβὰς εἰς τὸ πλοῖον ὑπέστρεψεν. Ἐδῆετο δὲ αὐτοῦ ὁ ἀνὴρ, ἀφ´ οὗ ἐξεληλύθει τὰ δαιμόνια, εἶναι σὺν αὐτῷ· ἀπέλυσε δὲ αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς λέγων· Ὑπόστρεφε εἰς τὸν οἶκόν σου καὶ διηγοῦ ὅσα ἐποίησέ σοι ὁ Θεός. Καὶ ἀπῆλθε καθ´ ὅλην τὴν πόλιν κηρύσσων ὅσα ἐποίησεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς.

Απόδοση σέ ἀπλή γλῶσσα

Ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, καθὼς ἔφτασε ὁ Ἰησοῦς στὴν περιοχὴ τῶν Γαδαρηνῶν, τὸν συνάντησε κάποιος ἄνδρας ἀπὸ τὴν πόλιν, τοῦ εἶχε μέσα του δαιμόνια ἀπὸ πολὺν καιρὸν. Ρούχο δὲν ντυνόταν οὔτε ἔμενε σὲ σπίτι, ἀλλὰ ζοῦσε στὰ μνήματα. Ὅταν εἶδε τὸν Ἰησοῦ, ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ, ἔπεσε στὰ πόδια του καὶ τοῦ εἶπε μὲ δυνατὴ φωνή· «Τί δουλειὰ ἔχεις ἐσὺ μ' ἔμένα Ἰησοῦ, Υἱὸ τοῦ ὑψίστου Θεοῦ; Σὲ παρακαλῶ μὴ μὲ βασανίσῃς». Αὐτὰ τὰ εἶπε, γιατί ὁ Ἰησοῦς εἶχε διατάξει τὸ δαιμονικὸ πνεῦμα νὰ βγεῖ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο. Ἀπὸ πολλὰ χρόνια τὸν εἶχε στὴν ἐξουσία του, καὶ γιὰ νὰ τὸν συγκρατήσουν τὸν ἔδεναν μὲ ἀλυσίδες καὶ τοῦ ἔβαζαν στὰ πόδια σιδερένια δεσμά. Ἐκείνος ὁμως ἔσπαζε τὰ δεσμά, καὶ τὸ δαιμόνιο τὸν ὀδηγοῦσε σὲς ἔρημιες. Ὁ Ἰησοῦς τὸν ρώτησε· «Ποῖ ἐστὶν τὸ ὄνομά σου;» Ἐκεῖνος ἀπάντησε· «Λεγεὼν»· γιατί εἶχαν μπεῖ μέσα του πολλὰ δαιμόνια. Τὰ δαιμόνια, λοιπόν, τὸν παρακαλοῦσαν νὰ μὴν τὰ διατάξει νὰ πᾶνε στὴν ἄβυσσος. Ἐκεῖ κοντὰ ἦταν ἕνα κοπάδι ἀπὸ πολλοὺς χοίρους ποὺ ἔβοσκαν στὸ βουνό, καὶ τὰ δαιμόνια παρακαλοῦσαν τὸν Ἰησοῦ νὰ τοὺς ἐπιτρέψει νὰ μποῦν στοὺς χοίρους, καὶ τοὺς τὸ ἐπέτρεψε. Βγήκαν, λοιπόν, ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο καὶ μπήκαν στοὺς χοίρους. Τότε τὸ κοπάδι ὄρμησε πρὸς τὸν γκρεμὸ καὶ πνίγηκε στὴ λίμνη. Μόλις οἱ βοσκοὶ εἶδαν τί ἔγινε, ἔφυγαν καὶ τὸ εἶπαν στὴν πόλιν καὶ στὴν ὑπαιθρο. Βγήκαν οἱ ἄνθρωποι νὰ δοῦν τί ἔγινε καὶ ἦρθαν κοντὰ στὸν Ἰησοῦ. Βρῆκαν τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὸν ὁποῖο βγήκαν τὰ δαιμόνια νὰ κάθεται δίπλα στὸν Ἰησοῦ, νὰ φοράει ρούχα καὶ νὰ φέρεται λογικά, καὶ φοβήθηκαν. Ὅσοι εἶχαν δεῖ τί εἶχε γίνει, τοὺς εἶπαν γιὰ τὸ πῶς ὁ δαιμονισμένος σώθηκε. Τότε ὅλο τὸ πλήθος ἀπὸ τὴν περιοχὴ τῶν Γαδάρων παρακαλοῦσαν τὸν Ἰησοῦ νὰ φύγει ἀπὸ κοντὰ τους, γιατί τοὺς εἶχε πιάσει μεγάλος φόβος. Ἐκεῖνος μπήκε στὸ πλοιάριο γιὰ νὰ γυρίσει πίσω. Ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὸν ὁποῖο εἶχαν βγεῖ τὰ δαιμόνια τὸν παρακαλοῦσε νὰ τὸν πάρει μαζί του. Ὁ Ἰησοῦς ὁμως τοῦ εἶπε νὰ φύγει, μὲ τὰ παρακάτω λόγια· «Γύρισε στὸ σπίτι σου καὶ διηγῆσου ὅσα ἔκανε σ' ἐσένα ὁ Θεός». Ἐκεῖνος ἔφυγε διαλαλώντας σ' ὅλη τὴν πόλιν ὅσα ἔκανε σ' αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς.

B. Ερμηνευτικά σχόλια

Γαδαρηνοί: Τα Γάδαρα ἦταν μία πόλιν στὴν ευρύτερη περιοχὴ τῆς Δεκαπόλεως, ἀνατολικά του Ἰορδάνη, σὲ σημαντικὴ ἀπόσταση ἀπὸ τὴ λίμνη Γεννησαρέτ. Γνώριζε μεγάλη ἀκμὴ ἐκείνη τὴν εποχὴ καὶ τὰ περὶχωρὰ τῆς ἀπλώνονταν μέχρι τὴν νοτιοανατολικὴ ὄχθη τῆς λίμνης. Ἔτσι ἡ ἀπέναντι ὄχθη τῆς Γαλιλαίας, ἦταν γνωστὴ καὶ ὡς «χώρα τῶν Γαδαρηνῶν». Οἱ Γαδαρηνοὶ ἀν καὶ ἦταν Ἰουδαῖοι δὲν τηροῦσαν τὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ. Ἦταν ἄνθρωποι ποὺ τοὺς ἐνδιέφερε τὸ κέρδος. Γι' αὐτὸ γιὰ παράδειγμα ἐνῶ ὁ Μωσαϊκὸς Νόμος ἀπαγόρευε τὴν βρώση χοιρινοῦ κρέατος ἐκεῖνοι ἐξέτρεφαν κοπάδια ἀπὸ χοίρους γιὰ νὰ τοὺς πουλᾶνε στοὺς εἰδωλολάτρεις ποὺ κατοικοῦσαν στὴν περιοχὴ τῆς Γαλιλαίας.

Ρούχο δὲν ντυνόταν οὔτε ἔμενε σὲ σπίτι, ἀλλὰ ζοῦσε στὰ μνήματα: Ἡ κατάσταση τοῦ δαιμονισμένου ἦταν τραγικὴ. Δὲν φοροῦσε ρούχα, δὲν εἶχε σχέσεις μὲ τοὺς υπόλοιπους Γαδαρηνούς καὶ φόβιζε κάθε ἄνθρωπο ποὺ βρισκόταν στὸ διάβα του. Ἡ δύναμη ἰσοδυναμοῦσε μὲ αὐτὴ ἐκατὸ ἀντρῶν καὶ κάθε φορὰ ποὺ τὸν ἔδεναν μὲ ἀλυσίδες ἐκεῖνος τὶς ἔσπαγε. Κατάλυμα ἐβρίσκει μόνον στὰ μνήματα, καθὼς οἱ τάφοι ποὺ τότε ἦταν μέσα σὲ βράχους, ἦταν τὰ μόνὰ μέρη ποὺ μπορούσαν νὰ τὸν προφυλάξουν ἀπὸ τὸν καυτὸ ἥλιο καὶ τὸ κρύο τοῦ χειμῶνα. Ἔτσι μὲ τὰ χρόνια ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἀπομονώθηκε καὶ ἦταν ἀκόμη καὶ στὴν οἰκογένεια τοῦ δύσκολο νὰ ἐπικοινωνήσουν μαζί του. Ἀλλὰ κι ἐμεῖς σήμερα, σαν τὸν δαιμονισμένο, δὲν βιώνουμε ἐντονα τὸ συναίσθημα τῆς μοναξιάς καὶ βρισκόμαστε ἀπομονωμένοι ἀπὸ τοὺς γύρω μας; Τὴν ἔχουμε ἀραγε ἐπιλέξει ἐμεῖς ἢ μήπως εἶναι οἱ ἐπιλογές καὶ ὁ τρόπος ποὺ ζοῦμε ποὺ μας ἐμποδίζουν νὰ ἐρθοῦμε σὲ ἀληθινὴ κοινωνία μὲ τοὺς ἀνθρώπους;

«Σὲ παρακαλῶ μὴ μὲ βασανίσῃς»: Ἐδῶ δὲν μιλάει ὁ ἄνθρωπος, ἀλλὰ ὁ δαίμονας ποὺ τὸν ἔχει κυριεύσει. Ἡ δύναμη τοῦ διαβόλου πάνω στὸ δαιμονισμένο ἦταν πλέον τόσο μεγάλη ποὺ ὀριζε κάθε στοιχεῖο τοῦ χαρακτήρα καὶ τῆς ζωῆς του. Αὐτὸς ὁμως ποὺ εἶχε τόση δύναμη πάνω σὲ ἕνα ἄνθρωπο, ἔτρεμε μπροστὰ στὸν ἀληθινὸ Θεό. Γιὰ τὸ διάβολο θὰ ἦταν βασανιστήριον νὰ του ἀφαιρεθεῖ ἡ ἐξουσία πάνω στοὺς ἀνθρώπους. Βασανιστήριον θὰ ἦταν γιὰ τοὺς δαίμονες νὰ μὴν μποροῦν πλέον νὰ κάνουν κακό. Γι' αὐτὸ καὶ ταπεινῶνται μπροστὰ στὸ Χριστὸ καὶ τὸν παρακαλοῦν νὰ μὴν τοὺς καταδικάσει σὲ μία αἰωνιότητα ἀπραγίας. Γιὰ τὸ Χριστὸ εἶναι εὐκόλο νὰ ἀπελευθερώσει τὸν καθένα ἀπὸ ἐμᾶς ἀπὸ τοὺς δαίμονες ποὺ μας πειράζουν. Εἴμαστε ὁμως ἀρκετὰ ταπεινοὶ νὰ του τὸ ζητήσουμε; Οἱ περισσότεροι σήμερα προσπαθοῦμε μὲ διάφορες μεθόδους ὅπως τὴ yoga, τὸ βελονισμό, τὴν ψυχανάλυση κτλ. νὰ βροῦμε ἡρεμία στὴ ζωὴ μας. Πολλοὶ λίγοι εἶναι ὁμως ἐκεῖνοι, ἀκόμα καὶ στοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας, ποὺ προσεύχονται στὸ Θεό γιὰ νὰ τοὺς ἀπαλλάξει ἀπὸ τὰ πάθη τοὺς.

«Ποῖο εἶναι τὸ ὄνομά σου;»: Ὁ Χριστὸς δὲν εἶχε ἀνάγκη νὰ μάθει τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου ἀλλὰ τὸ ἔκανε γιὰ δύο λόγους: ὁ πρῶτος ὅτι ἠθέλε νὰ δείξει ὅτι ὁ ἄνθρωπος ποὺ παραδίδεται στὸν διάβολο παύει νὰ ἔχει ὄνομα, δηλαδὴ ὑπόσταση καὶ πρόσωπο, χάνει τὴν ἐλευθερία του καὶ γίνεται μιὰ ἄλλη ὑπαρξή, ἀνώνυμος ὁ ἴδιος, ἐνῶ, μὲ τὴν ἀπάντησιν τῶν δαιμόνων ὅτι ἦταν ολόκληρη λεγεὼν, δείχνει σ' ἐμᾶς ὅτι δὲν εἶναι μόνον ἕνας ὁ πειρασμὸς ποὺ ἔχουμε νὰ ἀντιμετωπίσουμε ἀλλὰ πολλοὶ καὶ διαφορετικοί. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ χριστιανοὶ θὰ πρέπει νὰ δυναμώνουμε τὴν πίστη μας συνεχῶς μὲ προσευχὴ, νηστεία, μελέτη, ἐξομολόγησιν καὶ φυσικὰ μὲ τὴ συμμετοχὴ μας στὴ Θεία Κοινωνία ὥστε νὰ μποροῦμε νὰ δίνουμε τὴν καθημερινὴ μας μάχην ἀπέναντι στὰ δαιμόνια. Βλέπουμε, ἐπίσης, ὅτι ὅσο πολλοὶ καὶ ὅσο δυνατοὶ κι ἀν εἶναι οἱ δαίμονες ποὺ μας κυριεύουν, μπροστὰ στὸ Θεό γίνονται ἀδύναμοι, γι' αὐτὸ ἀν δεχτοῦμε τὴν βοήθειαν Του, τότε μποροῦμε νὰ γλυτώσουμε ἀπὸ τὸν πνευματικὸ θάνατον.

μπήκαν στοὺς χοίρους. Τότε τὸ κοπάδι ὄρμησε πρὸς τὸν γκρεμὸ καὶ πνίγηκε στὴ λίμνη: Οἱ δαίμονες τελικὰ κατέληξαν στὸ γκρεμὸ μαζί μὲ τοὺς χοίρους. Βλέπουμε ἔτσι ὅτι ὁ διάβολος καὶ οἱ δαίμονες δὲν εἶναι ἀπλὰ μιὰ ἐννοια γιὰ νὰ ἐξηγήσουμε τὸ κακό ἀλλὰ εἶναι ὑπαρκτὰ ὄντα ποὺ ὅταν ὁ Θεός ἀποφασίσει δὲν μποροῦν νὰ βλάψουν τὸν ἄνθρωπο, οὔτε ἔχουν ἀπὸ μόνον τοὺς δύναμη. Ἐπιπλέον, σκοτώνοντας τὸ κοπάδι μὲ τοὺς χοίρους, ὁ Χριστὸς δίνει ἕνα μῆνυμα ἀλλὰ καὶ στοὺς Γαδαρηνούς, οἱ ὁποῖοι, παρὰ τὸ Μωσαϊκὸ νόμον, ἐκτρέφουν χοίρους γιὰ νὰ κερδίσουν χρήματα.

τὸ πλήθος ἀπὸ τὴν περιοχὴ τῶν Γαδάρων παρακαλοῦσαν τὸν Ἰησοῦ νὰ φύγει ἀπὸ κοντὰ τους, γιατί τοὺς εἶχε πιάσει μεγάλος φόβος: οἱ Γαδαρηνοὶ ἀντὶ νὰ εὐχαριστήσουν τὸ Χριστὸ καὶ νὰ δοξάσουν τὸ Θεό ποὺ

απελευθέρωσε το δαιμονισμένο, επέλεξαν να Τον απαρνηθούν και να Τον διώξουν. Ίσως με την πρώτη ανάγνωση να τους κατακρίναμε με μεγάλη ευκολία, μήπως όμως ακόμα και σήμερα δεν υιοθετούμε την ίδια συμπεριφορά; Μήπως δεν Τον απαρνιόμαστε κάθε φορά που σκεφτόμαστε κάτι κακό για τον συνάνθρωπο μας, κάθε φορά που καθόμαστε στο τραπέζι χωρίς να κάνουμε ούτε το σταυρό μας, κάθε φορά που θεραπευόμαστε από κάποια ασθένεια και του λέμε ένα ευχαριστώ, κάθε φορά που αφήνουμε τον εαυτό μας να γίνει έρμαιο ενός νέου πειρασμού...

«Γύρισε στο σπίτι σου και διηγήσου όσα έκανε σ' εσένα ο Θεός»: Ο Χριστός μας καλεί να γίνουμε μάρτυρες της κοινωνίας μας μαζί Του. Η σχέση μας με το Θεό δεν είναι μυστική, ούτε πρέπει να ντρεπόμαστε γι' αυτήν αλλά να τη διαλαλούμε με τα λόγια και, κυρίως, με τις πράξεις μας. Πολλοί λένε ότι οι χριστιανοί «ζουν στον κόσμο τους» κι ότι η τήρηση των κανόνων της Εκκλησίας οδηγεί στην απομόνωση. Ο Χριστός όμως μάς ζητάει το ακριβώς αντίθετο, να μην φοβόμαστε δηλαδή την κοινωνία με τους άλλους ανθρώπους, αλλά με τη στάση ζωής μας να γίνουμε πρότυπα δείχνοντας τη χαρά που προσφέρει η κοινωνία μαζί Του.

Γ. Η στάση μας έναντι του κακού αποκαλύπτει τον αληθινό εαυτό μας

Η στάση μας έναντι του κακού αποκαλύπτει τον πραγματικό εαυτό μας. Υπάρχουν άνθρωποι που διασκεδάζουν με τη θέαση του κακού, με ιστορίες σατανισμού, με θρίλερ, με μαγεία, με θάνατο. Υπάρχουν άνθρωποι οι οποίοι φοβούνται το κακό και κλείνουν στον εαυτό τους, χωρίς όμως να θέλουν να δώσουν απάντηση γιατί συμβαίνει στη ζωή μας. Υπάρχουν άλλοι οι οποίοι μπροστά στο κακό αποφασίζουν να αλλάξουν την πορεία της ζωής τους, όταν τους συμβαίνει βλέπουν πού έχουν κάνει λάθος ποια είναι τα πάθη τους, πώς μπορούν να κάνουν μια καινούργια αρχή. Υπάρχουν πάλι κάποιοι που ελκύονται από το κακό. Θεωρούν ότι ο διάβολος μας δίνει εξουσία, μας κάνει σπουδαίους. Υπάρχουν άλλοι πάλι που έχουν περιέργεια μπροστά στο κακό. Όταν αποκαλυφθεί το κακό πάντως κάποιοι όπως ο πρώην δαιμονισμένος των Γαδαρηνών ξεκινούν μια καινούργια ζωή, ενώ άλλοι, όπως οι κάτοικοι των Γαδαρηνών, διώχνουν τον Χριστό από τη ζωή τους, γιατί κερδίζουν από το κακό, ο διάβολος καλύπτει τα συμφέροντα, τα πάθη, τη λαιμαργία τους και δε θέλουν να χάσουν τη ζωή που κάνουν. Ο εαυτός μας αποκαλύπτεται ενώπιον του κακού. Πόσο πιστεύουμε. Πόσο έχουμε ελπίδα στον Θεό, πόσο αληθinoί είμαστε, πόση αλήθεια μπορούμε να σηκώσουμε.

Δ. Ο σατανισμός είναι καταστροφή της ύπαρξης (του Μητροπολίτη Χονγκ Κόνγκ κ. Νεκταρίου)

Ο Σατανισμός δεν είναι απλώς μία αίρεση που απομακρύνει τον άνθρωπο από το Θεό, αλλά ένα κίνημα και ένας τρόπος ζωής που διαστρέφει τελείως την ανθρώπινη φύση και δαιμονοποιεί τον άνθρωπο. Ήδη στις χώρες της Δύσεως οι τόποι λατρείας που είναι αφιερωμένοι στη λατρεία του Σατανά ξεφυτρώνουν σαν μανιτάρια. Τραγικά θύματα τής πραγματικής αυτής μαστιγας είναι οι νέοι άνθρωποι, που πελαγωμένοι σ' έναν κόσμο, στον οποίο η εμπιστοσύνη στους άλλους είναι δύσκολη, ο ανταγωνισμός πρώτος κανόνας τής ζωής και ιδανικό το χρήμα και το βόλεμα, νομίζουν ότι βρίσκουν στο σατανισμό ασφάλεια, σιγουριά και τη δύναμη εκείνη που θα τους δώσει τα απαραίτητα εφόδια για να αντεπεξέλθουν στις δυσκολίες τής ζωής. Και τελικά αντί τής ευτυχίας συναντούν τη δυστυχία, αντί τής ελευθερίας τη χειρότερη υποδούλωση, αντί τής ζωής το θάνατο.

ΥΠΑΡΧΕΙ ΔΙΑΒΟΛΟΣ; Ο διάβολος, σύμφωνα με την πίστη και τη διδασκαλία τής 'Εκκλησίας, είναι μία πραγματικότητα, είναι ένα υπαρκτό πρόσωπο και όχι «αναγκαίο παράγωγο τής θρησκείας» όπως λένε πολλοί. Υπήρξε κατ' αρχήν άγγελος δημιουργημένος από το Θεό καλός και αγαθός και με ελευθερία βουλήσεως. Υπερηφανεύτηκε όμως από την ιδιαίτερη τιμή που απολάμβανε κοντά στο Θεό και Θέλησε να στήσει το Θρόνο του πάνω από το θρόνο τού Θεού και να γίνεί όμοιος του. Αυτή η ανταρσία του τον οδήγησε στην εγκατάλειψη τής αγάπης του θεού, με συνέπεια να απομακρυνθεί από το Θεό και η αγαθή και καλή φύση του να διαστραφεί τόσο, ώστε πλέον να μισεί θανάσιμα και το Θεό αλλά και τις υπάρξεις εκείνες που απολαμβάνουν την αγάπη τού Θεού και ζουν σύμφωνα με το Θέλημά Του.

ΠΟΙΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ; Είναι η δυστυχία, η καταστροφή, ο θάνατος του ανθρώπου, τον οποίο μισεί και φθονεί, επειδή είναι πλασμένος «κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν» τού Θεού. Ο διάβολος ποτέ δεν μπορεί να αγαπήσει τον άνθρωπο, ποτέ δεν μπορεί να γίνει φίλος του ανθρώπου, γι' αυτό και ονομάζεται «μισάνθρωπος» και «ανθρωποκτόνος». Αυτός έβγαλε τους πρωτοπλάστους από τον Παράδεισο, αφού πρώτα τους χώρισε από το Θεό σπρώχνοντάς τους στην αμαρτία. Αλλά δεν σταμάτησε εκεί. Στη συνέχεια τους έστρεψε εναντίον τού Θεού, με τη βλασφημία και την απιστία, και εναντίον των συνανθρώπων, οδηγώντας τους πολλές φορές στο έγκλημα.

ΓΙΑΤΙ Ο ΘΕΟΣ ΕΠΙΤΡΕΠΕΙ ΣΤΟ ΔΙΑΒΟΛΟ ΝΑ ΜΑΣ ΠΕΙΡΑΖΕΙ; Ο διάβολος δεν έχει καμία εξουσία πάνω στον άνθρωπο χωρίς την άδεια τού Θεού και τη δική μας Θέληση. Ο Θεός τού επιτρέπει να μάς πειράζει, διότι

σέβεται τη δική μας ελευθερία, και Θέλει μόνοι μας να διαλέξουμε ή το δρόμο τής ζωής και τής τηρήσεως των εντολών τού Θεού ή το δρόμο τής βίας και τής καταστροφής και τής απομάκρυνσης από το Θεό.

ΠΟΙΑ Η ΣΧΕΣΗ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΜΕ ΤΟ ΘΕΟ; Ο διάβολος προσπαθεί να ξεγελάσει τον άνθρωπο με πολλά τεχνάσματα. Ένα από αυτό είναι και η μαγεία. Η μαύρη και η λευκή μαγεία είναι οι δυο όψεις του ίδιου νομίσματος. Και στις δύο οι άνθρωποι συνεργάζονται με τα δαιμόνια. Τα αποτελέσματα είναι τα ίδια: ο χωρισμός του ανθρώπου από το Θεό και η κυριαρχία του - σατανά επάνω του.

ΕΧΕΙ ΣΧΕΣΗ Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΜΑΝΤΕΙΣ, ΜΕΝΤΙΟΥΜ, ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΕΣ, ΩΡΟΣΚΟΠΙΑ κλπ; Ναι, μέσα από όλα αυτά εξαπατά ο διάβολος με τέχνη τον άνθρωπο εκμεταλλεόμενος την επιθυμία του να γνωρίσει το μέλλον. Ο σατανάς δεν γνωρίζει το μέλλον, ούτε Θέλει το καλό τού ανθρώπου. Η πρόγνωση του μέλλοντος είναι αποκλειστικό προνόμιο, και ιδιότητα τού Θεού.

ΓΙΑΤΙ Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΔΙΑΛΕΓΕΙ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ; Ο διάβολος ζηλεύει τους νέους ανθρώπους. Είναι γνωστές οι μταισησίες των νέων για πάθος, δύναμη και δόξα, καθώς και οι ανησυχίες τους για κάθε τι το υπερφυσικό και μεταφυσικό. Αυτό ακριβώς, σε συνδυασμό με την απειρία και την αδύνατη προαίρεσή τους εκμεταλλεύεται ο Σατανισμός για να αγορεύσει τα ανύποπτα θύματα του.

ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΟΝ ΝΑ ΜΠΛΕΞΩ ΚΙ ΕΓΩ; Οι περισσότεροι νέοι που μπλέχτηκαν στα δίχτυα του Σατανισμού βρέθηκαν εκεί χωρίς να το καταλάβουν. Η ανάγκη να ανήκουν κόπου, η ανάγκη να βιώσουν τη ζεστασιά και την αποδοχή που δεν γεύτηκαν μέσα στην οικογένεια τους, τους οδηγεί στις νέες Θρησκείες, Αποκρυφισμό, Πνευματισμό, Μασωνία, Νέα Εποχή, Σαηντόλοτζι...Σ' αυτό συντελούν λίγο η πολύ ή διαφήμιση, τα Θρίλερ, η μουσική ΡΟΚ και κυρίως HEAVY METAL, τα σύγχρονα παιδικά παιχνίδια της τηλεόρασης κ.λπ., που διαμορφώνουν τελικά, συνειδητά ή ασυνειδητά, τους σύγχρονους δράκουλους και εθίζουν τους νέους στην αχαλίνωτη βία, στην σεξουαλική ασυδοσία, στην άρνηση Αξιών και ιδανικών.

ΕΛΙΚΑ ΠΟΥ ΟΔΗΓΕΙ Ο ΣΑΤΑΝΙΣΜΟΣ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ; Λέει η Dorren Irvine : «Όλοι όσοι παραδίδονται στο σκοτεινό δρόμο της μαύρης μαγείας χάνουν την καθαρότητα του λογικού τους και πολύ συχνά τρελαίνονται». !!

Δημιουργεί τάσεις αυτοκαταστροφής. Ο σατανιστής Ασημάκης Κατσούλας ομολογεί: «Ήθελα να αυτοκτονήσω, δεν μπορούσα να κοιμηθώ, ήθελα να ξεφύγω από όλα αυτά».

Οδηγεί στη δυστυχία, στην κοινωνική απομόνωση, στην αδυναμία βίωσης της πραγματικής αγάπης και της ομορφιάς της επικοινωνίας και της σχέσης με το συνάνθρωπο. Στην αποκτήνωση του ανθρώπου. Λέει χαρακτηριστικά ο αρχισατανιστής Άντον Λαβεί: «Δεν είμαι ενάντια στις ανθρωποθυσίες και τον κανιβαλισμό αλλά ενάντια στις τιμωρίες και τις κοινωνικές δυσχέρειες που μπορεί να επιφέρουν στους δράστες!»

Στον βιολογικό θάνατο αλλά, και το χειρότερο, στον πνευματικό θάνατο, που επιφέρει η απομάκρυνσή μας από την Πηγή της Ζωής, τον Θεό.

ΤΙ ΛΟΙΠΟΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΡΟΣΞΕΙΣ; Μη διαβάζεις σχετικά (εισαγωγικά τής μαγείας) βιβλία, όπως: Σολομωνική, Νεκρονομικό, συνταγές μαύρης μαγείας κ.α. Μη διαβάζεις βιβλία που έχουν σχέση με τον Πνευματισμό, την Παραψυχολογία, με μεταφυσικά φιλοσοφικά συστήματα ανατολικών Θρησκειών, με τον Υπνωτισμό κ.ά. Μη παρευρίσκεσαι σε χώρους όπου γίνονται σχετικές τελετές (τραπεζάκια που κινούνται, ποτήρια που περπατούν...). Μην υπακούς σε προτροπές μερικών που σου λένε: «Επανάλαβε μερικούς αριθμούς και θα δεις τη μορφή τού Χριστού ή τη μορφή κάποιου αγαπημένου σου προσώπου που έχει πεθάνει!». Μη διαβάζεις ωροσκόπια και μην εξαρτάς τη ζωή σου από την Αστρολογία. Δεν υπάρχει μεγαλύτερο ψέμα και μεγαλύτερη απάτη απ' αυτά. Μη ζητάς ποτέ βοήθεια από μάντιουμ, μάντις κ.λπ..

http://www.in-aqiounikolaoutouneu.gr/apps/gr/spag/3_1286899420.html

Ε. Ένας πρώην σατανιστής διηγείται πώς προσηλυτίστηκε

- Πες μου, πώς γίνεται συνήθως ο προσηλυτισμός;

- Κοιτάξτε· έχουν δύο-τρία όμορφα κορίτσια, τα οποία τα μαθαίνουν, τα διδάσκουν κάποιον τρόπο, ώστε να μπορούν να ρίξουν ακόμη και το πιο όμορφο αγόρι. Αυτό γίνεται και με τα αγόρια. Όταν θέλουν κορίτσια, μαθαίνουν τα αγόρια, τα ντύνουνε, έτσι ώστε να μπορέσουν να καταφέρουν να τραβήξουνε τη γυναίκα κοντά τους.

-Παρουσιάζονται τα αγόρια αυτά με προτάσεις άσχημες στις κοπέλες, τους λένε περί τίνος πρόκειται ή μήπως υποκρίνονται ότι έχουν καλό σκοπό;

- Όχι. θα πω ένα παράδειγμα, όπως και το δικό μου. Πάντα πάμε πρώτα στη γνωριμία και μετά αρχίζουμε το χαρτί, να λέμε τα τάρω. Από κει και πέρα λέμε ότι ασχολούμαστε καθαρά με τη λευκή μαγεία. Στην ουσία λευκή και μαύρη μαγεία είναι το ίδιο, μόνο που τα καλούμε με άλλα ονόματα.

- Δηλαδή αρχίζει κανείς με τα χαρτιά, με το τραπεζάκι και δεν μένει εκεί, άλλα προχωράει.
- Όταν δει ότι αυτά που λέει οι άλλοι τα δέχονται, τότε προχωράει και φθάνει στο σημείο σιγά σιγά, όχι μόνο στο τραπεζάκι, άλλα στην επίκληση. Από κει και πέρα αρχίζουν τα ταξίματα, αρχίζει πλέον να πείθεται η κοπέλα ή το αγόρι γι' αυτά που λέει το καμάκι, να το πω έτσι. Αρχίζουν πλέον να πείθονται και να υποκύπτουν και μετά αρχίζει...
- Υπάρχει περίπτωση μια κοπέλα να προσηλυτίζεται, επειδή ενδιαφέρεται για ένα νεαρό, να πάει σε μια δήθεν αθώα συνάντηση και να βρεθεί ξαφνικά ότι αυτή η αθώα συνάντηση είναι μία μαύρη λειτουργία;
- Ναι πολλές φορές έχει γίνει αυτό.
- Μήπως εκεί υπάρχουν διάφορα στάδια, ας πούμε κατ' αρχήν μπαίνει σ' ένα ευχάριστο περιβάλλον και μετά, αφού της ρίξουν κάτι και αλλοιωθεί πλέον η προσωπικότητα της ή χάσει τον έλεγχο, τότε προχωρούν πιο πέρα;
- Φροντίζουνε πάντα να υπάρχει καθαρό το μυαλό. Να μπορούνε στην αρχή με καθαρό μυαλό, να τους δώσουνε το πρώτο ψωμί που λέμε, να τους δώσουνε το πρώτο νόημα, το πρώτο πιστεύω, να τις κάνουνε να πιστέψουμε πρώτα με καθαρό μυαλό να συνειδητοποιηθούνε βαθιά μέσα τους το πιστεύω, γιατί αρχίζουνε με χρυσαφικά, με βόλτες, με δωράκια, με έρωτα, με τα πάντα. Αρχίζουνε δηλαδή και πείθουνε τις κοπέλες ότι πάνε για σοβαρό σκοπό, ότι έχουνε ένα πιστεύω και αυτό το πιστεύω είναι το σωστό, ότι ο Σατανάς θα βοηθήσει και θα βοηθά για όλη τους τη ζωή, και αυτό γίνεται και με διάφορα τρικ που κάνουνε.
- Υπάρχει το συμβόλαιο, που υπογράφει κανείς με το αίμα του. Μήπως θυμάσαι τι λέει αυτό το συμβόλαιο;
- (Τρέμουλο). Να το πω;
- Ναι.
- Ξεκάνει πρώτα με το όνομά του.
- Του δαίμονα;
- Ναι λέει: Μεγάλε Σατανά... εγώ ο τάδε, αυτή τη στιγμή με το αίμα μου ορκίζομαι σε σένανε και παραδίδω την ψυχή μου, παραδίδω την ψυχή μου, παραδίδω το σώμα μου, αλλά ζητώ από σένα... Αυτό συνήθως γίνεται Δευτέρα ή Παρασκευή βράδυ. Αυτό γίνεται και μέσα από την εκκλησία ή σε σταυροδρόμι ή στο νεκροταφείο.
- Τι υποσχέσεις δίνουν στο Σατανά, μήπως ότι απαρνούνται τον Χριστό, ότι θα του προσφέρουν αυτό ή εκείνο ή ακόμη και θυσίες;
- Αυτό είναι λογικό να το ρωτάτε κι είναι και σωστό.
- Δηλαδή;
- Μαζί με τα ταξίματα είναι και το πάτημα του σταυρού ή της εικόνας, και πολλές φορές της αγίας Γραφής. Έχω δει άτομα να παίρνουνε την αγία Γραφή και την εικόνα του Χριστού, να την πετάνε κάτω και πάνω της να κάνουν ακαθαρσίες, όπως τον σταυρό να τον κρεμάνε ανάποδα και από κει και πέρα πλέον αρχίζουν τα ταξίματα...
- Στην ομάδα τη δική σας προσπαθούσατε να προσηλυτίσετε νεαρά κορίτσια;
- Εμείς είχαμε σκοπό να φτάσουμε τους 30 και να σταματήσουμε. Να κρατήσουμε μόνο εμείς. Φοβόμασταν πλέον ν' ανοιχτούμε πιο πολύ. Θέλαμε να μείνουμε εμείς, να κρατηθούμε σ' αυτή την ομάδα, έστω και 30 άτομα, και μέσα από κει να μπορέσουμε να βοηθήσουμε, δηλαδή να παίξουμε το ρόλο του παραψυχολόγου, του πνευματιστή, δεν ζητάμε δηλαδή εμείς πράγματα, όπως κάνουνε σήμερα οι νέοι, να κάνουν ανθρωποθυσίες και τέτοια. Θέλαμε μεις τότε να βοηθήσουμε. Αλλά το μόνο που καταφέραμε να κάνουμε είναι κακό και όχι να βοηθήσουμε. Καταστρέψαμε και δεν βοηθήσαμε.
- Εσύ, εκτός από το ότι διηύθυνες αυτή την κλειστή ομάδα, πώς διαφορετικά παρουσιαζόσουν στο κοινό, ποιές δραστηριότητες είχες αναπτύξει;
- Ερχόμουν σ' επαφή με διάφορα άτομα, έξω, σε καφενεία, σε γνωστούς κύκλους, φιλικούς κύκλους, στους οποίους έλεγα τα χαρτιά, ορισμένα από αυτά βγαίνανε αλήθεια, γιατί έκανα χρόνια ψυχολογία, προσπάθησα, διάβασα ψυχολογία, έμαθα τον άνθρωπο, είδα τα προβλήματα του ανθρώπου και από κει και πέρα ήξερα πώς θα καταφέρω κάποιον, για να τον πείσω ότι αυτό που του είπα είναι σωστό και ότι αυτό που του είπα θα το κάνει.
- Αυτά τα άτομα που έδειχναν συνεργάσιμο πνεύμα προσπάθησες να τα βάλεις πιο μέσα;
- Προσπάθησα.
- Αυτός ήταν ένας από τους σκοπούς σου;
- Ακριβώς.
- Εκτός από τα χαρτιά, τι άλλο έκανες για να τραβήξεις ανθρώπους;
- (Τρέμουλο). Περισσότερο λυσίματα, δηλαδή, αν καταλάβαινα πώς κάποιος είχε μαγεία, προσπαθούσα να τα λύσω, επικαλούμενος πάντα σκοτεινές δυνάμεις.

http://oodegr.co/oode/asynthista/pn_empeiries/prwin_satanistes_1.htm

ΣΤ. Μαγεία

Ένα ερώτημα που αιώνες τώρα απασχολεί πολλούς. Άλλωστε η θρησκεία μας αποδέχεται την μαγεία. Διαβάστε την διδαχή του αγίου Παϊσίου για το εν λόγω θέμα.

-Γέροντα πότε πιάνουν τα μάγια;

-Για να πιάνουν τα μάγια, πρέπει να δώσει κανείς δικαιώματα στον διάβολο. Να δώσει δηλαδή σοβαρή αφορμή και να μην τακτοποιηθεί με την μετάνοια και την εξομολόγηση.

Σε έναν που εξομολογείται, και με το φτυάρι να του ρίχνουν τα μάγια, δεν πιάνουν.

Γιατί, όταν εξομολογείται και έχει καθαρή καρδιά, δεν μπορούν οι μάγοι να συνεργασθούν με τον διάβολο, για να τον βλάψουν.

Μια φορά ήρθε ένας μεσήλικας στον Καλύβι με έναν αέρα... Από μακριά, μόλις τον είδα, κατάλαβα ότι έχει δαιμονική επήρεια. «Ήρθα να με βοηθήσεις, μου είπε. Προσευχήσου για μένα, γιατί έναν χρόνο τώρα έχω φοβερούς πονοκέφαλους και οι γιατροί δεν βρίσκουν τίποτε». «**Έχεις δαιμόνιο, του λέω, γιατί έδωσες δικαιώματα στον διάβολο.**» «**Δεν έκανα τίποτε,**» μου λέει. «**Δεν έκανες τίποτε; Του λέω. Δεν απάτησες μια κοπέλα; Ε, αυτή πήγε και σου έκανε μάγια.**» Πήγαινε να ζητήσεις συγγνώμη από την κοπέλα, μετά να εξομολογηθείς, να σου διαβάσουν και εξορκισμούς, για να βρεις την υγεία σου. **Αν εσύ δεν καταλάβεις το σφάλμα σου και δεν μετανοήσεις, όλοι οι πνευματικοί του κόσμου να μαζευτούν και να ευχηθούν, το δαιμόνιο δεν φεύγει.**

Όταν έρχονται τέτοιοι άνθρωποι, με τέτοιο αέρα, τους μιλάω ανοιχτά. Θέλουν τράνταγμα, για να συνέλθουν.

Ένας άλλος μου είπε **ότι η γυναίκα του έχει δαιμόνιο.** Κάνει συνεχώς φασαρίες στο σπίτι. Σηκώνεται το βράδυ, τους ξυπνάει, τα κάνει όλα άνω-κάτω. «Εσύ εξομολογείσαι;» του λέω. «Όχι», μου λέει. «**Πρέπει να έχετε δώσει δικαιώματα στον διάβολο, του λέω. Δεν έγινε αυτό στα καλά καθούμενα.**» Τελικά βρήκαμε ότι είχε πάει σ' έναν Χότζα και του έδωσε κάτι να ραντίσει στο σπίτι για γούρι, για να πάει καλά η δουλειά του, και ούτε καν έδινε σ' αυτό σημασία. Αλώνιζε μετά ο διάβολος στο σπίτι του.

Πως λύνονται τα μάγια;

- Αν πιάνουν, Γέροντα, τα μάγια, πως λύνονται;

- Με την μετάνοια και την εξομολόγηση. Γι' αυτό πρέπει πρώτα να βρεθεί η αιτία, για την οποία έπιασαν τα μάγια, να καταλάβει ο άνθρωπος το σφάλμα του, να μετανοήσει και να εξομολογηθεί. Πόσοι έρχονται εκεί στο Καλύβι που ταλαιπωρούνται, επειδή τους έχουν κάνει μάγια, και μου λένε: «**Κάνε προσευχή, για να απαλλαγώ από αυτό το βάσανο!**» Μου ζητάνε βοήθεια, χωρίς να ψάξουν να βρουν από πού ξεκίνησε το κακό, για να το διορθώσουν. Να βρουν δηλαδή σε τι έφταιζαν και έπιασαν τα μάγια, να μετανοήσουν, να εξομολογηθούν, για να σταματήσει η ταλαιπωρία τους.

- Γέροντα, όταν ο άνθρωπος που του έχουν κάνει μάγια φθάσει σε τέτοια κατάσταση που δεν μπορεί να βοηθήσει ο ίδιος τον εαυτό του, να εξομολογηθεί κ.λπ., μπορούν οι άλλοι να τον βοηθήσουν;

- Μπορούν να καλέσουν τον ιερέα στο σπίτι να κάνει ευχέλαιο ή έναν αγιασμό. Να του δώσουν να πει αγιασμό, για να αποχωρήσει λίγο το κακό και να μπει λίγο Χριστός μέσα του. Έτσι έκανε μια μητέρα για το παιδί της και βοηθήθηκε. Μου είχε πει ότι ο γιος της υπόφερε πολύ, γιατί του είχαν κάνει μάγια. «**Να πάει να εξομολογηθεί**» της είπα. «Πώς να πάει, πάτερ, να εξομολογηθεί, στην κατάσταση που είναι;», μου είπε. «**Τότε πες στον πνευματικό σου,**» της λέω «να έρθει στο σπίτι, να κάνει αγιασμό και να δώσεις στον γιό σου να πει από τον αγιασμό. Θα τον πει όμως;». «Θα τον πει» μου λέει. «Ε, ξεκίνησε με τον αγιασμό, της λέω, και μετά προσπάθησε να μιλήσει το παιδί με τον παπά. Αν εξομολογηθεί, θα τον πετάξει τον διάβολο πέρα». Και πράγματι, με άκουσε και βοηθήθηκε το παιδί. Μετά από λίγο μπόρεσε να εξομολογηθεί και έγινε καλά.

Μια άλλη γυναίκα, η φουκαριάρα, τι έκανε; **Ο άνδρας της είχε μπλέξει με μάγους και δεν ήθελε ούτε σταυρό να φορέσει. Για να τον βοηθήσει λίγο, έραψε στον γιακά από το σακάκι του ένα σταυρουδάκι.**

Μια φορά που χρειάστηκε να περάσει από ένα γεφύρι στην άλλη όχθη ενός ποταμού, μόλις πάτησε στον γεφύρι, άκουσε μια φωνή να του λέει: «**Τάσο, Τάσο, βγάλε το σακάκι, να περάσουμε μαζί το γεφύρι.**» Ευτυχώς έκανε κρύο και είπε: «Πώς να το βγάλω κρυώνω!» «**Βγάλ' το, βγάλ' το, να περάσουμε,**» άκουσε την ίδια φωνή να του λέει. Βρε τον διάβολο! Ήθελε να τον ρίξει κάτω στο ποτάμι, αλλά δεν μπορούσε, γιατί είχε πάνω του το σταυρουδάκι. Τελικά τον έριξε εκεί σε μια άκρη.

Εν τω μεταξύ, τον έψαχναν οι δικοί του όλη την νύχτα και τον βρήκαν τον καημένο πεσμένο επάνω στο γεφύρι. Αν δεν έκανε κρύο, θα έβγαζε το σακάκι και θα τον πετούσε ο διάβολος μέσα στο ποτάμι. Τον φύλαξε ο σταυρός που είχε στο πέτο του. Πίστευε η φουκαριάρα η γυναίκα του. Αν δεν είχε πίστη, θα το έκανε αυτό;

<http://www.newsbomb.gr/ellada/news/story/410518/paisios-pote-pianoyn-ta-magia-kai-pos-lynotai#ixzz4NnZCy36n>

Z. Ο άγιος Γεράσιμος της Κεφαλλονιάς

Ο Άγιος Γεράσιμος σύμφωνα με τη παράδοση γεννήθηκε στα Τρίκαλα της Κορινθίας το 1506. Ο πατέρας του ονομάζονταν Δημήτριος και η μητέρα του Καλή. Ο πατέρας του ανήκε στην βυζαντινή αριστοκρατία, στη μεγάλη οικογένεια των Νοταράδων. Το βαπτιστικό όνομα του Αγίου Γεράσιμου ήταν Γεώργιος. Ο Άγιος Γεράσιμος μεγάλωσε και μορφώθηκε όπως όλα τα αρχοντόπουλα της εποχής. Στα 20 χρόνια του αποφάσισε να πάει στη

Ζάκυνθο που ήταν ένα σημαντικό κέντρο των γραμμάτων της εποχής καθώς παρόλη την Ενετική κατάκτηση υπήρχε εκεί ένας αναγεννησιακός αέρας σε αντίθεση με την υπόλοιπη τουρκοκρατούμενη Ελλάδα.

Η βαθιά σχέση του με την ορθόδοξη πίστη, τον κάνει να εγκαταλείψει τη Ζάκυνθο και να ξεκινήσει προσκυνήματα στα σημαντικότερα πνευματικά θρησκευτικά κέντρα της εποχής του. Πρώτος του σταθμός η Κωνσταντινούπολη και το Οικουμενικό Πατριαρχείο από όπου πήρε και την πατριαρχική ευλογία και αμέσως μετά το Περιβόλι της Παναγίας το Άγιον Όρος. Στο Άγιον Όρος ο Άγιος Γεράσιμος έγινε μοναχός. Δεν γνωρίζουμε σε πια μονή αν και πολλοί υποστηρίζουν ότι έγινε στο μοναστήρι των Ιβήρων και ότι ασκήτεψε στο κελί του Αγ. Βασιλείου στην περιοχή της Καψάλας.

Ο Άγιος Γεράσιμος σύμφωνα με τους βιογράφους του έμεινε αρκετά στο Άγιον όρος και έφυγε όταν αποφάσισε να κάνει ένα ταξίδι στους Άγιους Τόπους, όπου πρέπει να έφθασε γύρω στο 1538. Εκτός από τον Πανάγιο Τάφο, επισκέφτηκε τη Συρία, τη Δαμασκό, το Σινά, την Αντιόχεια, την Αλεξάνδρεια και την έρημο της Θηβαΐδας. Ο πατριάρχης στα Ιεροσόλυμα εκτιμά την προσωπικότητα του Γεράσιμου και έτσι τον κρατάει κοντά του και αναλαμβάνει καντηλανάφτης στον Πανάγιο Τάφο. Στα Ιεροσόλυμα ο Άγιος Γεράσιμος χειροτονείται διάκονος και πρεσβύτερος από τον Πατριάρχη Ιεροσολύμων Γερμανό με το όνομα Γεράσιμος προς τιμήν του Αγίου Γεράσιμου του Ιορδανίτου.

Το 1548 ο Άγιος Γεράσιμος αφήνει τα Ιεροσόλυμα για να κάνει ένα ταξίδι στην Κρήτη όπου και έμεινε γύρω στα δύο χρόνια. Από εκεί επιστρέφει στη Ζάκυνθο μετά από ένα ταξίδι προσκύνημα που τον έφερε πιο κοντά στο θεό, μετά από 20 χρόνια. Στη Ζάκυνθο ο Άγιος Γεράσιμος ασκήτεψε σε μια σπηλιά στον Άγιο Νικόλα Γερακαρίου όπου μέχρι σήμερα οι Ζακυνθινοί την ονομάζουν του Αγίου Γερασίμου. Υπάρχουν αναφορές ότι μπορεί να εφημέρευσε στην εκκλησία του Αγίου Λαζάρου. Την ίδια εποχή αυτή έχει γεννηθεί στη Ζάκυνθο και ο Άγιος Διονύσιος και κάποια παράδοση θέλει να τον έχει βαπτίσει ο άγιος Γεράσιμος. Πάντως το σίγουρο είναι ότι ο Άγιος Διονύσιος επηρεάστηκε από την προσωπικότητα του Αγίου Γεράσιμου που ήταν ήδη πολύ γνωστός στο νησί. Η εποχή της Ενετικής κυριαρχίας είναι δύσκολη και από θρησκευτική άποψη καθώς η καθολική εκκλησία προσπαθεί να αποκτάσει πιστούς από τον νότιο πληθυσμό.

Ο Άγιος Γεράσιμος αποφασίζει να πάει στη Κεφαλονιά. Ασκητεύει πάλι σε σπήλαιο κοντά στο Αργοστόλι. Στο σπήλαιο έμεινε για 5 χρόνια και 11 μήνες οπότε αποφασίζει να εγκατασταθεί στη περιοχή των ομαλών στους πρόποδες του Αίνου και να ιδρύσει ένα μοναστήρι. Εκεί αρχίζουν να συρρέουν οι πιστοί για να ακούσουν τη διδασκαλία του. Στη περιοχή των Ομαλών υπήρχε ένα ερημοκλήσι αφιερωμένο στην κοίμηση της Θεοτόκου το οποίο παραχώρησε στον Άγιο Γεράσιμο μαζί με τα γύρω κτήματα, ο ιερέας της περιοχής Γεώργιος Βάλσαμος το 1561. Ο Άγιος ιδρύει μοναστήρι με το όνομα Νέα Ιερουσαλήμ με την άδεια και την ευλογία του επισκόπου του νησιού Παχώμιου Μακρή. Από τότε η φήμη του εξαπλώνεται σε όλο το χριστιανικό κόσμο. Μετά από αίτηση του το πατριαρχείο θέτει η μονή υπό την υψηλή του προστασία.

Ο Άγιος Γεράσιμος θεράπευε πολλούς δαιμονισμένους, οι οποίοι συνέρρεαν για να λυτρωθούν από τα δαιμόνια. Αυτό συνέχισε να γίνεται και μετά την κοίμησή του στις 15 Αυγούστου, την ίδια μέρα με την αγαπημένη του Παναγία. Στις τελευταίες του στιγμές στην επίγεια ζωή του ήταν κοντά του όπως αναφέρει η παράδοση, ο πατέρας Ιωαννίκιος, ο πατέρας Γερμανός και η ηγουμένη Λαυρεντία. Οι ιερείς ντύνουν τον άγιο με τα άμφια τα οποία φέρει μέχρι σήμερα και μετά από κατανυκτική εξόδιο ακολουθία στην οποία χοροστάτησε ο Επίσκοπος Κεφαλληνίας Φιλόθεος ο Λοβέρδος, ενταφιάζουν το σώμα του Αγίου Γεράσιμου δίπλα και μέσα στον νότιο τοίχο του Ναού.

Η πρώτη ανακομιδή του σώματος του Αγίου Γεράσιμου έγινε 2 χρόνια και 2 μήνες μετά την κοίμηση του, στις 20 Οκτωβρίου του 1581. Οι Ενετοί όμως θορυβημένοι από την αφθαρσία του σώματος του ζήτησαν να ταφεί ξανά ώστε να συμπληρωθούν τα 3 χρόνια. Η δεύτερη ανακομιδή του σώματος γίνεται μετά από 6 μήνες και το αποτέλεσμα είναι το ίδιο. Γι' αυτό το λόγο θεσπίστηκε η κύρια εορτή του Αγίου Γεράσιμου στις 20 Οκτωβρίου και όχι στις 15 Αυγούστου. Αργότερα όμως οι χριστιανοί γιόρταζαν τη μνήμη του και στην κοίμηση της Θεοτόκου όχι όμως στις 15 για να μην επισκιαστεί η κοίμηση της Παναγίας, αλλά στις 16 Αυγούστου. Η ανακήρυξη της αγιότητας του οσίου Γερασίμου έγινε το 1622.

Ο Άγιος Γεράσιμος ονομάστηκε νέος ασκητής για να τον ξεχωρίζουν από τον άγιο Γεράσιμο τον Ιορδανίτη. Προστατεύει τους ανθρώπους από την επίδραση του διαβόλου και τους οδηγεί στον Χριστό.

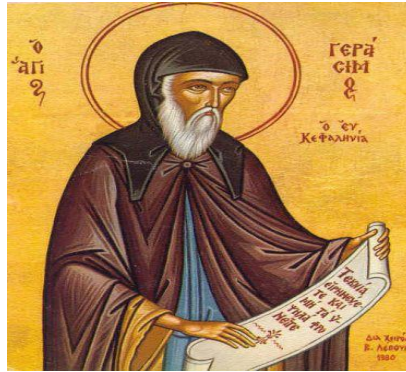
<http://www.romfea.gr/diafora/3779-agios-gerasimos-giortazei-simera-i-kefalonia>

Η. Να μη μας ελκύει το κακό, αλλά η χαρά της ζωής με τον Θεό

Αγόρια και κορίτσια σήμερα δυστυχώς ελκύνονται από το κακό σε όλες του τις πτυχές. Είτε μέσα από την παρακολούθηση εγκλημάτων, είτε με την περιέργεια για τον σατανισμό και τη μαγεία στην ουσία ασχολούμαστε με τον διάβολο περισσότερο από ό,τι με τον Χριστό. Καλούμαστε όμως να δούμε τη ζωή από την φωτεινή πλευρά, αυτή που δίνει η παρουσία του Χριστού στην καθημερινότητά μας. Ο διάβολος αγριεύει τους ανθρώπους. Τους κάνει κακό. Τους συνηθίζει να αισθάνονται ότι όταν έχουν εξουσία και δύναμη, τότε μπορούν να είναι ευχαριστημένοι. Όμως είναι πρόσκαιρη η δόξα. Διότι ο διάβολος μας κάνει να αρρωσταίνουμε. Να μην μπορούμε να χαρούμε τις ανθρώπινες σχέσεις, αλλά να ευχαριστιόμαστε όταν φαινόμαστε από ανώτεροι από τους άλλους, όταν τους υποτάσσουμε, όταν είμαστε ικανοί να τους μαυρίζουμε τη ζωή μας ή να τους εκδικούμαστε για ό,τι κακό μας κάνουν.

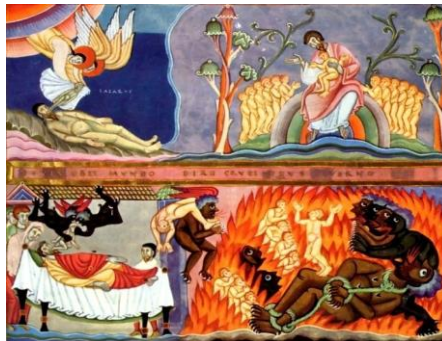
Έτσι ευχαριστιόμαστε με τους serial killers. Με τους μάγους και τους σατανιστές. Με τα θρίλερ, την κόλαση, τους δαίμονες. Δεν έχουν νόημα όμως για τη ζωή μας, διότι δε δίνουν χαρά κι ελευθερία, ούτε μας βοηθούν να βρούμε τον αληθινό εαυτό μας, το πρόσωπό μας.

Αντίθετα η σχέση με τον Χριστό αξίζει πραγματικά. Ο Χριστός μας αγαπά και μας δίνει αγάπη και φως. Κι εκεί είναι η χαρά. Μόνο ο Χριστός μπορεί να μας γιατρέψει αληθινά από τη φθοροποιό δύναμη του κακού που μας κλέβει και το όνομα και την προσωπικότητά μας. Ας μην αφήνουμε λοιπόν την περιέργεια για το κακό να μας τρώει, αλλά να ζούμε την χαρά του Θεού, όπως οι Άγιοι!

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 4

Παράδεισος, κόλαση, αιώνια ζωή

Α. Ο Παράδεισος και η Κόλαση ξεκινούν από τη γη (Λουκ. 1στ' 19-31)

Είπεν ὁ Κύριος· Ἄνθρωπος τις ἦν πλούσιος, καὶ ἐνεδιδύσκετο πορφύραν καὶ βύσσον εὐφραϊνόμενος καθ' ἡμέραν λαμπρῶς. Πτωχὸς δέ τις ἦν ὀνόματι Λάζαρος, ὃς ἐβέβλητο πρὸς τὸν πυλῶνα αὐτοῦ ἠλκωμένος καὶ ἐπιθυμῶν χορτασθῆναι ἀπὸ τῶν ψιχίων τῶν πιπτόντων ἀπὸ τῆς τραπέζης τοῦ πλουσίου· ἀλλὰ καὶ οἱ κύνες ἐρχόμενοι ἀπέλειχον τὰ ἔλκη αὐτοῦ. Ἐγένετο δὲ ἀποθανεῖν τὸν πτωχὸν καὶ ἀπενεχθῆναι αὐτὸν ὑπὸ τῶν ἀγγέλων εἰς τὸν κόλπον Ἀβραάμ· ἀπέθανε δὲ καὶ ὁ πλούσιος καὶ ἐτάφη. Καὶ ἐν τῷ ἄδη ἐπάρας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, ὑπάρχων ἐν βασάνοις, ὄρᾳ τὸν Ἀβραάμ ἀπὸ μακρόθεν καὶ Λάζαρον ἐν τοῖς κόλποις αὐτοῦ. Καὶ αὐτὸς φωνήσας εἶπε· Πάτερ Ἀβραάμ, ἐλέησόν με καὶ πέμψον Λάζαρον ἵνα βάψῃ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου αὐτοῦ ὕδατος καὶ καταψύξῃ τὴν γλῶσσάν μου, ὅτι ὀδυνῶμαι ἐν τῇ φλογὶ ταύτῃ. Εἶπε δὲ Ἀβραάμ· Τέκνον, μνήσθητι ὅτι ἀπέλαβες σὺ τὰ ἀγαθὰ σου ἐν τῇ ζωῇ σου, καὶ Λάζαρος ὁμοίως τὰ κακὰ· νῦν δὲ ὧδε παρακαλεῖται, σὺ δὲ ὀδυνᾶσαι· καὶ ἐπὶ πᾶσι τοῦτοις μεταξὺ ἡμῶν καὶ ὑμῶν χάσμα μέγα ἐστήρικται, ὅπως οἱ θέλοντες διαβῆναι ἔνθεν πρὸς ὑμᾶς μὴ δύνωνται, μηδὲ οἱ ἐκεῖθεν πρὸς ἡμᾶς διαπερῶσιν. Εἶπε δὲ· Ἐρωτῶ οὖν σε, πάτερ, ἵνα πέμψῃς αὐτὸν εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρός μου· ἔχω γὰρ πέντε ἀδελφούς· ὅπως διαμαρτύρηται αὐτοῖς, ἵνα μὴ καὶ αὐτοὶ ἔλθωσιν εἰς τὸν τόπον τοῦτον τῆς βασάνου. Λέγει αὐτῷ Ἀβραάμ· Ἔχουσι Μωϋσέα καὶ τοὺς προφήτας· ἀκουσάτωσαν αὐτῶν. Ὁ δὲ εἶπεν· Οὐχί, πάτερ

‘Αβραάμ, ἀλλ’ ἐάν τις ἀπὸ νεκρῶν πορευθῆ πρὸς αὐτούς, μετανοήσουσιν. Εἶπε δὲ αὐτῷ· Εἰ Μωϋσέως καὶ τῶν προφητῶν οὐκ ἀκούουσιν, οὐδὲ ἐάν τις ἐκ νεκρῶν ἀναστῆ πεισθήσονται.

Ἀπόδοση σὲ ἀπλή γλῶσσα

Εἶπε ὁ Κύριος· «Κάποιος ἄνθρωπος ἦταν πλούσιος, φοροῦσε πολυτελῆ ρούχα καὶ τὸ τραπέζι του κάθε μέρα ἦταν λαμπρό. Κάποιος φτωχὸς ὅμως, ποὺ τὸν ἔλεγαν Λάζαρο, ἦταν πεσμένος κοντὰ στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τοῦ πλουσίου, γεμάτος πληγές, καὶ προσπαθοῦσε νὰ χορτάσει ἀπὸ τὰ ψίχουλα ποὺ ἔπεφταν ἀπὸ τὸ τραπέζι τοῦ πλουσίου. Ἐρχονταν καὶ τὰ σκυλιὰ καὶ τοῦ ἔγλειφαν τὶς πληγές. Κάποτε πέθανε ὁ φτωχός, καὶ οἱ ἄγγελοι τὸν πῆγαν κοντὰ στὸν Ἀβραάμ. Πέθανε κι ὁ πλούσιος καὶ τὸν ἔθαψαν. Στὸν ἄδη ποὺ ἦταν καὶ βασανιζόταν, σήκωσε τὰ μάτια του καὶ εἶδε ἀπὸ μακριὰ τὸν Ἀβραάμ καὶ κοντὰ του τὸν Λάζαρο. Τότε φώναξε ὁ πλούσιος καὶ εἶπε· “πατέρα μου Ἀβραάμ, σπλαχνίσου με καὶ στείλε τὸν Λάζαρο νὰ βρέξει μὲ νερὸ τὴν ἄκρη τοῦ δάχτυλου του καὶ νὰ μοῦ δροσίσει τὴ γλῶσσα, γιατί ὑποφέρω μέσα σ’ αὐτὴ τὴ φωτιά”. Ὁ Ἀβραάμ ὅμως τοῦ ἀπάντησε· “παιδί μου, θυμήσου ὅτι ἐσὺ ἀπόλαυσε τὴν εὐτυχία στὴ ζωὴ σου, ὅπως κι ὁ Λάζαρος τὴ δυστυχία. Τώρα λοιπὸν αὐτὸς χαίρεται ἐδῶ, κι ἐσὺ ὑποφέρεις. Κι ἐκτὸς ἀπ’ ὅλα αὐτὰ, ὑπάρχει ἀνάμεσά μας μεγάλο χάσμα, ὥστε αὐτοὶ ποὺ θέλουν νὰ διαβοῦν ἀπὸ ἴδιον ἐσῶς νὰ μὴν μποροῦν· οὔτε οἱ ἀπὸ κεῖ μποροῦν νὰ περάσουν σ’ ἐμᾶς”. Εἶπε πάλι ὁ πλούσιος· “τότε σὲ παρακαλῶ, πατέρα, στείλε τὸν σπῆτι τοῦ πατέρα μου, νὰ προειδοποιήσει τοὺς πέντε ἀδελφούς μου, ὥστε νὰ μὴν ἔρθουν κι ἐκεῖνοι σ’ αὐτὸν ἐδῶ τὸν τόπο τῶν βασάνων”. Ὁ Ἀβραάμ τοῦ λέει· “ἔχουν τὰ λόγια τοῦ Μωϋσῆ καὶ τῶν προφητῶν· ἅς ὑπακούσουν σ’ αὐτὰ”. “Ὁχι, πατέρα μου Ἀβραάμ”, τοῦ λέει ἐκεῖνος, «δὲν ἀρκεῖ· ἀλλὰ ἂν κάποιος ἀπὸ τοὺς νεκροὺς πάει σ’ αὐτούς, θὰ μετανοήσουν”. Τοῦ λέει τότε ὁ Ἀβραάμ· “ἂν δὲν ὑπακοῦνε στὰ λόγια τοῦ Μωϋσῆ καὶ τῶν προφητῶν, ἀκόμη κι ἂν ἀναστηθεῖ κάποιος ἀπὸ τοὺς νεκροὺς, δὲν πρόκειται νὰ πεισθοῦν”».

B. Ερμηνευτικὰ σχόλια

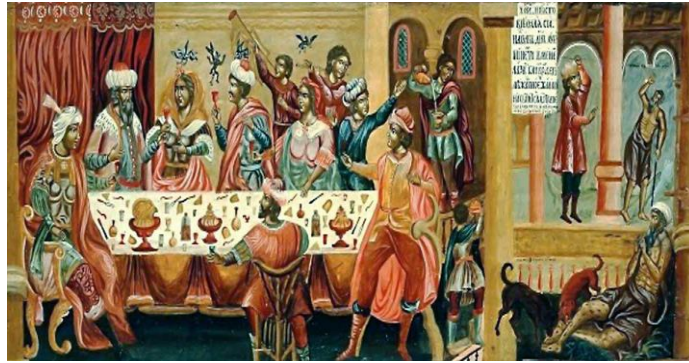
Ο πλούσιος καὶ ὁ Λάζαρος: ὁ πλούσιος ἦταν γνωστός καὶ σπουδαῖος στὴν κοινωνία των ἀνθρώπων στὴν περιοχή που ἔμενε. Θὰ εἶχε πολλοὺς φίλους καὶ πολλοὶ θὰ τον ἠθέλαν γιὰ φίλο καὶ θὰ ἐπεδίωκαν τὴ φιλία μαζί του. Τὸ Λάζαρο δὲν τον ἤξερε κανεῖς. Πόσο διαφορετικὰ ὅμως μετράνε οἱ ἄνθρωποι τὴν ἀξία κάποιου καὶ πόσο ἀλλιῶτικα ὁ Θεός! Γιὰ τὸ Ευαγγέλιο ὁ ταλαίπωρος Λάζαρος ἔχει ὄνομα, ἐνῶ ὁ πλούσιος, ὁ τόσο σπουδαῖος, διάσημος, ἰνὴ στη γῆ εἶναι ἕνας μόνον, σκέτο πλούσιος. Ὁ Λάζαρος εἶναι πρόσωπο, ὁ πλούσιος εἶναι ολόκληρος μόνον μὴν ἰδιότητα, τὰ χρήματά του καὶ τίποτα ἄλλο. Ὅλος ὁ ἄνθρωπος εἶναι μόνον λεφτά. Δε φαίνεται νὰ ἔχει ἀπὸ τὴν περικοπή κάτι ἄλλο καλὸ, κάποιον χαρακτηριστικὸ συγκεκριμένο, κάποιον χάρισμα, ταλέντο κάτι που νὰ τον ξεχωρίζει παρὰ μόνον τὰ χρήματα.

Φοροῦσε πολυτελῆ ρούχα... ὁ Λάζαρος προσπαθοῦσε νὰ χορτάσει ἀπὸ τὰ ψίχουλα: σ’ ἐκείνη τὴν ἔπαυλη ὁ πλούσιος καλοπερνοῦσε, ἀπολάμβανε καὶ ὁ Λάζαρος ἐξω περιμένε τὰ ψίχουλα. Δε γίνεται ὅμως πουθενά ἀναφορὰ πρὸς τὴν ἀπόδειξη, ὅτι παρακαλοῦσε, ὅτι ἐστὼ παραπονιόταν. Περιμένε ἐκεῖ υπομονετικά. Καὶ ὄχι μόνον αὐτὸ ἔρχονταν τὰ σκυλιὰ καὶ τοῦ ἔγλειφαν τὶς πληγές του καὶ τὸ μαρτύριο γινόταν ἀκόμη χειρότερο καὶ ἀνυπόφορο. Δε θὰ μπορούσε ἀραγε κάποιος ἀπὸ τὸ σπῆτι νὰ τον βοηθήσει; Πιθανόν κρυφὰ νὰ του ἔφερναν καὶ λίγο παραπάνω ἀπὸ ψίχουλα. Ὁ πλούσιος ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ που ἦταν μέσα δὲν εἶχε δώσει ποτέ σημασία στο φτωχὸ ζητιάνο που ἦταν ἀπὸ ἐξω. Τὸ ὄνομά του ἢ ἐστὼ ὅτι υπῆρχε τὸ γινώριζε, γιατί παρακάτω στὴν ἱστορία βλέπουμε ὅτι τὸν ἀναγνωρίζει στὴν ἀγκαλιά του Ἀβραάμ μετὰ θάνατον. Τίποτα ἄλλο ὅμως, ἀπολάμβανε τὸν παράδεισόν του στο σπῆτι του καὶ χωρὶς νὰ νοιάζεται ἀφήνε τὸ Λάζαρο νὰ βασανίζεται στὴν κόλασή του ἐξω ἀπὸ αὐτό. Ὁ πλούσιος φαίνεται νὰ εἶχε κάνει τὴν ἐπιλογή του ἢ νὰ μὴν το εἶχε σκεφθεῖ καθόλου, καθὼς εἶχε τὴν εὐλογία νὰ γεννηθεῖ καὶ νὰ μεγαλώσει σὲ ἔπαυλη με ὅλα τὰ καλά του κόσμου. Ὁ Λάζαρος εἶχε τὴν ατυχία θὰ λέγαμε νὰ βρεθεῖ στὴ χειρότερη δυνατὴ κατάσταση. Δε φαίνεται νὰ εἶχε περιθώριο γιὰ ἄλλη ἐπιλογή. Τὸ Ευαγγέλιο δὲν ἀναφέρει οὔτε ἀν ἐδίωχνε τὰ ἀδέσποτα σκυλιὰ που τοῦ ἔγλειφαν τὶς πληγές.

Πέθανε ὁ φτωχός... πέθανε καὶ ὁ πλούσιος: μετὰ θάνατον ἀλλάζουν τὰ δεδομένα. Ὁ φτωχὸς βρίσκεται στὴν ἀγκαλιά του Ἀβραάμ, προστατευμένος, θεραπευμένος ἀπὸ τοὺς πόνους καὶ τὴν πείνα καὶ ὁ μέχρι χτες ἀξιοζήλευτος ἄρχοντας βασανίζεται στὸν ἄδη. Δε φαίνεται νὰ ἔχει μετανιώσει πάντως. Δε ζητᾷ ἀπὸ τὸν Ἀβραάμ νὰ του ἀλλάξει κατάσταση καὶ νὰ τον πάρει μαζί του στὸν παράδεισο, γιατί ἔχει μετανοήσει γιὰ τὴ ζωὴ του. Τὸ μόνον που θέλει εἶναι μὴ ἀναψυχή, λίγη ξεκούραση καὶ δρόσιμα. Μία προσωρινὴ καὶ τελείως ἀνθρώπινη, ἀπλή ἐπιθυμία. Ὅμως κανεῖς δε μπορούσε νὰ μετακινηθεῖ ἀπὸ τὴν μὴν κατάσταση στὴν ἄλλη καὶ ἐστὼ ἡ ἀπάντηση εἶναι ἀρνητικὴ. Ὁ πλούσιος γινώριζε ὅτι δὲν θὰ ἦταν δίκαιο νὰ ἀπολαύσει καὶ στὴν ἄλλη ζωὴ. Οἱ ἐπιλογές μετὰ θάνατον εἶναι ἀμετάκλητες, δὲν ἔχουν ἐπιστροφή, «ἐν τῷ ἄδη οὐκ ἐστὶ μετάνοια».

νὰ προειδοποιήσει τὰ πέντε ἀδέρφια μου: ὁ πλούσιος ξέρε ὅτι ἡ ἐπιλογή που ἔκανε στὴν ἐπίγεια ζωὴ του νὰ ταυτιστεῖ με τὰ πλοῦτη του καὶ, κατ’ ἐπέκταση, μακριὰ ἀπὸ τὸ Θεὸν τὸν ἀκολουθεῖ καὶ στὴ μεταθανάτια ζωὴ του. Ζητᾷ ἀπὸ τὸν Ἀβραάμ νὰ δοθεῖ ἡ δυνατότητα στὰ ἀδέρφια του, ἐξίσου πλούσια, νὰ κάνουν ἄλλη ἐπιλογή. Ἐπιθυμεῖ νὰ ἀναστηθεῖ κάποιος, ὁ Λάζαρος συγκεκριμένα, γιὰ νὰ τοὺς ἐνημερώσει τί τοὺς περιμένει ἀν συνεχίσουν τὴ ζωὴ που ἔκανε καὶ ὁ ἴδιος. Ὁ Ἀβραάμ ὅμως ἐμφανίζεται πάλι ἀπόλυτος, ἀν καὶ μιλά με καλὸ τρόπο. Δὲν τον μαλώνει. Ὅμως δὲν του ἀφήνει κανένα περιθώριο νὰ ἐλπίζει ὅτι ὑπάρχει κάποιος τρόπος νὰ εἰδοποιηθοῦν οἱ ζωντανοὶ ἀπὸ τοὺς νεκροὺς γιὰ τὸ τι συμβαίνει μετὰ τὸ θάνατον. Ὁ καθένας εἶναι υπεύθυνος γιὰ τὶς ἐπιλογές του ἀπὸ αὐτὴ τὴ ζωὴ. Στὴν ἐπίμονη μάλιστα παράκληση τοῦ πλουσίου ἀπαντᾷ ὅτι ἔχουν Μωϋσῆ καὶ τὶς Γραφές καὶ ὅτι ἀν δὲν ἐμπιστεύονται αὐτὰ τὰ κείμενα οὔτε καὶ κάποιον νεκρὸ ἀναστημένο θὰ ἐμπιστευθοῦν. Τονίζει ὅτι καθένας ἐπιλέγει καὶ ἀποφασίζει ποῖο δρόμο θὰ διαλέξει, πῶς θὰ πορευτεῖ καὶ αὐτὸ συμβαίνει μετὰ θάνατον ὄχι ὡς ἐπιβράβευση ἢ τιμωρία ἀλλὰ ὡς συνέπεια τοῦ ἀπόλυτου σεβασμοῦ τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀνθρώπου. Κοντὰ ἢ μακριὰ ἀπὸ τὸ Θεὸν καὶ αὐτὴ τὴν ἐπιλογή τὴ σέβεται ὁ Θεός, τόσο στὴν ἐπίγεια ὅσο καὶ στὴν ἐπουράνια ζωὴ. Ἐπιπλέον, ἀν ὁ Θεός

τους έστελνε τον Λάζαρο για να μετανοήσουν, εκείνοι θα πίστευαν αλλά όχι επειδή έτσι αισθάνονταν, αλλά από υποχρέωση. Ο Θεός δεν θέλει να πιστεύουμε από υποχρέωση αλλά επειδή εμείς το θέλουμε, καθώς μας έπλασε να είμαστε ελεύθεροι. Γι' αυτό χρειάζεται από την μικρή μας ηλικία να σκεφτόμαστε και τους άλλους ανθρώπους. Να μην μένουμε προσανατολισμένοι στον εαυτό μας, στην καλοπέρασή μας, στο εγώ μας, αλλά να προσφέρουμε στους άλλους. Την προσευχή μας, την αγάπη μας, το χαμόγελό μας, και ό,τι υλικό έχουμε τη δυνατότητα να δώσουμε. Η αγάπη μας πηγαίνει στον Παράδεισο, όχι ως επιβράβευση, αλλά ως κάτι το φυσικό, το οποίο δεν έχει τέλος.

Γ. Ο Παράδεισος και η κόλαση ξεκινούν από αυτή τη ζωή

Οι άνθρωποι πιστεύουμε ότι ο Παράδεισος και η Κόλαση είναι καταστάσεις της άλλης ζωής, αφού πεθάνουμε. Έτσι θεωρούμε ότι δεν υπάρχει λόγος να σκεφτόμαστε από τώρα, καθώς έχουμε καιρό, ιδίως οι νεώτεροι, για την αιωνιότητα. Όμως ο παράδεισος και η κόλαση ξεκινούν από αυτήν εδώ τη ζωή. Ξεκινούν από τη δυνατότητα να δείχνουμε αγάπη, εδώ και τώρα. Να μοιραζόμαστε. Να μην αδιαφορούμε. Αλλιώς κινδυνεύουμε να μη μάθουμε πώς είναι ο παράδεισος και κοιτώντας μόνο τον εαυτό μας να μείνουμε στον τρόπο της κόλασης. Να πορευόμαστε με κριτήριο τον εαυτό μας, το εγώ μας, και να μη βλέπουμε παρά δίπλα. Η χριστιανική παράδοση ζητά από εμάς να προσφέρουμε, για να μπορούμε να βρούμε το δρόμο του παραδείσου. Αυτό μπορούμε να το κάνουμε από τη νιότη μας.

Δ. Τι είναι παράδεισος και τι κόλαση; (μιλά ο άγιος Παΐσιος)

- Γέροντα, πώς είναι η κόλαση;

- Θα σου πω μια ιστορία που έχω ακούσει: Κάποτε ένας απλός άνθρωπος παρακαλούσε τον Θεό να του δείξει πώς είναι ο Παράδεισος και η κόλαση. Ένα βράδυ λοιπόν στον ύπνο του άκουσε μια φωνή να του λέει: «Έλα, να σου δείξω την κόλαση».

Βρέθηκε τότε σε ένα δωμάτιο, όπου πολλοί άνθρωποι κάθονταν γύρω από ένα τραπέζι και στην μέση ήταν μια κατσαρόλα γεμάτη φαγητό. Όλοι όμως οι άνθρωποι ήταν πεινασμένοι, γιατί δεν μπορούσαν να φάνε. Στα χέρια τους κρατούσαν από μία πολύ μακριά κουτάλα. Έπαιρναν από την κατσαρόλα το φαγητό, αλλά δεν μπορούσαν να φέρουν την κουτάλα στο στόμα τους. Γι' αυτό άλλοι γκρίνιαζαν, άλλοι φώναζαν, άλλοι έκλαιγαν... Μετά άκουσε την ίδια φωνή να του λέει: «Έλα τώρα να σου δείξω και τον Παράδεισο».

Βρέθηκε τότε σε ένα άλλο δωμάτιο όπου πολλοί άνθρωποι κάθονταν γύρω από ένα τραπέζι ίδιο με το προηγούμενο και στην μέση ήταν πάλι μια κατσαρόλα με φαγητό και είχαν τις ίδιες μακριές κουτάλες. Όλοι όμως ήταν χορτάτοι και χαρούμενοι, γιατί ο καθένας έπαιρνε με την κουτάλα του φαγητό από την κατσαρόλα και τάιζε τον άλλον.

Κατάλαβες τώρα κι εσύ πώς μπορείς να ζεις από αυτήν την ζωή τον Παράδεισο;

Οποίος κάνει το καλό, αγάλλεται, διότι αμοιβεται με θεϊκή παρηγοριά. Οποιος κάνει το κακό υποφέρει και κάνει τον επίγειο παράδεισο επίγεια κόλαση.

Έχεις αγάπη, καλωσύνη; Είσαι άγγελος και, όπου πας ή σταθείς μεταφέρεις τον Παράδεισο. Έχεις πάθη, κακία; Έχεις μέσα σου τον διάβολο και, όπου πας ή σταθείς, μεταφέρεις την κόλαση. Από εδώ αρχίζουμε να ζούμε τον Παράδεισο ή την κόλαση.

<http://euxh.gr/index.php>

Ε. Μία άλλη εικόνα για την κόλαση

Πώς είναι η κόλαση; Όπως ο Παράδεισος έτσι και η κόλαση, ξεκινάει από αυτήν την ζωή. Όταν ο άνθρωπος ζει χωρίς Θεό μέσα στην αμαρτία, αισθάνεται λύπη και απελπισία. Από εδώ λοιπόν ο αμαρτωλός προγεύεται την κόλαση. Η κόλαση όμως στην άλλη ζωή είναι ο τόπος που τιμωρούνται οι αμετανόητοι αμαρτωλοί. Σύμφωνα με τις παρομοιώσεις του Χριστού και των Αγίων η κόλαση έχει διαβαθμίσεις.

Θα αναφέρουμε 9 κατηγορίες.

1η Αιώνια φωτιά-άσβεστο πυρ. Ο Θεός είναι φωτιά που ζεσταίνει και φωτίζει τους δίκαιους, αλλά κατακαίει τους αμαρτωλούς, π.χ. εν ώρα θείας λειτουργίας οι δαιμονισμένοι φωνάζουν ότι "καίγονται". π.χ. ο γέρον Παΐσιος πλησίασε κάποιον δαιμονισμένο κρατώντας Άγια λείψανα, τότε εκείνος άρχισε να φωνάζει χωρίς να ξέρει τι κρατά ο γέροντας.

2η Τρίξιμο των οδόντων από το ψύχος, για όσους είχαν παγωμένες ψυχές, γεμάτες κατάκριση και ασπλαχνία προς τον πλησίον.

3η Αφόρητη δυσωδία όπως την παρομοιάζει ο ίδιος ο Χριστός"γένενα του πυρός". Η γέενα στην εποχή Του είναι η περιοχή που οι Ιουδαίοι έκαιγαν συνεχώς τα σκουπίδια και η φλόγα έφτανε ψηλά. 4η Τρόμος και φρίκη από την θέα των φοβερών δαιμόνων. Ένας Άγιος λέει πως αν επέτρεπε ο Θεός να δούμε την μοχθηρή μορφή και τα φλογερά μάτια ενός δαίμονα, τόσο πολύ θα τρομάζαμε που σίγουρα ή θα πεθαίναμε ή αν ζούσαμε θα γινόμασταν Άγιοι. 5η Πείνα και δίψα για μία σταγόνα νερό. 6η Το ακοίμητο σκουλήκι, δηλαδή η φωνή της συνειδήσεως, ο έλεγχος, οι τύψεις που πάντοτε θα υπάρχουν. π.χ. Ένας γέρος μπορεί να μην θυμάται τι έφαγε το μεσημέρι, τις αμαρτίες του όμως που έκανε νέος τις θυμάται με λεπτομέρειες. Όταν βέβαια κάποιος επαναλαμβάνει χωρίς μετάνοια κάποιες αμαρτίες, καταντά την συνειδησή του νεκρή "ησυχάζει", πορώνεται. Όμως μετά το θάνατο η συνειδηση ξυπνά-ζωντανεύει, φανερώνει όχι μόνο τα θανάσιμα αλλά και τα μικρά αμαρτήματα. 7η Ζοφερό πυκνό σκοτάδι. Δεν θα βλέπεις ο ένας τον άλλο. Απόγνωση χωρίς παρηγοριά και ελπίδα. Θα στερηθεί παρηγοριάς από συγγενείς και φίλους. 8η Ντροπή, γιατί όπως λέει ο μέγας Βασίλειος θα έχουν χαραχθεί οι αμαρτίες επάνω στους αμαρτωλούς σαν μπογιά ανεξίτηλη και θα τις βλέπουν μπροστά τους αιωνίως. Ο Άγιος Συμεών ο νέος θεολόγος λέει, ως υποθέσουμε ότι κάποιος μοιχεύει κλεισμένος μέσα σε σπίτι και ξαφνικά ανοίγουν οι πόρτες και τα παράθυρα του σπιτιού και τον πιάνουν επ'αυτοφόρω, τι ντροπή; Τέτοια ντροπή θα νοιώσουν και οι αμαρτωλοί στην άλλη ζωή. 9η Η στέρηση του Θεού, αυτή θα είναι η πιο πικρή κόλαση.

Δεν υποφέρουν όμως όλοι το ίδιο στην κόλαση.

Ο Άγιος Μακάριος ο Αιγύπτιος περπατώντας στην έρημο συνάντησε ένα κρανίο, το σκούνηξε με το ραβδάκι του και το ρώτησε που βρίσκεται η ψυχή του. "Ήμουν ιερέας των ειδώλων και τώρα βρίσκομαι σε ένα τόπο που η φωτιά καλύπτει το σώμα μας έως το λαιμό, όσο απέχει ο ουρανός από την γη, τόσο είναι η φωτιά κάτω από εμάς, μεγαλύτερο βάσανο είναι κάτω από εμάς. Εμείς επειδή δεν γνωρίσαμε τον Θεό κριθήκαμε επεικώς, αντίθετα οι χριστιανοί που γνώρισαν τον Θεό και τον αρνήθηκαν είναι κάτω από εμάς ακόμα και το κεφάλι κάτω από τη φωτιά". Άλλη τιμωρία αναμένει τον ειδωλολάτρη, άλλη τον απλό χριστιανό, άλλη τον ιερέα.

Η παπική εκκλησία πιστεύει ότι υπάρχει το καθαρτήριο πυρ. Λέει ότι οι ψυχές που δεν έχουν μετανοήσει, πηγαίνουν σε ένα τόπο που καθαρίζονται με φωτιά από τις θανάσιμες αμαρτίες, εξαγνίζονται ηθικά. Αυτή η άποψη όμως απορρίπτει την Σταυρική θυσία που έκανε ο Χριστός σηκώνοντας επάνω Του τις αμαρτίες του κόσμου, δίνοντας την ευκαιρία για μετάνοια και εξομολόγηση.

Κάποιος αδελφός ρώτησε τον αββά Δωρόθεο, γιατί αισθανόταν ακηδία, και του απάντησε "επειδή δεν ξέρουμε τι Πράδεισος ή τι κόλαση μας περιμένει, αν ήξερες θα υπόμενες στο κελί σου γεμάτο σκουλήκια και ποτέ δεν θα ραθυμούσες.

Ας έχουμε όλοι στην καρδιά μας τον σωτήριο φόβο του Θεού και το ξυπνητήρι της κολάσεως, ώστε να βρισκόμαστε πάντοτε σε πνευματική εγρήγορση, για να αξιωθούμε μαζί Του να συμβασιλέψουμε στην ουράνια και ατελείτητη βασιλεία των ουρανών

<http://paravouniottissa.gr/index.php/component/k2/item/34-%CF%80%CF%8E%CF%82-%CE%B5%CE%AF%CE%BD%CE%B1%CE%B9-%CE%B7-%CE%BA%CF%8C%CE%BB%CE%B1%CF%83%CE%B7>

ΣΤ. Μια άλλη εικόνα για τον Παράδεισο

Η Ορθόδοξη Εκκλησία με ευκρίνεια διδάσκει ότι ο Παράδεισος βρίσκεται "επάνω" στους ουρανούς και η κόλαση στα έγκατα της γης "κάτω". Είναι τόπος τον οποίο οι άνθρωποι δεν μπορούν να τον δουν με αεροπλάνο ή με δορυφόρο, ούτε σκάβοντας με τρυπάνι στη γη θα φτάσουμε στην κόλαση. Δεν ανήκει στον χώρο και χρόνο που βλέπουμε με τα σωματικά μάτια, αλλά μπορούμε να αισθανθούμε με τα πνευματικά μάτια. Ο Παράδεισος σαν χώρος ξεκινάει από εδώ αλλά σαν να περνάει μέσα από μία πόρτα σε άλλη διάσταση.

Ο Μέγας Βασίλειος λέει: ο Παράδεισος φτιάχτηκε από τα χέρια του Θεού, ένας εξαιρετικός τόπος, που υπερέχει από όλη την κτίση σε ομορφιά, λάμπει απο όλα τα άστρα, φωτισμένος από παντού. Δεν υπάρχει βία ανέμων, ούτε χαλάζι, ούτε καύσωνας.

Ο Άγιος Αθανάσιος λέει: οι ψυχές στον Παράδεισο δεν μπορούν να πράξουν ούτε πονηρό ούτε αγαθό (χωρίς σώμα) αλλά κινούνται από το Άγιο Πνεύμα, υμνούν με τους αγγέλους το Θεό και χαίρονται.

Ο προφήτης Δαυίδ ονομάζει τον Παράδεισο "Μήτηρ Σιών". Όσο γλυκειά είναι η αγκαλιά της μάνας για το βρέφος τόσο όμορφος είναι ο Παράδεισος για τις ψυχές.

Ο Χριστός τον ονόμασε "κόλπο Αβραάμ"- "Βασιλεία Ουρανών"- "Οίκο του Πατρός"- "Άνω Ιερουσαλήμ".

Η Αγία Γραφή λέει: Ο Θεός εφύτευσε τον Παράδεισο προς την Ανατολή στην Εδέμ (=κήπος). Γι' αυτό κι εμείς προσκυνούμε προς την Ανατολή, αναζητώντας την πατρίδα μας, γι αυτό και όλες οι εκκλησίες είναι στραμμένες στην Ανατολή. Στην Ανάληψη ο Κύριος ανέβαινε -ανέβαινε ψηλά προς την Ανατολή και τότε οι άγγελοι είπαν ότι από την Ανατολή θα έρθει πάλι (στην 2α Παρουσία).

Στους Βίους των Αγίων περιγράφεται πως οι Άγιοι βλέπουν τον Παράδεισο πριν το θάνατο, π.χ. Η Αγία Μαύρα όσο βρισκόταν στο μαρτύριο, κρεμασμένη σε ένα σταυρό για βασανιστήριο, είδε 3 οράματα, στο 3ο είδε άγγελο να την

κρατά από το χέρι και να την ανεβάζει σε ένα απεριγράπτο τόπο σε κάλλος...της έδειξε θρόνο με ένα στεφάνι φωτεινό, στολισμένο με πολύτιμους λίθους. Τότε ρώτησε σε ποιον ανήκουν και άκουσε πως τα κέρδισε η ίδια σαν βραβείο της νίκης, γι αυτό να κάνει υπομονή, γιατί τα ξημερώματα θα κατέβαιναν άγγελοι να οδηγήσουν την ψυχή της στον Παράδεισο.

Ο Άγιος Στέφανος την ώρα του λιθοβολισμού είδε τους ουρανοί ανοιχτούς και τον Χριστό δεξιά του Θεού.

Ο Άγιος Ευφρόσυνος έγινε μοναχός σε ένα μοναστήρι και είχε το διακόνημα του μάγειρα. Όλοι οι μοναχοί τον περιφρονούσαν και τον κοροΐδευαν, αλλά εκείνος υπέμενε χωρίς καμία ταραχή. Συνέβη όμως κάποιος ιερέας του μοναστηριού να προσεύχεται ώστε ο Θεός να του φανερώσει τα αγαθά του Παραδείσου. Τότε ένα βράδυ είδε στον ύπνο του ότι βρέθηκε σε έναν πανέμορφο κήπο με πανέμορφα δέντρα και μέσα εκεί είδε και τον Ευφρόσυνο, τότε τον ρώτησε τι κάνει εκεί και ο Άγιος απάντησε ότι ο Θεός του χάρισε αυτό το μέρος. Ο ιερέας προσπάθησε να φτάσει καρπούς αλλά δεν τα κατάφερε, έτσι ο Άγιος του έφτασε 3 μήλα. Όταν ξύπνησε κρατούσε τα μήλα που έβγαζαν εξάισια ευωδία. Ο Άγιος Ευφρόσυνος έφυγε από το μοναστήρι για να μην δοξαστεί. Από τα μήλα όποιος άρρωστος έτρωγε θεραπευόταν.

Ο Απ. Παύλος αρπάχτηκε έως τον 3ο ουρανό και άκουσε άρρητα ρήματα "μάτι δεν είδε, αυτί δεν άκουσε, λογισμός δεν έβαλε", για όσα ο Θεός ετοίμασε για όσους τον αγαπούν.

"Εν τη οικία του Πατρός πολλάί μοναί εισί". Στον Παράδεισο υπάρχουν πολλά διαμερίσματα και ανάλογα ο καθένας πόσο κοπίασε στη γη, θα έχει και ανάλογη δόξα. Δεν θα κατοικεί στον Παράδεισο στον ίδιο όροφο ο εκ δεξιών ληστής με τον τίμιο Πρόδρομο. "Αστήρ αστέρος διαφέρει εν δόξη", όμως ο κατώτερος στον Παράδεισο δεν θα νιώθει μειονεκτικά απέναντι στους αγίους.

Η Βασιλεία των Ουρανών μοιάζει με θησαυρό που βρήκε κάποιος σε ένα χωράφι και πούλησε τα πάντα και αγόρασε το χωράφι για να πάρει το θησαυρό.

Όπως στις γιορτές εδώ στη γη υπάρχει πλήθος κόσμου που φορούν ωραία ρούχα και στολίδια, έτσι στον Παράδεισο θα γίνει επουράνια γιορτή.

-Αντί πλήθος κόσμου θα υπάρχουν άγγελοι, προφήτες, άγιοι.

-Αντί ενδυμάτων και κοσμημάτων, στεφάνια και βραβεία αιώνια.

-Αντί φαγητών και καρπών, ο καρπός του Αγίου Πνεύματος "χαρά, ειρήνη..."

-Αντί θορύβου, φώτων, ψαλμοί και φως αληθινό.

-Εδώ διωγμοί εκεί δόξα, εδώ ατιμώσεις εκεί τιμή, εδώ ειρωνείες εκεί έπαινοι, εδώ κόπος εκεί ανάπαυση.

Ας μιμηθούμε και εμείς τους Αγίους, ας τηρήσουμε τις εντολές, ας πολεμήσουμε τα πάθη μας, για να χαιρόμαστε αιώνια μαζί με τον Θεό.

<http://paravouniotissa.gr/index.php/component/k2/item/33-%CF%80%CF%8E%CF%82-%CE%B5%CE%AF%CE%BD%CE%B1%CE%B9-%CE%BF-%CF%80%CE%B1%CF%81%CE%AC%CE%B4%CE%B5%CE%B9%CF%83%CE%BF%CF%82>

Ζ. Ο Παράδεισος η πηγή της αγάπης

Η Βασιλεία των Ουρανών που επιφυλάσσει ο Θεός στους εκλεκτούς, σ' αυτούς που ανταποκρίνονται στο προσκλητήριο της αγάπης Του, δεν είναι απλή ανάπαυση. Δεν είναι απουσία δεινών. Δεν είναι ουδέτερη κατάσταση.

Η ανάπαυση των δικαίων θα είναι μετοχή και συμμετοχή στην απεριγράπτη χαρά του ουρανού. Συμμετοχή στο «**γλέντι του γάμου του Αρνίου**». Στον επουράνιο Ιερουσαλήμ, ανάμεσα σε μυριάδες αγγέλους, που πανηγυρίζουν και σκορπίζουν τη χαρά, μαζί με όλους τους «**καταγραμμένους στον ουρανό**» (Εβρ. ιβ' 23). Στα αγαθά «**που μάτι δεν τα είδε και αφτί δεν τα άκουσε και στην καρδιά του ανθρώπου δεν ανέβηκε, αυτά που ετοίμασε ο Θεός γι' αυτούς που τον αγαπούν**» (Α' Κορ. β' 9).

Εκεί η ψυχή βρίσκει το πλήρωμα της ευτυχίας της, την εκπλήρωση όλων των όμορφων πόθων της. Δε ζει σε κατάσταση παθητικής ακινησίας. Δεν έχουμε βουδιστικό Νιρβάνα, ούτε τα Ηλύσια Πεδία της αρχαιότητας, ούτε τους υλιστικούς Παραδείσους του Ισλάμ. «**Αυτοί που καταξιώθηκαν να γευτούν τον αιώνα εκείνο και την εκ νεκρών ανάσταση... ισάγγελοι είναι και υιοί του Θεού, αφού είναι υιοί της αναστάσεως**» (Λουκ. κ' 35-36).

Να, η ζωή μας, να, το έργο μας στη Βασιλεία των Ουρανών. Οι άνθρωποι γίνονται ισάγγελοι, όμοιοι με τους αγγέλους και αναλαμβάνουν το ίδιο έργο των αγγέλων κοντά στο θρόνο του Θεού. Οι άγγελοι αντλούν τη μακαριότητά τους από τη θέση τους και το έργο τους κοντά στο Θεό, ατενίζοντας τη δόξα Του. Και για όλες τις ψυχές ισχύουν τα λόγια του Ψαλμωδού, όταν με αγαλλίαση έλεγε, «**θα χορτασθώ, όταν θα δω τη δόξα σου**» (Ψαλμός ιστ' 15).

Το άπειρο μεγαλείο του Θεού τούς κάνει να μεταπηδούν από έκπληξη σε έκπληξη. Και η αγγελική δοξολογία είναι το φυσικό επακόλουθο της ωραίας και μακαρίας ζωής, που ζουν κοντά στο Θεό.

Υπάρχει μεγαλύτερη ευτυχία από το να ζει κανείς αδιάκοπα μέσα σε ατμόσφαιρα απέραντης αγάπης; Αν αισθάνεται κανείς αγαλλίαση κοντά σε ανθρώπους πηγαίως και ειλικρινούς αγάπης, ποια μακαριότητα θα αισθανθεί κοντά στην αστείρευτη Πηγή της αγάπης, το Θεό;

Οι άγιοι που ζούσαν την αγάπη του Θεού και στη γη αυτή, δεν την αντάλλαζαν ούτε με όλους τους θησαυρούς. Εκεί στη Βασιλεία των Ουρανών, που δε θα βλέπουν **«μπερδεμένα σαν μέσα από αντανάκλαση»**, αλλά θα ατενίζουν **«πρόσωπο προς πρόσωπο»** τη δόξα του Θεού και θα δέχονται την αγάπη Του, σαν αναγεννημένοι **«υιοί της αναστάσεως»**, ποιος θα μπορούσε να περιγράψει τη μακαριότητά τους.

Αυτή την υπόσχεση έδωσε ο Κύριος σε μια από τις πιο δύσκολες στιγμές, λίγο προ του σταυρικού πάθους στους μαθητές Του. Να τι τους διαβεβαίωσε: Εσείς που μένате κοντά μου και οι δοκιμασίες δε σας κλόνισαν, για την αφοσίωσή σας, σας υπόσχομαι **«να τρώτε και να πίνετε στο τραπέζι μου στη βασιλεία μου»** (Λουκ. κβ' 30).

<https://www.xfd.gr/>

Η. Δύο άγιοι που έζησαν τον Παράδεισο από εδώ

Οι Άγιοι Κοσμάς και Δαμιανός κατάγονταν από την Ασία. Οι γονείς τους ήταν άριστο πρότυπο χριστιανών συζύγων. Όταν η μητέρα τους Θεοδότη έμεινε χήρα, αφιέρωσε κάθε προσπάθεια της στη χριστιανική ανατροφή των δυο παιδιών της, Κοσμά και Δαμιανού. Τους δύο αδελφούς διέκρινε μεγάλη ευφυΐα και επιμέλεια, γι' αυτό και σπούδασαν πολλές επιστήμες. Ιδιαίτερα όμως, επιδόθηκαν στην ιατρική επιστήμη, την οποία εξασκούσαν σαν διακονία φιλανθρωπίας προς τον πλησίον. Θεράπευαν τις ασθένειες των ανθρώπων, και ιδιαίτερα των φτωχών, χωρίς να παίρνουν χρήματα, γι' αυτό και ονομάστηκαν Ανάργυροι. Πολλοί ασθενείς που θεραπεύθηκαν ήθελαν να τους ευχαριστήσουν. Αλλά αυτοί, δε δέχονταν τις ευχαριστίες και απαντούσαν με τον ορθό λόγο της Αγίας Γραφής: «Ἡ εὐλογία καὶ ἡ δόξα καὶ ἡ σοφία καὶ ἡ εὐχαριστία καὶ ἡ τιμὴ καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ ἰσχὺς τῷ Θεῷ ἡμῶν εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων» (Αποκάλυψη Ιωάννου, ζ' 12). Δηλαδή, όλος ο ύμνος και η δόξα και η σοφία και η ευχαριστία και η τιμή και η δύναμη και η ισχύς, ανήκει στο Θεό μας, στους αιώνες των αιώνων. Έτσι ταπεινά αφού διακόνησαν σε όλη τους τη ζωή τον πλησίον, πέθαναν ειρηνικά και ετάφησαν στην τοποθεσία Φερεμά.

Θ. Υπάρχω κι αγαπώ (Ντοστογιέφσκυ από τους Αδερφούς Καραμαζώφ)

Πατέρες και δάσκαλοι, σκέφτομαι:

«Τι είναι Κόλαση;»

Και λέω πως είναι «το μαρτύριο του να μην αγαπάει κανείς».

Μια φορά, μέσα στο άπειρο, το άμετρο σε χρόνο και σε διάστημα, δόθηκε σε μια πνευματική ύπαρξη -με την εμφάνισή της στη γη η δυνατότητα να πει στον εαυτό της:

«Υπάρχω κι αγαπώ».

Μια φορά, μονάχα μια φορά, της δόθηκε μια στιγμή αγάπης ενεργητικής, ζώσης, και γι' αυτό της δόθηκε η επίγεια ζωή και μαζί μ' αυτήν ο καιρός και οι διορίες. Και τι έγινε λοιπόν; Αυτή η ευτυχισμένη ύπαρξη αρνήθηκε το ανεκτίμητο δώρο, δεν το εκτίμησε, δεν το αγάπησε, το κοίταξε κοροϊδευτικά κι έμεινε αναισθητή. Όταν μια τέτοια ύπαρξη φύγει απ' τη γη, βλέπει τους κόλπους του Αβραάμ, κουβεντιάζει με τον Αβραάμ, όπως μας λέει η παραβολή περί Λαζάρου και πλουσίου, ατενίζει και τον Παράδεισο, μπορεί να πλησιάσει και τον Κύριο, μα αυτό ακριβώς είναι το μαρτύριό της, ότι ανεβαίνει στο Θεό χωρίς να 'χει αγαπήσει, γιατί αγγίζει εκείνους που έχουν αγαπήσει και που αυτή είχε περιφρονήσει την αγάπη τους. Γιατί τώρα βλέπει καθαρά και θα πει μόνος του στον εαυτό του: «Τώρα πια κατέχω τη γνώση και, αν και διψάω ν' αγαπήσω. Δε θα υπάρχει πια κανένας άθλος στην αγάπη μου, δε θα υπάρχει ούτε θυσία γιατί τέλειωσε η επίγεια ζωή μου και δε θα 'ρθει ο Αβραάμ να μου δώσει έστω και μια σταγόνα ζώντος ύδατος (δηλαδή να μου ξαναδώσει το δώρο της επίγεια ζωής που είχα πρώτα) για να δροσίσει τη φλόγα της δίψας μου για πνευματική αγάπη, που με φλογίζει τώρα και που την περιφρόνησα όσο ήμουν στη γη. Δεν έχω πια ζωή και δε θα υπάρξει πια καιρός! Κι αν ακόμα θα ' μουν πρόθυμος να θυσιάσω τη ζωή μου για τους άλλους, είναι αργά πια, γιατί πέρασε εκείνη η ζωή που θα μπορούσα να την κάνω θυσία στην αγάπη και τώρα μια άβυσσος χωρίζει εκείνη τη ζωή απ' την τωρινή μου ύπαρξη».

Μιλάνε για φλόγες υλικές που έχει η Κόλαση: δεν εξετάζω αυτό το μυστήριο γιατί τρομάζω, μα σκέφτομαι πως κι αν ακόμα υπήρχαν υλικές φλόγες, τότε, μα την αλήθεια, οι κολασμένοι θα τις δέχονταν με χαρά γιατί με τα σωματικά μαρτύρια θα ξεχνούσαν, έστω και για μια στιγμή, το ψυχικό μαρτύριο που είναι πολύ πιο τρομερό. Μα ούτε και είναι δυνατό να τους απαλλάξει κανείς απ' αυτό το ψυχικό μαρτύριο, γιατί δεν είναι εξωτερικό μα το 'χουν μέσα τους. Μα κι αν ήταν δυνατόν να τους απαλλάξουν, τότε, έτσι νομίζω, θα γίνονταν ακόμα πιο πικρά δυστυχημένοι. Γιατί κι αν ακόμα τους συγχωρούσαν οι δίκαιοι απ' τον Παράδεισο, βλέποντας τα μαρτύριά τους

και τους καλούσαν κοντά τους αγαπώντας τους απεριόριστα, και πάλι τα μαρτύριά τους θα μεγάλωναν, γιατί ίσα ίσα μ' αυτή τη συγγνώμη θα μεγάλωνε και η δίψα τους για ανταπόδοση αγάπης, για αγάπη ενεργητική και γεμάτη ευγνωμοσύνη, που τους είναι αδύνατο πια να δείξουν. Ωστόσο σκέφτομαι ταπεινά πως όταν θα παραδεχτούν πως τους είναι αδύνατο, θα ξαλαφρώσουν κάπως γιατί, παίρνοντας την αγάπη των δικαίων και μη έχοντας τη δυνατότητα να την ανταποδώσουν, θα υποταχτούν και θα ταπεινωθούν και θα κερδίσουν έτσι κάτι σαν ομοίωμα της ενεργητικής αγάπης, που περιφρόνησαν στη γη, και μιας πράξης που κάπως μοιάζει με εκείνην... Λυπάμαι, αδερφοί και φίλοι μου, που δεν μπορώ να το πω πιο καθαρά αυτό. Όμως, αλλοίμονο σε κείνους που αυτοκαταστράφηκαν πάνω στη γη, αλλοίμονο σε κείνους που αυτοκτόνησαν! Νομίζω πως δεν μπορούν να υπάρξουν πιο δυστυχισμένοι απ' αυτούς. Είναι αμαρτία, μας λένε, να προσευχόμαστε γι' αυτούς στο Θεό και η Εκκλησία, εξωτερικά, σάμπως να τους αποδιώχνει, μα η ψυχή μου λέει πως θα μπορούσαμε να δεηθούμε και γι' αυτούς. Δε θα θυμώσει ο Χριστός για ένα δείγμα αγάπης. Εγώ προσευχόμουν όλη μου τη ζωή μέσα μου γι' αυτούς, σας το εξομολογούμαι, πάτερες και δάσκαλοι, μα και τώρα προσεύχομαι κάθε μέρα. Ω, υπάρχουν κι άνθρωποι που φτάσανε στην Κόλαση αλαζόνες και θηριώδεις, παρ' όλη την αδιαφιλονίκητη γνώση και την ενατένιση της αναντίρρητης αλήθειας. Υπάρχουν μερικοί φρικαλέοι που πήγαν με το μέρος του Σατανά και το αλαζονικό πνεύμα του. Αυτοί θέλανε μονάχοι τους την Κόλαση και δεν μπορούν να τη χορτάσουν. Αυτοί είναι πια εθελοντές κολασμένοι. Καταράστηκαν μονάχοι τους τον εαυτό τους γιατί καταράστηκαν το Θεό και τη ζωή. Τρέφονται με την άγρια αλαζονεία τους, όπως ένας πεινασμένος που βρέθηκε στην έρημο κι άρχισε να βυζαίνει το ίδιο του το αίμα. Μα δε θα χορτάσουν εις τους αιώνες των αιώνων γιατί δε δέχονται να τους συγχωρέσουν και καταριώνται το Θεό που τους καλεί κοντά του. Δεν μπορούν να κοιτάζουν χωρίς μίσος το Θεό και απαιτούν να μην υπάρχει Θεός της ζωής, απαιτούν να αυτοεκμηδενιστεί ο Θεός και να καταστρέψει τη δημιουργία του. Και θα καίγονται εις τον αιώνα τον άπαντα στις φλόγες της οργής τους, διψώντας το θάνατο και την ανυπαρξία. Μα δεν θα τον λάβουν το θάνατο.

<https://www.xfd.gr>

I. Ένας όσιος που κάνει θαύματα

Ο **Όσιος Δαυίδ** γεννήθηκε στη Γαρδενίτσα (τέως κτηματική περιφέρεια της κοινότητας Κυπαρισσίου) του Νομού Φθιώτιδας, πιθανότατα το τελευταίο τέταρτο του 15ου αιώνα (και έζησε περίπου ως το πρώτο μισό του 16ου αιώνα. Διετέλεσε ηγούμενος της [Ιεράς Μονής Παναγίας Βαρνάκοβας](#) στη Ναύπακτο, το χρονικό διάστημα από το 1520 έως το 1532, και κατόπιν μετέβη στη Βόρεια Εύβοια, στις Ροβιές του σημερινού Δήμου Ελυμνίων. Εκεί ίδρυσε μοναστήρι, το οποίο απέκτησε φήμη και, πλέον, φέρεται το όνομά του. Υπήρξε ένας από τους φωτισμένους διδασκάλους του Γένους, προσφέροντας πολλά στην παιδεία των υποδουλωμένων Ελλήνων, αλλά και Άγιος της Ορθόδοξης Εκκλησίας, στον οποίο αποδίδεται πλήθος θαυμάτων.

Αναφέρεται ότι σε ηλικία τριών ετών είδε σε όραμα τον Άγιο Ιωάννη τον Πρόδρομο, ο οποίος τον παρότρυνε να τον ακολουθήσει. Σε ηλικία δεκαπέντε ετών έφυγε από την πατρίδα του για να υπηρετήσει σε μοναστήρι στη Μαγνησία, μαζί με τον ιερομόναχο Ακάκιο, όπου παρέμεινε για πέντε χρόνια. Στη συνέχεια, οι Δαυίδ και Ακάκιος εγκατέλειψαν το συγκεκριμένο μοναστήρι για να μεταβούν στο μοναστήρι του Κομνηνείου, στην περιοχή της Όσσας, όπου ο Όσιος δέχτηκε το αξίωμα της διακονίας.

Όχι πολύ καιρό μετά, ο Ακάκιος και ο Όσιος επισκέφτηκαν το Άγιο Όρος, τη Λαύρα του Οσίου Αθανασίου του Αθωνίτου, προκειμένου να προσκυνήσουν τα ιερά κοινόβια. Κατόπιν, ο Όσιος Δαβίδ ακολούθησε τον Ακάκιο, ο οποίος είχε χειροτονηθεί Αρχιερέας της «Αγιοτάτης Μητροπόλεως Ναυπάκτου και Άρτης», στην επισκοπή του, όπου σύντομα τον χειροτόνησε Ιερέα και Λειτουργό των Αγίων του Θεού Μυστηρίων.

Μετά τη θητεία του ως ηγούμενου στη [Μονή Παναγίας Βαρνάκοβας](#), στο [Ευτάλιο Φωκίδας](#) (1520-1532), μετέβη στο όρος Στείρι, ανάμεσα στον Ελικώνα και τον Παρνασσό, όπου ίδρυσε ένα νέο, μικρό μοναστήρι. Κάποια στιγμή, όμως, κατηγορήθηκε ότι αποτέλεσε την αιτία φυγής μερικών σκλάβων κάποιου Αγαρηνού άρχοντα της Λιβαδειάς, και για τον λόγο αυτό συνελήφθη, βασανίστηκε και φυλακίστηκε. Όταν, όμως, ελευθερώθηκε δεν επέστρεψε στο Στείρι αλλά, στην αναζήτησή του για έναν τόπο όπου θα μπορούσε να ασκητέψει, βρέθηκε στην Εύβοια. Εγκαταστάθηκε εκεί που σήμερα βρίσκεται το προς τιμήν του αφιερωμένο μοναστήρι, όπου, τότε, υπήρχε ένα ερειπωμένο εκκλησάκι της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος Χριστού, πάνω από τις Ροβιές Ευβοίας.

Καθώς η φήμη του Οσίου εξαπλωνόταν, όλο και περισσότεροι Χριστιανοί προσέτρεχαν κοντά του για να τον επισκεφτούν και να τον γνωρίσουν, με συνέπεια να προκύψει έντονη η ανάγκη να κτισθεί στον τόπο εκείνο ένα μοναστήρι. Ως εκ τούτου, ο Όσιος έφυγε προσωρινά από το μέρος, προκειμένου να διενεργήσει εράνους μεταξύ των διαφόρων χριστιανικών κοινοτήτων (έφτασε μέχρι τη Ρωσία) ώστε να καταφέρει να συγκεντρώσει τα απαραίτητα χρήματα για την ανέγερση του μοναστηριού. Κάτι που τελικά κατάφερε λίγα χρόνια αργότερα, με το νεοαναγεργθέν μοναστήρι να αφιερώνεται στη δόξα της Μεταμορφώσεως του Δέσποτα Χριστού. Ο Όσιος παρέμεινε εκεί μέχρι την κοίμησή του, σε προχωρημένη ηλικία.

Η κέρα του βρίσκεται σήμερα στο ομώνυμο μοναστήρι στις Ροβιές και ευωδιάζει, κάνοντας πλήθος θαυμάτων.

Η μνήμη του Οσίου Δαυίδ τιμάται κάθε χρόνο την 1η Νοεμβρίου.

ΙΑ. Έχουμε ανάγκη να πιστεύουμε και να αγαπούμε για να ζήσουμε τον Παράδεισο

Ο Παράδεισος είναι η ζωή των αγίων μας. Ξεκινά από αυτόν τον κόσμο και έχει να κάνει με τη χαρά και τη δύναμη που η πίστη στον Θεό δίνει στους ανθρώπους που θέλουν να είναι κοντά του και να συμμετέχουν στη ζωή της Εκκλησίας. Η πίστη κάνει τον άνθρωπο να αγαπά. Να μοιράζεται και να συγχωρεί. Να αντέχει και να προχωρά. Να μη σκέφτεται πώς θα δικαιωθεί, αλλά πώς θα βοηθήσει, ακόμη κι αν αισθάνεται ότι δεν υπάρχει κανένα ενδιαφέρον από τους άλλους. Και συμμετέχοντας στη ζωή της Εκκλησίας, στα μυστήριά της, να βρίσκει τον συνάνθρωπο και μαζί μ' αυτόν το Πρόσωπο του Χριστού. Τότε καμία αμαρτία δεν μπορεί να μας νικήσει, διότι ο Θεός σκορπά απλόχερα τη χάρη Του, μας συγχωρεί και αντέχουμε! Αλλιώς η ζωή μας γίνεται κόλαση, εγωισμός, μοναξιά, ικανοποίηση του «θέλω» μας και τελικά χωρισμός και διάσπαση τόσο από τον Θεό όσο και από τον συνάνθρωπό μας. Ας μάθουμε από νέοι να παλεύουμε την οδό της αγάπης, για να είμαστε από μικροί στον δρόμο του Παραδείσου.

Ο κόσμος, κυρίως μέσα από τα τραγούδια, τις σειρές και τις ταινίες, τονίζει ότι παράδεισος είναι ο μεγάλος έρωτας και κόλαση το μεγάλο διαζύγιο, ο χωρισμός, το να μη σε θέλουνε. Όμως ο παράδεισος δεν είναι μαγική κατάσταση. Τον κατακτάς παλεύοντας και όταν είσαι έτοιμος να κάνεις και πίσω, να υποχωρήσεις, να είσαι αληθινός, να βλέπεις ο άλλος πώς σκέφτεται και τι θέλει. Άρα, αν νικάς τον εαυτό σου και τα δικαιώματά σου και ανοίγεις στον δρόμο της συνάντησης με τον άλλο. Μόνο ο Χριστός και η πίστη μπορούν να μας οδηγήσουν στο να μην υπολογίζουμε τον άλλον με βάση τι έχει να μας δώσει, αλλά να του προσφέρουμε αυτό που μπορούμε.

«Μηδείς το εαυτού ζητείτω, αλλά έκαστος το του ετέρου» (απόστολος Παύλος, προς Κορινθίους πρώτη επιστολή, 10,24! |

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 5

Η γυναίκα στον κόσμο και στην Εκκλησία

Α. Ο Χριστός ακούει όσους πιστεύουν και αγαπούν (Λουκ. η' 41-56)

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἄνθρωπός τις προσήλθε τῷ Ἰησοῦ ὃ ὄνομα Ἰάειρος, καὶ αὐτὸς ἄρχων τῆς συναγωγῆς ὑπῆρχε· καὶ πεσὼν παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ παρεκάλει αὐτὸν εἰσελθεῖν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, ὅτι θυγάτηρ μονογενῆς ἦν αὐτῷ ὡς ἐτῶν δώδεκα, καὶ αὕτη ἀπέθνησεν. Ἐν δὲ τῷ ὑπάγειν αὐτὸν οἱ ὄχλοι συνέπνιγον αὐτόν. Καὶ γυνὴ οὖσα ἐν ῥύσει αἵματος ἀπὸ ἐτῶν δώδεκα, ἧτις ἰατροῖς προσαναλώσασα ὅλον τὸν βίον οὐκ ἴσχυσεν ὑπ' οὐδενὸς θεραπευθῆναι, προσελθοῦσα ὀπισθεν ἤψατο τοῦ κρασπέδου τοῦ ἱματίου αὐτοῦ, καὶ παραχρῆμα ἔστη ἡ ῥύσις τοῦ αἵματος αὐτῆς. Καὶ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· Τίς ὁ ἀψάμενός μου; Ἄρνούμενων δὲ πάντων εἶπεν ὁ Πέτρος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ· Ἐπιστάτα, οἱ ὄχλοι συνέχουσίν σε καὶ ἀποθλίβουσι, καὶ λέγεις τίς ὁ ἀψάμενός μου; Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν· Ἥψατό μου τις· ἐγὼ γὰρ ἐγνων δύναμιν ἐξελθοῦσαν ἀπ' ἐμοῦ. Ἰδοῦσα δὲ ἡ γυνὴ ὅτι οὐκ ἔλαθε, τρέμουσα ἦλθε καὶ προσπεσοῦσα αὐτῷ δι' ἣν αἰτίαν ἤψατο αὐτοῦ ἀπήγγειλεν αὐτῷ ἐνώπιον παντὸς τοῦ λαοῦ, καὶ ὡς ἴαθη παραχρῆμα. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ· Θάρσει, θύγατερ, ἡ πίστις σου σέσωκέ σε· πορεύου εἰς εἰρήνην. Ἐτι αὐτοῦ λαλοῦντος ἔρχεται τις παρὰ τοῦ ἀρχισυναγώγου λέγων αὐτῷ ὅτι τέθνηκεν ἡ θυγάτηρ σου· μὴ σκύλλε τὸν διδάσκαλον. Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀκούσας ἀπεκρίθη αὐτῷ λέγων· Μὴ φοβοῦ· μόνον πίστευε, καὶ σωθήσεται. Ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν οἰκίαν οὐκ ἀφῆκεν εἰσελθεῖν οὐδένα εἰ μὴ Πέτρον καὶ Ἰωάννην καὶ Ἰάκωβον καὶ τὸν πατέρα τῆς παιδὸς καὶ τὴν μητέρα. Ἐκκλιον δὲ πάντες καὶ ἐκόπτοντο αὐτήν. Ὁ δὲ εἶπε· Μὴ κλαίετε· οὐκ ἀπέθανεν, ἀλλὰ καθεύδει. Καὶ κατεγέλων αὐτοῦ, εἰδότες ὅτι ἀπέθανεν. Αὐτὸς δὲ ἐκβαλὼν ἔξω πάντας καὶ κρατήσας τῆς χειρὸς αὐτῆς ἐφώνησε λέγων· Ἡ παῖς, ἐγείρου. Καὶ ἐπέστρεψε τὸ πνεῦμα αὐτῆς, καὶ ἀνέστη παραχρῆμα, καὶ διέταξεν αὐτῇ δοθῆναι φαγεῖν. Καὶ ἐξέστησαν οἱ γονεῖς αὐτῆς. Ὁ δὲ παρήγγειλεν αὐτοῖς μηδεὶν εἰπεῖν τὸ γεγονός.

Απόδοση σε απλή γλώσσα

Εκείνο τὸν καιρὸ, πλησίασε τὸν Ἰησοῦ κάποιοι ἄνθρωποι ποὺ τὸν ἔλεγαν Ἰάειρο καὶ ἦταν ἄρχοντας τῆς συναγωγῆς. Αὐτὸς ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ Ἰησοῦ καὶ τὸν παρακαλοῦσε νὰ πάει στὸ σπῆτι του, γιατί εἶχε μιὰ μοναχοκόρη δώδεκα χρόνων, ποὺ ἦταν ἐτοιμοθάνατη. Τὴν ὥρα ποὺ ὁ Ἰησοῦς βιάδιζε πρὸς τὸ σπῆτι, τὰ πλήθη τὸν περιέβαλλαν ἀσφυκτικά. Κάποια γυναίκα, ποὺ υπέφερε ἀπὸ ἀιμορραγία δώδεκα χρόνια καὶ εἶχε ξοδέψει ὅλη τῆς τὴν περιουσία στους γιατροὺς, χωρὶς κανέναν νὰ μπορέσει νὰ τὴν κάνει καλά, πῆγε πίσω ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ, ἄγγιξε τὴν ἄκρη τοῦ ροῦχο του, κι ἀμέσως ἡ ἀιμορραγία τῆς σταμάτησε. Τότε ὁ Ἰησοῦς εἶπε: «Ποιὸς μὲ ἄγγιξε;» Ἐνῶ ὅλοι ἀρنيοῦνταν, ὁ Πέτρος καὶ ὅσοι ἦταν μαζί του ἔλεγαν: «Διδάσκαλε, οἱ ὄχλοι ἔχουν στριμωχτεῖ κοντὰ σου καὶ σὲ πιέζουν, κι ἐσὺ λὲς ποιὸς μὲ ἄγγιξε;» Ὁ Ἰησοῦς ὁμως εἶπε: «Κάποιοι μὲ ἄγγιξε, γιατί ἐγὼ ἐνίωσα νὰ βγαίνει ἀπὸ μένα δύναμη». Μόλις ἡ γυναίκα εἶδε ὅτι δὲν ξέφυγε τὴν προσοχή του, ἦρθε τρέμοντας κι ἔπεσε στὰ πόδια του καὶ μπροστὰ σ' ὅλο τὸν κόσμο τοῦ εἶπε γιὰ ποιά αἰτία τὸν ἄγγιξε κι ὅτι εἶχε γιατρευτεῖ ἀμέσως. Ἐκεῖνος τῆς εἶπε: «Θάρρος, κόρη μου, ἡ πίστη σου σὲ ἔσωσε· πήγαινε στὸ καλὸ». Ἐνῶ ὁ Ἰησοῦς ἀκόμα μιλοῦσε, ἦρθε κάποιοι ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ ἄρχοντα τῆς συναγωγῆς καὶ τοῦ λέει: «Ἡ κόρη σου πέθανε· μὴν ἐνοχλεῖς πιά τὸν δάσκαλο». Ὅταν τὸ ἄκουσε ὁ Ἰησοῦς, τοῦ εἶπε: «Ἐσὺ μὴ φοβᾶσαι, μόνο πίστευε, καὶ θὰ σωθεῖ». Φτάνοντας στὸ σπῆτι, δὲν ἄφησε κανέναν νὰ μπεῖ μέσα μαζί του, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Πέτρο, τὸν Ἰωάννη καὶ τὸν Ἰάκωβο, καθὼς καὶ τὸν πατέρα καὶ τὴ μητέρα τοῦ κοριτικοῦ. Ὅλοι ἔκλαιγαν καὶ τὴ θρηνηλογοῦσαν. Ὁ Ἰησοῦς ὁμως τοὺς εἶπε: «Μὴν κλαίτε· δὲν πέθανε, ἀλλὰ κοιμάται». Ἐκεῖνοι τὸν περιγελοῦσαν, βέβαιοι πὼς εἶχε πεθάνει. Ὁ Ἰησοῦς, ἀφοῦ τοὺς ἔβγαλε ὅλους ἔξω, ἔπιασε τὸ κορίτσι ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τοῦ εἶπε δυνατὰ: «Κορίτσι, σήκω!» Τὸ πνεῦμα τῆς ἐπέστρεψε κι αὐτὴ ἀμέσως σηκώθηκε. Ὁ Ἰησοῦς τότε διέταξε νὰ τῆς δώσουν νὰ φάει. Οἱ γονεῖς τῆς ἔμειναν κατάπληκτοι. Ἐκεῖνος ὁμως τοὺς εἶπε νὰ μὴν ποῦν σὲ κανέναν τί ἔχει γίνει.

B. Ερμηνευτικά σχόλια

μοναχοκόρη δώδεκα ετών: ὁ Ἰάειρος ὡς πατέρας που ἀγαπᾶ τὸ παιδί του καὶ βλέπει ὅτι δὲν μπορεῖ αὐτὸ νὰ γίνει καλά με τὴ βοήθεια τῆς ἐπιστήμης νιώθει τὴν ἀνάγκη νὰ ἀπευθυνθεῖ στον Χριστό. Ὁ Κύριος γίνεται ἡ ἐλπίδα των ἀνθρώπων. Ὁ Ἰάειρος δε σκέφτεται ὅτι οἱ περισσότεροι θρησκευτικοὶ ἡγέτες, οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι, δε συμπαθοῦν τὸν Χριστό, ὅτι μπορεῖ νὰ τὸν κακοχαρακτηρίσουν. Νικᾷ ἡ ἀγάπη γιὰ τὸ παιδί του.

κάποια γυναίκα που υπέφερε ἀπὸ ἀιμορραγία: μιὰ ἀιμορροούσα γυναίκα πιστεύει στον Χριστό. Ἐπὶ δώδεκα ἔτη ἦταν καταδικασμένη νὰ μὴν μπορεῖ νὰ προχωρήσει στη ζωὴ ὅπως ὅλες οἱ ἄλλες γυναίκες, καθὼς ἡ ἀιμορραγία τῆς φύσης τῆς τὴν καθιστοῦσε ἀνίκανη νὰ κάνει οἰκογένεια, νὰ ἀγαπήσει, νὰ γεννήσει παιδιά. Ἐξόδεψε ὅλη τῆς τὴν περιουσία στους γιατροὺς, ἀλλὰ δὲν κατάφερε τίποτε. Ἡ καταδικαστικὴ ἀρρώστια ἐπέμενε. Αἰσθανόμενη ντροπὴ γιὰ τὴ ἀσθένειά τῆς, ἀλλὰ καὶ με μεγάλη ταπείνωση πῆγε πίσω ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ, ἄγγιξε τὴν ἄκρη τοῦ ροῦχο του κι ἀμέσως ἡ ἀιμορραγία τῆς σταμάτησε. Κανείς δὲν τὴν εἶδε, στριμωγμένη κι αὐτὴ μέσα στο πλήθος που περιτριγύριζε τὸν Ἰησοῦ. Μόνο ὁ Χριστὸς κατάλαβε ὅτι ἔφυγε ἀπὸ Αὐτὸν δύναμη θεραπευτικὴ. Καὶ ὅταν ἀπαίτησε νὰ φανερωθεῖ «ποιος τὸν ἄγγιξε», τότε τρέμοντας ἡ γυναίκα ἔπεσε στα πόδια του καὶ ὁμολόγησε ἐνώπιον ὅλων τὴν ἀρρώστια καὶ τὴν ἴαση. Για νὰ ἀκούσει τὸ «ἔχε θάρρος κόρη μου. Ἡ πίστη σου σε ἔσωσε. Πήγαινε στο καλὸ». Ὁ Χριστὸς ἀνταμειβεῖ τὴν ταπείνωση τῆς γυναίκας καὶ τῆς δίνει τὴν γιατρεία. Ἐχει σημασία ὅτι ἡ γυναίκα δὲν κάνει θόρυβο. Αἰσθανόταν ὅτι ἡ ἀρρώστια τῆς ἦταν ἡ τιμωρία τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴς ἀμαρτίες τῆς. παρόλα αὐτὰ πιστεύει. Καὶ θὰ μπορέσει με τὴν ταπείνωσή τῆς νὰ κάνει ἓνα καινούργιο ξεκίνημα στη ζωὴ τῆς. Ὁ Χριστὸς δίνει ευκαιρίες σ' αὐτοὺς που πιστεύουν καὶ θέλουν νὰ ἔχουν σχέση μαζί του.

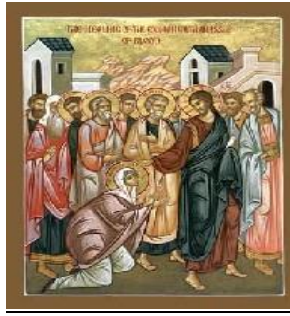
μὴν ἐνοχλεῖς πια τὸν διδάσκαλο: ἡ ἔκφραση τῆς ἀπόλυτης ἀπελπισίας. Οἱ ἄνθρωποι πιστεύουν ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι ἀνίσχυρος μπροστὰ στους νόμους τῆς ἀνθρώπινης φύσης. Πριν ἀπὸ λίγο τὸν βλέπουν νὰ γιατρεύει μιὰ γυναίκα, ἀλλάζοντας τὴν πορεία τῆς φύσης τῆς. Δὲν εἶναι εὐκόλη ἡ πίστη. Θέλει ἐπιμονὴ καὶ συνέχεια. Ὁ Χριστὸς πάντως θὰ προτρέψει τὸν ἀρχισυνάγωγο νὰ μὴ χάσει τὴν ἐλπίδα του σὲ Εκείνον.

τὸν Πέτρο, τὸν Ἰωάννη καὶ τὸν Ἰάκωβο: εἶναι οἱ τρεῖς μαθητὲς που καταλάβαιναν περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους ποιὸς ἦταν ὁ Χριστὸς καὶ γι' αὐτὸ τοὺς ἔπαιρνε μαζί του σὲ κάποια ξεχωριστὰ περιστατικά ἢ θαύματα, ὅπως στὴν Μεταμόρφωση καὶ στὴν ἀγωνία στὴ Γεθσημανή.

Δὲν πέθανε ἀλλὰ κοιμάται: ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ προκαλεῖ εἰρωνεῖες στους ὀρθολογιστὲς ἀνθρώπους. Ὅμως ἡ ἀνάσταση τῆς δωδεκάχρονης κοπέλας θὰ δείξει ὅτι ἡ σχέση με τὸν Χριστό δίνει ζωὴ. Στὴν περίπτωση τῆς ἀιμορροούσης ἡ γυναίκα ἀγγίζει τὸν Χριστό. Στὴν περίπτωση τῆς δωδεκάχρονης ὁ Χριστὸς ἀγγίζει τὸ κορίτσι. Τὸ θαῦμα προϋποθέτει καὶ τὴν ἐπαφή τοῦ σώματος με τὸν Χριστό καὶ τὴν πίστη τῆς ψυχῆς.

να τῆς δώσουν νὰ φάει: γιὰ νὰ βεβαιωθοῦν ὅτι εἶναι ζωντανή, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ κάνει κάτι καὶ τὸ κορίτσι.

Ὁ Χριστὸς ἀκούει ὅσους ἀγαποῦν καὶ ὅσους πιστεύουν καὶ τοὺς δίνει ὅ,τι τοὺς ὠφελεῖ. Κυρίως ὁμως τοὺς δίνει τὴ ζωὴ, τὴ δύναμη νὰ ξεκινήσουν ἀπὸ τὴν ἀρχή. Τοὺς παίρνει τὸν θάνατο τῆς ἀπομόνωσης, τοῦ κακοῦ, τοῦ σώματος καὶ τοὺς δίνει τὴν ἀνάσταση καὶ τὴν ἀφετηρία τῆς αἰώνιας χαρᾶς καὶ δημιουργικότητος μέσα ἀπὸ τὴν σχέση μαζί του. Πιο ευαίσθητες συχνὰ σ' αὐτὴ τὴν πορεία εἶναι οἱ γυναίκες. Ὡστόσο ὅλοι οἱ πιστοὶ ἀγγίζουμε τὸν Χριστό καὶ τὸν γευόμαστε στὸ μυστήριο τῆς θείας Ευχαριστίας. Ἡ διάθεσή μας νὰ συμμετέχουμε με ὅλη μας τὴν καρδιά ἀποτυπώνει τὸ πόσο τὸν ἀγαποῦμε καὶ τὸν ἐμπιστευόμαστε.

Γ. Η γυναίκα στον κόσμο και την Εκκλησία

Οι δύο ουσιαστικά αναστάσεις, μίας γυναίκας και ενός κοριτσιού, από τον Χριστό μάς δείχνουν ότι για τον Θεό δεν μετρά η φύση, αλλά η πίστη, η σχέση δηλαδή μαζί Του. Η γυναίκα είναι ισότιμη με τον άντρα, είναι εικόνα του Θεού. Οι κοινωνίες βεβαίως συνήθως θέλουν τη γυναίκα υποδεέστερη και αδύναμη. Όμως άντρας και γυναίκα καλούνται να συνυπάρξουν και να συμπορεύονται στην οδό της αγάπης και της αλληλοσυμπλήρωσης, προκειμένου να συναντούνε τον Χριστό.

Ο κόσμος από την μία ενθαρρύνει το φεμινιστικό κίνημα και καλεί τις γυναίκες να παλεύουν για τα δικαιώματά τους και από την άλλη υποβαθμίζει τη γυναίκα θεωρώντας την αντικείμενο ελκυστικό μόνο για την ομορφιά της, την εμφάνισή της, την όψη της. Έτσι είτε καλλιεργεί ανταγωνισμό γυναίκας και άντρα είτε υποβαθμίζει τα χαρίσματα και την προσωπικότητα των γυναικών.

Υπάρχει και ο κόσμος του Ισλάμ. Εκεί η γυναίκα θεωρείται κατώτερη από τον άντρα. Επιτρέπεται η πολυγαμία, ενώ η τιμή της γυναίκας υπερτονίζεται τόσο που φτάνουν στο σημείο να την τιμωρούν ή να την κακοποιούν προκειμένου να την διαφυλάξουν, ενώ την αναγκάζουν ουσιαστικά να μην μπορεί να κυκλοφορήσει ελεύθερα, αφού πρέπει να φορά μαντήλα ή μαύρη καλύπτρα, για να μη φαίνεται το πρόσωπό της.

Χρειάζεται να ξαναβρούμε την αίσθηση της προσωπικής ευθύνης και την αξία της πίστης. Η γυναίκα, όπως και ο άντρας, καλείται να είναι υπεύθυνη για την αγάπη που χρειάζεται για να έχουν τα πάντα νόημα, τόσο στη σχέση με τον Θεό όσο και τον συνάνθρωπο. Να βοηθηθεί η κοινωνία για να απαλλαγεί από αναχρονιστικές αντιλήψεις και να θυμηθούμε ότι στον χριστιανισμό η αγιότητα είναι δώρο που ξεπερνά το φύλο.

Δ. Τι σημαίνει να είσαι φεμινίστρια σήμερα; (της Νάταλι Σαϊτάκη)

Πολλές μέρες σκεφτόμουν αυτό το άρθρο. Έψαχνα στατιστικά on-line, διάβαζα παλιά και νέα κείμενα για τον φεμινισμό και την ισότητα των φύλων, μάζευα δεδομένα κι απόψεις κοινωνικών επιστημόνων, έψαχνα σε sites διεθνών και μη οργανισμών που ασχολούνται με το συγκεκριμένο θέμα. Η δύναμη των αριθμών δεν αμφισβητείται. Ούτε μπορούμε να αγνοήσουμε τις απόψεις των ειδικών πάνω σε ένα τέτοιο θέμα. Ωστόσο, πολλές φορές είναι σκόπιμο ν' αφήνουμε τις στατιστικές στην άκρη και να μένουμε στις απλές διαπιστώσεις.

Τι είναι ο παρεξηγημένος φεμινισμός; Είναι όλες αυτές οι απόψεις και συμπεριφορές, όλα τα στερεότυπα που εμείς οι γυναίκες συνεχίζουμε να αναπαράγουμε, παρότι σε θεωρητικό επίπεδο, ακόμα κι αν δε δηλώνουμε ρητά ότι είμαστε «φεμινίστριες», επιθυμούμε την επίτευξη ισότητας με το ανδρικό φύλο σε όλες τις εκφάνσεις της καθημερινής ζωής.

Κι αν όλα αυτά σου φαίνονται υπερβολικά ή αν δε «βλέπεις» τον εαυτό σου μέσα σ' αυτά, σκέψου το ξανά. Στο τέλος, φεμινισμός είναι το να είσαι άνετη με τον εαυτό σου και ν' αναζητάς το καλύτερο για σένα.

Ενδεικτικά, θέλουμε και διεκδικούμε ίσες ευκαιρίες στον χώρο εργασίας και, φυσικά, ίση μεταχείριση στο θέμα των οικονομικών απολαβών, ίσες ευκαιρίες για συμμετοχή στη δημόσια ζωή, εξαφάνιση των στερεότυπων που προσβάλλουν τη γυναικεία φύση και συμβάλλουν με τον τρόπο τους στην καλλιέργεια του *rape culture* και, γενικότερα, ισότητα στην αντιμετώπιση, σε κάθε τομέα της ζωής.

Φυσικά, μπορεί κάποιες γυναίκες να μην ενστερνίζονται τις παραπάνω απόψεις και να μην επιθυμούν κανένα από τα παραπάνω αποτελέσματα. Ή να μην «έχουν χρόνο» ν' ασχοληθούν με κάτι τέτοιο. Κι αυτό είναι δικαίωμά τους. Οι υπόλοιπες, όμως, που θεωρητικά διακηρύττουμε τον φεμινισμό και τον επιδιώκουμε με την συμπεριφορά μας, συχνά, πάνω στην προσπάθειά μας ή και ακούσια, κάνουμε λάθη και παραβλέπουμε πράγματα που είναι βαθιά αντιφεμινιστικά και, εντέλει, δε βοηθούν στην επίτευξη των απώτερων στόχων μας.

-Τι είναι, λοιπόν, παρεξηγημένος φεμινισμός;

Να νομίζεις ότι με τη συμπεριφορά σου πρέπει να απειλεις τους άντρες και όχι τους μύθους γύρω από τα φύλα.

-Να πιάνεσαι από ασήμαντες αφορμές και αντρικά – συνήθως – λεγόμενα και να χαρακτηρίζεις κάποιον αυτομάτως μισογόνη, άκριτα και χωρίς να έχεις σκεφτεί αν εκφράζεται στο πλαίσιο της σάτιρας. Να ψάχνεις, δηλαδή, σώνει και καλά «να βρεις γωνία στο δεκάρικο». Δε μιλάμε, φυσικά, για περιπτώσεις όπου τα όρια της σάτιρας έχουν ξεπεραστεί προ πολλού.

-Να μην ενημερώνεσαι για τις εξελίξεις του παγκόσμιου γυναικείου κινήματος, το οποίο δεν είναι, προφανώς, οργανωμένο, αλλά παρουσιάζει συχνά παραδείγματα γυναικών προς μίμηση. Να μην ξέρεις, δηλαδή, π.χ. ότι η Ταϊβάν εξέλεξε την πρώτη της γυναίκα πρόεδρο. Ναι, πρέπει να σε νοιάζει αν η Ταϊβάν έχει γυναίκα πρόεδρο, κι αν μη βγεις ποτέ από την Ελλάδα. Κι αν μην ξέρεις ούτε πού πέφτει η Ταϊβάν. Για να έχεις μια συνολική αίσθηση του τι μπορούν να καταφέρουν οι γυναίκες ανά τον κόσμο, για να μη χρειάζεται σε βάθος (μεγάλο βάθος) χρόνου να γίνονται «ειδήσεις» γεγονότα που αφορούν σε γυναίκες που σε μια (πιο) δίκαιη κοινωνία δε θα έκαναν αίσθηση στην κοινή γνώμη.

-Να μην αντιδράς όταν στον χώρο εργασίας σου υπάρχουν σεξιστικές συμπεριφορές, απέναντί σου ή απέναντι σε άλλες γυναίκες, αφήνοντας έτσι τις συμπεριφορές αυτές να εδραιώνονται και να διαιωνίζονται σε βάρος όλων μας.

-Να υποστηρίζεις άκριτα τις πολιτικές απόψεις που θ' ακούσεις από τον σύντροφό σου, τον πατέρα σου, τον γιο σου και οποιονδήποτε άλλο άντρα υπάρχει στη ζωή σου και έχει σημασία για σένα. Είναι, φυσικά, απολύτως λογικό να επηρεάζεσαι από τις πολιτικές απόψεις των κοντινών σου ανθρώπων και, βέβαια, να υιοθετείς αυτές που σε εκφράζουν. Υπάρχει, όμως, μια απόσταση ανάμεσα σε αυτό και στην αυτόματη καταγραφή και υποστήριξη απόψεων του άλλου, επειδή αυτό σε βολεύει γιατί δε σε βάζει στον κόπο να διαβάσεις, να ενημερωθείς και να διαμορφώσεις τη δική σου άποψη μόνη σου.

-Να νομίζεις ότι σου αρκεί το «ποσοστό» ισότητας που έχει επιτευχθεί σήμερα στην κοινωνία μας και ότι μπορείς να «αράξεις» ήσυχη, διότι τα δικαιώματά σου είναι εξασφαλισμένα.

-Να καθαγιάζεις τον αυτοπροσδιορισμό σου ως φεμινίστρια και να πιστεύεις ότι αρκεί η γκρίνια σου εναντίον των κακώς κειμένων, για να βοηθήσεις αυτόν τον κόσμο να αλλάξει.

-Κι αν όλα αυτά σου φαίνονται υπερβολικά ή αν δε «βλέπεις» τον εαυτό σου μέσα σ' αυτά, σκέψου το ξανά. Στο τέλος, φεμινισμός είναι το να είσαι άνετη με τον εαυτό σου και ν' αναζητάς το καλύτερο για σένα.

http://www.huffingtonpost.gr/2016/03/28/life-feminismos-ti-simainei_n_9530972.html

Ε. Φεμινιστικά αποφθέγματα

Φεμινισμός είναι η θεμελιώδης αρχή πως οι γυναίκες είναι άνθρωποι - Cherris Cramare ([συγγραφέας του A Feminist Dictionary, 1996](#))

Πόσο λάθος είναι για μια γυναίκα να περιμένει έναν άντρα να φτιάξει τον κόσμο που θέλει, αντί να τον δημιουργήσει μόνη της - [Anais Nin, 1903-1977, Γαλλίδα συγγραφέας](#)

Οι γυναίκες δεν πρόκειται να γίνουν ίσες έξω από το σπίτι, όσο οι άντρες δεν είναι ίσοι μέσα στο σπίτι - [Gloria Steinem, 1934-, Αμερικανίδα συγγραφέας & φεμινίστρια](#)

Μερικές από μας γινόμαστε οι άντρες που θα θέλαμε να παντρευτούμε - [Gloria Steinem, 1934-, Αμερικανίδα συγγραφέας & φεμινίστρια](#)

Φεμινισμός: όταν στα ελαττώματα των γυναικών προστίθενται τα ελαττώματα των ανδρών - [Ανώνυμος](#)

<http://www.qnomikologikon.gr/catquotes.php?cateq=1730>

ΣΤ. Η γυναίκα στο Ισλάμ (Δρ. Αρετή Πασχαλίδου, Θρησκευολόγος- Κοινωνιολόγος)

Η γυναίκα στο Κοράνι: Ξεκινώντας από τη θρησκεία, βλέπουμε πώς το ιερό βιβλίο των μουσουλμάνων, το Κοράνι, τονίζει ότι οι γυναίκες «οφείλουν να εκπληρώσει τα εαυτών καθήκοντα ως αρμόζει, οι δε άνδρες να προσφέρωνται προς αυτές μετά δικαιοσύνης, αλλ' έχουνσι την εαυτών εξουσίαν» (Η Βούρ, 2:228). Κατά τη μουσουλμανική θρησκευτική παράδοση, ο Μωάμεθ είπε χαρακτηριστικά για τη στάση της γυναίκας προς τον σύζυγο της: «Αν είχα εξουσία για το προσκύνημα, θα έδινα εντολή να προσκυνά η γυναίκα τον άνδρα της»². Κάθε σύζυγος είναι υποχρεωμένη να έχει στάση προσοχής απέναντι στον σύζυγο της και να τον υπακούει, εκτός εάν αυτός θέλει κάτι το οποίο είναι θρησκευτικά απαγορευμένο. Αυτή διαμένει στην κατοικία του άνδρα της. Χωρίς την άδειά του, δεν μπορεί να κάνει επισκέψεις, ούτε και ελεύθερη επαγγελματική ζωή. Η απαγόρευση αυτή υπάρχει και σε νεώτερες νομοθεσίες, όπως, παραδείγματος χάριν, στην Αίγυπτο, στη Συρία, στο Ιράν και στο Ιράκ.

Όπως φαίνεται από τα πιο πάνω χωρία, μιλώντας συνήθως για τη γυναίκα και τη θέση της στην ισλαμική κοινωνία γίνεται αναφορά στη σύζυγο-γυναίκα, μια και στις μουσουλμανικές χώρες το μοντέλο της ελεύθερης μοναχικής γυναίκας είναι άγνωστο. Κάθε σύζυγος έχει το δικαίωμα να επισκέπτεται τους γονείς της και τους στενούς συγγενείς της, παρόλο που ο σύζυγος μπορεί να της απαγορεύσει να δέχεται επισκέψεις, εξαιρουμένων μικρών παιδιών από προηγούμενο γάμο, και κατά τους Μαλικίτες ακόμα και τους γονείς της μέχρι μόνο μία φορά την εβδομάδα. Η γυναίκα είναι υποχρεωμένη να έχει συζυγικές σχέσεις με τον άνδρα της, εκτός αν ο τελευταίος δεν έχει καταβάλει το συμφωνημένο μέρος της προίκας ή εάν ένεκα νηστείας δικαιούται να αρνηθεί. Αδικοδογήτη άρνηση των συζυγικών σχέσεων δίνει αυτόματα στον άνδρα το δικαίωμα για έκφραση της απογοήτσης. Το ίδιο αποτέλεσμα έχει και η τυχόν χρήση αντισυλληπτικών εκ μέρους της γυναίκας.

Το Κοράνι επιτρέπει στους άνδρες να τιμωρούν τις γυναίκες σε περιπτώσεις απειθείας, μη εφαρμογής των καθηκόντων τους, αλλά και για λόγους βελτίωσης του χαρακτήρα. Χαρακτηριστικά είναι στην προκειμένη περίπτωση τα λόγια του χωρίου (Αι Γυναίκες, 4:38): «Οι άνδρες είναι ανώτεροι των γυναικών ένεκα της ιδιότητος δι' ης ο Θεός ύψωσε τους μέν επί των δέ, και διότι οι άνδρες προικίζουσι τας γυναίκας εκ του πλούτου αυτών... Ονειδίζετε εκείνας, ων την απείθειαν προείσαθε. Θέλετε ορίσει εις αυτάς χωριστήν κοίτην, τύπτοντες αυτάς. Εάν όμως υπακούωσιν υμάς, έστε προς αυτάς ευμενείς».

Ο ισλαμικός φονταμενταλισμός από τη μια και η πατριαρχική δομή της κοινωνίας από την άλλη συμβάλλουν στη διατήρηση της ανισότητας μεταξύ των δύο φύλων.

Κατά τον μεγάλο μουσουλμάνο θεολόγο Αι Ghazali «Ο γάμος είναι ένα είδος σκλαβιάς για τη γυναίκα. Καθήκον της είναι η απόλυτη υπακοή στον άνδρα σε κάθε πράγμα, εκτός εάν αυτό βρίσκεται σε αντίθεση με τους νόμους του Ισλάμ».

Διαζύγιο: Καθοριστικής σημασίας για τη θέση της γυναίκας στην ισλαμική οικογένεια (είτε αυτή είναι μουσουλμάνα, είτε όχι) αποτελεί ο τρόπος λύσης του γάμου σύμφωνα με το μουσουλμανικό θρησκευτικό δίκαιο και η ύπαρξη της πολυγαμίας. Κάθε γυναίκα η οποία διαφωνεί με τον σύζυγο της κινδυνεύει να εκδιωχθεί από τη συζυγική της εστία κατόπιν μονομερούς απόφασης του άνδρα της (αποπομπή). Η συγκατάθεση η μή της γυναίκας αναφορικά με την εξάσκηση του δικαιώματος του άνδρα προς λύση του γάμου με αποπομπή δεν έχει καμία σημασία. Η γυναίκα είναι ουσιαστικά αδύνατη στη Sharia (Μουσουλμανικό Δίκαιο) για κάθε είδους αντίδραση. Δεν είναι ασύνηθες το γεγονός η αποπομπή να έχει κίολας πραγματοποιηθεί ενώ η αποπεμφθείσα γυναίκα να έχει πλήρη άγνοια αναφορικά με αυτήν. Τόσο οι Σουννίτες όσο και οι Σηίτες νομικοί συμφωνούν ως προς το θέμα της λύσης του γάμου στην περίπτωση εκείνη, κατά την οποία κάποιος ρωτά τον σύζυγο αν απέπεμψε μία γυναίκα του. Εάν ο άνδρας απαντήσει καταφατικά, έστω και αν μέχρι στιγμής δεν την έχει αποπέμψει, η γυναίκα έχει ήδη αποπεμφθεί. Υπάρχουν αρκετές δικαστικές αποφάσεις, οι οποίες δηλώνουν την ανάγκη για παρουσία της ίδιας της γυναίκας κατά την αποπομπή. Εντούτοις, αυτές παραμένουν obita dicta και η κατ' αυτόν αποπομπή είναι έγκυρη.

Αλλά και εάν ακόμη ο γάμος της δεν λυθεί με αποπομπή, ο άνδρας της δικαιούται να πάρει κάποια άλλη γυναίκα, σε περίπτωση που δεν έχει μέχρι τότε άλλες τρεις (Αι Γυναίκες, 4:3). Στις χώρες όπου η πολυγαμία επιτρέπεται, η γυναίκα-σύζυγος εξαναγκάζεται ουσιαστικά να υποτάσσεται στον άνδρα της, χωρίς, εντούτοις, κανείς να μπορεί να της εξασφαλίσει μονογαμικό καθεστώς. Η πολυγαμία έχει απαγορευθεί μόνο στην Τουρκία, στην Τυνησία και στην Ακτή του Ελεφαντοστού. Στο Ιράκ, στο Ιράν, στο Μαρόκο, στο Πακιστάν και στη Συρία χρειάζεται δικαστική άδεια για γάμο με περισσότερες από μία γυναίκες, πράγμα βέβαια εύκολο σε μία ανδροκρατούμενη κοινωνία, όπου άνδρες αποφασίζουν για άνδρες και για γυναίκες.

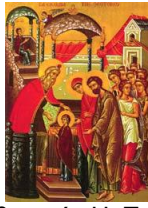
Κάθε σύζυγος είναι υποχρεωμένη να έχει στάση προσοχής απέναντι στον σύζυγο της και να τον υπακούει.

Η γυναίκα μητέρα: Ένώ όπως βλέπουμε, δεσπόζει η γνώμη του άνδρα σε όλες τις μορφές της ισλαμικής ζωής και ενώ ιδανική γυναίκα είναι η εύπειθής και συνετή, η υποταγμένη και σιωπηλή (Αί Γυναίκες, 4:38), παραμένει κάποια άλλη πτυχή της ζωής γι' αυτήν, η οποία της δίνει σχετική χαρά και σεβασμό, αναγνώριση και κύρος, εκείνη της μητέρας. Την αναγνώριση στη μητέρα-γυναίκα τόνισε ο Μωάμεθ κάποιες φορές και τη βρίσκουμε και σήμερα βαθιά ριζωμένη στην ισλαμική παράδοση.

<http://www.diakonima.gr/2009/05/22/%CE%B7-%CE%B3%CF%85%CE%BD%CE%B1%CE%B9%CE%BA%CE%B1-%CF%83%CF%84%CE%BF-%CE%B9%CF%83%CE%BB%CE%B1%CE%BC/>

Z. Η Παναγία πρότυπο της γυναίκας για την Εκκλησία

Χαίρονται οι γυναίκες ιδιαίτερα, γιατί εκείνη την εποχή, αλλά και για πολλούς αιώνες πριν μετά η θέση της γυναίκας στον κόσμο ήταν ευτελισμένη. Ένα όργανο για παιδοποιία, ένα αντικείμενο πολλές φορές, ένα σκεύος ηδονής των ανδρών. Διά της Παναγίας στό διάβα του χρόνου τιμήθηκε η γυναίκα πάρα πολύ. Πολύ περισσότερο απ' ότι ήθελεν να την τιμήσουν οι κοινωνίες και τα λόγια των απλών ανθρώπων. Και οι άντρες από την άλλη πλευρά, μέσα στο πρόσωπο και στην τιμή της Παναγίας βλέπαμε πάντα την μάνα μας, την δυνατότητα της αγκαλιάς, της προστασίας, της σκέπης, της φροντίδας. Αυτό το ορμέμφυτο που υπάρχει μέσα στον άνθρωπο, που γυρεύει συνεχώς κάποιον να τον φροντίζει. Αυτό νιώθαμε μαζί με όλα τ' άλλα για την Παναγία.

Όμως θα πρέπει να μην ξεχνάμε κάτι βασικό. Η Παναγία δεν ήταν μια «καθώς πρέπει» γυναίκα. Η Παναγία ήταν μια γυναίκα του λαού. Γέννησε μέσα σε μια σπηλιά, διώχτηκε και καταδιώχτηκε σαν πρόσφυγας, μιας και θέλαν να της σκοτώσουν το παιδί. Η Παναγία έζησε φτωχικά σαν γυναίκα ενός μαραγκού. Η Παναγία δεν ήταν η καθώς πρέπει κυρία μιας καθεστηκυίας τάξης, κάποιου Φαρισαίου, κάποιου ανώτερου ιερέα. Η Παναγία γύρναγε την Παλιαστίνη μαζί με τους άλλους μαθητές, δίπλα στον γιό της και συνάμα Δάσκαλό της, που φορούσε ένα απλό χιτώνα και σανδάλια και ζούσε σε εκούσια πτωχεία. Και που συνεχώς συγκρουόταν με το κατεστημένο της εποχής Του. Το ξεχνάμε αυτό. Και φτιάχνουμε ψεύτικα πρότυπα. Λες και η Παναγία ήταν εκπρόσωπος των Φαρισαίων. Λες και σήμερα είναι εκπρόσωπος μιας εξουσίας, ενός καθωστρεπισμού. Η Παναγία είχε πολύ μεγάλη ευσέβεια. Είχε πολύ μεγάλη αγάπη στον Θεό. Γι' αυτό την αφιέρωση που της έγινε την κράτησε σ' όλη της την ζωή. Η Παναγία είχε μεγάλη υπομονή, γιατί έβλεπε το παιδί της να κάνει πράγματα που μια μάνα δεν θέλει να κάνει. Έβλεπε τον γιο της να πηγαίνει προς τον θάνατο να ρισκάρει την ζωή Του, να συγκρούεται με κάθε κατεστημένο, με κάθε αντίληψη θρησκευτική, με κάθε εξουσία πολιτική. Και συγκλονιζόταν συνεχώς από το γεγονός ότι υπερφυσικά πράγματα συνέβαιναν μπροστά της. Πολλές φορές την ξεπερνούσαν. Δεν μπορούσε να τα χωρέσει ο νους της. Η Παναγία ήταν πολύ διαφορετική από αυτό που πλάθουμε εμείς στο μυαλό μας. Ήταν μια γυναίκα με πάρα πολύ μεγάλο θάρρος, με πάρα πολύ μεγάλη τόλμη. Η Παναγία είδε τον γιο της στο σταυρό και κλήθηκε να κάνει το δάκρυ της προσευχή, να κάνει την αγάπη της για τον γιο της θέλημα του Θεού. Και να Τον λατρεύει κατευθείαν ως Θεό.

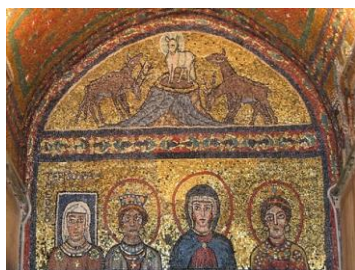
Όταν φέρνουμε στο νου μας την Παναγία όλοι μας, άντρες και γυναίκες, να σκεφτόμαστε ένα πράγμα. Δεν μας καλεί να τηρήσουμε και να κρατήσουμε αυτά που έχουμε. Δεν ήταν η Παναγία μια γυναίκα συντηρητική που έλεγε, όπως πολλές φορές λέμε εμείς, "πω, πω χάθηκαν όλα, πως κατάντησε ο κόσμος". Η Παναγία ακολουθούσε τον λόγο του Χριστού. Εκείνη που ταυτιζόταν μ' εκείνο το "αφήνουμε τα 99 πρόβατα να τρέξουμε για το ένα". Ήταν εκείνη που ταυτιζόταν με το θέλημα του Θεού που έλεγε ότι θέλει όλοι οι άνθρωποι να σωθούν. Ήταν εκείνη που προσπαθούσε να ζει την ζωή της, "εν πνεύματι και αληθεία".

Όταν τιμούμε την Παναγία, όλοι μας άντρες και γυναίκες, θα πρέπει να σκεφτόμαστε την υπέρβαση. Την υπέρβαση του εαυτού μας. Όχι το βόλεμα σ' αυτά που έχουμε, σ' όσα κατακτήσαμε κι όσα μας δώρησε ο Θεός, αλλά στο παραπέρα. Σε αυτό που δεν χωράει ο νους πολλές φορές. Όπως και σ' εκείνην δεν χωρούσε ο νους της όλ' αυτά που συνέβησαν. Γιατί η ζωή της πήγαινε από έκπληξη σε έκπληξη. Μετά την αποδοχή εκείνου του μηνύματος που της έφερε ο άγγελος, η ζωή της ήταν μια διαρκής αναμονή μέχρι το σημείο που άρχισε να διδάσκει ο Κύριος. Και μετά άνοιξε το μυαλό της, άνοιξε η ψυχή της. Έμαθε από τον γιο της - τι φοβερό πράγμα αυτό-πράγματα που δεν τα φανταζόταν. Που όμως η αγάπη η μεγάλη που είχε μπόρεσε να την κάνει να υπερβεί όσα ήξερε και να μπορέσει να 'ρθει σε κόντρα και με την θρησκεία των προγόνων της. Όταν τιμούμε την Παναγία, λοιπόν, τιμούμε πολύ περισσότερα πράγματα απ' ό,τι νομίζουμε. Τιμούμε την δυνατότητα της ανθρώπινης φύσης να ξεφεύγει απ' αυτό που η φύση η πεπτωκυία μας αναγκάζει να είμαστε. Να φύγουν οι γυναίκες από τον ρόλο της μάνας για να κατευθυνθούν στον ρόλο της αγίας. Να φύγουν οι άντρες από τον ρόλο απλώς του δήθεν δυνατού και αγέρωχου ανθρώπου και να πάνε εκεί που προστάζει ο νόμος της αγάπης. Να πάει το ανθρώπινο γένος να ξαναβρεί την ελπίδα του, στο ότι μπορεί να επικρατεί σε αυτό τον κόσμο και κάτι διαφορετικό ως νόημα πέρα απ' την αιώνια νεότητα, τον πλούτο, το χρήμα, την καλοπέραση. Η σοφία, η αγιότητα, η χαρά μιας άλλης θέασης της ζωής.

http://www.taxiarhes.blogspot.gr/2011/11/blog-post_23.html

Η. Γιατί η Ορθοδοξία δε χειροτονεί γυναίκες ιερείς; (του Γεωργίου Μαντζαρίδη, Καθηγητή Θεολογίας στο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης)

Η γυναίκα, σύμφωνα με την Παλαιά Διαθήκη, πρωτοστάτησε στην πτώση, τον χωρισμό του ανθρώπου από τον Θεό. Στην Καινή Διαθήκη πρωτοστατεί και στην ανόρθωση του ανθρώπου. Ο άνδρας συμπαρασύρεται στην πτώση και συμπορεύεται στην ανόρθωση. Ο πρώτος ρόλος δεν βρίσκεται σε αυτόν αλλά στην γυναίκα. Και στις δύο περιπτώσεις η γυναίκα πρωτοστατεί και ο άνδρας ακολουθεί. Ειδικότερα η Παναγία γίνεται συναίτιος της θείας ενανθρωπήσεως, μαζί με τον ίδιο τον Θεό· δανείζει στον Θεό την ανθρώπινη φύση, που γίνεται η απαρχή της καινής κτίσεως. Από την άποψη αυτήν η Παναγία είναι «μετά τον πρώτον ιεράρχην Χριστόν, έτερος ιεράρχης» (Θεοφάνης Νικαίας). Έτσι η γυναίκα αντί της ειδικής η λειτουργικής ιερωσύνης άσκησε εφάπαξ με το πρόσωπο της Παναγίας την υψηλότερη ιερωσύνη, την οντολογική, για την σωτηρία ολόκληρου του κόσμου. Με άλλα λόγια η γυναίκα συνεργεί στο μυστήριο της σωτηρίας, ενώ ο άνδρας διακονεί.

Οι ιέρειες ήταν ευρύτατα γνωστές στον προχριστιανικό κόσμο εκτός του Ισραήλ. Ειδικότερα υπήρχαν στις θρησκείες των Ελλήνων και των Ρωμαίων, με τις οποίες ήρθε σε άμεση σχέση η Εκκλησία αλλά και ο Ισραήλ. Γι' αυτό από καθαρώς κοινωνική άποψη φαίνεται κάπως παράδοξη η απουσία ιερειών στον ιουδαϊκό και τον χριστιανικό κόσμο, όπου μάλιστα η κοινωνική θέση της γυναίκας ήταν σαφώς υψηλότερη. Επιπλέον σε ολόκληρη την χριστιανική γραμματεία, όπου αναφέρονται πολλά εκκλησιαστικά ζητήματα, ουδέποτε ανέκυψε ζήτημα χειροτονίας ιερειών. Μόνο η γνωστικίζουσα αίρεση του Μοντανισμού δεχόταν γυναίκες στον πρεσβυτερικό και τον επισκοπικό βαθμό, πράγμα που χαρακτηρίστηκε από τον άγιο Επιφάνιος Κύπρου ως «ειδωλοποιόν επιτήδευμα» και «εγχείρημα διαβολικόν».

Οι χαρακτηρισμοί αυτοί του αγίου Επιφανίου δεν πρέπει να θεωρηθούν τυχαίοι. Είναι δηλωτικοί της στάσεως της Εκκλησίας απέναντι στην ειδική ιερωσύνη των γυναικών. Οι επίσκοποι και οι πρεσβύτεροι είχαν εξαρχής όχι μόνο λειτουργική αλλά και συμβολική θέση στο σώμα της Εκκλησίας. Αυτοί υπάρχουν «εις τύπον του Πατρός» ή «εις τύπον Θεού» (Ιγνάτιος Αντιοχείας). Η παρουσία ιερειών θα υποδήλωνε παραδοχή γυναικείων θεοτήτων, όπως συνέβαινε στις προχριστιανικές θρησκείες. Η άρνηση δηλαδή της ειδωλολατρίας, που συνεπάγεται και την άρνηση θεοτήτων των δύο φύλων, συμβαδίζει με την απουσία ιερειών. Και δεν είναι τυχαίο ότι ο Μοντανισμός εκτός από την ιερωσύνη των γυναικών διατήρησε και άλλα ειδωλολατρικά στοιχεία, ενώ ο εισηγητής του Μοντανός ήταν αρχικά ιερέας της θεάς Κυβέλης. Αλλά και σήμερα η προώθηση γυναικών στην ιερωσύνη δεν είναι άσχετη με την διάδοση νεογνωστικών και νεοπαγανιστικών αντιλήψεων, που χαρακτηρίζουν το γενικότερο πνεύμα της εποχής μας.

Ο Χριστός επέλεξε άνδρες ως Αποστόλους και σε αυτούς ανέθεσε την ειδική ιερωσύνη. Αυτούς μόνο παρέλαβε στον Μυστικό Δείπνο, αυτούς απέστειλε στο κήρυγμα και το βάπτισμα των εθνών, και σε αυτούς έδωσε την εξουσία του «δεσμεύει και λύει» τις αμαρτίες των ανθρώπων, ενώ υπήρχαν και γυναίκες που τον ακολουθούσαν και διακονούσαν στο έργο του. Η Παναγία, μολοντί καταξιώθηκε να γεννήσει τον σαρκωθέντα Λόγο του Θεού, δεν άσκησε λειτουργική ιερωσύνη. Και η Εκκλησία σε ολόκληρη την παράδοσή της δεν χειροτόνησε ιέρειες, αλλά διατήρησε μόνο διακόνισσες. Αυτές εκλέγονταν κυρίως από τους κύκλους των αφιερωμένων στον Χριστό παρθένων ή χηρών και εξυπηρετούσαν πρακτικές ανάγκες του κοινωνικού και λειτουργικού έργου της Εκκλησίας, όπως την επίσκεψη ασθενών ή φυλακισμένων γυναικών, την προετοιμασία για το βάπτισμα η και την κατήχηση των προσερχομένων στην Εκκλησία γυναικών κ.α.

Το τάγμα των διακονισσών δεν καθιερώθηκε για το «ιερατεύειν» και η «προχειρίσις» τους «δεν μπορεί να θεωρηθή μυστηριακή χειροτονία για την είσοδό τους στο ιερατείο της Εκκλησίας, αλλά είναι μία ειδική χειροθεσία για άσκηση συγκεκριμένου λειτουργήματος στην ευρύτερη ποιμαντική αποστολή της Εκκλησίας» (Επιφάνιος Κύπρου). Τυπολογικά η διακόνισσα τιμάται «εις τύπον του Αγίου Πνεύματος», που υποδηλώνει και την χαρισματική θέση της στο έργο της Εκκλησίας.

Διακόνισσες υπήρχαν σε ολόκληρη την ζωή της Εκκλησίας, ενώ εξακολουθούν να υπάρχουν σποραδικά και ως σήμερα. Ταυτόχρονα βέβαια η γυναίκα μετέχει στο «βασιλείον ιεράτευμα» (Α' Πέτρ. 2,9), στην βασιλική ιερωσύνη που δώρισε ο Χριστός σε όλους τους πιστούς.

<https://www.pemptousia.gr/2015/04/feminismos-ke-ierosini-ginekon2/>

Θ. Η Αγία Βερονίκη

Σύμφωνα με τον [Αγιο Νικόδημο τον Αγιορείτη](#) (1749-1809), η Βερονίκη καταγόταν από την πόλη Πανεάδα, γνωστότερη ως Καισάρεια του Φιλίππου, τα ερείπια της οποίας βρίσκονται σήμερα στα υψίπεδα του Γκολάν. Αφού τη γιάτρευε ο Κύριος από μία βασανιστική αιμορραγία, εκείνη φιλοτέχνησε τον ανδριάντα Του για να τον τιμούν και να τον προσκυνούν οι πιστοί. Στη βάση του φύτευσε βότανο που θεράπευε διάφορες ασθένειες. Αργότερα, η Βερονίκη έγινε μέλος της πρώτης Εκκλησίας και αφού έζησε ζωή αγία, παρέδωσε ειρηνικά το πνεύμα. Η μνήμη της τιμάται από την Ορθόδοξη Εκκλησία στις [12 Ιουλίου](#).

Στη Δύση, ο βίος της Αγίας Βερονίκης συνδέθηκε με πολλές παραδόσεις. Θεωρείται ότι είναι η γυναίκα, που σκούπισε το πρόσωπο του Χριστού, κατά την πορεία του προς τον Γολγοθά, με μαντήλι, στο οποίο

αποτυπώθηκαν τα χαρακτηριστικά του. Στη Ρώμη, η εικόνα του Χριστού σε ύφασμα ονομαζόταν «Μανδήλιο της Βερονίκης» και συνδέεται με την εορτή της Αγίας Οψευς. Στη Δύση, η μνήμη της Αγίας Βερονίκης εορτάζεται στις [8 Μαρτίου](#).

I. Η γυναίκα σήμερα

Η γυναίκα σήμερα στον δυτικό κόσμο έχει πετύχει να είναι ίση με τον άντρα, σε ό,τι αφορά στα δικαιώματα και την ελευθερία. Αυτό όμως δε σημαίνει ότι έχει πετύχει τον σκοπό της ζωής που είναι η ευτυχία. Συνήθως η γυναίκα φορτώνεται περισσότερο, διότι ο άντρας δεν είναι έτοιμος να αναλάβει ευθύνες στο σπίτι και την οικογένεια (καλομαθημένος από τη μητέρα του). Έτσι η σύγχρονη γυναίκα προσπαθεί να συνδυάσει καριέρα και σπίτι, με αποτέλεσμα να μην έχει περιθώρια να μπορεί να δει τον εαυτό της.

Παράλληλα, άντρες και γυναίκες ανταγωνίζονται στα δικαιώματα, με αποτέλεσμα να μην υπάρχουν πολλά περιθώρια για αγάπη, συνεργασία, αλληλοκατανόηση. Η γυναίκα σήμερα εκδικείται για την καταπίεση του παρελθόντος. Γι' αυτό και χρειάζεται επίγνωση του ρόλου των φύλων και την ίδια στιγμή αγάπη και συμπληρωματικότητα.

Δεν υπάρχουν αντρικές και γυναικείες δουλειές. Η γυναίκα έχει την ευλογία να είναι μητέρα, να γεννά. Την ίδια στιγμή όμως άντρας και γυναίκα καλούνται να συνεργάζονται και να μην εκμεταλλεύονται ο ένας τον άλλον. Αυτό είναι το δύσκολο.

Η Εκκλησία, προβάλλοντας την Παναγία ως πρότυπο πίστης και αγάπης μας δείχνει την πορεία προς την αγιότητα. Τον αληθινό προορισμό όλων, αντρών και γυναικών. Η ευθύνη για τον χαρακτήρα μας είναι προσωπική και το φύλο δεν έχει να κάνει με τα θέλω μας. Αγόρια και κορίτσια, άντρες και γυναίκες καλούμαστε με αλληλοσεβασμό και αγάπη να χτίσουμε έναν καλύτερο κόσμο, με κριτήριό μας το Ευαγγέλιο και την αγάπη. Από αυτό θα κριθούμε και θα παλέψουμε για την χαρά και την ευτυχία. Η συνάντηση με τον Χριστό, χωρίς πολύ θόρυβο, σώζει άντρες και γυναίκες. Αυτήν ας έχουμε στο νου μας.

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 6

Μοναξιά και μαζοποίηση

A. Ο πλησίον υπέρβαση της μοναξιάς και του θανάτου (Λουκ. ι' 25-37)

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, νομικός τις προσῆλθε τῷ Ἰησοῦ ἐκπειράζων αὐτὸν καὶ λέγων· Διδάσκαλε, τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω; Ὁ δὲ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ἐν τῷ νόμῳ τί γέγραπται; πῶς ἀναγινώσκεις;

εἶπεν· «Ἄγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας σου», καὶ «τὸν πλησίον σου ὡς ἑαυτόν». Εἶπε δὲ αὐτῷ· Ὁρθῶς ἀπεκρίθης· τοῦτο ποίει καὶ ζήση. Ὁ δὲ θέλων δικαιοῦν ἑαυτόν εἶπε πρὸς τὸν Ἰησοῦν· Καὶ τίς ἐστί μου πλησίον; Ὑπολαβὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· Ἄνθρωπός τις κατέβαινεν ἀπὸ Ἰερουσαλὴμ εἰς Ἰεριχῶ, καὶ λησταῖς περιέπεσαν· οἱ καὶ ἐκδύσαντες αὐτὸν καὶ πληγὰς ἐπιθέντες ἀπῆλθον ἀφέντες ἡμιθανῆ τυγχάνοντα. Κατὰ συγκυρίαν δὲ ἱερεὺς τις κατέβαινεν ἐν τῇ ὁδῷ ἐκείνῃ, καὶ ἰδὼν αὐτὸν ἀντιπαρήλθεν. Ὁμοίως δὲ καὶ Λευίτης γενόμενος κατὰ τὸν τόπον, ἐλθὼν καὶ ἰδὼν ἀντιπαρήλθε. Σαμαρεῖτης δὲ τις ὁδεύων ἦλθε κατ' αὐτόν, καὶ ἰδὼν αὐτὸν ἐσπλαγχνίσθη, καὶ προσελθὼν κατέδησε τὰ τραύματα αὐτοῦ ἐπιχέων ἔλαιον καὶ οἶνον, ἐπιβιάσας δὲ αὐτὸν ἐπὶ τὸ ἴδιον κτήνος ἤγαγεν αὐτὸν εἰς πανδοχεῖον καὶ ἐπεμελήθη αὐτοῦ· καὶ ἐπὶ τὴν αὔριον ἐξελθὼν, ἐκβαλὼν δύο δηνάρια ἔδωκε τῷ πανδοχεῖ καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἐπιμελήθητι αὐτοῦ, καὶ ὃ τι ἂν προσδαπανήσης, ἐγὼ ἐν τῷ ἐπανέρχεσθαί με ἀποδώσω σοι. Τίς οὖν τούτων τῶν τριῶν πλησίον δοκεῖ σοι γεγονέναι τοῦ ἐμπεισόντος εἰς τοὺς ληστές; Ὁ δὲ εἶπεν· Ὁ ποιήσας τὸ ἔλεος μετ' αὐτοῦ. Εἶπεν οὖν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Πορευού σου καὶ σὺ ποίει ὁμοίως.

Ἀπόδοση σὲ ἀπλή γλῶσσα

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ, κάποιος νομοδιδάσκαλος πλησίασε τὸν Ἰησοῦ, καὶ γιὰ νὰ τὸν φέρει σὲ δύσκολη θέση τοῦ εἶπε· «Διδάσκαλε, τί πρέπει νὰ κάνω γιὰ νὰ κερδίσω τὴν αἰώνια ζωή;» Ὁ Ἰησοῦς τὸν ρώτησε· «Ὁ νόμος τί γράφει;» Ἐκεῖνος ἀπάντησε· Ν' ἀγαπᾶς τὸν Κύριον τὸν Θεὸ σου μ' ὅλη τὴν καρδιά σου καὶ μ' ὅλη τὴν ψυχὴ σου, μ' ὅλη τὴ δύναμή σου καὶ μ' ὅλο τὸν νοῦ σου· καὶ τὸν πλησίον σου ὅπως τὸν ἑαυτὸ σου. «Πολὺ σωστὰ ἀπάντησες», τοῦ εἶπε ὁ Ἰησοῦς· «αὐτὸ κάνε καὶ θὰ ζήσεις». Ἐκεῖνος ὅμως, θέλοντας νὰ δικαιολογήσει τὸν ἑαυτὸ του, εἶπε στὸν Ἰησοῦ· «Καὶ ποῖός εἶναι ὁ πλησίον μου;» Πῆρε τότε ἀφορμὴ ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπε· «Κάποιος ἄνθρωπος, κατεβαίνοντας ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα γιὰ τὴν Ἰεριχῶ, ἔπεσε πάνω σὲ ληστές. Αὐτοὶ τὸν ξεγύμνωσαν, τὸν τραυμάτισαν καὶ ἔφυγαν παρατῶντας τὸν μισοεθαμένο. Ἀπὸ κείνο τὸν δρόμο ἔτυχε νὰ κατεβαίνει καὶ κάποιος ἱερέας, ὁ ὁποῖος τὸν εἶδε, ἀλλὰ τὸν προσπέρασε χωρὶς νὰ τοῦ δώσει σημασία. Τὸ ἴδιο καὶ κάποιος λευίτης, ποὺ περνοῦσε ἀπὸ κείνο τὸ μέρος· παρ' ὅλο ποὺ τὸν εἶδε κι αὐτός, τὸν προσπέρασε χωρὶς νὰ τοῦ δώσει σημασία. Κάποιος ὅμως Σαμαρεῖτης ποὺ ταξίδευε, ἦρθε πρὸς τὸ μέρος του, τὸν εἶδε καὶ τὸν σπλαχνίστηκε. Πῆγε κοντά του, ἄλειψε τὶς πληγές του μὲ λάδι καὶ κρασί καὶ τὶς ἔδεσε καλά. Μάλιστα τὸν ἀνέβασε στὸ δικό του τὸ ζῶο, τὸν ὁδήγησε στὸ πανδοχεῖο καὶ φρόντισε γι' αὐτόν. Τὴν ἄλλη μέρα φεύγοντας ἔβγαλε κι ἔδωσε στὸν πανδοχέα δύο δηνάρια καὶ τοῦ εἶπε· “φρόντισέ τον, κι ὅ,τι παραπάνω ξοδέψεις, ἐγὼ ὅταν ξαναπεράσω θὰ σὲ πληρώσω”. Ποῖός λοιπὸν ἀπ' αὐτοὺς τοὺς τρεῖς κατὰ τὴ γνώμη σου ἀποδείχτηκε “πλησίον” ἐκείνου ποὺ ἔπεσε στοὺς ληστές;» Ὁ νομοδιδάσκαλος ἀπάντησε· «Ἐκεῖνος ποὺ τὸν σπλαχνίστηκε». Τότε ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε· «Πῆγαινε, καὶ νὰ κάνεις κι ἐσύ τὸ ἴδιο».

B. Ερμηνευτικά σχόλια

Για νὰ κερδίσω τὴν αἰώνια ζωή: Ὁ νομοδιδάσκαλος προβληματίζεται γιὰ τὴν αἰώνια ζωή. Ὅμως ὁ προβληματισμὸς του εἶναι υποκριτικός. Στὴν οὐσία θέλει νὰ βάλει δύσκολα στο Χριστό, γιὰ νὰ τον αναγκάσει νὰ πεῖ πράγματα, τὰ ὁποῖα νὰ ἔρχονται σὲ ἀντίθεση με τὸν μωσαϊκὸ νόμο. Οἱ Εβραῖοι παραδέχονταν μόνον τὸν νόμο τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καὶ δὲν ἠθέλανε νὰ ἀλλάξουν ἀποψη. Ὅταν, μάλιστα, ἐβλεπαν καὶ ἀκούγαν τὸ Χριστό, ἐνιωθάν πως Ἐκεῖνος τοὺς πῆγαινε σὲ βήματα πιο πέρα απ' αὐτὰ που εἶχαν συνηθίσει. Ἔτσι, κάποιοι, ὅπως ὁ νομοδιδάσκαλος, ἐπίτηδες πῆγαιναν νὰ Τον παγιδεύσουν. Ὅμως ὁ Χριστὸς τοὺς ἀποστομώνει. Ἡ αἰώνια ζωὴ πάλι ἔχει νὰ κάνει με τὴν ἀγάπη. Ἐχει νὰ κάνει με τὸ νὰ συνεχίζει ὁ ἄνθρωπος νὰ ὑπάρχει κοντά στο Χριστό. Ὅταν ὑπάρχει ἡ ἀγάπη γιὰ τὸ Χριστό καὶ εἶναι ἀληθινή, τότε αὐτὴ γίνεται ἀγάπη γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ δὲν εἶναι θεωρία ἡ ἀγάπη, ἀλλὰ ἐλεημοσύνη καὶ συμπόνια.

Ν' ἀγαπᾶς Κύριον τὸν Θεὸ σου: Ὁ νομοδιδάσκαλος ξέρει τὶς ἐντολές τοῦ μωσαϊκοῦ νόμου. Γι' αὐτὸ καὶ με ἐκπληξὴ διαπιστώνει ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν του λέει κάτι διαφορετικὸ απ' αὐτὸ που ὁ ἴδιος γνωρίζει. Ἔτσι ὁ Χριστὸς εἶναι σαν νὰ του λέει ὅτι «αφοῦ ξέρεις, γιὰτί με ρωτᾶς;». Γιὰ νὰ ἀποφύγει τὴν γελοιοποίησιν μπροστά στο Χριστό καὶ τοὺς ἄλλους θέτει τὸ ἐρωτήμα «ποῖος εἶναι ὁ πλησίον μου»; Ἰσως πίστεψε ὅτι καὶ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο θὰ πετύχαινε τὸ στόχο του, νὰ ἀναγκάσει τὸ Χριστό νὰ δώσει ἄλλα μηνύματα, σὲ σχέση μ' αὐτὰ που ἔλεγε ὁ νόμος. Ὁ Χριστὸς ὅμως καὶ πάλι θὰ τον ἀποστομώσει με τὸ παράδειγμα τοῦ καλοῦ Σαμαρείτη.

ἔπεσε στους ληστές: δὲν φαίνεται νὰ εἶχε κάνει κάτι κακὸ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος. Πορευόταν ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα στὴν Ἰεριχῶ. Οἱ ληστές του ἐπιτίθενται καὶ τὸν τραυματίζουν καὶ τὸν ξεγυμνώνουν ἀφήνοντάς τον ετοιμοθάνατο. Τότε οἱ εκπρόσωποι τοῦ μωσαϊκοῦ νόμου, ἓνας ἱερέας, ὁ ὁποῖος ἦταν ἐπιφορτισμένος με τὴν τέλεση τῆς λατρείας, τὴν ἀποκάλυψη τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ καὶ τὴ διδασκαλία τοῦ νόμου, ἀλλὰ καὶ ἓνας λευίτης, κάποιος που ἀνήκε στη φυλὴ τοῦ Λευὶ καὶ πρόσφερε βοήθεια στους ἱερεῖς στὴν θεῖα λατρεία (κάτι σαν διάκονος ἢ νεωκόρος σήμερα), προσπερνοῦν τὸν τραυματισμένο ἄνθρωπο. Καὶ γιὰ τοὺς δύο ἡ θέα τοῦ τραυματισμένου ἀνθρώπου τοὺς κάνει νὰ φοβηθοῦν ὅτι πιθανότατα θὰ πάθαιναν καὶ οἱ ἴδιοι ὅ,τι ἔπαθε ἐκεῖνος. Επομένως, βιάζονται νὰ φύγουν, γιὰ νὰ γλιτώσουν. Ὅποιος λειτουργεῖ ἐγωιστικά, δὲν βλέπει τὶς ἀνάγκες τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, ἀλλὰ μόνον τὸν ἑαυτὸ του. Κι ἔτσι δὲν μπορεῖ νὰ ἀγαπήσει καὶ νὰ προσφέρει.

Ἐνας Σαμαρεῖτης: οἱ Ἰουδαῖοι δὲν εἶχαν καμιά κοινωνία με τοὺς Σαμαρείτες. Ἦταν ἐχθροί. Γι' αὐτὸ τὸ νὰ βοηθήσει ἓνας Σαμαρεῖτης ἓναν Ἰουδαῖο ἐπρόκειτο γιὰ ἓνα θαῦμα κυριολεκτικά. Ἦταν μὴν μεγάλη ἀπόφαση, νὰ ἀφήσει τὸ φόβο γιὰ τὸν ἑαυτὸ του, μήπως πάθει τὰ ἴδια ἀπὸ τοὺς ληστές, νὰ ἀφήσει τὴν ἐχθρα που εἶχε ὁ λαὸς του με τὸ λαὸ τῶν Ἰουδαίων καὶ νὰ βοηθήσει πραγματικά με τὴν ἀγάπη τὸν πληγωμένο ἄνθρωπο. Ὁ Σαμαρεῖτης λοιπὸν στὴν ἀγάπη καὶ τὴν προσφορὰ δὲν κάνει διάκριση. Δὲν σκέφτεται μόνον τοὺς δικούς του, ἀλλὰ καὶ κάθε ξένο. Ἡ ἀγάπη δὲ γνωρίζει διαφορές, εἴτε καταγωγῆς, εἴτε γλώσσας, εἴτε καὶ θρησκευτικῆς πίστεως. Εἶναι ὁ δρόμος καὶ ὁ τρόπος που διάλεξε ὁ Χριστὸς.

Κρασί και λάδι: Με το κρασί καυτηριάζονταν οι πληγές, ενώ με το λάδι γλύκαινε ο πόνος. Εδώ τα δύο αυτά αγαθά δείχνουν την αγάπη και την ευσπλαχνία του Θεού (λάδι), αλλά και την θυσία του ίδιου του Χριστού (αίμα=κρασί). Γιατί τελικά ο ίδιος ο Χριστός είναι ο καλός Σαμαρείτης. Το πανδοχείο στο οποίο πηγαίνει τον τραυματισμένο άνθρωπο από τους πειρασμούς, τις κακές σκέψεις, την αμαρτία ή τα προβλήματα και τις δυσκολίες της ζωής είναι η Εκκλησία. Και ο πανδοχέας είναι ο κάθε άνθρωπος ο οποίος μέσα στην Εκκλησία προσπαθεί να ανακουφίσει τον πόνο και την λύπη των άλλων και να τους βοηθήσει να έρθουν στη σωτηρία. Γιατί ο καθένας μας είναι ή θα είναι στη ζωή του τραυματισμένος. Και τελικά η Εκκλησία είναι ένα μεγάλο ιατρείο, νοσοκομείο, το οποίο φροντίζει όσους χρειάζονται αγάπη.

Εκείνος που τον σπλαχνίστηκε: Ανάλογη στάση με του καλού Σαμαρείτη καλούμαστε να δείχνουμε όλοι οι χριστιανοί, από την μικρή μας ηλικία. Να μάθουμε να μην περιφρονούμε τους συμμαθητές και φίλους μας που δεν είναι σαν κι εμάς. Ακόμη κι αυτούς που φαίνεται ότι μας φέρονται άσχημα. Κυρίως να μην υποτιμούμε τους αδύναμους, δηλαδή εκείνους που δεν φαίνεται ότι μπορούν να τα καταφέρουν να έχουν φίλους, να είναι σύμφωνα με τα πρότυπα της εποχής μας (δυνατοί, έξυπνοι, όμορφοι, αθλητικοί). Το ίδιο να κάνουμε και απέναντι σε όσους δεν είναι ελληνικής καταγωγής. Ακόμη και σ' αυτούς που είναι λαθρομετανάστες και τους βλέπουμε στο δρόμο. Τους φτωχούς. Τους κουρασμένους και λυπημένους. Όλοι είναι εικόνες Θεού. Όμως δεν είναι μόνο η υλική βοήθεια την οποία καλούμαστε να τους προσφέρουμε. Είναι και η προσευχή στο Θεό γι' αυτούς και κάθε μορφή αγάπης που μπορούμε να τους δείξουμε. Η Εκκλησία μας απορρίπτει τον όποιο ρατσισμό. Ας μην το ξεχνάμε αυτό ποτέ.

Γ. Μοναξιά και μαζοποίηση στον κόσμο μας- η πρόταση της Εκκλησίας

Ας σκεφτούμε ότι μέσα από την παραβολή του καλού Σαμαρείτη αποτυπώνεται και το γεγονός ότι ο τραυματισμένος άνθρωπος ζει την απόλυτη μοναξιά. Είναι στην έρημο και χωρίς βοήθεια. Μας θυμίζει τον κόσμο μας, όπου πολλοί άνθρωποι, ακόμη κι αν αισθάνονται ότι έχουν παρέα, είναι μόνοι τους, διότι κανείς δε θέλει να τους καταλάβει. Κάποτε και οι ίδιοι δε θέλουν να καταλάβουν κανέναν, με αποτέλεσμα να κλείνονται στον εαυτό τους.

Παρότι η εποχή μας έχει τα Μέσα Κοινωνικής Δικτύωσης και το Διαδίκτυο, τα οποία δίνουν την εντύπωση ότι ανά πάσα ώρα και στιγμή έχουμε ανθρώπους να δούμε και να μας δούνε εικονικά, εντούτοις οι αληθινοί φίλοι είναι μετρημένοι. Και η εικονική επαφή πόση σχέση με την πραγματική μπορεί να έχει; Ο άνθρωπος νιώθει την ανάγκη να συναντήσει τον άλλον. Να τον δει και να τον αγγίξει. Να έχει κάποιον να τον ακούσει. Μόνο που αυτό πρέπει να λειτουργεί αμφίπλευρα και αμοιβαία. Για να βρεις κάποιους να σε ακούνε, πρέπει κι εσύ να τους ακούς. Αυτό είναι το κλειδί κι εδώ οι ανθρώπινοι χαρακτήρες διαδραματίζουν σημαντικό ρόλο.

Τα ΜΜΕ και τα Μέσα Κοινωνικής Δικτύωσης λειτουργούν στην προοπτική της μαζοποίησης. Πολλοί οι θεατές όπως πολλοί και οι χρήστες. Η πραγματική επικοινωνία όμως δύσκολα έρχεται. Τα ΜΜΕ εικάζουν τι θέλει ο κόσμος και διαμορφώνουν την συνείδησή του, πολλές φορές με σκοπό το πρότυπο του καταναλωτή. Τά Μέσα Κοινωνικής Δικτύωσης γεννούν ψευδαισθήσεις επικοινωνίας, όχι όμως και αυθεντικότητα. Τα ΜΜΕ μας κάνουν αξοδεύουμε τον χρόνο μας και να αισθανόμαστε ότι ακούγεται μία φωνή, βλέπουμε κάτι, συμμετέχουμε στη ζωή του κόσμου. Τα ΜΚΔ μας κάνουν πιστεύουμε ότι υπάρχουν κάποιοι που ας νοιάζονται και κάνουν «Μου αρέσει» στα ποσταρίσματά μας, όμως δεν μπορούν και δε θέλουν μέσα στην ευκολία των φωτογραφιών, των σύντομων απόψεων, των σχολίων, να νοιαστούν για το τι πραγματικά σκεφτόμαστε και αισθανόμαστε και το οποίο σπάνια ανεβάζουμε στο Διαδίκτυο.

Στην Εκκλησία το πρόβλημα της μοναξιάς λύνεται με δύο τρόπους. Ο πρώτος έχει να κάνει με την κοινωνία του ανθρώπου με τον Θεό. Ο Θεός δια του Χριστού που έγινε άνθρωπος για μας κοινωνεί μαζί μας τη ζωή, στο μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας. Επίσης, τα λόγια του Χριστού όπως ακούγονται στο Ευαγγέλιο αποτελούν για όλους μας παρηγοριά και δίνουν νόημα στη ζωή μας, καθώς μας κατευθύνουν στην αγάπη, δηλαδή στο να ανοιγόμαστε χωρίς να φοβόμαστε, όπως ο Καλός Σαμαρείτης. Ταυτόχρονα, στην Εκκλησία υπάρχουν και οι άλλοι, οι συνάνθρωποί μας. Δεν είναι μόνο όσοι ενδιαφέρονται για το α έχουμε χρήματα ή φαγητό. Είναι και όσοι θα μας μιλήσουν στο τέλος της Θείας Λειτουργίας, θα μας χαιρετίσουν, θα μας δείξουν ότι είναι διαθέσιμοι να μας δώσουν την αγάπη τους και το ενδιαφέρον τους. Σημασία έχει κι εμείς να σκεφτόμαστε έτσι. Αντί να περιμένουμε, να ανοιχτούμε πρώτοι. Κι εδώ ο Χριστός θα μας βοηθήσει, ακόμη κι αν πληγωθούμε και απογοητευτούμε από την αντίδραση των άλλων, να βρούμε τη χαρά της αγάπης και της συντροφιάς. Αυτό που γίνεται και μέσα στην κατηχητική μας σύναξη.

Δ. Νέοι και Μοναξιά (της Σμαρώς Ταμπάκη)

Προσδιορισμός του όρου: Η μοναξιά είναι ένα θλιβερό συναίσθημα απομόνωσης από τους άλλους ανθρώπους, που συνοδεύεται συνήθως από κούραση ψυχική, πικρία ακόμη και απόγνωση. Δεν ταυτίζεται με την συνειδητή επιλογή κάποιου να μείνει μόνος του.

Όταν κανείς επιλέγει να περάσει λίγο χρόνο μακριά από τους άλλους για να ηρεμήσει και να σκεφτεί δεν πάσχει από μοναξιά. Όταν είμαι μόνος (διαβάζουμε από το βιβλίο του Clark Moustakas «Μοναχικότητα και αγάπη», εκδόσεις Τάμασος, Αθήνα 1972))μπορεί να ξαναζώ ένα ευχάριστο περιστατικό, να σκέφτομαι μια πρόσφατη συνάντηση, μπορεί να φαντάζομαι ή να αναμένω ένα ταξίδι, μπορεί να εξετάζω ένα θέμα ή ένα πρόβλημα, μπορεί να σκέφτομαι μια ιδέα ή κάτι που σχεδιάζω, μπορεί απλώς να κοιτάζω τη φύση και τα χρώματα. Συχνά το να είμαι μόνος με διευκολύνει στο να παίρνω αποφάσεις, να φτάνω στα δικά μου συμπεράσματα, χωρίς πίεση ή επίδραση από άλλους. Όταν όμως δεν είναι αποτέλεσμα επιλογής, αισθάνεται κανείς ένα αόριστο αίσθημα έλλειψης ικανοποίησης, ότι κάτι δεν πάει καλά, ότι υπάρχει ένα κενό στη ζωή του. Επίσης η μοναξιά δεν ταυτίζεται με την κοινωνική απομόνωση και έτσι μπορεί κάποιος να βιώσει μοναξιά ακόμη και όταν βρίσκεται μέσα στο πλήθος, στην παρέα του ή στην οικογένειά του, αν αισθάνεται ότι οι άλλοι τριγύρω δεν τον ακούνε, δεν τον κατανοούν, ή δεν τον αγαπούν. Υπάρχουν άτομα με ελάχιστους φίλους που όμως δεν νιώθουν μοναξιά και άτομα περιτριγυρισμένα από πολλούς φίλους που νιώθουν ολομόναχα.

Μάλιστα οι ερευνητές διακρίνουν δύο τύπους μοναξιάς. Ο ένας τύπος είναι η κοινωνικού τύπου μοναξιά που είναι αποτέλεσμα έλλειψης κοινωνικών σχέσεων και η συναισθηματικού τύπου που είναι αποτέλεσμα της απουσίας ενός σταθερού και ειλικρινούς δεσμού με ένα άλλο πρόσωπο που προσφέρει αγάπη και ασφάλεια.

Στην έκθεση του μαθητή της Α΄ Λυκείου αναφέρει : «η μοναχικότητα είναι μια πειστική κατάσταση του νου που κανένας δεν επιθυμεί όμως όλοι την υπομένουμε. Όταν είμαι μοναχικός δεν είναι γιατί είμαι φυσικά αποκομμένος από τους ανθρώπους αλλά γιατί απορρίπτομαι από κείνους που σέβομαι και αγαπώ. Αν ένας στενός φίλος στραφεί εναντίον μου, θίγομαι και αισθάνομαι μοναχικός...μερικές φορές οι γονείς μου φαίνονται άδικοι. Δεν υπάρχει κανένας να στραφώ κοντά του και αισθάνομαι απελπισμένος, χαμένος. Όταν κάποιος κάνει μια απερίσκεπτη κριτική, που αγγίζει μια από τις αδυναμίες μου αυτό μου κόβει την αναπνοή. Αμφιβάλλω αν ό τι λένε είναι πράγματι αληθινό. Ύστερα υπάρχει και ένα άλλο είδος μοναχικότητας ...όταν δοκιμάζω κάτι καινούριο και θαυμάσιο, ένα νέο έντονο βίωμα μου αρέσει να μένω μόνος, εκεί που μπορώ να το σκεφτώ, να θυμηθώ κάθε μέρος του. Μ' αρέσει να κολυμπώ σε κείνες τις ευτυχισμένες αναμνήσεις. Αυτό είναι μια μοναχικότητα που ικανοποιεί. Η μοναχικότητα είναι μια σπουδαία πλευρά της ζωής μου είτε είμαι σε μια ευτυχισμένη, ικανοποιητική είτε σε μια απελπισμένη, καταπιεστική κατάσταση του νου» (από το βιβλίο «Μοναχικότητα και αγάπη»)

Μοναξιά και αποδοχή από τους συνομηλίκους – φίλοι: Όσο περισσότερο είναι κάποιος αποδεκτός από τους συνομηλίκους τους τόσο λιγότερη μοναξιά κοινωνικού τύπου αισθάνεται. Φαίνεται αντίθετα ότι τα παιδιά που δεν είναι συμπαθή και απορρίπτονται από τους συνομηλίκους τους κινδυνεύουν περισσότερο να νιώσουν μοναξιά. Όσο περισσότερο μάλιστα απορρίπτεται κάποιος από τους συνομηλίκους του τόσο μεγαλύτερη μοναξιά νιώθει.

Η ύπαρξη ενός πολύ καλού φίλου είναι ασπίδα κατά της μοναξιάς. Ο καλός φίλος στον οποίο κάποιος μπορεί να μιλήσει εμπιστευτικά και να αναζητήσει βοήθεια σε δύσκολες στιγμές προφυλάσσει από την συναισθηματικού τύπου μοναξιά. Ο καλός φίλος μπορεί να μην είναι από την ίδια τάξη αλλά από κάποια άλλη τάξη στο ίδιο σχολείο, από το φροντιστήριο, από τη γειτονιά ή και μέσα από την οικογένεια (ο αδελφός - αδελφή).

Επομένως, αισθάνεται κανείς μοναξιά όταν έχει λιγότερες διαπροσωπικές σχέσεις από όσες θα επιθυμούσε ή όταν αυτές οι σχέσεις δεν είναι τόσο ικανοποιητικές όσο θα ήθελε. Αυτό δείχνουν και οι εκφράσεις με τις οποίες σχολίασαν τι είναι μοναξιά κάποιοι μαθητές : «κανείς δε με αγαπά», «δεν μπορείς να εμπιστευτείς κανέναν», «δεν υπάρχει κανείς να σε βοηθήσει», «δεν έχεις κανένα να συζητήσεις μαζί του». Όταν οι σχέσεις είναι υγιείς (υπάρχει ειλικρίνεια, αγάπη, επικοινωνία) δεν αισθανόμαστε τόσο μόνοι.

Μοναξιά και αυτοεκτίμηση: Η αυτοεκτίμηση είναι μια προσωπική εκτίμηση της αξίας του ατόμου και αναφέρεται σε συναισθήματα αποδοχής και αυτοσεβασμού. Η αυτοεκτίμηση έχει τις ρίζες της στον κοινωνικό περίγυρο. Η εικόνα που σχηματίζει κάποιος για τον εαυτό του μοιάζει με έναν κοινωνικό καθρέφτη, δεδομένου ότι η εικόνα αυτή συντίθεται από τις εντυπώσεις που νομίζουμε ότι οι άλλοι έχουν για μας. Εννοείται ότι δεν ασκούν όλα τα μέλη του κοινωνικού περιγύρου ίση επιρροή στη ζωή ενός ατόμου. Αντιθέτως οι γνώμες κάποιων ανθρώπων αξιολογούνται από το άτομο ως πιο σημαντικές (της μητέρας, του πατέρα, των αδελφών, των δασκάλων, των φίλων, των συμμαθητών)

Επίσης η αυτοεκτίμηση επηρεάζεται από τις προσωπικές φιλοδοξίες και την υποκειμενική αξιολόγηση με βάση την οποία το άτομο αποφασίζει αν πετυχαίνει ή αποτυγχάνει. Αν κάποιος έχει υψηλή αυτοαντίληψη σε τομείς που κρίνονται σημαντικοί από τον ίδιο θα έχει υψηλή αυτοεκτίμηση. Για παράδειγμα θα επηρεαστεί αρνητικά η αυτοεκτίμηση ενός παιδιού που έχει αρνητική αυτοαντίληψη για τις σχολικές του επιδόσεις (αξιολογεί ότι δεν τα καταφέρνει στα μαθήματα) και ταυτόχρονα θεωρεί πολύ σημαντική την επιτυχία του σε αυτόν τον τομέα.

Η ηλικία: Η ηλικία των δεκαεσσάρων είναι κάποιες φορές η πιο μοναχική ηλικία για ένα παιδί. Ξαφνικά αρχίζει να αμφισβητεί τους σημαντικούς δεσμούς στη ζωή του-την οικογένειά του, τους φίλους και τις δραστηριότητες που

νόμιζε ότι αντιπροσώπευαν τα ενδιαφέροντά του. Αυτά τον τρομάζουν και αποσύρεται βαθύτερα στον εαυτό του για να προσπαθήσει να σκεφτεί και να σχηματοποιήσει τι μπορεί να εμπιστεύεται σαν πραγματικό, ποιους μπορεί να εμπιστεύεται, ποιος είναι ο ίδιος.

Η μοναξιά ενοχλεί πιο πολύ τους εφήβους σε σύγκριση με τους προεφήβους. Έτσι το ποσοστό των μαθητών 13 και 14 ετών που ορίζει τη μοναξιά ως σημαντικό πρόβλημα κυμαίνεται στο 54,3%, το αντίστοιχο ποσοστό των 15άρηδων είναι 73,8%, ενώ στους 16άρηδες και 17άρηδες ανεβαίνει στο 80,3%. Η μοναξιά φαίνεται πως ενοχλεί τα κορίτσια (75,4%) περισσότερο από ό,τι τα αγόρια (63,6%) (ΤΟ ΒΗΜΑ, Κωδικός άρθρου: B14926A491)

Οι συχνότεροι τρόποι αντιμετώπισης της μοναξιάς: Ευτυχώς όμως, υπάρχουν τρόποι για να αντιμετωπίσει κάποιος την μοναξιά. Σε μια έρευνα του πανεπιστημίου Αθηνών για τη συχνότητα των στρατηγικών που χρησιμοποιούν τα παιδιά για να αντιμετωπίσουν τη μοναξιά οι συχνότερες απαντήσεις ήταν:

- Το Διαδίκτυο, η παρακολούθηση τηλεόρασης και dvd, καθώς και η ενασχόληση με τα ηλεκτρονικά παιχνίδια
- Η αναζήτηση συντροφιάς στους συνομηλίκους
- Το διάβασμα (σχολικό-εξωσχολικό)
- Το ατομικό παιχνίδι

Ακολουθούσαν στρατηγικές με πολύ μικρότερη συχνότητα όπως:

- Ενεργητικές δραστηριότητες /αθλητισμός
- Αναζήτηση συντροφιάς στους γονείς
- Δραστηριότητες όπως μουσική, χορός, ζωγραφική
- Αναζήτηση συντροφιάς στα αδέρφια
- Προσπάθεια για λήθη

Η ενεργητική αντιμετώπιση της μοναξιάς: Η μοναξιά μπορεί να γίνει πιο έντονη εξαιτίας του τρόπου με τον οποίο την αντιμετωπίζει κανείς. Σκέψεις όπως, κάτι δεν πάει καλά με μένα, είμαι βαρετός, δεν αρέσω σε κανέναν, πάντα τα κάνω θάλασσα, χειροτερεύουν την κατάσταση. *“Αυτοί οι οποίοι συνοδεύονται από υγιείς σκέψεις δεν είναι ποτέ μόνοι”* (P. Sidney) Για να μπορούμε να αντιμετωπίσουμε με τον καλλίτερο τρόπο την μοναξιά, δηλαδή βρίσκοντας συντροφιά πρέπει να δουλέψουμε πρώτα απ’ όλα πάνω στον εαυτό μας, να γίνουμε πιο προσεκτικοί στο τι μας λέει ο άλλος, πιο ειλικρινείς, με μεγαλύτερη κατανόηση και ανεκτικότητα για τους άλλους. Αν υπάρχει κάποιο άτομο που μας αρέσει να κάνουμε εμείς την πρώτη προσπάθεια για επικοινωνία. Αν περιμένουμε να κάνει πρώτος ο άλλος την κίνηση, μπορεί να μην γίνει ποτέ, γιατί και αυτός μπορεί να διστάζει. Αν οι φίλοι μας ή οι γονείς και τα αδέρφια μας έχουν απογοητεύσει αυτό που χρειάζεται είναι να τους αποδεχθούμε γι’ αυτό που είναι και για τα καλά που έχουν και ταυτόχρονα να αναζητήσουμε μια καινούργια **φιλική**-σχέση πιο ώριμη και ουσιαστική.

Κλείνοντας ... «Και αν κάποια μέρα βρεθούμε σε μία στιγμή αδυναμίας και νοιώθουμε ότι πνιγόμαστε, ότι είμαστε μόνοι και ότι η κατάσταση στην οποία βρισκόμαστε δεν πρόκειται να αλλάξει, ας θυμηθούμε τι είχε πει ο Νίκος Καζαντζάκης: Έχεις τα πινέλα, έχεις τις μπογιές, ζωγράφισε τον παράδεισο και μπες μέσα» (από τη Βουλή των Εφήβων)

<http://www.ssneond.sch.gr/Keimena%20dimosieumena/efivi%20monaxia.htm>

Ε. Οι νέοι μετρούν τους φίλους τους με τα Like (της Ζωής Παρμάκη)

Η συνεχής δικτύωση κάνει τους νέους να μετρούν τους φίλους τους μέσω των «like» που εισπράττουν ενώ οι ειδικοί υποστηρίζουν ότι στην κοινωνία της πληροφορίας κανείς πια δεν σκέφτεται.

Η ψυχολόγος Σοφία Ρετσιάνη – Βουτυρίτσα υποστηρίζει ότι «οι νέοι δεν είναι παθητικοί δέκτες –όπως, ίσως, νομίζουμε- αλλά επεξεργάζονται ενεργά τα μηνύματα που δέχονται κι αντιδρούν ανάλογα με το κοινωνικό και πολιτιστικό τους περιβάλλον και τη γνωστική τους ικανότητα. Οι συνέπειες στη συμπεριφορά –ειδικά των παιδιών και των εφήβων – είναι μακροχρόνιες και αθροιστικές. Το διαδίκτυο και τα smart phones είναι μέσα ενημέρωσης και επικοινωνίας που προσφέρουν απίστευτες δυνατότητες στους χρήστες τους, πολύ περισσότερες από την τηλεόραση. Διαπιστώνουμε, λοιπόν, μια σταδιακή απεξάρτηση από την τηλεόραση που αντικαθίσταται από την ολοένα και μεγαλύτερη εξάρτηση από τις πιο σύγχρονες τεχνολογικά συσκευές».

Οι υπολογιστές, τα tablets, τα smart phones παίζουν σημαντικό ρόλο στη ζωή του ανθρώπου σήμερα, καθώς μέσα από αυτά ενημερώνεται, ψυχαγωγείται, διευρύνει τους πνευματικούς ορίζοντές του και επικοινωνεί. Η ενημέρωση είναι συνεχής. Οι ειδοποιήσεις χτυπούν στα smart phones εικοσιτέσσερις ώρες το εικοσιτετράωρο.

Και αν η τηλεόραση όλα αυτά τα χρόνια κατηγορήθηκε για «αποβλάκωση» του κοινού τελικά η πλοήγηση στο διαδίκτυο κρατά σε εγρήγορση τον εγκέφαλο των χρηστών;

«Το φαινόμενο του διαδικτύου και των αμέτρητων πληροφοριών που προσφέρει μέσα σε δευτερόλεπτα σαν έτοιμη τροφή, καθώς και όλα τα ψηφιακά μέσα που χρησιμοποιούμε καθημερινά, φαίνεται ότι δεν αφήνουν πλέον

τους ανθρώπους να χρησιμοποιήσουν τον εγκέφαλό τους όπως τον χρησιμοποιούσαν προτού εκείνα εισβάλλουν τόσο δυναμικά στην καθημερινότητά τους. Ποτέ στην ιστορία δεν υπήρχαν περισσότερες πληροφορίες και ποτέ οι άνθρωποι σε ολόκληρο τον κόσμο δεν είχαν τόσο εύκολη και άμεση πρόσβαση σε γνώσεις, επικοινωνία και πληροφορίες», αναφέρει η ψυχολόγος για να συμπληρώσει για την υπερπροσφορά των πληροφοριών ότι «οι μηχανές αναζήτησης προσφέρουν απαντήσεις σε εκατομμύρια ερωτήματα των χρηστών του διαδικτύου. Ωστόσο, η κριτική σκέψη μάλλον χάνεται. Στην κοινωνία της πληροφορίας κανείς δεν σκέφτεται πια. Η πρόσβαση σε πληροφορίες είναι σημαντική, όχι όμως όταν ξεπερνάει τα όρια του φυσιολογικού».

ΜΕΣΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΔΙΚΤΥΩΣΗΣ: Τον κώδωνα του κινδύνου για τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης κρούουν οι ειδικοί, καθώς κάνουν λόγο για την επιφανειακή κοινωνικοποίηση που προσφέρουν. «Οι νέοι προσκολλούνται στην οθόνη πιστεύοντας ότι αποκτούν επικοινωνία και κοινωνικότητα. Μετρούν τους φίλους τους με τα “like” που παίρνουν. Όμως, είναι ψευδαίσθηση. Αυτή η επικοινωνία δεν υποκαθιστά την πραγματική επαφή πρόσωπο με πρόσωπο. Γιατί ο νέος βρίσκει επαφές χωρίς αληθινό πρόσωπο, δεν προσπαθεί να τροποποιήσει τη συμπεριφορά του ώστε να αποκτήσει και πραγματικές επαφές, να δομήσει δηλαδή πραγματικές κοινωνικές σχέσεις πρόσωπο με πρόσωπο. Δεν υπάρχει οπτική επαφή, κοντινότητα, γλώσσα του σώματος, αλληλεπίδραση και ανταλλαγή συναισθημάτων. Οι νέοι εθίζονται σε “τεχνητή” επαφή που οδηγεί σε όλο και μεγαλύτερη αίσθηση μοναξιάς. Επιπλέον, επειδή ακριβώς δεν έχει φίλους, ίσως μπει στον πειρασμό να αρχίσει να γνωρίζει φίλους μέσω διαδικτύου και να οδηγηθεί σε “τυφλά ραντεβού” με επικίνδυνα άτομα».

Το μεγαλύτερο μέρος της ημέρας τους οι έφηβοι αλλά και οι νέοι γενικότερα το περνούν μπροστά σε μια οθόνη υπολογιστή, σε μια οθόνη «έξυπνου» τηλεφώνου, «κι αυτό μπορεί να τους οδηγήσει στο να αποκτήσουν εθισμό. Ο εθισμός είναι μια νέα μορφή εξάρτησης».

Καταλήγοντας η ψυχολόγος Σοφία Ρετσιάνη – Βουτουρίτσα πιστεύει ότι η χρήση υπολογιστών, tablets και smart phones είναι επιβεβλημένη στις μέρες μας για όλα τα πλεονεκτήματα που μας προσφέρουν. «Όμως είναι ευθύνη των ατόμων να ελέγχουν τη χρήση τους, – τον τρόπο και τον χρόνο -έτσι ώστε να μην επηρεάζουν τη γνωστική λειτουργία τους, τη συμπεριφορά τους και τον τρόπο ζωής τους. Πρέπει να τα ελέγχουμε κι όχι να μας ελέγχουν», καταλήγει.

<http://www.paidevo.gr/parents/?p=5588>

ΣΤ. Μαζοποίηση

Μαζοποίηση είναι η κατάσταση κατά την οποία μια ομάδα ανθρώπων αποκτά τα χαρακτηριστικά άβουλης μάζας και τρέπεται σε παθητικό δέκτη ιδεών και εντολών. Ένα από τα ανησυχητικά, μα και ιδιαίτερος ενδεικτικά, φαινόμενα της εποχής μας είναι η τάση των πολιτών να υιοθετούν και να ακολουθούν άκριτα τις απόψεις της πλειοψηφίας ή τις απόψεις που εκφράζουν προβεβλημένα πρόσωπα· όπως κι η τάση τους να υιοθετούν συνήθειες και τρόπους που δεν ανήκουν στη δική τους κουλτούρα, αλλά γνωρίζουν σημαντική διάδοση σε διεθνές επίπεδο. Πρόκειται για το φαινόμενο που αποκαλούμε μαζοποίηση και το οποίο αποδίδει την απουσία προσωπικού κριτηρίου και ατομικής αντίληψης στην πλειονότητα των σύγχρονων ανθρώπων, που τείνει να ζει και να αποφασίζει ως καθοδηγούμενη μάζα.

Τα αίτια της μαζοποίησης

- **Κομφορμισμός.** Οι περισσότεροι άνθρωποι παρά το γεγονός ότι διακηρύττουν τη μοναδικότητά τους και το ξεχωριστό της προσωπικότητάς τους, στην πραγματικότητα εκείνο που επιθυμούν είναι το να είναι αποδεκτοί από τους άλλους και να αισθάνονται την κοινωνική ασφάλεια που παρέχει η ένταξη σε μια ευρύτερη ιδεολογική ομάδα. Έτσι, πολύ συχνά καταλήγουν να θυσιάζουν τις δικές τους απόψεις μόνο και μόνο για να μη διαφοροποιηθούν από τον κύκλο φίλων τους ή από την κυρίαρχη τάση της κοινωνίας.

Ο κομφορμισμός αυτός έχει ως αποτέλεσμα να καθίσταται πιο εύκολη η χειραγώγηση των πολιτών, εφόσον από τη στιγμή που επιτευχθεί η προσέλευση ορισμένου αριθμού ατόμων, που έχουν τη δυνατότητα να ασκούν επιρροή στο κοινό, κατόπιν είναι θέμα χρόνου η ευρύτατη διάδοση των επιθυμητών απόψεων, ιδεών ή τάσεων.

- **Προπαγάνδα.** Με τη συνδρομή των μέσων μαζικής ενημέρωσης και των μέσων κοινωνικής δικτύωσης είναι εφικτός ο συνεχής προπαγανδισμός ιδεών και αντιλήψεων, και άρα η χειραγώγηση των πολιτών. Με δεδομένη την έλλειψη της αναγκαίας κριτικής ικανότητας, αλλά και του επαρκούς χρόνου για την προσεκτική εξέταση των δεδομένων της κοινωνικής πραγματικότητας, μεγάλο μέρος των πολιτών είναι ευάλωτο στην αποδοχή απόψεων που αποτελούν προϊόν προπαγανδισμού.

- **Διαφήμιση, τηλεοπτικά προγράμματα, κινηματογράφος.** Με την αξιοποίηση τόσο της άμεσης διαφήμισης μέσω των γνωστών διαφημιστικών μηνυμάτων όσο και της έμμεσης που μπορεί να προκύψει από τις τηλεοπτικές σειρές και τις κινηματογραφικές ταινίες, οι δυτικές κοινωνίες έχουν κατορθώσει την εδραίωση ενός καταναλωτικού προτύπου ζωής, το οποίο τείνει να εκπληρώνεται με παρόμοιες επιλογές στο ντύσιμο, στη διασκέδαση, στις καταναλωτικές συνήθειες, αλλά και σε ποικίλες άλλες αντιλήψεις, σε διεθνές πια επίπεδο. Πρόκειται για τη διαμόρφωση μιας ομογενούς αγοραστικής αντίληψης σε παγκόσμιο επίπεδο, που αφενός αποδίδει τεράστια οικονομικά οφέλη στις ισχυρές δυτικές χώρες και αφετέρου τους διασφαλίζει τη στήριξη σε ιδεολογικό επίπεδο στις

πιθανές -μελλοντικές ή τωρινές- συγκρούσεις και αναμετρήσεις με ανταγωνιστικές χώρες και ιδεολογίες, κυρίως των Ανατολικών χωρών.

- **Υποχώρηση ηθικών και πολιτισμικών αξιών.** Οι άνθρωποι στις μέρες μας έχουν την τάση να αποζητούν κατά προτεραιότητα την προσωπική τους ευδαιμονία, χωρίς να θέλουν εντούτοις να καταβάλουν την προσπάθεια που απαιτεί, στην πραγματικότητα, η προσωπική και επαγγελματική επιτυχία. Κυριαρχεί, έτσι, ένα κλίμα φυγοπονίας, με πλείστες αρνητικές εκφάνσεις στη λειτουργία της πολιτείας (ρουσφέτια, αναποτελεσματικότητα υπαλλήλων, αεργία κ.λπ.). Αυτή ακριβώς η επιθυμία να αποκομίσουν οφέλη χωρίς καμία προσπάθεια εντοπίζεται και στον τρόπο που προσεγγίζουν την πολιτική και κοινωνική πραγματικότητα. Απροθυμία εμβάθυνσης στα τρέχοντα ζητήματα, ελλιπής πνευματική καλλιέργεια, απλουστευτικές ερμηνείες, αδιαφορία και απροθυμία ανάληψης ευθυνών. Καθίσταται, έτσι, εύκολη η χειραγώγησή τους από επιτήδειους πολιτικούς ή άλλους φορείς, που προσφέρουν στους πολίτες ένα έτοιμο και ευκολονόητο αφήγημα της σύγχρονης πραγματικότητας.

http://latistor.blogspot.com/2015/11/blog-post_18.html#ixzz4PiiKHhSG

Ζ. Ο άγιος της αγάπης που δεν αντιμετώπισε μοναξιά στη ζωή του γιατί είχε κάποιους ξεχωριστούς ανθρώπους για παρέα

Ο Άγιος Ιωάννης ο Ελεήμων γεννήθηκε στην Αμαθούντα της Νεαπόλεως (Λεμεσού) τον 9^ο αιώνα και ανατράφηκε από τους γονείς του Επιφάνιο και Ευκοσμία μέσα σε κλίμα ευσέβειας και πίστης. Αν και ο Άγιος ήθελε να υπηρετήσει την Εκκλησία, υπάκουσε στο θέλημα των γονιών του και νυμφεύθηκε. Όμως, η γυναίκα του πρώτα και ύστερα τα δύο του παιδιά πέθαναν και ως άλλος Ιώβ ο Άγιος δεν απελπίζεται, αλλά δοξολογεί τον Θεό και αφιερώνεται ολοκληρωτικά στο θέλημά Του και στη διακονία [=υπηρεσία] των αδελφών του χριστιανών. Έτσι, όλοι οι πονεμένοι και βασανισμένοι, τα ορφανά και οι χήρες βρίσκουν προστασία από τον Άγιο, του οποίου η φήμη διαδίδεται παντού

Το φιλανθρωπικό έργο του Αγίου: Η φιλανθρωπία του αγίου δεν συγκινεί μόνο τους χριστιανούς, αλλά και τους ειδωλολάτρες. Τον καιρό εκείνο ο πατριαρχικός θρόνος της Αλεξανδρείας είχε χηρέψει και πρόκριτοι και λαός καλούν τον Ιωάννη να τον αναπληρώσει μετά και από τη σύμφωνο γνώμη του βασιλιά. Αν και αρχικά ο άγιος αρνείτο, εν τέλει υπάκουσε στο θέλημα του Θεού. Μόλις ανήλθε στον θρόνο με τη βοήθεια των κληρικών του κατέγραψαν όλους τους φτωχούς και ζητιάνους της πόλης και ο Άγιος άρχισε να οργανώνει τρόπους βοήθειας γι' αυτούς. Οργανώνει νοσοκομεία, πτωχοκομεία, ξενώνες για τους περαστικούς, μαιευτήρια για τις άπορες μητέρες, ορφανοτροφεία, συσσίτια για τους φτωχούς και αναπτύσσει μεγάλο φιλανθρωπικό έργο που κάνει την Αλεξάνδρεια αγνώριστη. Παράλληλα, ο Άγιος δεν φροντίζει μόνο για την υλική πρόοδο του ποιμνίου του, αλλά και για την πνευματική. Κτίζει πολλούς ναούς και χειροτονεί ευσεβείς ιερείς, οι οποίοι γίνονται δοχεία αγάπης για τον καθένα, μιμούμενοι τον Επίσκοπό τους που παραμένει ταπεινός και ασκητικότατος, μέσα σ' ένα φτωχικό κελί. Όταν στις αρχές του 7ου αιώνα ο βασιλιάς των Περσών Χοσρόης λεηλάτησε την Ιερουσαλήμ και θανάτωσε χιλιάδες χριστιανούς, ο Άγιος Ιωάννης οργάνωσε συνεργεία όπου δεχόντουσαν τους πρόσφυγες και τους περιέθαλπε με τρόπο μοναδικό και άγνωστο μέχρι τότε στην ιστορία. Μια μέρα μετά από παράκληση του πατρικίου Νικήτα ο Άγιος Ιωάννης δέχτηκε να τον συνοδεύσει έως την Πόλη, για να ευλογήσει τον αυτοκράτορα. Όταν έφτασαν στη Ρόδο είδε σε όραμα έναν φωτεινό μεγαλοπρεπή άντρα που τον καλούσε να έρθει στην Κύπρο. Και πράγματι ο Άγιος επιστρέφει στην Αμαθούντα όπου και κοιμήθηκε.

Ο Άγιος της έμπρακτης αγάπης! Μετά την ενθρόνισή του εκάλεσε τους κληρικούς και τους είπε: - Θέλω να με πληροφορήσετε πόσοι είναι οι κύριοι μου. Τα ονόματά τους και όλα τα στοιχεία τους! Τα έχασαν οι Ιερείς. Τι εννοεί ο Πατριάρχης; Εννοώ εκείνους, που τους λέμε "φτωχούς". Αυτοί είναι οι Κύριοι μας! Εγώ έτσι τους βλέπω. Και αφού του τα επήγαν, και τι δεν έκαμε να τους ανακουφίσει! Αδιαφορούσε εντελώς για τον εαυτό του. Και στην σκέψη ότι αυτός τα έχει όλα άφθονα, ενώ μπορεί μερικοί να μην έχουν ούτε λίγο ψωμί, αιμάτων η καρδιά του. "Μπορεί ποτέ, σκεφτόταν, να αισθάνεται άνετα ο πατέρας, όταν στερούνται και υποφέρουν τα παιδιά του;".

Ο άγιος Ιωάννης αυτά δεν τα έλεγε μόνο. Τα είχε κάμει τρόπο ζωής. Εζούσε πολύ λιτά και φτωχικά. Κάποτε ένας άρχοντας είδε σε τι φτωχικό κρεβάτι κοιμάται ο μεγάλος πατριάρχης. Και του εδώρησε ένα κλινοσκέπασμα πολυτελείας. Ο άγιος Ιωάννης το επήρε. Αλλά δεν του έκανε καρδιά να το χρησιμοποιήσει για τον εαυτό του. Έτσι, το επούλησε. Και το αντίτιμο το διένειμε στους φτωχούς. Μα τότε ο κόσμος ήταν μικρός -και τα είδη πολυτελείας, λίγα και χειροποίητα, ξεχώριζαν. Την άλλη ημέρα ο άρχοντας γνώρισε το δώρο του στο παζάρι, έμαθε την αλήθεια, και το ξαναγόρασε και το ξαναπρόσφερε στον πατριάρχη. Και εκείνος το ξαναπούλησε! Και ο παράξενος αυτός "περίπατος" του κλινοσκεπάσματος έγινε μερικές φορές ακόμη!

Όταν του το επήγγε για τελευταία φορά, ο πατριάρχης ερώτησε:

- Για να ιδούμε, ποιος θα κουρασθεί, εγώ να το πουλάω ή συ να το αγοράζεις και να μου το ξαναφέρνεις!
- Να το κρατήσετε για τον εαυτό σας, άγιε πάτερ, θα κρυώσετε. Θα αρρωστήσετε. Θα πεθάνετε. Και η ζημία θα είναι πιο μεγάλη για τους φτωχούς!

Ευχαριστώ. Άλλα κάτω από ένα τόσο ακριβό κλινοσκέπασμα δεν θα μπορούσα να κλείσω μάτι! Μπορεί να αισθάνεται άνετα ένας πατέρας να καλοπερνά ο ίδιος, όταν τα παιδιά του υποφέρουν; Έτσι σκεφτόταν. Έτσι μιλούσε. Και έτσι ενεργούσε ο ελεήμων Ιωάννης.

Κάποια φορά ένας φτωχός που σώθηκε από κινδύνους χάρις στην έγκαιρη παρέμβαση του Ιωάννη, για να του δείξει την ευγνωμοσύνη του, έσκυψε και του φίλησε το πόδι, ονομάζοντας τον “σωτήρα” του!

Μα ο άγιος ακούοντας τα λόγια του ταραχθηκε. Και του είπε:

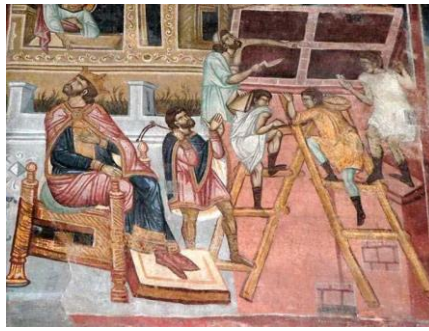
- Σώπα! Ούτε σταυρώθηκα για σένα. Ούτε το αίμα μου έχυσα! Ένας είναι ο Σωτήρας μας: ο Χριστός!... Εγώ απλώς ακολουθώ τις εντολές Του!..., ότι η ζωή γίνεται χαρούμενη και ευτυχισμένη μόνο με την χριστιανική αγάπη;

Η. Η αγάπη το φάρμακο για την αντιμετώπιση της μοναξιάς, αλλά και της μαζοποίησης

Η αγάπη είναι το φάρμακο για την αντιμετώπιση της μοναξιάς, γιατί μας κάνει να ανοιγόμαστε στους άλλους, αλλά και να τους βοηθάμε. Το ίδιο και για την μαζοποίηση. Η αγάπη μας κάνει να σκεφτόμαστε ότι οι άλλοι είναι ξεχωριστά πρόσωπα, κι εμείς το ίδιο. Επομένως, δεν μένουμε στην μαζικότητα, να κάνουμε ό,τι κάνουν εκείνοι ή ό,τι μας επιτάσσει το σύστημα, αλλά ζητούμε το ξεχωριστό, το όμορφο, αυτό που θα τους ζυπνήσει. Αισθανόμαστε ότι έχουμε ευθύνη για τον κόσμο, ακόμη κι αν εκείνος δεν καταλαβαίνει και δεν μας αγαπά. Όπως ο καλός Σαμαρείτης δεν σκέφτηκε τον Ιουδαίο που ήταν εχθρός του, αλλά τον άνθρωπο που ήταν τραυματισμένος, έτσι κι εμείς ας βλέπουμε στο πρόσωπο του άλλου την εικόνα του Θεού, τον ξεχωριστό, τον διαφορετικό, αυτόν που αξίζει το άνοιγμα της καρδιάς μας. Πρόκειται για την πιο σημαντική αλλαγή που μπορούμε να κάνουμε στον εαυτό μας, χωρίς να πάψουμε να είμαστε Σαμαρείτες, δηλαδή διαφορετικοί. Με τη δική μας ταυτότητα. Ο Σαμαρείτης συνέχισε την εργασία και την πορεία του στη ζωή. Δεν έμεινε να γιατρέψει τον Ιουδαίο, αλλά τον άφησε στα χέρια του πανδοχέα, εκείνου που μπορούσε αληθινά να βοηθήσει. Δεν θεράπευσε την μοναξιά του άλλου παραδίδοντας τον εαυτό του, αλλά τον βοήθησε να ζήσει. Εκεί είναι το κλειδί. Να βοηθήσουμε τους άλλους να ζήσουν και να ζήσουμε κι εμείς όσο μπορούμε μαζί τους και με τους δικούς μας στόχους! Αυτό σημαίνει να μπορούμε να χαρούμε την αληθινή φιλία, η οποία δίνει νόημα στη ζωή μας!

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 7

Η αφθονία των αγαθών και η έλλειψη της αγάπης

A. Η αφθονία των αγαθών δε νικά τον θάνατο (Λουκ. ιβ' 16-21)

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· Ἄνθρώπου πινὸς πλουσίου εὐφόρησεν ἡ χώρα· καὶ διελογίζετο ἐν ἑαυτῷ λέγων· Τί ποιήσω, ὅτι οὐκ ἔχω ποῦ συνάξω τοὺς καρπούς μου; Καὶ εἶπε· Τοῦτο ποιήσω· καθελῶ μου τὰς ἀποθήκας καὶ μείζονας οἰκοδομήσω, καὶ συνάξω ἐκεῖ πάντα τὰ γενήματά μου καὶ τὰ ἀγαθὰ μου, καὶ ἐρῶ τῇ ψυχῇ μου· Ψυχὴ, ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ κείμενα εἰς ἔτη πολλά· ἀναπαύου, φάγε, πίε, εὐφραίνου. Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Θεός· Ἄφρων, ταύτη τῇ νυκτὶ τὴν ψυχὴν σου ἀπαιτοῦσιν ἀπὸ σοῦ· ἃ δὲ ἠτοίμασας τί νί ἐστι; Οὕτως ὁ θησαυρίζων ἑαυτῷ, καὶ μὴ εἰς Θεὸν πλουτῶν. Ταῦτα λέγων ἐφώνει· Ὁ ἔχων ὧτα ἀκούειν, ἀκουέτω.

Απόδοση σέ ἀπλή γλῶσσα

Εἶπε ὁ Κύριος αὐτὴ τὴν παραβολή· «Κάποιοι πλούσιοι ἀνθρώπου τὰ χωράφια ἔδωσαν ἀφθονη σοδειά. Τότε ἐκεῖνος σκεφτόταν καὶ ἔλεγε· “τί νὰ κάνω; Δὲν ἔχω μέρος νὰ συγκεντρώσω τὰ γεννήματά μου! Ἄλλὰ νὰ τί θὰ κάνω”, εἶπε. “Θὰ γκρεμίσω τὶς ἀποθήκες μου καὶ θὰ χτίσω μεγαλύτερες γιὰ νὰ συγκεντρώσω ἐκεῖ ὅλη τὴ σοδειά μου καὶ τ’ ἀγαθάμου. Μετὰ θὰ πῶ στὸν ἑαυτό μου· τώρα ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ, ποὺ ἀρκοῦν γιὰ χρόνια πολλά· ξεκουράσου, τρώγε, πίνε, διασκέδαζε”. Τότε τοῦ εἶπε ὁ Θεός· “ἀνόητε. Αὐτὴ τὴ νύχτα θὰ παραδώσεις τὴ ζωὴ σου. Αὐτά, λοιπόν, ποὺ εἰτοίμασες σὲ ποιὸν θὰ ἀνήκουν;” Αὐτά, λοιπόν, παθαίνει ὁποῖος μαζεὺει πρόσκαιρους θησαυροὺς καὶ δὲν πλουτίζει τὸν ἑαυτό του μὲ ὅ,τι θέλει ὁ Θεός». Ἀφοῦ τὰ εἶπε ὅλα αὐτά, πρόσθεσε μὲ ἔμφαση· «Ὅποιος ἔχει αὐτιά γιὰ ν’ ἀκούει ἄς τὰ ἀκούει».

B. Ερμηνευτικά σχόλια

μεγάλη σοδειά: Η σοδειά, ἀρα καὶ ἡ πηγὴ κέρδους τοῦ πλούσιου, ἦταν ἓνα δῶρο ἀπὸ το Θεό. Μια ευκαιρία νὰ ἀποδείξει ὅτι μπορεῖ νὰ διαχειριστεῖ αὐτά ποῦ τοῦ στέλνει ὁ Θεός πρὸς ὄφελος τοῦ ἀλλὰ καὶ πρὸς ὄφελος τῶν συνανθρώπων τοῦ. Κάθε καλὸ ποῦ μας συμβαίνει στὴ ζωὴ μας δὲν εἶναι παρὰ δῶρο τοῦ Θεοῦ ποῦ μας ἀγαπάει καὶ μας φροντίζει ὡς παιδιὰ τοῦ. Δυστυχῶς ὅμως εμεῖς δὲν τοῦ λέμε οὔτε καν ἓνα μικρὸ ευχαριστῶ παρὰ γινόμαστε ἀλαζόνες καὶ ἐγωιστές. Θεωροῦμε ὅτι εἴμαστε ἐξυπνοὶ καὶ δυνατοὶ καὶ ὅτι μποροῦμε νὰ πετύχουμε ὁποιοδήποτε στόχο βάλουμε στὴ ζωὴ μας. Ἴσως, στα δύσκολα, θυμόμαστε νὰ πούμε ἓνα «Θεέ μου, βάλε τὸ χέρι σου» ἀλλὰ ὅταν πραγματοποιηθεῖ αὐτό ποῦ ἐπιθυμοῦσαμε, ἐπιστρέφουμε πάλι στὸν ἑαυτό μας, στὸ ἐγώ μας. Τα θεωροῦμε ὅλα δικά μας, ἰδιοκτησία μας καὶ ξεχνάμε ὅτι ἀν ὁ Θεός θέλει ὅπως μας ἔδωσε τὸ καθετί ἔτσι εὐκολὰ μπορεῖ νὰ το πάρει πίσω.

δεν ἔχω ποῦ νὰ μαζέψω τοὺς καρπούς μου: Ὁ ἀφρονάς πλούσιος ἀγχώθηκε μὲ τὰ πολλὰ τοῦ κέρδη. Δὲν ἤξερε πῶς νὰ τὰ διαφυλάξει. Ἔτσι καὶ σήμερα τὰ πολλὰ υλικά ἀγαθὰ ποῦ εἴχαμε ἀποκτήσει ἀγχωνόμαστε πῶς νὰ τὰ διατηρήσουμε μέσα στὴν οικονομικὴ κρίση. Κανείς δὲν σκέφτεται ἀν τελικά τὰ χρειαζόμεσταν ὅλα ὅσα εἴχαμε, κανείς δὲν σκέφτεται γιὰ τὴ χάνουμε καὶ κυρίως κανείς δὲν προσπαθεῖ νὰ ζήσει εὐτυχισμένος ἔστω καὶ μὲ τὰ λιγότερα. Ὅχι, παρὰ ἔχουμε μόνον ἀγχος καὶ θυμὸ, ποῦ φέρνουν κατὰθλιψη, μιζέρια, δυστυχία. Ὄντως τὰ υλικά ἀγαθὰ κάνουν τὴ ζωὴ μας ποιοτικὰ καλύτερη, μποροῦμε ὅμως νὰ ζήσουμε ἐξίσου καλὰ χωρὶς αὐτὰ ἀρκεῖ νὰ ἔχουμε στὴν καρδιά μας ἀγάπη γιὰ το Θεό καὶ τοὺς γύρω μας.

Αναπαύου, λοιπόν, τρώγε, πίνε, καλοπέρνα: Ὁ ἀφρονάς πλούσιος δὲν διαφέρει σὲ τίποτα ἀπὸ τὸν μέσο σημερινὸ ἀνθρώπο τοῦ δυτικῦ κόσμου. Η καλοπέραση μας, μόνον αὐτὸ μας ἐνδιαφέρει, μόνον γι αὐτὸ εργαζόμαστε καὶ προβληματιζόμαστε. Ὁ καθένας σκέφτεται πῶς θὰ περάσει ἐκεῖνος καὶ ἡ οικογένεια τοῦ καλὰ καὶ κανέναν μας δὲν ἀπασχολεῖ τὸ πῶς περνάει ὁ διπλανός. Πολλοὶ μάλιστα γεμάτοι γενναιοδωρία καὶ πνεῦμα ἐλεημοσύνης θυμούνται νὰ στείλουν κι ἓνα ἐπιταγή γιὰ τὰ παιδιὰ τῆς Ἀφρικής (κυρίως ὅταν πλησιάζουν τὰ Χριστοῦγεννα). Ἀλλὰ πόσοι παίρνουμε ἓνα πιάτο φαγητὸ σὲ ἓναν ἀνήμερο, πόσοι ἐπισκεπτόμαστε ἓναν ἠλικιωμένο γείτονα, πόσοι ἐνδιαφερόμαστε γιὰ ἓναν συμμαθητὴ ποῦ φορεῖ χαλασμένα παπούτσια; Ὁ Χριστός δὲν μας ζήτησε πολλὰ πράγματα, δὲν ἔγραψε ἀτελείωτες ἐντολές μὲ νόμους καὶ κανόνες. Ἀγάπη γιὰ το Θεό καὶ γιὰ τὸν συνάνθρωπο ζήτησε κι εμεῖς σήμερα ὡς τὸν ἀφρονα πλούσιο δὲν σκεφτόμαστε καν οὔτε το Θεό ἀλλὰ οὔτε καὶ τὸν συνάνθρωπο. Μόνον τὴν καλοπέραση μας.

Ανόητε: Η κρίση τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀπόλυτη καὶ καθοριστικὴ. Δὲν χρησιμοποιεῖ οὔτε γλυκόλογα οὔτε υπαινιγμούς γιὰ νὰ μιλήσει στὸν πλούσιο, ὅπως πολὺ πιθανόν νὰ κάναμε εμεῖς. Ποῖος ἀπὸ ἐμὰς ἀραγε ἔχει σήμερα τὸ κουράγιο καὶ τὴν τόλμη νὰ κρίνει μὲ εὐδικρίεια τὶς πράξεις κάποιου ἰσχυροῦ κοινωνικά ἀνθρώπου; Προτιμοῦμε τὴν σιωπὴ γιὰτί ἔτσι μας «βολεῖ», γιὰτί ἔτσι θὰ πάρουμε καλοὺς βαθμούς στὸ σχολεῖο, ἔτσι θὰ βρούμε δουλειά, ἔτσι δὲν θὰ ἀπολυθούμε. Ἀλλὰ καὶ πόσες φορὲς δὲν ἔχουμε δεῖ τοὺς φίλους μας νὰ σφάλουν κι ἀντὶ νὰ τοὺς πούμε εὐδικρινὰ τὴν ἀποψη μας γιὰ τὴ στάση τοὺς, εμεῖς προτιμάμε νὰ τοὺς «χαϊδέψουμε τὰ ἀφτιά» γιὰ νὰ μὴν τοὺς

στενοχωρήσουμε ή για να μην μας θυμόσουν; Αυτός όμως που αγαπά πραγματικά είναι ειλικρινής και δε φοβάται μήπως παρεξηγηθεί γιατί η κρίση του είναι ανιδιοτελής και ανεπηρέαστη από εγωισμούς και προσωπικά πάθη.

αυτή τη νύχτα σου ζητούν ξαφνικά την ψυχή σου: Στη ζωή μας δουλεύουμε καθημερινά προσπαθώντας να αγοράσουμε όλο και περισσότερα υλικά αγαθά. Ένα είναι όμως αυτό που όσα χρήματα κι αν έχουμε, δεν μπορούμε να το εξαγοράσουμε: η ζωή μας. Όσο και να προσπαθούμε να ξεγελάσουμε το θάνατο, ο Θεός είναι εκείνος που αποφασίζει πότε θα τελειώσει η επίγεια ζωή μας και ο Θεός είναι εκείνος που αποφασίζει τι θα απογίνουμε μετά το θάνατο.

Όσα λοιπόν ετοιμάσες, σε ποιον θα ανήκουν τώρα: Ο Χριστός με την παραβολή αυτή μας θυμίζει ότι η εγκόσμια ζωή δεν είναι αιώνια, έχει αρχή και τέλος. Ωστόσο οι περισσότεροι ζούμε την κάθε μας ημέρα με μόνιμο μέλημα τι θα γίνει αύριο, τι θα φορέσουμε αύριο, τι σπíti θα έχουμε αύριο, πόσα λεφτά θα αποταμιεύσουμε για αύριο, και οι μέρες κυλούν και ξαφνικά έρχεται το τέλος χωρίς να έχουμε χαρεί κάτι από όσα δουλέψαμε για να κερδίσουμε. Μπαίνοντας στον αγώνα για να μια συνεχή απόκτηση υλικών αγαθών ξεχνάμε να απολαύσουμε αυτά που ήδη έχουμε.

δε φροντίζει να πλουτίζει όπως ο Θεός θέλει: Τα πλούτη που ο Θεός θέλει να μαζεύουμε δεν είναι υλικά αλλά πνευματικά. Θέλει από εμάς να εργαζόμαστε για να αποκτήσουμε αρετές και όχι ρούχα και παπούτσια. Φυσικά δεν μας απαγορεύει να χρησιμοποιούμε τα αγαθά που υπάρχουν στη γη, αφού άλλωστε εκείνος τα έχει στείλει. Εκείνος όμως που είναι πλούσιος σε αγάπη, πίστη, ελπίδα, ελεημοσύνη όσα υλικά αγαθά κι αν έχει ξέρει ότι πραγματικός ιδιοκτήτης τους είναι μόνον ο Θεός κι εκείνος ένας απλός διαχειριστής που θα πρέπει στο τέλος να δώσει λογαριασμό για τον τρόπο που τα χρησιμοποίησε.

Γ. Η αγάπη νικά τον θάνατο, όχι η αφθονία των αγαθών, ούτε η υπερβολική ενασχόληση με την τροφή

Ο κόσμος μας σήμερα είναι προσανατολισμένος στην τροφή. «Ο άνθρωπος είναι ό,τι τρώει», μας λέει ένας μεγάλος Γερμανός φιλόσοφος, ο Φόιερμπαχ. Η πρώτη έγνοιά μας όταν ξυπνάμε είναι τι θα φάμε. Στο σπíti υπάρχουν ρήξεις για την τροφή. Και όχι μόνο αυτό. Η διαίτα, η ενασχόληση με την εικόνα μας που μας κάνει να έχουμε άγχος για το αν πήραμε βάρος ή όχι, μας οδηγεί σε δραματικά φαινόμενα όπως η ανορεξία. Άλλοτε πάλι πετάμε μεγάλες ποσότητες τροφής, διότι δεν μας αρέσει το φαγητό. Ιδίως οι νεώτεροι έχουμε ιδιοτροπία στο ζήτημα αυτό. Ο πολιτισμός μας είναι καταναλωτικός. Το 1/3 βεβαίως του κόσμου υποφέρει από την έλλειψη επάρκειας σε αγαθά και αυτό είναι τραγικό. Άλλοι να πετάνε και άλλοι να πεινάνε.

Τα υλικά αγαθά είναι συνδεδεμένα με την απληστία. Μολονότι δεν φέρνουν ευτυχία, εντούτοις η σκέψη μας είναι σ' αυτά. Έτσι δεν μπορεί ο προσανατολισμός μας να στραφεί προς ό,τι ουσιαστικά μας δίνει ευτυχία. Στην έξοδο από την κυριαρχία από το εγώ. Στο να μοιραστούμε αυτό που έχουμε, το χάρισμά μας, την τροφή, τα υλικά αγαθά με εκείνους που δυσκολεύονται. Μοιάζουμε με τον άφρονα πλούσιο, ο οποίος γκρέμισε τις αποθήκες του για να μπορέσει να απολαύσει μόνος του τα αγαθά του. Μολαταύτα, ήρθε ο θάνατος και τα αγαθά του πήγαν χαμένα. Άλλοι τα καρπώθηκαν.

Αυτό συμβαίνει και με την εικόνα μας. Δεν μπορεί να νικήσει τον θάνατο, μολονότι κάνουμε ό,τι περνά από το χέρι μας για να δίνει νόημα και αποδοχή στη ζωή μας. Αυτό δε σημαίνει ότι πρέπει να είμαστε αδιάφοροι για το σώμα μας, για τα υλικά αγαθά, για την εικόνα μας. Σημασία όμως έχει να κατανοούμε ότι το κύριος στη ζωή μας είναι η αγάπη. Το μοίρασμα. Η δοτικότητα. Η εξωτερική μας εμφάνιση και τα αγαθά μας, αν δεν υπάρχουν για να ανοιγόμαστε ουσιαστικά στον συνάνθρωπό μας, δεν μπορούν να μας βοηθήσουν να νικήσουμε την τελική ματαιότητα της πορείας μας στον κόσμο.

Ο Θεός θέλει από εμάς να μοιραζόμαστε. Να μην αγχωνόμαστε για την ύλη και την εικόνα μας. Να μην πετάμε ό,τι μπορεί να βοηθήσει τους άλλους. Και να μην ιδιοτροπεύουμε νομίζοντας ότι μόνο μέσω του image θα μπορέσουμε να είμαστε ευτυχισμένοι.

Γι' αυτό, χωρίς να αρνούμαστε τον κόσμο, ας λειτουργούμε στην προοπτική της αγάπης που μέσα στην Εκκλησία μας βοηθά να συναντήσουμε τον Θεό.

Δ. Παράγουμε περισσότερα από όσα μπορούμε να καταναλώσουμε

Κάθε χρόνο στην ΕΕ σπαταλώνται περίπου 88 εκατομμύρια τόνοι τροφίμων, οι οποίοι αποτελούν το 20 % των παραγόμενων τροφίμων. Παγκοσμίως, τα απορρίμματα τροφίμων αντιπροσωπεύουν την κατανάλωση του ενός τετάρτου της ποσότητας του νερού που χρησιμοποιείται στη γεωργία.

«Εάν η απώλεια και τα απορρίμματα τροφίμων ήταν χώρα, θα ήταν η τρίτη παγκοσμίως σε εκπομπές αερίων του θερμοκηπίου, μετά τις ΗΠΑ και την Κίνα» δήλωσε ο επίτροπος για το περιβάλλον Karmenu Vella σε ένα συνέδριο για τον βιώσιμο επισιτισμό τον Μάιο.

Τα τρόφιμα χάνονται ή σπαταλώνται κατά μήκος της αλυσίδας εφοδιασμού. Οι γεωργοί μπορεί να απορρίπτουν χαλασμένα τρόφιμα και, εάν οι τιμές της αγοράς είναι χαμηλότερες από το κόστος συγκομιδής και μεταφοράς, ενδέχεται να τα αφήνουν στο χωράφι μέχρι να σαπίσουν.

Οι τομείς της λιανικής και χονδρικής πώλησης είναι υπεύθυνοι για το 5 % των συνολικών απορριμμάτων τροφίμων. Τα περισσότερα μένουν χωρίς να καταναλωθούν, παρόλο που ΜΚΟ όπως η FoodCycle στο Ηνωμένο Βασίλειο χρησιμοποιούν πλέον τα φρούτα και τα λαχανικά που δεν πωλήθηκαν για να προσφέρουν θρεπτικά γεύματα για τους άστεγους και τους ηλικιωμένους.

Οι ίδιοι οι καταναλωτές είναι υπεύθυνοι για το 53 % των τροφίμων που απορρίπτονται σε όλη την ΕΕ —92 kg ανά άτομο κάθε χρόνο. Ωστόσο, η σπατάλη τροφίμων από ορισμένους έρχεται σε αντίθεση με τη φτώχεια άλλων: σύμφωνα με την Eurostat, ένας στους 10 Ευρωπαίους δεν μπορεί να πληρώσει ένα θρεπτικό γεύμα κάθε δεύτερη μέρα.

Τίποτα δεν πρέπει να σπαταλάται...

Η σπατάλη τροφίμων αποτελεί πρόβλημα τόσο για τους υπεύθυνους εκστρατειών όσο και για τις εθνικές κυβερνήσεις. Τον Μάιο η Γαλλία απαγόρευσε στα σουπερμάρκετ να απορρίπτουν ή να καταστρέφουν τρόφιμα που δεν έχουν πωληθεί. Αντί γι' αυτό, υποχρεούνται να τα παρέχουν σε φιλανθρωπικά ιδρύματα ή να τα χρησιμοποιούν ως ζωτροφή, ενώ τα σουπερμάρκετ που είναι μεγαλύτερα από 400 τετραγωνικά μέτρα οφείλουν να δωρίζουν τα τρόφιμα που δεν έχουν πωληθεί, αλλιώς θα τους επιβάλλεται πρόστιμο ύψους 3 750 ευρώ.

Σε ευρωπαϊκό επίπεδο, η Επιτροπή έχει καλέσει τα κράτη μέλη της ΕΕ να μειώσουν τα απορρίμματα τροφίμων σύμφωνα με τον στόχο μείωσης των απορριμμάτων τροφίμων που συμφωνήθηκε στο πλαίσιο των στόχων βιώσιμης ανάπτυξης (ΣΒΑ) των Ηνωμένων Εθνών. Παγκοσμίως, τα κατά κεφαλήν απορρίμματα τροφίμων σε επίπεδο λιανικής και κατανάλωσης πρέπει να μειωθούν στο μισό έως το 2030 και οι απώλειες τροφίμων πρέπει να μειωθούν κατά μήκος της αλυσίδας παραγωγής και εφοδιασμού τροφίμων.

Η Επιτροπή έχει επίσης θέσει ως προτεραιότητα την αποφυγή δημιουργίας απορριμμάτων τροφίμων στη δέσμη μέτρων της για την κυκλική οικονομία. Σε μια κυκλική οικονομία, τα υλικά διατηρούνται εντός της οικονομίας —μοιράζονται, επαναχρησιμοποιούνται ή ανακυκλώνονται—, μετριάζοντας την πίεση που ασκείται στους πόρους και το περιβάλλον, και δημιουργώντας επιχειρηματικές ευκαιρίες.

Καθώς δεν μπορούμε να ελέγξουμε ό,τι δεν μπορούμε να μετρήσουμε, η δέσμη μέτρων απαιτεί από τα κράτη μέλη να αναλάβουν δράση για τη μείωση των απορριμμάτων τροφίμων σε κάθε στάδιο της αλυσίδας αξίας τροφίμων και να αναφέρουν τα επίπεδα των απορριμμάτων τροφίμων.

Τα προτεινόμενα μέτρα περιλαμβάνουν μια κοινή μεθοδολογία για τη μέτρηση των απορριμμάτων τροφίμων στην ΕΕ, τη διευκόλυνση της δωρεάς τροφίμων και την ασφαλή χρήση των πόρων τροφίμων για την παραγωγή ζωτροφής, καθώς και τη βελτίωση της χρήσης της σήμανσης ημερομηνίας από όλους τους φορείς στην αλυσίδα τροφίμων, συμπεριλαμβανομένων των καταναλωτών.

Τον Ιούνιο τα ευρωπαϊκά καταστήματα λιανικής πώλησης δεσμεύτηκαν να κάνουν τον τομέα τους περισσότερο «κυκλικό», προμηθευόμενα, για παράδειγμα, τα διατροφικά προϊόντα τους με πιο βιώσιμο τρόπο, μειώνοντας τα απορρίμματα που αποστέλλονται σε χωματερές και δωρίζοντας τρόφιμα σε φιλανθρωπικά ιδρύματα.

Η δέσμη μέτρων της Επιτροπής συνοδεύεται από την έναρξη λειτουργίας (στις 29 Νοεμβρίου) μιας πλατφόρμας που θα ενώσει 70 οργανισμούς-μέλη για τη μεγιστοποίηση της συμβολής όλων των φορέων και την επίτευξη των ΣΒΑ, καθώς και για τη μείωση των απωλειών τροφίμων κατά μήκος των αλυσίδων παραγωγής και εφοδιασμού τροφίμων.

http://ec.europa.eu/environment/efe/themes/waste/more-we-can-chew_el

Ε. Νευρική Ορθορξία | Μια αθώα διατροφική συνήθεια ή μια νέα ψυχική διαταραχή;

Οι σωματικές λειτουργίες του οργανισμού συνδέονται περίπλοκα με τις ψυχολογικές διαστάσεις.

Τι γίνεται λοιπόν όταν η διατροφή ενός ατόμου χαρακτηρίζεται από υπερβολική προσήλωση στην επιλογή υγιεινών τροφίμων έχοντας ως μοναδικό στόχο –είτε συνειδητά είτε υποσυνείδητα- την απόλυτη πειθαρχία στην ποσότητα των θερμίδων που καταναλώθηκαν;

Θα ήταν σκόπιμο λοιπόν, να επαναπροσδιοριστεί η αξία μιας πραγματικά ισορροπημένης διατροφής, η οποία θα λειτουργεί σαν αναπόσπαστο κομμάτι της υγείας του ανθρώπου, και να διαφοροποιηθεί από τη νέα ψυχική διαταραχή που ονομάζεται «νευρική ορθορεξία».

Τι είναι η νευρική ορθορεξία;

Νευρική ορθορεξία (orthorexia nervosa), ή απλώς ορθορεξία, ονομάζεται η ψυχική διαταραχή, η οποία χαρακτηρίζεται από ακραία ενασχόληση με την αποφυγή τροφίμων που θεωρούνται ανθυγιεινά. Ο όρος ορθορεξία προέρχεται από την ελληνική ορθό «σωστό», και όρεξις, το οποίο κυριολεκτικά σημαίνει «ορθή όρεξη», αλλά στη πράξη σημαίνει «σωστή διατροφή». Εισήχθη το 1997 από τον Δρ. Steven Bratman, προκειμένου να περιγράψει τα άτομα εκείνα που εμφάνιζαν προσκόλληση ή εμμονή με την υγιεινή διατροφή και είχαν ως σκοπό αρχικά, τη βελτίωση της υγείας τους. Η ορθορεξία δεν θεωρείται ιατρικός όρος και δεν περιλαμβάνεται στο Διαγνωστικό Εγχειρίδιο των Ψυχικών Διαταραχών (Diagnostic and Statistical Manual of Mental disorders, DSM-IV, APA, 1994), έχει ωστόσο προταθεί για εισαγωγή στη νεότερη έκδοση (DSM-V). Η νευρική ορθορεξία χαρακτηρίζεται από ακραία και άκαμπτη στάση σε σχέση με τις τροφές και απόλυτη αποφυγή τροφών που θα μπορούσαν να καταναλωθούν με πιο αραιή συχνότητα, όπως για παράδειγμα τα γλυκά ή ένα γεύμα αυξημένο σε λιπαρά.

Πότε όμως μια καλή συνήθεια μετατρέπεται σε πρόβλημα και ποιο είναι το «κομβικό σημείο» που διαχωρίζει την προτίμηση με την εμμονή;

Ο Δρ. Steven Bratman συγγραφέας του βιβλίου «Health Food Junkies: Overcoming the obsession with healthful eating» προεβλέπει ότι οι ιδέες περί υγιεινής διατροφής δύναται εύκολα να εξελιχθούν σε ψυχολογική διαταραχή, η οποία είναι βασανιστική τόσο για το ίδιο το άτομο, όσο και για τον περίγυρό του. Όταν ο άνθρωπος ξεπεράσει το μέτρο και επιτρέψει σε μια προτίμησή του ή συνήθειά του να πάρει κυρίαρχο ρόλο στη ζωή του, αποτελώντας η συνήθεια αυτή και η εκπλήρωσή της ένα μεγάλο μέρος της πνευματικής και σωματικής δραστηριότητας του ανθρώπου, τότε είναι και το «κομβικό σημείο» στο οποίο η συνήθεια αυτή έχει πλέον μετατραπεί σε εμμονή.

Ποιος είναι ο τρόπος και η διαδικασία συντέλεσης της απαρχής αυτής της διαταραχής;

Βάσει των δηλώσεων ατόμων που πάσχουν από νευρική ορθορεξία, το πρόβλημά τους ξεκίνησε αθώα και ανώδυνα, από μια αρχική επιθυμία να βελτιώσουν τις διατροφικές τους συνήθειες και, γενικότερα το τρόπο ζωής τους. Υιοθετώντας μια ισορροπημένη διαίτα, με έμφαση στην ποιότητα και στις σαφείς προτιμήσεις σε ορισμένα προϊόντα (πχ, φρούτα και λαχανικά) και με παράλληλη ξεκάθαρη αποφυγή άλλων προϊόντων (πχ, κατεργασμένων σνακς), προχώρησαν σταδιακά στην επικέντρωση του ενδιαφέροντός τους στη καταγωγή των τροφίμων που καταναλώνουν. Το 2009 , η Ursula Philpot, πρόεδρος της Βρετανικής Διαιτητικής Εταιρείας και λέκτορας στο Leeds Metropolitan University , περιγράφοντας τα άτομα με νευρική ορθορεξία στην εφημερίδα The Guardian αναφέρει πως είναι σαν να «ασχολούνται αποκλειστικά με την ποιότητα των τροφίμων που βάζουν στο σώμα τους, την πέψη και περιορίζουν τη διατροφή τους, σύμφωνα με την προσωπική τους κατανόηση για το ποιά τρόφιμα είναι πραγματικά «καθαρά». Αυτή ακριβώς η λογική περιγράφει το πρόβλημα της νευρικής ορθορεξίας, όπου οι σκέψεις και ο προγραμματισμός γύρω από τη σωστή διατροφή κατευθύνουν όλη την ψυχική ενέργεια του ατόμου. Καθώς όμως το άτομο αρχίζει να ανησυχεί για τις διατροφικές του συνήθειες και να αναλώνεται σε σκέψεις γύρω από αυτές, ο βαθμός ανησυχίας του αυξάνεται κι αυτός. Το αποτέλεσμα είναι ότι η ανησυχία αποκτά κυρίαρχο ρόλο στη ζωή του.

Τι ακριβώς συμβαίνει στον εσωτερικό κόσμο των ατόμων που πάσχουν από τη συγκεκριμένη διαταραχή, και ποιες οι επιπτώσεις της στη ψυχική τους υγεία;

Το πρόβλημα της νευρικής ορθορεξίας επηρεάζει εξίσου άντρες και γυναίκες. Συγκεκριμένα και σύμφωνα με τελευταίες έρευνες, τονίζεται ότι το σύνδρομο πλήττει το 1-2% του γενικού πληθυσμού. Πρόκειται λοιπόν, κυρίως για άτομα που έχουν ανάγκη να ασκούν έλεγχο στη ζωή τους και να αισθάνονται ότι έχουν και τα ηνία αυτής. Η σύντομη ψυχολογική ευεξία και ευχαρίστηση που αντλεί το άτομο από το κυνήγι του καλού φαγητού εξασφαλίζεται γρήγορα και δίνει τη θέση της στην ανησυχία για το αν η επιλογή ήταν όντως σωστή και για το ποια θα πρέπει να είναι η επόμενη διατροφική επιλογή τους. Η περίοδος ενοχών και ο αυτοβασανισμός καταλαμβάνουν πολύ μεγαλύτερο μέρος της ψυχικής ζωής απ' ότι η πρόσκαιρη ικανοποίηση. Το άτομο μπαίνει σε ένα αδιάκοπο κυνηγητό της "ορθότητας" και προσπαθεί να παραβγεί σε έναν αγώνα δρόμου με τον ίδιο του τον εαυτό. Αν και η έννοια της αυτοτιμωρίας είναι παρούσα στην κατάσταση του ορθορεξικού, η επιβολή του "σωστού" στον εαυτό του είναι ακόμα εντονότερη. Η έλλειψη σιγουριάς για την ποιότητα του φαγητού τους συχνά αντανάκλα μια γενικότερη έλλειψη σιγουριάς για την όλη τους ζωή, συμπεριλαμβανομένης της ψυχικής και της σωματικής τους υγείας. Τα άτομα αυτά συχνά έχουν υποχονδριακές τάσεις, ασχολούνται υπερβολικά με την υγεία τους και είναι σε διαρκή επαγρύπνηση για πιθανά σωματικά συμπτώματα που μπορεί να εκδηλώσουν. Συχνά πάσχουν από ψυχοσωματικές ασθένειες και ταλαιπωρούνται από την πιθανότητα του ότι μπορεί να πάθουν κάτι, το οποίο ενδεχομένως μπορούν να προλάβουν, με την προϋπόθεση ότι τηρούν μια σωστή και απαρέγκλιτη διατροφή. Το άτομο αισθάνεται θύμα των συνθηκών και των καταστάσεων, ευάλωτο και επιρρεπές σε κάθε είδους εξωτερικό κίνδυνο. Το αποτέλεσμα είναι η δημιουργία ενός φαύλου κύκλου, όπου το εσωτερικό άγχος του ατόμου επηρεάζει τη ζωή του και εκδηλώνεται στον έλεγχο του φαγητού και κατά συνέπεια του εαυτού, ενώ παράλληλα η κοινωνική και προσωπική του ζωή του προκαλεί άγχος, το οποίο το άτομο προσπαθεί να ελέγξει εκδηλώνοντας τις συγκεκριμένες διατροφικές συνήθειες. Η προσπάθεια αυτή να ασκήσει έλεγχο και ισορροπία στη ζωή του μέσα από το φαγητό καταλήγει να γίνεται έμμονη ιδέα και να ταλαιπωρεί το άτομο.

Τα συμπτώματα μπορεί να περιλαμβάνουν εμμονή με την υγιεινή διατροφή, απίσχναση και θάνατο από ασπία. Τα ορθορεκτικά άτομα μπορεί να βιώνουν συγκεκριμένα συναισθήματα για διάφορα τρόφιμα. Τα τρόφιμα με συντηρητικά χαρακτηρίζονται ως 'επικίνδυνα', τα βιομηχανοποιημένα ως 'τεχνητά' και τα βιολογικά ως 'υγιεινά'. Οι ασθενείς εμφανίζουν ισχυρή – μη ελεγχόμενη επιθυμία για φαγητό όταν νιώθουν νευρικοί, αναστατωμένοι, χαρούμενοι ή δυστυχημένοι.'

Πως γίνεται η διάγνωση της νευρικής ορθορεξίας;

Η διάγνωση της νευρικής ορθορεξίας δεν είναι εύκολη, δεδομένου ότι το άτομο θεωρεί ότι τρέφεται σωστά. Αρχικά, το άτομο πρέπει να παραδεχθεί ότι υπάρχει πρόβλημα στη σχέση του με το φαγητό και να ερευνήσει τα αίτια αυτής της εμμονής. Το ερωτηματολόγιο που παρατίθεται χρησιμεύει για τη διάγνωση της νευρικής ορθορεξίας. Όσες περισσότερες ερωτήσεις έχουν θετική απάντηση, τόσο πιο πιθανή είναι η παρουσία μιας τέτοιας διαταραχής.

1. Περνάτε περισσότερες από 3 ώρες ημερησίως σκεπτόμενος/η τη δίαιτα σας ;
2. Προγραμματίζετε τα γεύματά σας αρκετές ημέρες πριν ;
3. Είναι η θρεπτική αξία του γεύματός σας περισσότερο σημαντική από την ευχαρίστηση της κατανάλωσής του ;
4. Μειώθηκε η ποιότητα της ζωής σας με την αύξηση της ποιότητας της διατροφής σας ;
5. Έχετε γίνει πιο αυστηροί με τον εαυτό σας τελευταία ;
6. Αυξάνεται η αυτοπεποίθησή σας όταν τρωτέ υγιεινά ;
7. Έχετε σταματήσει να καταναλώνετε τα τρόφιμα που απολαμβάνετε, με σκοπό να καταναλώνετε τα «σωστά» τρόφιμα ;
8. Η διατροφή σας δεν σας επιτρέπει εύκολα να φάτε έξω με παρέα , απομακρύνοντας σας από την οικογένεια και τους φίλους σας;
9. Αισθάνεστε ένοχοι όταν χαλάτε τη δίαιτα σας ;
10. Αισθάνεστε καλά με τον εαυτό σας και ότι έχετε τον πλήρη έλεγχο, μόνο όταν τρωτέ υγιεινά ;

Αν υπάρχουν περισσότερες από 4 θετικές απαντήσεις, τότε η ενασχόληση με τη σωστή διατροφή έχει φτάσει σε σημείο εμμονής.

Ποιοι είναι οι τρόποι αντιμετώπισης;

Είναι σημαντικό να σημειωθεί ότι ορισμένα άτομα με ορθορεξία δεν εμφανίζουν σωματικά συμπτώματα εύκολα στο να εντοπιστούν και παράλληλα κάποια άτομα ασυνείδητα αρνούνται ή κρύβουν την ψυχική οδύνη που η νόσος μπορεί να προκαλέσει. Η αντιμετώπιση γενικά συγκλίνει προς αυτές της νευρικής ανορεξίας και της ιδεοληψίας-ψυχαναγκασμού. Όπως όμως σημειώνουν οι ειδικοί, η ίδια η απόφαση και η δέσμευση του ατόμου ότι θα προσπαθήσει να αλλάξει τη διατροφική του συμπεριφορά, είναι περισσότερο σημαντική από τη μέθοδο που θα χρησιμοποιηθεί για να επιτευχθεί η αλλαγή. Συνεπώς, με την κατάλληλη ψυχοθεραπευτική και διατροφική παρέμβαση, ο ασθενής θα αποκαταστήσει τη σχέση του με το φαγητό και θα κατανοήσει τι σημαίνει υγιεινή διατροφή. Τέλος, θα συνειδητοποιήσει ότι η αυστηρή επιλογή φαγητού δεν τον κάνει καλύτερο άνθρωπο και ότι είναι λάθος να βασίζεται στην αυτοεκτίμησή του στη διατροφή του.

<http://logodiatrofis.gr/neurikh-orthoreksia-mia-athwa-diatrofikh-sunhtheia>

ΣΤ. Το χαρτζιλίκι ευθύνεται για τις μαθητών

Καταλύτης για τη διατροφική συμπεριφορά των μαθητών καθώς και για την απόκτηση κακών συνθηγιών όπως το κάπνισμα και η κατανάλωση αλκοολούχων, είναι το υψηλό χαρτζιλίκι.

Σύμφωνα με έρευνα του Ινστιτούτου Καταναλωτών (INKA) υπερβολικό χαρτζιλίκι παίρνει από τους γονείς του το 85% των παιδιών, ενώ το μεγαλύτερο μέρος αυτού του ποσού διατίθεται από τους οικονομικά αυτόνομους ανήλικους σε άχρηστα τρόφιμα.

κακές συνήθειες των Ελλήνων

Ειδικότερα βάσει των αποτελεσμάτων της έρευνας, που δόθηκε χθες στην δημοσιότητα, η κατανάλωση αλκοολούχων ποτών και τσιγάρων αρχίζει τόσο στα αγόρια όσο και στα κορίτσια από την ηλικία των 10-12 χρόνων και κορυφώνεται στις ηλικιακές ομάδες των 13-15 ετών και 16-18 ετών.

Στις ηλικίες 13-15 ετών, σε ποσοστό 28,1% των αγοριών και 7,4 των κοριτσιών, οι μαθητές δηλώνουν ότι καταναλώνουν αλκοολούχα ποτά, ποσοστά που φθάνουν στο 43,5% και 22,5 αντίστοιχα για τις ηλικίες από 16-18 ετών.

Υψηλότερα είναι τα ποσοστά των καπνιστών μαθητών, με το 31,2% των αγοριών και το 22% των κοριτσιών να δηλώνουν ότι καπνίζουν στις ηλικίες 13-15 ετών. Αλλά και στις ηλικίες μεταξύ 16-18 ετών, περίπου ένας στους δυο μαθητές είναι καπνιστές (52% αγόρια και 41,2% κορίτσια).

Επίσης εκτός από το υπερβολικό χαρτζιλίκι την διατροφική συμπεριφορά των μαθητών επηρεάζει αρνητικά η μη λήψη πρωινού στο σπίτι, η μη λήψη κολατσιού από το σπίτι και η υπερβολική παρακολούθηση τηλεόρασης καθώς τα παιδιά επηρεάζονται από τις διαφημίσεις.

Τέλος, οι Έλληνες μαθητές δεν γυμνάζονται, αλλά «ασκούνται» 24-37 ώρες την εβδομάδα παρακολουθώντας τηλεόραση.

<http://health.in.gr/kid/news/article/?aid=1231090426>

Ζ. Ένα νήπιο και ένας άγιος που άντεξαν την πίεση του κόσμου

Το Άγιο νήπιο και ο Άγιος Ρωμανός έζησαν στην εποχή του βασιλέως της Ρώμης Μαξιμιανού, το 286 – 304 μ.Χ. Ο Ρωμανός ήταν διάκονος στην Καισάρεια της Παλαιστίνης και αργότερα πήγε στην Αντιόχεια. Μιαν ημέρα, που ο Έπαρχος Ασκληπιάδης έμπαινε στο ναό των ειδώλων, ο διάκονος Ρωμανός, που είχε αγωνιστικότερο φρόνημα, δεν δίστασε να ελέγξει τολμηρά και δημόσια τον άρχοντα και τού είπε:

– Δεν είναι θεοί τα είδωλά σας, οι δε Χριστιανοί υπερέχουν σε ευσέβεια, γιατί λατρεύουν τον αληθινό Θεό. Αυτό το μαρτυρούν ακόμα και τα μικρά παιδιά.

Και για να επιβεβαιώσει τα λόγια του εξήτησε την μαρτυρία ενός μικρού παιδιού, γύρω στα πέντε του χρόνια, που το κρατούσε η μητέρα του στην αγκαλιά. Το πήρε λοιπόν ένας από τους στρατιώτες, που ακολουθούσαν τον Έπαρχο και το πλησίασαν κοντά του και ο Ασκληπιάδης ερώτησε το νήπιο:

– Ποιον δει σέβειν Θεόν; (Ποιον Θεόν πρέπει να σεβώμεθα;).

– Τον Χριστόν, απήντησε το μικρό παιδί.

Οργισμένος και ντροπιασμένος ο Έπαρχος χτύπησε στο πρόσωπο το νήπιο και διέταξε να κόψουν την γλώσσα του Αγίου Ρωμανού. Οι δήμιοι εξετέλεσαν αμέσως την διαταγή του Επάρχου, αλλά ο Μάρτυς και με κομμένη την γλώσσα συνέχισε να μιλά θαυματουργικά με κανονική φωνή και δόξαζε τον Θεό και το άπειρο έλεός του. Το νήπιο, που το ξαναχτυπούν οι στρατιώτες και διψά, ζητά λίγο νερό. Η μητέρα του όμως, η οποία βρίσκεται κοντά του, του φωνάζει:

– Μη πιής, παιδί μου, από το νερό των ειδωλολατρών. Να κάνης υπομονή και να πιής το νερό, που θα σου δώση ο ίδιος ο Χριστός.

Το νήπιο, που τόσο θαρρετά ωμολόγησε την πίστι του στον Χριστό, θα αποκεφαλίσθῃ από κάποιον στρατιώτη, κατά διαταγή του Επάρχου, ενώ ο Ρωμανός θα κλεισθῃ στην φυλακή, όπου και θα συνεχισθούν οι ξυλοδαρμοί και τα μαρτύρια. Το γεγονός της γενναίας και δημοσίας ομολογίας του θα το μάθη ο αυτοκράτορας Μαξιμιανός, καθώς και το παράδοξο θαύμα, να μιλά δηλαδή ο Μάρτυρας και με κομμένη την γλώσσα, πράγμα φυσικώς αδύνατο, αντί νσ θαυμάση και νσ σκεφθῃ την δύναμι του Θεού του ζώντος, αγριεύει και δίνει αυστηρή διαταγή νσ θανατωθῃ και ο Ρωμανός στην φυλακή με απαγχονισμό. Η διαταγή του αυτοκράτορος, που φοβάται μη γνωσθῃ ευρύτερα το γεγονός και οι Χριστιανοί πάρουν θάρρος και αρχίζουν να ελέγχουν δημοσίως τους τυράννους των, εκτελείται αμέσως. Ο απαγχονισμός του Αγίου έγινε μέσα στην φυλακή και ο πιστός Ρωμανός έλαβε τον στέφανον της μαρτυρικής θυσίας του.

Η Εκκλησία τιμά την μνήμη των αγίων στις 18 Νοεμβρίου κάθε χρόνο.

<http://www.diakonima.gr/2010/11/18/%CF%84%CE%BF>

Η. Είμαστε διαχειριστές του κόσμου, της ζωής και των αγαθών μας και γι' αυτό όλα θέλουν το μέτρο τους

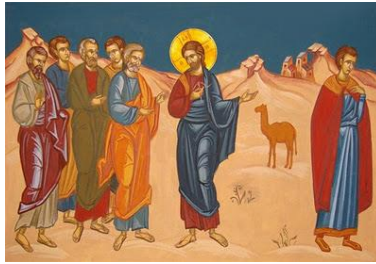
Αυτό που συχνά λείπει από τη ζωή μας είναι το μέτρο και η σπουδή σ' αυτό. Μέτρο σημαίνει όχι υπερβολή ούτε έλλειψη σε ό,τι κάνουμε. Μέτρο σημαίνει να ξέρουμε πόσο θα φάμε και πότε θα πρέπει να νηστεύουμε, να κάνουμε δίαιτα, πότε θα πρέπει να μοιραστούμε αυτό που έχουμε. Υπερβολή σημαίνει να πετάμε την τροφή ή να αποθηκεύουμε αγαθά ή να επενδύουμε σ' αυτά σαν να είναι το παν στη ζωή μας.

Μέτρο πάλι είναι να ξέρουμε μέχρι πού φτάνουν οι δυνάμεις μας. Δεν μας ανήκει ο κόσμος. Είμαστε διαχειριστές του. Τα πάντα ανήκουν στον Θεό. Γι' αυτό και στη θεία λειτουργία αναφωνούμε, καθώς υψώνει ο ιερέας τα άγια δώρα, τον άρτο και τον οίνο, το δισκάριο και το ποτήριο: «Τα σα εκ των σων σοι προσφέρομεν κατά πάντα και διά πάντα». Τα δικά σου αγαθά, που είναι ένα μέρος από όλα όσα μας έχεις δώσει, Σου τα προσφέρουμε, ως ευχαριστώ για όσα μας έχεις προσφέρει και αυτό θα γίνεται πάντοτε. Είμαστε διαχειριστές των υλικών αγαθών, του χρόνου, του κόσμου, της ζωής. Ο Θεός ζητά από εμάς να έχουμε όρια και να μην υπερηφανευόμαστε ούτε να επαναπαυόμαστε σε όσα Εκείνος επιτρέπει να έχουμε.

Ο άνθρωπος σήμερα ασχολείται υπερβολικά με τον εαυτό του. Έτσι, ακόμη και στο σώμα και την τροφή, χάνει το μέτρο. Ή παχαίνει, καταναλώνοντας βουλιμικά, ή αδυνατίζει, θεωρώντας ότι το βάρος κάνει κακό, φτάνοντας όμως στο σημείο να εξαντλεί τον εαυτό του και γενόμενος νευρωτικός. Ιδίως η εφηβεία γεννά ανησυχίες για την εμφάνισή μας. Όμως κι εδώ είμαστε διαχειριστές του σώματός μας και της ψυχής μας. Γι' αυτό ας κοιτούμε με μέτρο να πορευόμαστε.

Η ζωή της Εκκλησίας μας δείχνει τι αξίζει και τι όχι. Ας την ακολουθήσουμε!

Το άγχος για την τελειότητα και η αδιαφορία για την Βασιλεία

A. Η αφθονία των αγαθών δε νικά τον θάνατο (Λουκ. ιη' 18-27)

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἄρχων τις προσῆλθε τῷ Ἰησοῦ λέγων· Διδάσκαλε ἀγαθέ, τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω; Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Τί με λέγεις ἀγαθόν; οὐδείς ἀγαθός εἰ μὴ εἷς ὁ Θεός. Τὰς ἐντολὰς οἶδας· «μὴ μοιχεύσης, μὴ φονεύσης, μὴ κλέψης, μὴ ψευδομαρτυρήσης, τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου». Ὁ δὲ εἶπε· Ταῦτα πάντα ἐφυλαξάμην ἐκ νεότητός μου. Ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· Ἔτι ἓν σοι λείπει· πάντα ὅσα ἔχεις πώλησον καὶ διάδος πτωχοῖς, καὶ ἔξεις θησαυρὸν ἐν οὐρανῷ, καὶ δεῦρο ἀκολούθει μοι. Ὁ δὲ ἀκούσας ταῦτα περίλυτος ἐγένετο· ἦν γὰρ πλούσιος σφόδρα. Ἰδὼν δὲ αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς περίλυτον γενόμενον εἶπε· Πῶς δυσκόλως οἱ τὰ χρήματα ἔχοντες εἰσελεύσονται εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ! Εὐκόπωτερον γάρ ἐστι κάμηλον διὰ τρυμαλιᾶς ραφίδος εἰσελθεῖν ἢ πλούσιον εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἰσελθεῖν. Εἶπον δὲ οἱ ἀκούσαντες· Καὶ τίς δύναται σωθῆναι; Ὁ δὲ εἶπε· Τὰ ἀδύνατα παρὰ ἀνθρώποις δυνατὰ παρὰ τῷ Θεῷ ἐστίν.

Απόδοση σε απλή γλώσσα

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ, κάποιος ἄρχοντας πλησίασε τὸν Ἰησοῦ καὶ τοῦ εἶπε· «Αγαθὲ Διδάσκαλε, τί νὰ κάνω γιὰ νὰ κληρονομήσω τὴν αἰώνια ζωή;» Ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπάντησε· «Γιατί με ἀποκαλεῖς “ἀγαθός”; Κανένας δὲν εἶναι ἀγαθός, παρὰ μόνο ἓνας, ὁ Θεός. Ξέρεις τίς ἐντολές· μὴ μοιχεύσεις, μὴ σκοτώσεις, μὴν κλέψεις, μὴν ψευδομαρτυρήσεις, τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου». Κι ἐκεῖνος τοῦ εἶπε· «Ὅλα αὐτὰ τὰ τηρῶ ἀπὸ τὰ νιάτα μου». Ὅταν τ' ἄκουσε ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε· «Ἐνα ἀκόμη σοῦ λείπει· πούλησε ὅλα ὅσα ἔχεις καὶ δώσε τὰ χρήματα στοὺς φτωχοὺς, κι ἔτσι θὰ ἔχεις θησαυρὸ κοντὰ στὸν Θεό· κι ἔλα νὰ με ἀκολουθήσεις». Μόλις ἐκεῖνος τ' ἄκουσε αὐτά, πολὺ στενοχωρήθηκε, γιατί ἦταν πάμπλουτος. Ὅταν ὁ Ἰησοῦς τὸν εἶδε τόσο στενοχωρημένον, εἶπε· «Πόσο δύσκολα θὰ μποῦν στὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ αὐτοὶ ποὺ ἔχουν τὰ χρήματα! Εὐκολότερο εἶναι νὰ περάσει καμήλα μέσα ἀπὸ βελονότρυπα, παρὰ νὰ μπεῖ πλούσιος στὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ». Ὅσοι τὸν ἄκουσαν εἶπαν· «Τότε ποιὸς μπορεῖ νὰ σωθεῖ;» Κι ἐκεῖνος τοὺς ἀπάντησε· «Αὐτὰ ποὺ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους εἶναι ἀδύνατα, γιὰ τὸν Θεὸ εἶναι δυνατὰ».

B. Ερμηνευτικά σχόλια

Αγαθὲ διδάσκαλε ... κληρονομήσω; ὁ πλούσιος ἄρχοντας εμφανίζεται μπροστά στο Χριστὸ με μία μεγάλη φιλοδοξία: νὰ κερδίσει τὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν! Λέγοντάς τον ἀγαθὸ προσπαθεῖ νὰ τον καλοπιιάσει, του μιλάει με διπλωματικὸ τρόπο, ὅπως πολλές φορές χρησιμοποιούμε οἱ ἀνθρώποι γιὰ νὰ καταφέρουμε τοὺς ἄλλους νὰ πραγματοποιήσουν τίς ἐπιθυμίες μας. Του ζητάει νὰ μάθει πῶς θὰ κερδίσει τὴν αἰώνια ζωή. Καὶ ὁ Χριστὸς που γνωρίζει τίς ἀληθινές προθέσεις του τον προσγειώνει χωρὶς πολλὰ λόγια. Κι ἐκεῖνος, ἀν καὶ πλούσιος, φαίνεται νὰ ἔχει καλὴ ἀνατροφή γιατί τηροῦσε τίς ἐντολές ἀπὸ τὴ μικρὴ του ηλικία. Ὅταν ὁ Χριστὸς ὅμως θὰ του ζητήσει νὰ μοιράσει τὴν περιουσία του, ἡ ἀπάντησή του πλούσιου εἶναι ἡ λύπη. Ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς ἦταν τελειομανής, ἤθελε νὰ τὰ κάνει ὅλα τέλεια. Ὅποτε ἔπρεπε αὐτὸς που ἦταν τόσο καλὸς σε ὅλα καὶ τόσο σπουδαῖος νὰ ἀποκτήσει κι αὐτὸ τὸ «ἔπαθλο», νὰ κερδίσει τὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Ἦταν καὶ ἐγωιστής, ἤθελε ἀπὸ τὸ Χριστὸ ἔπαινο γιὰ τὸν κόπο του καὶ δὲν περίμενε ὅτι ὁ Κύριος θὰ του ἐβαζε μία τέτοια δοκιμασία.

Γιατί με λες ἀγαθός; ὁ Χριστὸς δίνει αὐτὴ τὴν ἀπάντησή, γιατί ξέρεῖ τὴ διάθεση τῆς καρδιάς του ἀρχοντα, που εἶναι εἰρωνική, με ἐντονὴ ἀμφισβήτηση γιὰ τὸ πρόσωπο του Χριστοῦ. Δὲν πιστεύει ὅτι ἔχει μπροστά του τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ, γι' αὐτὸ περιπαιχτικά τον ἀποκαλεῖ ἀγίο.

Ὅλα αὐτὰ τὰ φύλαξα ἀπὸ τὴ νεότητά μου: Ὁ ἀρχοντας ἔχει τηρήσει τίς ἐντολές που ὀρίζει ὁ Θεός. Φαίνεται πως ἤθελε νὰ ἀκούσει ἀπὸ τὸ Χριστὸ τὸν ἔπαινο. Ὅμως ὁ Χριστὸς του δείχνει ὅτι ἡ τελειότητα δὲν ταυτίζεται με τὴν ἐνάρετη, ἀμεμπτη ζωή. Ἀφορὰ στὴν καρδιά του ἀνθρώπου, στὴν κίνησή της νὰ βγεῖ ἐξω ἀπὸ τὴ βόλεψη καὶ τὴν ἀτομικὴ ικανοποίηση που παίρνει ὁ καθένας ἀπὸ τὴ φαινομενικὴ τελειότητά του, ἀπὸ τὴν ἠθικὴ του καθαρότητα. Αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι ὁ Χριστὸς καταδικάζει τὴν ἀρετὴ. Ἀντίθετα μας προτρέπει νὰ εἴμαστε ἐνάρετοι με τὴν τήρησιν τῶν ἐντολῶν.

Ὅλα ὅσα ἔχεις πούλησέ τα: ὁ Χριστὸς ἐρχεται στὴν Καινὴ Διαθήκη καὶ συνοψίζει τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ γιὰ μας με μία μόνο ἐντολή, αὐτὴ τῆς ἀγάπης. Δὲ ζητάει ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους νὰ δώσουν ὅ, τι ἔχουν καὶ δὲν ἔχουν στοὺς φτωχοὺς. Ὁ πλούσιος ἀρχοντας ὅμως, ἀναζητᾷ τὴν τελειότητα, γι' αὐτὸ καὶ ὁ Χριστὸς του λέει νὰ δώσει ὅλη

την περιουσία του. Ο πλούτος δεν είναι κακός από μόνος του, αλλά όποιος τον κατέχει κουβαλά και έναν μεγάλο πειρασμό: να ταυτιστεί με το «έχειν» του, να αγαπά τον πλούτο περισσότερο από οτιδήποτε και οποιονδήποτε στη ζωή του, χωρίς να αφήνει χώρο στο Θεό να φωτίσει την καρδιά του και να της αποκαλύψει το αληθινό νόημα της ζωής που είναι ο ίδιος ο Χριστός. Συνήθως οι άνθρωποι που ερωτεύονται τα πλούτη και τη δόξα τους δεν μπορούν να αγαπήσουν όχι μόνο το Χριστό, αλλά ούτε και τους άλλους ανθρώπους. Γι' αυτό και ο άρχοντας μόλις ακούει την προτροπή του Χριστού γίνεται «περίλυτος».

Ποιος μπορεί να σωθεί; κανένας άνθρωπος τελικά δεν μπορεί να σωθεί από μόνος του. Οι ανθρώπινες προσπάθειες για σωτηρία μπορεί να είναι αξιοθαύμαστες, πάντα όμως λίγες και μικρές μπροστά στο μεγαλείο της τελειότητας του Θεού. Μόνο ο Χριστός είναι τέλειος Θεός και άνθρωπος μαζί. Η ευσπλαχνία και η φιλανθρωπία του Θεού όμως είναι τόσο μεγάλη που ζητά το «κατά δύναμιν» της καρδιάς μας για να σωθούμε. Αρκεί να μη σταματήσουμε ποτέ να αναζητούμε αυτό το «κατά δύναμιν», που ο Χριστός μας αγιάζει «κατά χάριν».

Τα αδύνατα για τους ανθρώπους: πολλές φορές ο καθένας από εμάς είναι κολλημένος στα δικά του. Δεν μοιράζεται τίποτα από αυτά που έχει, αλλά τα κρατά για τον εαυτό του. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα να μην αισθάνεται ελεύθερος, αλλά να φοβάται για τα όσα του ανήκουν. Δεν είναι μόνο τα υλικά όμως, τα οποία τα κρατάμε για μας. Είναι κάθε τι που λέμε ότι είναι «δικό μας». Δικοί μας οι βαθμοί στο σχολείο, δικές μας οι επιτυχίες, δικί μας οι φίλοι, δικά μας τα πάντα. Έτσι, γίνεται δύσκολο να καταλάβουμε τι ζητά ο Χριστός από εμάς, αν θέλουμε να γίνουμε μέλη της Βασιλείας Του. Κι αυτό είναι να μάθουμε να μοιραζόμαστε. Κι αν ακόμη αυτό φαίνεται δύσκολο, η πίστη στο Χριστό μπορεί να μας βοηθήσει να το πραγματοποιήσουμε. Αλλά και η ζωή της Εκκλησίας, όπου μοιραζόμαστε το χρόνο μας με τους άλλους, λειτουργούμε, κοινωνούμε, προσευχόμαστε, αγαπούμε, μας βοηθά να κάνουμε δυνατό το αδύνατο, να νικήσουμε τον εγωισμό μας και να τα καταφέρουμε.

Γ. Το άγχος σημάδι αναζήτησης της τελειότητας, αλλά μένει στη γη

Πολλοί από μας έχουμε άγχος σήμερα. Όσοι είμαστε νεώτεροι φοβόμαστε μήπως δεν τα καταφέρουμε στις υποχρεώσεις, στα μαθήματά μας, στις σχέσεις μας. Έχουμε αγωνία να αποδείξουμε στους άλλους, στους μεγαλύτερους ότι αξίζουμε. Άλλοτε πάλι να αποδείξουμε στον ίδιο μας τον εαυτό ότι μπορούμε. Ότι έχουμε δυνατότητες. Κάποιοι από μας δε θέλουμε να χάνουμε. Νομίζουμε ότι αν δεν τα καταφέρουμε σε κάτι θα είμαστε αποτυχημένοι, ότι τελειώνει ο κόσμος. Άλλοι πάλι είμαστε τόσο εγωιστές ώστε να πιστεύουμε ότι ο κόσμος έγινε μόνο για μας και δεν μπορεί να αποτύχουμε για κανένα λόγο. Άλλοι αναζητούμε την τελειότητα. Είμαστε ικανοί, χαρισματικοί, όπως ο πλούσιος νέος του Ευαγγελίου, και δεν θεωρούμε ότι έχουμε κάτι άλλο να κάνουμε παρά να είμαστε οι πρώτοι, οι τέλειοι, οι αποδεκτοί από τον Θεό και τους ανθρώπους.

Έτσι μας διακατέχει το **άγχος**. Είναι ένα αίσθημα ότι πνιγόμαστε. Ότι δεν πρέπει να αποτύχουμε και επομένως και μόνο ο φόβος ότι κάτι τέτοιο είναι στις πιθανότητες του να συμβεί μας κάνει να κλεινόμαστε στον εαυτό μας, να τρέμουμε, να αλλοιώνεται το πρόσωπο μας, να αισθανόμαστε ότι έχουμε χάσει πριν καν παλέψουμε. Άλλοτε πάλι έχουμε ένα αίσθημα ματαιότητας. Πως ό,τι κι αν κάνουμε, κάτι θα πάει στραβά. Έτσι μας πιάνει λύπη και δε φαίνεται να μπορούμε να ξεφύγουμε από πουθενά. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα να εκπληρώνεται η προφητεία μας και να αποτυγχάνουμε.

Αν στα μαθήματα έχουμε μία δεύτερη ευκαιρία, στις σχέσεις μας τα πράγματα είναι πιο δύσκολα, διότι εκεί αισθανόμαστε το πλήγωμα έντονο. Ότι δε θα μπορέσουμε να ξαναχτίσουμε ευτυχία αν ο άλλος μας απορρίψει. Και γι' αυτό ο φόβος και το άγχος υπάρχουν όταν έχουμε ερωτευτεί και δεν έχουμε αποκαλύψει τα συναισθήματά μας στον άλλο ή στην άλλη. Άραγε θα γυρίσουν να μας κοιτάζουν; Θα καταλάβουν ότι αξίζουμε ή θα θεωρήσουν ότι δεν ταιριάζουμε σ' αυτούς επειδή η εξωτερική μας εμφάνιση είναι έτσι ή αλλιώς, επειδή τα όνειρα και οι προτεραιότητές μας είναι έτσι ή αλλιώς, επειδή κάποιος άλλος ή κάποια άλλη μας έχουν προλάβει. Κι έτσι μαραζώνουμε ή κάνουμε μεγάλα λάθη. Διαλέγουμε ανθρώπους που δεν μας ταιριάζουν μόνο και μόνο για να γλιτώσουμε από το άγχος της μοναξιάς.

Η Εκκλησία ζητά από εμάς να μην έχουμε το άγχος της τελειότητας, αλλά να χαιρόμαστε αυτό που είμαστε και αυτό που μπορούμε να προσπαθήσουμε. Η τελειότητα απαιτεί τις μεγαλύτερες θυσίες και χρειάζεται να είμαστε ώριμοι και έτοιμοι γι' αυτήν. Είναι όπως ο νέος του Ευαγγελίου, ο οποίος κλήθηκε από τον Χριστό να τα εγκαταλείψει όλα. Όμως κάτι τέτοιο δεν ήταν στις δυνάμεις του και ξεγυμνώθηκε ο εγωισμός του, με αποτέλεσμα να φύγει περίλυτος από τον Χριστό. Η τελειότητα ήταν επιδειξιομανία, δεν ήταν ο πραγματικός του στόχος. Δεν φανταζόταν ότι έπρεπε να εγκαταλείψει ό,τι τον συνάρπαζε, τον πλούτο στον οποίο είχε δώσει την καρδιά του. Ο Χριστός διαλύει τις ψευδαισθήσεις του και τον προσγειώνει. Αυτό όμως τον αγχώνει τόσο πολύ που εγκαταλείπει τη φιλοδοξία του, όχι όμως για να ταπεινωθεί κοντά στον Χριστό και να ξαναβρεί το μέτρο του, αλλά για να συνεχίσει να ζει στον πλούτο πιστεύοντας ότι ο Χριστός δεν μπορούσε να τον καταλάβει και να του δώσει έναν δρόμο πιο εύκολο.

Το άγχος λοιπόν το ξεπερνάμε όταν είμαστε ταπεινοί, όταν προσπαθούμε όσο μπορούμε, όταν ξέρουμε τα μέτρα μας και όταν εμπιστευόμαστε τον Χριστό στην αλήθεια που μας λέει. Ας προσευχόμαστε σ' Εκείνον και

ας Του παραδίδουμε την ζωή μας χωρίς την αγωνία της τελειότητας και χωρίς να φοβόμαστε μήπως πληγωθούμε όταν έχουμε κάνει ό,τι περνά από το χέρι μας. Και η ήττα είναι μέσα στη ζωή και μας δίνει την ευκαιρία να παλέψουμε από την αρχή.

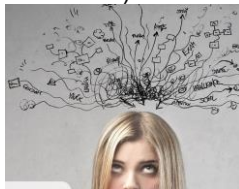
Δ. το άγχος στην εφηβεία (της Αλεξάνδρας Καπάτου)

Το άγχος είναι ένα πολύ δυσάρεστο συναίσθημα που νιώθει ο έφηβος μπροστά σε ένα αόριστο κίνδυνο ή απειλή. Στην εφηβεία τα παιδιά «τα χάνουν» εύκολα και κατά συνέπεια βρίσκονται πολύ συχνά σε κατάσταση «έντονου άγχους». Εντούτοις, όσο φυσιολογικό και αν είναι το έντονο άγχος σε έναν έφηβο, οι γονείς πρέπει να μπορούν να το αναγνωρίσουν για να πάρουν τα μέτρα τους.

Τα συμπτώματα: Ο έφηβος έχει νευρική κατάσταση, ανησυχία και απότομη συμπεριφορά ή δείχνει κακή διάθεση, που δεν συνοδεύεται απαραίτητα από εριστικότητα. Μπορεί να παραπονιέται για ταχυκαρδίες ή να βλέπετε ότι τρώει τα νύχια του, παρουσιάζει αλλαγή στις συνήθειες του ύπνου, αλλαγές στην γενική συμπεριφορά, κάνει συχνά παράπονα για πονοκεφάλους, ζαλάδες, προβλήματα στο στομάχι και άλλες αδιαθεσίες που συχνά είναι ψυχοσωματικές. Κάνει συχνά λάθη, σαν να «λέει» με τον τρόπο του στους άλλους ότι «τα έχει χαμένα» και ότι δεν ξέρει πώς να αντιδράσει, δείχνει πελαγωμένο σε απλές δουλειές, πίνει ή καπνίζει στα κρυφά κλπ. Το παιδί σας μπορεί και να μην εκδηλώνει έντονα τίποτα από τα παραπάνω. Μερικά παιδιά παριστάνουν θαυμάσια τους «άνετους» ή τις «άνετες» και εμφανίζονται «αναίσθητα» όπως τα κατηγορούν συχνά οι γονείς τους όταν εκνευρίζονται, ενώ κατά βάθος αισθάνονται έντονο στρες. Το κρύβουν όμως και αυτή η «αναισθησία» αποτελεί μία μάσκα άμυνας.

Ειδικά τα συνεσταλμένα και ευαίσθητα παιδιά δεν εκδηλώνουν τα άγχος τους ούτε με νεύρα ούτε με φωνές. Προσπαθούν να τα βγάλουν πέρα για να ευχαριστήσουν τους γονείς τους, παρότι νιώθουν βουβή απελπισία και τρομερή πίεση. Αυτά τα παιδιά χρειάζονται ακόμα μεγαλύτερη προσοχή. Τα παιδιά μπορεί να προβληματίζονται κυριολεκτικά για οτιδήποτε και κανείς δεν μπορεί να προβλέψει τι από όλα «τους φαίνεται βουνό». Πάντως ανάμεσα στα συνηθισμένα «βουνά» για τους εφήβους (και συχνά για τους ενηλίκους) είναι τα εξής:

- οι φυσιολογικές αλλαγές στην εμφάνισή τους (σώμα, πρόσωπο, σπυράκια)
- οι μεγάλες απαιτήσεις των γονιών για σχολικές επιδόσεις (τα παιδιά πιέζονται πάντα πολύ για να ανταποκριθούν στις υψηλές προσδοκίες όσων αγαπούν)
- οι διαμάχες των γονιών μεταξύ τους
- το διαζύγιο ή ο θάνατος ενός γονιού (τα παιδιά φοβούνται ότι επέρχονται αλλαγές που θα τους στερήσουν πολλά)
- οι πολλές υποχρεώσεις – δραστηριότητες (οι έφηβοι μπορεί να νιώθουν ανήμποροι να τα βγάλουν πέρα, αλλά να μην το λένε)
- οι σοβαρές ασθένειες στην οικογένεια (προκαλούν στον έφηβο ανασφάλεια είτε γιατί φοβάται το θάνατο, είτε γιατί απλώς αλλάζουν οι ρουτίνες στις οποίες είχε συνηθίσει και τις ταύτιζε με τη σιγουριά)
- τα οικονομικά προβλήματα στο σπίτι (τα παιδιά αισθάνονται το στρες των γονιών και νιώθουν μια γενική απειλή για το μέλλον, ενώ παράλληλα αλλάζει και η ζωή τους)
- οι αλλαγές σχολείου ή καθηγητή ή σπιτιού (έχουν την έγνοια αν θα γίνουν αποδεκτοί από τους νέους συμμαθητές, γείτονες, καθηγητές αλλά κι αν θα βρουν κι εκείνα κάποιους να ταιριάξουν)
- οι απαιτήσεις των φίλων (καμιά φορά ζητούν από το παιδί να κάνει κάτι που το ίδιο δεν θέλει)
- οι διαμάχες με συμμαθητές ή φίλους (οι έφηβοι βιώνουν τη διαμάχη ως απόρριψη και αυτό είναι ιδιαίτερα σημαντικό για την κοινωνικότητά τους)
- κάποιες γενικές κοινωνικές αναστατώσεις (ειδήσεις για εγκλήματα στη γειτονιά, πλημμύρες κ.λπ. γεγονότα που το παιδί μπορεί να νιώσει ότι ίσως απειλήσουν και το ίδιο)

Τρόποι διαχείρισης: -Οι μεγάλοι να ακούνε με προσοχή τους εφήβους, χωρίς εύκολη κριτική

- Οι μεγάλοι να μετριάζουν το δικό τους άγχος, διότι αποτελούν πρότυπα για τους εφήβους
- Οι μεγάλοι να χαλαρώσουν και να αφήσουν το παιδί να πάρει πρωτοβουλίες. Οι αυστηροί και οι υπερπροστατευτικοί γονείς, έχουν πιο αγχώδη παιδιά από τους άλλους, οι πρώτοι επειδή τα μειώνουν συστηματικά και οι δεύτεροι επειδή δεν επιτρέπουν ουσιαστικά τις πρωτοβουλίες. Τα παιδιά που ζουν περιορισμένα ή πολύ προστατευμένα, δεν ξέρουν πώς να αντιμετωπίζουν καταστάσεις και φυσικά αγχώνονται.
- Να μάθουν οι έφηβοι να βάζουν τα πράγματα σε μια σειρά. Ο προγραμματισμός είναι βασική παράμετρος της ηρεμίας. Ακόμα κι αν το πρόγραμμα δεν τηρείται σχολαστικά, απαλύνει το άγχος σε μεγάλο βαθμό. Επιπλέον, δίνει στο άτομο μια αίσθηση ότι ελέγχει εκείνο την κατάσταση.
- Οι έφηβοι να μαθαίνουν να βάζουν όρια στους άλλους και να λένε με ευγένεια «όχι».
- Η ενίσχυση της κοινωνικοποίησης είναι πολύ σημαντικό γεγονός. Είναι απαραίτητο ο έφηβος να έχει φίλους και φίλες με τους οποίους να μπορεί να συζητά όσα τον/ την αγχώνουν. Δεν είναι καλό να συζητά όλα τα προβλήματά του μόνον με τους γονείς του.
- Προϋπόθεση της φιλίας είναι η εμπιστοσύνη. Οι μεγάλοι να στηρίζουν αυτή την ανάγκη του εφήβου να εμπιστεύεται τους φίλους του

- Μεγάλοι και μικροί δεν ντρέπονται να ζητήσουν βοήθεια
- Λέμε ότι «θα τα καταφέρω». Όσο απλοϊκό κι αν φαίνεται, η επανάληψη μιας θετικής φράσης φέρνει πολλές φορές θετικό αποτέλεσμα. Ένας λόγος είναι ότι εστιαζόμαστε στην επανάληψη της μονότονης φράσης και «ξεχνάμε» για λίγο το άγχος μας. Ένας άλλος λόγος είναι ότι έτσι όντως πειθούμε στο τέλος τον εαυτό μας πως θα τα καταφέρει.
- Είναι σημαντικό να επιμερίζουμε τα καθήκοντα που μας φαίνονται τεράστια σε μικρότερα τμήματα και να τα αντιμετωπίζουμε πιο εύκολα «κομματάκι-κομματάκι» παρά ορθωμένα μπροστά μας όλα μαζί σαν βουνό.
- Να εστιάζουμε στο πρόβλημα και όχι στα συναισθήματα που αυτό του γεννά. Αν πρέπει να διαβάσουμε 10 σελίδες και αγχωνόμαστε αλλά πρέπει οπωσδήποτε να τις διαβάσουμε, θα πρέπει να αναγνωρίσουμε το άγχος που μας προκαλεί το διάβασμα και να το βάλουμε «στην άκρη». Εκείνο που προέχει είναι να λύσουμε το πρόβλημα, δηλαδή να διαβάσουμε. Αν διαβάσουμε θα φύγει και το άγχος. Αν, αντίθετα, ασχοληθούμε με το άγχος, δε θα διαβάσουμε και τότε δεν θα έχουμε κανέναν τρόπο να λύσουμε το πρόβλημα.
- Τα μικρά διαλείμματα στις υποχρεώσεις μας
- Όταν το κορίτσι ή το αγόρι παρεκτρέπεται από το άγχος του, οι μεγάλοι ας του λέμε ήρεμα και αποφασιστικά: «με θυμώνεις όταν φωνάζεις και δεν μιλάς ευγενικά» «Πάψε να μου μιλάς άσχημα, γιατί ούτε σε εσένα αξίζει να ξεπέφτεις και να φέρεσαι έτσι, ούτε σε εμένα αξίζει να εισπράττω αυτή τη συμπεριφορά». Ανακαλούνε δηλαδή τον ή την έφηβο στην τάξη, αλλά όχι με οργή και νεύρα. Όσο περισσότερο εξοργίζονται με έναν έφηβο –που όντως μπορεί να είναι ΠΟΛΥ εξοργιστικός- τόσο περισσότερο ανατροφοδοτείται η δική του οργή και το άγχος του. Πιο λογικός είναι εκ φύσεως και θέσεως ο μεγάλος.

<http://www.akappatou.gr/index.php/efivoi/2010-10-12-20-46-27/6772-2010-11-07-16-34-42>

E. Το άγχος στη σχέση (της Αθανασίας Βιδάλη)

Το να κάνεις παρέα με μία αγχώδη κοπέλα είναι πράγματι δύσκολο, το να είστε και ζευγάρι είναι ακόμα δυσκολότερο. Ένα τέτοιου είδους άτομο σκέφτεται και φιλτράρει το παραμικρό που συμβαίνει στη σχέση 2 και 3 φορές. Μπορεί να πάρει στα σοβαρά κάτι μικρό που για σένα είναι αμελητέο και να σε ζαλίζει γι' αυτό όλη μέρα και όλη νύχτα για καμιά εβδομάδα.

Ας μην τις κολλάμε και στο τοίχο όμως βρε παιδιά, έχουν κι αυτές τα δίκια τους. Συνήθως τα αγχώδη άτομα και ειδικά οι αγχώδεις γυναίκες, είναι άνθρωποι πολυπράγμονες που προσπαθούν να συνδυάζουν τα πάντα και να τα έχουν όλα στην εντέλεια και στην ώρα τους, γι' αυτό κι η παραμικρή ανατροπή γι' αυτούς σημαίνει πιθανή διάλυση των έως τότε σχεδίων τους.

Πάμε να ρίξουμε λοιπόν μία ματιά σε κάποια από τα μεγαλειώδη προβλήματα που αντιμετωπίζουν στις σχέσεις λόγω τους άγχους τους, είτε πριν είτε και κατά την διάρκεια:

1. Είναι δύσκολο να βρεις κάποιον που να σε καταλαβαίνει απόλυτα.

Το άγχος είναι ίσως από τις πιο συχνές πνευματικές παθήσεις. Αυτό δεν σημαίνει βέβαια πως και το άτομο που έχει δίπλα σου, μπορεί να το ενστερνίζεται και να το δικαιολογεί συνεχώς. Στην αρχή μιας σχέσης, το πιθανότερο είναι ο νέος σου σύντροφος να σε δικαιολογεί και να προσπαθεί να σε βοηθήσει, είτε έμμεσα είτε άμεσα, να το αντιμετωπίσεις. Γρήγορα όμως κι εκείνος, όπως κι εσύ, καταλαβαίνετε ότι αυτές οι συμβουλές είναι άχρηστες, διότι εσύ και μόνο εσύ μπορείς να το ξεπεράσεις. Δεν σημαίνει πως επειδή εσύ τα παίρνεις όλα πολύ σοβαρά και τα μεγεθύνεις στο μυαλό σου, ότι ο σύντροφος σου δεν σε καταλαβαίνει. Ένα να ξέρετε όμως! Οι άνθρωποι που έχουν υπερβολικό άγχος στη ζωή τους είναι και πολύ αφοσιωμένοι στη σχέση τους, τα δίνουν όλα και δεν θέλουν τίποτα να πάει στραβά, γι' αυτό αν μπορέσεις και βρεις τα κουμπιά τους είναι σίγουρο ότι θα τα περάσετε... ζάχαρη!

2. Προσπαθείς να προβλέψεις το μέλλον της σχέσης σου.

Ενώ η καρδιά σου νιώθει πως όλα πάνε καλά ανάμεσα σας και είναι τρελά ερωτευμένος μαζί σου, το άγχος σου δεν σε αφήνει να το χαρείς και σε βάζει συνεχώς σε δεύτερες σκέψεις. Σκέφτεσαι πως δεν θα μπορείς για πάντα να τον ελκύεις ή ότι μπορεί να κοιτάξει κάπου αλλού. Σύμφωνα με την ψυχολόγο, Mary Pat Kelly, από το Πανεπιστήμιο της Καλιφόρνια, όταν φτάνεις στο σημείο να χαλάς τις ωραίες στιγμές γεμίζοντας το μυαλό σου με ανασφάλειες του τύπου «δεν θα μ' αγαπάει για πάντα», «δεν είμαι αυτό που θέλει πραγματικά» και παρόμοιες ανησυχίες, τότε είναι που έχεις φτάσει στο αποκορύφωμα του άγχους! Αν όμως δε νοιαζόταν για σένα και δεν σε αγαπούσε, δε θα έμπαινε καν στη διαδικασία να σε δεχτεί όπως είσαι και να είναι μαζί σου!

3. Τιμωρείς τον σύντροφο σου.

Πολλές φορές το άγχος, εκτός από στεναχώρια, εκδηλώνεται κι ως θυμός. Αυτό καταλήγει στο να τιμωρείς το σύντροφο σου είτε κοροϊδεύοντας και υποβαθμίζοντας τον για κάτι είτε απλά αγνοώντας τον. Και στις δύο περιπτώσεις ωστόσο, πρέπει να καταλάβεις ότι είναι ανάγκη να βάλεις όρια στον εαυτό σου. Όταν σου συμβεί αυτό, πάρε μία βαθιά ανάσα και σκέψου αν πράγματι έκανε κάτι ο σύντροφος σου ή φταις εσύ ή ίδια για τον θυμό σου. Όταν νιώσεις λοιπόν πως είσαι έτοιμη να βγάλεις καπνούς από τα αυτιά, καλύτερα βγες έξω, ανέπνευσε λίγο

δροσερό αέρα κι ηρέμησε. Το γεγονός ότι σε έχει καταβάλει το άγχος, δεν σημαίνει πως σου δίνει και το δικαίωμα να τιμωρείς τους άλλους γύρω σου. Προσγείωσε τον εαυτό σου στην πραγματικότητα κι εξάσκησε τον αυτοέλεγχο.

4. Είσαι πάντοτε καχύποπτη.

Σύμφωνα με ψυχολόγους, το άγχος τραυματίζει, για να μην πούμε σκοτώνει, την εμπιστοσύνη μέσα σε μία σχέση. Μία κοπέλα που πάσχει από άγχος είναι πιθανό εκεί που κάθεται ήσυχα κι ωραία με τον σύντροφο της, ξαφνικά να σκέφτεται ότι εκείνος στέλνει μηνύματα κρυφά σε άλλες στο Facebook. Τα άτομα αυτά είναι συνήθως υπερπροστατευτικά, προσπαθούν να προβλέψουν το κακό πριν ακόμα συμβεί, ενώ στην πραγματικότητα μπορεί να μη συμβεί και ποτέ. Η σκέψη και μόνο όμως, τους οδηγεί σε ακραία ξεσπάσματα που γρήγορα καταλαβαίνουν ότι είναι παράλογα.

5. Γίνεσαι πιεστική και φορτική.

Επειδή όπως είπα και πρωτύτερα σε πνίγει το άγχος και φοβάσαι μέχρι και την σκιά σου, θες να είσαι κάθε λεπτό και κάθε στιγμή με τον σύντροφο σου. Δεν διανοείται να βγεις μόνη σου και το ίδιο απαιτείς κι από τον σύντροφο σου. Περνούν πολλές κακές σκέψεις από το μυαλό σου κι αυτό σε ωθεί στο να αποτρέψεις κάθε ενδεχόμενο που μπορεί να στις προκαλέσει. Πρόσεξε όμως, γιατί κανένας άντρας δεν θέλει μία γυναίκα που να τον καταπιέζει και να τον πρήζει, για να στο πω κι ωμά!

<http://www.neopolis.gr/kopela-me-monimo-aghos-sxeseis/>

ΣΤ. Πώς ξεπερνώ την τελειομανία; (της Παναγιώτας Κυπραίου)

A. Αλλαγή του τελειομανούς τρόπου σκέψης: 1. Εξασκήσου στο ρεαλιστικό τρόπο σκέψης. Επειδή οι τελειομανείς είναι συχνά πολύ επικριτικοί με τον εαυτό τους, ένας πολύ αποτελεσματικός τρόπος για να ξεπεράσεις την τελειομανία είναι να αντικαταστήσεις τις αυτοκριτικές ή τελειομανείς σκέψεις με πιο ρεαλιστικές και βοηθητικές δηλώσεις.

Είναι σημαντικό να κάνεις εξάσκηση σ' αυτές τις βοηθητικές δηλώσεις τακτικά. Ακόμη κι αν δεν τις πιστεύεις άμεσα, η επανάληψη θα μετατρέψει σε συνήθεια τις θετικές, ρεαλιστικές σκέψεις και θα βοηθήσει να αποκλειστούν οι αρνητικές πεποιθήσεις.

Παραδείγματα θετικών, ρεαλιστικών δηλώσεων: – «Κανείς δεν είναι τέλειος». – «Κάνω ότι καλύτερο μπορώ». – «Το να κάνω λάθος δεν σημαίνει ότι είμαι χαζός ή αποτυχημένος. Σημαίνει απλά ότι είμαι άνθρωπος. Όλοι κάνουν λάθη.» – «Δεν χρειάζεται να είμαι ευχάριστος συνέχεια. Όλοι έχουν κάποιες κακές μέρες.» – «Δεν πειράζει αν κάποιος δεν με συμπαθούν. Δεν μπορούμε να αρέσουμε σε όλους!»

2. Μάθε να βλέπεις τα πράγματα από άλλη οπτική γωνία. Οι τελειομανείς συνήθως δυσκολεύονται να δουν τα πράγματα από την πλευρά ενός άλλου ατόμου. Για παράδειγμα, μπορεί να πιστεύεις ότι είσαι τεμπέλης επειδή κάνεις μόνο μία ώρα γυμναστική την ημέρα αντί για δύο. Αναρωτήσου τι θα έλεγες σ' έναν φίλο που κάνει τέτοιες σκέψεις; «Είναι εντάξει να κάνεις μόνο μία ώρα γυμναστική τη μέρα ή ακόμη λιγότερο. Αν γυμνάζεσαι δύο με τρεις φορές τη βδομάδα, είναι πολύ καλά!»

3. Μάθε να βλέπεις το δέντρο και όχι το δάσος. Οι τελειομανείς έχουν την τάση να αναλώνονται στις λεπτομέρειες και χάνουν πολύ χρόνο ανησυχώντας για τα μικρά πράγματα (π.χ. τι γραμματοσειρά να χρησιμοποιήσουν στο email).

Μια τακτική για να ανησυχείς λιγότερο για τις λεπτομέρειες είναι να ρωτήσεις τον εαυτό σου:

-Έχει πραγματικά σημασία; -Ποιο είναι το χειρότερο που μπορεί να συμβεί; -Αν συμβεί το χειρότερο σενάριο, μπορώ να το ξεπεράσω; -Θα εξακολουθεί να έχει σημασία αύριο; Την επόμενη βδομάδα; Τον επόμενο χρόνο;

4. Μάθε να συμβιβάζεσαι με λιγότερες απαιτήσεις. Χαλάρωσε τις απαιτήσεις σου ή γίνε πιο ελαστικός μ' αυτές. Για παράδειγμα, αν πιστεύεις ότι το να κάνεις ένα λάθος σε μια παρουσίαση, σε καθιστά ηλίθιο, μπορείς να ρωτήσεις τον εαυτό σου: «Τι βαθμό ατέλειας είμαι διατεθειμένος να ανεχτώ;» Απ' αυτό μπορεί να προσπαθήσεις να βρεις κάποιες χαμηλότερες και πιο ρεαλιστικές απαιτήσεις που μπορείς να αποδεχτείς.

Επειδή στην αρχή προκαλεί μεγάλο άγχος η προσπάθεια να χαμηλώσεις τις απαιτήσεις σου, μπορείς να το κάνεις σταδιακά.

B. Αλλαγή της τελειομανούς συμπεριφοράς

1. Η τελειομανία εμπεριέχει έναν φόβο σε σχέση με το να κάνεις λάθη ή να μην είσαι τέλειος. Σε τρομάζει η ιδέα του να κάνεις λάθη.

Ο πιο αποτελεσματικός τρόπος να ξεπεράσεις μια φοβία είναι να την αντιμετωπίσεις - να εκθεθείς σ' αυτό που φοβάσαι - σταδιακά και με συνέπεια. Για παράδειγμα, αν φοβάσαι τα σκυλιά, μπορείς να αρχίσεις να περνάς χρόνο με αυτά, και να αυξάνεις σταδιακά αυτό το χρόνο, ώστε να συνειδητοποιήσεις ότι δεν είναι τρομακτικά και επικίνδυνα όπως αρχικά πίστευες.

Με παρόμοιο τρόπο, για να ξεπεράσεις το φόβο του λάθους ή της ατέλειας, χρειάζεται να κάνεις ακριβώς αυτό: σταδιακά, να κάνεις επίτηδες λάθη και να επιτρέπεις στον εαυτό σου να μην είσαι τέλειος. Επίσης, σ' αυτή την τεχνική, χρειάζεται να μπαίνεις επίτηδες σε καταστάσεις που συνήθως αποφεύγεις, εξαιτίας του φόβου σου ότι τα πράγματα εκεί δεν θα είναι τέλεια.

Παραδείγματα εξάσκησης στην έκθεση: – Πήγαινε 15 λεπτά αργοπορημένος σε ένα ραντεβού. – Άφησε μια εμφανή περιοχή του σπιτιού, ακατάστατη. – Πες στους άλλους ότι είσαι κουρασμένος ή οτιδήποτε άλλο νιώθεις το οποίο θεωρείς αδυναμία. – Φόρεσε ένα ρούχο που έχει έναν εμφανή λεκέ πάνω του.

2. Είναι σκόπιμο να σταματήσεις να επιδίδεις σε υπερβολικές συμπεριφορές που στοχεύουν στην αποφυγή ατελειών.

Το να χαλαρώσεις τις απαιτήσεις σου δεν σημαίνει ότι δεν έχεις απαιτήσεις. Ο στόχος δεν είναι να γίνεις απρόσεκτος και να έχεις συνέχεια χαμηλή απόδοση. Οι ρεαλιστικές απαιτήσεις είναι απαιτήσεις που θα σε βοηθήσουν να κάνεις ότι καλύτερο μπορείς χωρίς να επιβαρύνονται άλλοι σημαντικοί τομείς στη ζωή σου, όπως η οικογενειακή ζωή, η σωματική και ψυχική υγεία και ο ελεύθερος χρόνος.

Αν δεν είσαι σίγουρος αν πρέπει να χαλαρώσεις συγκεκριμένες απαιτήσεις, φτιάξε μια λίστα με τα πλεονεκτήματα και τα μειονεκτήματα που έχει το να χαλαρώσεις αυτές τις απαιτήσεις. Ποιό είναι το τίμημα του να διατηρείς αυτές τις απαιτήσεις; Αν έχεις στο μυαλό σου αυτό το τίμημα, θα σε βοηθήσει να κάνεις το βήμα για να αλλάξεις.

Επίσης, μπορείς να ζητήσεις από ένα υποστηρικτικό άτομο στο περιβάλλον σου (το οποίο δεν έχει θέματα τελειομανίας) να σε βοηθήσει να θέσεις νέες ρεαλιστικές προσδοκίες.

Γ. Ξεπερνώντας την αναβλητικότητα

Συχνά οι τελειομανείς αντιμετωπίζουν το φόβο τους μήπως κάνουν λάθη, με την αναβλητικότητα. Όταν θέτεις τέλεια πρότυπα για τον εαυτό σου, μπορεί να είναι πιο εύκολο να αναβάλλεις τη διεκπεραίωση κάποιων πραγμάτων αντί να ξοδεύεις ώρες προσπαθώντας να τα κάνεις. Για παράδειγμα, μπορεί να αναβάλλεις να φτιάξεις μια αναφορά για τη δουλειά σου επειδή φοβάσαι ότι δεν θα το κάνεις τέλεια ή σε καταβάλλει το πόσο πολλή δουλειά πρέπει να κάνεις και δεν ξέρεις από πού ν' αρχίσεις.

Ωστόσο, η αναβολή είναι μια προσωρινή λύση και μάλλον επιδεινώνει το άγχος σου, όσο περνάει ο χρόνος.

Μερικοί τρόποι για να ξεπεράσεις την αναβλητικότητα:

– Κάνε ρεαλιστικά πλάνα. Μοίρασε τα μεγαλύτερα έργα σε εύκολα βήματα. Σημείωσε τον στόχο ή την προθεσμία ολοκλήρωσης σε ένα ημερολόγιο και εργάσου προς αυτή την κατεύθυνση, θέτοντας μικρούς στόχους για τον εαυτό σου, στην πορεία. Μην ξεχνάς να επιβραβεύεις τον εαυτό σου όταν φτάνεις σε κάθε στόχο. Επίσης, θα ήταν καλό να αποφασίζεις εξ αρχής πόσο χρόνο θα ξοδέψεις σε ένα έργο. Χρειάζεται να θυμάσαι πως ο στόχος είναι να ολοκληρώσεις το έργο και όχι να το κάνεις τέλεια!

– Βάλε προτεραιότητες. Αποφάσισε ποια καθήκοντα είναι τα πιο σημαντικά που πρέπει να ολοκληρώσεις και ποια λιγότερο σημαντικά. Δεν πειράζει να μη δίνεις το 100% σε κάθε έργο!

Είναι πολύ σημαντικό να επιβραβεύεις τον εαυτό σου για την προσπάθεια να αντιμετωπίσεις τους φόβους σου και να αλλάξεις τον τρόπο που κάνεις τα πράγματα. Επιβράβευση μπορεί να είναι το να βγεις έξω για ένα ωραίο γεύμα, να πας για ένα περίπατο, να βγεις με φίλους ή απλά να χαλαρώσεις και να κανακέψεις τον εαυτό σου.

<http://www.psychotherapieia.net.gr/articles-psyxologoi-marousi-psyxotherapeftes-marousi/aftoveltiwsh/245-pws-boroume-na-xeperasoume-thn-teleiomania>

Z. Μία Αγία που πήρε χάρη από τον Χριστό και έκανε τα χαρίσματά της ζωή αιώνια

Η Μεγαλομάρτυς **Αγία Αικατερίνη** ή Αικατερίνη της Αλεξάνδρειας γεννήθηκε στην Αλεξάνδρεια και μαρτύρησε κατά την εποχή των ασεβών βασιλέων Μαξιμιανού, Μαξεντίου και Μαξιμίνου (305-313). Ήταν κόρη του ηγεμόνου της Αλεξάνδρειας Κώνστα (ή Κέστου) φημισμένη για το κάλλος της και τη σοφία, διότι είχε μορφωθεί με τα διδάγματα της ελληνικής παιδείας και γνώριζε Όμηρο, Βιργίλιο, Αριστοτέλη, Πλάτωνα και άλλους αρχαίους συγγραφείς. Πολλοί πλουσιώτατοι άρχοντες της συγκλήτου την ζήτησαν σε γάμο από την μητέρα της, που ήταν κρυφή χριστιανή εξ αιτίας του διωγμού, που κίνησε ο Μαξιμιανός. Οι συγγενείς και η μητέρα της την συμβούλευαν να παντρευτεί για να μην περιέλθει η βασιλεία του πατέρα της σε ξένο άνδρα, αλλά η Αικατερίνη αγαπούσε την παρθενία και απέφευγε τις προτάσεις. Η παράδοση αναφέρει το εξής περιστατικό: Όταν άρχισαν να την ενοχλούν συστηματικά τους είπε: -Βρήτε ένα νέο να μου μοιάζει στα τέσσερα χαρίσματα που ομολογείτε, ότι ξεπερνώ τις άλλες νέες και τότε να τον κάνω σύζυγό μου, γιατί δεν καταδέχομαι να πάρω κατώτέρό μου. Ερευνήστε αν υπάρχει κάποιος όμοιός μου στην ευγένεια, στον πλούτο, στη σοφία, και στην ωραιότητα. Αν του λείπη κάτι απ' αυτά δεν είναι άγιος για μένα.

Εγνώριζαν όλοι, ότι ήταν αδύνατο να βρεθεί τέτοιος άνθρωπος και της έλεγαν, ότι ο γιος του βασιλιά της Ρώμης και άλλοι είναι ευγενείς και πλουσιώτεροι από αυτή, αλλά υστερούν στην σοφία και στην ομορφιά. Αλλά η κόρη δεν δεχόταν να πάρη «αγράμματο», όπως έλεγε. Η μητέρα της είχε πνευματικό ένα άγιο άνθρωπο έξω από

την πόλι. Πήρε, λοιπόν, την Αικατερίνη και πήγαν να τον συμβουλευθούν. Ο ασκητής άκουσε τα φρόνημα λόγια της και σκέφθηκε να την ελκύση στην πίστι του Χριστού. Της είπε λοιπόν: - Γνωρίζω έναν θαυμάσιο άνθρωπο, που σε υπερβαίνει σ' όλα τα χαρίσματα και σ' άλλα αναρίθμητα. Η ωραιότητά του νικά στη λάμψη τον ήλιο, η σοφία του κυβερνά όλα τα όντα, ο πλούτος του διαμοιράζεται σ' όλο τον κόσμο και δεν λιγοστεύει ποτέ, η ευγενεία του είναι ασύλληπτη και ακατανίκητη. Η κόρη νόμισε, ότι πρόκειται για επίγειο άρχοντα και ρωτούσε αν αυτά τα χαρίσματα ήταν αληθινά. Ρώτησε λοιπόν: - Τίνος είναι γιός; - Αυτός δεν έχει πατέρα στη γη, αλλά γεννήθηκε υπερφυσικά από μια Υπεραγία Παρθένο, που αξιώθηκε για την αγιότητά της να μείνη αθάνατη στην ψυχή και στο σώμα. - Είναι δυνατό να δω αυτό το νέο, για τον οποίο διηγείσαι τόσα θαυμαστά; - Αν κάμης ό,τι σου πω, θα αξιωθής να δης το πρόσωπό του.

- Σε βλέπω άνθρωπο γνωστικό και σεβάσμιο, πιστεύω ότι δεν μου λες ψέματα. Είμαι έτοιμη να κάνω ό,τι μου πης.

Τότε ο ασκητής της έδωσε μιά εικόνα της Παναγίας, που κρατούσε το θείο Βρέφος και της λέει: Αυτή είναι η αειπάρθενος Μητέρα Εκείνου. Πάρε την και αφού κλείσης την πόρτα του δωματίου σου κάμε ολονύκτια προσευχή και παρακάλεσε αυτήν, που ονομάζεται Μαρία, να σου δείξη τον Υιόν της. Ελπίζω, ότι αν παρακαλέσης με πίστι, θα σε ακούση. Πήρε η Αικατερίνη την εικόνα και όλη τη νύκτα κλεισμένη στο θάλαμό της προσευχόταν, όπως της είπε ο γέροντας. Από τον κόπο κοιμήθηκε και βλέπει σε όραμα την Παναγία με το θείο Βρέφος. Αλλά είχε στραμμένο το πρόσωπό του προς τη Μητέρα του, έτσι η κόρη έβλεπε τα νώτα του, επιθυμώντας να δη από μπροστά πήγε προς το άλλο μέρος, αλλά ο Χριστός έστρεψε πάλι το πρόσωπό του. Τούτο έγινε τρεις φορές. Τότε άκουσε την Παναγία να λέη: - Κύτταξε, παιδί μου, τη δούλη σου Αικατερίνη, πόσο είναι ωραία και καλή. Το βρέφος αποκρίθηκε: - Είναι σκοτεινή και άσχημη, τόσο που δεν μπορώ να την δω καθόλου. - Δεν είναι πάνσοφη παραπάνω από όλους τους ρήτορες, πλούσια και ευγενής;

- Μητέρα μου, είναι αμαθής και πολύ χαμηλά όσο βρίσκεται σε τέτοια κατάσταση, ώστε δεν πρέπει να με δη στο πρόσωπο. - Σε παρακαλώ, παιδί μου, να μην περιφρονήσεις το πλάσμα σου, αλλά να την νουθετήσης κα να την οδηγήσης για να απολαύση τη δόξα σου και να δη το πρόσωπό σου, που επιθυμούν και οι Άγγελοι να βλέπουν. - Ας πάη στο γέροντα, που της έδωσε την εικόνα και ας κάνη ό,τι θα την συμβουλεύση και τότε θα με δη.

Την άλλη μέρα ξεκίνησε το πρωί με λίγες γυναίκες κι έφθασε στο κελλί του γέροντα. Με δάκρυα του διηγήθηκε το όραμα και του ζήτησε τη συμβουλή του. Ο όσιος διηγήθηκε όλα τα Μυστήρια της αληθινής πίστεως, αρχίζοντας από τη δημιουργία του ανθρώπου. Μετά την κατήχησι η Αγία αποθέτοντας τον παλαιό άνθρωπο και φορώντας στολή θεοϋφαντη, γύρισε στα ανάκτορα. Όλη τη νύκτα πέρασε προσευχόμενη μέχρι την ώρα που κοιμήθηκε και είδε σε οπτασία την Παρθένο με το βρέφος, που κοιτάζε την Αικατερίνη, με πολύ ιλαρότητα. Στην ερώτηση της Θεομήτορος αν ήταν τώρα αρεστή η κόρη, ο Δεσπότης απάντησε: - Τώρα έγινε ένδοξη η άσχημη και σκοτεινή, η πτωχή και χωρίς γνώσι έγινε πλούσια και πάνσοφη, η καταφρονεμένη και άσχημη έγινε ευγενής και ένδοξη. Είναι στολισμένη με τέτοια χαρίσματα, ώστε επιθυμώ να τη μνηστευθώ για νύφη μου άφθορη. - Δεν είμαι άξια, Υπερένδοξε Δέσποτα, να βλέπω τη βασιλεία σου, αλλά αξιώσέ με να συναριθμηθώ με τους δούλους σου. Η Θεοτόκος τότε πήρε το δεξί χέρι της κόρης και της είπε: - Δώσε της, παιδί μου, δακτυλίδι σαν αρραβώνα, για να την αξιώσης της βασιλείας σου. Τότε ο Κύριος της έδωσε ένα ωραίο δακτυλίδι λέγοντας: - Σήμερα σε παίρνω για νύφη μου αιώνια και άφθορη. Να φυλάξης αυτή τη συμφωνία. Να μην πάρης άλλον νυμφίο στη γη.

Από τη στιγμή εκείνη ελκύσθηκε η Αικατερίνη από τον Ουράνιο Νυμφίο και αιχμαλωτίσθηκε η καρδιά της από τον θείο έρωτα του Χριστού. Όταν πληροφορήθηκε ο Αυτοκράτορας Μαξιμίνος όσα διαδίδονταν περί των ιδεών της και του τρόπου της ζωής της Αγίας, ανέθεσε σε περίφημους ρήτορες, να συζητήσουν μαζί της προκειμένου να της αποδείξουν το αβάσιμο και στρεβλό των ιδεών της. Το αποτέλεσμα όμως ήταν το ακριβώς αντίθετο. Η Αικατερίνη κατάφερε να τους κάνει να ασπασθούν τον Χριστιανισμό. Όταν ο Αυτοκράτορας έμαθε το αποτέλεσμα οργίσθηκε τόσο που διέταξε την θανατική καταδίκη όλων στη πυρά στο μέσον της πόλης, την δε Αικατερίνη την υπέβαλε σε μαρτύρια μέχρι θανάτου. Κατά την παράδοση το σώμα της Αγίας μεταφέρθηκε υπό «πτερυγών αγγέλων» στο όρος Σινά, όπου και κτίσθηκε η γνωστή ιερή Μονή της Αγίας Αικατερίνης του Σινά.

Η Αγία Αικατερίνη είναι πολιούχος αγία της πόλης της Κατερίνης. Η πρωτεύουσα της Πιερίας ονομάστηκε αρχικά Αικατερίνη από το όνομα της αγίας.

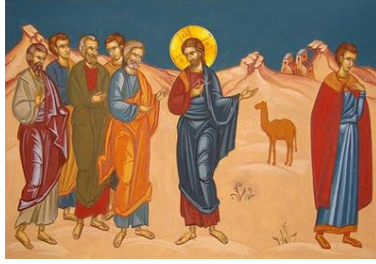
Η Εκκλησία γιορτάζει την μνήμη της στις 25 Νοεμβρίου κάθε χρόνο.

<http://www.impantokratoros.gr/5CDC9C1E.el.aspx>

Η. Η προσευχή και η ταπείνωση θεραπεύουν το άγχος

Στα δύσκολα του άγχους ας προσευχόμαστε και ας εμπιστευόμαστε τον Θεό. Ακόμη κι αν χάσουμε, αν είμαστε βέβαιοι ότι Εκείνος ξέρει τι θα μας ωφελήσει και τι όχι, τότε θα πατήσουμε καλά στα πόδια μας. Και ας είμαστε ταπεινοί. Ο κόπος μας δείχνει τα μέτρα μας. Τα υπόλοιπα είναι του Θεού.

Η γλώσσα κόκαλα δεν έχει

A. Η γλώσσα του αρχισυναγωγού και η σιωπή της συγκύπτουσας (Λουκ. ιν' 10-17)

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἦν διδάσκων ὁ Ἰησοῦς ἐν μιᾷ τῶν συναγωγῶν ἐν τοῖς σάββασι. Καὶ ἰδοὺ γυνὴ ἦν πνεῦμα ἔχουσα ἀσθενείας ἔτη δέκα καὶ ὀκτώ, καὶ ἦν συγκύπτουσα καὶ μὴ δυναμένη ἀνακῦψαι εἰς τὸ παντελές. Ἴδων δὲ αὐτὴν ὁ Ἰησοῦς προσεφώνησε καὶ εἶπεν αὐτῇ· Γύναι, ἀπολέλυσαι τῆς ἀσθενείας σου· καὶ ἐπέθηκεν αὐτῇ τὰς χεῖρας· καὶ παραχρῆμα ἀνωρθώθη καὶ ἐδόξαζε τὸν Θεόν. Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ ἀρχισυναγωγός, ἀγανακτῶν ὅτι τῷ σαββάτῳ ἐθεράπευσεν ὁ Ἰησοῦς, ἔλεγε τῷ ὄχλῳ· Ἐξ ἡμέραι εἰσὶν ἐν αἷς δεῖ ἐργάζεσθαι· ἐν ταύταις οὖν ἐρχόμενοι θεραπεύεσθε, καὶ μὴ τῇ ἡμέρᾳ τοῦ σαββάτου. Ἀπεκρίθη οὖν αὐτῷ ὁ Κύριος καὶ εἶπεν· Ὑποκριτά, ἕκαστος ὑμῶν τῷ σαββάτῳ οὐ λύει τὸν βούν αὐτοῦ ἢ τὸν ὄνον ἀπὸ τῆς φάτνης καὶ ἀπαγαγὼν ποτίζει; Ταύτην δέ, θυγατέρα Ἀβραάμ οὖσαν, ἦν ἔδησεν ὁ σατανᾶς ἰδοὺ δέκα καὶ ὀκτὼ ἔτη, οὐκ ἔδει λυθῆναι ἀπὸ τοῦ δεσμοῦ τούτου τῇ ἡμέρᾳ τοῦ σαββάτου; Καὶ ταῦτα λέγοντος αὐτοῦ κατηγοροῦντο πάντες οἱ ἀντικείμενοι αὐτῷ, καὶ πᾶς ὁ ὄχλος ἔχαιρεν ἐπὶ πᾶσι τοῖς ἐνδόξοις τοῖς γινομένοις ὑπ' αὐτοῦ.

Απόδοση σέ ἀπλή γλώσσα

Ἐκεῖνο τὸν καιρό, ἓνα Σάββατο δίδασκε ὁ Ἰησοῦς σὲ κάποια συναγωγή. Ἐκεῖ βρισκόταν καὶ μιὰ γυναίκα, δεκαοχτῶ χρόνια ἀρρωστη ἀπὸ δαιμονικὸ πνεῦμα. Ἦταν κυρτωμένη καὶ δὲν μπορούσε καθόλου νὰ ἰσιώσει τὸ σῶμα της. Ὄταν τὴν εἶδε ὁ Ἰησοῦς, τὴ φώναξε καὶ τῆς εἶπε· «Γυναίκα, ἀπαλλάσσεσαι ἀπὸ τὴν ἀρρώστια σου». Ἐβαλε πᾶν τῆς τὰ χέρια του κι ἀμέσως ἐκείνη ὀρθώθηκε καὶ δόξαζε τὸν Θεό. Ὁ ἀρχισυναγωγός ὅμως, ἀγανακτισμένος ποὺ ὁ Ἰησοῦς ἔκανε τὴ θεραπεία τὸ Σάββατο, γύρισε στὸ πλῆθος καὶ εἶπε· «Ἐπὶ ἕξι μέρες ποὺ ἐπιτρέπεται νὰ ἐργάζεται κανεὶς· μέσα σ' αὐτές, λοιπόν, νὰ ἔρχεστε καὶ νὰ θεραπεύεστε, καὶ ὄχι τὸ Σάββατο». Ὁ Κύριος τοῦ ἀπάντησε· «Ἐπὶ ἕξι μέρες! Ὁ καθένας σας δὲν λύνει τὸ βόδι του ἢ τὸ γαϊδούρι του ἀπὸ τὸ παχνὶ τὸ Σάββατο καὶ πάει νὰ τὸ ποτίσει; Κι αὐτῇ, ποὺ εἶναι ἀπόγονος τοῦ Ἀβραάμ, καὶ ὁ σατανᾶς τὴν εἶχε δεμένη δεκαοχτῶ χρόνια, δὲν ἔπρεπε νὰ λυθεῖ ἀπ' αὐτὰ τὰ δεσμὰ τὸ Σάββατο;» Μὲ τὰ λόγια του αὐτὰ ντροπιάζονταν ὅλοι οἱ ἀντίπαλοί του κι ὁ κόσμος χαίροταν γιὰ ὅλα τὰ θαυμαστὰ ποὺ ἔκανε ὁ Ἰησοῦς.

B. Ερμηνευτικά σχόλια

εβραϊκὴ συναγωγή: Ἡ συναγωγή εἶναι κάτι σαν τὴ δική μας ἐκκλησία, σαν τὸ δικό μας ναό. Εκεί συγκεντρώνονταν κάθε Σάββατο οἱ Εβραῖοι, διάβαζαν τὴν Παλαιὰ Διαθήκη, προσεύχονταν, ἀκούγαν τὸ κήρυγμα ἀπὸ ὁποιοδήποτε ἤξερε γράμματα ἢ ἀπὸ ἓναν ἐπισκέπτη που εἶχε τὴ δυνατότητα νὰ διαβάσει καὶ νὰ ἐξηγήσει τὴ ἠθελε ὁ Θεός ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Ἐπικεφαλῆς τῆς συναγωγῆς ἦταν ὁ ἀρχισυναγωγός.

κυρτωμένη ἐπὶ δεκαοκτῶ χρόνια: Ἡ γυναίκα δὲν μπορούσε νὰ σταθεῖ με τὴν πλάτη τῆς ὀρθια. Αυτό ἦταν πολὺ κουραστικὸ γιὰ τὴν ἴδια καὶ πολὺ αποκρουστικὸ ὡς θέαμα γιὰ ὅσους τὴν ἐβλεπαν. Ἡ ἀρρώστια τῆς ἦταν σταυρὸς τόσο γιὰ τὴν ἴδια σὲ προσωπικὸ ἐπίπεδο ὅσο καὶ στὴ σχέση τῆς με τοὺς συνανθρώπους τῆς. Τὴν θεωρούσαν καταραμένη ἀπὸ τὸ Θεό, γιὰ νὰ υποφέρει τόσα χρόνια. Κι ἐνῶ θα περιμένε κανεὶς νὰ κρῦβεται, αὐτὴ πήγαινε στὴ συναγωγή. Ἐξακολουθοῦσε νὰ πιστεύει στὸ Θεό καὶ νὰ ἐλπίζει ὅτι θα ἔρθει ἡ στιγμή που θα γινόταν καλά.

Γυναίκα, ἀπαλλάσσεσαι ἀπὸ τὴν ἀρρώστια σου: ὁ Χριστὸς τὴν ευσπλαχνίζεται, ἐπειδὴ ἀγαπᾷ κάθε ἀνθρώπο που δοκιμάζεται, καὶ τὴ λυτρώνει ἀπὸ τὴν ἀρρώστια τῆς. Στὸ πρόσωπο ὅμως τῆς γυναίκας σπλαχνίζεται τὴν ἀνθρωπότητα που υποφέρει ἀπὸ τὸ κακὸ καὶ σκύβει, δὲν μπορεῖ νὰ ὀρθωθεῖ ὄχι μόνο μπροστὰ στὸ Θεό, ἀλλὰ καὶ μπροστὰ στὸν κάθε ἀνθρώπο.

δόξαζε τὸ Θεό-ἀγανακτισμένος: βλέπουμε τὴ διαφορὰ ἀνάμεσα στὴ γυναίκα που θεραπεύθηκε καὶ στὸν ἀρχισυναγωγὸ που φαινομενικὰ ἦταν υγιής. Εκείνη δόξαζει, εὐχαριστεῖ τὸ Θεό γιὰ τὴν ἀγάπη Του. Εκείνος, ἀντὶ νὰ δόξασει τὸ Θεό καὶ νὰ χαρεῖ γιὰ τὸ θαῦμα που ἐγίνε σὲ ἓναν συνάνθρωπό του, ἀγανακτεῖ. Αἰτία τοῦ θυμοῦ του τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Χριστὸς θεράπευσε τὴν γυναίκα ἡμέρα Σάββατο.

Τὸ Σάββατο: Ὁ ἀρχισυναγωγός λέει ὅτι τὸ Σάββατο δὲν εἶναι ἡμέρα ἐργασίας. Σύμφωνα με τὴν Παλαιὰ Διαθήκη μέχρι καὶ τὸ Σάββατο ὁ Θεός ὀλοκληρῶνει τὸ ἔργο τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου καὶ τὴν ἑβδόμη ἡμέρα ἀναπαύεται. Ἡ κίνηση αὐτὴ δηλώνει ὅτι ὁ κόσμος ὡς τέλειο καὶ γνήσιο ἔργο τοῦ Θεοῦ χρειάζεται καὶ τὴν ἀνάπαυση, ὅπως ἐπίσης καὶ τὴν τιμὴ καὶ τὴ λατρεία στὸ πρόσωπο τοῦ Θεοῦ ὡς κίνηση εὐγνωμοσύνης γιὰ ὅσα μας δίνει. Ἡ ἐννοια τῆς ξεκούρασης σήμερα ἔχει χάσει τὴ σημασία τῆς. Ὁ ἀνθρώπος ἔχει ἀπορροφηθεῖ ἀπὸ τὴν ἀνάγκη τῆς ἐπιβίωσης καὶ τῆς ἀπόκτησης ἀγαθῶν που ἀρνεῖται στὸν εαυτό του ἀκόμη καὶ τὸ δικαίωμα τῆς ξεκούρασης ἢ ἐπιβάλλει ὡς ἐργολάτῃς καὶ στους ἄλλους αὐτὴ τὴν ἀρνήση. Ὅμως δὲν παύει νὰ εἶναι ἀμαρτωλὴ κατάσταση ἡ κατάργηση τῆς ἀργίας τῆς Κυριακῆς (ἡμέρα τῆς Ἀνάστασης τοῦ Χριστοῦ), προκειμένου νὰ υπάρξει κέρδος.

Μέσα σ' αυτές να έρχεστε να θεραπεύεστε: Καθιστά το θαύμα δουλειά και όχι ευλογία του Θεού στους ανθρώπους. Δεν βλέπει ότι έχει το Θεό δίπλα του και ότι τον νόμο το Σάββατο να είναι ημέρα αφιερωμένη στο Θεό τον έδωσε εκείνος. Επομένως ο ίδιος ο Θεός μπορεί να κάνει το νόμο ό,τι θέλει. Ο αρχισυνάγωγος νομίζει ότι ο Θεός θα συμπεριφερθεί όπως εκείνος θέλει. Οργίζεται επειδή ο Θεός κάνει το αναπάντεχο. Δείχνει την αγάπη Του προς τον άνθρωπο με τρόπο που δεν συμβαδίζει με τους κανόνες, έστω κι αν ο ίδιος τους έχει ορίσει.

Είσαι υποκριτής: Ο Χριστός ξεσκεπάζει την αρρώστια που έχει ο αρχισυνάγωγος. Είναι υποκριτής και σκληρόκαρδος. Δεν μπορεί να χαρεί με τη χαρά του συνανθρώπου του. Δεν μπορεί να δει την ουσία της ζωής, αλλά επιμένει στους τύπους και τους κανόνες. Κι ο Χριστός τον ξεγυμνώνει. Τον ρωτά ποιος από όλους εκείνους που καυχώνται ότι τηρούν τους κανόνες και δεν εργάζονται το Σάββατο, δε λύνει το βόδι ή το γαϊδούρι του από το παχνί και δεν το πηγαίνει να το ποτίσει. Αυτό δεν είναι εργασία; Όμως ο Χριστός δείχνει στον αρχισυνάγωγο και σε όλους όσους τον ακολουθούν ότι δεν είναι ο νόμος και η τυπικότητα η ουσία, αλλά η αγάπη.

ο σατανάς την είχε δεμένη: ο Χριστός δείχνει ότι οι κανόνες δίνονται από τον Τριαδικό Θεό για να βοηθήσουν τον άνθρωπο να πειθαρχήσει, ώστε να γλιτώσει από την μανία του σατανά, του διαβόλου, που θέλει να κρατά τον άνθρωπο στο κακό, μακριά από τον αληθινό Θεό. Τους κανόνες στην Παλαιά Διαθήκη τους έχει δώσει ο ίδιος ο Χριστός. Οι κανόνες δίνονται για να μπορεί ο άνθρωπος να περιορίζει τον εαυτό του και τον εγωισμό του και να μαθαίνει να αγαπά το Θεό και το συνάνθρωπό του. Όταν όμως ο Χριστός είναι παρών στη ζωή του ανθρώπου, τότε δε χρειάζονται οι κανόνες. Όταν ο Χριστός δείχνει την αγάπη, τότε οι κανόνες υποχωρούν. Και το θαύμα είναι απόδειξη της αγάπης του Χριστού για τον άνθρωπο.

ο κόσμος χαιρόταν: ο Χριστός μας διδάσκει να μην είμαστε υποκριτές, αλλά να αγαπούμε. Πώς γινόμαστε υποκριτές στη ζωή μας; Όταν κατηγορούμε τους άλλους για συμπεριφορές, πάθη και αμαρτίες που κι εμείς έχουμε. Όταν ζητούμε από τους άλλους να κάνουν ό,τι εμείς δεν μπορούμε κι αν και αυτοί δεν το καταφέρνουν, τους κατηγορούμε. Όταν δεν βλέπουμε πού βρίσκεται η αληθινή αγάπη. Όταν δεν μπορούμε να χαρούμε με τη χαρά των άλλων, γιατί η ψυχή μας δεν τους συμπαθεί. Κι έτσι δεν θέλουμε να δώσουμε αγάπη σ' αυτούς ούτε να μοιραστούμε ό,τι ωραίο τους συμβαίνει. Όταν νομίζουμε ότι εμείς είμαστε καλύτεροι από όλους στα μαθήματα, στην εμφάνιση, στις ικανότητες, στην καλοσύνη και την αρετή, ενώ έχουμε πολλά ψεγάδια. Κινδυνεύουμε μάλιστα να περιτριγυριζόμαστε από ανθρώπους που δεν θα μας αγαπούν αληθινά και θα κινδυνεύουμε να ζήσουμε στη μοναξιά και την θλίψη της απουσίας της αληθινής αγάπης τόσο από εμάς, όσο και από τους άλλους. Ο Χριστός μας δείχνει ότι από την μικρή μας ηλικία το μέτρο είναι η αγάπη. Και μ' αυτή που μας κάνει να χαιρόμαστε να είμαστε με τους άλλους, να δοξάζουμε το Θεό για ό,τι καλό μας συμβαίνει και με την εφαρμογή της στη ζωή της Εκκλησίας μπορούμε να διορθώσουμε την υποκρισία.

Γ. Η γλώσσα μας απεικονίζει την καρδιά μας

Ο τρόπος που μιλάμε δείχνει την καρδιά μας. Στην εφηβεία χαρακτηριστικό της ομιλίας είναι ότι δεν προσέχουμε τι λέμε, ούτε πώς το λέμε. Μιλάμε επιπόλαια. Εύκολα βρίζουμε. Άλλοτε βλαστημούμε. Άλλοτε «θάβουμε» τους άλλους. Άλλοτε κοροϊδεύουμε. Πολλές φορές δε σκεφτόμαστε ότι τα λόγια μας θα στενοχωρήσουν τους φίλους μας. Άλλοτε είμαστε μυγαγγιχτοι. Δε δεχόμαστε ούτε τα πειράγματα ούτε τις καλοπροαίρετες παρατηρήσεις και συμβουλές όσων μας αγαπούνε. Άλλοτε πάλι λέμε ψέματα. Άλλοτε είμαστε πολύ σοβαροί με αποτέλεσμα οι άλλοι να αναρωτιούνται τι έχουμε. «Τίποτα» είναι η συνηθισμένη απάντηση όπου θέλει να κρύψει τι τον απασχολεί, όπως επίσης και να κάνει τους άλλους που τον αγαπούνε να τρέχουν από πίσω του, παρακαλώντας τον να τους αποκαλύψει γιατί η καρδιά του είναι θλιμμένη. Άλλοτε πάλι δεν έχουμε να πούμε τίποτα σημαντικό και είτε το ρίχνουμε στη σιωπή είτε με τα κινητά μας ανεβάζουμε φωτογραφίες ή ασχολούμαστε με τα like μας. Άλλοτε πάλι η γλώσσα μας μιλά όμορφα, γιατί οι κουβέντες μας ξεκινούν από αγάπη.

Η Εκκλησία και ο Χριστός ζητούν από μας ο λόγος μας να είναι «άλατι ηρτυμένος», δηλαδή νόστιμος, να ομορφαίνει τη ζωή μας, να είναι απόσταγμα αγάπης και καλοσύνης. Η χαρά στα λόγια μας και το χαμόγελο, όπως και το χιούμορ είναι όμορφες πτυχές της γλώσσας. Όμως, ακόμη κι αν χρειάζεται να μιλήσουμε με ένταση, με ζωηράδα, ας μην λείπει η αγάπη. Ας μη γινόμαστε σκληρόκαρδοι όπως ο αρχισυνάγωγος. Και την ίδια στιγμή, ας προσπαθούμε να μη βρίζουμε. Να μην αισθανόμαστε ότι με τη συνήθεια των χαρακτηρισμών εις βάρος των άλλων και του εαυτού μας, με το να αναφερόμαστε στον πειρασμό, με το να βλαστημούμε τον Θεό είμαστε μοντέρνοι και στην εποχή μας.

Η έλλειψη αγάπης μας κάνει να μιλούμε άσχημα. Η αίσθηση της μαγκιάς. Η αίσθηση ότι επειδή έτσι μιλούνε όλοι, έτσι πρέπει να μιλάμε κι εμείς. Η καλλιέργεια της ψυχής μέσα από την πίστη και τη σχέση με τον Χριστό ομορφαίνει τον λόγο μας. Η ευγένεια. Η τρυφερότητα. Η καλή διάθεση απέναντι στους άλλους μας κάνει να βγάζουμε χιούμορ. Τα καλοπροαίρετα πειράγματα, τα οποία δεν μας κάνουν τους άλλους να αισθάνονται γελοιοποιημένοι, ομορφαίνουν τις σχέσεις μας. Η αποφυγή της κατάκρισης είναι στοιχείο που οδηγεί στην αιώνια ζωή. Και η αλήθεια πάντοτε ελευθερώνει!

Η σχέση μας με τον Χριστό κάνει τη γλώσσα μας να μιλά όμορφα, γιατί αφήνει την καρδιά μας να αγαπά τους άλλους! Ας μην το λησμονούμε!

Δ. Η Λεκτική βία (της Χριστίνας Πανταζή)

Τι θα συνέβαινε αν η λεκτική βία άφηνε τα ίδια σημάδια με τη σωματική; Ο φωτογράφος **Richard Johnson** υπογραμμίζει πως ίσως έτσι να αποκτούσε μεγαλύτερη σοβαρότητα και προσπαθεί να το αποδείξει μέσα από το φωτογραφικό του project.

Ο Johnson απεικονίζει τη λεκτική βία πάνω στα πρόσωπα παιδιών και ενηλίκων και το αποτέλεσμα είναι απλά μοναδικό. Ο ίδιος θεωρεί πως η λεκτική βία είναι ένα τεράστιο φαινόμενο στην κοινωνία μας. Η κακοποίηση δεν είναι μόνο φυσική, αλλά μπορεί να είναι και λεκτική και μάλιστα στην περίπτωση αυτή μπορεί να γίνει ακόμα πιο βίαιη.

Η λεκτική βία δεν είναι μόνο όταν κάποιος βρίσει κάποιον άλλο. Συνήθως είναι καλυμμένη και είναι μια καταχρηστική συμπεριφορά που δημιουργεί συναισθηματικό πόνο και ψυχική οδύνη. Στη συνέχεια παρατίθενται κάποιες μορφές λεκτικής βίας που μπορούν να είναι επικίνδυνες ακόμη και καταστροφικές για την ψυχοκοινωνική ανάπτυξη τόσο ενός παιδιού όσο και ενός ενήλικα.

Μορφές Λεκτικής Βίας

Στερεότυπα: όταν σε ένα άτομο του θέτεις γενικευμένα ένα χαρακτηριστικό – αναξιόπιστος /χαζός / άχρηστος ώστε να αποτελέσει λανθασμένα ένα βασικό χαρακτηριστικό της συμπεριφοράς του και της προσωπικότητάς του σε κάθε έκφανση.

Παρακράτηση: είναι μια επιλογή να παραμείνει σιωπηλός και απόμακρος και να διατηρήσει μια στάση παγερής αδιαφορίας.

Αντίδραση: Εμποδίζει κάθε δυνατότητα συζήτησης με το να αρνείται συστηματικά την πραγματικότητα του θύματος, λέγοντας «Όχι, δεν είναι έτσι τα πράγματα" ακόμη και για την πιο προσωπική εμπειρία του άλλου

Υποτίμηση : Υποτιμά την πραγματικότητα, την εμπειρία του άλλου και τα συναισθήματα του

Η λεκτική κακοποίηση που μεταμφιέζεται ως **αστείο-χιούμορ**

Κατηγορία: Θα κατηγορήσει τον άλλον για κάποιο αδίκημα (αντί να διερευνήσει με γνήσιο ενδιαφέρον τα συναισθήματα ή την τοποθέτηση του άλλου).

Κριτική και Επίκριση: Ασκει κριτική στη συμπεριφορά και τις συνήθειες του άλλου και τα εκφράζει με επικριτικό τρόπο. Αυτό το δικαιολογεί με το να λέει πως δίνει χρήσιμες συμβουλές, όταν στην πραγματικότητα υπονοεί την έλλειψη αποδοχής του.

Ευτελισμός: Αυτό που έχει βιώσει ο άλλος θεωρείται ασήμαντο στα μάτια αυτού που ασκεί λεκτική βία. Δείχνει να μην μπορεί να αντιληφθεί ότι ο κάθε άνθρωπος δίνει διαφορετική σημασία και αξία σε διαφορετικά πράγματα και ότι δεν γίνεται να ευτελίζει την εμπειρία ή τα συναισθήματα των άλλων. Δεν έχει δικαίωμα να ευτελίζει τη σημασία που δίνει κάποιος σε οποιοδήποτε γεγονός.

Απειλή: Απειλεί κάποιον με τους χειρότερους φόβους του. Ανοιχτή και ξεκάθαρη λεκτική βία

<http://enfo.gr/ar2611>

Ε. Η πίστη μας για τις βλασφημίες

Ένας διάλογος με τον άγιο Παΐσιο: - Γέροντα, στην Αγία Γραφή λέει ότι η βλασφημία κατά του Αγίου Πνεύματος δεν συγχωρείται. Ποια είναι η βλασφημία αυτή;

- Βλασφημία κατά του Αγίου Πνεύματος γενικά είναι η περιφρόνηση στα θεία, όταν ο άνθρωπος έχει, εννοείται, τα λογικά του. Τότε είναι και ένοχος. Π.χ. έναν που μου είπε «άντε κι εσύ και οι θεοί σου...», του έδωσα μία σπρωξιά και τον τίναξα πέρα, γιατί αυτό ήταν βλασφημία. Ή περνάνε δύο έξω από μία Εκκλησία. Ο ένας κάνει τον σταυρό του και λέει και στον άλλο «κάνε, ευλογημένε, κι εσύ τον σταυρό σου...» και αυτός αντιδρά: «Άντε κι εσύ που θα κάνω τον σταυρό μου!». Αυτή η περιφρόνηση είναι βλασφημία.

Αδύνατον επομένως σε έναν ευλαβή άνθρωπο να υπάρχει βλασφημία. Άλλα και η αναιδεια είναι βλασφημία κατά του Αγίου Πνεύματος. Ο αναιδής διαστρέφει η καταπατάει λ.χ. μία ευαγγελική αλήθεια, για να δικαιολογήσει την πτώση του. Δεν σέβεται την αλήθεια, την πραγματικότητα, άλλα την τσαλακώνει εν γνώσει του· τσαλαπατάει ένα ιερό πράγμα. Και αυτό σιγά-σιγά γίνεται πλέον κατάσταση. Στην συνέχεια απομακρύνεται η Χάρις του Θεού και ο άνθρωπος δέχεται επιδράσεις δαιμονικές. Και αν δεν μετανοήσει, τι εξέλιξη θα έχει... Θεός φυλάξει!

Όταν όμως ένας θυμώσει και βλασφημήσει ακόμη και το Άγιο Πνεύμα, αυτή η βλασφημία δεν είναι ασυγχώρητη, γιατί ο άνθρωπος δεν πιστεύει την βρισιά που είπε, άλλα την είπε, επειδή εκείνη την στιγμή, πάνω στον θυμό του, έχασε τον έλεγχο του εαυτού του, και αμέσως μετανοιώνει. Ο αναιδής όμως δικαιολογεί το ψέμα, για να δικαιολογήσει την πτώση του. Όποιος δικαιολογεί την πτώση του, δικαιολογεί τον διάβολο.

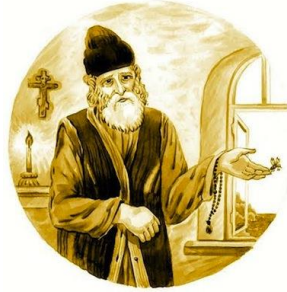
http://www.impantokratoros.gr/gpaisios_antimetopish_ybriston.el.aspx

Ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος: Γιατί βλαστημάς; Ύπάρχουν μερικοί, πού μόλις κάνουν κάποιο λάθος ή ξαφνικά κάποιος τούς βρίσει ή άρρωστήσουν ή πονέσουν, αμέσως βλαστημάνε. Μέ τον τρόπο αυτόν όμως, ούτε τό σφάλμα διορθώνουν, ούτε τόν ύβριστή τους έκδικούνται, ούτε τόν πόνο τής άρρώστιας τους άπαλύνουν, αλλά χάνουν έπιπλέον και τό πνευματικό κέρδος τής ύπομονής.

Πές μου, άνθρωπε, γιά ποιό λόγο βλαστημάς και ξεστομίζεις κακό λόγο; Μήπως θά σου γίνει ελαφρότερος ό πόνος; Άλλά κι αν ακόμα υποθέσουμε πώς θά γινόταν ελαφρότερος, θά τολμούσες νά θυσιάσεις τή σωτηρία τής ψυχής σου γιά νά πετύχεις τήν παρηγοριά του σώματός σου;

Τί κάνεις, άνθρωπέ μου; Τόν Σωτήρα και Ευεργέτη και Προστάτη και Κηδεμόνα σου βλαστημάς; Ή δέν αισθάνεσαι ότι τρέχεις πρός τόν γκρεμό και σπρώχνεις τόν έαυτό σου στό βάραθρο τής χειρότερης καταστροφής; Ό διάβολος τά πάντα μηχανεύεται γιά νά σε ρίξει σ' αυτό τό βάραθρο. Κι αν δει ότι μέ τόν πόνο βλαστημάς, αμέσως θά σου αύξήσει τόν πόνο και θά τόν κάνει μεγαλύτερο, ώστε νά σε φέρει σε άπελπισία. Αν δει όμως ότι τόν ύπομένεις γενναία και ότι, όσο ό πόνος αύξάνεται, τόσο περισσότερο εύχαριστείς τόν Θεό, τότε απομακρύνεται αμέσως, επειδή μάταια σε πολιορκεί.

http://theomitoros.blogspot.gr/2013/04/blog-post_17.html

ΣΤ. Ο ωραίος λόγος, ο άλατι ηρυμένος (του Μητροπολίτου Μεσσηνίας Νικολάου Χατζηνικολάου)

Φεβρουάριος τοῦ 1988. Στίς Καρυές κάνει ἄρκετό κρύο. Ἦχει σημαντικό ὑψόμετρο· ἔχει καί ὑγρασία πού δυσκολεύει τὰ πράγματα. Σήμερα ὅμως εἶναι ξερός ὁ καιρός. Ἦχει κι ἓνα ἀεράκι πού ἂν εἶσαι καλά ντυμένος τό ἀπολαμβάνεις. Εἶναι ἀπόγευμα. Μόλις ἔπεσε ὁ ἥλιος πίσω ἀπό τό βουνό. Προχωροῦμε στό μονοπάτι μαζί μέ τόν π. Παῖσιο. Στόν δρόμο συναντοῦμε τόν π. Καλλίνικο ἀπό τή Σκήτη τοῦ Κουτλουμουσίου.

Φθάνουμε στό ξύλινο γεφυράκι του. Γύρω μας φουντουκιές γυμνές χωρίς φύλλα. Μόνο κλαδιά.

«Μπά, ποιός ἔφερε μανταρίνια;», ρωτᾷ ἐκπληκτός ὁ π. Παῖσιος.

Στό βάθος, σέ ἀπόσταση μεγαλύτερη ἀπό ἐξήντα μέτρα, διακρίνεται ἡ πόρτα τῆς αὐλῆς του καί κάτι πού ροδίζει στή βάση της, ἴσως νά 'ναί χρώματος πορτοκαλί. Ἡ ἀπόσταση δέν ἀφήνει περιθώρια γιά περισσότερες λεπτομέρειες. Σέ λίγη ὥρα πλησιάζουμε. Πράγματι, βλέπουμε μία μεγάλη σακούλα διαφανή, πορτοκαλί χρώματος, γεμάτη μανταρίνια. Πού τὰ εἶδε ὁ ἄνθρωπος! Πώς διέκρινε ὅτι εἶναι μανταρίνια καί ὄχι πορτοκάλια! Ἀφοῦ δέ καί ἡ σακούλα εἶναι πορτοκαλί, θά μπορούσε νά περιεῖχε καί μήλα.

«Πώς μ' ἀρέσουν τὰ μανταρίνια!», λέει μέ ἐμφανῶς προσποιητή λαιμαργία, ὁ γέροντας. «Θά κρατήσω γιά τόν ἑαυτό μου τρία... Καλύτερα, ἄς τὰ κάνω πέντε... Μιά πού βρήκα τήν εὐκαιρία, θά πάρω ἑπτὰ», λέει μέ ἓνα πολύ χαριτωμένο χαμόγελο καί σταματᾷ.

«Πάρε τὰ ὑπόλοιπα, π. Καλλίνικε, καί πήγαινε τα ἀπέναντι στόν γερό-Ἰωσήφ».

Ὁ γερό-Ἰωσήφ ἦταν ἓνα γεροντάκι στήν Κουτλουμουσιανή Σκήτη, 103 ἐτῶν, πού ὅμως καθημερινά καλλιεργοῦσε τόν κῆπο του. Ὁ π. Καλλίνικος ἔβαλε σχῆμα, ζήτησε εὐλογία καί ἔφυγε. Ἐμεῖς μέ τόν π. Παῖσιο μπήκαμε στό καλυβάκι του. Καθίσαμε στό ἓνα κελλί καί μοῦ ζήτησε νά τοῦ διαβάσω κάτι χειρόγραφα κείμενά του. Πέρασαν περίπου εἴκοσι λεπτά καί χτυπάει τό σίδηρο τῆς αὐλόπορτας. Κάποιοι ἤλθαν γιά νά τόν συναντήσουν.

«Νά ἀνοίξω, γέροντα;», ρωτῶ.

«Ἄσε καλύτερα. Ἄν εἶναι περίεργοι θά φύγουν. Ἄν εἶναι πονεμένοι ἢ διψασμένοι θά ἐπιμείνουν».

Συνεχίζουμε τήν ἀνάγνωση. Σέ λίγα λεπτά ξαναχτυπάει τό σίδηρο.

«Τί κάνουμε τώρα, γέροντα;». ξαναρωτῶ. Στό παράθυρό του, ἀντί κουρτίνας κρεμόταν ἓνα κομμάτι ἀπό σεντόνι.

«Κοίτα λοξά, νά μήν σέ δοῦν καί δές πόσοι εἶναι», μοῦ λέγει.

«Δέν μπορῶ νά τοὺς μετρήσω, δέν φαίνονται», ἀπαντῶ.

«Καλά, δέν ξέρεις οὔτε ἀριθμητική; Τί ἔκανες τόσα χρόνια στήν Ἀμερική; Ἄς περιμένουμε, αὐτοί θά ξαναχτυπήσουν». Πράγματι, σέ λίγα λεπτά, χτυποῦν γιά τρίτη φορά.

«Τώρα θά προσπαθῶ ἑγώ νά τοὺς μετρήσω. Μπορεῖ νά μήν τελείωσα τό Δημοτικό, ἀλλά θά τὰ καταφέρω», μοῦ λέγει. Σηκώνεται καί ἀνοίγει τήν πόρτα τῆς καλύβας.

«Τί πάθατε. παλικάρια, τέτοια ὥρα; Τί ἤλθατε νά κάνετε;».

«Πάτερ, θέλουμε λίγο νά σᾶς δοῦμε. Γίνεται;».

«Νά μέ δεῖτε γίνεται. Ἀλλά τί θά βροῦμε νά σᾶς κεράσουμε. Πόσοι εἶστε; Γιά νά σᾶς μετρήσω ἓνας, δύο... ἑπτὰ.

Γιά νά δῶ τί θά βροῦμε στό μαγαζί, τέτοια ὥρα». Μπαίνει μέσα καί ἐπιστρέφει μέ τὰ ἑπτὰ μανταρίνια.

Τί φοβερὸς ἄνθρωπος, σκέπτομαι ἐκπληκτός ἀπό μέσα. Πού τό ἤξερε καί κράτησε τὰ μανταρίνια! Τό προγνώριζε; Τόν φώτισε ὁ Θεός χωρίς αὐτός νά τό συνειδητοποιεῖ;

«Ἀπό ποῦ ἔρχεσθε, παλικάρια;», ρωτᾷ μέ ἐνδιαφέρον.

«Εἴμαστε ἀπό τήν Ἀθήνα. Καί ὁ Bruce μέ τόν John ἀπό τήν Ἀμερική».

«Ἀπό τήν Ἀμερική; Μά ἂν τοὺς κεράσουμε ἓνα μανταρίνι, αὐτοί θά μάς ρεζιλέψουν σέ ὅλο τόν κόσμο. Γιά νά βροῦμε κάτι Ἀμερικάνικο στό... supermarket».

Ξαναμπαίνει μέσα καί ἐπιστρέφει μέ ἓνα πακέτο ἀμερικάνικα μπισκότα καί ἓνα κουτί ξηρούς καρπούς διαφόρων εἰδῶν Planters, τῆς πρῆς φημισμένης δηλαδή μάρκας στήν Ἀμερική. Ἐκπληκτοί αὐτοί ἐκφράζουν τόν θαυμασμό καί τόν ἐντυπωσιασμό τους.

«Πάτερ, τί συμβολίζει τό τάλαντο πού χτυποῦν στά μοναστήρια;», ρωτᾷ δειλά ὁ ἓνας.

«Δέν ξέρω τί συμβολίζει. Οὔτε καί ἔχει καμιά σημασία. Αὐτό πού ἔχει ἄξια δέν εἶναι νά χτυπάει κάνεις τό τάλαντο τοῦ μοναστηρίου, ἀλλά νά πολλαπλασιάζει τό τάλαντο τοῦ Θεοῦ. Ἀκούστε, παιδιά! Ἐπειδὴ ἡ ὥρα πέρασε, πρέπει νά πηγαίνετε. Ἐνα μόνο νά πῶ: τό πρόβλημα μέ τοὺς Ἀμερικάνους εἶναι ὅτι στά Ἀγγλικά τό "ἐγώ" γράφεται πάντοτε μέ κεφαλαῖο, ἐνῶ ἐμεῖς στήν Ἑλλάδα τό γράφουμε πότε-πότε καί μέ μικρό».

Γέλασαν μέ τή χαριτωμένη παρατήρηση καί ρωτοῦν οἱ Ἀμερικάνοι:

«Αὐτό τί σημαίνει; Ἐμεῖς τί πρέπει νά κάνουμε;».

«Νά διαγράψετε τό "ἐγώ" ἀπό τό λεξιλόγιό σας, παιδιά. Ὁ ἐγωισμὸς εἶναι ὁ μεγάλος μας ἐχθρὸς. Αὐτόν πρέπει νά πολεμήσουμε ὅλοι ἀνεξαιρέτως»

Ἡ ἀγιότητα ἔχει μία εὐγένεια, μία λεπτότητα, μία χάρη πάνω της. Δέν εἶπε σοφίες οὔτε θεολογίες οὔτε ἔκανε

έντυπωσιακές άποκαλύψεις. Γέμισε όμως όλων τήν καρδιά. Προνόησε διακριτικά, κάλυψε τό χάρισμά του, εύγενικά κέρασε τούς έπισκέπτες του, όμορφα πρωτοτύπησε μέ τόν τρόπο του, οίκοδόμησε μέ τόν λόγο του, άνέπαυσε μέ τήν παρουσία του. Χωρίς νά προσπαθει νά πείσει γιά κάτι κανέναν, πείθει γιά τά πιό μεγάλα όλους. Δίπλα του φωτίζεσαι, χάρεσαι, αναπαύεσαι. Αίσθάνεσαι σάν τή Μαρία «παρά τούς πόδας του Ίησού». Σάν τούς άποστόλους στό όρος τής θείας Μεταμορφώσεως -δέν θέλεις νά ξεκολλήσεις μέ τίποτα.
<http://www.agiazoni.gr/article.php?id=70730664565342783668>

Ζ. 25 καλοί τρόποι που τα παιδιά πρέπει να γνωρίζουν

Καταρχήν, να ξεκαθαρίσουμε πως πολλές φορές τα παιδιά συμπεριφέρονται αγενώς, χωρίς να το επιδιώκουν. Δεν γνωρίζουν πως δεν είναι ευγενικό να διακόπτουν, να σκαλίζουν την μύτη τους δημόσια ή να παρατηρούν μεγαλόφωνα πως η κυρία που περπατάει μπροστά έχει τεράστια οπίσθια. Καλό, λοιπόν, θα ήταν να το βοηθήσετε να συμπεριφέρεται κοινωνικώς αποδεκτά με τους ακόλουθους εύκολους, αν και απαραίτητους, καλούς τρόπους.

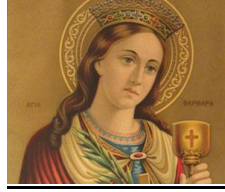
Φυσικά, δεν μιλάμε για το να κάθεται με ίσια την πλάτη, να μην ακουμπάει τους αγκώνες στο τραπέζι και να σηκώνει το μικρό δαχτυλάκι καθώς πίνει τσάι, αλλά :

1. **Όταν ζητάς κάτι να λες «παρακαλώ».**
2. **Όταν σου δίνουν κάτι να λες «ευχαριστώ».**
3. **Μην διακόπτεις τους μεγάλους όταν μιλούν μεταξύ τους, εκτός κι αν είναι απόλυτη ανάγκη. Θα σε προσέξουν και θα σου δώσουν τον λόγο.**
4. **Εάν θες να ζητήσεις την προσοχή κάποιου άμεσα, ο πιο ευγενικός τρόπος είναι να πεις «Συγγνώμη».**
5. **Εάν έχεις αμφιβολίες για κάτι που πρόκειται να κάνεις, ζήτη πρώτα την άδεια να το κάνεις. Θα σε γλιτώσει από μπελάδες!**
6. **Ο κόσμος δεν ενδιαφέρεται για το τι δεν σου αρέσει. Κράτα τις αρνητικές απόψεις για τον εαυτό σου ή ανάμεσα σε εσένα και τους φίλους σου και μακριά από τα αυτιά των μεγάλων. Ποιος, άλλωστε, συντάχθηκε ποτέ με τον Γκρινιάρη στο «Μου τη δίνουν τα Στρουμφάκια»;!**
7. **Μην σχολιάζεις την εξωτερική εμφάνιση κάποιου, εκτός κι αν πρόκειται για κομπλιμέντο. Τα τελευταία είναι πάντα ευπρόσδεκτα!**
8. **Εάν κάποιος σε ρωτήσει «Τι κάνεις;», απάντησε και μετά ρώτα τον κι εσύ.**
9. **Εάν περάσεις χρόνο σε ένα φιλικό σπίτι, μην ξεχάσεις να ευχαριστήσεις για την φιλοξενία και να πεις πόσο καλά πέρασες.**
10. **Χτύπα τις κλειστές πόρτες και περίμενε** να σου δώσει κάποιος την άδεια να μπεις. Εάν ο χώρος είναι κοινής χρήσης και περάσει κάποιος χρόνος χωρίς να λάβεις απάντηση, μπορείς να εισέλθεις.
11. **Όταν καλείς κάποιον στο τηλέφωνο και δεν το σηκώσει ο ίδιος, μην βιαστείς να τον ζητήσεις. Χαιρέτα, συστήσου και μετά ζήτη ευγενικά εάν μπορείς να μιλήσεις με το πρόσωπο που σε ενδιαφέρει.**
12. **Να εκτιμάς και να λες «ευχαριστώ»** για κάθε δώρο που λαμβάνεις, ασχέτως με το εάν σου αρέσει ή όχι, ήταν αυτό που ήθελες ή έχεις ακριβώς το ίδιο.
13. **Μην βρίζεις γενικά, αλλά κυρίως μπροστά σε μεγαλύτερους. Εκείνοι γνωρίζουν ήδη αυτές τις λέξεις και δεν τις βρίσκουν καθόλου ενδιαφέρουσες ή ευχάριστες.**
14. **Μην αποκαλείς τους γύρω σου με απρεπείς χαρακτηρισμούς, βρισιές ή παρατσούκλια.**
15. **Μην κοροϊδεύεις τους γύρω σου για κανέναν λόγο. Η κοροϊδία φανερώνει πως είσαι αδύναμος, αλλά και το να συσπειρώνεσαι εναντίον κάποιου είναι απάνθρωπο.**
16. **Ακόμα κι αν μια παράσταση ή μια συνάντηση είναι βαρετή, κάτσε ήσυχα και προσποιήσου πως ενδιαφέρεσαι. Οι ηθοποιοί ή οι διοργανωτές κάνουν ό,τι μπορούν για να περάσεις καλά.**
17. **Εάν πέσεις πάνω σε κάποιον, τον πατήσεις, τον σκουντήξεις [...] μην ξεχάσεις να πεις «συγγνώμη».**
18. **Κάλυψε το στόμα σου όταν βήχεις ή φτερνίζεσαι και μην σκαλίζεις την μύτη σου δημοσίως.**
19. **Καθώς περνάς από μία πόρτα, έλεγξε μήπως μπορείς να την κρατήσεις ανοιχτή για κάποιον που ακολουθεί.**
20. **Εάν συναντήσεις κάποιον γονιό, δάσκαλο ή γείτονα που εργάζεται πάνω σε κάτι, πρόσφερε του βοήθεια. Εάν δεχθεί, ίσως μάθεις κάτι καινούργιο.**
21. **Εάν κάποιος ενήλικας σου ζητήσει βοήθεια, κάντο με χαμόγελο και χωρίς να δυσανασχετείς.**
22. **Όταν κάποιος σε βοηθήσει, πες «ευχαριστώ».** Εάν το κάνεις υπάρχουν μεγαλύτερες πιθανότητες να σε ξαναβοηθήσει, ιδίως όταν πρόκειται για δάσκαλο.
23. **Όταν τρως χρησιμοποίησε τα μαχαιροπήρουνα σου σωστά. Εάν δεν ξέρεις πως, παρακολούθησε πως το κάνουν οι μεγαλύτεροι ή ζήτη από τους γονείς σου να σε βοηθήσουν.**

24. **Στο τραπέζι βάλε την πετσέτα** στην ποδιά σου ή κράτα την κοντά σου για να την χρησιμοποιήσεις όταν την χρειάζεσαι. Τα μανίκια και τα ρούχα δεν είναι μέρη για να σκουπίζεσαι και τα δάχτυλα δεν είναι σωστό να τα γλύφεις.

25. **Τέλος, μην τεντώνεσαι για να πιάσεις** τις πιατέλες ή το νερό στο τραπέζι. Ζήτα από κάποιον που τα φτάνει να στα δώσει.

<http://www.happyparenting.gr/parenting/%C>

Η. Η γλώσσα πρέπει να είναι αληθινή (η Αγία Βαρβάρα)

Η Αγία Βαρβάρα έζησε κατά τους χρόνους του αυτοκράτορος Μαξιμιανού (286 - 305 μ.Χ.) και ήταν κόρη του ειδωλολάτρη Διοσκόρου ο οποίος ήταν από τους πιο πλούσιους ειδωλολάτρες της Ηλιουπόλεως. Ο πατέρας της λόγω της σωματικής ωραιότητας της Αγίας, την φύλαγε κλεισμένη εντός πύργου. Δεν γνωρίζουμε που διδάχθηκε τις χριστιανικές αλήθειες, καθώς ο πατέρας της ήταν φανατικός ειδωλολάτρες, λόγος για τον οποίο άλλωστε προσπάθησε να κρατήσει κρυφή την πίστη της στον Τριαδικό Θεό. Ένα τυχαίο περιστατικό, όμως, την πρόδωσε. Ο πατέρας της πληροφορήθηκε από τεχνίτες ότι η Αγία ζήτησε να τις ανοίξουν τρία παράθυρα στον πύργο όπου ήταν έγκλειστη, στο όνομα της Αγίας Τριάδος και, έτσι, βεβαιώθηκε ότι η κόρη του είχε γίνει Χριστιανή. Εξοργίσθηκε τόσο που την κυνήγησε εντός του πύργου με το ξίφος του για να την φονεύσει. Η Αγία κατέφυγε στα όρη, αλλά ο πατέρας της την συνέλαβε και την παρέδωσε στον τοπικό άρχοντα, Μαρκιανό, κατηγορώντας την για την πίστη της. Όταν ανακρίθηκε, ομολόγησε με παρρησία την πίστη της στον Χριστό και καθύβρισε τα είδωλα. Μετά από φρικτά βασανιστήρια, διεπομπέφθη γυμνή στην πόλη και τέλος σφαγιάστηκε από τον ίδιο τον πατέρα της. Την στιγμή όμως που είχε αποτελειώσει το έγκλημά του, έπεσε νεκρός χτυπημένος από κεραυνό κατά θεία δίκη. Η σύναξη της Αγίας ετελείτο στο μαρτύριο αυτής, στον Βασιλίσκο πλησίον της αγίας Ζηναΐδος.

Την 1η Ιουνίου 2003 μ.Χ., μετά από ενέργειες του Αρχιεπισκόπου Αθηνών Χριστοδούλου προς την Ρωμαιοκαθολική Επισκοπή της Βενετίας και τον Επίσκοπό της Άγγελο Scolla, δόθηκε μέρος των Λειψάνων της Αγίας στην Εκκλησία της Ελλάδος. Το Λείψανο παραλήφθηκε με τις δέουσες τιμές από τον Γενικό Διευθυντή της Αποστολικής Διακονίας Επίσκοπο Φαναρίου Αγαθάγγελο και κατατέθηκε στο ομώνυμο Προσκύνημα του Δήμου Αγίας Βαρβάρας Αττικής.

Η Αγία Βαρβάρα θεωρείται όχι μόνο στην Ελλάδα αλλά και σ' άλλες Χώρες Αγία προστάτις πυροβολικού. Στην Ελλάδα καθιερώθηκε ως Προστάτις του όπλου αυτού το 1828 μ.Χ. όπου και αναφέρεται η πρώτη σχετική τελετή με δοξολογία και παράθεση στη συνέχεια γεύματος όπου έλαβαν μέρος αξιωματικοί και οπλίτες πυροβολητές.

Θ. Κόκαλα δεν έχει και κόκαλα τσακίζει

Ο λαός μας δεν έχει άδικο γι' αυτή την παροιμία. Ας τη θυμόμαστε κάθε φορά που πάνε να πούμε κάτι κακό στον άλλον, να τον βρίσουμε, να τον προσβάλουμε. Ας είμαστε αληθινοί και ό,τι λέμε να βγαίνει από την καρδιά μας, την οποία μπορούμε με τη βοήθεια του Θεού και τη ζωή της Εκκλησίας να τη γεμίσουμε με αγάπη.

Μπορώ να ζήσω τον Θεό;

A. Το Δείπνο και οι αρνητές του (Λουκ. ιδ' 16-24)

Είπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· Ἐπιείκει τις ἐποίησε δεῖπνον μέγα καὶ ἐκάλεσε πολλούς· καὶ ἀπέστειλε τὸν δούλον αὐτοῦ τῇ ὥρα τοῦ δείπνου εἰπεῖν τοῖς κεκλημένοις· Ἔρχεσθε, ὅτι ἤδη ἔτοιμά ἐστι πάντα. Καὶ ἤρξαντο ἀπὸ μιᾶς παραιτεῖσθαι πάντες. Ὁ πρῶτος εἶπεν αὐτῷ· Ἄγρον ἠγόρασα, καὶ ἔχω ἀνάγκην ἐξελεῖν καὶ ἰδεῖν αὐτόν· ἐρωτῶ σε, ἔχε με παρητημένον. Καὶ ἕτερος εἶπε· Ζεύγη βοῶν ἠγόρασα πέντε, καὶ πορεύομαι δοκιμάσαι αὐτά· ἐρωτῶ σε, ἔχε με παρητημένον. Καὶ ἕτερος εἶπε· Γυναίκα ἔγημα, καὶ διὰ τοῦτο οὐ δύναμαι ἐλθεῖν. Καὶ παραγενόμενος ὁ δούλος ἐκεῖνος ἀπήγγειλε τῷ κυρίῳ αὐτοῦ ταῦτα. Τότε ὀργισθεὶς ὁ οἰκοδεσπότης εἶπε τῷ δούλῳ αὐτοῦ· Ἐξελθε ταχέως εἰς τὰς πλατείας καὶ ῥύμας τῆς πόλεως, καὶ τοὺς πτωχοὺς καὶ ἀναπήρους καὶ χωλοὺς καὶ τυφλοὺς εἰσάγαγε ὧδε. Καὶ εἶπεν ὁ δούλος· Κύριε, γέγονεν ὡς ἐπέταξας, καὶ ἔτι τόπος ἐστί. Καὶ εἶπεν ὁ κύριος πρὸς τὸν δούλον· Ἐξελθε εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ φραγμοὺς καὶ ἀνάγκασον εἰσελθεῖν, ἵνα γεμισθῇ ὁ οἶκός μου. Λέγω γὰρ ὑμῖν ὅτι οὐδεὶς τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῶν κεκλημένων γεύσεται μου τοῦ δείπνου. Πολλοὶ γὰρ εἰσι κλητοί, ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί.

Απόδοση σε ἀπλή γλῶσσα

Εἶπε ὁ Κύριος αὐτῇ τὴν παραβολή· «Ἐνας ἄνθρωπος ἐτοίμασε μεγάλο δεῖπνο καὶ κάλεσε πολλούς. Ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα τοῦ δείπνου, ἔστειλε τὸν δούλο του νὰ πει τοὺς καλεσμένους· «ἔλατε, ὅλα εἶναι πιὰ ἔτοιμα». Τότε ἄρχισαν, ὁ ἓνας μετὰ τὸν ἄλλο, νὰ βρίσκουν δικαιολογίες· Ὁ πρῶτος τοῦ εἶπε· «ἔχω ἀγοράσει ἓνα χωράφι καὶ πρέπει νὰ πάω νὰ τὸ δῶ· σὲ παρακαλῶ, θεώρησέ με δικαιολογημένον». Ἄλλος τοῦ εἶπε· «ἔχω ἀγοράσει πέντε ζευγάρια βόδια καὶ πάω νὰ τὰ δοκιμάσω· σὲ παρακαλῶ, δικαιολόγησέ με». Κι ἓνας ἄλλος τοῦ εἶπε· «εἶμαι νιόπαντρος καὶ γι' αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ ἔρθω». Γύρισε ὁ δούλος ἐκεῖνος καὶ τὰ εἶπε αὐτὰ στὸν κύριό του. Τότε ὁ οἰκοδεσπότης ὀργισμένος εἶπε στὸν δούλο του· «πήγαινε γρήγορα στὶς πλατεῖες καὶ στοὺς δρόμους τῆς πόλης καὶ φέρε μέσα τοὺς φτωχοὺς, τοὺς ἀνάπηρους, τοὺς κουτσοὺς καὶ τοὺς τυφλοὺς». Ὅταν γύρισε ὁ δούλος τοῦ εἶπε· «κύριε, αὐτὸ ποὺ πρόσταξες ἔγινε καὶ ὑπάρχει ἀκόμη χώρος». Εἶπε πάλι ὁ κύριος στὸν δούλο· «πήγαινε ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη στοὺς δρόμους καὶ στὰ μονοπάτια κι ἀνάγκασέ τους νὰ ἔρθουν, γιὰ νὰ γεμίσει τὸ σπίτι μου· γιατί σὰς βεβαιώνω πὼς κανένας ἀπὸ κείνους ποὺ κάλεσα δὲν θὰ γευτεῖ τὸ δεῖπνο μου». Γιατί, πολλοὶ εἶναι οἱ καλεσμένοι, λίγοι ὅμως οἱ ἐκλεκτοί».

B. Ερμηνευτικά σχόλια

Ἐνας ἄνθρωπος: Ὁ ἄνθρωπος, ὁ Δεσπότης ποὺ προσκαλεῖ τοὺς ἀνθρώπους νὰ δειπνήσουν μαζί Του εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Θεός, ποὺ μας καλεῖ στὴν Ἐκκλησία νὰ Τον γνωρίσουμε, νὰ Τον ἀγαπήσουμε, νὰ Τον κοινωήσουμε.

Δείπνο: τὸ δεῖπνο συμβολίζει στὴν παραβολή τὴ θεία Ευχαριστία ποὺ τελούμε στὴν Ἐκκλησία μας καὶ εἶναι ἡ στιγμή ποὺ κοινωάμε τὸν ἴδιο τὸν Χριστό, τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα Του, εἶναι ἡ στιγμή ποὺ δείχνουμε πραγματικά ὅτι Τον ἀγαπάμε καὶ θέλουμε νὰ Τον βάλουμε στὴν καρδιά μας.

Αγόρασα χωράφι: ὁ πρῶτος καλεσμένος ἀπαντᾷ ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ποὺ πιο πολὺ ἀπὸ ὅλα στὴ ζωὴ τους νοιάζονται γιὰ τὰ υλικά τους ἀγαθὰ καὶ ξεχνοῦν νὰ φροντίσουν τὴν ψυχὴ τους. Σκέφτονται συνεχῶς πὼς θὰ αὐξήσουν τὰ πλούτη τους. Ἔτσι, δὲν τους ενδιαφέρει νὰ ζήσουν τὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας μας, τὴ βλέπουν σαν μιὰ βαρετὴ υποχρέωση ἀπὸ τὴν ὁποία προσπαθοῦν νὰ ξεφύγουν, χωρὶς νὰ ἔχουν τὸ θάρρος εὐλικρινὰ νὰ ἀρνηθοῦν.

Αγόρασα πέντε ζευγάρια βόδια: ὁ δεύτερος καλεσμένος εἶναι αὐτὸς ποὺ θέλει μόνον νὰ παίρνει ευχαρίστηση με τὶς αισθήσεις του, χωρὶς νὰ δίνει τὴν καρδιά του. Ενδιαφέρεται νὰ τρῶει, νὰ πίνει, νὰ διασκεδάζει, νὰ γλεντᾷ τὴ ζωὴ του μόνος, χωρὶς νὰ μοιράζεται. Δε χαίρεται με τὸ νὰ μοιράζεται καὶ νὰ δίνει, ἀλλὰ μόνον παίρνοντας ευχαρίστηση. Δε ζητᾷ τὴ ζεστασιά τῆς ἀγάπης, ἀλλὰ τὴν ἀπόλαυση.

Ἐκανα τὸ γάμο μου: ὁ τρίτος καλεσμένος ἀπαντᾷ ὅπως θὰ ἀπαντοῦσαν ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι ποὺ σημαντικότερο πράγμα στὴ ζωὴ τους, πάντως καὶ ἀπὸ τὸν Θεό, ἔχουν τὴ φροντίδα τῆς οἰκογένειάς τους καὶ τὶς στενές τους σχέσεις. Δὲν τους νοιάζει νὰ μπουν στὴν Ἐκκλησία, γιατί τους ἀρκεῖ ποὺ ἔχουν συγγενεῖς καὶ φίλος. Ὁ Θεός εἶναι περὶ τοῦ γι' αὐτούς, ἴσως νὰ τὸν ἀναζητήσουν ὅταν θὰ ἔχουν ἀνάγκη νὰ τοῦ ζητήσουν κάτι, μίαν ἀγάπη.

Τότε θυμῶσε ὁ κύριος: ὁ Θεός δὲ θυμῶνει ἀν δε θέλουμε νὰ εἴμαστε κοντὰ Του, γιατί μας θέλει ἐλεύθερους καὶ ἀπὸ ἀγάπη νὰ τὸν πλησιάσουμε μέσα στὴν Ἐκκλησία. Λυπᾶται ὅμως ὁ Χριστός, γιατί ὁ ἐγωισμὸς καὶ ἡ ἀδιαφορία μας δὲ μας ἀφήνουν νὰ καταλάβουμε τὴν ἀγάπη Του. Με τὴν ἐκφραση αὐτὴ ποὺ ταιριάζει περισσότερο στοὺς ἀνθρώπους ὁ Χριστός θέλει νὰ μας δείξει ὅτι τελικὰ ὁ Θεός, ὅταν βλέπει τὴ δικὴ μας ἀδιαφορία καὶ ἀπάθεια, δὲν

θα επιμείνει. Θα στείλει το μήνυμα του Ευαγγελίου σε άλλους ανθρώπους, για να τους δώσει αυτό που αρνούμαστε εμείς να λάβουμε, δηλαδή τον Ίδιο.

Έβγα και φέρε εδώ μέσα όλους: η κίνηση αυτή του Δεσπότη είναι πολύ σπουδαία, γιατί δείχνει ότι ο Χριστός στην Εκκλησία μάς θέλει όλους χωρίς να κάνει διαχωρισμούς ανάμεσα σε φτωχούς και πλούσιους, μορφωμένους και αμόρφωτους, καλούς και κακούς. Θέλει όλοι να Τον κοινωνούμε στο Δείπνο της Θείας Λειτουργίας και να ζούμε ενωμένοι με αγάπη. Θέλει όλοι να έχουμε τη χαρά της Εκκλησίας μας. Όσοι ήταν στις πλατείες ήταν οι περιφρονημένοι από τους Ιουδαίους, οι περιθωριακοί, οι αμαρτωλοί. Όσοι ήταν έξω από την πόλη ήταν οι ξένοι και οι ειδωλολάτρες. Ο Χριστός είναι για όλους.

Πολλοί οι καλεσμένοι, λίγοι οι διαλεχτοί: ο Χριστός λέει αυτή την κουβέντα, όχι γιατί Αυτός θα διαλέξει λίγους και καλούς να τους βάλει στη Βασιλεία Του, αλλά γιατί γνωρίζει πως λίγοι είναι οι άνθρωποι που πραγματικά θα Τον Αγαπήσουν και θα θέλουν να είναι από τώρα και για πάντα κοντά Του μέσα στην Εκκλησία Του. Κάθε Λειτουργία είναι ένα δείπνο στο οποίο ο Χριστός μας καλεί. Η πρόσκλησή Του είναι για να Τον κοινωνήσουμε, να Τον βάλουμε στην καρδιά μας και να αγαπήσουμε Τον Ίδιο, αλλά και όλο τον κόσμο. Στην Εκκλησία οι άνθρωποι είμαστε ενωμένοι και αυτό δεν είναι δικό μας κατόρθωμα, αλλά ένα θαύμα, γιατί όσες διαφορές και να έχουμε δε μας χωρίζουν, δεν παγώνουν την καρδιά μας, δε ζούμε μόνο για να περνάμε καλά εμείς, αλλά και οι άλλοι. Αυτό το θαύμα είναι η αγάπη του Χριστού που μας θέλει όλους με χαρά να ζούμε κοντά Του. Από την μικρή μας ηλικία να προσπαθούμε να χαιρόμαστε τη Θεία Λειτουργία. Να διώχνουμε τη σκέψη μας τους λογισμούς οι οποίοι δεν μας επιτρέπουν να χαρούμε την προσευχή, μας κάνουν να θέλουμε να πειράζουμε ο ένας τον άλλο, να μην μπορούμε να σταθούμε στη θέση μας, να θέλουμε να μιλήσουμε με τους άλλους. Να μάθουμε να νικάμε τον περισπασμό, όπως λέγεται, του νου και της καρδιάς, και να ζούμε τη χαρά και την αγάπη και την προσευχή για όλους τους ανθρώπους. Να συγχωρούμε πριν κοινωνήσουμε όσους μας έχουν πειράξει. Και να φεύγουμε από την εκκλησία με τη χαρά και τη ζωή που είναι και μας δίνει ο Χριστός.

Γ. Η Θεία Λειτουργία ο τρόπος που ζούμε τον Θεό

Ένα από τα μεγάλα ερωτήματα τα οποία έχουμε στη ζωή μας είναι το αν μπορούμε να συναντήσουμε τον Θεό. Μπορούμε να Τον ζήσουμε; Το μυαλό και οι αισθήσεις μας μάς λένε ότι ζούμε κάποιον όταν τον δούμε, όταν αισθανθούμε την παρουσία του, όταν τον αγγίξουμε. Αν αυτό δε γίνεται, πρέπει να εμπιστευθούμε κάποιους που τον έχουν ζήσει. Όταν πρόκειται όμως για τον Θεό υπάρχει μία διαφορά. Ο Θεός είναι πανταχού παρών και τα πάντα πληρών, όμως οι αισθήσεις μας δεν μπορούν να Τον προσεγγίσουν, διότι είναι πνεύμα. Είναι όμως μόνο έτσι;

Η Εκκλησία πιστεύει στον Χριστό, τον Θεό που έγινε άνθρωπος. Και αυτό σημαίνει ότι τον Χριστό τον είδαν άνθρωποι, Τον άγγιξαν, τον ψηλάφησαν, τον άκουσαν. Ίσως να μην ήταν βέβαιοι όταν είχαν αυτή την κοινωνία μαζί του ότι ήταν ο Θεός. Όμως είχαν πάρει σημάδια με τα θαύματα, με την διδασκαλία Του που ήταν η πιο ξεχωριστή από όλες όσες είχαν ακουστεί στην ιστορία του κόσμου, αλλά και από το γεγονός ότι δεν ήρθε να επιβληθεί με τη δύναμη, αλλά ήρθε για να διδάξει τον δρόμο της αγάπης και της αλήθειας. Και βεβαίως, όσοι Τον έζησαν στον Σταυρό, Τον είδαν και αναστημένο, όπως επίσης Τον είδαν να αναλαμβάνεται στους ουραμούς. Εκείνος είπε στους ανθρώπους ότι όποιος κοινωνεί το σώμα Του και το αίμα Του στο ψωμί και το κρασί του μυστικού δείπνου και της θείας λειτουργίας, που αποτελεί τη συνέχειά του στη ζωή της Εκκλησίας, μένει στη σχέση μαζί Του και Εκείνος στον κοινωνούντα. Γι' αυτό και τον Θεό μπορούμε να Τον ζήσουμε κάθε φορά που κοινωνούμε με φόβο Θεού, με πίστη, με αγάπη.

Όταν κοινωνούμε γινόμαστε ένα με τον Θεό στο πρόσωπο του Χριστού. Η καρδιά μας και η ψυχή μας ζεσταίνονται με μία μυστική χαρά, ότι ο Θεός εισέρχεται στην ύπαρξή μας, όχι στην θεωρία, αλλά γίνεται η τροφή μας που μας δίνει άφεση αμαρτιών και αιώνια ζωή. Γι' αυτό και η Θεία Κοινωνία είναι ο τρόπος με τον οποίο βλέπουμε, ζούμε, γευόμαστε τον Θεό. Αν η καρδιά μας είναι έτοιμη, αν αγαπά τους άλλους, αν έχει συγχωρέσει, αν έχει ελπίδα αθανασίας και χαρά, τότε η θεία κοινωνία ενεργεί μέσα μας εν Αγίω Πνεύματι.

Δεν μιλάμε για έναν Θεό απρόσιτο λοιπόν, αλλά γι' Αυτόν που γίνεται ένα με μας στο μυστήριο της θείας Ευχαριστίας. Γι' αυτό και η ζωή της Εκκλησίας στηρίζεται στο μυστήριο της θείας ευχαριστίας, στον εκκλησιασμό, στο να αφήνουμε τον Χριστό να μας αγιάζει και να μας δίνει ελπίδα.

Η Θεία Λειτουργία τελικά είναι ο τρόπος που ζούμε τον Θεό και την ίδια στιγμή η ευκαιρία να εκφράσουμε υπεύθυνα και δυναμικά την αγάπη μας προς τον πλησίον μας, με τον οποίο γινόμαστε ένα, αφού κοινωνούμε όλοι από το κοινό ποτήριο της ευχαριστίας. Ας μην λησμονούμε αυτόν τον δρόμο, ο οποίος θα κρατήσει για πάτα, δηλαδή να ζούμε τον Θεό. Ας αφήσουμε την υπερβολική ενασχόληση με το μυαλό κατά μέρος και ας αφεθούμε στην αγάπη του Χριστού! Το ίδιο να κάνουμε και με όλες τις άλλες απασχολήσεις, οι οποίες έκαναν τους προσκεκλημένους στο δείπνο της βασιλείας να το αρνηθούν και τελικά να μείνουν μακριά από τον Θεό!

Δ. Πώς να προσερχόμαστε στη θεία κοινωνία; (άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος)

Και σαν έρθει η στιγμή της θείας Κοινωνίας και πρόκειται να πλησιάσεις την αγία Τράπεζα, πίστευε ακλόνητα πως εκεί είναι παρών ο Χριστός, ο Βασιλιάς των όλων. Όταν δεις τον ιερέα να σου προσφέρει το σώμα και το αίμα του Κυρίου, μη νομίσεις ότι ο ιερέας το κάνει αυτό, αλλά πίστευε ότι το χέρι που απλώνεται είναι του Χριστού. Αυτός που λάμπρυνε με την παρουσία Του την τράπεζα του Μυστικού Δείπνου, Αυτός και τώρα διακοσμεί την Τράπεζα της θείας Λειτουργίας. Παραβρίσκεται πραγματικά και ξετάζει του καθενός την προαίρεση και παρατηρεί ποιός πλησιάζει με ευλάβεια ταιριαστή στο άγιο Μυστήριο, ποιός με πονηρή συνείδηση, με σκέψεις βρωμερές και ακάθαρτες, με πράξεις μολυσμένες. Αναλογίσου, λοιπόν, κι εσύ ποιό ελάττωμά σου διόρθωσε, ποιάν αρετή κατόρθωσε, ποιάν αμαρτία έσβησε με την εξομολόγηση, σε τι έγινες καλύτερος. Αν η συνείδησή σου σε πληροφορεί ότι φρόντισες αρκετά για την επούλωση των ψυχικών σου τραυμάτων, αν έκανες κάτι περισσότερο από τη νηστεία, κοινωνήσε με φόβο Θεού. Αλλιώς, μείνε μακριά από τα άχραντα Μυστήρια. Και όταν καθαριστείς απ' όλες τις αμαρτίες σου, τότε να πλησιάσεις.

Νά προσέρχεστε, λοιπόν, στη θεία Κοινωνία με φόβο και τρόμο, με συνείδηση καθαρή, με νηστεία και προσευχή. Χωρίς να θορυβείτε, χωρίς να ποδοπατάτε και να σπρώχνετε τους διπλανούς σας. Γιατί αυτό αποτελεί τη μεγαλύτερη τρέλα και τη χειρότερη περιφρόνηση των θείων Μυστηρίων. Πες μου, άνθρωπε, γιατί κάνεις θόρυβο; Γιατί βιάζεσαι; Σε πιέζει τάχα η ανάγκη να κάνεις τις δουλειές σου; Και σου περνάει άραγε, την ώρα που πας να κοινωνήσεις, η σκέψη ότι έχεις δουλειές; Έχεις μήπως την αίσθηση ότι είσαι πάνω στη γη; Νομίζεις ότι βρίσκεσαι μαζί με ανθρώπους και όχι με τους χορούς των αγγέλων; Μά κάτι τέτοιο είναι δείγμα πέτρινης καρδιάς...

Ε. Τι γίνεται στην προσκομιδή;

Ο ιερέας βάζει «ευλογητός» και πλησιάζουν στην Αγία Πρόθεση που βρίσκεται από αριστερά της Αγίας Τραπέζης και πήρε το όνομά της γιατί σε αυτό το σημείο του Ιερού τα πρώτα χρόνια του Χριστιανισμού συγκεντρώνονταν, δηλαδή προτίθενται όλες οι προσφορές των χριστιανών για την κοινή τράπεζα. Ο ιερέας παίρνει ένα από τα πρόσφορα τα οποία προσφέρονται, το σφραγίζει με την Αγία λόγχη σταυροειδώς, εικονίζοντας έτσι το σωτήριο πάθος του Χριστού, ως ανάμνηση των παθημάτων Του και λέγει τρεις φορές «εις ανάμνηση του Κυρίου και Θεού και Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού».

Έπειτα με την λόγχη, η οποία εικονίζει εκείνη με την οποία έτρωσαν την πλευρά του Κυρίου, κόβει στις 4 πλευρές το κεντρικό σημείο της προσφοράς που έχει την σφραγίδα με το όνομα ΙΣ ΧΣ (Ιησούς Χριστός) ΝΙ ΚΑ. Με την αποκοπή αυτή θα δείξει τον σωματικό χωρισμό του Κυρίου από την Παρθένο Μαρία καθώς Τον γέννησε, ο άρτος είναι ο αμνός που προσφέρεται ως θυσία για τη σωτηρία του κόσμου και εν γένει η Προσκομιδή είναι το ρεαλιστικό δράμα συνεπτυγμένο που αναπαριστάνει την θυσία του αμνού και θα ολοκληρωθεί στην Θεία Λειτουργία. Ο ιερέας σαν τον Προφήτη Ησαΐα διαβλέπει αυτά που θα γίνουν μελλοντικά καθώς τελεί την Προσκομιδή κι έτσι κάθε πράξη του την συνοδεύει με τα ανάλογα προφητικά λόγια. Βυθίζοντας την λόγχη στη δεξιά πλευρά της σφραγίδας προφέρει τις λέξεις «ως πρόβατον επί σφαγή ήχθη» (δηλαδή σαν πρόβατο οδηγήθηκε στη σφαγή ο Κύριός μας). Μετά βυθίζει την λόγχη στην αριστερή πλευρά της σφραγίδας λέγοντας «και ως αμνός άμωμος, εναντίον του κείροντας αυτόν, άφωνος, ούτως ουκ ανοίγει το στόμα αυτού» (δηλαδή και σαν αρνί άμώμητο που κάθεται άφωνο μπροστά σ' αυτόν που το κουρεύει, έτσι κι εκείνος δεν ανοίγει το στόμα Του). Κατόπιν με τη λόγχη στο πάνω μέρος της σφραγίδας λέει τα λόγια «εν τη ταπεινώσει αυτού η κρίσις αυτού ήρθη» (καταδικάστηκε δηλαδή σε ταπεινωτικό θάνατο και του αρνήθηκαν δίκαιη κρίση). Και τέλος βυθίζοντας τη λόγχη στο κάτω μέρος της σφραγίδας συγκλονισμένος αναφωνεί: «την δε γενεάς αυτού τις διηγήσεται;» (και ποιος μπορεί να μιλήσει για την καταγωγή του;).

Καθώς ο ιερέας έχει κόψει ήδη τον αμνό στις τέσσερις πλευρές του κάνει στο κάτω μέρος του μία οριζόντια τομή ανασκάνει το κεντρικό αυτό σημείο του άρτου και το τοποθετεί στο Άγιο Δισκάριο λέγοντας: «ότι αιρεται από της γης η ζωή αυτού» (εξάλειψαν την ζωή Του από το πρόσωπο της γης) και χαράζοντας το κάτω μέρος σε σχήμα σταυρού προσθέτει «θύεται ο αμνός του Θεού, ο αίρων την αμαρτίαν του κόσμου, υπέρ της του κόσμου ζωής και σωτηρίας» (δηλαδή θυσιάζεται ο αμνός του Θεού, ο αίρων την αμαρτίαν του κόσμου για τη ζωή και τη σωτηρία του κόσμου.) κατόπιν τοποθετεί τον αμνό στο κέντρο του δισκαρίου και τρυπά με την αιχμή της λόγχης στο σημείο ΙΣ (δηλαδή Ιησούς) και λέει «εις των στρατιωτών λόγχη την πλευράν αυτού ένυξε και ευθέως εξήλθεν αίμα και ύδωρ και ο εωρακώς μεμαρτύρηκε και αληθινή εστίν η μαρτυρία αυτού» (δηλαδή ένας από τους

στρατιώτες τρύπησε την πλευρά Του με τη λόγχη και αμέσως έτρεξε αίμα και νερό. Και αυτός που αναφέρει το γεγονός το είδε με τα μάτια του και είναι αληθινή η μαρτυρία του [από το κατά Ιωάννην ευαγγέλιο] αμέσως τότε μέσα στο Άγιο Ποτήριο ρίχνει κρασί και νερό και κατόπιν ευλογεί την αγία ένωση. Τα δώρα που προσφέρονται δηλαδή το ψωμί, το νερό και το κρασί είναι οι απαρχές της ανθρωπίνης ζωής και τα πιο βασικά συστατικά, γι' αυτό και δηλώνουν το μεγάλο και το λαμπρό της προσφοράς.

Μ' αυτόν τον τρόπο προετοιμάζονται ο άρτος και ο οίνος που θα μεταβληθούν στην διάρκεια της Θείας Λειτουργίας σε Σώμα και Αίμα Χριστού. Κατόπιν ο ιερέας από ένα δεύτερο πρόσφορο (ή και από το ίδιο), κβει την μερίδα «εις τιμήν και μνήμην της Υπερευλογημένης Ενδόξου Δεσποίνης ημών Θεοτόκου» και την τοποθετεί στο δεξί μέρος του αμνού πάνω στο δισκάριο λέγοντας τα προφητικά λόγια του ψαλμού «παρέστη η Βασίλισσα εκ δεξιών σου εν ιματισμώ διαχρύσω περιβεβλημένη, πεποικιλμένη» (δηλαδή στα δεξιά σου κάθισε η Βασίλισσα ντυμένη με ρούχα χρυσοϋφαντα και καταστολισμένη). Κατόπιν στα αριστερά του αμνού τοποθετεί τις μερίδες των αγγέλων και των αγίων και τέλος παίρνοντας ψυχιά από το πρόσφορο και στο κάτω μέρος του αμνού, πάνω στο δισκάριο, μνημονεύει τις ψυχές των ζώντων και των κεκοιμημένων.

Όπως είπαμε ο αμνός δεν έχει γίνει ακόμα Σώμα Χριστού, δηλαδή ο άρτος έχει παραμείνει άρτος και συμβολίζει τον Χριστό κατά την πρώτη του ηλικία, γι' αυτό ο ιερέας σκεπάζει τα Δώρα επειδή η δύναμη του σαρκωμένου Θεού Λόγου είναι σκεπασμένη προς το παρόν μέχρι τη δημόσια εμφάνισή Του και δεν φαίνεται. Ο ιερέας πρώτα τοποθετεί τον αστερίσκο που συμβολίζει το αστέρι της Βηθλεέμ στο Άγιο Δισκάριο λέγοντας «και ιδού ο Αστήρ ελθών έστη επάνω ου ην το παιδίον» (δηλαδή και ιδού αστέρας ήλθε και εκάθισε επάνω από εκεί που βρισκόταν το παιδί). Κατόπιν τοποθετεί τα καλύμματα στο Άγιο Δισκάριο και έπειτα στο Άγιο Ποτήριο και τα δύο τα καλύπτει με τον αέρα.

Αφού λοιπόν ο ιερέας στην Προσκομιδή σκεπάσει με τον αέρα τα καλυμμένα δισκάριο και δισκοπότηρο, υποκλίνεται μπροστά στην Αγία Πρόθεση και θυμιάζει τα προσφερόμενα Δώρα λέγοντας την ευχή «θυμίαμα σου προσφέρονμεν, Χριστέ ο Θεός ημών εις οσμήν ευωδίας πνευματικής ο προσδεξάμενος εις το υπερουράνιον σου θυσιαστήριον, αντακατάπεμνον ημιν την χάριν του Παναγίου σου Πνεύματος» (δηλαδή σου προσφέρουμε θυμίαμα Χριστέ και Θεέ μας ως πνευματική ευωδία, δέξου το στο υπερουράνιο θυσιαστήριό σου και στείλε μας σαν αντάλλαγμα τη Χάρη του Παναγίου σου Πνεύματος). Ζητά από τον Θεό να ευλογήσει τα προτεθέντα και να τα δεχθεί στο υπερουράνιο θυσιαστήριο και να μνημονεύσει όσους πρόσφεραν τα Δώρα αυτά κι εκείνους για τους οποίους προσφέρθηκαν. Κατόπιν κάνει την απόλυση της προσκομιδής θυμιάζοντάς την όπως και την Αγία Τράπεζα, όπως ακριβώς και ξεκίνησε όταν μπήκε στην Εκκλησία δείχνοντας έτσι ότι αρχή και τέλος είναι ο Θεός όπου θρόνος και τόπος του είναι το θυσιαστήριο.

http://o-nekros.blogspot.gr/2011/08/blog-post_899.html

ΣΤ. Το πρόσφορο

Το Πρόσφορο είναι το ψωμί που προσφέρουμε στον Ναό, για να τελεσθεί η Θεία Ευχαριστία. Μαζί με το κρασί, ως Τίμια Δώρα (άρτος και οίνος), προτού μεταφερθούν με τη Μεγάλη Είσοδο στην Αγία Τράπεζα, τοποθετούνται στην Πρόθεση (προ + τίθημι = προθέτω), όπου με την τελετή της Προσκομιδής θα προετοιμασθούν για τη Θεία Λειτουργία. Στην Προσκομιδή τμήματα του Προσφόρου θα τοποθετηθούν τελετουργικά στο Δισκάριο και λίγο κρασί στο Άγιο Ποτήριο.

Το στρογγυλό σχέδιο του Προσφόρου συμβολίζει την κοιλιά της Παρθένου Μαρίας, απ' όπου προήλθε (γεννήθηκε) ο μονογενής Υιός της. Πάνω στο Πρόσφορο υπάρχει ανάγλυφο σχέδιο, που σχηματίζεται από σφραγίδα. Από το κέντρο του Προσφόρου βγαίνει ο Αμνός, δηλ. το κεντρικό τετράγωνο του σχεδίου με τα γράμματα: ΙΣ ΧΣ ΝΙ ΚΑ (Ιησούς Χριστός νικά). Τα γράμματα αυτά πρέπει να είναι ευδιάκριτα και να φαίνονται καθαρά. Λέγεται Αμνός (αρνάκι), γιατί ο προφήτης Ησαΐας προφήτευσε ότι ο Μεσσίας σαν ένα άκακο αρνάκι θα οδηγηθεί στη θυσία. Ο Ιωάννης ο Πρόδρομος επιβεβαίωσε αυτή την προφητεία, όταν έδειξε στους μαθητές του τον Μεσσία και είπε: "Να ο αμνός του Θεού" (Ιωάν. 1,29). Επίσης ο Απόστολος Πέτρος στην Α' Επιστολή (1, 18-19) γράφει: "Ελυτρώθητε εκ της ματαίας υμών αναστροφής... τιμίω αίματι ως αμνού αμώμου και ασπίλου Χριστού".

Το σχέδιο του Προσφόρου περιέχει επίσης τη μερίδα της Παναγίας με τα γράμματα Μ και Θ, δηλ. Μήτηρ Θεού. Η τριγωνική μερίδα της Παναγίας τοποθετείται δεξιά του Αμνού στο Δισκάριο με τα λόγια: "Εις τιμήν και μνήμην της υπερευλογημένης, ενδόξου Δεσποίνης ημών Θεοτόκου, και αιιπαρθένου Μαρίας, ης ταις πρεσβείαις πρόσδεξαι, Κύριε, την Θυσίαν ταύτην εις το υπερουράνιον σου Θυσιαστήριον. (Συνεχίζει με τον 10 στίχο του 44 ψαλμού) Παρέστη η Βασίλισσα εκ δεξιών σου, εν ιματισμώ διαχρύσω περιβεβλημένη, πεποικιλμένη". (Δηλαδή: Προσφέρουμε τη μερίδα αυτή προς τιμή και μνήμη της υπερευλογημένης ένδοξης Κυρίας μας Θεοτόκου και αιιπαρθένου Μαρίας, με τις πρεσβείες της οποίας δέξου, Κύριε, τη Θυσία αυτή στο υπερουράνιο σου Θυσιαστήριο. Τιμητικά στάθηκε η Βασίλισσα στα δεξιά σου με ιματισμό χρυσό ντυμένη, στολισμένη). Η Παναγία στη Βασιλεία του Θεού έχει το πρωτείο τιμής.

Από τα εννέα τριγωνάκια, που βρίσκονται στο δεξί μέρος του προσφώρου, εξάγονται οι μερίδες των αγγέλων και όλων των αγίων και τοποθετούνται αριστερά του Αμνού. Οι άγιοι που μνημονεύονται είναι οι Προφύτες, οι Απόστολοι, οι Ιεράρχες, οι Μάρτυρες, οι Όσιοι, οι Ανάργυροι, οι Θεοπάτορες μαζί με τον άγιο της ημέρας και τελευταίος ο Πατέρας της Εκκλησίας που συνέγραψε την τελούμενη Θεία Λειτουργία. Οι άγιοι, επειδή δεν έχει γίνει η Δευτέρα Παρουσία του Κυρίου και δεν έχουν εισέλθει ακόμα στον Παράδεισο, ωφελούνται κι αυτοί από τη μνημόνευση στις Θείες Λειτουργίες. Εξάλλου και στον Παράδεισο θα προχωρούν από "δόξης εις δόξαν", δηλ. θα βελτιώνεται η κατάστασή τους και θα απολαμβάνουν σταδιακά μεγαλύτερες θείες ευλογίες. Επίσης, κατά τον Καβάσιλα προσφέρεται η αναίμακτη θυσία ως ευχαριστία στον Θεό, που μας έδωσε τους αγίους. Αυτοί αποτελούν τα πρότυπα όλων των χριστιανών, αυτοί τους καθοδηγούν και μεσιτεύουν γι' αυτούς με τις προσευχές τους.

Από άλλα τμήματα του Προσφώρου εξάγονται οι μερίδες υπέρ των ζώντων και των κεκοιμημένων, οι οποίοι ανήκουν στην Ορθόδοξη Εκκλησία. Αυτές τοποθετούνται εμπρός από τον Αμνό και, όταν πριν τη Θεία Κοινωνία κατά τη συστολή (ένωση) Σώματος και Αίματος ο Λειτουργός τις ρίχνει στο Δισκοπότηρο, λέει συγχρόνως τα ακόλουθα αξιοπρόσεκτα λόγια: "Απόπλυνον, Κύριε, τα αμαρτήματα των ενθάδε μνημονευθέντων δούλων σου τω Αίματί σου τω Αγίω· πρεσβείαις της Θεοτόκου και πάντων σου των αγίων. Αμήν". (Δηλαδή: Σβήσε εντελώς, Κύριε, τις αμαρτίες όσων εδώ μνημονεύθηκαν δούλων Σου με το Αίμα Σου το Άγιο· με τις πρεσβείες της Θεοτόκου και όλων Σου των αγίων. Αμήν). Στήν αρχή της Προσκομιδής ο Ιεουργός υψώνει (σηκώνει ψηλά) το Πρόσφορο μέχρι το μέτωπο και μ' αυτή την κίνηση συμβολίζει την ύψωση του Χριστού στον Σταυρό, όπου έχυσε το τίμιο Αίμα Του για τη σωτηρία των ανθρώπων.

http://o-nekros.blogspot.gr/2011/08/blog-post_899.html

Z. Ο εκκλησιασμός

Εκτός από την προσωπική προσευχή, κρίνεται απαραίτητη η συμμετοχή του ανθρώπου στη θεία λειτουργία και τις άλλες τελετές που γίνονται στο ναό. Η συμμετοχή αυτή ονομάζεται εκκλησιασμός, δηλαδή **συνάντηση με τους άλλους, γιατί εκκλησία = συγκέντρωση**. Για την ακρίβεια, η έκφραση «πάω στην εκκλησία» δε σημαίνει πάω στο ναό, αλλά πάω να συναντήσω τους υπόλοιπους χριστιανούς, που έχουν συγκεντρωθεί στο ναό – γι' αυτό έχει επικρατήσει να λέμε το ναό «εκκλησία», δηλαδή συγκέντρωση.

Ο εκκλησιασμός είναι απαραίτητος για δύο λόγους:

α) διότι στο ναό δε γίνεται απλώς προσευχή, αλλά τελούνται και τα μυστήρια, με κυριότερο τη θεία Μετάληψη· παντού μπορώ να προσευχηθώ, αλλά μόνο στην εκκλησία μπορώ να μεταλάβω·

β) διότι στο ναό θα συναντήσω τους συνανθρώπους μου, τους αδελφούς μου, και **θα προσευχηθώ στο Θεό μαζί μ' αυτούς**· εκεί θα βρω και *τους εχθρούς μου* ή εκείνους που περιφρονώ ή αντιπαθώ, **για να τους συγχωρήσω μέσα στην καρδιά μου**, δηλαδή να τους κάνω χώρο να μπουν (συν+χωρώ = βρίσκομαι στον ίδιο χώρο μ' εσένα, και ο χώρος αυτός είναι η καρδιά μου)· εκεί θα προσευχηθώ γι' αυτούς που βαπτίζονται ή παντρεύονται, ώστε να έχουν τη χάρη του Θεού στη ζωή τους, και για τους νεκρούς που κηδεύονται ή μνημονεύονται (στα μνημόσυνα), για την ανάπαυση της ψυχής τους... Αυτό σημαίνει ότι, κι αν δεν καταλαβαίνω τα λόγια της τελετής, λόγω της αρχαίας γλώσσας ή ενός κακόφωνου ψάλτη, έχει μεγάλη σημασία να προσευχηθώ εκείνη την ώρα μέσα στο ναό, μαζί με τους άλλους, ακόμη κι αν κανείς άλλος εκτός από μένα δεν προσεύχεται· ως προσευχηθώ εγώ, με ταπείνωση, για όλους.

Χωρίς τον εκκλησιασμό, δεν υπάρχει χριστιανική Εκκλησία, αλλά μόνο δυστυχημένα πρόσωπα, **που παλεύουν με τη μοναξιά τους** και δεν πρόκειται να σωθούν ποτέ, γιατί σωτηρία δεν είναι να «πείσω» το Θεό πως είμαι δικός Του άνθρωπος, εξασφαλίζοντας μια θεσούλα στον παραδεισίο κήπο, αλλά να ενωθώ μ' Αυτόν διά της αγάπης, πράγμα που σημαίνει και ένωση με τους συνανθρώπους μου.

Είναι φυσικό ότι, αν δεν έχω όρεξη να **συγχωρήσω** τον αδελφό μου ή να προσευχηθώ **για τους άλλους**, δεν έχω και διάθεση να πάω στο ναό. Επομένως, πηγαίνω μόνο σε ξωκλήσια, όπου **δε βλέπω κανέναν** και «ανάβω το κερί μου» μόνο για τον εαυτό μου ή για κείνους με τους οποίους είμαι δεμένος συναισθηματικά (τα «αγαπημένα μου πρόσωπα», σύζυγο, παιδιά φίλους, ευεργέτες –στην ουσία προεκτάσεις του εαυτού μου), ή πάω στο ναό για κοινωνικούς λόγους, για να δω κόσμο και να με δουν, να επιδείξω τον πλούτο μου ή την ομορφιά μου ή να διασκεδάσω βλέποντας με μισό μάτι τους άλλους. Αυτές είναι οι παρενέργειες του εκκλησιασμού, που οφείλονται στην ανεπάρκεια και την ανωριμότητα των χριστιανών, ιερέων και λαϊκών, και καλό είναι να μη γίνονται δικαιολογία για να μην πηγαίνουμε στην εκκλησία. Και πάλι, είναι δικαίωμά μας να μην πάμε ποτέ, αλλά είναι σπουδαιότερο δικαίωμά μας να πάμε και να ενωθούμε με το Θεό και τους αδελφούς μας σ' εκείνο το ευλογημένο περιβάλλον.

Ας έχουμε υπόψιν ότι σε όλο τον κόσμο, κάθε Κυριακή και εορτή, τελείται **μόνο μία λειτουργία**, απλωμένη σε όλους τους ορθόδοξους ναούς της Γης. Η λειτουργία αυτή ενώνεται με την ουράνια λειτουργία, που τελείται μυστικά στον ουρανό, από τους αγγέλους και τους αγίους. Κατά την έναρξη της λειτουργίας, τελείται **η «αγία προσκομιδή»**, όπου ο ιερέας σχηματίζει με μερίδες από το πρόσφορο (το ψωμί της θείας Μεταλήψεως) το σύμβολο της παγκόσμιας Εκκλησίας πάνω στο δισκάριο, από το οποίο κατόπιν θα μπει στο άγιο ποτήριο και, με τη χάρη του Αγίου Πνεύματος, θα γίνουν όλοι αυτοί –άγγελοι, άγιοι, η Παναγία, ο Χριστός, οι ζωντανοί και οι

νεκροί- το Σώμα του Χριστού, το Οποίο θα κοινωνήσουμε, όταν κοινωνήσουμε, ενώνοντας τον εαυτό μας μ' εκείνους.

http://o-nekros.blogspot.gr/2011/08/blog-post_899.html

Η. Ο Άγιος Σπυρίδων

Ο Άγιος Σπυρίδων γεννήθηκε το 270 μ.Χ. στο τώρα κατεχόμενο χωριό Άσσια (Άσκια) της Κύπρου (και όχι στην Τριμυθούντα - σημερινή Τρεμετουσιά - όπως γράφουν πολλοί) από οικογένεια βοσκών, που ήταν κάπως εύπορη. Αν και μορφώθηκε αρκετά δεν άλλαξε επάγγελμα. Συνέχισε και αυτός να είναι βοσκός. Σαν χαρακτήρας, ο Άγιος, ήταν απλός, αγαθός, γεμάτος αγάπη για τον πλησίον του. Τις Κυριακές και τις γιορτές, συχνά έπαιρνε τους βοσκούς και τους οδηγούσε στους ιερούς ναούς, και κατόπιν τους εξηγούσε την ευαγγελική ή την αποστολική περικοπή. Ο Θεός τον ευλόγησε να γίνεται συχνά προστάτης χήρων και ορφανών.

Νυμφεύθηκε ευσεβή σύζυγο και απέκτησε μια κόρη, την Ειρήνη. Γρήγορα, όμως, η σύζυγός του πέθανε. Για να επουλώσει το τραύμα του ο Σπυρίδων αφοσιώθηκε ακόμα περισσότερο στη διδασχία του θείου λόγου. Μετά από πολλές πιέσεις, χειροτονήθηκε ιερέας. Ο Σπυρίδων τόσο σωστός υπήρξε σαν ιερέας, ώστε όταν χήρεψε η επισκοπή Τριμυθούντος στην Κύπρο, δια βοής λαός και κλήρος τον εξέλεξαν επίσκοπο. Από τη θέση αυτή ο Σπυρίδων προχώρησε τόσο πού στην αρετή, ώστε τον αξίωσε ο Θεός να κάνει πολλά θαύματα.

Να σημειώσουμε εδώ ότι ο Άγιος Σπυρίδων με το κύρος της αγίας και ηθικής ζωής του στην Α' Οικουμενική σύνοδο, που έγινε στη Νίκαια της Βιθυνίας (Μικρά Ασία) και στην οποία συμμετείχε, κατατρόπωσε τους Αρειανούς και αναδείχθηκε από τους λαμπρούς υπερασπιστές της Ορθόδοξης πίστης. Μάλιστα, όπως αναφέρει η παράδοση, αφού μίλησε για λίγο, κατόπιν έκανε το σημείο του Σταυρού και με το αριστερό χέρι, που κρατούσε ένα κεραμίδι, εις τύπον της Αγίας Τριάδος είπε: «Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς» και έκανε να φανεῖ προς τα επάνω απ' το κεραμίδι φωτιά, δια της οποίας είχε ψηθεί αυτό. Όταν δε είπε: «Καὶ τοῦ Υἱοῦ», έρρευσε κάτω νερό, δια του οποίου ζυμώθηκε το χῶμα του κεραμιδιού. Και όταν πρόσθεσε: «Καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος» έδειξε μέσα στη χούφτα του μόνο το χῶμα που απέμεινε.

Ο Άγιος Σπυρίδων κοιμήθηκε στις 12 Δεκεμβρίου του 350 μ.Χ.

Ο Θεός επέτρεψε το λείψανό του να παραμείνει άφθαρτο. Τα 648 μ.χ. η Κύπρος αντιμετώπιζε μεγάλες επιδρομές από τους Σαρακηνούς και το λείψανο μεταφέρθηκε στην Κωνσταντινούπολη από τον αυτοκράτορα Ιουστινιανό. Τοποθετήθηκε στον Ναό των Αγίων Αποστόλων μαζί με το λείψανο της Αυγούστας Θεοδώρας. Παρέμεινε στην βασιλίδα των πόλεων μέχρις ότου ο ιερέας Γεώργιος Καλοχαιρέτης λίγες μέρες πριν την πτώση πήρε τα δύο λείψανα και τα μετέφερε μέσω Σερβίας, Θράκης και Μακεδονίας στη Παραμυθιά της Ηπείρου. Τρία χρόνια περιπλανήθηκε από τόπο σε τόπο μέχρις ότου φτάσει στην Κέρκυρα. Όλο αυτό το διάστημα είχε τοποθετήσει τα λείψανα σε σακιά με άχυρα και όποιος τον ρωτούσε τους έλεγε πως είναι τροφή για το υποζύγιό του. Το 1456 μ.Χ. έφτασε στην Κέρκυρα γιατί πίστευε πως τα λείψανα θα ήταν ασφαλισμένα. Τα Επτάνησα εκείνη την εποχή βρίσκονταν κάτω από την εξουσία των Ενετών. Ο άγιος επρόκειτο να μείνει στα Επτάνησα.

Θαύματα του Αγίου Σπυρίδωνα: Μια μέρα, ένας πτωχός με πολυμελή οικογένεια κτύπησε την πόρτα της επισκοπής του Αγίου Σπυρίδωνα. Πλησίασε τον άγιο και με δάκρυα του ζήτησε ένα δάνειο. Το ήθελε για να πληρώσει κάποιο χρέος του σ' ένα πλούσιο, που απειλούσε να του πωλήσει το σπίτι του. Πού να βρει όμως ο άγιος ένα τόσο μεγάλο ποσό; Στον πόνο που του δημιουργούσαν τα πικρά δάκρυα του πτωχού, που από τη θλίψη σπάρραζε, ο στοργικός επίσκοπος καταστενοχωρημένος άρχισε να βηματίζει. Ξάφνου εκεί μπροστά του, πήρε το μάτι του ένα φίδι να σέρνεται μέσα στην πρασινάδα. Σαν αστραπή πέρασε από τον νου του το ραβδί του Ααρών, που στο παλάτι του Φαραώ τ' αφήκε να πέσει στη γη κι έγινε φίδι. «Άς ήταν, Κύριε, το φίδι αυτό να γινόταν χρυσάφι για τον πτωχό αυτόν οικογενειάρχη, είπε σιγανά. Ναί, Κύριε. Άς γινόταν χρυσάφι, για να βοηθηθεί το δυστυχισμένο αυτό πλάσμα σου», ξανάπε και σήκωσε το χέρι. Το φίδι σταμάτησε. Κι ο άγιος έσκυψε και το πήρε. Στό χέρι του το σιχαμερό ερπετό μεταμορφώθηκε κι άστραψε τώρα χρυσαφένιο. Ο πτωχός γεμάτος χαρά πήρε το χρυσάφι κι έτρεξε και το 'δωκε ενέχυρο στον πλούσιο δανειστή. Όταν αργότερα με τη βοήθεια του Θεού πλήρωσε το χρέος του, ο δανειστής του επέστρεψε το χρυσαφένιο ενέχυρο. Κι ο πτωχός το πήρε και με δάκρυα ευγνωμοσύνης το γύρισε στον άγιο. Αυτός, αφού το έλαβε στα χέρια, έστρεψε τα μάτια στον ουρανό, δόξασε τον Θεό για την άπειρη φιλανθρωπία του κι ύστερα το έρριξε στη γη. Και ω του θαύματος! Το χρυσάφι έγινε και πάλι φίδι κι έφυγε από μπροστά τους.

Κάποια άλλη φορά ο Άγιος Σπυρίδωνας, ύστερα από μακρινή οδοιπορία για διδασχία του λαού του μπήκε κουρασμένος στο σπίτι ενός από τους πιστούς του, για να ξεκουραστεί. Στο άκουσμα της είδησης κόσμος πολλός από τα γειτονικά σπίτια στην αρχή κι έπειτα από όλη την κοινότητα έτρεξαν να τον συναντήσουν και να πάρουν την ευλογία του. Ανάμεσα στα πλήθη ήταν και μια αμαρτωλή γυναίκα, που ήρθε κι αυτή να δει τον άγιο. Κάποια στιγμή μάλιστα έπεσε και κάτω, για να ασπασθεί τα πόδια του. Με τη χάρη του Παναγίου Πνεύματος ο άγιος, σαν

την κοίταξε, γνώρισε αμέσως την αμαρτία της. Χωρίς να τον ακούσει κανένας, με τρόπο γλυκό και ταπεινό, ψιθύρισε στη γυναίκα: «Κυρά μου, μη με εγγίσσεις». Εκείνη όμως επέμενε. Και τότε ο άγιος με αυστηρότητα φανέρωσε μπροστά σε όλους την αμαρτία της. Η γυναίκα θαύμασε και με συντριβή καρδιάς έσκυψε κι άρχισε με δάκρυα να ζητά το έλεος του Θεού. Μπροστά στη μετάνοια της ο στοργικός πατέρας της είπε με συγκίνηση τα λόγια εκείνα, που κάποτε ο ίδιος ο Κύριος απηύθυνε σε μια τέτοια αμαρτωλή: «Θάρσει, θύγατερ. άφένονται σοι αι άμαρτίαί». Πήγαινε στο καλό και πρόσεχε μελλοντικά. Με τον τρόπο του ο άγιος βοήθησε την αμαρτωλή εκείνη γυναίκα να μετανοήσει. Αλλά κι έδωκε ένα μάθημα σε όλους. Μόνο η μετάνοια η ειλικρινής ξεπλένει την ψυχή και αποκαθιστά τον άνθρωπο στη θέση την τιμητική, να είναι παιδί του Θεού.

Μια βραδυά, την ώρα που όλοι ησύχαζαν, μερικοί κλέφτες μπήκαν στη μάνδρα, που ήσαν τα πρόβατα που έτρεφε ο άγιος για τις ανάγκες των πτωχών του, για να κλέψουν μερικά. Ξεχώρισαν αυτά που ήθελαν και δοκίμασαν να φύγουν. Άδικα, όμως, προσπαθούν να κινηθούν προς την έξοδο. Τα πόδια και τα χέρια τους δέθηκαν αόρατα από Εκείνο, που όλα τα βλέπει και τα παρακολουθεί, Όλο το βράδυ αγρυπνιοι αγωνίζονταν χωρίς να κατορθώσουν αυτό που ήθελαν. Όταν ξημέρωσε και πήγε ο άγιος στη μάνδρα και τους είδε σε κείνα τα χάλια, τους σπλαγχνίστηκε. Τους μίλησε με καλωσύνη και τους συνέστησε να μην επαναλάβουν αυτή την πράξη. Κι εκείνοι ντροπιασμένοι και καταστενοχωρημένοι του το υποσχέθηκαν. Τους έλυσε τα δεσμά, με τα οποία ήσαν δεμένοι, τους ευλόγησε και τους απέλυσε. Την ώρα, που έφευγαν, τους έδωσε κι ένα κριάρι για «τον κόπο της αγρυπνίας

<http://www.saint.gr/3247/saint.aspx>

Θ. Γιατί μεταλαμβάνω:

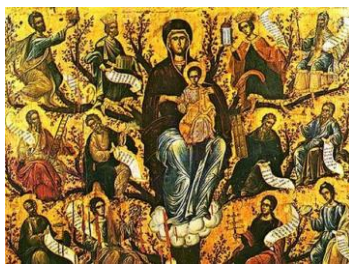
Καθώς ο άνθρωπος μεταλαβαίνει, συμβαίνει μια πολλαπλή ένωσή του με όλο το υπόλοιπο σύμπαν. Στη θεία Μετάληψη θεωρούμε ότι συνοψίζεται και μεταμορφώνεται όλη η κτίση. Αποτελεί σύνοψη, πρώτον, **ολόκληρου του υλικού κόσμου**, που εκπροσωπείται μέσω των δύο βασικών τροφών –που εκφράζουν τη σχέση αυτού του κόσμου με τον άνθρωπο, γιατί αυτή η σχέση είναι η τροφή (ο άνθρωπος ζει επειδή τρώει, δηλαδή βάζει μέσα του τον κόσμο και ενώνεται μ' αυτόν). Δεύτερον, **όλης της ανθρωπότητας**, με την υπερφυσική παρουσία του Χριστού, που δεν είναι απλώς άνθρωπος, αλλά πρωτόπλαστος, νέος Αδάμ, γι' αυτό στο πρόσωπό Του περιλαμβάνονται δυνάμει όλοι οι άνθρωποι, από την αρχή μέχρι το τέλος της ιστορίας. Τρίτον, **όλης της Θεότητας**, γιατί ο Χριστός, ως Θεός, είναι πάντα ενωμένος με τα άλλα δύο Πρόσωπα της Αγίας Τριάδας. Τέταρτον, της **σταύρωσης** και της **ανάστασης** του Χριστού, γιατί το Σώμα Του κόπηκε και το Αίμα Του χύθηκε, καταργώντας τις θυσίες των παλιών θρησκειών και εγκαινιάζοντας το μόνο αληθινό τρόπο λατρείας, τη μόνη θυσία: την αυτοθυσία.

Έτσι, θεωρούμε ότι ο χριστιανός που μεταλαβαίνει **επιτελεί την ύψιστη ένωση με όλη την ανθρωπότητα**, με όλη τη **δημιουργία** και **με το Θεό**, αλλά και συμμετέχει με μυστικό τρόπο στη σταύρωση και την ανάσταση του Χριστού. Και φυσικά ενώνεται ιδιαίτερα με εκείνους που κοινωνούν την ίδια μέρα, γιατί όλοι κοινωνούμε από το «κοινό Ποτήριο». Επιπλέον, δείχνει ότι αποδέχεται τον υλικό κόσμο ως δημιουργήμα του Θεού κι επομένως καλό. Όλες οι θρησκευτικές παραδόσεις μιλούν για σωτηρία, αλλά την περιορίζουν στο πνεύμα του ανθρώπου· εδώ η σωτηρία δεν επεκτείνεται μόνο στο σώμα του ανθρώπου, αλλά και σε ολόκληρο τον υλικό κόσμο, που μέσω του ανθρώπου καθαγιάζεται (γι' αυτό και, καθώς ο άνθρωπος προοδεύει στη σχέση του με το Θεό, βιώνει όλο και πιο έντονα τις επισκέψεις της άκτιστης χάριτός Του κάθε φορά που μεταλαβαίνει).

Τέλος, επειδή η πρωταρχική απομάκρυνση του ανθρώπου απ' το Θεό συμβολίζεται με τη βρώση του απαγορευμένου καρπού (από τον Αδάμ και την Εύα), η προσέγγισή μας με το Θεό γίνεται με μίαν άλλη βρώση – τροφή αντί τροφής. Υπόψιν ότι κατά την αγία προσκομιδή, την ουσιαστική έναρξη της θείας λειτουργίας, ο ιερέας βγάζει από το πρόσφορο μερίδες για το Χριστό (τον «Αμνό» = αρνάκι), την Παναγία, τους αγγέλους, τους αγίους και κάθε ζωντανό και νεκρό, τα ονόματα των οποίων του έχουμε πάει (σε χαρτάκια) να μνημονεύσει. Όλα αυτά τοποθετούνται σ' ένα μικρό δίσκο (το «δισκάριο») και στη συνέχεια μπαίνουν στο άγιο Ποτήριο και **γίνονται η θεία Μετάληψη**. Όταν λοιπόν έρθει η ώρα να μεταλάβεις, μέσα στο Ποτήρι –το κοινό Ποτήρι, το Ποτήρι της αγάπης που μας ενώνει– βρίσκεται σε μικρογραφία το πλήρες σύμπαν.

http://o-nekros.blogspot.gr/2010/09/blog-post_7534.html

Το πνεύμα των Χριστουγέννων

A. Το Γενεαλογικό βιβλίο του Χριστού (Ματθ. α' 1-25)

Βίβλος γενέσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ, υἱοῦ Δαυῖδ υἱοῦ Ἀβραάμ. Ἀβραάμ ἐγέννησε τὸν Ἰσαάκ, Ἰσαὰκ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰακώβ, Ἰακώβ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰούδαν καὶ τοὺς ἀδελφούς αὐτοῦ, Ἰούδας δὲ ἐγέννησε τὸν Φαρέσ καὶ τὸν Ζαρά ἐκ τῆς Θάμαρ, Φαρέσ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἑσρώμ, Ἑσρώμ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀράμ, Ἀράμ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀμιναδάβ, Ἀμιναδάβ δὲ ἐγέννησε τὸν Ναασσών, Ναασσών δὲ ἐγέννησε τὸν Σαλμών, Σαλμών δὲ ἐγέννησε τὸν Βοὸζ ἐκ τῆς Ραχάβ, Βοὸζ δὲ ἐγέννησε τὸν Ὠβήδ ἐκ τῆς Ρούθ, Ὠβήδ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰεσσαί, Ἰεσσαί δὲ ἐγέννησε τὸν Δαυῖδ τὸν βασιλέα. Δαυῖδ δὲ ὁ βασιλεὺς ἐγέννησε τὸν Σολομῶντα ἐκ τῆς τοῦ Οὐρίου, Σολομῶν δὲ ἐγέννησε τὸν Ῥοβοάμ, Ῥοβοάμ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀβιά, Ἀβιά δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀσά, Ἀσά δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰωσαφάτ, Ἰωσαφάτ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰωράμ, Ἰωράμ δὲ ἐγέννησε τὸν Ὀζιάν, Ὀζίας δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰωάθαμ, Ἰωάθαμ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀχαζ, Ἀχαζ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἐζεκίαν, Ἐζεκίας δὲ ἐγέννησε τὸν Μανασσή, Μανασσῆς δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀμών, Ἀμών δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰωσίαν, Ἰωσίας δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰεχονίαν καὶ τοὺς ἀδελφούς αὐτοῦ ἐπὶ τῆς μετοικεσίας Βαβυλώνος. Μετὰ δὲ τὴν μετοικεσίαν Βαβυλώνος Ἰεχονίας ἐγέννησε τὸν Σαλαθιήλ, Σαλαθιήλ δὲ ἐγέννησε τὸν Ζοροβάβελ, Ζοροβάβελ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀβιούδ, Ἀβιούδ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἐλιακίμ, Ἐλιακίμ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀζώρ, Ἀζώρ δὲ ἐγέννησε τὸν Σαδῶκ, Σαδῶκ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀχείμ, Ἀχείμ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἐλιοῦδ, Ἐλιοῦδ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἐλεάζαρ, Ἐλεάζαρ δὲ ἐγέννησε τὸν Ματθάν, Ματθάν δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰακώβ, Ἰακώβ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰωσήφ τὸν ἄνδρα Μαρίας, ἐξ ἧς ἐγεννήθη Ἰησοῦς ὁ λεγόμενος Χριστός. Πᾶσαι οὖν αἱ γενεαὶ ἀπὸ Ἀβραάμ ἕως Δαυῖδ γενεαὶ δεκατέσσαρες, καὶ ἀπὸ Δαυῖδ ἕως τῆς μετοικεσίας Βαβυλώνος γενεαὶ δεκατέσσαρες, καὶ ἀπὸ τῆς μετοικεσίας Βαβυλώνος ἕως τοῦ Χριστοῦ γενεαὶ δεκατέσσαρες. Τοῦ δὲ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἡ γέννησις οὕτως ἦν. Μνηστευθεὶς γὰρ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Μαρίας τῷ Ἰωσήφ, πρὶν ἢ συνελθεῖν αὐτοὺς εὐρέθη ἐν γαστρὶ ἔχουσα ἐκ Πνεύματος Ἁγίου. Ἰωσήφ δὲ ὁ ἄνθρωπος αὐτῆς, δίκαιος ὢν καὶ μὴ θέλων αὐτὴν παραδειγματῆσαι, ἐβουλήθη λάθρα ἀπολῦσαι αὐτήν. Ταῦτα δὲ αὐτοῦ ἐνθυμηθέντος ἰδοὺ ἄγγελος Κυρίου κατ' ὄναρ ἐφάνη αὐτῷ λέγων· Ἰωσήφ υἱὸς Δαυῖδ, μὴ φοβηθῆς παραλαβεῖν Μαριάμ τὴν γυναῖκά σου· τὸ γὰρ ἐν αὐτῇ γεννηθὲν ἐκ Πνεύματος ἁγίου ἐστιν Ἁγίου-τέξεται δὲ υἱὸν καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν· αὐτὸς γὰρ σώσει τὸν λαὸν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν. Τοῦτο δὲ ὅλον γεγονός ἵνα πληρωθῇ τὸ ῥηθὲν ὑπὸ τοῦ Κυρίου διὰ τοῦ προφήτου λέγοντος· « Ἰδοὺ ἡ παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει καὶ τέξεται υἱόν, καὶ καλέσουσι τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουήλ », ὃ ἐστι μεθερμηνευόμενον « μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός ». Διεγερθεὶς δὲ ὁ Ἰωσήφ ἀπὸ τοῦ ὕπνου ἐποίησεν ὡς προσέταξεν αὐτῷ ὁ ἄγγελος Κυρίου καὶ παρέλαβε τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἐγένωσκεν αὐτήν ἕως οὗ ἔτεκε τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν πρωτότοκον, καὶ ἐκάλεσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν.

Απόδοση σε απλή γλώσσα

Ἡ βίβλος τῆς γενεαλογίας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ γιου τοῦ Δαβίδ, γιου τοῦ Αβραάμ. Ὁ Αβραάμ γέννησε τὸν Ἰσαάκ, καὶ ὁ Ἰσαάκ γέννησε τὸν Ἰακώβ, καὶ ὁ Ἰακώβ γέννησε τὸν Ἰούδα καὶ τοὺς ἀδελφούς του καὶ ὁ Ἰούδας γέννησε τὸ Φάρες καὶ τὸ Ζάρα ἀπὸ τῆς Θάμαρ, καὶ ὁ Φάρες γέννησε τὸν Ἑσρώμ, καὶ ὁ Ἑσρώμ γέννησε τὸν Ἀράμ, καὶ ὁ Ἀράμ γέννησε τὸν Ἀμιναδάβ, καὶ ὁ Ἀμιναδάβ γέννησε τὸν Ναασσών, καὶ ὁ Ναασσών γέννησε τὸν Σαλμών, καὶ ὁ Σαλμών γέννησε τὸν Βόες ἀπὸ τῆς Ραχάβ, καὶ ὁ Βόες γέννησε τὸν Ἰωβήδ ἀπὸ τῆς Ρούθ, καὶ ὁ Ἰωβήδ γέννησε τὸν Ἰεσσαί, καὶ ὁ Ἰεσσαί γέννησε τὸν Δαβίδ τὸν βασιλιά. Καὶ ὁ Δαβίδ γέννησε τὸν Σολομῶντα ἀπὸ τῆς γυναίκα τοῦ Ουρία, καὶ ὁ Σολομῶντας γέννησε τὸν Ῥοβοάμ, καὶ ὁ Ῥοβοάμ γέννησε τὸν Αβιά, καὶ ὁ Αβιά γέννησε τὸν Ἀσά, καὶ ὁ Ἀσά γέννησε τὸν Ἰωσαφάτ, καὶ ὁ Ἰωσαφάτ γέννησε τὸν Ἰωράμ, καὶ ὁ Ἰωράμ γέννησε τὸν Ὀζία, καὶ ὁ Ὀζίας γέννησε τὸν Ἰωάθαμ, καὶ ὁ Ἰωάθαμ γέννησε τὸν Ἀχάζ, καὶ ὁ Ἀχάζ γέννησε τὸν Ἐζεκία, καὶ ὁ Ἐζεκίας γέννησε τὸν Μανασσή, καὶ ὁ Μανασσῆς γέννησε τὸν Ἀμών, καὶ ὁ Ἀμών γέννησε τὸν Ἰωσία, καὶ ὁ Ἰωσίας γέννησε τὸν Ἰεχονία καὶ τοὺς ἀδελφούς του κατὰ τὴν μετοικεσία ἐν Βαβυλώνα. Μετὰ λοιπὸν τῆς μετοικεσίας ἐν Βαβυλώνα ὁ Ἰεχονίας γέννησε τὸν Σαλαθιήλ, καὶ ὁ Σαλαθιήλ γέννησε τὸν Ζοροβάβελ, καὶ ὁ Ζοροβάβελ γέννησε τὸν Ἀβιούδ, καὶ ὁ Ἀβιούδ γέννησε τὸν Ἐλιακίμ, καὶ ὁ Ἐλιακίμ γέννησε τὸν Ἀζώρ, καὶ ὁ Ἀζώρ γέννησε τὸν Σαδῶκ, καὶ ὁ Σαδῶκ γέννησε τὸν Ἀχίμ, καὶ ὁ Ἀχίμ γέννησε τὸν Ἐλιοῦδ, καὶ ὁ Ἐλιοῦδ γέννησε τὸν Ἐλεάζαρ, καὶ ὁ Ἐλεάζαρ γέννησε τὸν Ματθάν, καὶ ὁ Ματθάν γέννησε τὸν Ἰακώβ, καὶ ὁ Ἰακώβ γέννησε τὸν Ἰωσήφ τὸν ἄντρα τῆς Μαρίας, ἀπὸ τῆς ὁποίας γεννήθηκε ὁ Ἰησοῦς, ὁ λεγόμενος Χριστός. Ὅλες λοιπὸν οἱ γενιές ἀπὸ τῶν Αβραάμ ὡς τὸν Δαβίδ εἶναι δεκατέσσερις γενιές, καὶ ἀπὸ τοῦ Δαβίδ ὡς τῆς μετοικεσίας ἐν Βαβυλώνα εἶναι δεκατέσσερις γενιές, καὶ ἀπὸ τῆς μετοικεσίας ἐν Βαβυλώνα ὡς τὸν Χριστόν εἶναι δεκατέσσερις γενιές. Τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἡ γέννησις ἐγένετο οὕτως.

τον τρόπο: Όταν μνηστεύτηκε η μητέρα του η Μαρία με τον Ιωσήφ, πριν αυτοί να συνευρεθούν, βρέθηκε να έχει παιδί στην κοιλιά της από το Άγιο Πνεύμα. Και ο Ιωσήφ ο άντρας της, επειδή ήταν δίκαιος και δεν ήθελε να τη διαπομπεύσει, αποφάσισε να την αποδιώξει κρυφά. Ενώ λοιπόν σκεφτόταν αυτά, ιδού, άγγελος Κυρίου φάνηκε σ' αυτόν στο όνειρό του, λέγοντας: «Ιωσήφ, μη φοβηθείς να παραλάβεις τη Μαρία τη γυναίκα σου. Γιατί αυτό που μέσα της γεννήθηκε είναι από Πνεύμα Άγιο. Και θα γεννήσει γιο, και θα καλέσεις το όνομά του Ιησού, γιατί αυτός θα σώσει το λαό του από τις αμαρτίες τους». Και όλ' αυτά έχουν γίνει, για να εκπληρωθεί αυτό που ειπώθηκε από τον Κύριο μέσω του προφήτη, όταν έλεγε: Ιδού, η παρθένος θα έχει παιδί στην κοιλιά και θα γεννήσει γιο και θα καλέσουν το όνομά του Εμμανουήλ, που όταν ερμηνεύεται σημαίνει: Ο Θεός είναι μαζί μας. Και όταν σηκώθηκε ο Ιωσήφ από τον ύπνο, έκανε όπως τον πρόσταξε ο άγγελος του Κυρίου και παρέλαβε τη γυναίκα του, και ουδέποτε συνευρέθη μαζί της ούτε από τη στιγμή που γέννησε γιο. Και κάλεσε το όνομά του παιδιού Ιησού.

B. Ερμηνευτικά σχόλια

Γενεαλογικό βιβλίο: Ο Χριστός ήταν τέλειος Θεός και τέλειος άνθρωπος. Όπως όλοι οι άνθρωποι, είχε καταγωγή. Είχε προγόνους και συγγενείς. Ήταν ιστορικό πρόσωπο και όχι γέννημα της φαντασίας των ανθρώπων. Γι' αυτό και ο ευαγγελιστής Ματθαίος καταγράφει το γενεαλογικό δέντρο του Χριστού, για να μην υπάρχει καμία αμφιβολία ότι ο Χριστός εκτός από Υιός του Θεού ήταν και Υιός ανθρώπου.

Αβραάμ, Δαβίδ, μετοικεσία Βαβυλώνας, Χριστός: δεκατέσσερις γενιές σημαίνει περίπου 1400 χρόνια μέχρι τον ερχομό του Χριστού. Όλη η Παλαιά Διαθήκη αποτυπώνεται στους προπάτορες του Χριστού, που σημαίνει ότι ο Χριστός είναι ο τελευταίος της Παλαιάς και ο Πρώτος της Καινής διαθήκης, Αυτός που εκπληρώνει την επαγγελία, υπόσχεση του Θεού στον Αβραάμ ότι από τη γενιά Του θα γεννηθεί ο Μεσσίας, αλλά και αρχίζει μία καινούρια εποχή για τον κόσμο και τους ανθρώπους, καθώς με τη δική Του γέννηση ο άνθρωπος επιστρέφει στο Θεό, από τον Όποιο απομακρύνθηκε στα χρόνια της Παλαιάς Διαθήκης με την πτώση του στην αμαρτία.

Με την ενέργεια του Αγίου Πνεύματος: ο Χριστός δε γεννήθηκε όπως όλοι οι άνθρωποι, από την ένωση του άντρα και της γυναίκας, αλλά από μια γυναίκα και με τον τρόπο που το Άγιο Πνεύμα ήξερε. Ερχόμαστε ξανά στην πρώτη στιγμή της δημιουργίας του κόσμου και του ανθρώπου. Ο άνθρωπος δημιουργείται «κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν Θεού» και ο Θεός φυσά μέσα του την «ζώσα πνοή» Του, μεταδίδοντας στον άνθρωπο τις ιδιότητές Του, την αγάπη, την ελευθερία, την δημιουργικότητα, τη συνείδηση, το λογικό και καλώντας τον να του μοιάσει. Δεν είναι ο πρώτος άνθρωπος γεννημένος από την ένωση των ανθρώπων, αλλά έρχεται απ' ευθείας από το Θεό. Τώρα ο Χριστός προσλαμβάνει την ανθρώπινη φύση και από το Θεό (δια του Αγίου Πνεύματος) και από τον άνθρωπο (την Παναγία). Ξεκινά λοιπόν μία νέα εποχή, όπου ο άνθρωπος ξαναβρίσκει την θεϊκή του καταγωγή, χωρίς να γίνεται από το μηδέν. Διατηρεί την ανθρώπινη φύση και προσλαμβάνει την θεϊκή. Έτσι, ο Χριστός είναι τέλειος άνθρωπος, αλλά και τέλειος Θεός, ενώ δεν υπόκειται στο νόμο της φθοράς και του θανάτου. Ο κάθε άνθρωπος που προέρχεται από την ένωση άνδρα και γυναίκας έχει μέσα του την φθορά, όχι μόνο λόγω της αμαρτίας, αλλά και λόγω της εισόδου στο χρόνο. Γι' αυτό και κάνουμε παιδιά, για να παρατείνεται το γένος μας στον αιώνα. Ο Χριστός δεν έχει τέτοια φθορά, γιατί δεν μπαίνει με τον φυσικό τρόπο στο χρόνο.

σκέφτηκε να τη χωρίσει κρυφά: ο Ιωσήφ ήξερε ότι δεν είχε σχέσεις με την Παναγία. Υπέθεσε λοιπόν ότι πήγε με κάποιον άλλο και έμεινε έγκυος. Δεν ήθελε όμως να τη χωρίσει δημόσια, γιατί θα έπρεπε να τιμωρηθεί, ακόμη και με θάνατο δια λιθοβολισμού, όπως προέβλεπε το εβραϊκό δίκαιο. Γι' αυτό και θέλησε να την διώξει κρυφά, στέλνοντάς την σε άλλους συγγενείς. Ο Θεός όμως του στέλνει έναν άγγελο και τον πληροφορεί για το ότι ο υιός της Μαρίας θα ονομαστεί «Ιησούς», δηλαδή ο Θεός σώζει το λαό Του. Του δείχνει ποια είναι η αποστολή του Χριστού, να σώσει το λαό του Ισραήλ και κατόπιν όλο τον κόσμο από την αμαρτία, το θάνατο και την απομάκρυνση από το Θεό. Του αναφέρει ακόμη ότι στο πρόσωπο του Χριστού θα εκπληρωθεί και η προφητεία του Ησαΐα, δηλαδή της Παλαιάς Διαθήκης ολόκληρης (γιατί στο πρόσωπο του Ησαΐα αποτυπώνονται όλοι οι προφήτες) ότι ο Θεός είναι μαζί μας. Γι' αυτό και το παιδί θα ονομαστεί «Εμμανουήλ». Δύο λοιπόν τα ονόματα και δύο οι αποστολές. Να σωθεί ο κόσμος και να εκπληρωθεί η Παλαιά Διαθήκη.

δεν είχε σχέση μαζί της: ο Ιωσήφ είχε τέσσερα παιδιά από προηγούμενο γάμο. Σεβάστηκε όμως την Παναγία και την είχε ως προστατευόμενη στη ζωή του και όχι ως γυναίκα του. Αυτό δείχνει τελικά ότι όποιος πλησιάζει αληθινά το Θεό, ξεχνά τα δικαιώματά του και τις ανάγκες του, και γίνεται άνθρωπος που χαίρεται την ζωή του Θεού πάνω από οτιδήποτε άλλο. Ο δρόμος του Ιωσήφ μας δείχνει ότι χρειάζεται τα Χριστούγεννα, αλλά και κάθε γιορτή της πίστης, να τη γιορτάζουμε με τον τρόπο που θέλει ο Θεός, δηλαδή με την αγάπη προς Εκείνον και τον συνάνθρωπο, τον σεβασμό, προς αυτό, όπως επίσης και με την παραίτηση από τα δικαιώματά μας. Να μην είμαστε εμείς το κέντρο της γιορτής, αλλά ο Χριστός. Όχι τα υλικά, αλλά η σχέση μας με το Χριστό, η Θεία Κοινωνία, η Εκκλησία, η Αγάπη.

Γ. Η προετοιμασία των Χριστουγέννων

Οι γιορτές συνοδεύονται από προσδοκίες. Ξεκούραση και κατανάλωση. Προσθήκη υλικών αγαθών. Επανάληψη συνηθειών της παράδοσης που μας θυμίζουν την παιδικότητά μας. Ευχές που γεννούν ελπίδα ότι κάτι θα αλλάξει. Ακόμη και η αίσθηση ότι θα βρούμε περισσότερο χρόνο για αγαπημένα πρόσωπα. Πάντως είναι έξοδος από τη ρουτίνα. Οι τηλεοπτικές εκπομπές, οι ταινίες, οι προτάσεις διασκέδασης το μαρτυρούν.

Ιδίως τα Χριστούγεννα, γιορτή παγκόσμια, στην οποία Δύση και Ανατολή τα τελευταία χρόνια έχουν διαμορφώσει κοινούς τρόπους εορτασμού, είναι μία ευκαιρία αλλαγής ρυθμού μέσα στο χειμώνα. Όπως και να επιλέξει κάποιος να τα γιορτάσει, με τα παραδοσιακά κάλαντα και τους στολισμούς, τη «Χριστουγεννιάτικη Ιστορία» του Ντίκενς ή τα διηγήματα του Παπαδιαμάντη, με τις αγγλικές και γερμανικές μελωδίες, με τη βόλτα στα μαγαζιά, δεν παύουν να είναι μία ευκαιρία η ζωή να βρει στάση, πανδοχείο. Οι πολλοί βεβαίως δεν προβληματίζονται για το ότι και τα Χριστούγεννα έχουν παραδοθεί στην παγκοσμιοποίηση. Δεν αισθάνονται την ανάγκη να τα ζήσουν ελληνικά, διότι περιορίζουν τον ελληνικό τρόπο στα κάλαντα, τα γλυκά και τον εκκλησιασμό.

Τα τελευταία χρόνια έχει εισαχθεί ο θεσμός του ρεβεγιόν, του Christmas Eve και στα καθ' ημάς. Δυτικοποιείται η κοινωνία μας μάλλον ανεπιστρεπτή. Η προετοιμασία για τα Χριστούγεννα για τους πολλούς ελάχιστα περιλαμβάνει νηστεία, εξομολόγηση, επίγνωση της σημασίας του γεγονότος. Η ουσία της γιορτής αφήνεται στην άκρη. Μπορεί οι ναοί να γεμίζουν στη χριστουγεννιάτικη θεία λειτουργία. Υπάρχουν όμως και πολλοί που απουσιάζουν, ιδίως νέοι. Διαλέγουν νυχτερινά κέντρα ή κλαμπ, όπου διασκεδάζουν μέχρι πρωίας. Άλλοι θα περάσουν από τον ναό να ανάψουν ένα κερί. Άλλοι θα γυρίσουν στο σπίτι τους για να ξυπνήσουν νωρίς το απόγευμα, με τα απομεινάρια του χριστουγεννιάτικου τραπέζιού. Κι ενώ θα χτυπούν οι καμπάνες και θα ψάλλεται το «Η Παρθένος σήμερα», αυτό το «δι' ημάς γαρ εγενήθη» θα μένει απροσπέλαστο.

Επαναπαυόμαστε ως Εκκλησία στο πλήθος που έρχεται. Δε θέλουμε να βλέπουμε την πλειονοψηφία που απουσιάζει. Που μένει αλειτούργητη αυτή τη μέρα. Αλλά και όσοι βρίσκονται στον ναό πόσο μεταφέρουν στο υπόλοιπο του καιρού το μήνυμα των Χριστουγέννων; Αυτό που εμπεικλείται στα δώρα των Μάγων, το χρυσάφι στον βασιλιά, το λιβάνι στον Θεό, την σμύρνα στον νεκρό. Πόσοι θέλουμε το «παιδίον νέον» να ανακαινίσει την ύπαρξή μας; Να μας δώσει κάτι από την διακονία της αγάπης και την αρχοντιά της συγχώρησης που χαρακτηρίζει τον αυθεντικό βασιλιά; Την πίστη στον Θεό που θέλει να μας σώσει από τα άγχη και τις απελπισίες μας και να γίνει οικείος στη ζωή μας; Την επιλογή να μη νικιόμαστε από τα πάθη και τα λάθη μας, από το κοσμικό πνεύμα, από τη ζωή που δεν αφήνει περιθώριο ταπείνωσης, δηλαδή την απόφαση να νεκρώσουμε το εγώ μας που μας χωρίζει από τον πλησίον και τον Θεό;

Αυτή η προετοιμασία έρχεται μέσα από τα ελληνικά, τα ορθόδοξα Χριστούγεννα. Αυτά που χωρίς να μας στερούν τις χαρές της παράδοσης, μας καλούν να ξαναδούμε την πορεία της ζωής μας. Και να αντισταθούμε στην αποψίλωση της γιορτής από τον αληθινό πρωταγωνιστή της: «τον προ αιώνων Θεό».

Ας ακολουθήσουμε όλοι, παιδιά και μεγάλοι, στις καρδιές μας αυτή την πορεία, καθώς ήγγικεν η ώρα.

Δ. Κάρολος Ντίκενς, *Christmas Carol* (του Θανάση Μπαντέ)

Το χριστουγεννιάτικο παραμύθι του Ντίκενς «Τα Κάλαντα» είναι καταδικασμένο παραμένει στο χρόνο, όχι ως – επετειακού τύπου – εορταστική αναβίωση, αλλά ως αυτόνομη καλλιτεχνική δημιουργία. Γιατί στο Ντίκενς τα Χριστούγεννα είναι μόνο η αφορμή ή, ακόμη πιο σωστά, η ατμόσφαιρα, που μπορεί να αποδώσει την ανθρώπινη μεταστροφή, αφού ο Σκρουτζ από παγκόσμιο σύμβολο της τσιγκουνιάς, θα μεταβληθεί, σε ελάχιστο χρόνο, σε αμετανόητο εκφραστή της γενναιοδωρίας. Αυτού του είδους οι ακαριαίες κι ολοκληρωτικές μεταστροφές είναι αδύνατο να αποδοθούν στις γιορτές ή στο πνεύμα των Χριστουγέννων ή σε θρησκευτικές εξάρσεις ή οτιδήποτε τέτοιο. Γιατί οι ακραίοι χαρακτήρες, σαν το Σκρουτζ, δεν γεννιούνται στα ξαφνικά, αλλά διαπλάθονται μέσα στα χρόνια μετατρέποντας τη μισανθρωπία σε προσωπικό βίωμα, δηλαδή σε τρόπο ζωής.

Ως εκ τούτου τα Χριστούγεννα λειτουργούν αντίστροφα. Ο Σκρουτζ περισσότερο δύστροπος από ποτέ κάνει υπολογισμούς στο λογιστήριο και συμπεριφέρεται με το χειρότερο τρόπο στον υπάλληλό του, τον Μπομπ Κρέσπιτ, που τουρτουρίζει από το κρύο δίπλα στην ισχνότερη δυνατή φωτιά λόγω οικονομίας. Ειρωνεύεται ανοιχτά τον αφελή ανεψιό του που έρχεται να τον προσκαλέσει στο γιορτινό τραπέζι, όπως εδώ και πολλά χρόνια, αποκαλώντας τα Χριστούγεννα «σαχλαμάρες». Φυσικά οι κύριοι που ήρθαν για το ταμείο υπέρ των φτωχών έφυγαν άρον – άρον. Όσο για το παιδάκι που φέλλισε δυο στήχους απ' κάλαντα: «είδε τον αφέντη ν' αρπάζει τόσο σβέλατα το χάρακα, ώστε το 'σκασε τρομαγμένο». Κι όταν επιτέλους η δουλειά τελειώνει ο Σκρουτζ λέει στον υπάλληλό του: «Θα θέλεις δική σου όλη την αυριανή μέρα φαντάζομαι..... Αν εγώ σου κρατούσα μισή κορόνα για την απουσία σου, θα 'λέγες, πως σε αδικήσα σίγουρα! Όμως εσύ δεν με αδικείς όταν σου πληρώνω το

μεροκάματό σου, χωρίς να δουλεύεις. Ωραία δικαιολογία για να τσιμπούμε λεφτά από μια ξένη τσέπη κάθε εικοσιπέντε του Δεκέμβρη».

Τον βλέπουμε να ανεβαίνει τις σκάλες, που οδηγούν στο διαμέρισμά του, στα σκοτεινά, ευχαριστημένος που δεν ξοδεύει για φως, χωρίς να συναντήσει κανένα. Ακόμη και ο θυρωρός λείπει. Κλειδώνεται διπλά. Είναι ολομόναχος. Το μικρό μίζερο διαμέρισμα είναι παγωμένο: «Έκατσε μπροστά στο τζάκι για να πιεί το χυλό του. Πολύ μικρή, μα την αλήθεια, η φωτιά του, τιποτένια για μια τέτοια νύχτα. Καθόταν πολύ κοντά της, έγερνε απάνω της και μόλις κατάφερε να νιώθει κάποια ζεστασιά από τη φούχτα τα κάρβουνα, που καιγόταν». Παρακολουθούμε τη φιλαργυρία που – σχεδόν αναγκαστικά - παίρνει τη μορφή της πιο βαθιάς θλίψης. Το χρήμα, καταδικασμένο στο αναξιοποίητο, μετατρέπεται σε προσωπική δυστυχία, αφού λειτουργεί ως μόνιμη πηγή στέρησης. Γιατί εδώ δε μιλάμε ούτε για ανασφάλειες που θέλουν αποθηκευμένο χρήμα μπροστά στην μελλοντική αβεβαιότητα, ούτε για την πλαστή ευτυχία της κατανάλωσης. Εδώ μιλάμε για τη φιλαργυρία που λειτουργεί ατόφια, ως απαρέγκλιτος αυτοσκοπός που απαιτεί θυσίες για την εκπλήρωσή του. Από αυτή την άποψη ο Σκρουτζ ματαιώνει κάθε έννοια εγωισμού, αφού θυσιάζεται πρώτα ο ίδιος. Βρισκόμαστε μπροστά στην πιο πρωτόγονη έκφραση της μισανθρωπίας που αποκόβοντας όλους τους δεσμούς στρέφεται ενάντια στον ίδιο τον εκφραστή, που την μετατρέπει σε παντιέρα της ύπαρξης. Το χρήμα δεν είναι τίποτε άλλο παρά η κενότητα της ύπαρξης που πρέπει με κάθε τρόπο να αποσιωπηθεί. Κι αυτός είναι ο δρόμος της εκλογίκευσης. Δεν είναι ο Σκρουτζ ο τρελός. Είναι όλοι οι άλλοι που σκορπούν τα λεφτά τους σε εφήμερες ανοησίες και σε ακατανόητες εορταστικές ευαισθησίες. Στο κάτω – κάτω και τα Χριστούγεννα μια ημερομηνία είναι.

Ο Ντίκενς καταδεικνύοντας την τσιγκουνιά στα πιο ακραία όριά της διεισδύει στη βαθύτερη ουσία της. Γιατί η τσιγκουνιά δεν είναι οικονομικό, αλλά συναισθηματικό μέγεθος. Ο Σκρουτζ πρώτα τσιγκουνεύεται τα συναισθήματα και μετά το χρήμα. Ο φόβος της ανθρωπίνης συναναστροφής δεν είναι παρά η αδυναμία ένταξης σ' ένα γίνεσθαι που εξ' ορισμού κρύβει κινδύνους. Τους «συναδέλφους» πετυχημένους επιχειρηματίες τους μιλά επιφυλακτικά γιατί φοβάται μη ζημιωθεί από τον ανταγωνισμό τους. Τον ανεψιό του τον περιφρονεί γιατί παντρεύτηκε από αγάπη. Τον υπάλληλό του τον χλευάζει γιατί είναι χαρούμενος παρά τον πενιχρό μισθό που εισπράττει. Όλα είναι παράλογα. Όλα είναι επικίνδυνα. Όλα είναι γελοία. Όμως η απομυθοποίηση των πάντων δεν είναι παρά η απομυθοποίηση της ζωής. Γι' αυτό είναι σχεδόν νομοτελειακό, η μισανθρωπία να βασανίζει πρωτίστως τον μισάνθρωπο. Γιατί, σε τελική ανάλυση, ο μισάνθρωπος σιχαίνεται πρώτα τον εαυτό του. Η αδυναμία της προσφοράς δεν είναι παρά ο φόβος που ακυρώνει τη συμμετοχή και η εκλογίκευση ο μηχανισμός που συγκαλύπτει τις υποψίες. Κι αυτή ακριβώς είναι η έσχατη ταπείνωση. Είναι η ψυχική ασθένεια του Σκρουτζ που μόνο ένα θαύμα μπορεί να γιατρέψει. Κι αυτό το θαύμα καλείται να διαπραγματευτεί ο Ντίκενς.

Με χοντρές αλυσίδες, μέσα σε κρότους εκκωφαντικούς, εμφανίζεται το φάντασμα του Μάρλυ, του πεθαμένου από χρόνια συντάιρου του Σκρουτζ, που επίσης ταύτισε τη ζωή με το χρήμα. Όμως ο Μάρλυ φαίνεται συντετριμμένος: «Φοράω την αλυσίδα που σφυρηλατούσα στη ζωή μου. Εγώ την έσφιξα, κρίκο με κρίκο..... Το πνεύμα μου δεν προχώρησε ποτέ μακρύτερα από το λογιστήριό μας..... Τώρα θα σέρνομαι σ' ατέλειωτα ταξίδια.....». Ο Σκρουτζ παρακολουθεί έντρομος. Ο Μάρλυ του ανακοινώνει ότι πρέπει ν' αλλάξει ζωή. Ότι θα τον επισκεφτούν τρία πνεύματα. Ότι δεν έχει άλλη επιλογή από το να κάνει ό,τι του λένε.

Το πρώτο πνεύμα είναι τα Χριστούγεννα του παρελθόντος. Ο Σκρουτζ παρακολουθεί τους δρόμους των παιδικών του χρόνων. Το πνεύμα τον οδηγεί στο σχολείο. Ένας ολομόναχος μαθητής δεν πήγε στο σπίτι του για τις γιορτές. Ο Σκρουτζ κοιτάζει με συμπόνια τον παλιό εαυτό του. Το φάντασμα τον μεταφέρει σε άλλα Χριστούγεννα. Το ίδιο παιδί είναι και πάλι ολομόναχο στο σχολείο. Η πόρτα ανοίγει. Ένα μικρό κορίτσι χύνεται στην αγκαλιά του. Τον αποκαλεί αδερφούλη. Του λέει ότι μπορεί να γυρίσει στο σπίτι. Ότι ο πατέρας θα τον δεχτεί. Ο Σκρουτζ παρακολουθεί τη σκηνή με την αδερφή του αποσβολωμένος: «Πέθανε αρκετά χρόνια αργότερα» είπε το πνεύμα. Κι όταν του τόνισε ότι έχει κάνει ένα παιδί, τον ανεψιό του, ο Σκρουτζ απάντησε μονολεκτικά: «Ναι».

Αμέσως μετά τον μεταφέρει στην πρώτη του δουλειά, στου γερο – Φέτζινγουϊγκ. Πυρετώδεις εργασίες για τη βραδινή γιορτή. Το πάτωμα γυαλίζει. Το πάρτι ξέφρενο. Για όλους υπάρχει φαγητό και ποτό. Κι ο γερο – Φέτζινγουϊγκ χορεύει μαζί με τη γυναικά του. Ο Σκρουτζ βλέποντας αυτές τις εικόνες κάνει σαν τρελός. Το πνεύμα σχολιάζει: «Για το τίποτα γέμισαν με ευγνωμοσύνη αυτά τα χαζά πλάσματα» κι όταν ο Σκρουτζ διαμαρτύρεται το πνεύμα συμπληρώνει: «Άδικο έχω; Ξόδεψε λίγες λίρες από τα γήινα λεφτά σας, τρεις, το πολύ τέσσερις. Είναι τόσο πολλές, ώστε να αξίζουν τόσους επαίνους;» «Πνεύμα, δεν είναι αυτό το ζήτημα. Εκείνος ο γέρος έχει τη δύναμη να μας κάνει ευτυχισμένους ή δυστυχισμένους, να κάνει τη δουλειά μας αλαφριά ή αβάσταχτα βαρετή, ευχαρίστηση ή μαρτύριο..... Χαρίζει όμως ευτυχία τόσο αληθινά μεγάλη, όσο κι αν κόστιζε μια περιουσία».

Όμως το πνεύμα δεν έχει χρόνο για φλυαρίες. Αμέσως μετά ο Σκρουτζ βλέπει τον εαυτό του παλικαράκι να κάθεται με μια όμορφη κοπέλα: «Ένα άλλο είδωλο έχει πάρει τη θέση μου..... Ένα χρυσό είδωλο». Κι ο Σκρουτζ απαντά: «Να, αυτή είναι η τιμιότητα του κόσμου. Τίποτα δεν κακομεταχειρίζεται τόσο σκληρά, όσο τη φτώχεια». Και η κοπέλα: «Τα σκέφτηκα και μπορώ πια να σ' αφήσω ελεύθερο..... Σου εύχομαι κάθε ευτυχία στη ζωή που διάλεξες». Ο Σκρουτζ νιώθει καταρρακωμένος: «Πνεύμα μη μου δείξεις άλλα. Πήγαινε με σπίτι μου». Όμως το πνεύμα δεν χρονοτριβεί καθόλου. Τον μεταφέρει σε μια άλλη σκηνή. Είναι και πάλι η κοπέλα αυτή, ώριμη πια, σ' ένα δωμάτιο μαζί με την κόρη της και παιδιά που στροβιλίζουν στα πόδια τους. Ένας άντρας μπαίνει στο δωμάτιο και μοιράζει πακέτα. Τα παιδιά ζητωκραυγάζουν. Ο Σκρουτζ ξεσπάει: «Πάρε με από δω». Όταν επιστρέφει στο σπίτι είναι πραγματικό κουρέλι.

Το επόμενο πνεύμα είναι τα Χριστούγεννα του παρόντος. Τον περιφέρει άσκοπα μέσα στην πόλη. Ο Σκρουτζ χαζεύει τον κόσμο που συνωστίζεται στα μπακάλικα και τα φουρνάρικα. Που κουβαλά σακούλες. Που είναι χαμογελαστός. Κι αμέσως μετά βρίσκει στο σπίτι του υπαλλήλου του Κρέτσιτ, όπου ετοιμάζεται η χήνα κι όλοι δείχνουν τεράστιο ενθουσιασμό. Όπου τα παιδιά τρελαίνονται για την πουτίγκα, η οποία είναι πεντανόστιμη, αλλά κανείς δεν ομολογεί ότι είναι λίγη για τόσα άτομα. Όπου ο Κρέτσιτ κουβαλάει στην πλάτη το μικρό του γιο: «Ο καημένος ο Τιμ κρατούσε ένα μικρό δεκανίκι και φορούσε στα πόδια ορθοπεδικά σίδερα». «“Πνεύμα” είπε ο Σκρουτζ, δείχνοντας για πρώτη φορά στη ζωή του παρόμοια έννοια “πες μου, θα ζήσει ο Τάινυ Τιμ;”. Το πνεύμα μεταφέρει το Σκρουτζ σε άθλιες παράγκες που ζουν οι ανθρακωρύχοι, σε μοναχικούς φαροφύλακες, σε ναυτικούς που περνούν τις γιορτές στο πλοίο και φυσικά στο σπίτι του ανεψιού, που γλεντάει με τους φίλους. Ο Σκρουτζ γελάει με τα κατώματα του ανεψιού. Θέλει να συμμετέχει στα παιχνίδια.

Ο Ντίκενς, ως βαθύτατος ανθρωπιστής, εξετάζει την αισιόδοξη οπτική. Η καθαρά ψυχαναλυτική ψυχρολουσία του παρελθόντος, είναι το ηλεκτροσόκ πάνω στην παραλυσία, ενώ η κατάδειξη του παρόντος είναι η διάθεση συμμετοχής που ξυπνά αυτομάτως μαζί με τα χαμένα συναισθήματα. Γιατί συναισθήματα χωρίς συμμετοχή δεν υφίστανται. Και κάπου εδώ θα βρούμε το χριστουγεννιάτικο δώρο του Ντίκενς. Γιατί η μισανθρωπία δεν είναι παρά η λανθασμένη οπτική της ζωής. Γιατί μέσα σε μια νύχτα ο καθένας μπορεί να την ξεπεράσει. Γιατί δεν υπάρχει μεγαλύτερος ανθρωπισμός από την αισιοδοξία. Γιατί ο Σκρουτζ θα καταφέρει το μεγαλύτερο άλμα. Και η επιτυχία είναι ολότελα δική του. Τα Χριστούγεννα δεν ήταν παρά η αφορμή. Τα πνεύματα απλές ψευδαισθήσεις. Και η ανάμνηση του Μάρλυ το έναυσμα για την αφύπνιση της συνείδησης.

Όσο για το τελευταίο πνεύμα των Χριστουγέννων του μέλλοντος δεν είναι παρά μια ομήγυρη επιχειρηματιών που συζητά περιπαιχτικά για το θάνατο κάποιου κι ένας νεκρός που οι υπηρέτριες πλιατσικολογούν το νεκροκρέβατό του. Ο μικρός Τιμ δε φαίνεται να έχει ελπίδες κι ο κλεπταποδόχος είναι πολύ σκληρός στα παζάρια με τις υπηρέτριες. Όταν ο Σκρουτζ ρωτά για την ταυτότητα του νεκρού, ένα αμείλικτο χέρι του υποδεικνύει έναν τάφο. Ο Σκρουτζ έχει ολότελα γιατρευτεί.

<http://eranistis.net/wordpress/2013/12/22/%CE%BF>

Ε. Τα Χριστούγεννα στο Βυζάντιο (Φαίδων Κουκουλές, Βυζαντινών Βίος και Πολιτισμός)

Η εορτή της του Χριστού γεννήσεως, τα γενέθλια του Ιησού, γιορτή που ο Ιωάννης ο Χρυσόστομος την ονομάζει «την σεμνότερη και μητέρα όλων των γιορτών», δεν είναι ίσως σε πολλούς γνωστό, ότι, ως αυτοτελής γιορτή, δεν γιορταζόταν κατά τους πρώτους χριστιανικούς αιώνες. Τότε κατά την 5η Ιανουαρίου, από το τέλος της τρίτης εκατονταετηρίδας, γιορτάζονταν τα Επιφάνεια και μαζί με αυτήν γιορτάζονταν και η γέννηση του Χριστού.

Ως ιδιαίτερη μέρα γιορτής των Χριστουγέννων ορίστηκε κατά τον 4ο αιώνα στη Δύση η 25η Δεκεμβρίου, μετά από πολλές συζητήσεις και διχογνωμίες, αφού πουθενά στην Παλαιά ή στην Καινή Διαθήκη δεν αναφέρεται ποιον μήνα και ποιαν μέρα γεννήθηκε ο Κύριος. Ορίστηκε λοιπόν η γιορτή των Χριστουγέννων από την Εκκλησία, που επιθυμούσε να αντικαταστήσει με χριστιανική γιορτή την ειδωλολατρική γιορτή του αήτητου Ήλιου, που γιορτάζονταν την ημέρα εκείνη.

Στην Ανατολή η εορτή των Χριστουγέννων εισήχθη κατά το τελευταίο τέταρτο του 4ου αιώνας, όπως βεβαιώνει ο ιερός Χρυσόστομος σε ομιλία του στην Αντιόχεια το 386. Είναι σίγουρο ότι μεταξύ των ακροατών και του ιεράρχου, υπήρχαν και αυτοί που αντιδρούσαν στην καθιέρωση της γιορτής τη συγκεκριμένη ημερομηνία. Όταν μάλιστα το 378 γιορτάστηκαν για πρώτη φορά τα Χριστούγεννα στη Βασιλεύουσα, υπάρχουν μαρτυρίες ότι υπήρχαν και πάλι αντιδράσεις.

Όπως κι αν έχει, από την στιγμή που εισήχθη η γιορτή, επικράτησε χάρη στις ενέργειες σπουδαίων Ιεραρχών, και κυρίως του Χρυσόστομου, αλλά και του Γρηγορίου του Θεολόγου, του οποίου ο πρώτος στην Πόλη λόγος κατά την 25η Δεκεμβρίου 380 αρχίζει ως εξής: «Χριστός γεννᾶται, δοξάσατε· Χριστὸς ἐξ οὐρανῶν, ἀπαντήσατε· Χριστὸς ἐπὶ γῆς, ὑψώθητε».

Οι Βυζαντινοί κατά την ημέρα των Χριστουγέννων φαίνεται ότι εντός του ναού σχημάτιζαν σπήλαιο και μέσα σε αυτό εναπόθεταν στρωμένη, στην οποία τοποθετούσαν ένα παιδί, που παρίστανε τον Ιησού. Αυτό με σαφήνεια μαρτυρεί ο Θεόδωρος Βαλασαμῶν ερμηνεύοντας τον 83ο κανόνα της εν Τρούλλω συνόδου.

Κατά τους βυζαντινούς χρόνους υπήρχε συνήθεια για να τονωθεί η λεχώνα γυναίκα, ιδιαίτερα για το θηλασμό, να δίνουν το λεγόμενο λοχόζεμα, μια σούπα δηλαδή με σιμιγδάλι, αλλά και άλλα είδη, βούτυρο και μέλι. Το λοχόζεμα συνήθιζαν οι βυζαντινοί πρόγονοί μας να στέλνουν σε φιλικά σπίτια την επόμενη των Χριστουγέννων, προς τιμή των λοχείων της Παναγιάς. Το έθιμο αυτό δεν ενέκρινε η Εκκλησία και το απαγόρευσε αφού η Παναγία «οὐκ ἔγνω λοχείαν». Η απαγόρευση αυτή όμως δεν εξάλειψε το έθιμο το οποίο συνεχιζόταν και στα κατοπινά χρόνια.

Κατά τις μεγάλες εορτές συνηθιζόταν να καλλωπίζονται οι οικίες, να στολίζονται οι πόρτες και τα παράθυρα και να καθαρίζονται οι δρόμοι. Αυτό γινόταν και κατά την εορτή της Γεννήσεως του Κυρίου, οπότε «...κατά διαταγήν του επάρχου της (κάθε) πόλεως, ου μόνον καθαρισμός των οδών εγένετο, αλλά και στολισμός διαφόρων κατά διαστήματα στηνομένων στύλων με δενδρολίβανα, κλάδους μύρτου και άνθη εποχής».

Κατά το Δωδεκαήμερο γνωρίζουμε ότι τα παιδιά γυρνούσαν τα σπιτία, από τις πρώτες πρωινές ώρες μέχρι το δειλινό και με αυλούς και με σύριγγες (μουσικό όργανο) έλεγαν τα κάλαντα. Περί των καλαντιστών κατά τα Χριστουγέννα κατά τον ΙΒ΄ αι. μαρτυρεί και ο Ι. Τζέτζης γράφων: «...Και όσοι κατ' αρχίμηνον την Ιανουαρίου κατά τη Χριστού γεννήσει δε και Φώτων ημέρα, οπόσοι περιτρέχουσι τας θύρας προσαιτούντες μετά ωδών και επωδών και λόγους εγκωμίων...». Από τους στίχους πληροφορούμεθα ότι εκτός από τις ευχές, τα παιδιά έλεγαν και εγκώμια προς τους νοικοκυραίους ανάλογα με τα σημερινά: «πολλά 'παμε τ' αφέντη μας, ας πούμε της κυράς μας», ζητώντας και την αμοιβή τους. Θα πρέπει να σημειωθεί ότι τα κάλαντα τα έλεγαν όχι μόνο παιδιά αλλά και ενήλικοι συνοδεία ορχήστρας, περιφερόμενοι μέχρι τη βαθειά νύχτα, και δεν αποχωρούσαν από το σπιτι που καλαντούσαν, αν πρώτα δεν αμείβονταν.

Και δυστυχώς δεν ήταν μόνο αυτοί που «ενοχλούσαν». Επειδή κατά την ημέρα αυτή, όπως και κατά τις επόμενες του Δωδεκαήμερου, γίνονταν οι μεταμφιέσεις, μασκαρεμένοι χτυπούσαν τις πόρτες, με φωνές και αστεϊσμούς ενοχλώντας τους οικοδεσπότες.

Τις ημέρες των μεγάλων εορτών και ευχάριστων γεγονότων, υπήρχε η συνήθεια, κατόπιν αδείας του αυτοκράτορα, να γίνονται ιπποδρομικοί αγώνες για τους οποίους οι Βυζαντινοί κυριολεκτικά παθιάζονταν. Έτσι λοιπόν την ημέρα των Χριστουγέννων γίνονταν αγώνες στον Ιππόδρομο παρουσία του βασιλιά και πλήθους θεατών. Το γεγονός αυτό βέβαια δεν άρεσε στην Εκκλησία, η οποία θα προτιμούσε ο λαός να βρίσκεται στους ναούς και όχι στα στάδια. Η αντίδρασή της όμως δεν φαίνεται να είχε αποτέλεσμα, όσον αφορά την τέλεση των αγώνων.

Το γιορτινό τόνο της ημέρας φυσικά τον έδιναν τα ανάκτορα, όπου γινόταν προετοιμασία για την πομπική μετάβαση του βασιλιά, την προέλευσιν ή πρόκενσον, όπως έλεγαν, από το ιερό παλάτι ως την Αγία Σοφία. Κατά τον Κων/νο τον Πορφυρογέννητο την ημέρα της του Χριστού γεννήσεως, ο βασιλιάς φορώντας την χλαμύδα και το στέμμα και συνοδευόμενος από πατρίκιους, συγκλητικούς και στρατηγούς, έβγαινε από τα ανάκτορα και διά μέσου της κεντρικής οδού της Βασιλεύουσας, της Μέσης Οδού, κατευθυνόταν προς την Αγία Σοφία, επευφημούμενος από το λαό που του εύχονταν «πολλά τα έτη», «πολλοί μίν οι χρόνοι», «πολυχρόνιον ποιήσαι ο Θεός την αγίαν βασιλεία σου» και έψαλλαν σε ήχο τρίτο σχετικούς προς την ημέρα ύμνους.

Όταν ο βασιλιάς έφτανε στη Μεγάλη Εκκλησία, στον εξωνάρθηκα ο πραιπόζιτος του έβγαζε από το κεφάλι το στέμμα, προχωρώντας στον νάρθηκα συναντούσε τον πατριάρχη και μαζί έμπαιναν στον κυρίως ναό. Έπειτα, αφού έφτανε στο ιερό και προσκυνούσε, μετέβαινε στη θέση του στο μουτατώριον, από όπου σηκωνόταν, όταν ήταν η ώρα να κοινωνήσει. Κατά την επιστροφή στα ανάκτορα, σε πέντε σημεία της Πόλης οι Πράσινοι και οι Βένετοι τον επευφημούσαν και του απηύθυναν τις ίδιες ευχές. Ας σημειωθεί ότι κατά την μετάβασή τους στην Μεγάλη Εκκλησία για τη γιορτή των Χριστουγέννων οι βασιλείς άκουγαν και ύμνους και ευχές και στα Λατινικά.

Την λαμπρή και ένδοξη μέρα των Χριστουγέννων οι βασιλείς έδιδαν επίσημο γεύμα στα ανάκτορα, στο οποίο ήταν καλεσμένοι άρχοντες και αντιπρόσωποι ξένοι αλλά και δώδεκα φτωχοί κατά το παράδειγμα των δώδεκα μαθητών του Κυρίου. Όταν έτρωγαν, δεν ήταν καθισμένοι αλλά ανακλιμένοι κατά την αρχαία συνήθεια, ευχόμενοι κατά διαστήματα μεταξύ τους αλλά και προς τον βασιλιά τις ανάλογες με την ημέρα ευχές, ενώ οι καλλίφωνοι ψάλτες της Αγίας Σοφίας και των Αγίων Αποστόλων έψαλλαν: «Η Γέννησις σου Χριστέ ο Θεός ημών, ανέτειλε τω κόσμω το φως το της γνώσεως».

Την ημέρα αυτή εξαιτίας της ιερότητά της, με βασιλική διαταγή απαγορεύονταν να συλλαμβάνεται και να φυλακίζεται κάποιος που έκανε μικροπαραπτώματα, όχι όμως αν είχε υποπέσει σε σοβαρά εγκλήματα. Στο ίδιο πνεύμα, αποφυλακίζονταν, όσοι ήταν έγκλειστοι και εξέτιαν μικρές ποινές.

http://vizantinaistorika.blogspot.gr/2013/12/blog-post_23.html

ΣΤ. Η Αγία Αναστασία η φαρμακολύτρια

Μεγαλομάρτυρας της Χριστιανικής Εκκλησίας, η μνήμη της οποίας τιμάται στις [22 Δεκεμβρίου](#) από την Ορθόδοξη Εκκλησία και στις [25 Δεκεμβρίου](#) από την Καθολική Εκκλησία. Την ημέρα αυτή γιορτάζουν όσες φέρουν το όνομα Αναστασία.

Η εκπάγλου καλλονής Αναστασία ζούσε στη Ρώμη επί Διοκλητιανού και καταγόταν από πλούσια οικογένεια. Ο πατέρας της Πραιτεξιάτος ήταν ειδωλολάτρης. Τη χριστιανική πίστη διδάχτηκε από τη μητέρα της και το δάσκαλό της Χρυσόγονο. Παρά τη θέλησή της παντρεύτηκε τον Ποπλίωνα, άντρα άσωτο και ασεβή. Μετά το θάνατο του συζύγου της από πνιγμό σε ναυάγιο, περιερχόταν κρυφά τα σπίτια των φτωχών και τους παρείχε οικονομική ενίσχυση. Σύχναζε στις φυλακές, όπου κρατούνταν χριστιανοί και τους πρόσφερε τα απαραίτητα εφόδια. Φρόντιζε τις πληγές τους, τους ελευθέρωνε από τα δεσμά τους. Ιδιαίτερη φροντίδα έδειχνε η Αναστασία στην ενίσχυση του φρονήματος των μελλοντικών μαρτύρων της πίστεως και στην περισυλλογή και ταφή των λειψάνων τους. Καταγγέλθηκε γι' αυτό στον ηγεμόνα και ύστερα από πολλές ταλαιπωρίες και πολλά βασανιστήρια η Αναστασία τελικά ερρίφθη στη φωτιά.

Οι Συναξαριστές δίνουν ιδιαίτερη έμφαση στα θαύματά της, με τα οποία έλυσε τα μάγια (φαρμακείες), γι' αυτό και επονομάστηκε «Φαρμακολύτρια».

Στα χρόνια του βυζαντινού αυτοκράτορα Λέοντος Α' τα λείψανά της μετακομίστηκαν στην Κωνσταντινούπολη, ενώ στη Ρώμη αφιερώθηκε στη μνήμη της ναός ήδη από τον 4ο αιώνα.

<https://www.sansimera.gr/biographies/1124>

Ζ. Μία ευχή από τον άγιο γέροντα Παΐσιο

- Γέροντα, δώστε μου μια ευχή για τα Χριστούγεννα.

- Εύχομαι ο Χριστός και η Παναγία να σε έχουν κοντά τους σαν το αρνάκι που είναι δίπλα στην φάτνη. Νομίζω, περνάει καλά, όπως και το βοϊδάκι και το γαϊδουράκι που ζεσταίνουν τον Χριστό στην φάτνη...

“Έγνων βους τον κτησάμενον και όνος την φάτνην του Κυρίου αυτού”, λέει ο Προφήτης Ησαΐας (Ης. 1,3). Γνώρισε δηλαδή το βοϊδάκι το αφεντικό του και το γαϊδουράκι την φάτνη του Κυρίου του. Γνώρισαν τι ήταν μέσα στη φάτνη και με τα χνώτα τους το ζέσταιναν! Κατάλαβαν τον Δημιουργό τους! Αλλά και το γαϊδουράκι, τι τιμή να πάει τον Χριστό μετά στην Αίγυπτο! Οι άρχοντες είχαν άρματα χρυσοκέντητα, και ο Χριστός τι χρησιμοποίησε! Τι καλά να ήμουν αυτό το γαϊδουράκι!

-Γέροντα, μετά την Αγρυπνία των Χριστουγέννων δεν κοιμόμαστε;

-Χριστούγεννα και να κοιμηθούμε! Η μητέρα μου έλεγε: «Απόψε μόνον οι Εβραίοι κοιμούνται». Βλέπεις, την νύχτα που γεννήθηκε ο Χριστός οι άρχοντες κοιμόνταν βαθιά, και οι ποιμένες «αγραυλούσαν». Φύλαγαν τα πρόβατα την νύχτα παίζοντας την φλογέρα. Κατάλαβες; Οι ποιμένες που αγρυπνούσαν είδαν τον Χριστό.

-Πώς ήταν Γέροντα, το σπήλαιο;

-Ήταν μία σπηλιά μέσα σε έναν βράχο και είχε μία φάτνη. τίποτε άλλο δεν είχε. Εκεί πήγαινε κανένας φτωχός και άφηνε τα ζώα του. Η Παναγία με τον Ιωσήφ, επειδή όλα τα χάνια ήταν γεμάτα και δεν είχαν πού να μείνουν, κατέληξαν σε αυτό το σπήλαιο. Εκεί ήταν το γαϊδουράκι και το βοϊδάκι, που με τα χνώτα τους ζέσταναν τον Χριστό! «Έγνων βους τον κτησάμενον και όνος την φάτνην του κυρίου αυτού», δεν λέει ο Προφήτης Ησαΐας;

-Γέροντα, πώς θα μπορέσουμε να ζήσουμε το γεγονός της Γεννήσεως, ότι δηλαδή ο Χριστός «Σήμερα γεννάται εκ Παρθένου»;

-Για να ζήσουμε αυτά τα θεία γεγονότα, πρέπει ο νους να είναι στα θεία νοήματα. Τότε αλλοιώνεται ο άνθρωπος. «Μέγα και παράδοξον θαύμα τετέλεσται σήμερον», ψάλλουμε. Άμα ο νους μας είναι εκεί, στο «παράδοξον», τότε θα ζήσουμε και το μεγάλο μυστήριο της Γεννήσεως του Χριστού.

Εγώ θα εύχομαι η καρδιά σας να γίνη Αγία Φάτνη και το Πανάγιο Βρέφος της Βηθλεέμ να σας δώσει όλες τις ευλογίες Του.

Τώς μπορούμε να είμαστε αληθινά χαρούμενοι;

A. Οι δέκα γιατρεύτηκαν, οι εννέα πού είναι: (Λουκ. ιζ' 12-19)

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, εἰσερχομένου τοῦ Ἰησοῦ εἰς τινα κώμην ἀπήνησαν αὐτῷ δέκα λεπροὶ ἄνδρες, οἱ ἔσθησαν πόρρωθεν, καὶ αὐτοὶ ἦσαν φωνὴν λέγοντες· Ἰησοῦ ἐπιστάτα, ἐλέησον ἡμᾶς. Καὶ ἰδὼν εἶπεν αὐτοῖς· πορευθέντες ἐπιδείξατε ἑαυτοὺς τοῖς ἱερεῦσι. καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ὑπάγειν αὐτοὺς ἐκαθαρίσθησαν. Εἷς δὲ ἐξ αὐτῶν, ἰδὼν ὅτι ἴαθη, ὑπέστρεψε μετὰ φωνῆς μεγάλης δοξάζων τὸν Θεόν, καὶ ἔπεσεν ἐπὶ πρόσωπον παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ εὐχαριστῶν αὐτῷ· καὶ αὐτὸς ἦν Σαμαρεῖτης. Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· οὐχὶ οἱ δέκα ἐκαθαρίσθησαν; Οἱ δὲ ἐννέα πού; Οὐχ εὐρέθησαν ὑποστρέψαντες δοῦναι δόξαν τῷ Θεῷ εἰ μὴ ὁ ἀλλογενὴς οὗτος; Καὶ εἶπεν αὐτῷ· ἀναστὰς πορεύου· ἡ πίστις σου σέσωκέ σε.

Απόδοση σε απλή γλώσσα

Τόν καιρό εκείνο, καθώς ἔμπαινε ὁ Ἰησοῦς σ' ἓνα χωριό, τὸν συνάντησαν δέκα ἄνδρες λεπροί, οἱ ὁποῖοι ἐστάθηκαν λίγο μακριά, καὶ τοῦ φώναξαν, «Ἰησοῦ Διδάσκαλε, ἐλέησέ μας». Ὅταν τοὺς εἶδε, τοὺς εἶπε, «Πηγαίνετε νὰ δεῖξετε τὸν ἑαυτὸ σας στοὺς ἱερεῖς», καὶ ἐνῶ πήγαιναν, καθαρίσθηκαν. Ἐνας ἀπ' αὐτούς, ὅταν εἶδε ὅτι θεραπεύθηκε, ἐπέστρεψε δοξάζοντας τὸν Θεὸ μὲ δυνατὴ φωνὴν καὶ ἔπεσε μὲ τὸ πρόσωπον στὰ πόδια τοῦ Ἰησοῦ καὶ τὸν εὐχαριστοῦσε· καὶ αὐτὸς ἦταν Σαμαρεῖτης. Τότε εἶπε ὁ Ἰησοῦς: «Δὲν καθαρίσθηκαν καὶ οἱ δέκα; Οἱ ἄλλοι ἐννέα πού εἶναι; Κανεὶς δὲν βρέθηκε νὰ ἐπιστρέψῃ γιὰ νὰ δοξάσῃ τὸν Θεὸ παρὰ αὐτὸς ὁ ἀλλοεθνής;». Καὶ εἶπε σ' αὐτόν: «Σήκω ἔπάνω καὶ πήγαινε· ἡ πίστη σου σὲ ἔσωσε».

B. Ερμηνευτικά σχόλια

εξαιτίας της αρρώστιας τους στάθηκαν μακριά: Εκείνη την εποχή η λέπρα ήταν ανίατη ασθένεια γι' αυτό και απαγορευόταν στους λεπρούς να πλησιάζουν τους υπόλοιπους ανθρώπους. Ἐτσι ζούσαν απομονωμένοι μακριά ἀπὸ τὴν υπόλοιπη κοινωνία περιμένοντας τὸ θάνατο τους. Μήπως ὅμως δὲν ζουν κάπως ἔτσι ἀκόμα καὶ σήμερα διάφορες ομάδες τοῦ πληθυσμοῦ μας; Οἱ σωματικά ἢ ψυχικά ασθενεῖς, τὰ άτομα με εἰδικές ἀνάγκες, οἱ υπερήλικες ἀντιμετωπίζουν τεράστιες δυσκολίες στὴν καθημερινότητα τους εξαιτίας τῆς «ἀδυναμίας τους» νὰ εργασθοῦν καὶ νὰ προσφέρουν στὴν κοινωνία. Οἱ ἄνθρωποι με ἰδιαίτερη ευκολία ξεχνάμε ἐκείνους που ἔχουν τὴν ἀνάγκη μας μίας καὶ ἀναζητᾶμε σχέσεις που βασίζονται στὸ «πάρε-δώσε» κι ὄχι μόνο στὸ «δώσε».

ἔβαλαν φωνή: Ἡ ἀσθένεια ἀποτελεῖ μίαν κατάσταση που φανερώνει ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι τέλειος, δὲν εἶναι Θεός, ἀλλὰ ἔχει ἀδυναμίες. Ὡστόσο γιὰ πολλοὺς ἡ παραδοχὴ αὐτὴ ἀποτελεῖ μεγάλο πλήγμα γιὰ τὸν ἐγωισμό τους καὶ προτιμούν νὰ παραμένουν ασθενεῖς παρὰ νὰ ζητήσουν τὴ βοήθεια τῶν συνανθρώπων τους ἢ τοῦ Θεοῦ. Μπορεῖ βέβαια γιὰ τὴ σωματικὴ ἀσθένεια νὰ μὴ δυσκολευόμαστε νὰ στραφοῦμε σὲ ἓνα γιατρὸ γιὰ νὰ βροῦμε θεραπεία, λίγοι εἶναι ὅμως ἀκόμη καὶ σήμερα ἐκεῖνοι που ζητᾶνε τὴ γνώμη ἐνὸς εἰδικοῦ ὅταν εἶναι ψυχικά ασθενεῖς, φοβούμενοι μήπως δεχτοῦν τὴν κοροϊδία τῆς κοινωνίας. Ἀκόμα λιγότεροι εἶναι ὅμως οἱ πνευματικά ασθενεῖς που ζητᾶνε βοήθεια ἀπὸ τὸν «εἰδικό». Λίγοι εἶναι οἱ ἀμαρτωλοὶ που νικᾶνε τὸν ἐγωισμό τους καὶ φανερώνουν τὶς ἀδυναμίες τους μπροστὰ στὸν πνευματικὸ πατέρα που εἶναι υπεύθυνος γιὰ τὴν πνευματικὴ μας υγεία.

Διδάσκαλε, Ἰησοῦ, λυπήσου μας: Ἀρκεῖ ἓνα «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ἐλέησέ μας» καὶ ὁ Χριστὸς κάνει τὸ θαῦμα του. Ἀκόμα καὶ γιὰ τοὺς πιο ἀμαρτωλοὺς, γιὰ τοὺς πιο ἀπομακρυσμένους ἀπὸ τὴ ζωὴ τῆς ἐκκλησίας, αὐτὴ ἡ μικρὴ φράση μπορεῖ νὰ ἀλλάξῃ ἐντελῶς τὴ ζωὴ ἐκείνου που επικαλεῖται με πίστη τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ. Δὲν χρειάζεται νὰ Του πούμε τι θέλουμε, δὲν χρειάζεται νὰ Του πούμε τὸ πρόβλημα μας, γιὰτὶ Εκείνος γνωρίζει τι εἶναι αὐτὸ που χρειαζόμαστε.

Κι ἐνῶ πήγαιναν, καθαρίσθηκαν: Οἱ δέκα λεπροὶ υπάκουσαν στὴν ἐντολὴ που τοὺς ἔδωσε ὁ Ἰησοῦς χωρὶς νὰ φέρουν ἀντιρρήσεις ἢ νὰ ζητήσουν ἐξηγήσεις. Κι ἔτσι θεραπεύτηκαν. Ὑπακοὴ ζητᾶει ὁ Χριστὸς, νὰ ἀφεθοῦμε σὲ Εκείνον, κι Εκείνος θα μας σώσει. Σήμερα ὅμως που δὲν ἔχουμε τὸ Χριστὸ δίπλα μας, οἱ περισσότεροι στὴν προσευχὴ μας λέμε «Χριστέ μου δεῖξε μου ἓνα σημάδι γιὰ νὰ ξέρω τι πρέπει νὰ κάνω» καὶ προσπαθοῦμε

εξηγώντας όνειρα ή τυχαία συμβάντα να καταλάβουμε τι θέλει ο Θεός να κάνουμε. Κι όμως ο Θεός έχει προνοήσει δίνοντας στον πνευματικό πατέρα τη χάρη να μας μεταφέρει το θέλημα του Θεού μέσω της εξομολόγησης. Αλλά ποιος από εμάς είναι αληθινά ταπεινός ώστε να ακολουθήσει χωρίς αμφιβολίες, χωρίς εγωισμούς και εγωπάθειες τις οδηγίες του πνευματικού μας πατέρα; «και ποιος είναι αυτός που θα μου πει τι να κάνω;», ή «αφού κι αυτός αμαρτάνει γιατί να ακολουθήσω αυτά που μου λέει;» είναι συχνές δικαιολογίες για να αποφύγουμε τις αληθινές εντολές του Θεού.

έπεσε στα πόδια του Ιησού ευχαριστώντας τον: Στη σημερινή εποχή εκείνος που πέφτει στα πόδια ενός άλλου, που σκύβει, που ρίχνει τον εγωισμό τους θεωρείται αδύναμος, νικημένος. Δυνατός είναι αυτός που βρίσκεται στην κορυφή της πυραμίδας και εξουσιάζει όσους βρίσκονται πιο κάτω από εκείνον. Ο σεβασμός και η ευγνωμοσύνη απέναντι σε όσους μας βοηθούν μοιάζουν αξίες παρωχημένες που σπάνια συναντάμε. Αλλά κι από την άλλη μεριά, λίγοι είναι εκείνοι που δίνουν τη βοήθεια τους χωρίς να περιμένουν κάποιο αντάλλαγμα. Ο Θεός όμως δεν μας βοηθάει ούτε για να φανεί πιο δυνατός, ούτε γιατί έχει ανάγκη να τον δοξάσουμε, αλλά γιατί η αγάπη του είναι τόσο μεγάλη που δεν θέλει να μας βλέπει να υποφέρουμε. Από εμάς το μόνο που θέλει είναι να μην τον ξεχνάμε, να μην ζούμε μακριά του κι αυτό το καταφέρνουμε όχι με τάματα και λαμπάδες «στο μπόι μας» αλλά συμμετέχοντας στη λειτουργική ζωή της εκκλησίας και στη Θεία Κοινωνία.

Οι άλλοι εννέα που είναι; Αγνώμονες φάνηκαν οι εννέα λεπτοί. Ενώ πίστεψαν στη δύναμη του Χριστού κι ακολούθησαν αναντίρρητα την εντολή του για να σωθούν τελικά ξέχασαν να γυρίσουν πίσω έστω για ένα απλό ευχαριστώ. Αχάριστοι όμως είμαστε και οι χριστιανοί σήμερα. Κάθε φορά που λύνεται ένα πρόβλημα μας ή πετυχαίνουμε ένα στόχο μας κατακλυζόμαστε από χαρά και ξεχνάμε να ευχαριστήσουμε Εκείνον που μας έδωσε τη βοήθεια Του. Κι ενώ νωρίτερα γεμάτοι «ειλικρινή» μεταμέλεια υποσχόμασταν πως θα γινόμασταν «καλύτεροι χριστιανοί» αν μας βοηθούσε, τελικά, γεμάτοι υπερηφάνεια και αλαζονεία, στρέφουμε για ακόμα μια φορά την πλάτη μας στο Χριστό και καγχάζουμε για τα κατορθώματά μας. Αχαριστία και αγνωμοσύνη δείχνουμε και απέναντι στους συνανθρώπους μας, στους δικούς μας ανθρώπους που μας συμπαραστήκονται στα δύσκολα, θεωρώντας ότι αυτά που μας προσφέρουν είναι απλά υποχρέωση τους.

«Σήκω και πήγαινε · η πίστη σου σε έσωσε»: Ο Χριστός ανταμείβει την ευγνωμοσύνη του λεπρού καθαρίζοντας όχι μόνον το σώμα του αλλά και την ψυχή του. Ο λεπρός που επέστρεψε για να ευχαριστήσει το Χριστό ξεκινάει πλέον τη ζωή του απαλλαγμένος από την αρρώστια του σώματος αλλά κυρίως απαλλαγμένος από τις μέχρι τότε αμαρτίες του. Οι άλλοι εννέα όμως μπορεί να καθαρίστηκαν εξωτερικά αλλά η εσωτερική τους κατάσταση είναι ακόμα βρώμικη. Κι ενώ ο Χριστός γνώριζε από πριν την αχαριστία τους, ωστόσο τους θεράπευσε για να μας δείξει ακόμη μια φορά ότι δεν αρκεί μόνον το θαύμα, αν εμείς οι ίδιοι δεν το ζήσουμε πραγματικά, αν δεν προσπαθήσουμε να καθαριστούμε όχι μόνον εξωτερικά αλλά και εσωτερικά. Η αχαριστία απέναντι στους συνανθρώπους μας αλλά και απέναντι στο Θεό είναι ασθένεια που μιάνει σώμα και ψυχή. Ένα απλό ευχαριστώ σε εκείνους που βρίσκονται συνέχεια δίπλα μας και ανέχονται τις ιδιαιτερότητες μας, αλλά και στο Θεό που μας χαρίζει τη ζωή και όλα όσα απολαμβάνουμε σε αυτήν, είναι αρκετό για να μας σώσει.

Γ. Πότε μπορούμε να είμαστε αληθινά χαρούμενοι;

- Όταν γνωρίζουμε Ποιος και γιατί μας αγαπά και είναι κοντά μας (κι Αυτός είναι ο Χριστός)
- Όταν γνωρίζουμε να εκτιμούμε τις στιγμές κοντά στους ανθρώπους που μας αγαπούνε και μπορούμε να τους αγαπήσουμε, όταν συν-υπάρχουμε, όταν η καρδιά μας έχει αγάπη
- Όταν γνωρίζουμε να λέμε «ευχαριστώ» για ό,τι λαμβάνουμε
- Όταν δεν μετράμε την χαρά με βάση τι είναι αυτό που θέλουμε, αλλά περιμένουμε να δούμε τι είναι αυτό που αληθινά θα μας ωφελήσει και σε βάθος χρόνου
- Όταν η συνειδησή μας είναι ήσυχη
- Όταν μπορούμε να προσευχόμαστε από την καρδιά μας
- Όταν έχουμε μέτρο στη ζωή μας και δεν αφήνουμε τον εαυτό μας στην υπερβολή που μας ταλαιπωρεί
- Όταν σκεφτόμαστε ότι ο χρόνος μας είναι πολύτιμος για να τον ξοδεύουμε σε γκρίνια, κατήφεια, σε θυμό, σε νεύρα για ό,τι δεν είναι οι άλλοι και ό,τι δεν είμαστε εμείς
- Όταν μπορούμε να χαρούμε την ομορφιά της φύσης και του τόπου μας, αλλά και των προσώπων των άλλων αφήνοντας για λίγο κατα μέρος τα κινητά, τους υπολογιστές, την τηλεόραση, την εικονική πραγματικότητα, όταν δεν μπερδεύουμε την χαρά με την ευχαρίστηση
- Όταν βάλουμε περισσότερη ποιότητα σε ό,τι κάνουμε, όταν δηλαδή γίνουμε πιο δημιουργικοί

Δ. Η χαρά του φαγητού (της Καλλιόπης Εμμανουηλίδου, διατροφολόγου)

Η σχέση μας με το φαγητό ξεκινάει χρονικά πριν καν έρθουμε στη ζωή, ως έμβρυα. Ο ομφάλιος λώρος, η δίοδος της θρέψης όσο βρισκόμαστε στη κοιλιά της μητέρας μας, έχει μια ιδιαίτερη και συμβολική σημασία, είναι αυτό που μας ενώνει με το παρελθόν μας, αυτό που μας ενώνει με την οικογένεια, αυτό που μας ενώνει με τη “μαμά”, με την κυριολεκτική και μεταφορική σημασία. Η σχέση μας με το φαγητό συνεχίζεται με το πρώτο μας γεύμα, μητρικό γάλα, μέσα στην αγκαλιά της μητέρας μας. Η διαδικασία αυτή αν και στολίζεται με αρκετές πιέσεις προς τη μητέρα (αγωνία μητέρας και τρίτων για επιτυχή θηλασμό) αποτελεί μία νέα απολαυστική εμπειρία διατροφής για το νεογέννητο που απολαμβάνει ταυτόχρονα μαζί με το γάλα και τη ζεστασιά, τη φροντίδα, τη στοργή, την αγάπη και την ασφάλεια της μητρικής αγκαλιάς. Πρόκειται για μια αξέχαστη εμπειρία που ακόμα και αν δεν μπορούμε να την ανακαλέσουμε ή ακόμα περισσότερο να την περιγράψουμε, έχει καταγραφεί για πάντα ως συναίσθημα μέσα μας.

Στην πορεία το φαγητό στην παιδική ηλικία γίνεται ένα ερέθισμα επιβράβευσης, περηφάνιας («μπράβο, τι καλό παιδί που είναι, έφαγε όλο το φαγητό του») και ένα μέσο που συχνά χρησιμοποιούν τα παιδιά για να προσελκύσουν τη προσοχή των γονέων κλπ. Αργότερα, στο μεταβατικό στάδιο προς την ενηλικίωση, ο έφηβος έρχεται αντιμέτωπος με πληθώρα μηνυμάτων και δέχεται κριτική σε σχέση με την τροφή του, το βάρος του, την εμφάνισή του, παύει να είναι το “χαριτωμένο παιδάκι με τα φουσκωτά μαγουλάκια” και προσπαθεί να γίνει αποδεκτός στην κοινωνία των ενηλίκων. Στη φάση αυτή το φαγητό συνοδεύεται από αρκετές πιέσεις και ενίοτε φορτίζεται με περισσότερο ή λιγότερο αρνητικά συναισθήματα. Τέλος στη φάση της ενηλικίωσης, το φαγητό είναι άρρηκτα συνδεδεμένο με την ερωτική και κοινωνική μας ζωή (τρώμε παρέα με τον/ην φίλο/η μας, βρισκόμαστε να φάμε παρέα με φίλους τα Σαβ/κα, σε γιορτές κλπ). Γίνεται δηλαδή το φαγητό ένα μέσο επικοινωνίας, ένα μέσο ευχαρίστησης, ένα μέσο προσφοράς και εκδήλωσης αγάπης.

Σε όλη λοιπόν την πορεία της ζωής μας, η διαδικασία του φαγητού, εκτός από αναμφισβήτητο μέσο θρέψης και επιβίωσης, αποτελεί και μία συναισθηματικά φορτισμένη διαδικασία που καθορίζει σε μεγάλο βαθμό τη διατροφική μας συμπεριφορά και τις διατροφικές μας συνήθειες. Για να κατανοήσουμε λοιπόν τη σχέση μας με το φαγητό, αρκεί να ανατρέξουμε στο παρελθόν και να ανακαλέσουμε μνήμες που αφορούν στο φαγητό ήδη από τη μικρή μας ηλικία. http://www.nutrimed.gr/vgeia_lifestyle/psuxologia1/to_fagito_kai_i_cuxologia_mas.html

Ε. Η χαρά της αληθινής αγάπης και η ψεύτικη χαρά της τοξικής αγάπης (των Melody Beattie, Terence Gorski, και Robert Burney)

- **Αληθινή αγάπη:** κύρια προτεραιότητα είναι η εξέλιξη του εαυτού σας.
- **Τοξική αγάπη:** υπάρχει εμμονή με τη σχέση.
- **Αληθινή Αγάπη:** υπάρχει χώρος για ανάπτυξη και επέκταση αλλά και επιθυμία για τους άλλους να αναπτυχθούν εξίσου.
- **Τοξική αγάπη:** αίσθημα ασφάλειας και άνεσης μόνο στην ομοιότητα. Η ανάγκη θεωρείται απόδειξη αγάπης – στην πραγματικότητα ίσως είναι φόβος, ανασφάλεια, μοναξιά.
- **Αληθινή Αγάπη:** υπάρχουν ξεχωριστά ενδιαφέροντα και φίλοι ενώ ταυτόχρονα διατηρείτε τις υπόλοιπες σημαντικές σχέσεις στη ζωή σας.
- **Τοξική αγάπη:** απόλυτη εμπλοκή στα πάντα, περιορισμένη κοινωνική ζωή, παραμέληση παλιών φίλων κι ενδιαφερόντων.
- **Αληθινή αγάπη:** ενθάρρυνση της εξέλιξης του άλλου κι αίσθημα ασφάλειας που οφείλεται στη δική σας αξία.
- **Τοξική αγάπη:** ενασχόληση με τη συμπεριφορά του άλλου και φόβος πιθανών αλλαγών του.
- **Αληθινή αγάπη:** ύπαρξη αρμόζουσας εμπιστοσύνης (εμπιστοσύνη στον/στην σύντροφο όσον αφορά τη συμπεριφορά του/της).
- **Τοξική αγάπη:** αισθήματα ζήλειας, κτητικότητας, ανταγωνισμού, ανάγκη προστασίας των «κεκτημένων».

- **Αληθινή αγάπη:** συμβιβασμός, διαπραγμάτευση ή ηγετική συμπεριφορά εκ περιτροπής κι επίλυση των προβλημάτων από κοινού.
- Τοξική αγάπη:** προσπάθειες για απόκτηση του ελέγχου, κατηγορίες, παθητική ή επιθετική χειραγώγηση.
- **Αληθινή αγάπη:** αποδοχή της ατομικότητας του άλλου.
- Τοξική αγάπη:** προσπάθεια αλλαγής του άλλου σύμφωνα με τα δικά σας πρότυπα.
- **Αληθινή αγάπη:** μέσα στη σχέση ασχολείστε με όλες τις πτυχές της πραγματικότητας.
- Τοξική αγάπη:** η σχέση βασίζεται στην ψευδαίσθηση και την αποφυγή των δυσάρεστων καταστάσεων.
- **Αληθινή αγάπη:** οι δύο σύντροφοι φροντίζουν τον εαυτό τους και η συναισθηματική τους κατάσταση δεν εξαρτάται από τη διάθεση του άλλου.
- Τοξική αγάπη:** υπάρχουν προσδοκίες ότι ο ένας σύντροφος θα φροντίσει και θα «σώσει» τον άλλο.
- **Αληθινή Αγάπη:** αποστασιοποιημένη αγάπη (υγιές ενδιαφέρον για τον/την σύντροφο διατηρώντας τα όρια της ελευθερίας του/της)
- Τοξική αγάπη:** εμμονή με τα προβλήματα και τα συναισθήματα του άλλου.
- **Αληθινή αγάπη:** υπάρχει η δυνατότητα οι σύντροφοι να απολαμβάνουν μοναχικές στιγμές.
- Τοξική αγάπη:** υπάρχει προσκόλληση, οι δύο σύντροφοι δεν μπορούν να αντέξουν μακριά ο ένας από τον άλλο.
- **Αληθινή αγάπη:** μια κατάσταση άνεσης κι ευχαρίστησης.
- Τοξική αγάπη:** μια κατάσταση πόνου και απελπισίας.
- **Αληθινή αγάπη:** οι συζητήσεις γίνονται με βάση την κατανόηση, τη βοήθεια ή τη φροντίδα.
- Τοξική αγάπη:** οι συζητήσεις γίνονται με βάση τις κατηγορίες, την υπεράσπιση του εαυτού μας ή τον χειρισμό του άλλου.

Η Αγάπη δεν περιέχει πόνο. Ο πόνος προέρχεται από τα προβληματικά στοιχεία του χαρακτήρα και το Εγώ μας. Οι ευτυχισμένες σχέσεις βασίζονται στην αμοιβαία εκτίμηση και σεβασμό και όχι στο φόβο ή στη χειραγώγηση.

<http://enallaktikidراسi.com/2015/05/oi-14-diafores-anamesa-stin-alithini-kai-tin-toxiki-agapi/>

ΣΤ. Είναι χαρά να τα θέλω όλα δικά μου; (της Νέλλυς Βυζαντιάδου)

Πόσες φορές δε βρέθηκες αντιμέτωπος με μια επιθυμία σου για κάτι ή κάποιον και ένιωσες αδύναμος να αντέξεις οποιαδήποτε ματαιώση αυτής της επιθυμίας με αποτέλεσμα να κινηθείς παρορμητικά και σπασμωδικά; Πόσες φορές δεν άφησες αυτή την επιθυμία να κυριεύσει οποιαδήποτε λογική, που σου υπαγόρευε να κινηθείς διαφορετικά ή σου απαγόρευε να υποκύψεις στην ενόρμηση της στιγμής χωρίς να λάβεις υπ' όψιν σου τα εσωτερικά και εξωτερικά όρια;

Η επιθυμία κάθε ανθρώπου είναι μια εντελώς υποκειμενική μεταβλητή, η οποία χαρακτηρίζεται από τα εξής στοιχεία:

1. **ένταση** (πόσο πολύ ή λίγο επιθυμώ κάτι)
2. **ποσότητα** (πόσα πολλά ή λίγα επιθυμώ)
3. **χρονική στιγμή** (πότε επιθυμώ κάτι)
4. **αποκλειστικότητα** (πόσο πρόθυμος είμαι να μοιραστώ κάτι, που επιθυμώ)

Γίνεται σίγουρα αντιληπτό το ότι τα παραπάνω χαρακτηριστικά επηρεάζουν το ένα το άλλο και συμβάλλουν στη μεταμόρφωση μιας απλής επιθυμίας σε λαιμαργία, απληστία και λαγνεία.

Όταν η επιθυμία γίνεται λαιμαργία τότε εσύ χάνεις την πραγματική αίσθηση της όρεξης, που είχες αρχικά και αφήνεις να σε κυριεύει η λαχτάρα για παραπάνω με αποτέλεσμα να επιτρέπεις να μπει μέσα σου κάτι, που δεν το χρειαζόσαι... Για παράδειγμα φαντάσου ότι επιθυμείς να φας κάτι γλυκό και μπαίνεις σε ένα ζαχαροπλαστείο, το οποίο είναι γεμάτο από πολλά και διαφορετικά γλυκίσματα. Σκέψου, τώρα, ότι διαλέγεις πολλά γλυκά και αρχίζεις να τρως ένα μετά το άλλο. Από κάποια στιγμή και μετά συνειδητοποιείς σωματικά ότι έχεις αρχίσει να νιώθεις μια μικρή δυσφορία και παρόλα αυτά συνεχίζεις λέγοντας πως σου είναι αδύνατο να σταματήσεις με τόσο νόστιμα γλυκά μπροστά σου. Στην πραγματικότητα τρως πλέον κάτι από απλή λαιμαργία ενώ ούτε το χρειαζόσαι άλλο – έχεις ήδη ικανοποιήσει την επιθυμία σου για γλυκό – ούτε το απολαμβάνεις νιώθοντας το στομάχι σου φορτωμένο. Όταν η επιθυμία, λοιπόν, γίνεται λαιμαργία εσύ βάζεις κάτι μέσα σου, που δεν το χρειαζόσαι με κυριότερη συνέπεια να νιώθεις κορεσμό και ο κορεσμός είναι ο μεγαλύτερος εχθρός της διέγερσης και του πάθους...

Όταν η επιθυμία γίνεται λαιμαργία κατακλύζεσαι από μια βουλιμία και δεν έχεις πλέον την ικανότητα της απόλαυσης και της αυτοκυριαρχίας...

Σε προσκαλώ, τώρα, να σκεφθείς ένα διαφορετικό παράδειγμα. Είσαι επιτυχημένος στην εργασία σου και έχεις καταφέρει επιτέλους να αγοράσεις το σπίτι, που πάντα ονειρευόσουν. Εκεί που όλα φαίνονται να είναι πολύ κοντά αν όχι ακριβώς αυτό, που ονειρευόσουν, μαθαίνεις από ένα φίλο σου ότι αγόρασε ένα καινούργιο σπίτι μεγαλύτερο από το δικό σου και είναι ενθουσιασμένος με το νέο του απόκτημα.

Εσύ αρχίζεις να σκέφτεσαι πώς θα αγοράσεις ένα άλλο καλύτερο σπίτι από αυτό, που πήρες, με το σκεπτικό ότι αυτό δεν σου αρκεί και δε μπορεί να καλύψει τις ανάγκες σου. Έχεις ήδη κάνει το πρώτο βήμα στον κόσμο της απληστίας.

Όταν η επιθυμία γίνεται απληστία τότε αναλώνεσαι στο κυνήγι του επόμενου στόχου πριν καν χαρείς με αυτό, που έχεις και κατέκτησες οπότε δεν καλωσορίζεις ποτέ την ευτυχία στη ζωή σου...

Όταν η επιθυμία γίνεται απληστία πάντα σου λείπει κάτι κι όσο σου λείπει κάτι και εστιάζεις σε αυτό, δε θα γευθείς ποτέ ουσιαστικά αυτά, που έχεις και που ίσως να είναι ήδη πολλά...

Όταν η επιθυμία γίνεται απληστία διακατέχεσαι από την εμμονή του να έχεις τα πάντα και τελικά μένεις, συχνά, με το τίποτε...

Όταν τέλος η επιθυμία γίνεται λαγνεία τότε χάνεις την καθαρότητα της σκέψης σου, που θα σε βοηθούσε να διακρίνεις πότε επιθυμείς πραγματικά κάτι και πότε νομίζεις ότι το επιθυμείς...

Όταν η επιθυμία γίνεται λαγνεία τότε εσύ παραδίδεσαι αμαχητί στην υπερβολή και δεν ηρεμείς αν δεν αποκτήσεις αυτό, που θέλεις, στην ένταση και την ποσότητα, που το θέλεις... Είσαι τόσο πεπεισμένος ότι θέλεις πάρα πολύ αυτό, που θέλεις, που φαίνεται να μην ασχολείσαι με τίποτε άλλο παρά μόνο με την κατάκτηση αυτού του στόχου.

Όταν η λαιμαργία και η απληστία μπλέκονται με τη λαγνεία τότε εσύ ζεις πια για να υπηρετείς κάτι, που δεν είσαι εσύ αλλά και που δε θα ήθελες να είσαι εσύ αν μόνο μπορούσες να δεις τι πραγματικά κάνεις στον εαυτό σου...

<http://www.vyzantiadou.gr/el/arthra/item/29-ta-thelw-polu-ola>

Z. Χαρά και διασκέδαση

Σήμερα ο άνθρωπος διασκεδάει -από το αρχαίο ρήμα διασκεδάνυμι, που σημαίνει διασκορπίζεται- και δεν ψυχαγωγείται χαροποιά. Συνήθως η διασκέδασή του είναι ψυχοφθόρα και ψυχοβόρα. Όπως έλεγε ο σοφός Σόλων, να φεύγεις την ηδονή που γεννά λύπη! Επιστρέφει κανείς από μια κοσμική διασκέδαση κατάκοπος, κατηφής, στεναχωρημένος, πιο μόνος. Μερικοί νομίζουν πως όλοι οι πλούσιοι είναι αρκετά χαρούμενοι. Πρόκειται για ένα μεγάλο ψέμα, που το επιβεβαιώνουν συχνά οι ίδιοι. Ένας γελωτοποιός πήγαινε στον ψυχίατρο να παρηγορηθεί, που έκανε τους άλλους να γελούν δυνατά και τον εαυτό του να μην μπορεί να τον χαροποιήσει. Ένας ηθοποιός πλούσιος, γοητευτικός και διάσημος εθεωρείτο ο πιο ευτυχισμένος, και ο ίδιος θεωρούσε τον εαυτό του τον πιο άθλιο.

Ο Μέγας Βασίλειος τονίζει πως ένας ασεβής δεν μπορεί να είναι ολοκληρωμένος και αληθινά χαρούμενος. Ο Σοφοκλής στην Αντιγόνη θα πει: Ο άνθρωπος εκτός Θεού είναι ποντοπόρος άπορος. Ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος λέει πως την καλή διάθεση και την πραγματική χαρά δεν τις προσφέρουν ούτε το μέγεθος της εξουσίας, ούτε το πλήθος των χρημάτων, ούτε της κυριαρχίας ο όγκος, ούτε του σώματος η δύναμη, ούτε τα πολυτελή τραπέζια, ούτε των ενδυμάτων ο στολισμός, παρά μόνο τα πνευματικά κατορθώματα και η αγαθή συνείδηση.

Ο χριστιανισμός, αντίθετα από αυτά που πρόχειρα λέγονται, έδωσε μια νέα, ολοκληρωμένη και σαγηνευτική χαρά. Η αληθινή χαρά δίνει μία εσωτερική πληροφόρηση και βεβαιότητα, που την κάνει μόνιμη και αναφαίρετη από την καρδιά του ανθρώπου, παρά τις εξωτερικές αντιξοότητες. Ο Πασκάλ το λέει ξεκάθαρα: Κανένας δεν είναι πιο χαρούμενος από τον πραγματικό χριστιανό. Μεγάλη χαρά έχει ο γνήσια ταπεινός. Εκείνος που έχει σβήσει το εγώ του κι έχει συγχωνευθεί με την ευτυχία του συνόλου. Όσοι κάνουν το καλό, είναι καταδικασμένοι να 'ναι πάντα χαρούμενοι. Ο Φώτης Κόντογλου έλεγε πως η χαρά η αληθινή αναβλύζει μονάχα από τη φλέβα της καλοσύνης.

Από το Ευαγγέλιο πηγάζει η θεολογία της χαράς, το ίδιο το Ευαγγέλιο είναι η πηγή της ακένωτης χαράς. Το ορθόδοξο βίωμα κατά βάση είναι χαρούμενο και χαροποιό. Ένας παλαιός, μεγάλος ασκητής, ο όσιος Νείλος, αναφέρει στην πατρολογία πολύ ωραία: Η χαρά καταστρέφει τη λύπη, στις συμφορές δίνει υπομονή, στις προσευχές χάρη, στους κόπους και μόχθους ευφροσύνη, στην ευποία ευθυμία, στη φιλοξενία στέγη, στην ελπίδα καταφυγή, στους πενθούντες παρηγοριά, στις θλίψεις βοήθεια και συνδρομή, στην αγάπη στολισμό και στη μακροθυμία επιβράβευση ...

Χαρά δεν είναι τα ξεκαρδίσματα, τα ξεφωνητά, τα χαχανητά, η ελαφρότητα, η χαριεντολογία, η ανεκδοτολογία, η σκωπτικότητα και η συνεχής αστειότητα, αλλά η διαρκής γαλήνη και η ειλικρινής φαιδρότητα, που προέρχεται από καρδιά ευφραϊνόμενη και συνείδηση καθαρή. Η χαρά είναι το φως του ενάρετου. Αναβλύζει

από τα βάθη της υπάρξεως. Δεν είναι κάτι ποτέ το προσποιητό, εξωτερικό, φαινομενικό, αλλά κάτι το αρκετά βαθύτερο και σίγουρα σπουδαιότερο. Ένας σοβαρός, σεμνός και ησύχιος δεν σημαίνει ότι δεν μπορεί να είναι χαρούμενος. Το πρώτο γνωστό θαύμα του Χριστού στον γάμο της Κανά ήταν για να μη μείνει μισή η χαρά των καλεσμένων από έλλειψη κρασιού. Το τελευταίο θαύμα του, η ανάσταση του φίλου του Λαζάρου, για να διώξει τη λύπη και να δώσει χαρά.

Ο ανεξάντλητος τροφοδότης της χαράς είναι η αρετή. Ο εγωιστής, ο ατομιστής, ο τσιγκούνης, ο μισάδελφος δεν μπορεί να είναι χαρούμενος. Χαρά δεν μπορεί να έχει όποιος ζηλεύει, όποιος εχθρεύεται και όποιος μισεί. Τη χαρά κανείς την κερδίζει με την ταπείνωση και την υπομονή, την αλήθεια, την ελευθερία και την αγάπη. Η αληθινή χαρά συνοδεύει στοργικά τον κάθε ειλικρινή, τίμιο, ήρωα και άγιο. Η εποχή μας πάσχει από έλλειψη αληθινής χαράς και πλεονάζει από τη θλίψη της κακίας και ατιμίας. Η επιλογή είναι ελεύθερη για την απόκτηση της όντως αληθινής χαράς.

H. Η χαρά ενός Αγίου που έζησε μίαν απίστευτη ζωή

Τον λέγανε Ιωάννη και ήταν δώδεκα χρονών. Ζούσε στην Κωνσταντινούπολη γύρω στα μέσα του 5ου αιώνα. Ο πατέρας του Ευτρόπιος, που ήταν συγκλητικός, είχε παντρευτεί τη Θεοδώρα, κόρη γνωστής οικογένειας της Κωνσταντινούπολης. Κι οι δύο τους άνηκαν στους ευγενείς και ήσαν πλούσιοι. Ο Ιωάννης ήταν μοναχογιός. Οι γονείς του φρόντισαν να του προσφέρουν καλή μόρφωση, ενώ ταυτόχρονα ενδιαφέρθηκαν να του δώσουν και σωστή αγωγή. Χαρακτηριστική ήταν η αρχή τους να μην έχει το παιδί χρήματα πέρα από τα αναγκαία και να αποφεύγει εξωσχολικές συντροφιάς ακόμη και με τους συμμαθητές του.

Φαίνεται ότι η μέριμνα των γονιών για το παιδί τους περιοριζόταν [σε μια κοσμική αγωγή](#) σύμφωνη με το πνεύμα της τότε άρχουσα τάξης που κύριο μέλημα ήταν η κοινωνική αναγνώριση και προβολή. Όμως το παιδί διακρινόταν για την ευαισθησία του και την ευγένειά του. Προφανώς η τυπική κοσμική ηθική του περιβάλλοντός του δεν το γέμιζε. Το κενό αυτό κάλυψε ξαφνικά η γνωριμία του με ένα μοναχό, άγνωστου σε μας ονόματος, που προερχόταν από τη γνωστή Μονή των Ακοιμήτων της Βιθυνίας. Η καινούργια του εμπειρία τον οδήγησε στην απόφαση να αφήσει τον κόσμο και να περάσει σε έναν άλλον τρόπο ζωής που ένιωθε ότι του ταίριαζε περισσότερο. Παρά το νεαρό της ηλικίας του αποφάσισε να ακολουθήσει το μοναχό και να περιβληθεί το τίμιο ένδυμα του ολοκληρωτικά δοσμένου στο Θεό.

Στην πρόταση του μοναχού να πραγματοποιήσει ο νέος την επιθυμία του αφού ανακοινώσει την πρόθεσή του στους γονείς του, ο Ιωάννης του είπε: «Κύριε μου, είμαι ο μόνος που ξέρω την καρδιά των γονιών μου και την αγάπη που έχουν για μένα, ιδιαίτερα μάλιστα της μητέρας μου. Αν μάθει το σκοπό μου, τα δάκρυα της θα αναστείλουν την πρόθεσή μου. Το μόνο που έχουμε να κάνουμε είναι να φύγουμε χωρίς να το μάθει». Ο μοναχός απάντησε: «Ας κάνουμε όπως θέλεις παιδί μου· γνωρίζω ότι ο Κύριος ευλογεί την επιθυμία σου».

Τότε ο Ιωάννης παίρνει το μοναχό και κατεβαίνει στο γιαλό, όπου βρίσκει πλοίο. Αναζητά τον πλοίαρχο και του λέει: «Αδελφέ, σε παρακαλούμε να μας νοικιάσεις το πλοίο σου και να μας πας στα μέρη της Μονής των Ακοιμήτων». Κι ο πλοίαρχος του απάντησε: «Εγώ γι' αυτή τη δουλειά βρίσκομαι εδώ, για να φορτώσω το πλοίο μου. Για το ταξίδι σας χρειάζομαι εκατό νομίσματα». Ο Ιωάννης του απάντησε: «Περίμενε, αδελφέ, τρεις μέρες και θα το νοικιάσω».

Μετά τη συμφωνία γύρισαν πίσω. Τότε ο Ιωάννης είπε κατ' ιδίαν στο μοναχό: «Το κόστος του ταξιδιού είναι ακριβό, ωστόσο είναι καλύτερο να φύγω από τους γονείς μου πολύ νέος παρά να με κρατήσουν. Πάω να μιλήσω στους γονείς μου με τρόπο διπλωματικό για να μου δώσουν χρήματα ώστε να μπορέσουμε να πληρώσουμε τον καπετάνιο». Κι ο μοναχός του απάντησε: «Πήγαινε, παιδί μου, και ο Κύριος θα τα φέρει δεξιά». Όταν ο Ιωάννης συνάντησε τη μητέρα του της είπε: «Μητέρα, που με ανέθρεψες από μικρό όπως λίγες μητέρες ανάθρεψαν τα παιδιά τους, επειδή με αγαπάς δίχως όρια και ικανοποίησες κάθε μου επιθυμία, μια ακόμα παράκληση έχω για σένα και τον πατέρα μου». Κι η μητέρα του λέει: «Ζήτησε ό,τι θέλεις». Κι ο γιός της τότε της άπαντα: «Όλα τα παιδιά του σχολείου με προσκαλούσαν να φάμε όχι μόνο μια φορά αλλά πολλές. Κι εγώ μην μπορώντας να τους το ανταποδώσω δε θέλω πια ούτε στο σχολείο να πάω, επειδή ντρέπομαι».

Τότε η μητέρα του λέει: «Περίμενε σήμερα, παιδί μου, κι εγώ θα πείσω τον πατέρα σου να σου δώσει χρήματα και συ χρησιμοποίησε τα όπως θέλεις». Όταν η μητέρα συνάντησε τον άνδρα της του μετέφερε τα λόγια του παιδιού τους. Κι ο πατέρας χωρίς δισταγμό της απαντά: «Θα του δώσω εκατό νομίσματα και συγχρόνως ένα φύλακα για να τον προσέχει, ώστε το παιδί να μην ξεκλίνει σε αισχρές και άκαιρες ανάγκες». Με την πρόταση του πατέρα έμεινε σύμφωνη και η μητέρα. Η ίδια στη συνέχεια φώναξε τον Ιωάννη και μπροστά στον πατέρα του έδωσαν τα χρήματα και τον υπηρέτη που θα τον φύλαγε.

Όταν ο Ιωάννης πήρε τα νομίσματα έτρεξε με μεγάλη χαρά στον αββά, μαζί με το φύλακά του. Λέει στο μοναχό: «Κύριε, ο άνθρωπος αυτός που με συνοδεύει είναι δικός μου και θα παραμείνει μαζί σου ώσπου να πάω να βρω τους συμμαθητές μου για να ορίσω σ' αυτούς την ημέρα της υποδοχής». Ο Ιωάννης φεύγει, κρατώντας τα

χρήματα, και πάει να βρει τον καπετάνιο . Όταν τον συνάντησε του είπε: «Αδελφέ, θα μισθώσεις το πλοίο σου μόνο για το μοναχό και για μένα». Ο καπετάνιος απάντησε: «Σου είπα ότι η εκμίσθωση του πλοίου είναι ακριβή. Αν όμως θέλετε, μπορώ να σας πάρω μαζί με το φορτίο μου». Κι ο νέος του απαντά: «Πάρε το μισθό σου και φρόντισέ μας». Ταυτόχρονα του δίνει τα χρήματα και του λέει: «Σε παρακαλώ να ελέγξεις τον αέρα κι όταν δεις ότι ο άνεμος είναι κατάλληλος για ταξίδι ειδοποίησε με». Ο καπετάνιος πήρε τα χρήματα και του λέει: «Πήγαινε εν ειρήνη, κύριε μου, κι εγώ θα σας μεταφέρω». Όταν ο Ιωάννης επέστρεψε, διηγήθηκε στον αββά, κρυφά από το παιδί που τον φύλαγε, τα γεγονότα.

Η μέρα της αναχωρήσεως δε άργησε. Βρήκαν τρόπο να απαλλαγούν από το φύλακα, ανέβηκαν στο πλοίο και έβαλαν πλώρη για τον προορισμό τους. Όταν έφτασαν στη μονή των Ακοιμήτων δέχτηκαν τον Ιωάννη, παρά την ηλικία του. Αλλά δεν περιορίστηκαν μέχρις εδώ. Η επίμονη αίτησή του να λάβει το μοναχικό ένδυμα εκτιμήθηκε από τον ηγούμενο και του το παραχώρησε. Ο νέος μοναχός αποδείχτηκε άξιος σε όλα. Ο αδόκιμος όμως τρόπος του ξεκινήματός του για το μοναχισμό φαίνεται ότι τον προβλημάτιζε. Έτσι, μετά από έξι χρόνια ασκήσεως στο μοναστήρι επέστρεψε, με την άδεια του ηγουμένου, στην οικογένεια του. Η επιστροφή όμως αυτή ήταν ιδιόμορφη. Χωρίς να τον γνωρίσουν οι γονείς του, τους ζήτησε την άδεια να φτιάξει μια καλύβα σε ένα μέρος της μεγάλης αυλής του αρχοντικού και να εγκαταβιώσει εκεί. Οι γονείς του έδωσαν τη συγκατάθεση, χωρίς ωστόσο να περάσει απ' το μυαλό τους ούτε ίχνος απορίας για το ποιος ήταν ο μοναχός. Τον γνώρισαν όταν ο Ιωάννης διαισθάνθηκε την κοίμησή του και κάλεσε τη μητέρα του. Βεβαίωση ότι ήταν ο γιός της υπήρξε ένα πολύτιμο Ευαγγέλιο που του το είχαν χαρίσει όταν ήταν μικρός. Όταν εκδήμησε εις Κύριον τον έθαψαν στον τόπο της καλύβας του. Πάνω στο μνήμα του οικοδομήθηκε ναός.

Ο άγιος γιορτάζει κάθε χρόνο στις 15 Ιανουαρίου.

Θ. Κι ένα γλύκισμα για το τέλος ώστε ο νέος χρόνος να έχει μian αλλιιώτικη όψη

Υ Λ Ι Κ Α

1. Ένα κιλό απλή καρδιά.
2. Δύο κιλά ήσυχη συνείδηση.
3. Μισό κιλό χαρωπό πρόσωπο.
4. 300 γραμμάρια αγάπη.
5. Δύο φλιτζάνια γέλιο.
6. Δύο κουταλάκια εξοχή.

Ε Κ Τ Ε Λ Ε Σ Η

1. Ρίχνετε στην κατσαρόλα του εσωτερικού σας κόσμου την ήσυχη συνείδηση και την απλή καρδιά.
2. Τα δουλεύετε πολύ καλά, ώσπου ν' ασπρίσουν, να φουσκώσουν και να γεμίσει η κατσαρόλα.
3. Προσθέτετε τότε την αγάπη και το γλυκό σας παίρνει ένα ωραίο ρόδινο χρώμα.
4. Μετά ρίχνετε το χαρωπό πρόσωπο και το γέλιο.
5. Προσέχετε πολύ καλά στο δούλεμα, γιατί ένα κατσούφιασμα μπορεί να κόψει το γλυκό.
6. Αν έχετε λίγη εξοχή, βάζετε και δύο κουταλάκια για άρωμα.
7. Όταν δουλέψετε καλά όλα τα υλικά, δηλαδή: την συνείδηση, την απλή καρδιά, την αγάπη, το γέλιο, το χαρωπό πρόσωπο και την εξοχή, τα ρίχνετε στο ταψί της ψυχής, τα στρώνετε με την κουτάλα της θελήσεως και τα ψήνετε στο φούρνο της υπομονής.
8. Το σερβίρετε ζεστό, ραντισμένο με την εμπιστοσύνη στον Θεό!

Όσοι έφαγαν αυτό το γλύκισμα ομολογούν ότι το κύριο χαρακτηριστικό της γεύσεώς του είναι η ψυχική γαλήνη. Δοκιμάστε το λοιπόν! Καλή σας επιτυχία!!!

zrigikamchoir.blogspot.com

Μπορεί να γίνει φίλος μου;

A. Ένας άνθρωπος που δεν τον ήθελε κανείς για φίλο συναντά τον Χριστό (Λουκ. ιθ' 1-10)

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, διήρχετο ὁ Ἰησοῦς τὴν Ἰεριχὺ· καὶ ἰδοὺ ἀνὴρ ὀνόματι καλούμενος Ζακχαῖος, καὶ αὐτὸς ἦν ἀρχιτελώνης, καὶ οὗτος ἦν πλούσιος, καὶ ἐζήτηε ἰδεῖν τὸν Ἰησοῦν τίς ἐστι, καὶ οὐκ ἠδύνατο ἀπὸ τοῦ ὄχλου, ὅτι τῆ ἡλικία μικρὸς ἦν. Καὶ προδραμῶν ἔμπροσθεν ἀνέβη ἐπὶ συκομορέαν, ἵνα ἴδῃ αὐτόν, ὅτι ἐκείνης ἡμέλλε διέρχεσθαι. Καὶ ὡς ἦλθεν ἐπὶ τὸν τόπον, ἀναβλέψας ὁ Ἰησοῦς εἶδεν αὐτόν καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ζακχαῖε, σπεύσας κατάβηθι· σήμερον γὰρ ἐν τῷ οἴκῳ σου δεῖ με μείναι. Καὶ σπεύσας κατέβη, καὶ ὑπεδέξατο αὐτόν χαίρων. Καὶ ἰδόντες πάντες διεγόγγυζον λέγοντες ὅτι παρὰ ἀμαρτωλῶ ἀνδρὶ εἰσῆλθε καταλύσαι. Σταθεὶς δὲ Ζακχαῖος εἶπε πρὸς τὸν Κύριον· Ἴδου τὰ ἡμίση τῶν ὑπαρχόντων μου, Κύριε, δίδωμι τοῖς πτωχοῖς, καὶ εἴ τινός τι ἔσυκοφάνησα, ἀποδίδωμι τετραπλοῦν. Εἶπε δὲ πρὸς αὐτόν ὁ Ἰησοῦς ὅτι σήμερον σωτηρία τῷ οἴκῳ τούτῳ ἐγένετο, καθότι καὶ αὐτὸς υἱὸς Ἀβραάμ ἐστιν. Ἦλθε γὰρ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ζητῆσαι καὶ σῶσαι τὸ ἀπολλωλός.

Απόδοση στή νεοελληνική

Εκείνο τὸν καιρὸ, ὁ Ἰησοῦς περνούσε μέσα ἀπὸ τὴν Ἰεριχὺ. Ἐκεῖ ὑπῆρχε κάποιος, ποῦ τὸ ὄνομά του ἦταν Ζακχαῖος. Ἦταν ἀρχιτελώνης καὶ πλούσιος. Αὐτὸς προσπαθοῦσε νὰ δεῖ ποιὸς εἶναι ὁ Ἰησοῦς· δὲν μπορούσε ὅμως ἐξαιτίας τοῦ πλήθους καὶ γιατί ἦταν μικρόσωμος. Ἐτρεξε λοιπὸν μπροστὰ πρὶν ἀπὸ τὸ πλήθος κι ἀνέβηκε σὲ μιὰ συκομουριά γιὰ νὰ τὸν δεῖ, γιατί θὰ περνούσε ἀπὸ κεῖ. Ὅταν ἔφτασε ὁ Ἰησοῦς στὸ σημεῖο ἐκεῖνο, κοίταξε πρὸς τὰ πάνω, τὸν εἶδε καὶ τοῦ εἶπε· «Ζακχαῖε, κατέβα γρήγορα, γιατί σήμερον πρέπει νὰ μείνω στὸ σπίτι σου». Ἐκεῖνος κατέβηκε γρήγορα καὶ τὸν ὑποδέχθηκε μὲ χαρὰ. «Ὅλοι ὅσοι τὰ εἶδαν αὐτὰ διαμαρτύρονταν κι ἔλεγαν ὅτι πῆγε νὰ μείνει στὸ σπίτι ἐνὸς ἀμαρτωλοῦ. Τότε σηκώθηκε ὁ Ζακχαῖος καὶ εἶπε στὸν Κύριον· «Κύριε, ὑπόσχομαι νὰ δώσω τὰ μισὰ ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντά μου στοὺς φτωχοὺς καὶ ν' ἀνταποδώσω στὸ τετραπλάσιο ὅσα ἔχω πάρει μὲ ἀπάτη». Ὁ Ἰησοῦς, ἀπευθυνόμενος σ' αὐτόν, εἶπε· «Σήμερον αὐτὴ ἡ οἰκογένεια σώθηκε· γιατί κι αὐτὸς ὁ τελώνης εἶναι ἀπόγονος τοῦ Ἀβραάμ. Ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου ἦρθε γιὰ ν' ἀναζητήσει καὶ νὰ σώσει αὐτοὺς ποὺ ἔχουν χάσει τὸν δρόμο τους».

B. Ερμηνευτικά σχόλια

Ζακχαῖος, προϊστάμενος των τελωνών: ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν πλούσιος, γνωστός καὶ σπουδαῖος στὴν κοινωνία τῆς Ἰεριχούς. Με τὰ σημερινὰ δεδομένα θὰ λέγαμε ὅτι ἦταν ὁ Προϊστάμενος τῆς Εφορίας. Ἡ δουλειά του ἦταν νὰ εισπράττει τοὺς φόρους. Ἀνῆκε ὅμως στοὺς τελώνες καὶ οἱ τελώνες ἦταν ἀδικοὶ ἄνθρωποι. Ἐνῶ τὸ ρωμαϊκὸ κράτος τοῦ ζητοῦσε ἓνα συγκεκριμένο ποσὸ ὡς φόρο, τὸ ὁποῖο ἔπρεπε νὰ συγκεντρῶσουν κατανέμοντας τὰ βάρη ἀναλογικὰ στοὺς ἀνθρώπους μιᾶς ἐπαρχίας, αὐτοὶ ἐπαιρναν πολὺ περισσότερα χρήματα, ὄχι μόνο γιὰ νὰ καλύψουν τὶς δικές τους ἀνάγκες, ἀλλὰ καὶ με σκοπὸ νὰ πλουτίσουν εἰς βάρος τῶν συνανθρώπων τους.

Ανέβηκε πάνω σε μια συκομουριά, για να δει τον Ιησὺ καθώς ἦταν κοντός καὶ δὲν ἔβλεπε: ὁ Χριστὸς περπατοῦσε στοὺς δρόμους τῆς Ἰεριχούς. Ὁ Ζακχαῖος εἶχε ἀκούσει γιὰ τὸ Χριστὸ, ἤξερε γι' αὐτόν καὶ ἀκούγοντας ὅτι θὰ περνούσε ἀπὸ τὸ συγκεκριμένο δρόμο, ἠθέλε ὀψωσδήποτε νὰ Τον δεῖ. Δὲν δίστασε λοιπὸν αὐτὸς ἓνας γνωστός καὶ διάσημος ἄνθρωπος τῆς κοινωνίας τῆς Ἰεριχούς, ἐπειδὴ ἦταν κοντός, εἶχε μιὰ φυσικὴ ἀδυναμία ποὺ τὴν ἤξερε, νὰ σκαρφαλώσει πάνω σ' ἓνα δέντρο, σαν νὰ ἦταν μικρὸ παιδί, γιὰ νὰ δεῖ τὸ Χριστό. Ἐκεῖ πάνω ποὺ ἀνέβηκε φαινόταν ἀπὸ παντοῦ καὶ ας φανταστοῦμε πόσο θὰ τὸν κοροΐδευαν ὅλοι ὅσοι τὸν ἔβλεπαν νὰ κοιτάει ἀπὸ ψηλά. Θὰ νόμιζαν ὅτι ἔχασε τὸ μυαλό του. Τὸ ἐνδιαφέρον εἶναι ὅτι ὁ Ζακχαῖος δὲν φοβάται αὐτὸ ποὺ του ἔλειπε, ἀλλὰ μπροστὰ στὴ λαχτάρα του νὰ συναντήσῃ τὸ Χριστό, τολμᾷ τὸ ἀδιανόητο.

Ζακχαῖε κατέβα γρήγορα, γιατί θα μείνω σπίτι σου σήμερα: ὁ Χριστὸς φτάνοντας κάτω ἀπὸ τὸ δέντρο ποὺ ἦταν σκαρφαλωμένος ὁ Ζακχαῖος, σηκώνει τὸ κεφάλι Του καὶ φωνάζει δυνατὰ νὰ τὸν ἀκούσουν ὅλοι καὶ ὁ Ζακχαῖος. Καὶ τοῦ ζητᾷ νὰ κατέβει καὶ νὰ τρέξει γρήγορα νὰ υποδεχτεῖ τὸ Χριστό στο σπίτι του. Κι αὐτὸς, ἀμέσως καὶ πολὺ χαρούμενος, κατέβηκε ἀπὸ τὸ δέντρο καὶ πῆγε μπροστὰ ἀπὸ τὸ σπίτι του, στὴν εἴσοδο γιὰ νὰ υποδεχτεῖ τὸ Χριστό.

Ὅλοι οἱ ἄλλοι ποὺ εἶδαν ...νὰ μείνει; οἱ παρευρισκόμενοι ὅμως ἀρχικὰ ξαφνιασθήκαν καὶ στὴ συνέχεια ἀρχισαν νὰ σχολιάζουν ὅτι ὁ Χριστὸς διάλεξε νὰ πάει σὲ σπίτι ἀμαρτωλοῦ, ἔχοντας σκανδαλιστεῖ γιὰ τὴν ἐπιλογὴ τοῦ Κυρίου. Ὁ Ζακχαῖος, ὡς προϊστάμενος τῶν τελωνῶν, εἶχε ἀδικήσει καὶ εἶχα φορολογήσει ἀδικοὺς πολλοὺς συντοπίτες του. Παρόλα αὐτὰ ὁ Χριστὸς ξεκάθαρα δείχνει σὲ ὅλους ὅτι προτιμᾷ νὰ πάει στὸ σπίτι τοῦ ἀμαρτωλοῦ Ζακχαῖου καὶ ὄχι ἴσως στὸ σπίτι κάποιων ἄλλων, ποὺ νὰ μὴν ἦταν τόσο διαβόητοι γιὰ τὴ ζωὴ τους.

Καὶ ὁ Ζακχαῖος σηκώθηκε καὶ εἶπε: ἐκεῖ μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του ὁ Ζακχαῖος, μέσα στὴ χαρὰ τοῦ ποὺ ὁ Χριστὸς ἀποφάσισε νὰ τοῦ κάνει τέτοια τιμὴ καὶ νὰ μείνει στὸ σπίτι του, βάζει δυνατὴ φωνὴ καὶ ἀνακοινώνει

μπροστά σε όλους ότι αποφάσισε τα μισά από τα πλούτη και τα υπάρχοντά του να τα δώσει στους φτωχούς. Και όχι μόνο αυτό. Δηλώνει με πολύ θάρρος ότι αν κάποιον τον είχε αδικήσει ή του είχε εισπράξει παραπάνω άδικους φόρους, υπόσχεται να του ανταποδώσει τέσσερις φορές. Ο Ζακχαίος δεν ήταν αλάθητος, έκανε αμαρτίες και είχε και αδυναμίες, τις οποίες τις καταλάβαινε κι εκεί μπροστά στο Χριστό και στους συμπολίτες, σ' αυτούς που είχε αδικήσει, τις αναγνώριζε και με τη βοήθεια του Χριστού θέλησε να τις αλλάξει. Αυτός πιθανόν ήταν και βαθύτερος λόγος που ο Χριστός διάλεξε να μείνει στο σπίτι του Ζακχαίου, για να τον ενδυναμώσει με την παρουσία Του στην απόφαση να αλλάξει ζωή.

Σήμερα συντελέστηκε σωτηρία στο σπίτι αυτό: ακούγοντας τα λόγια του Ζακχαίου το πλήθος μπορεί να έμεινε άφωνο, μπορεί κάποιιοι από τους παρευρισκόμενους που ενδεχομένως είχαν αδικηθεί να ξέσπασαν σε ζητωκραυγές και επευφημίες. Το Ευαγγέλιο δεν αναφέρει τίποτα. Σημειώνει τα λόγια του Χριστού, ο οποίος είπε ότι ο Υιός του Ανθρώπου ήρθε στη γη να σώσει και τον τελευταίο άνθρωπο κι εκείνον που οι συμπολίτες του τον θεωρούν χαμένο και ανίκανο να σωθεί. Τα αδύνατα για τους ανθρώπους είναι δυνατά για το Θεό. Ο Ζακχαίος, παρά τα μειονεκτήματά του, τόσο τα σωματικά (ήταν κοντός), όσο και σε σχέση με την θρησκεία και το κύρος ανάμεσα στους ανθρώπους, δε θα διστάσει να αλλάξει ζωή. Να διορθώσει τις αδυναμίες του, αλλά και να ξεπεράσει το άγχος και την κοροϊδία των άλλων. Όταν κάποιος πιστεύει στο Χριστό και θέλει να Τον συναντήσει, δε λογαριάζει τίποτα. Η πίστη δεν στέκεται στα ελαττώματα. Είναι η απόφαση για μια καινούρια ζωή και αλλαγή. Αυτό ας κάνουμε κι εμείς. Να μην ντρεπόμαστε γι' αυτό που είμαστε, αλλά να γινόμαστε όπως μας θέλει ο Θεός. Και σ' αυτά που μας λείπουν, να ζητούμε από το Χριστό να μας φωτίσει. Και να μη μοιάσουμε σ' εκείνους που διαμαρτύρονταν γιατί ο Χριστός πήγε στο σπίτι του Ζακχαίου. Να μην κατακρίνουμε και να μην απορρίπτουμε κανέναν.

Γ. Ποιος μπορεί να γίνει φίλος μας;

- Ο Ζακχαίος δεν ήταν φίλος με κανέναν, διότι όλοι τον θεωρούσαν άδικο, συκοφάντη, κλέφτη, άρπαγα, σκληρό με τους ανθρώπους. Κι έτσι ήταν. Όμως ο Χριστός βλέπει την καρδιά του και την επιθυμία του να αλλάξει ζωή και του δίνει την ευκαιρία που του χρειάζεται. Εμείς μπορούμε να δούμε τη καρδιά του άλλου η μένουμε σε κάποια εξωτερικά χαρακτηριστικά ή στη γνώμη των άλλων και τον απορρίπτουμε χωρίς να του δώσουμε καμιά ευκαιρία;
- Φίλος σημαίνει μοιράζομαι μυστικά, σκέψεις, ελπίδες, προβλήματα. Φίλος σημαίνει ο άνθρωπός μου! Είναι σημαντικό λοιπόν να διαλέγουμε ανθρώπους που μπορούμε να αγαπήσουμε και να αγαπήσουμε
- Φίλος σημαίνει απόπειρα να αγαπήσουμε. Έχουμε διάθεση για κάτι τέτοιο ή μένουμε μόνο στο να καλύψουμε τη ανάγκη να μην είμαστε μόνοι μας;
- Φίλος σημαίνει κοινά ενδιαφέροντα, κοινά όνειρα, κοινές αξίες, δυνατότητα επικοινωνίας, να μας πάει και να τον πάμε, να ταιριάζουμε μαζί. Μήπως όμως δεν αφήνουμε τον εαυτό μας να δει τι θέλει εκείνος και μένουμε μόνο στο τι ζητάμε εμείς;
- Σήμερα ψάχνουμε τα «like» στο Facebook και στο Instagram. Πολλά από όσα λέμε, γράφουμε, ανεβάζουμε δεν έχουν ουσία, αλλά ζητούμε την προσοχή των άλλων, για να μας έχουν φίλοι ή να τους έχουμε φίλους και να μετράμε τη διασημότητά μας. Πόσοι όμως από αυτούς μπορούν να είναι πραγματικοί μας φίλοι;
- Φίλος σημαίνει απόφαση μικρής ή μεγάλης θυσίας για μας. Μήπως όμως το ζητάμε μόνο από τον άλλο και δεν είμαστε έτοιμοι να προσφέρουμε το ίδιο και σ' αυτόν; Για να δώσεις πάντως πρέπει να έχεις
- Ο Χριστός είναι ο μόνος απόλυτα γνήσιος και αληθινός φίλος, Αυτός που ξέρει την καρδιά μας. Ο Χριστός δεν μένει στα λάθη μας, αλλά τα συγχωρεί. Δεν ζητά από μας τίποτα, μας δίνει τα πάντα και μας καλεί να κρίνουμε τι σημαίνει για μας η φιλία Του. Ο Ζακχαίος άλλαξε ζωή γιατί κατάλαβε ότι με τον Χριστό ως φίλο του, μπορούσε να ξαναγίνει παιδί του Θεού, αυτό που είναι ο αληθινός προορισμός του ανθρώπου
- Να διαλέγουμε φίλους που μας οδηγούν στο να βγάζουμε ό,τι καλύτερο έχουμε μέσα μας, τη χαρά, τη νηπιοδοξία, τη δημιουργικότητα και όχι εκείνους οι οποίοι μας κάνουν να σκοτεινιάζουμε και να θυμώνουμε! Να μη βάζουμε εύκολα ταμπέλες στους άλλους, αλλά να μην παγιευόμαστε κιόλας σε εκείνους οι οποίοι δεν μπορούν να ομορφύνουν τη ζωή μας
- Να γίνουμε με τη σειρά μας τέτοιοι φίλοι! Για να το πετύχουμε αυτό χρειάζεται να παλεύουμε να είμαστε καλοί και δυνατοί, να έχουμε πίστη, να μην υποκύπτουμε στην ευκολία των παθών, να αγωνιζόμαστε δηλαδή πνευματικά και με τον Χριστό και την Εκκλησία και να μάθουμε να σεβόμαστε τους άλλους!

- Οι γονείς μας μπορούν να είναι φίλοι μας μέχρις ενός σημείου. Μπορούν να μας δώσουν καλές συμβουλές, να τους εμπιστευθούμε ότι δε θα μας προδώσουν, αλλά δεν μπορούν να ακολουθήσουν τις λεπτομέρειες της ζωής μας. Επειδή, εξάλλου, πρέπει να μας βάζουν όρια, δεν είναι εύκολο να δεχτούμε τις συμβουλές και τις θέσεις τους. Να τους μιλάμε σαν φίλους και να τους ακούμε σαν γονείς!

Δ. Τα έντεκα χαρακτηριστικά της πραγματικής φιλίας (της Κατερίνας Νανοπούλου)

Ο Αριστοτέλης είχε χαρακτηρίσει τους αληθινούς φίλους ως «μία ψυχή, σε δύο σώματα», αλλά τι είναι αυτό που διαχωρίζει τις παντοτινές φίλιες από τις πιο περιστασιακές; Διαβάστε ποιες είναι οι έντεκα αρετές που έχουν οι πραγματικοί φίλοι, αυτοί που θα μείνουν κοντά μας μια ζωή.

1. Πιέζουν να αποδεχτούμε τον εαυτό μας

Πολλές φορές κάνουμε το λάθος να κρίνουμε πολύ σκληρά και αρνητικά τον εαυτό μας. Όταν έρχεται εκείνη η ώρα, οι φίλοι μας είναι εκείνοι που μας είναι έτοιμοι να μας «ανεβάσουν» όταν είμαστε πεσμένοι. Οι άνθρωποι νιώθουν καλύτερα όταν έχουν κοντά τους ανθρώπους που τους στηρίζουν και τους ενθαρρύνουν. Είτε νιώθετε άσχημα επειδή μία συνέντευξη για δουλειά δεν πήγε όπως θα θέλατε, είτε δεν σας αρέσει αυτό που βλέπετε στον καθρέφτη, οι κοντινοί σας φίλοι θα ενισχύσουν την αυτοπεποίθησή σας και θα σας «αναγκάσουν» με τον τρόπο τους να νιώσετε καλύτερα.

2. Λένε πότε κάνουμε λάθος

Όλοι κάνουμε λάθη, και όταν φτάνει εκείνη η στιγμή οι αληθινοί φίλοι είναι αυτοί που πρώτοι θα το εντοπίσουν και με καλοπροαίρετο τρόπο θα μας το πουν. Μαζί με τα θετικά που κάνουμε, είναι έτοιμοι να μιλήσουν και για τα αρνητικά αλλά να μας στηρίξουν και στα δύο. Σε μία επιφανειακή σχέση, κανείς δεν πρόκειται να ασχοληθεί με αυτά που κάνετε λάθος, αλλά ο πραγματικός φίλος θα σας πει πάντοτε αυτό που έχει στο μυαλό του χωρίς περιστροφές.

3. Είναι παρόντες

Το μεγαλύτερο δώρο που μπορεί να προσφέρει ο φίλος είναι η προσοχή του και η παρουσία του. Ο αληθινός φίλος είναι εκείνος που θα βρεθεί κοντά σας όταν τον έχετε ανάγκη και θα βάλει το κινητό του στο αθόρυβο προκειμένου να ακούσει απερίσπαστος το πρόβλημά σας.

4. Ακούνε πραγματικά

Πόσες φορές έχετε προσπαθήσει να ανοίξετε σε συζήτηση με κάποιον και εκείνος καταφέρνει να γυρνάει πάντοτε το θέμα πίσω στον εαυτό του; Οι συζητήσεις με τους αληθινούς σας φίλους δεν είναι ποτέ μονόπλευρες. Ο ανοιχτός διάλογος με κάποιον δημιουργεί και πιο ισχυρό δεσμό μαζί του. Το μυστικό για μία ισορροπημένη συζήτηση είναι να δίνετε πάντοτε προσοχή σε αυτό που λέει το άτομο που βρίσκεται απέναντί σας και να αναγνωρίζετε τα συναισθήματά του.

5. Μας στηρίζουν σε κάθε δυσκολία

Είναι εύκολο για κάποιον να μας στηρίζει στην επιτυχία, αλλά ο πραγματικός φίλος θα βρεθεί δίπλα μας και στα καλά και στα κακά, το πένθος, τη χαρά, τις αποτυχίες και όλα όσα συμβούν στην πορεία της ζωής μας. Είναι σημαντικό να έχει κανείς δίπλα του κάποιον που να τον γνωρίζει αρκετά καλά και τον εμπιστεύεται τόσο ώστε να του «επιτρέψει» να είναι κοντά του σε όλες τις στιγμές.

6. Μειώνουν τα επίπεδα του στρες

Οι φίλοι γνωρίζουν πότε τα επίπεδα του στρες στη ζωή μας είναι ιδιαίτερα αυξημένα και είναι έτοιμοι να επέλθουν και να μας βοηθήσουν είτε δίνοντας την πολύτιμη συμβουλή τους είτε απλά για να μας ηρεμήσουν με την παρουσία τους.

7. Μας κρατούν προσηλωμένους

Βρίσκονται πάντοτε κοντά για να γιορτάσουν οποιαδήποτε επιτυχία σας, αλλά δεν μας αφήνουν να ξεχάσουμε από που ερχόμαστε, ποιες είναι οι ρίζες μας. Εκείνη τη στιγμή που τα μυαλά μας ετοιμάζονται να πάρουν αέρα, ο αληθινός φίλος θα μας προσγειώσει στην πραγματικότητα και θα μας υπενθυμίσει ποιοι είμαστε. Άλλωστε, μας γνωρίζει καλύτερα από τον καθένα.

8. Μας προστατεύουν, ακόμα κι αν έρχονται σε δύσκολη θέση

Ας υποθέσουμε ότι είστε έξω και πίνετε ποτό με τους συναδέλφους σας, όταν βλέπετε μπροστά σας τον σύντροφο της φίλης σας να φλερτάρει με κάποια άλλη. Μπορεί να είναι μία άβολη κατάσταση στην οποία δεν θελήσατε να βρεθείτε αλλά ο πραγματικός φίλος, όσο δύσκολο κι αν του είναι, θα κάνει την κίνηση και θα το πει. Η ειλικρίνεια δεν είναι πάντοτε η πιο εύκολη κίνηση αλλά είναι σημαντική για να χτιστεί μία σχέση.

9. Κάνουν τη φιλία προτεραιότητα

Οι ζωές των ανθρώπων εξελίσσονται. Γάμος, δουλειά, παιδιά έρχονται να εμπλουτίσουν την καθημερινότητα και ο χρόνος λιγοστεύει. Η αληθινή φιλία ξεπερνάει τέτοια εμπόδια και δεν αφήνει την έλλειψη χρόνου να την φθείρει. Είναι σημαντικό για τους φίλους να βρίσκουν χρόνο να λένε τα νέα τους, να προγραμματίζουν εξόδους και να έχουν τη σχέση τους ως προτεραιότητα.

10. Συγχωρούν

Όλοι οι άνθρωποι κάνουν λάθη, αλλά εάν η φιλία είναι πραγματικά δυνατή μπορεί να ξεπεράσει δυσκολίες και συγκρούσεις. Το σημαντικό είναι να βρίσκει κανείς το κουράγιο να προσεγγίσει τον άλλον αφού έχει κάνει κάτι λάθος και ταυτόχρονα να μπορεί να κατανοήσει και να συγχωρέσει.

11. Μας κάνουν να θέλουμε να γίνουμε καλύτεροι

Οι φίλοι δεν βρίσκονται μόνο κοντά μας όταν μεγαλώνουμε, αλλά μας κάνουν να θέλουμε να γίνουμε η καλύτερη εκδοχή του εαυτού μας. Δεν είναι μόνο οι πιο έμπιστοι άνθρωποι μας αλλά και πρότυπα ζωής που βγάζουν τον καλύτερο εαυτό μας και αυτό είναι το μεγαλύτερο δώρο που μας κάνουν!

http://www.huffingtonpost.gr/2014/12/07/--alithini-filia-xarakteristika_n_6274454.html

Ε. Ένας λόγος του Κικέρωνα για τη φιλία

Η φιλία δεν είναι τίποτα άλλο παρά μια σύμπτωση που την τρέφει η στοργή και η καλή προαίρεση. Ο Κικέρωνας στο Περί Φιλίας Εγχειρίδιο του μας λέει ότι η φιλία μπορεί να οικοδομηθεί μόνο υπό την αίρεση ότι οι άνθρωποι είναι ενάρετοι, δεν τους κυριεύουν μεγάλα πάθη, έχουν αίσθηση της ισότητας και της δικαιοσύνης και δεν απαιτεί ποτέ ο ένας από τον άλλο τίποτα ανήθικο. Θα πρέπει να υπάρχει αφοσίωση, αλληλοεκτίμηση και αλληλοσεβασμός. Χωρίς τον σεβασμό η φιλία χάνει το μεγαλύτερο στολίδι της.

Ζ. Μια αντροπαρέα φίλων συζητά

Ποδόσφαιρο: Ναι, είναι ένα πολύ μεγάλο ζήτημα που τους απασχολεί, ειδικά αν ασχολούνται με τυχερά παιχνίδια και κατά συνέπεια με λεφτά. Ο τομέας αυτός θα τους απασχολήσει για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα καθώς σίγουρα όλοι θα ασπάζονται μια διαφορετική ομάδα, η μια κουβέντα θα φέρει την άλλη, λίγο τα πνεύματα θα οξυνθούν και τελικά αφού δε θα έχουν καταλήξει πουθενά θα πάνε σε άλλο θέμα.

Αυτοκίνητα: Εκεί που θα μιλούν για ποδοσφαιριστές, ένας να πει ότι διάβασε για το νέο απόκτημα ενός από τους άσσους των γηπέδων και αμέσως οι τέσσερις ρόδες γίνονται ξεμυαλιστρες. Ταχύτητα, νέα μοντέλα, αξεσουάρ, φόρμουλα 1 και διάφορα άλλα τέτοια θα τους συνεπάρουν για αρκετή ώρα, και τους ίδιους και τα μυαλά τους.

Δουλειά: Όσο κι αν δε το πιστεύουμε οι άντρες μιλούν αρκετά συχνά για την δουλειά τους και συνήθως τις δυσκολίες αυτής. Μεταξύ άλλων δε θα διστάσουν να αναλύσουν κάποιες περιέργες ή άβολες στιγμές τους κατά τη διάρκεια της εργασίας τους ενώ δε θα παραλείψουν να καταστρώσουν και μερικά σενάρια εξόντωσης ανθρώπων από το εργασιακό περιβάλλον (φανερά επηρεασμένοι από την ταινία «Horrible Bosses 1 και 2»).

Μόδα: Τι νομίζεις; Ότι δε τους ενδιαφέρει; Δεν πρόκειται να αναλύσουν διεξοδικά τι ταιριάζει με τι, αλλά ένας να πει «Τι ωραία μπλουζάκι ρε φίλε» και αυτό ήταν. Η συζήτηση θα κυμανθεί κυρίως γύρω από τα ρούχα που λείπουν στον καθένα ή για ένα ωραίο πουκάμισο που είδε ένας σε μια βιτρίνα. Αυτό το θέμα συζήτησης περιλαμβάνει και υποκατηγορίες, όπως «Πω πω έχω ένα σωρό ασιδέρωτα» ή «Εμένα μου τα ψωνίζει όλα η κοπέλα μου/μαμά μου» ή «Άσε φίλε δεν χωράω στο περσινό μου τζιν». Το τελευταίο έχει και επέκταση στο παρακάτω θέμα.

Γυμναστική: Ε ναι! Εδώ τα λένε όλα. Πόσα κιλά σήκωσε ο καθένας, πόσο έτρεξε, πόσο ιδρώτα έχυσε. Οι λεπτομέρειες των γυναικών δεν πιάνουν μια μπροστά τους. Φυσικά, όλες αυτές οι ανατριχιαστικές περιγραφές στόχο έχουν την κομπορρημοσύνη και τίποτα περαιτέρω, αλλά μέχρι να αναλύσει ο καθείς την δικιά του ώρα στο γυμναστήριο, ο καφές που πίνουν έχει τελειώσει.

Διατροφή: Ναι, το συζητούν κι αυτό. Γιατί μαζί με την γυμναστική κάνουν και διατροφή. Νέα σκευάσματα πρωτεϊνών, σαλάτες που φτιάχνουν μόνοι τους και είναι -υποτίθεται- τέλειες, μπιφτέκια στον ατμό και φαγητά της μανούλας ενώ οι ίδιοι τρώνε σουβλάκια αποτελούν ένα ακόμα θέμα προς ανάπτυξη, διότι μεταξύ άλλων εκτελούν και χρέη διατροφολόγων.

Γυναίκες: Αναρωτιέσαι αν οι άντρες μιλούν για εμάς; Φυσικά και το κάνουν! Αλλά με πολύ διαφορετικό τρόπο. Δηλαδή: – Δε θα κάτσουν να διαβάσουν τις συζητήσεις και τα μηνύματα που ανταλλάσσουμε ψειρίζοντας κάθε λέξη. Θα αναφέρουν ότι υπήρξε επαφή αλλά θα πουν τα χοντρά χοντρά – και όσα τους βολεύουν. – Δε θα κάτσουν να μπουν στο μυαλό μας. Θα αναρωτηθούν «Μα τι σκέφτονται πλέον;» αλλά με τρόπο ρητορικό, που δεν επιδέχεται απάντηση.

<http://www.missbloom.gr/gynaika/sxeseis-sex/ti-sizitin-i-adres-metaxi-tus/>

H. Η φιλία στην εφηβεία. Της ψυχολόγου Μαρίας Κόντζηλα

Ο ρόλος της φιλίας κατά την περίοδο της εφηβείας είναι καθοριστικός, καθώς συμβάλει στην **ανεξαρτητοποίηση του εφήβου** από το οικογενειακό περιβάλλον και του παρέχει τη δυνατότητα να ανακαλύψει τον κόσμο και να βιώσει νέες εμπειρίες. Για τον έφηβο η φιλία είναι μια έννοια που αφορά στο **στενό δεσμό** που αναπτύσσει με συνομήλικα παιδιά και χαρακτηρίζεται από υποστήριξη, κατανόηση, στοργή, αγάπη, εμπιστοσύνη, ανταλλαγή απόψεων, μοίρασμα σκέψεων, εμπειριών, συναισθημάτων και αμοιβαιότητα.

Ο έφηβος θεωρεί πως οι φίλοι του αποτελούν το πιο απαραίτητο και σημαντικό κομμάτι της ζωής του και για αυτό επιδιώκει να περνά μαζί τους όσο το δυνατό περισσότερο χρόνο παραμερίζοντας πολλές φορές τα άτομα του οικογενειακού του περιβάλλοντος.

Τα **κριτήρια** βάσει των οποίων ένας έφηβος επιλέγει τους φίλους του είναι το να έχουν κοινά ενδιαφέροντα, παρόμοιο στυλ και τρόπο ντυσίματος και χιενίσματος, τις ίδιες προτιμήσεις όσον αφορά στην ψυχαγωγία, συναφείς ανησυχίες, προβληματισμούς και αναζητήσεις, παρόμοιους στόχους και γενικότερα έναν κοινό κώδικα επικοινωνίας αφού στην εφηβεία τα περισσότερα παιδιά χρησιμοποιούν ιδιαίτερη διάλεκτο που συνήθως δύσκολα γίνεται κατανοητή από τους ενήλικες.

Ο έφηβος έχει την τάση να ταυτίζεται με τους φίλους του και νιώθει έντονη την ανάγκη **να ανήκει σε μια ομάδα** όπου θα είναι απόλυτα αποδεκτός και οι άλλοι θα έχουν πάντα μια θετική εικόνα για αυτόν. Μάλιστα όσο πιο δημοφιλής είναι μέσα σε μια ομάδα και όσο πιο πολλές παρέες έχει, τόσο πιο πολύ ενισχύεται η αυτοεκτίμησή του και τόσο πιο δυνατός αισθάνεται.

Επειδή ο **έφηβος φοβάται την απόρριψη**, πολλές φορές ακολουθεί πιστά τον τρόπο δράσης, συμπεριφοράς, εμφάνισης και έκφρασης των συνομηλίκων του. Έτσι όμως κινδυνεύει να ισοπεδώσει τη δική του μοναδική προσωπικότητα, αφού ο κάθε άνθρωπος είναι ξεχωριστός, και να αναπτύξει συναισθηματική εξάρτηση από τους φίλους του. Επίσης, εξαιτίας αυτής της μίμησης υποτάσσεται και παραδίδεται στην ομάδα των συνομηλίκων παραβλέποντας τις δικές του πραγματικές ανάγκες και επιθυμίες.

Στο πρόσωπο του φίλου του στην ουσία ο **έφηβος αντικρίζει τον ίδιο του τον εαυτό**. Ο φίλος για τον έφηβο θα μπορούσαμε να πούμε πως λειτουργεί σαν ένας καθρέφτης που τον δέχεται όπως ακριβώς είναι, τον κατανοεί, δεν του ασκεί ποτέ κριτική, δεν προσπαθεί να του θέσει όρια και κανόνες ούτε να τον νουθετήσει. Φυσικά οι διαφωνίες και οι διαπληκτισμοί είναι αναμενόμενοι στις εφηβικές φιλίες.

Οι **γονείς** από την πλευρά τους πολλές φορές ανησυχούν για τις παρέες των εφήβων, φοβούνται μην παρασυρθούν τα παιδιά τους σε επικίνδυνα μονοπάτια μέσα από τη συναναστροφή με κάποιες παρέες συνομηλίκων που οι ίδιοι δεν εγκρίνουν, ασκούν έντονη κριτική, αποδοκιμάζουν πολλές φορές την εξωτερική εμφάνιση των φίλων των παιδιών τους και θεωρούν πως η φιλία σε αυτή την ηλικία είναι καθαρά επιφανειακή. Εξαιτίας της ανασφάλειας και της αυξημένης ανησυχίας που νιώθουν οι γονείς και των αντιλήψεων που έχουν, συχνά συμβουλεύουν επίμονα και προσπαθούν να επιβάλουν στον έφηβο να κρατήσει απόσταση ή να αποκοπεί τελείως από τις παρέες του με αποτέλεσμα να καταλήγουν σε σύγκρουση και να μεγαλώνει το **επικοινωνιακό χάσμα μεταξύ γονέων-παιδιών**. Μάλιστα συχνά ο έφηβος κάτω από την πίεση που υφίσταται αναγκάζεται να καταφεύγει σε ψέματα για να αποφύγει την έντονη αντιπαράθεση και τις αντιδράσεις των γονέων του.

Οι γονείς θα πρέπει να οπλιστούν με υπομονή και κατανόηση, να είναι **δίπλα στον έφηβο** και όχι απέναντί του, να τον ακούνε προσεκτικά και να κάνουν μαζί του εποικοδομητικό διάλογο, να τον στηρίζουν, να τον αποδέχονται, να επιδιώκουν να γνωρίζουν τις παρέες του και να αποφεύγουν να κάνουν αρνητικά σχόλια και γενικεύσεις για τους φίλους των παιδιών τους. Έτσι, θα βελτιώσουν την ποιότητα της επικοινωνίας με τον έφηβο, θα κερδίσουν την εμπιστοσύνη του και θα τον βοηθήσουν να αναζητήσει και να ανακαλύψει την ταυτότητά του, να βρει απαντήσεις στα ερωτήματα που τον απασχολούν, να χαράξει σταδιακά το δρόμο του, να κάνει σχέδια για το μέλλον του και να εξελιχθεί σε έναν ενήλικα που θα έχει **υγιείς διαπροσωπικές σχέσεις, θετική αυτοεικόνα** και θα αντιλαμβάνεται την **έννοια της αληθινής φιλίας** επιλέγοντας να έχει δίπλα του τους σωστούς ανθρώπους.

<http://www.myxalandri.gr/arhtra/5596-i-filia-stin-efiveia-tis-psyxologou-marinas-kontzila>

Θ. Η προδοσία του φίλου πονάει περισσότερο (της Χαράς Ντάτση)

Γιατί μπορούμε να συγχωρήσουμε πιο εύκολα την προδοσία του συντρόφου μας αλλά όχι της φίλης μας; Τι είναι αυτό που καθιστά πιο οδυνηρή τη διάλυση μιας φιλικής σχέσης συγκριτικά με την διάλυση μιας ερωτικής; Γιατί είναι τόσο δυσκολότερο να την αποδεχτούμε και να τη διαχειριστούμε;

Λένε πως μπορεί να μας πληγώσουν μόνο εκείνοι που αγαπάμε. Αυτό είναι μεγάλη αλήθεια.

Μεταξύ φίλων υπάρχει ο άγραφος και άρρητος κανόνας ότι υφίσταται ένας ισχυρός δεσμός αμοιβαίας αγάπης, εμπιστοσύνης και αλληλεγγύης, ο οποίος χτίστηκε μέσα στο χρόνο και με προσωπική επένδυση. Δεν εμπιστευόμαστε έτσι εύκολα κι απλά. Χρειάζεται χρόνος και εμπειρία.

Επίσης, η φιλία διέπεται από μια σπάνια αίσθηση αφοσίωσης, γεγονός που ενισχύει την ασφάλεια και την αυτοεκτίμησή μας μέσα σε αυτή τη σχέση. Λειτουργούμε μέσα σε ένα πλαίσιο απόλυτης εμπιστοσύνης, αφού θεωρούμε ότι εκεί δεν κινδυνεύουμε. **Οι φίλοι είναι υποστηρικτές μας σε θέματα αποφάσεων, στη διασκέδαση, σε συναισθηματικά προβλήματα, σε πρακτικά θέματα.** Συνεπώς, η φιλία θεωρείται καθοριστική για την ποιότητα της ζωής μας. Ό,τι κι αν συμβεί, ο φίλος είναι εκεί, έτοιμος να μας σταθεί και να του σταθούμε.

Αντίθετα, η ερωτική σχέση κινείται σε άλλα πλαίσια. Ο σύντροφος είναι ένας άνθρωπος που επιλέξαμε ακούσια, ερωτευθήκαμε και συνδεθήκαμε μαζί του για λόγους που δε μπορούμε με βεβαιότητα να πούμε, στα τυφλά, χωρίς να ελέγξουμε την ποιότητα ή την σταθερότητά του. Μένουμε δίπλα του παίρνοντας τα ρίσκα μας, είμαστε σε εγρήγορση ανά πάσα στιγμή «μήπως μας την κάνει». **Η προδοσία από έναν σύντροφο είναι πιο συνηθισμένη, είμαστε πιο εξοικειωμένοι με αυτήν αφού συμβαίνει συνέχεια.** Συνεπώς, είμαστε όλοι πιο προετοιμασμένοι να αντιμετωπίσουμε την απώλεια ενός συντρόφου από τη ζωή μας. **Το μυαλό και η ψυχή μας είναι έτοιμα για αυτήν την προδοσία, κι έτσι, όσο κι αν πονάει, ξέρουμε ότι τελικά θα πάμε παρακάτω.**

Όμως, δε συμβαίνει το ίδιο και με τους φίλους μας. Στο μυαλό μας δεν υπάρχει κανένα σενάριο που να λέει ότι η κολλητή μας θα επικοινωνήσει κρυφά με τον σύντροφό μας και θα πάνε για καφέ. Δεν υπάρχει κανένα σενάριο ότι αυτά που της εμπιστευτήκες θα τα μάθει η μισή πόλη. Δεν υπάρχει κανένα σενάριο που να λέει ότι η φίλη θα σου κρατήσει μυστικές πληροφορίες που θα πρεπε να ξέρεις ή ότι θα σε αφήσει εκτεθειμένη. Δεν υπάρχει κανένα σενάριο που να λέει ότι ο ανταγωνισμός είναι τόσο ισχυρός ώστε να λειτουργήσει εχθρικά ή με συγκεκριμένη ατζέντα. Στο μυαλό μας ο φίλος πάντα χαίρεται με τις χαρές σου ακόμη κι αν νιώθει ότι έχει μείνει ο ίδιος λίγο πίσω. Ο πραγματικός φίλος, όσο κι αν εξελιχθεί, όποια γεωγραφική απόσταση κι αν μπει ανάμεσά σας, όσο κι αν προχωρήσει στη ζωή του, θα βρει πάντα χρόνο και διάθεση για σένα.

Απέναντι στον φίλο σου είσαι πάντα αθώος και παιδί, χωρίς να κρύβεσαι. Εκτίθεσαι συναισθηματικά, χωρίς άμυνες και στεγανά. Όταν λοιπόν βρεθείς στη δεινή θέση να συνειδητοποιήσεις ότι προδόθηκες, το πλήγμα είναι τεράστιο. Ο νους σου δε μπορεί να το χωρέσει και η καρδιά σου πονάει. Θες να γυρίσεις το χρόνο πίσω, τότε που δεν το γνώριζες. Είναι αδιανόητο να κατανοήσεις πώς μπόρεσε να κάνει κάτι τέτοιο. Φυσικά, το πράγμα πάει πιο βαθιά. Αρχίζεις να αμφισβητείς τον εαυτό σου για την επιλογή σου να ανοιχτείς τόσο απόλυτα. Το ένστικτό σου, η κρίση σου, η εμπειρία σου, η εξυπνάδα σου, όλα τίθενται υπό αμφισβήτηση. Ένα μεγάλο μέρος της αυτοεκτίμησής σου κλονίζεται. Για λίγο ίσως, αλλά κλονίζεται. Η ανάγκη σου να βρεις τη δική σου ευθύνη σε αυτήν την κατάσταση είναι τεράστια.

Μα το πιο σημαντικό; Κλονίζεται μέσα σου η αγάπη και η επιλογή που έχεις κάνει να βλέπεις το καλό μέσα στους ανθρώπους, να τους νοιάζεσαι και να τους εμπιστεύεσαι. Γι' αυτό πονάει τόσο η προδοσία του φίλου. Απείρως περισσότερο από του συντρόφου. Η μόνη αλήθεια σε αυτή τη ζωή είναι ότι δε μπορούμε να προστατεύσουμε τον εαυτό μας από τον πόνο. Για να γίνουμε ευτυχισμένοι, για να προσεγγίσουμε την αίσθηση της πληρότητας χρειάζεται να εμπιστευτούμε, να σχετιστούμε, να αφήσουμε τον εαυτό μας με θάρρος και αλήθεια σε εκείνους που έχουμε επιλέξει να είναι στη ζωή μας. Να δώσουμε ευκαιρίες στους ανθρώπους, να τους αγαπήσουμε. Έτσι παίζεται το παιχνίδι. Μέσα στο παιχνίδι όμως είναι και η ήττα. Είναι σχεδόν βέβαιο ότι θα χάσουμε κάποιες φορές. Ότι οι άνθρωποι που εμπιστευτήκαμε δεν άντεξαν. Ας δούμε την ευθύνη μας, ας τους συγχωρήσουμε κι ας προχωρήσουμε με τη βεβαιότητα ότι παρακάτω μας περιμένουν άνθρωποι πιο δυνατοί, πιο σταθεροί, πιο ολοκληρωμένοι.

Κάθε προδοσία και κάθε απώλεια είναι μια χρυσή ευκαιρία να κάνουμε reset, να μάθουμε πολύτιμες πληροφορίες για τον εαυτό μας και –πιο σοφοί πια– να σχετιστούμε με νέους ανθρώπους.

Πάμε;

<http://www.pillowfights.gr/anti-mainstream/i-prodosia-toy-filoy-ponaei-perissotero/>

I. Φίλοι ή Facebook φίλοι; Η φιλία στα χρόνια του ...facebook!

Πόσους φίλους έχεις; “1582...!”. What? Μα ποιος άνθρωπος έχει τόσους φίλους; Ο σύγχρονος άνθρωπος προφανώς. Υπάρχουν κάποιοι που έχουν και περισσότερες από 2.000 φίλους. Ουάου!!! Εγώ, τρεις έχω. Τσεκαρισμένους, λατρεμένους, τους εμπιστεύομαι και βασίζομαι πάνω τους. Κάνω κάτι λάθος;

Κι ύστερα ήρθε το facebook. Και η λέξη “φίλος” απέκτησε και ένα νέο νόημα. “Τα τελευταία χρόνια ο ορισμός της φιλίας έχει αποκτήσει νέες διαστάσεις και ευρύτερη έννοια. Ξεχάστε όσα ξέρατε μέχρι τώρα! Φίλος δεν είναι μόνο ο άνθρωπος που εμπιστεύεσαι, αγαπάς, σέβεσαι, υπολογίζεις και βοηθάς, αλλά και ένας αριθμός στην ιστοσελίδα σου. Το οξύμωρο της ιστορίας; Ενώ στην πραγματική ζωή περισσότερους φίλους έχει ένας κοινωνικός άνθρωπος, οι φιλίες νέου τύπου χαρακτηρίζονται από απομόνωση και μοναξιά. Ο καθένας σπíti του με τον υπολογιστή του” σημειώνει η ψυχολόγος Στέλλα Αργυρίου.

Όσο πιο μόνος, τόσο περισσότερο στο σπíti. Κι όσο περισσότερο στο σπíti, τόσος περισσότερος χρόνος για αναζήτηση “φίλων” και “κοινωνικοποίηση” μέσω διαδικτύου. Κι αν στην πραγματική ζωή παραπονιέσαι γιατί δεν έχεις φίλους, στην εικονική πραγματικότητα έχεις αμέτρητους και μάλιστα με αλφαβητική σειρά. Και φωτογραφία!

Illusions! Η ψυχολόγος Στέλλα Αργυρίου θέτει τα ερωτήματα-προβληματισμούς...

“Γιατί τα τελευταία χρόνια το social networking τείνει να μετατρέψει τη φιλία από υπαρκτό δεσμό σε ψευδαίσθηση; Από κάτι που μάθαμε παραδοσιακά να μοιραζόμαστε σε κάτι που ο καθένας μόνος και για λογαριασμό του αγκαλιάζει; Τι είναι αυτό που μας έχει απομονώσει στις ηλεκτρονικές μας καλύβες και μας βγάζει στοιχεία παλιμπαίδισμου και κτητικότητα; Θυμάστε όλοι τους παιδικούς “φανταστικούς φίλους”... αντί να προχωρήσουμε μπροστά γυρνάμε στο πως συμπεριφερόμαστε σαν παιδιά;

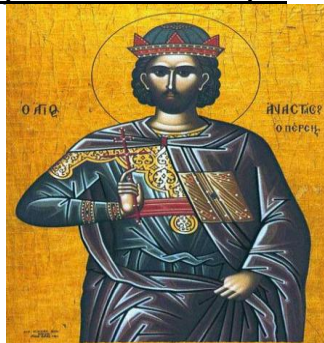
Κατά τη γνώμη μου πρόκειται για ένα μηχανισμό άμυνας που ο καθένας μας βγάζει στην επιφάνεια. Για να το κάνουμε όμως αυτό σημαίνει πως έχουμε πληγωθεί σε σημείο να μην επιτρέπουμε στον εαυτό μας να την ξαναπατήσει. Έτσι λοιπόν θωρακισμένοι στο “ασφαλές κλουβί” που οι ίδιοι δημιουργήσαμε, έχουμε τα πάντα σε θεωρητικό επίπεδο, αλλά τίποτα στην πράξη!”

“Το μόνο σίγουρο είναι πως αν κάτι μας συμβεί, κανένας από τους 750 φίλους μας δεν θα ενδιαφερθεί τόσο όσο οι πραγματικοί in real life φίλοι”.

Γκρέμιστα, γκρέμιστα.... Όλα πια; “Εμείς με τις πράξεις μας και τα θέλω μας καταρρίψαμε το θεσμό της οικογένειας και τώρα γκρινιάζουμε. Ας προσέξουμε μη συμβεί το ίδιο και με τη φιλία!” τονίζει η ψυχολόγος Στέλλα Αργυρίου. “Φίλος είναι και θα είναι ο έμπιστος άνθρωπος που αγαπάς, βλέπεις και μοιράζεσαι μαζί του χαρές και λύπες” καταλήγει η κ.Αργυρίου.

“Η σελίδα μας στο facebook λοιπόν μπορεί να μην συμπεριλαμβάνει μόνο παροδικές φιλίες, αλλά σίγουρα δείχνει το μέλλον τους”. Τα καμπανάκι χτύπησε! Για να δούμε...

<http://www.sigmalive.com/archive/lifestyle/health/309786#.dpuf>

ΙΑ. Θα τον κάνατε παρέα πριν ή μετά; (Ο ΑΓΙΟΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ό Πέρσης)

Έζησε τον 7ο αιώνα μ.Χ. στα χρόνια του βασιλιά των Περσών Χοσρόη και του αυτοκράτορα Κων/πολης Ηρακλείου. Γεννήθηκε στο χωριό Ραζήχ της επαρχίας Ρασνουίν. Γιος Πέρση, από την τάξη των Μάγων, είχε λάβει αξιόλογη εκπαίδευση και είχε μεγάλο ενδιαφέρον για τα φιλοσοφικά και θρησκευτικά προβλήματα.

Όταν ο Χοσρόης κυρίευσε τα Ιεροσόλυμα το 614, και έστειλε τον Τίμιο Σταυρό στην Περσία, οι μορφωμένοι Πέρσες ενδιαφέρθηκαν πολύ για το πρόσωπο του Χριστού και τη θρησκεία Του. Ένας άπ' αυτούς ήταν και ό Μαζοενδάτ (κατ' άλλους Μαγουνδάτ), ό γιος του Βάβ, πού κατέληξε στο ν' αποφασίσει ν' ασπασθεί τη χριστιανική θρησκεία.

Γι' αυτό πήγε στα Ιεροσόλυμα, όπου βαπτίσθηκε, εκάρη μοναχός στη Μονή του άββά Ίουστίνου (κατ' άλλους του Αγ. Σάββα) και μετονομάσθηκε Αναστάσιος. Κατόπιν πήγε στην Καισαρεία, Όπου θεώρησε καθήκον του να προσηλυτίσει στον χριστιανισμό την εκεί περσική φρουρά. Στην προσπάθεια του αυτή, καταγγέλθηκε στον διοικητή Μαρζαβανά. Αυτός, όταν έμαθε ότι ό Αναστάσιος ήταν γιος Μάγου, προσπάθησε με κάθε τρόπο να τον επαναφέρει στην περσική θρησκεία. Απέτυχε όμως και διέταξε το θάνατο του με άπαγχονισμό.

Αλλ' όταν τον έπνιγαν, την τελευταία στιγμή πού θα πέθαινε τον έλυσαν, για να δει ότι και θα τον αποκεφάλιζαν. Ό Αναστάσιος μειδίασε ευτυχισμένος, διότι αξιώθηκε όχι μόνο να πιστέψει, αλλά και να πάθει για το Χριστό.

Η Εκκλησία μας εορτάζει την μνήμη του κάθε χρόνο στις 22 Ιανουαρίου.

<http://www.eortologio.gr/data/bios.php?id=116>

ΙΒ. Τους φίλους τους διαλέγουμε

Ας διαλέγουμε τους φίλους μας γνωρίζοντας τι είναι φιλία. Ας προσπαθούμε να είμαστε εμείς αληθινοί φίλοι, χωρίς να τους πουλάμε και χωρίς να τους κριτικάρουμε συνεχώς. Και ας δίνουμε ευκαιρίες σε όσους νοιάζονται για μας, γιατί μπορεί σ' αυτούς να βρούμε την αληθινή φιλία!

Ο μόνιμος και πραγματικός φίλος μας είναι ο Χριστός. Ας διαλέγουμε να Τον συναντούμε και στην παρέα της Εκκλησίας!

Εγωισμός και ταπείνωση

A. Ο εγωισμός κατακρίνει και κατακρίνεται, η ταπείνωση δικαιώνεται (Λουκ. ιη' 10-14)

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· ἄνθρωποι δύο ἀνέβησαν εἰς τὸ ἱερὸν προσεύξασθαι, ὁ εἷς Φαρισαῖος καὶ ὁ ἕτερος τελώνης. Ὁ Φαρισαῖος σταθεὶς πρὸς ἑαυτὸν ταῦτα προσηύχετο· ὁ Θεός, εὐχαριστῶ σοι ὅτι οὐκ εἰμι ὡσπερ οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων, ἄρπαγες, ἄδικοι, μοιχοί, ἢ καὶ ὡς οὗτος ὁ τελώνης· νηστεύω δις τοῦ σαββάτου, ἀποδεκατῶ πάντα ὅσα κτῶμαι. Καὶ ὁ τελώνης μακρόθεν ἔστως οὐκ ἤθελεν οὐδὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸν οὐρανὸν ἐπάραι, ἀλλ' ἔτυπεν εἰς τὸ στήθος αὐτοῦ λέγων· ὁ Θεός, ἰλάσθητί μοι τῶ ἀμαρτωλῷ. Λέγω ὑμῖν, κατέβη οὗτος δεδικαιωμένος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ ἢ γὰρ ἐκεῖνος· ὅτι πᾶς ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται, ὁ δὲ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται.

Απόδοση στη νεοελληνική

Εἶπε ὁ Κύριος τὴν παραβολή· Δύο ἄνθρωποι ἀνέβηκαν στὸν ναὸ γιὰ νὰ προσευχηθοῦν, ὁ ἓνας ἦταν Φαρισαῖος κι ὁ ἄλλος τελώνης. Ὁ Φαρισαῖος στάθηκε ἐπιδεικτικὰ κι ἔκανε τὴν ἐξῆς προσευχή σχετικὰ μὲ τὸν ἑαυτό του· “Θεέ μου, σ’ εὐχαριστῶ ποὺ ἐγὼ δὲν εἶμαι σὰν τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους ἄρπαγας, ἄδικος, μοιχός, ἢ καὶ σὰν αὐτὸν ἐδῶ τὸν τελώνη. Ἐγὼ νηστεύω δύο φορὲς τὴν ἐβδομάδα καὶ δίνω στὸν ναὸ τὸ δέκατο ἀπ’ ὅλα τὰ εἰσοδήματά μου”. Ὁ τελώνης, ἀντίθετα, στεκόταν πολὺ πίσω καὶ δὲν τολμοῦσε οὔτε τὰ μάτια του νὰ σηκώσει στὸν οὐρανὸ. Χτυποῦσε τὸ στήθος του καὶ ἔλεγε· “Θεέ μου, σπλαχνίσου με τὸν ἀμαρτωλό”. Σὰς βεβαιῶνω πὼς αὐτὸς ἔφυγε γιὰ τὸ σπίτι του ἀθῶος καὶ συμφιλιωμένος μὲ τὸν Θεό, ἐνῶ ὁ ἄλλος ὄχι· γιατί ὅποιος ὑψώνει τὸν ἑαυτό του θὰ ταπεινωθεῖ, κι ὅποιος τὸν ταπεινώνει θὰ ὑψωθεῖ».

B. Ερμηνευτικά σχόλια

Εγὼ δὲν εἶμαι σαν τοὺς ἄλλους: ὁ Φαρισαῖος τῆς παραβολῆς φαίνεται εὐκόλα νὰ υποτιμᾷ τοὺς ἄλλους, αὐτοὺς που δὲν εἶναι σαν αὐτόν- καὶ κανένας δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι σαν αὐτόν-, αὐτοὺς που δὲν ακολουθοῦν τόσο πιστὰ καὶ σωστὰ τὸ νόμο, ὅπως αὐτός. Εἶναι αὐτάρκης στη ζωὴ του. ἔχει τακτοποιήσει τὰ ζητήματα που τον απασχολοῦν δίνοντας ἀπαντήσεις μέσα ἀπὸ τὸ γράμμα του νόμου καὶ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ προσθέσει κάτι περισσότερο στη σκέψη του καὶ στη ζωὴ του. Πάνω ἀπὸ κάθε ἄνθρωπο βρίσκεται γι’ αὐτόν ἡ τελειότητα του νόμου καὶ ἀπ’ αὐτό καταλαβαίνουμε ὅτι πρόκειται γιὰ ἄνθρωπο που δὲν ἐπιθυμεῖ σχέσεις ἀληθινές με τοὺς ἄλλους. Οἱ ἄλλοι «λογικά» θὰ εἶναι κατώτεροί του. Πόσο πιο κοντὰ στην σωστὴ τέλεση τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων μπορεῖ νὰ εἶναι ἀπ’ ὅτι αὐτός; Θέλει καὶ πιστεῦει ὅτι ὁ ἴδιος ξεχωρίζει καὶ αὐτό μπορεῖ νὰ ἰσχύει. Για ποιο λόγο ὅμως, τι εἶναι αὐτό που τον κάνει ξεχωριστό; Απαιτεῖ ἐπίσης καὶ οἱ ἄλλοι νὰ κάνουν ὅ, τι καὶ αὐτός. Νὰ νηστεύουν, νὰ προσεύχονται, νὰ ελεοῦν ὅπως αὐτός. Ἐτσι τοποθετεῖ τὸν ἑαυτό του στην ἀνώτερη θέση.

Καὶ ὁ τελώνης... συγχώρεσέ με τὸν ἀμαρτωλό: ὁ τελώνης εἶναι ἀμαρτωλός ὅπως κάθε ἄνθρωπος, ἀλλὰ τίποτα δὲ μαρτυρεῖ ὅτι ἡ ἀμαρτωλότητά του διαφέρει σε βαθμὸ ἀπὸ ὅ, τι ὅλων τῶν υπολοίπων ἀνθρώπων. Ἄλλωστε, ἡ ἀμαρτωλότητά μας δὲ μετρίεται με βάση τὴν ποσότητα τῶν ἀμαρτωλῶν πράξεων που ἔχουμε κάνει, ἀλλὰ με τὸ πόσο θέλουμε νὰ εἴμαστε κοντὰ στο Θεὸ ἢ ὄχι. Καὶ ὁ τελώνης φαίνεται ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ ἔχει ἀληθινὴ σχέση με τὸ Θεό. Δὲν εἶναι αὐτάρκης. Εἶναι ἀνικανοποίητος ἀπὸ τὴ ζωὴ του, μπορεῖ νὰ ἔχει καὶ ἐνοχές γιὰ ὅποιες ἀδικίες ἔχει διαπράξει, δὲν ἀγαπᾷ ὅμως τὴν ἀμαρτία καὶ ἡ καρδιά του εἶναι ἀνοιχτὴ ζητώντας νὰ ἀκούσει τὴν ἀπάντησή του Θεοῦ γιὰ τὴν πορεία τῆς ζωῆς του. Δὲν ἀπορρίπτει τὸ νόμο, ἀντίθετα, προφανῶς καὶ νιώθει πόνο, γιατί ἔχει παραβεί τὸ νόμο. Αναγνωρίζει, ὅμως ταπεινὰ τὴν ἀμαρτία που ἄφησε νὰ μπει στη ζωὴ του καὶ μαζὶ νιώθει καὶ ἐλπίζει ὅτι ὁ Θεός εἶναι πάνω ἀπὸ κάθε νόμο. Ἐτσι, ζητᾷ νὰ τὸν ελεήσει. Αὐτό τὸ λέει με ὅλη του τὴν ὑπαρξή, ψυχὴ καὶ σῶμα.

Ὅποιος υπερηφανεύεται θὰ ταπεινωθεῖ, ἐνῶ ὅποιος ταπεινῶνεται θὰ ἀνυψωθεῖ: δὲν εἶναι μιὰ τιμωρία καὶ μιὰ ἐπιβράβευση του Θεοῦ αὐτή, ἀλλὰ νόμος τῆς ἰδίας μας τῆς ζωῆς, που ὁ Θεός σοφὰ μας χαρίζει. Ὑπερηφάνεια σημαίνει νὰ πιστεύεις κατὰ βάθος πὼς ὅ, τι καλὸ καὶ ἀξιόπαινο συμβαίνει στη ζωὴ σου εἶναι δικό σου κατόρθωμα καὶ κτήμα που δὲν μπορεῖ νὰ σου ἀφαιρέσει κανεὶς. Ταπείνωση εἶναι νὰ ἀναγνωρίζεις πὼς ὅ, τι ἔχεις καταφέρει τὸ οφείλεις στη ἀγάπη του Θεοῦ. Ὁ Φαρισαῖος πίστεψε ὅτι ἡ τήρηση τῶν θρησκευτικῶν του καθηκόντων, ὡς δικό του κατόρθωμα, ἀρκοῦσε γιὰ νὰ τὸν ἔχει ὁ Θεός ψηλὰ στην ἐκτίμησή Του καὶ νὰ τὸν θαυμάζουν οἱ ἄνθρωποι. Οἱ

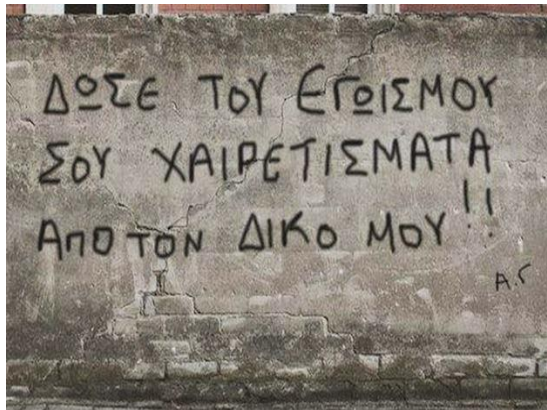
άνθρωποι όμως αγαπούν περισσότερο αυτούς που αγαπούν και θέλουν να είναι κοντά τους. Ο Φαρισαίος ζούσε τη μοναξιά της αυτάρκειάς του και αυτό τον ταπεινώνει περισσότερο από κάθε τι άλλο. Ο τελώνης όμως ταπεινά ζητά συγχώρεση και ελευθερώνεται από τη μοναξιά του, γιατί κάνει την πρώτη του ίσως κίνηση να προσεγγίσει τον Θεό και τους άλλους.

συγχωρημένος: Και ο τελώνης και ο Φαρισαίος είπαν στο Θεό την αλήθεια για την κατάστασή τους. Μόνο που ο Φαρισαίος έδειξε ότι είχε κακία απέναντι στους άλλους ανθρώπους. Δεν ήθελε μόνο να είναι ο ίδιος εντάξει έναντι του Θεού, αλλά ήθελε να θεωρεί τον εαυτό του ανώτερο από τους άλλους ανθρώπους. Απουσίαζε η αγάπη από την καρδιά του και θριάμβευε η κακία. Αντίθετα, ο τελώνης στη ζωή του ήταν αμαρτωλός. Όμως παραδεχόταν την αποτυχία της ζωής του και ζητούσε από το Θεό το έλεος και την ευσπλαχνία. Δεν κατέκρινε κανένα. Και ο Θεός τελικά αποδέχτηκε την δική του μετάνοια, την δική του αλήθεια και τον συγχώρεσε, ενώ δεν δέχτηκε την προσευχή και τη στάση ζωής του άλλου. Η κατάκριση του Φαρισαίου τον χώρισε από το Χριστό και την Εκκλησία. Τελικά, η ταπείνωση και η συναίσθηση ότι ο καθένας μας έχει αμαρτίες, μας κάνουν να μη γινόμαστε κακοί, να βλέπουμε τα δικά μας λάθη και να ερχόμαστε κοντά στο Θεό. Από τώρα ας μάθουμε να έχουμε καταδεκτική καρδιά, να μην θεωρούμε ότι είμαστε τέλειοι και να μην κατακρίνουμε τους άλλους.

Γ. Είναι κακό ο εγωισμός:

- Ο άνθρωπος έχει «εγώ» από την ύπαρξή του. Το πρόβλημα δεν είναι να έχουμε «εγώ». Είναι το να είμαστε εγωιστές, να εγκλωβίζουμε τον εαυτό μας στο εγώ μας, στο να βλέπουμε τον κόσμο μόνο με βάση του ποιοι είμαστε εμείς, τι θέλουμε και να μην συμπάσχουμε, να μην συμπαθούμε τους άλλους, να μην παίρνουμε τη θέση τους
- Ο εγωιστής δεν υποχωρεί σε τίποτα, δεν εμπιστεύεται, δεν ταπεινώνεται, κρίνει τους πάντες και τα πάντα και νομίζει ότι έχει δίκιο ή δικαιολογία σε ό,τι κι αν σκέφτεται, σε ό,τι κι αν κάνει
- Ο εγωιστής δεν μπορεί να αγαπήσει εύκολα, διότι καθώς βλέπει τον άλλο μέσα από το τι θέλει ο ίδιος, δεν μπορεί να δει και τις ανάγκες εκείνου, με αποτέλεσμα καθώς μια σχέση πάει να προχωρήσει, να σκοντάφτει στην υπερηφάνεια. Αν είναι και οι δύο εγωιστές, δηλαδή εγωκεντρικοί, τότε η σχέση διαλύεται
- Ο εγωιστής αισθάνεται ότι δεν τον καταλαβαίνει κανείς, ότι οι άλλοι δεν μπορούν να είναι όπως τους θέλει και επομένως δεν αξίζουν όσο ο ίδιος
- Ο εγωιστής δεν μπορεί να χτίσει την οικοδομή της ψυχής του, διότι ακόμη κι αν αγωνίζεται να έχει αρετές, τις υποτάσσει στην υπερηφάνειά του για το ποιος είναι. Αν δεν έχουμε ταπείνωση, δηλαδή να αποδίδουμε την πρόοδό μας στην βοήθεια του Θεού και στην δική Του χάρη, όπως επίσης και να θεωρούμε ότι όσο και να προχωρούμε, πάντοτε θα υστερούμε σε σχέση με τον Θεό, τότε δε θα μπορέσουμε να προοδεύσουμε αληθινά, διότι διαρκώς θα συγκρουόμαστε με τους άλλους
- Είναι καλό να πιστεύουμε στον εαυτό μας και τις δυνάμεις μας και να μην θεωρούμε ότι δεν αξίζουμε. Είναι κακό να υπερτιμούμε τον εαυτό μας και τις δυνάμεις μας και να νομίζουμε ότι μόνο εμείς είμαστε
- Φάρμακο για τον εγωισμό είναι η αγάπη, η απόφαση δηλαδή του ανθρώπου να αναζητεί το τι θέλει και ο άλλος, να προσφέρει, ιδίως αν αυτός είναι ο δυνατός, να θυσιάζεται
- Να χαιρόμαστε με μέτρο για την επιτυχία μας όπως επίσης και να μην θυμώνουμε ούτε να λυπόμαστε υπερβολικά αν χάνουμε. Δεν ηττηθήκαμε ως πρόσωπα, αλλά σε κάποιες επιλογές μας
- Με την προσευχή να μένουμε ταπεινοί

Δ. Δέκα όμορφοι λόγοι από σύγχρονους γέροντες

Μπορεί κάποιος να μιλάει για τις αμαρτίες του και να είναι υπερήφανος κι άλλος να μιλάει για τις αρετές του και να είναι ταπεινός.

Γέροντας Πορφύριος

Η πίστη οδηγεί τον άνθρωπο στο φόβο. Ποιο φόβο; Να φοβάται την αμαρτία. Να φοβάται να μη λυπήσει τον Θεό. Ο φοβούμενος ταπεινώνεται. Και εκείνος που είναι ταπεινός έχει μέσα του το Άγιο Πνεύμα.

Γέροντας Φιλόθεος

Κάθε πρωί ο Θεός ευλογεί τον κόσμο με το ένα χέρι, αλλ' όταν ιδεί κανέναν ταπεινό άνθρωπο, τον ευλογεί με τα δυο Του χέρια. εκείνος που έχει μεγαλύτερη ταπείνωση, είναι ο μεγαλύτερος απ' όλους.

Γέροντας Τύχων

Ο άνθρωπος που έχει εγωισμό δεν ελκύει κανέναν. Και αν κάποιον ελκύσει, γρήγορα θα απομακρυνθεί. Ο πνευματικός σύνδεσμος γίνεται αδιάλυτος, μόνο όταν συναντήσει παιδικό πνεύμα, αθωότητα και αγιασμό.

Γέροντας Αμφιλόχιος

Χωρίς ταπείνωση ο άνθρωπος δεν βλέπει Θεού πρόσωπο. Ταπείνωση για το σώμα είναι η νηστεία, η αγρυπνία, η σκληραγωγία, και γενικά η άσκηση. Ταπείνωση για την ψυχή είναι η αφάνεια,. Άσκηση λοιπόν και αφάνεια. Ιδού τα μέσα που κρατούν σε ταπείνωση και το σώμα και την ψυχή. Και ο μοναχός αυτό ακριβώς κάνει. Ταπεινώνει δια της ασκήσεως το σώμα και δια της αφάνειας την ψυχή.

Γέροντας Ιωήλ

Παρακαλώ όσοι με έχετε γνωρίσει, να κάνετε προσευχή για μένα, διότι και εγώ, πολύ ταπεινά, έκανα προσευχή για 'σας, αλλά όμως τώρα που θα πάω για τον ουρανό έχω το συναίσθημα ότι ο Θεός θα μου πει: τι θέλεις εσύ εδώ; Εγώ ένα έχω να πω: Δεν είμαι άξιος, Κύριε, για ότι θέλει η αγάπη σου ας κάμει για μένα. Από εκεί και πέρα δεν ξέρω τι θα γίνω. Επιθυμώ όμως να ενεργήσει η αγάπη του Θεού.

Γέροντας Πορφύριος

Εκείνος που αγωνίζεται πολύ καιρό και δεν βλέπει πνευματική πρόοδο, υπάρχει υπερηφάνεια και εγωισμός. Πνευματική πρόοδος υπάρχει εκεί που υπάρχει πολύ ταπείνωση.

Γέροντας Παΐσιος

Η μεγαλύτερη αρρώστια είναι η υπερηφάνεια, η οποία μας μετέφερε από τον παράδεισο στη γη και από τη γη προσπαθεί να μας πάει στη κόλαση.

Γέροντας Παΐσιος

Η απλότητα είναι αγία ταπείνωση, δηλαδή απόλυτη εμπιστοσύνη στον Χριστό. Να δίνουμε στον Χριστό όλη μας την ζωή.

Γέροντας Πορφύριος

Ο εγωιστής στενοχωριέται πολύ με το καθετί. Ο ταπεινός είναι ελεύθερος και ανεξάρτητος απ' όλους και από όλα.

Γέροντας Πορφύριος

Ε. Ο Τιτανικός

Ο εγωισμός γίνεται αντίπαλος, αντιμαχόμενος, αντιπασσόμενος, και τότε είναι που αρχίζει η τραγωδία για τον άνθρωπο. Παράδειγμα: "Ούτε ο ίδιος ο Θεός δεν μπορεί να βυθίσει αυτό το πλοίο", απάντησε ο αξιωματικός του Τιτανικού σε μια κυρία που στεκόταν με έκπληξη θαυμάζοντας το ολοκαίνουριο υπερωκεάνιο, όταν τον ρώτησε αν ήταν πραγματικά αβύθιστο! Δεν μπορεί να το βυθίσει ούτε ο ίδιος ο Θεός... Χρειάστηκε μόνον ένα παγόβουνο να συρθεί για λίγο επάνω στη ράχη του, για να διαψευσθούν εύκολα αλλά και τραγικά όλοι και όλα γύρω από το μεγαλύτερο και πολυτελέστατο υπερωκεάνιο της εποχής του. Ο ίδιος ο ναύαρχος-σχεδιαστής του Τιτανικού Τόμας Άντριους χάθηκε μαζί με το δημιούργημά του στα παγωμένα νερά του Ατλαντικού. Ξαφνικά ακούστηκε ένας παράξενος θόρυβος... Μερικοί επιβάτες άφησαν τη διασκέδασή τους, τα χαρτιά που έπαιζαν στα σαλόνια και βγήκαν να δουν. Η υπερωψία, ο εγωισμός μαζί με την ανοησία είναι βέβαιο ότι σκοτώνουν... Καθώς ο σκοτεινός όγκος του παγόβουνου απομακρυνόταν στο βάθος και το πλοίο συνέχιζε το ταξίδι του υπερήφανο, μεγαλόπρεπο, αμέριμνο... ο πλοίαρχος και μερικοί αξιωματικοί του κατέβηκαν αμέσως στο κύτος του σκάφους. Πέντε από τα στεγανά αμπάρια του Τιτανικού γέμισαν γρήγορα νερά. Αν είχαν πλημμυρίσει μόνο τα τέσσερα, ο Τιτανικός θα έφτανε στη Ν. Υόρκη... Ακολούθησαν σκηνές τραγικές με την γνωστή σε όλους κατάληξη. Από τους 2.220 επιβάτες επέζησαν μόνον οι 713... γιατί ο πλοίαρχος δεν είχε προβλέψει να έχει τις ανάλογες βάρκες με τους επιβάτες... Ούτε τρικυμία, ούτε θύελλα, ούτε απρόβλεπτη θαλασσοταραχή, κακοκαιρία... Μόνον ο ανόητος εγωισμός, μόνον η προκλητική ανθρώπινη έπαρση. "Αυτό το πλοίο ούτε ο ίδιος ο Θεός δεν μπορεί να το βυθίσει..." Ο αβύθιστος(;) Τιτανικός κείτεται πάνω από 85 χρόνια σιωπηλός και νικημένος, στην υγρή και σκοτεινή αγκαλιά του Ατλαντικού, για να μας θυμίζει κάτι πολύ χρήσιμο για τον καθένα μας: "Ο εγωισμός είναι ίσως η φονικότερη αρρώστια". Και είναι αρρώστια, αφού αχρηστεύει τον άνθρωπο, τον γεμίζει

με ανόητη φιλαυτία και έπαρση, τον κάνει επικίνδυνο και άμυαλο, του σκοτεινιάζει το νου και την καρδιά, δεν μπορεί ούτε να δει, ούτε να ακούσει, ούτε να αντιληφθεί, ούτε να συναισθανθεί την κατάστασή του. Αυτά είναι τα κύρια συμπτώματα της αρρώστιας του εγωισμού και της έπαρσης. Η κατάληξή της; Αν δεν αντιμετωπισθεί έγκαιρα και γρήγορα, σκοτώνει!

ΣΤ. Ο εγωισμός στις ανθρώπινες σχέσεις (της Σοφίας Χριστιανίδου)

ΕΓΩΙΣΜΟΣ . Είναι η τάση να ευνοεί κανείς το προσωπικό του συμφέρον δηλαδή να σκέφτεται μόνο τον εαυτό του και να αδιαφορεί για τους άλλους. Σκέψου πόσο άσχημο είναι να προσηλώνεσαι στο εγώ και να μην ενδιαφέρεσαι για τον άνθρωπο που είναι δίπλα σου. Ο εγωισμός συνήθως δεν είναι εμφανής στον πρώτο καιρό της σχέσης, αλλά εμφανίζεται όταν έρθει η δύσκολη στιγμή, μια διαφωνία, ένας καβγάς. Ο εγωισμός προσβάλλει, μειώνει, ιστοπεδώνει. Είναι φανερός όταν δεν υπολογίζουμε τις ανάγκες και τα συναισθήματα του άλλου, έχουμε υπερβολικές απαιτήσεις, γινόμαστε σκληροί, απάνθρωποι και αλαζόνες κι έτσι δημιουργούμε προβλήματα στη σχέση μας.

Ο εγωισμός συνοδεύεται από ανασφάλεια, κτητικότητα, ζήλια και ένα αίσθημα κατωτερότητας που επιζητά συνεχώς την προσοχή. Αυτός που είναι εγκλωβισμένος στον εαυτό του δεν παραδέχεται τα λάθη του και πιστεύει ότι έχει πάντα δίκαιο! Πόσο κακό και καθόλου υγιές να υπάρχουν αυτές οι συμπεριφορές σε μία σχέση! Μπορούμε άραγε να βγάλουμε το καλό σε τόσα μειονεκτήματα; Καταρχήν, όταν θα συναντήσουμε τον άνθρωπο αυτό θα πρέπει να εξετάσουμε από πού προέρχονται τέτοιου είδους εγωισμοί. Από την οικογένεια και από τον τρόπο που μεγάλωσε; Από τις εμπειρίες και τα βιώματά του; Όλα αυτά παίζουν σημαντικό ρόλο στη διαμόρφωση του χαρακτήρα μας. Σημαντικό είναι να τον βοηθήσουμε να καταλάβει ότι είναι δύσκολο να εναρμονιστεί σε μία τέτοια σχέση. Θα πρέπει να μάθει να σκέφτεται για δύο, να σε υπολογίζει, να σκέφτεται τις ανάγκες και τα συναισθήματά σου.

Αυτός που ασχολείται με τον εαυτό του, αδιαφορώντας για τους άλλους στο τέλος μένει πάντα μόνος. Μη ξεχνάτε: **Ο εγωισμός σκοτώνει την αγάπη**. Αυτό που μετράει σε μία σχέση είναι η **ενσυναίσθηση**, δηλαδή να κατανοούμε και να ερχόμαστε στη θέση του συντρόφου μας. Όταν είμαστε ειλικρινείς και είμαστε αυθεντικοί, τότε μπορούμε να κάνουμε μεγάλα βήματα!

<http://cracked.gr/poso-kako-kani-o-egoismos-se-mia-schesi/>

Ζ. Δέκα αλήθειες που πονάνε για τις ανθρώπινες σχέσεις

«Σ' αγαπώ μη γνωρίζοντας πώς, από πού και πότε,

σ' αγαπώ στα ίσια δίχως πρόβλημα ή περηφάνια:

σ' αγαπώ έτσι γιατί δεν ξέρω μ' άλλον τρόπο...» – Πάμπλο Νερούδα

Τον τελευταίο καιρό μ' απασχολεί πολύ το θέμα των σχέσεων. Βλέπω ολοένα και πιο συχνά γύρω μου τους ανθρώπους να κλείνονται ερμητικά στο μικρόκοσμό τους, τη ίδια στιγμή που λαχταρούν να εισπράξουν ενδιαφέρον και νοιάξιμο. Σαν να θέλουν να κερδίσουν την πιο όμορφη φιλική, ερωτική ή συναδελφική σχέση χωρίς όμως να χάσουν τίποτα από τη βολή τους, χωρίς να παραχωρήσουν χιλιοστό από το ζωτικό τους χώρο, χωρίς να επιτρέπουν ούτε μια ρωγμή στο προσωπείο που διάλεξαν να τους αντιπροσωπεύει στον έξω κόσμο.

Κάποτε αυτό θα με πλήγωνε, τώρα πια αρχίζω να αποδέχομαι πως οι αληθινές σχέσεις – αυτές που για χάρη τους βάζεις το χέρι σου στη φωτιά – είναι λιγοστές. Κατέγραψα εδώ ό,τι έχω προσωπικά αντιληφθεί για το θέμα των σχέσεων, προσπαθώντας να ξεκαθαρίσω τις προτεραιότητές μου και να βεβαιωθώ πως αφήνω χώρο στις σχέσεις που αξίζουν να εξελιχθούν και ν' ανθίσουν:

1. Κάποιες σχέσεις είναι ευλογία ενώ κάποιες είναι μαθήματα ζωής. Οι άνθρωποι που περνούν από τη ζωή σου άλλοτε σε στηρίζουν, άλλοτε σε δοκιμάζουν, άλλοτε σε χρησιμοποιούν και άλλοτε σε ωθούν να βγάλεις τον καλύτερο (ή χειρότερο) εαυτό σου). Ολ' αυτά είναι πολύτιμες εμπειρίες που σε ωριμάζουν και σ' αναγκάζουν να πάρεις θέση για το τι λογής σχέσεις θέλεις τελικά να έχεις στη ζωή σου.

2. Όταν η ζωή σου φέρνει αλλαγές – ακόμα και προς το καλύτερο – κάποιοι άνθρωποι απομακρύνονται από κοντά σου. Ίσως γιατί η προηγούμενη φάση σου τούς πήγαινε περισσότερο, ίσως γιατί ο νέος τρόπος ζωής σου δεν τους

ταιριάζει πια, ίσως γιατί πατιούνται κουμπιά που πονάνε..., πάντως είναι κάτι που συμβαίνει και χρειάζεται να το αποδεχτείς, όσο δυσάρεστο κι αν είναι.

3. Όταν είσαι σε δύσκολη θέση και νιώθεις την ανάγκη για υποστήριξη, ποιος παραμένει δίπλα σου; Ποιος αφιερώνει χρόνο και ενέργεια για σένα; Οι άνθρωποι αυτοί είναι οι αληθινοί σου φίλοι. Μαζί στη χαρά και στη λύπη, στα εύκολα και στα δύσκολα.

4. Οι άνθρωποι σου φέρονται με τον τρόπο που τους επιτρέπεις. Εσύ βάζεις τον πήχυ ψηλά ή χαμηλά, εσύ θέτεις τα όρια. Σίγουρα δεν μπορείς να ελέγξεις τη συμπεριφορά τους, είσαι σε θέση όμως να ελέγχεις το τι θα δεχτείς και τι όχι.

5. Ένα λάθος μπορεί να είναι τυχαίο. Τα απανωτά ψέματα και οι δόλιες συμπεριφορές δεν είναι τυχαία. Αν είσαι αποδέκτης τέτοιων συμπεριφορών συστηματικά, και με ένα «συγγνώμη» υποχωρείς και παραμένεις στη σχέση, τότε κρύβεσαι πίσω από το δάχτυλό σου και ξεγελάς τον ίδιο σου τον εαυτό.

6. Βεβαιώσου πως **αναγνωρίζεις τις σχέσεις που αξίζουν πραγματικά.** Μήπως έχεις γίνει ο εγωπαθής που παραπονιέται γιατί ο κόσμος δεν ασχολείται αδιάλειπτα με την ευτυχία του; Αυτό που ζητάς από τους αγαπημένους σου το προσφέρεις εσύ ο ίδιος; Καμιά φορά ο φίλος που πονάει ίσως σου πει «μην ανησυχείς, είμαι καλά», αλλά αυτό που χρειάζεται στ' αλήθεια είναι να τον κοιτάξεις στα μάτια και να του πεις «όχι, ξέρω πως δεν είσαι καλά. Μίλησέ μου, είμαι δίπλα σου».

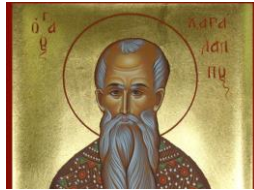
7. Οι «βαριές» κουβέντες πληγώνουν περισσότερο από τον φυσικό πόνο. Έχε το νου σου μήπως, θεωρώντας δεδομένους τους δικούς σου ανθρώπους, ξεφορτώνεις άθελά σου πάνω τους τα καταπιεσμένα συναισθήματα από σχέσεις που σε πόνεσαν και τις κουβαλάς ακόμα. Οι άλλοι, όσο κι αν μας αγαπούν, δεν είναι τα συναισθηματικά μας υποζύγια.

8. Οι πράξεις μετράνε, όχι τα λόγια. Συνήθως όσοι αγαπούν δεν το διατυμπανίζουν, αρκούνται στο να το δείχνουν με μικρές ή μεγάλες κινήσεις μέσα στην καθημερινότητα. **Μην παρασύρεσαι από τα μεγάλα λόγια, άφησε τις συμπεριφορές να μιλήσουν για την αλήθεια.**

9. Κανείς δεν μπορεί να σου προσφέρει την ευτυχία, ούτε να ανακαλύψει το σκοπό της ζωής για λογαριασμό σου. Μην κάνεις το λάθος να περιμένεις τους άλλους να σου ανοίξουν το δρόμο στην προσωπική σου ολοκλήρωση. Ο μόνος που μπορεί είσαι εσύ ο ίδιος.

10. Η γνήσια αγάπη σε μια σχέση ανθίζει όταν εξαλείφονται οι παντός είδους «χειρισμοί». Όταν αποδέχεσαι τον άνθρωπο που είναι δίπλα σου γι' αυτό που είναι κι όχι γι' αυτό που θα μπορούσε να είναι. Όταν έχεις τη δυνατότητα να αποκαλύψεις πόσο ευάλωτος κι ανασφαλής νιώθεις. Κι όλο αυτό κερδίζεται όταν βάζουν πλάτη και οι δύο, με αφοσίωση και ακεραιότητα. Διαφορετικά απλώς δεν γίνεται να συμβεί.

<https://newagemama.com/2012/09/30>

Η. Ο άγιος Χαράλαμπος

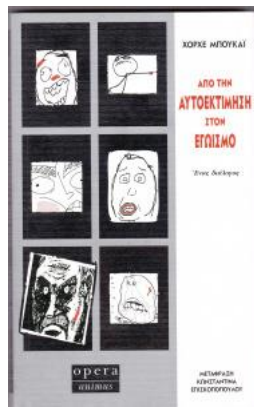
Ο Άγιος Χαράλαμπος ήταν ιερέυς στη Μαγνησία της Μικράς Ασίας και έζησε επί αυτοκρατορίας του Σεπτιμίου Σεβήρου (193 - 211 μ.Χ.). Όταν το έτος 198 μ.Χ. ο Σέβηρος εξαπέλυσε απηνή διωγμό κατά των Χριστιανών, ο έπαρχος της Μαγνησίας Λουκιανός, συνέλαβε τον Άγιο και του ζήτησε να αρνηθεί την πίστη του. Όμως ο Άγιος όχι μόνο δεν το έκανε αυτό, αλλά αντίθετα ομολόγησε στον έπαρχο την προσήλωσή του στον Χριστό και δήλωσε με παρρησία ότι σε οποιοδήποτε βασανιστήριο και να υποβληθεί δεν πρόκειται να αρνηθεί την πίστη της Εκκλησίας. Τότε η σκοτισμένη και σαρκική ψυχή του Λουκιανού επέτεινε την οργή της και διέταξε να αρχίσουν τα φρικώδη βασανιστήρια στο γέροντα ιερέα.

Πρώτα τον γύμνωσαν και ο ίδιος ο Λουκιανός, παίρνοντας το ξίφος του προσπάθησε να πληγώσει το σώμα του Αγίου. Όμως αποκόπηκαν τα χέρια του και έμειναν κρεμασμένα στο σώμα του Ιερομάρτυρα και μόνο ύστερα από προσευχή του Αγίου συγκολλήθηκαν αυτά πάλι στο σώμα και ο ηγεμόνας κατέστη υγιής. Βλέποντας αυτό το θαύμα του Αγίου πολλοί από τους δημίους πίστεψαν στον αληθινό Θεό.

Με το ζόφο στο νου και με τη θηριωδία στην καρδιά, ο έπαρχος έδωσε εντολή να διαπομπεύσουν τον Άγιο και να τον σύρουν διά μέσου της πόλεως με χαλινάρι. Τέλος, διέταξε τον αποκεφαλισμό του Αγίου, ο οποίος με το μαρτύριό του έλαβε το αμαράντινο στέφανο της δόξας σε ηλικία 113 ετών.

Ο Άγιος νίκησε με την πίστη και την υπομονή τον εγωισμό του επάρχου, ο οποίος δεν έβλεπε την αλήθεια που ζούσε ο άγιος. Μπορεί τελικά να μαρτύρησε αλλά ζει για πάντα κοντά στον Θεό.

Η Εκκλησία μας εορτάζει την μνήμη του στις 10 Φεβρουαρίου.

Θ. Μια ωραία ιστορία του Χόρξε Μπουκάι

Αν αποφασίσω να γίνει φίλος μου ο Χοσέ το κέντρο της ζωής μου, ανεξάρτητα από το πόσο μακριά βρίσκομαι από τον Χοσέ, πάντα κάπου γύρω του θα τριγυρίζω. Αν τα λεφτά που βγάζω είναι το κέντρο της ύπαρξής μου, η ύπαρξή μου θα περιστρέφεται γύρω από τα λεφτά. Το ίδιο συμβαίνει με την εξουσία, το σώμα ή τη δόξα. Ο μόνος τρόπος για να μην περιστρέφεται η ζωή μου γύρω από κάτι ή κάποιον, είναι να γίνω ο ίδιος το κέντρο της ζωής μου. Το κέντρο του δικού μου κόσμου. Κι όταν εγώ το ξέρω, και το ξέρει κι ο Χοσέ, τότε μπορούμε αυτός κι εγώ να είμαστε δυο κόσμοι που συναντιούνται: ο δικός μου με επίκεντρο εμένα, κι ο κόσμος του Χοσέ με επίκεντρο εκείνον.

Επίτρεπέ μου να σου πω τη δική μου εκδοχή αυτής της ιστορίας, που θεωρώ ότι έχει άμεση σχέση με το θέμα των καλών και των κακών ερώτων. Είναι από τις ωραιότερες και πιο συγκινητικές ιστορίες αγάπης που έχω ακούσει ποτέ. Την έκανε γνωστή ένας Αμερικάνος συγγραφέας ονόματι Ο' Χένρι, που τη βρήκε μέσα σ' ένα παλιό ελβετικό παραμύθι των Χριστουγέννων».

Η ιστορία μιλάει για ένα ωραίο νεαρό ζευγάρι σ' ένα χωριουδάκι ξυλοκόπων κοντά σ' ένα βουνό, που αρραβωνιάστηκαν όταν εκείνη ήταν δεκατριών κι εκείνος δεκαοχτώ. Εκείνος, καθώς είχε μάθει να κόβει ξύλα από μικρό παιδί, ήταν ψηλός, σβέλτος και μυώδης, κι εκείνη ήταν ξανθιά, με πολύ μακριά μαλλιά ως τη μέση της και υπέροχα γαλανά μάτια.

Η ιστορία λέει λοιπόν, ότι οι δύο νέοι έφτασαν στον αρραβώνα με τις ευλογίες όλου του χωριού. Ωσπου μια μέρα, όταν εκείνη έγινε δεκαοχτώ κι εκείνος είκοσι τριών, το χωριό ολόκληρο συμφώνησε να βοηθήσει τους δύο νέους να παντρευτούν.

Τους έκαναν δώρο μια ξύλινη καλύβα κι ένα μικρό κομμάτι γης με δέντρα για να μπορεί εκείνος να δουλέψει ως ξυλοκόπος. Παντρεύονται λοιπόν τα παιδιά και μετά το γάμο πάνε να ζήσουν εκεί, προς μεγάλη χαρά όλων, των ιδίων, των οικογενειών τους και του χωριού, που είχε βοηθήσει τόσο αυτή τη σχέση.

Ζουν εκεί όλες τις μέρες του χειμώνα, του καλοκαιριού, της άνοιξης και του Φθινοπώρου και χαίρονται πολύ που είναι μαζί. Πλησιάζει η πρώτη επέτειος του γάμου τους κι εκείνη νιώθει την ανάγκη να κάνει κάτι, για να του δείξει τη μεγάλη της αγάπη. Σκέφτεται να του κάνει ένα δώρο που θα έχει νόημα.

Αν του χαρίσει ένα καινούργιο τσεκούρι, αυτό θα έχει να κάνει με τη δουλειά του... Ένα πουλόβερ πλεγμένο από την ίδια δεν την ικανοποιεί, γιατί του έχει ήδη πλέξει διάφορα ρούχα, με άλλες ευκαιρίες, κι ένα ωραίο φαγητό πάλι, δεν της φαίνεται αρκετά μεγαλοπρεπές...

Αποφασίζει να πάει στο χωριό για να δει μήπως βρει εκεί κάτι κι αρχίζει να τριγυρνάει στους δρόμους. Βέβαια, όσο κι αν ψάχνει, δε βρίσκει και τίποτα σπουδαίο που να μπορεί ν' αγοράσει με τα λιγοστά που βάζει στην άκρη από τα ρέστα.

Περνώντας έξω από ένα κοσμηματοπωλείο, το μοναδικό του χωριού, βλέπει στη βιτρίνα μια ωραία, χρυσή αλυσίδα. Αυτομάτως θυμάται πως υπάρχει ένα μόνο υλικό πράγμα που εκείνος λατρεύει και θεωρεί σ' αλήθεια πολύτιμο: ένα χρυσό ρολόι που του είχε χαρίσει ο παππούς του πριν πεθάνει. Απ' όταν ήταν παιδάκι, αυτό το ρολόι το φύλαγε σε μια παλιά θήκη που έχει πάντα δίπλα στο κρεβάτι, και κάθε βράδυ άνοιγε το συρτάρι του κομοδίνου, έβγαζε το ρολόι απ' τη θήκη του, το σκούπιζε, το κούρδιζε λιγάκι, το άκουγε μέχρι να σταματήσει, το ξανασκούπιζε, το χάιδευε για λίγο και το έβαζε πάλι στη θήκη του.

Εκείνη σκέφτεται: «Τί θαυμάσιο δώρο θα ήταν αυτή η χρυσή αλυσίδα για κείνο το ρολόι...» Μπαίνει στο μαγαζί να ρωτήσει πόσο κάνει και μένει άναυδη ακούγοντας την απάντηση. Κάνει πολύ παραπάνω απ' όσο είχε φανταστεί κι απ' όσα είχε ήδη μαζέψει. Θα έπρεπε να περιμένει τρεις επετείους για να μπορέσει να την αγοράσει, αυτή όμως δεν μπορεί να περιμένει τόσο πολύ.

Φεύγει από το χωριό αρκετά λυπημένη, και σκέφτεται τι θα μπορούσε να κάνει, για να βρει τα λεφτά για την αλυσίδα. Καθώς δεν είχε μάθει να κάνει κάποια εργασία, στύβει το μυαλό της για να βρει μια λύση, ώσπου, περνώντας έξω από το κομμωτήριο του χωριού, βλέπει μια επιγραφή που λέει: «Αγοράζουμε φυσικά μαλλιά».

Καθώς εκείνη έχει τα ξανθά μαλλιά της ακόμα από την ηλικία των δέκα, μπαίνει αμέσως μέσα να ρωτήσει. Τα λεφτά που προσφέρουν φτάνουν, για ν' αγοράσει τη χρυσή αλυσίδα και περισσεύουν, για να πάρει κι ένα κουτί όπου θα φυλάνε την αλυσίδα μαζί με το ρολόι. Χωρίς δισταγμό, λέει στην κομμώτρια:

«Αν έρθω σε τρεις μέρες για να σας πουλήσω τα μαλλιά μου, θα τ' αγοράσετε;»

«Βέβαια» είναι η απάντησή.

«Τότε σε τρεις μέρες θα είμαι εδώ».

Επιστρέφει στο κοσμηματοπωλείο, λέει να της κρατήσουν την αλυσίδα και γυρίζει σπίτι της χωρίς να πει τίποτα.

Την ημέρα της επετείου, το ζευγάρι αγκαλιάζεται λίγο πιο σφιχτά απ' ό,τι συνήθως, εκείνος φεύγει για τη δουλειά κι εκείνη κατεβαίνει στο χωριό.

Στο κομμωτήριο, της κόβουν κοντά τα μαλλιά, παίρνει τα λεφτά και πάει στο κοσμηματοπωλείο. Αγοράζει τη χρυσή αλυσίδα και το ξύλινο κουτί, επιστρέφει σπίτι, μαγειρεύει και περιμένει να έρθει το βράδυ και να γυρίσει εκείνος από τη δουλειά.

Αντίθετα από άλλες φορές που άναβε όλα τα φώτα για να τον περιμένει, απόψε ανάβει μόνο δύο κεριά και φοράει ένα μαντίλι στο κεφάλι, γιατί του αρέσουν τα μαλλιά της και δεν θέλει να καταλάβει πως τα έχει κόψει. Μετά, θα βρει χρόνο να του εξηγήσει...

Κι έρχεται εκείνος. Αγκαλιάζονται σφιχτά και λένε ο ένας στον άλλον πόσο πολύ αγαπιούνται. Τότε, παίρνει αυτή κάτω από το τραπέζι το ξύλινο κουτί που περιέχει τη χρυσή αλυσίδα για το ρολόι. Πάει κι εκείνος στο ντουλάπι και βγάζει ένα μεγάλο κουτί που το είχε φέρει στο σπίτι την ώρα που εκείνη έλειπε στο χωριό. Μέσα στο κουτί βρίσκονται δύο τεράστια διακοσμητικά χενάκια για τα μαλλιά της. Για να τα αγοράσει, είχε πουλήσει το χρυσό ρολόι του παππού...

Αν πιστεύεις ότι η θυσία είναι το μέτρο της αγάπης, σε παρακαλώ να μην ξεχάσεις αυτήν την ιστορία. Η αγάπη δε μετριέται μόνο με το πόσο πολύ γινόμαστε θυσία για τον άλλον αλλά επίσης και πάνω απ' όλα, με το πόσο μεγάλη χαρά μας δίνει η ύπαρξή του.

Αν σ' αγαπάω, τότε πασχίζω να καλλιεργήσω τις συνθήκες, για να συνυπάρξουμε μέσα στην πιο μεγάλη χαρά: τη συνάντησή...

<https://christostsantis.com/2013/11/02/>

I. Πνευματικές συμβουλές για να αντιμετωπίσουμε τον εγωισμό

Σύμφωνα με τους Πατέρες της Εκκλησίας **ο εγωισμός είναι η ρίζα κάθε πάθους**. Είναι αυτός που απομάκρυνε τον άνθρωπο απ' τον Παράδεισο, που του στερεί την πραγματική κοινωνία με τους άλλους, την κοινωνία με το Θεό. Είναι αυτός που τον κλείνει στον εαυτό του, στερώντας ταυτόχρονα και την πραγματική γνώση του ίδιου του εαυτού. Ο εγωισμός οδηγεί εν τέλει τον άνθρωπο στην απομόνωση και στη θλίψη. Αντιθέτως **όποιος καταφέρει να τον νικήσει ζει πραγματικά χαρούμενος και ελεύθερος**, προγευόμενος τον Παράδεισο. Είναι όμως δύσκολο να νικηθεί. Απαιτεί καθημερινά συνεχή και σκληρό πνευματικό αγώνα και υπομονή.

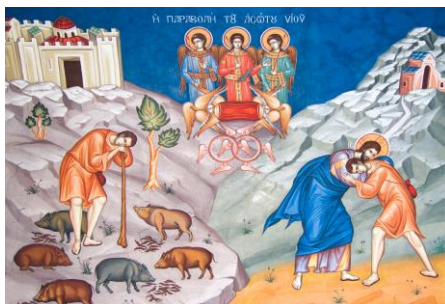
Όλοι μας έχουμε εγωισμό. Στην προσπάθειά όμως να τον αντιμετωπίσουμε δεν είμαστε μόνοι μας. **Έχουμε τον πνευματικό μας, τον οποίο πρέπει να συμβουλευόμαστε και να υπακούμε**. Αυτός μας ξέρει καλύτερα και έχει τα απαραίτητα όπλα με τα οποία θα μας εφοδιάσει ώστε να πολεμήσουμε και να νικήσουμε το πάθος του εγωισμού.

Πώς να αντιμετωπίσουμε τον εγωισμό; Το πρώτο βήμα το έχουμε κάνει όταν έχουμε συνειδητοποιήσει ότι συμπεριφερόμαστε εγωιστικά και πότε. Είναι καλό λοιπόν να ερευνούμε εις σε βάθος κάποιες στιγμές την ψυχή μας και να αναλογιζόμαστε τα κίνητρα των λόγων και των πράξεων μας ώστε να καταλάβουμε αν και πότε δρούμε εγωιστικά. Το επόμενο βήμα είναι να περάσουμε στη θεραπεία. Είναι πολύ δύσκολο να ξεριζώσουμε τον εγωισμό, ο οποίος είναι βαθιά ριζωμένος σε κάθε άνθρωπο. Χρειαζόμαστε πρώτα απ' όλα πίστη στη βοήθεια του Θεού. Ας ζητήσουμε με θερμή προσευχή να μας στείλει ο Θεός τη Χάρη Του για να ξεπεράσουμε το πάθος αυτό. **Ο εγωισμός είναι το πιο ισχυρό πάθος αλλά η Χάρη του Θεού είναι ισχυρότερη**. Με σύμμαχο στο πλευρό μας τον παντοδύναμο Θεό όλα μπορούμε να τα καταφέρουμε.

Ας ξεκινήσουμε τον αγώνα μας απ' το να μην έχουμε μεγάλη ιδέα για τον εαυτό μας, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι θα έχουμε χαμηλή αυτοεκτίμηση. **Όποιος έχει μεγάλη ιδέα για τον εαυτό του, προσπαθεί συνεχώς να επιβεβαιώσει αυτή την ιδέα μειώνοντας τους συνανθρώπους του**. Όταν κάνει κάποιο σφάλμα προσπαθεί να το δικαιολογήσει παρουσιάζοντάς το ως ασήμαντο ή επιρρίπτοντας ευθύνες και σ' άλλους. Κι αν το λάθος αυτό είναι σοβαρό πολύ τότε πέφτει σε κατάθλιψη μη μπορώντας να συγχωρέσει τον εαυτό του που υπέπεσε σε τέτοιο σφάλμα. Απ' την άλλη η απλότητα και η ταπεινότητα του χαρακτήρα βοηθούν τον άνθρωπο να έχει υγιείς σχέσεις με τους γύρω του, σχέσεις αληθινές και ειλικρινείς. Κι όταν κάνει κάποιο λάθος μπορεί να αναλαμβάνει την ευθύνη, να ζητάει συγγνώμη και να συνεχίζει παρακάτω, γνωρίζοντας ότι ο άνθρωπος είναι ικανός να κάνει πολλά σφάλματα χωρίς τη βοήθεια του Θεού.

Το πώς να ταπεινωθούμε στην καθημερινή μας ζωή είναι θέμα πολύ ευρύ, που το μαθαίνει κανείς συζητώντας με τον πνευματικό του και βιώνοντας στην πράξη την χριστιανική ζωή. Θα αναφέρουμε εδώ ότι η ταπεινότητα εκπορεύεται απ' την αγάπη. Όποιος αγαπά τους συνανθρώπους του και τους βλέπει ως αδελφούς του, δεν μπορεί να είναι εγωιστής. Πάντα θα επιθυμεί το καλό τους, δεν θα προσπαθεί να τους επιβληθεί με οποιονδήποτε τρόπο, είτε με τα λόγια είτε με τα έργα είτε με την ίδια του την εικόνα και την παρουσία. Όποιος αγαπάει δεν κατακρίνει, συγχωρεί και δεν εξουθενώνει τον άλλον που υπέπεσε σε κάποιο σφάλμα. Ταπεινώνεται για να αναδειχθεί ο άλλος. Ζει για τους άλλους. **Γιατί αγάπη σημαίνει θυσία του εγώ**.

Δίνω δεύτερη ευκαιρία στην αγάπη και την φιλία

Α. Η αγάπη δίνει δεύτερη ευκαιρία (Λουκ. ιε' 11-32)

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· Ἄνθρωπός τις εἶχε δύο υἱούς· καὶ εἶπεν ὁ νεώτερος αὐτῶν τῷ πατρὶ· πάτερ, δός μοι τὸ ἐπιβάλλον μέρος τῆς οὐσίας· καὶ διέειλεν αὐτοῖς τὸν βίον· καὶ μετ' οὐ πολλὰς ἡμέρας συναγαγὼν ἅπαντα ὁ νεώτερος υἱὸς ἀπεδήμησεν εἰς χώραν μακράν, καὶ ἐκεῖ διεσκόρπισεν τὴν οὐσίαν αὐτοῦ ζῶν ἀσώτως· δαπανήσαντος δὲ αὐτοῦ πάντα ἐγένετο λιμὸς ἰσχυρὰ κατὰ τὴν χώραν ἐκείνην, καὶ αὐτὸς ἤρξατο ὑστερεῖσθαι· καὶ πορευθεὶς ἐκολλήθη ἐνὶ τῶν πολιτῶν τῆς χώρας ἐκείνης, καὶ ἐπεμψεν αὐτὸν εἰς τοὺς ἀγρούς αὐτοῦ βόσκειν χοίρους· καὶ ἐπεθύμει γεμίσει τὴν κοιλίαν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν κερατίων ὧν ἤσθιον οἱ χοῖροι, καὶ οὐδεὶς ἐδίδου αὐτῷ· εἰς ἑαυτὸν δὲ ἐλθὼν εἶπε· πόσοι μισθοὶ τοῦ πατρός μου περισσεύουσιν ἄρτων, ἐγὼ δὲ λιμῷ ὥδε ἀπόλλυμαι! ἀναστὰς πορεύσομαι πρὸς τὸν πατέρα μου καὶ ἐρῶ αὐτῷ· πάτερ, ἡμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου· οὐκέτι εἰμὶ ἄξιος κληθῆναι υἱός σου· ποιήσόν με ὡς ἓνα τῶν μισθίων σου· καὶ ἀναστὰς ἦλθε πρὸς τὸν πατέρα ἑαυτοῦ· ἔτι δὲ αὐτοῦ μακρὰν ἀπέχοντος εἶδεν αὐτὸν ὁ πατὴρ αὐτοῦ καὶ ἐσπλαγχνίσθη, καὶ δραμῶν ἐπέπεσεν ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ καὶ κατεφίλησεν αὐτόν· εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ υἱός· πάτερ, ἡμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου, καὶ οὐκέτι εἰμὶ ἄξιος κληθῆναι υἱός σου· εἶπε δὲ ὁ πατὴρ πρὸς τοὺς δούλους αὐτοῦ· ἐξενέγκατε τὴν στολὴν τὴν πρώτην καὶ ἐνδύσατε αὐτόν, καὶ δότε δακτύλιον εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ καὶ ὑποδήματα εἰς τοὺς πόδας, καὶ ἐνέγκαντες τὸν μόσχον τὸν σιτευτὸν θύσατε, καὶ φαγόντες εὐφρανθῶμεν, ὅτι οὗτος ὁ υἱός μου νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησεν, καὶ ἀπολωλὼς ἦν καὶ εὐρέθη· καὶ ἤρξαντο εὐφραίνεσθαι· Ἦν δὲ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὁ πρεσβύτερος ἐν ἀγρῷ· καὶ ὡς ἐρχόμενος ἤγγισε τῇ οἰκίᾳ, ἤκουσε συμφωνίας καὶ χορῶν, καὶ προσκαλεσάμενος ἓνα τῶν παιδῶν ἐπυνθάνετο τί εἶη ταῦτα· ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ ὅτι ὁ ἀδελφός σου ἦκει, καὶ ἔθυσεν ὁ πατὴρ σου τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν, ὅτι ὑγιαίνοντα αὐτὸν ἀπέλαβεν· ὠργίσθη δὲ καὶ οὐκ ἤθελεν εἰσελθεῖν· ὁ οὖν πατὴρ αὐτοῦ ἐξελθὼν παρεκάλει αὐτόν· ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπε τῷ πατρὶ· ἰδοὺ τοσαῦτα ἔτη δουλεύω σοι καὶ οὐδέποτε ἐντολήν σου παρήλθον, καὶ ἐμοὶ οὐδέποτε ἔδωκας ἔριφον ἵνα μετὰ τῶν φίλων μου εὐφρανθῶ· ὅτε δὲ ὁ υἱός σου οὗτος, ὁ καταφαγὼν σου τὸν βίον μετὰ πορνῶν, ἦλθεν, ἔθυσας αὐτῷ τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν· ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· τέκνον, σὺ πάντοτε μετ' ἐμοῦ εἶ, καὶ πάντα τὰ ἐμὰ σὰ ἐστίν· εὐφρανθῆναι δὲ καὶ χαρῆναι ἔδει, ὅτι ὁ ἀδελφός σου οὗτος νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησε, καὶ ἀπολωλὼς ἦν καὶ εὐρέθη.

Απόδοση στή νεοελληνική

Εἶπε ὁ Κύριος τὴν παραβολή· κάποιος ἄνθρωπος εἶχε δύο γιούς· Ὁ μικρότερος ἀπ' αὐτοὺς εἶπε στὸν πατέρα του· "πατέρα, δώσε μου τὸ μερίδιο τῆς περιουσίας ποὺ μοῦ ἀναλογεῖ!" καὶ ἐκεῖνος τοὺς μοίρασε τὴν περιουσία· Ὑστερα ἀπὸ λίγες μέρες ὁ μικρότερος γιὸς τὰ μάζεψε ὅλα καὶ ἔφυγε σὲ χώρα μακρινή· Ἐκεῖ σκόρπισε τὴν περιουσία του κάνοντας ἄσωτη ζωή· Ὅταν τὰ ξόδεψε ὅλα, ἔτυχε νὰ πέσει μεγάλη πείνα στὴ χώρα ἐκείνη, καὶ ἄρχισε καὶ αὐτὸς νὰ στερεῖται· Πῆγε λοιπὸν καὶ ἐγίνε ἐργάτης σὲ ἓναν ἀπὸ τοὺς πολίτες ἐκείνης τῆς χώρας, ὁ ὁποῖος τὸν ἔστειλε στὰ χωράφια του νὰ βόσκει χοίρους· Ἐφτασε στὸ σημεῖο νὰ θέλει νὰ χορτάσει μὲ τὰ ξυλοκέρατα ποὺ ἔτρωγαν οἱ χοῖροι, ἀλλὰ κανένας δὲν τοῦ ἔδινε· Τελικὰ συνήλθε καὶ εἶπε· "πόσοι ἐργάτες τοῦ πατέρα μου ἔχουν περίσσιο ψωμί, καὶ ἐγὼ ἐδῶ πεθαίνω τῆς πείνας! Θὰ σηκωθῶ καὶ θὰ πάω στὸν πατέρα μου καὶ θὰ τοῦ πῶ· πατέρα, ἀμάρτησα στὸν Θεὸ καὶ σ' ἐσένα· δὲν εἶμαι ἄξιος πιά νὰ λέγομαι γιὸς σου· κάνε με σὰν ἓναν ἀπὸ τοὺς ἐργάτες σου". Σηκώθηκε, λοιπὸν, καὶ ξεκίνησε νὰ πάει στὸν πατέρα του· Ἐνῶ ἦταν ἀκόμη μακριά, τὸν εἶδε ὁ πατέρας του, τὸν σπλαγχνίστηκε, ἔτρεξε, τὸν ἀγκάλιασε σφιχτὰ καὶ τὸν καταφιλοῦσε· Τότε ὁ γιὸς του τοῦ εἶπε· "πατέρα, ἀμάρτησα στὸν Θεὸ καὶ σ' ἐσένα καὶ δὲν ἀξίζω νὰ λέγομαι παιδί σου". Ὁ πατέρας ὅμως γύρισε στοὺς δούλους του καὶ τοὺς διέταξε· "βγάλτε γρήγορα τὴν καλύτερη στολή καὶ ντύστε τον· φορέστε του δαχτυλίδι στὸ χεῖρ καὶ δώστε του ὑποδήματα· Φέрте τὸ σιευτὸ μοσχάρι καὶ σφάζτε το νὰ φάμε καὶ νὰ εὐφρανθοῦμε, γιατί αὐτὸς ὁ γιὸς μου ἦταν νεκρὸς καὶ ἀναστήθηκε, ἦταν χαμένος καὶ βρέθηκε". Ἔτσι ἄρχισαν νὰ εὐφραίνονται· Ὁ μεγαλύτερος γιὸς του βρισκόταν στὸ χωράφι· καὶ καθὼς ἐρχόταν καὶ πλησίαζε στὸ σπίτι, ἄκουσε μουσικὲς καὶ χορούς· Φώναξε, λοιπὸν, ἓναν ἀπὸ τοὺς ὑπηρετές καὶ ρώτησε νὰ μάθει τί συμβαίνει· Ἐκεῖνος τοῦ εἶπε· "γύρισε ὁ ἀδελφός σου, καὶ ὁ πατέρας σου ἔσφαξε τὸ σιευτὸ μοσχάρι, γιατί τοῦ ἦρθε πίσω γερός". Αὐτὸς τότε θύμωσε καὶ δὲν ἤθελε νὰ μπεῖ

μέσα. Ὁ πατέρας του βγήκε καὶ τὸν παρακαλοῦσε, ἐκεῖνος ὅμως τοῦ ἀποκρίθηκε: “ἐγὼ τόσα χρόνια σοῦ δουλεύω καὶ ποτὲ δὲν παράκουσα καμιά ἐντολή σου· κι ὅμως σ’ ἐμένα δὲν ἔδωσες ποτὲ ἓνα κασικί γιὰ νὰ εὐφρανθῶ μὲ τοὺς φίλους μου. Ὅταν ὅμως ἦρθε αὐτὸς ὁ γιός σου, ποὺ κατασπατάλησε τὴν περιουσία σου μὲ πόρνες, ἔσφαξες γιὰ χάρη του τὸ σιτευτὸ μοσχάρι”. Κι ὁ πατέρας του τοῦ ἀπάντησε: “παιδί μου, ἐσύ εἶσαι πάντοτε μαζί μου κι ὁ,τι εἶναι δικό μου εἶναι καὶ δικό σου. Ἐπρεπε ὅμως νὰ εὐφρανθοῦμε καὶ νὰ χαροῦμε, γιὰτὶ ὁ ἀδελφός σου αὐτὸς ἦταν νεκρὸς κι ἀναστήθηκε, ἦταν χαμένος καὶ βρέθηκε”.

B. Ερμηνευτικά σχόλια

κι ἐκεῖνος τους μοίρασε τὴν περιουσία: Ἡ παραβολὴ τοῦ ἀσώτου υιοῦ θεωρήθηκε ἀπὸ ὅσους ἔγραψαν γι’ αὐτὴ ὅτι θα ἦταν ἀρκετὴ γιὰ νὰ δείξει τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, ἀκόμη κι ἀν χανόταν τὸ Ευαγγέλιο καὶ σωζόταν μόνο αὐτή. Ὁ πατέρας δὲν προσπαθεῖ νὰ ἐμποδίσῃ τὸν υἱὸ του νὰ κάνει αὐτὸ που ἐπιθυμεῖ. Σέβεται τὴν ἐλευθερία του καὶ του δίνει τὸ τμήμα τῆς περιουσίας που προόριζε γι’ αὐτόν. Ἡ διανομὴ τῆς περιουσίας εἶναι συνηθισμένη κίνηση. Γιὰ τοὺς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας Πατέρας εἶναι ὁ Θεός, περιουσία εἶναι τὰ χαρίσματα τὰ ὁποῖα δίνει στὸν ἄνθρωπο. Ὁ Θεός δὲν κάνει διάκριση ἀνάμεσα σ’ αὐτοὺς που πιστεύουν σ’ Ἐκεῖνον καὶ σ’ αὐτοὺς που Τον ἀρνοῦνται. Σὲ ὅλους δίνει ὅ,τι χρειάζονται. Ἰδίως τὴν ψυχὴ καὶ τὰ χαρίσματα.

ἔφυγε σὲ χώρα μακρινή: ἡ ἀμαρτία τοῦ ἀσώτου υιοῦ ἦταν τὸ ὅτι ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ πατέρα του. Σπίτι εἶναι ἡ Ἐκκλησία καὶ ὁ Παράδεισος. Ὁ ἄνθρωπος διαλέγει νὰ ζεῖ κἀνοντας θεὸ τὸν εαυτὸ του καὶ σπίτι ἓναν κόσμον χωρὶς Θεοῦ. Τότε παραδίδει τὸν εαυτὸ του στὴν ἀμαρτία. Ζεῖ ξεχνώντας τὸ Θεό, ζεῖ μὲ βάση ὅ,τι ἐπιθυμεῖ ὁ ἴδιος καὶ ξεχνᾷ ὅτι ἡ ζωὴ χωρὶς τὸ Θεὸ νικιέται ἀπὸ τὸ χρόνο. Ἐτσι ἔρχεται ἡ ὥρα που τὰ υλικά ἀγαθὰ του τελειώνουν. Μπροστὰ στὶς δοκιμασίες, στὶς ἀρρώστιες, τὸν θάνατο, τὶς κρίσεις τῆς ζωῆς ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει πουθενὰ νὰ στηριχτεῖ.

νὰ βόσκει χοίρους: κανένας ἀπὸ ἐκείνους που γλεντούσαν μαζί μὲ τὸν ἀσῶτο υἱὸ δὲν θέλησε νὰ τὸν βοηθήσῃ στὴ δυσκολία του. Μόνος κάποιος πλούσιος τὸν ἔστειλε νὰ βόσκει τὰ γουρούνια του. Ὁ ἀσῶτος θυμήθηκε τότε πὼς ζούσε κοντὰ στὸν πατέρα του. Σὺγκρινε τὸ γεγονός ὅτι οἱ ὑπηρετές καὶ οἱ υπάλληλοι του πατέρα του εἶχαν τροφή. Θυμήθηκε ὁ ἴδιος περνούσε, που εἶχε τὴν τιμὴ, τὴν ἐλευθερία, τὴ δόξα, τὴν ἀναγνώριση ἀπὸ τὸν πατέρα του, ἀλλὰ καὶ ὅσους ἦταν κοντὰ σ’ ἐκεῖνον καὶ κατὰλαβε ὅτι τὸ μόνο που εἶχε τώρα ἦταν τὰ στυφὰ χαρούπια (ζυλοκέρατα), δηλαδὴ μιὰ τροφή που ἔφερνε ἀηδία. Ἡ ἀμαρτία ὀδηγεῖ τὸν ἄνθρωπο στὸ ἀδιέξοδο. Δὲν του δίνει καμιά χαρά. Ὁ ἀσῶτος ζούσε μιὰ ἐλευθερία χωρὶς καμιά ἀξία καὶ χωρὶς καμιά χαρά. Ἀντάλλαξε τὴν ἐλευθερία τῆς τιμῆς, τῆς ἀγάπης καὶ τῆς χαρᾶς που εἶχε στὸ σπίτι τοῦ πατέρα του μὲ τὴν ἐλευθερία τῆς λύπης, τῆς πείνας καὶ τοῦ ἐξευτελισμοῦ, καθὼς καὶ τῆς ἀπόλυτης μοναξιάς. Αὐτὸς καὶ οἱ χοῖροι. Ὁ ἄνθρωπος που βρῖσκεται μακριὰ ἀπὸ τὸ Θεό, μέσα στὴν ἀμαρτία, δὲν ἔχει νόημα στὴ ζωὴ του. Στὶς δυσκολίες μένει μόνος του.

θα σηκωθῶ καὶ θα πάω στὸν πατέρα μου: ὁ ἀσῶτος υἱὸς καταλαβαίνει ὅτι ἡ ζωὴ του δὲν ἔχει νόημα. Ἐτσι, συνέρχεται καὶ ἀποφασίζει νὰ ἐπιστρέψῃ στὸν πατέρα του. Δὲν γνωρίζει ἀν ὁ πατέρας του θα τὸν συγχωρήσει. Δὲν τὸν ἐνδιαφέρει ὅμως. Αὐτὸς ξέρεῖ πὼς ἡ μόνη ἐλπίδα στὴ ζωὴ του εἶναι ἡ ἐπιστροφή. Γνωρίζει πὼς δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ ζητήσῃ νὰ γίνῃ ξανά τὸ παιδί. Ὅμως ὁ ἴδιος εἶναι ἀποφασισμένος νὰ ἀποκαλέσῃ τὸν πατέρα του «πατέρα». Θυμήθηκε ὅτι ὁ πατέρας του ὑπάρχει. Γιὰ τὴν φυγὴ ἀπὸ τὸ σπίτι γνωρίζει ὅτι ἡ τιμωρία που του ταιριάζει εἶναι νὰ μὴν εἶναι πια υἱός, ἀλλὰ υπάλληλος. Θα ἐργαστεῖ στὸ σπίτι τοῦ πατέρα. Θα ἔχει τουλάχιστον τὴν ἀξιοπρέπεια τῆς ἐπιβίωσης. Καὶ θα παραδεχτεῖ ὅτι φάνηκε ἀχάριστος τόσο ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὅσο καὶ ἐνώπιον τοῦ πατέρα του. Δὲν ἀπελπίστηκε. Δὲν ἀποφάσισε νὰ μείνῃ κλεισμένος στὴν ἀμαρτία, χάριν τῆς δῆθεν ἀξιοπρέπειάς του καὶ τοῦ ἐγωισμοῦ του. Ἐπιστρέφει σ’ αὐτόν που ἀγαπᾷ, ἀλλὰ καὶ εἶναι δίκαιος τὴν ἴδια στιγμή. Ἐτσι καὶ ὁ ἄνθρωπος που καταλαβαίνει ὅτι ἡ ἀμαρτία τὸν ὀδηγεῖ στὸ ἀδιέξοδο, ἀποφασίζει νὰ ἐπιστρέψῃ στὸν Θεὸ Πατέρα καὶ νὰ ζητήσῃ νὰ ἐργαστεῖ κοντὰ Του. Νὰ παλέψῃ ἐναντίον τῶν παθῶν καὶ τῆς ἀμαρτίας. Καὶ νὰ ἔχει τὴν ἀξιοπρέπεια του νὰ εἶναι ἄνθρωπος κοντὰ Του.

ὁ πατέρας του τὸν σπλαχνίστηκε: τὸν εἶδε ἀπὸ μακριὰ ὁ πατέρας του καὶ δὲν περιμένει νὰ φτάσῃ στὸ σπίτι. Βγαίνει ὁ ἴδιος νὰ τὸν υποδεχτεῖ. Καὶ στα λόγια τοῦ ἀσώτου ὁ πατέρας δὲν ἐκφράζει παράπονο. Δὲν τὸν μαλώνει. Δὲν τὸν λέει «τι ἦταν αὐτὰ που ἔκανες;» οὔτε « σου τὰ ἔλεγα ἐγώ!». Ἀντίθετα, ἡ συγχώρεση τοῦ πατέρα στὴν μετάνοια τοῦ ἀσώτου ξεπερνᾷ κάθε προσδοκία. Τὸν ἀποκαθιστᾷ στὴ θέση τοῦ υιοῦ του. Του δίνει τὸ δαχτυλίδι που ταίριαζε στὸν ἐλεύθερο ἄνθρωπο. Του δίνει τὴ στολὴ τοῦ ἀρχοντα. Καὶ διατάζει νὰ γίνῃ γλέντι μὲ τὴν σφαγὴ τοῦ σιτευτοῦ μοσχαριοῦ, τοῦ πιο νόστιμου, τοῦ πιο ἐξαιρετικοῦ. Ἡ χαρὰ του εἶναι μεγάλη γιὰτὶ τὸ παιδί του ἦταν νεκρὸ καὶ ἔζησε καὶ ἦταν χαμένο καὶ ξαναβρέθηκε. Αὐτὸ κάνει ὁ Θεός ὅταν ἐπιστρέφῃ κάποιος κοντὰ Του, στὸ σπίτι που εἶναι ἡ Ἐκκλησία. Του δίνει τὴν στολὴ τοῦ βαπτίσματος, καθιστώντας τὸν καθαρὸ καὶ ἅγιο. Του δίνει τὸ δαχτυλίδι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, δηλαδὴ τὰ χαρίσματα τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ φωτισμοῦ καὶ τὴ δυνατότητα νὰ εἶναι μέλος τῶν ἐλευθέρων ἀνθρώπων κοντὰ Του, δηλαδὴ πολίτης τῆς Βασιλείας τῶν Ουρανῶν. Καὶ του προσφέρει τὸν Χριστὸ ὡς τὸν μόσχο τὸν σιτευτὸ. Δηλαδὴ του δίνει τὴν ευκαιρία νὰ χαρεῖ πνευματικά καὶ νὰ ξαναγίνει ἓνα μὲ ὅσους ἀγαποῦνε τὸ Θεό.

ὁ μεγαλύτερος ἀδελφός: ἡ συμπεριφορὰ του εἶναι καθαρὰ ἐγωιστικὴ καὶ δὲν ἔχει καθόλου ἀγάπη γιὰ τὸν ἀδερφὸ του. Δὲν τὸν ἐνδιαφέρει ἡ ἐπιστροφή τοῦ ἀδερφοῦ του. Ἐνῶ ὁ πατέρας συγχωρεῖ αὐτὸς ἀπαιτεῖ τὴν δικαιοσύνη τῆς αὐστηρότητας. Πιστεύει ὅτι μόνο αὐτὸς δικαιούται τὴν ἀγάπη τοῦ πατέρα, γιὰτὶ μόνο αὐτὸς ἔμεινε κοντὰ του. Δὲν τὸν ἐνδιέφερε ἡ ἀπουσία τοῦ ἀδερφοῦ του ἀπὸ τὸ σπίτι, γιὰτὶ ἔτσι φαίνεται ὅτι εἶχε πλέον αὐτὸς τὸ ἀποκλειστικὸ προνόμιο νὰ μονοπωλεῖ τὴν ἀγάπη τοῦ πατέρα. Καὶ ἦταν τόσο μίζερος στα αἰσθήματα καὶ τὶς χαρὲς τῆς ζωῆς που καταπίεζε τὸν εαυτὸ του μόνο μὲ τὴν ἐργασία καὶ περιέμενε τὴν ἀποκλειστικότητα τῆς ἀγάπης τοῦ πατέρα. Γι’ αὐτὸ καὶ θυμῶνει, ὅταν βλέπει ὅτι ὁ πατέρας δὲν ἔπαψε νὰ ἀγαπᾷ τὸν ἀδερφὸ του. Κι ἔτσι ἀρνείται νὰ μπει στὴ χαρὰ τοῦ πατέρα. Δικαιολογία του τὸ ὅτι ὁ πατέρας δὲν πρότεινε στὸν ἴδιο νὰ χαρεῖ μὲ τοὺς φίλους του, παρόλο που δὲν τὸ εἶχε ζητήσῃ ποτέ. Μόνο τὸ σκεφτόταν. Ἀκόμη καὶ αὐτὸ τὸ περιέμενε ἀπὸ τὸν πατέρα. Ζούσε μιὰ στερημένη ζωὴ, χωρὶς ἀληθινὴ ἐλευθερία, δέσμιος τοῦ νόμου καὶ τῶν υποχρεώσεων. Θεωροῦσε ὅτι μὲ τὴν ἐπιστροφή τοῦ ἀσώτου

, χάνει το δικαίωμα του να τα έχει όλα αν και πριν δεν χαιρόταν τα προνόμιά του. Αντί όμως να κατηγορεί τον εαυτό του, τελικά κατηγορεί τον πατέρα του. Μοιάζει με τους Φαρισαίους και όλους όσους ζητούνε δικαιοσύνη, αλλά δεν έχουν αγάπη, δεν συγχωρούν, θεωρούν τους εαυτούς τους τέλειους και ότι ο Θεός τους χρωστά. Ο Χριστός δεν μας λέει αν μπήκε στη χαρά και στο γλέντι. Ίσως αυτός να ήταν ο πιο άσωτος, γιατί δεν είχε ούτε αγάπη ούτε χαρά που ήταν κοντά στον Θεό Πατέρα.

να γιορτάσουμε και να χαρούμε: Πιστεύουμε στο Θεό που είναι σπλαχνικός Πατέρας. Συγχωρεί τον άνθρωπο, ό,τι κι αν κάνει, όσο μακριά κι αν φύγει από Εκείνον. Η συγχώρεση γίνεται με την επιστροφή του ανθρώπου στη ζωή της Εκκλησίας, στο σπίτι του Θεού. Η συγχώρεση δίνεται μέσα από το μυστήριο της μετάνοιας και εξομολόγησης, όπου ο άνθρωπος εμπιστεύεται στον πνευματικό του τις αμαρτίες του και ζητεί από το Θεό να τον δεχτεί. Και ο ιερέας-πνευματικός διαβάζει την ευχή της συγχώρεσης και μπορεί ο άνθρωπος να ξαναγυρίσει στην κατάσταση της ζωής με το Θεό και τους άλλους, στη χαρά της Εκκλησίας. Μπορεί να κοινωνήσει και να ξαναζήσει, όπως ο Θεός θέλει. Η μεγαλύτερη χαρά είναι να είμαστε στο σπίτι του Θεού, που είναι η Εκκλησία. Από την εφηβική μας ηλικία, να θεωρούμε την Εκκλησία γιορτή και χαρά. Ακόμη κι αν κάνουμε λάθη και να μην καταδικάζουμε και τους άλλους, που κι αυτοί είναι εξίσου άσωτοι. Ο Θεός τους δέχεται όλους.

Γ. Είναι καλό να δίνουμε δεύτερη ευκαιρία:

- Αν αγαπάμε, θέλουμε να δώσουμε δεύτερη ευκαιρία είτε στους φίλους μας είτε σε εκείνους τους ανθρώπους με τους οποίους θέλουμε να έχουμε σχέση. Συνήθως οι μεγαλύτεροι από μας μάς δίνουν δεύτερες ευκαιρίες, θεωρώντας πως οι νεώτεροι χρειάζεται να μην τιμωρηθούν με την απόλυτη απόρριψη για τα λάθη τους. Ωστόσο όταν είμαστε ίσοι προς ίσους δεν μας είναι εύκολο να ξανασκεφτούμε τη δεύτερη ευκαιρία, διότι αισθανόμαστε πληγωμένοι από τη συμπεριφορά των άλλων, αυτών που αγαπούμε και έχουμε την προσδοκία ότι κι εκείνοι θα μας αγαπήσουν. Είμαστε έτοιμοι να τους κατακρίνουμε και να τους απορρίψουμε, επειδή μας πληγώνουν και δυσκολευόμαστε να δώσουμε δεύτερη ευκαιρία διότι έχει σπάσει η εμπιστοσύνη μεταξύ μας. Έτσι, ακόμη κι αν δώσουμε φαινομενικά δεύτερη ευκαιρία, αυτή δεν είναι με την καρδιά μας. Κρατάμε δυσπιστία στους άλλους, με αποτέλεσμα αν κάτι δεν κάνουν καλά να το προσμετρούμε στο παρελθόν και στα προηγούμενα λάθη. Θέλει μεγάλη γενναιότητα να πεις ότι αποφασίζω να δείξω την ίδια εμπιστοσύνη με προηγούμενως, πριν πληγωθώ από το λάθος του άλλου. Θέλει ακόμη μεγαλύτερη δύναμη να συγχωρέσω τον άλλο για τα λάθη του και να κάνω ένα νέο ξεκίνημα, χωρίς κρατούμενα.
- Παίζει ρόλο και η μετάνοια του άλλου για να του δώσουμε δεύτερη ευκαιρία. Μετάνοια σημαίνει συνειδητοποίηση του λάθους. Κυρίως, της αιτίας που οδήγησε σ' αυτό. Και βέβαια, ταπείνωση, η οποία μπορεί να οδηγήσει στη από καρδίας απόφαση για αλλαγή συμπεριφοράς και τρόπου σκέψης. Όμως η μετάνοια στις ανθρώπινες σχέσεις δε νικά την επιφυλακτικότητα. Χρειάζεται καιρός για να ξαναχτιστεί η εμπιστοσύνη. Αυτό το βλέπουμε και στις σχέσεις των γονέων με τα παιδιά. Όταν τα παιδιά παραβιάσουν κάποιους κανόνες, κάποια όρια, τότε οι γονείς αισθάνονται φόβο να τα εμπιστευθούν και θα πάρει καιρός να ξαναχτιστεί η σχέση εμπιστοσύνης, όσο κι αν θέλουν οι γονείς να τα εμπιστευθούν.
- Ο Θεός δίνει στον άνθρωπο όσες ευκαιρίες χρειάζεται. Ο Θεός είναι σπλαχνικός Πατέρας. Δεν μετρά τον άνθρωπο με βάση το τι αξίζει και τι όχι, το αν συμπεριφέρθηκε καλά ή όχι, αλλά μετρά τον άνθρωπο με βάση την αξία του ως πρόσωπο. Ο Θεός έγινε άνθρωπος για τον καθέναν από εμάς. Επομένως μας δίνει όσες ευκαιρίες είμαστε έτοιμοι να δημιουργήσουμε ή να εκμεταλλευθούμε. Γι' αυτό και είναι πρόθυμος να μας συγχωρέσει ό,τι κι αν έχουμε κάνει. Μόλις βλέπει μία δική μας κίνηση, μας αποκαθιστά στη Βασιλεία Του. Εξαρτάται από μας το να κρατήσουμε τη ευκαιρία ζωντανή.
- Αν ένας άνθρωπος δεν αξιοποιεί τις ευκαιρίες που του δίνουμε, ας μην επιμένουμε. Είναι ελεύθερος να είναι κοντά μας ή όχι. Ας προσπαθούμε να μην το βάζουμε μαράζι. Δεν είναι οι άνθρωποι πάντοτε έτοιμοι για γνήσιες σχέσεις. Ας προσέχουμε να μην είμαστε εμείς αυτοί που δεν αξιοποιούμε τις δεύτερες ευκαιρίες. Ας κάνουμε την αυτοκριτική μας κι ας διορθώνουμε ό,τι μπορεί να διορθωθεί. Όπως και να έχει, ας συγχωρούμε κι ας αφήνουμε τον άλλο να πάει στο καλό.
- Η εποχή μας δεν είναι υπέρ των πολλών ευκαιριών. Τις θεωρεί αδυναμία. Και ίσως κάποτε να είναι έτσι. Από την άλλη καλό είναι να εξαντλούμε όλα τα περιθώρια της αγάπης. Εκεί που νιώθεις ότι δεν έχεις άλλο περιθώριο, εκεί τουλάχιστον δεν θα το μετανιώσεις. Αν όμως από εγωισμό δε δώσεις άλλη ευκαιρία στον άλλο, τότε θα σε κυνηγά η υπερβολική σκληρότητα σε όλη σου τη ζωή.
- Το πιο δύσκολο αλλά και πιο ωραίο βήμα στις ανθρώπινες σχέσεις είναι εκτός από τις δεύτερες ευκαιρίες η συγχώρεση. Να μπορείς μέσα από την καρδιά σου να κάνεις πράξη αυτό που ο Χριστός μας ζητά στην

Κυριακή προσευχή: «άφες ημίν τα οφειλήματα ημών ως και ημείς αφίεμεν τοις οφειλέταις ημών». Αυτός ο τρόπος ζωής δε θα βελτιώσει απλώς τις σχέσεις μας. Θα μας ελευθερώσει από την κακία. Δεν είναι αδυναμία. Είναι ελευθερία. Θέλει πίστη στον Θεό, προσευχή και αγάπη. Όμως είναι η μεγαλύτερη νίκη κατά του κακού που υπάρχει στον κόσμο και στη ζωή μας. Ας την μάθουμε!

Δ. Οι δεύτερες ευκαιρίες στις σχέσεις

Στην ζωή μας πολλές φορές έχουμε προδοθεί και έχουμε προδώσει, τόσο στις ερωτικές όσο και στις φιλικές μας σχέσεις. Έτσι συχνά βρισκόμαστε στο δίλημμα αν αξίζει να δώσουμε ή να πάρουμε μία δεύτερη ευκαιρία. Πόσο αποτελεσματικές είναι όμως οι δεύτερες ευκαιρίες; Αξίζει να υπάρχουν; Πετυχαίνουν πάντα;

Στη πορεία μίας σχέσης όλοι κάνουμε λάθη, μικρά ή μεγάλα, σημαντικά ή λιγότερο σημαντικά. Σε μία σχέση το άτομο εναποθέτει όλες τις ελπίδες και τα όνειρά του. Βασίζεται πάνω σ' αυτήν. Γίνεται κομμάτι της ζωής του, ίσως και το σημαντικότερο. Μοιράζεται μαζί του την καθημερινότητα και μαζί χτίζουν χιλιάδες αναμνήσεις. Σε μία στιγμή όμως, όλα αυτά μπορούν να καταρρεύσουν.

Ο άνθρωπος που για σένα ήταν τα πάντα, είτε σύντροφος σου, είτε ο καλύτερος σου φίλος, σε απάτησε, σε πρόδωσε, σου είπε ψέματα, σε απαρνήθηκε. Και όλα αυτά μέσα σε μία στιγμή. Ο πόνος σε κάτι τέτοιο είναι πολύ μεγάλος και η επανασύνδεση πολύ δύσκολη. Τι γίνεται όμως, όταν το άτομο που μας πρόδωσε ζητάει μία δεύτερη ευκαιρία από εμάς.

Για να δώσουμε την δεύτερη ευκαιρία πρέπει να εξετάσουμε πολλούς παράγοντες. Κάποιοι από αυτούς είναι η σχέση μας με το συγκεκριμένο άτομο, η αιτία της προδοσίας και το πόσο σημαντική ήταν αυτή για εμάς, αλλά και το πόσο σημαντικό είναι το ίδιο το άτομο που μας πρόδωσε, ώστε να αντέξουμε να το απομακρύνουμε μια για πάντα από τη ζωή μας.

Συνταγές μαγικές και κανόνες τόσο στις σχέσεις όσο και στις δεύτερες ευκαιρίες δεν υπάρχουν. Ας σκεφτούμε, λοιπόν, αρχικά αν το συγκεκριμένο άτομο που μας πρόδωσε αξίζει την δεύτερη ευκαιρία.

Σημαντικό κομμάτι πριν δώσουμε την δεύτερη ευκαιρία είναι να προσπεράσουμε το λάθος του άλλου, όχι να το ξεχάσουμε, απλώς να το βάλουμε στο πίσω μέρος του μυαλού μας έτσι ώστε να μη μας ταλανίζει σε καθημερινή βάση.

Το σύνθημα λάθος που κάνουμε είναι να θυμίζουμε συνέχεια στον άλλον αυτό που μας έκανε (π.χ. "μη μιλάς, θυμάσαι τι ψέμα μου είχες πει εκείνη την βραδιά"), με αποτέλεσμα να μη βρίσκουμε τότε ξανά την εμπιστοσύνη μέσα στην σχέση και να ζούμε ένα φαύλο κύκλο.

Αν ζούμε πάντα με το λάθος του άλλου στην μνήμη μας και αυτό γίνεται για εμάς η πλέον μόνιμη δικαιολογία στους καβγάδες και η πιο ενοχλητική σκέψη στο μυαλό μας, τότε δεν αξίζει να δώσουμε δεύτερη ευκαιρία. Η δεύτερη ευκαιρία αφορά και τα δύο άτομα της σχέσης και πρέπει να οι δύο να ασκήσουν μεγάλη προσπάθεια για να γίνει αυτή όπως και πρώτα.

Οι ανθρώπινες σχέσεις είναι γεμάτες μικρά ή μεγάλα λάθη. Καλό είναι να μπορούμε να δώσουμε δεύτερη ευκαιρία στον άλλον χωρίς να μας το ζητήσει ο ίδιος. Να θυμόμαστε ότι οι ευκαιρίες είναι για τους ανθρώπους και κάποια στιγμή όλοι βρισκόμαστε στη θέση να ζητήσουμε δεύτερη ευκαιρία και όχι μόνο να δώσουμε. Μη ξεχνάμε όμως ότι ένα "μέτρημα" είναι πάντα απαραίτητο. Γιατί όπως και στα ηλεκτρονικά παιχνίδια που "τις τρεις ζωές πεθαίνεις", έτσι και στην πραγματική ζωή "να δίνεις στους ανθρώπους μία δεύτερη ευκαιρία, αλλά ποτέ μία τρίτη."

Αν δεν είναι κάποιος σε θέση να εκμεταλλευτεί και να αξιοποιήσει την δεύτερη ευκαιρία, τότε στην τρίτη δεν έχει αποτύχει αυτός, αλλά εμείς που του την δώσαμε!

Τελειώνοντας ας θυμηθούμε μία φράση του Βολταίρου: "να αγαπάς την αλήθεια και να συγχωρείς το ψέμα". Και συμπληρώνω εγώ "μία όμως φορά όχι αμέτρητες"!!

[.thepsytrap.gr](http://thepsytrap.gr)

Ε. Το ρίσκο της συγχώρεσης και της εμπιστοσύνης

1. Οι σχέσεις συνεπάγονται ρίσκο

«Η εμπιστοσύνη πάντα συνεπάγεται την τρωτότητα και το ρίσκο γιατί τίποτα δεν θα μετρούσε ως εμπιστοσύνη εάν δεν υπήρχε η πιθανότητα της προδοσίας.» Robert C. Solomon

Η εμπιστοσύνη είναι ο πυρήνας όλων των ανθρώπινων σχέσεων. Όταν δεν έχουμε εμπιστοσύνη, είναι αδύνατο να επιτρέψουμε στον εαυτό μας να δεθεί, να δώσει και να ανοιχτεί στον άλλο. Κατ' επέκταση, είναι αδύνατον να αποκτήσουμε σχέσεις με βάθος και νόημα. Ίσως αυτός ο φόβος ότι μία μέρα ίσως προδοθούμε δε μας οδηγεί μόνο σε δυσπιστία και δυσκολία στο να ανοιχτούμε, αλλά ταυτόχρονα μας αποτρέπει από το να δούμε την πραγματική φύση των σχέσεων που χαρακτηρίζεται από το ρίσκο και την τρωτότητα.

2. Η έλλειψη εμπιστοσύνης αυξάνει το αίσθημα μοναξιάς

«Είναι αδύνατο να ζήσεις χωρίς εμπιστοσύνη: Αυτό θα σήμαινε να φυλακιστείς στο χειρότερο απ' όλα τα κελιά, τον εαυτό σου». Graham Greene

Μιλώντας για ρίσκο, άραγε ποιο είναι μεγαλύτερο; Το ρίσκο του να εμπιστευτείς κάποιον ή το ρίσκο του να μην εμπιστευτείς κανέναν; Συχνά ακούω από ανθρώπους που έχουν αισθανθεί προδομένοι στις σχέσεις τους ότι θα είναι πολύ δύσκολο να ξαναεμπιστευτούν άλλους ανθρώπους. Ενώ αυτό είναι μια φυσική και κατανοητή άμυνα μας, ίσως να μην εξυπηρετεί απόλυτα την ευτυχία μας. Η δυσπιστία είναι ένας τοίχος που υψώνουμε προς τους άλλους και πίσω από αυτόν τον τοίχο είναι πιθανό να νιώσουμε μόνοι και αποκλεισμένοι. Όμως, όπως ακριβώς όλοι κινδυνεύουμε από την προδοσία, έτσι και όλοι έχουμε δικαίωμα στην αγάπη και την εμπιστοσύνη. Η εμπιστοσύνη είναι δικαίωμα μας και καλό θα ήταν να το προστατεύσουμε και να μην αφήσουμε να μας το αφαιρέσουν!

3. Για να συγχωρέσεις, χρειάζεται προσπάθεια

«Το να συγχωρείς δε σημαίνει να ξεχνάς. Σημαίνει το να απελευθερώνεσαι από τον θυμό σου για τον άλλο. Η συγχώρεση δε δικαιολογεί τίποτα. Ίσως χρειαστεί να δηλώσεις την συγχώρεση σου εκατό φορές την πρώτη μέρα και άλλες εκατό την δεύτερη, ίσως την τρίτη χρειαστείς λιγότερες, μέχρι μια μέρα να συνειδητοποιήσεις ότι έχεις συγχωρέσει ολοκληρωτικά.» William P. Young

Όταν κάποιος προδίδει την εμπιστοσύνη μας, η συγχώρεση είναι από τα πιο δύσκολα πράγματα. Η συγχώρεση όμως δε σημαίνει ότι πρέπει να ξεχάσουμε και να προσποιούμαστε ότι τίποτα δεν έχει συμβεί. Αντίθετα, είναι κάτι που συνεπάγεται προσπάθεια, υπομονή και πολύ κουράγιο. Προϋποθέτει βέβαια και την ειλικρινή απόφαση του άλλου να αλλάξει και να προσπαθήσει να ξανακερδίσει την εμπιστοσύνη μας. Η επανοικοδόμηση της σχέσης μετά την συγχώρεση είναι μια διαδικασία σταδιακή. Είναι το πρώτο βήμα για μία δεύτερη ευκαιρία για όσους θέλουν να την προσπαθήσουν.

4. Για να συγχωρεθείς, χρειάζεται προσπάθεια

«Μην καταστρέφεις μια συγγνώμη με δικαιολογίες». Kimberly Johnson

Εάν με οποιονδήποτε τρόπο έχεις προδώσει την εμπιστοσύνη κάποιου δικού σου ανθρώπου και επιθυμείς τη συγχώρεση τους, θα πρέπει πρώτα να αναγνωρίσεις ότι η πράξη σου πράγματι κλόνησε κάτι σημαντικό μέσα τους. Πολλές φορές, ακόμα κι όταν ξέρουμε ότι έχουμε λάθος, τείνουμε να ζητάμε συγγνώμη αλλά ταυτόχρονα να προσπαθούμε να βρούμε διάφορες δικαιολογίες για να προστατεύσουμε και τον εαυτό μας. Όμως, ο άνθρωπος που πληγώσαμε χρειάζεται να ξέρει πώς υπάρχουν πραγματικά συναισθήματα μετάνοιας καθώς και η πρόθεση να αλλάξουμε τον τρόπο που δρούσαμε μέχρι τώρα προκειμένου να συγχωρήσει. Με άλλα λόγια, για να συγχωρεθείς, θα πρέπει όχι μόνο να το ζητήσεις αλλά και να προσπαθήσεις να δείξεις έμπρακτα ότι το εννοείς.

5. Κάποιες φορές, ίσως απλά χρειάζεσαι μια καινούρια αρχή

«Κανείς δε μπορεί να γυρίσει πίσω και να κάνει μια καινούρια αρχή αλλά όλοι μπορούν να αρχίσουν σήμερα φτιάχνοντας ένα καινούριο τέλος.» Maria Robinson

Η προδοσία της εμπιστοσύνης μας είτε συμβαίνει ηθελημένα είτε αθέλητα είναι πάντα κάτι οδυνηρό. Πολλοί άνθρωποι βρίσκουν τη δύναμη να συγχωρήσουν και να συνεχίσουν. Κάποιοι άλλοι όμως ίσως νιώθουν ότι τα πράγματα έχουν φτάσει σε κομβικό σημείο, ότι η εμπιστοσύνη τους έχει προδοθεί επανειλημμένα και ανεπανόρθωτα. Εάν αισθάνεστε έτσι, ίσως να έχει έρθει η στιγμή να προχωρήσετε, να βάλετε τέλος στη σχέση που δημιούργησε την απογοήτευση και αφού δώσετε τον απαραίτητο χρόνο στον εαυτό σας για να συνέλθει, να συνθέσετε ένα καινούριο μέλλον. Στην αρχή, μπορεί να δυσκολευτείτε να εμπιστευτείτε ξανά αλλά μην ξεχνάτε ότι μόνο έτσι δίνετε στον εαυτό σας μια ουσιαστική δεύτερη ευκαιρία για μία σχέση με νόημα.

www.happymind.gr

ΣΤ. Ένας άγιος που έδινε ευκαιρίες στους άλλους για να γίνουν καλά και σωματικά και ψυχικά

Ο Άγιος Βλάσιος έζησε στα χρόνια του αυτοκράτορος Λικινίου (308 - 323 μ.Χ.). Σπούδασε ιατρική αλλά προσέφερε χωρίς χρήματα τις υπηρεσίες του, ως φιλανθρωπία, στους πάσχοντες και ασθενείς. Εκτός από την ιατρική βοήθεια χορηγούσε δωρεάν στους ασθενείς τα φάρμακα και τους έδινε τα έξοδα νοσηλείας τους. Η φιλανθρωπική δραστηριότητα εκαλλιεργείτο στην ψυχή του από την αγάπη προς τον Θεό και τη μελέτη της Αγίας Γραφής. Η Εκκλησία τον δέχθηκε στις τάξεις του ιερού κλήρου και τον εξέλεξε Επίσκοπο Σεβαστείας. Επί της βασιλείας του Λικινίου, ο έπαρχος Αγκικόλας τον συνέλαβε και τον υπέβαλε σε φρικτά βασανιστήρια. Οι στρατιώτες, αφού τον μαστίγωσαν ανηλεώς με ραβδιά, τον κρέμασαν από ξύλο και στην συνέχεια τον οδήγησαν

δεμένο στην φυλακή. Έπειτα τον έριξαν στο βυθό μιας λίμνης. Όμως ο Άγιος, μετά την θαυματουργική του επέμβαση του Θεού, διασώθηκε. Εξοργισθέντες τότε οι εχθροί της πίστεως τον αποκεφάλισαν το 316 μ.Χ.. Έτσι, ο Άγιος Ιερομάρτυς Βλάσιος έλαβε από τον Κύριο της δόξας το στέφανο του μαρτυρίου.

Η Σύναξή του ετελείτο στο Μαρτύριό του, το οποίο βρισκόταν κοντά στο Μαρτύριο του Αγίου Αποστόλου Φιλίππου. Η Εκκλησία γιορτάζει την μνήμη του στις 11 Φεβρουαρίου κάθε χρόνο.

<http://www.saint.gr/3635/saint.aspx>

Ζ. ΑΓΑΠΗ ΠΟΥ ΣΥΓΧΩΡΕΙ (της Έφης Σαρηνιαννίδου)

Η αγάπη που συγχωρεί θεραπεύει τις καρδιές και βοηθάει τους συντρόφους να επικοινωνήσουν καλύτερα και να νιώσουν αποδοχή. Η συγχώρεση – η ικανότητα να ξεπερνούμε τις πληγές του παρελθόντος – είναι ίσως η πιο σημαντική επιδεξιότητα που βοηθάει να αναπτυχθεί και να στερεωθεί ένας γάμος και μια σχέση. «Σέρνοντας από τη μύτη» το σύντροφό σου για τα λάθη του μπορεί να σου δίνει μία αίσθηση υπεροχής προς στιγμή, μακροπρόθεσμα όμως μπορεί να σου κοστίσει τη σχέση σας. Οι σοβαρές απογοητεύσεις μπορούν να επανορθωθούν και η σχέση να θεραπευθεί αν αφήσουμε την πικρία μακριά από τον εσωτερικό μας άνθρωπο.

Η λέξη " Συγχωρώ " είναι σύνθετη λέξη και αποτελείται από τις λέξεις Συν + Χωρώ, με άλλα λόγια " χωράμε και οι δυο μαζί " ή " βρίσκεις χώρο μέσα μου ". Είναι η συνειδητή αυτή στάση να αφήσουμε κάποιον να " χωρέσει στην καρδιά μας ". Όταν αρνούμαστε να συγχωρήσουμε τον διπλανό μας θωρακίζουμε την ψυχή μας κατά τέτοιο τρόπο ώστε δε βρίσκει χώρο μέσα μας.

Αποτελέσματα ασυγχωρητικότητας

Η ασυγχωρητικότητα είναι μία κατάσταση ψυχική που εμπεριέχει συναισθήματα πικρίας, θυμού, προσβολής, εχθρότητας και φόβου (φόβου μήπως κάποιος πληγωθεί και ταπεινωθεί ξανά). Όλα αυτά έχουν συγκεκριμένες φυσιολογικές συνέπειες: αύξηση της πίεσης και ορμονολογικές αλλαγές που προκαλούν συνήθως καρδιαγγειακά νοσήματα, εξασθένηση των αντισωμάτων, νευρολογικής φύσεως προβλήματα κλπ. Αν και ο θυμός είναι ένα ανθρώπινο συναίσθημα που πολλές φορές προκαλείται από πραγματικά αίτια και δικαιολογείται, ωστόσο δε θα πρέπει να αποτελεί τρόπο ζωής. Αντίθετα, η συγχωρητικότητα είναι θεραπευτική και είναι ωφέλιμο να γίνει τρόπος ζωής. Η συγχωρητικότητα δεν είναι συναισθηματική ενέργεια αλλά απόφαση που βασίζεται στη γνώση της ανθρώπινης φύσης ως αδύναμη και περιορισμένης και στην επιείκεια που πηγάζει από αυτή την γνώση.

Μύθοι και συγχώρεση: Υπάρχουν κάποιοι μύθοι σε σχέση με τη συγχώρεση και τους παραθέτουμε:

1. "Αν συγχωρήσω πρέπει και να ξεχάσω" (Οι αναμνήσεις είναι μέρος της ανθρώπινης φύσης μας. Η συγχώρεση είναι η ικανότητά μας να δεχόμαστε κάποιον παρόλο που με κάποιο τρόπο μας πληγωσε.)
2. "Με πλήγωσε πάρα πολύ. Δεν ξέρω αν μπορώ να συγχωρήσω." (το αληθινό θέμα είναι όχι αν μπορώ αλλά αν πραγματικά θέλω να συγχωρήσω.)
3. "Δεν νιώθω ωραία συναισθήματα γι' αυτόν που καλούμαι να συγχωρήσω, άρα η συγχώρεσή μου δεν είναι ειλικρινής." (Η συγχώρεση είναι επιλογή και όχι συναίσθημα.)
4. "Δε μπορώ να συγχωρήσω εκτός κι αν μου το ζητήσουν."(Η συγχώρεση είναι μία προσωπική απόφαση που παίρνουμε να "ελευθερώσουμε" τον άνθρωπο που μας έβλαψε ανεξάρτητα από το αν μας το ζητήσει. Μερικές φορές είναι αδύνατο μάλιστα να το κάνει – αν υποθέσουμε ότι είναι π.χ. ο πατέρας μας που έχει πεθάνει.)
5. "Αν συγχωρήσω θα είναι σαν να υποκρίνομαι ότι δε συνέβη τίποτα." (Αν χρειάζεται να συγχωρήσω τότε σίγουρα κάτι έγινε. Δεν υποκρίνομαι.)
6. "Θα πρέπει να συγχωρήσω αμέσως αλλιώς δε μετράει." (Πολλές φορές για να συγχωρήσουμε χρειάζεται να ξεπεράσουμε το θυμό μας. Αυτό ίσως πάρει χρόνο. Εξαρτάται μάλιστα από το πόσο μεγάλη ήταν η σύγκρουση και η πληγή.)

Η συγχώρεση είναι επιλογή και τρόπος ζωής

Κάθε σύγκρουση σε φέρνει αντιμέτωπο με μία επιλογή, καταλήγει σε μία πρόκληση. Από τη στιγμή που κάποιος μας πληγώσει το πρώτο πράγμα που γεννιέται μέσα μας είναι ο θυμός. Και τότε είναι που έρχεται αντιμέτωπος με μία κατάσταση. Στην αρχή, φαίνεται πιο εύκολο να παραβλέψεις την πρόκληση αγνοώντας το πρόβλημα που σου προκάλεσε "πόνος". Αυτό αν και ευκολότερο δεν έχει διάρκεια. Χρειάζεται κουράγιο για να ξαναχτίσεις μία σχέση, χρόνο, υπομονή, εμπιστοσύνη και ίσως και κάποια δάκρυα.

Πέντε βήματα που μας οδηγούν στην αγάπη που συγχωρεί: Step #1: ετοίμασε την καρδιά σου

Το να προετοιμάσω την καρδιά μου σημαίνει να είμαι αποφασισμένος να ταπεινωθώ. Μόνο έτσι θα καταφέρω να δω τα πράγματα από την οπτική γωνία του συντρόφου μου. Κατόπιν θα πρέπει να ψάξω την πραγματική αιτία που οδήγησε τον σύντρόφό μου σε αυτή τη συμπεριφορά ή αντίδραση και για ποιο πραγματικό λόγο εγώ θύμωσα. Αυτά όλα όμως προϋποθέτουν να έχω βάλει τη σχέση μου στην πιο υψηλή προτεραιότητα.

Step #2: επικοινωνήσε τα συναισθήματά σου. Το να επικοινωνήσω τα συναισθήματά μου σημαίνει ότι δε θα αντιδράσω σπασμωδικά, ότι θα σκεφθώ πριν μιλήσω ώστε ο τρόπος που θα μεταφέρω τα λόγια μου να μην είναι

επώδυνος γι αυτόν που τα ακούει. Δε θέλω να βγάλω προς τα έξω απλώς το θυμό μου αλλά μιλώ με γλυκύτητα και ηρεμία και κατόπιν ακούω αυτά που ο άλλος έχει να πει. Προσπαθώ να είμαι θετικός/η. Η ειλικρίνεια είναι αρετή και χτίζει δυνατές σχέσεις. Ας μην ξεχνάμε ακόμη ότι ο άνθρωπος έχει δύο αυτιά και ένα στόμα..για να ακούει περισσότερο και να μιλάει λιγότερο κι ακόμη ότι η γλυκιά απόκριση καταπραΰνει το θυμό.

Step #3: αντιμετώπισε τη σύγκρουση. Ο σύντροφός μου κι εγώ δεν είμαστε αντίπαλοι σε διαφορετικά στρατόπεδα. Ανήκουμε στην ίδια ομάδα και είμαστε μία ομάδα. Αν συνεργαστούμε σωστά θα βρούμε μία λύση. Διάλεξε το σωστό τόπο και χρόνο για συζήτηση χωρίς τη διάθεση να ρίξεις το φταίξιμο στον άλλο. Η αγάπη καλύπτει όλα τα λάθη.

Step #4: συγχώρεσε το σύντροφό σου. Φτάσαμε στο διά ταύτα. Όχι μόνο χρειάζεται να συγχωρήσουμε αλλά και να αποδείξουμε τη συγχώρεσή μας με τα έργα μας. Η ικανότητα να ελευθερώνουμε το σύντροφό μας μέσα από την συγχώρεση μας είναι η πιο δυνατή επιδεξιότητα που μπορούμε να αναπτύξουμε μέσα στο γάμο μας.

Step #5: ξανάχτισε την εμπιστοσύνη. Η εμπιστοσύνη δε ξαναχτίζεται μέσα σε μία νύχτα. Θέλει το χρόνο της. Το πόσο χρόνο θα χρειαστεί εξαρτάται από το γεγονός που την κλόνησε. Αν δεν είναι κάτι πολύ σοβαρό τότε σίγουρα πολύ γρήγορα επανέρχεται. Αν όμως, η εμπιστοσύνη κλονίστηκε από ένα γεγονός που πρόσβαλλε σημαντικά τον ένα από τους δύο συντρόφους πρέπει ο/η σύντροφος που το προκάλεσε να έχει υπομονή. Ακόμα κι αν ζήτησε συγγνώμη και η συγγνώμη του/της ήταν απόλυτα ειλικρινής αυτό δε σημαίνει ότι η πληγή μπορεί να κλείσει τόσο εύκολα.

Η. Το σακί με τις πατάτες-Μία διδακτική ιστορία για την συγχώρηση

Όταν ακόμα πήγαινα στο σχολείο, ως μαθητής, είχα έναν υπέροχο δάσκαλο. Μια μέρα είχαμε κουβεντιάσει για το πόσο απαραίτητο είναι να μην κρατάμε θυμό μέσα μας αλλά να κοιτάμε πως θα απαλλαγούμε από αυτόν, μας έβαλε να το δούμε αυτό πρακτικά.

– Αύριο, μας είχε πει, να φέρετε όλοι στο σχολείο μια πλαστική σακούλα και ένα μικρό σακί με πατάτες.

Τον κοιτάξαμε έκπληκτοι αλλά είχαμε μάθει πως δεν αστειεύεται με κάτι τέτοια. Έτσι την άλλη μέρα είχε ο καθένας μας ό,τι μας είχε ζητήσει.

Τότε εκείνος λέει:

– Κάθε φορά που αποφασίζετε να μην συγχωρέσετε κάποιον, να παίρνετε μια πατάτα, να γράφετε πάνω της το όνομα εκείνου και την ημερομηνία και να την βάζετε μέσα στην πλαστική σακούλα. Δεν πέρασε πολύς καιρός που μερικές σακούλες ήταν αρκετά βαριές.

Μας είπε επίσης αυτή την σακούλα να την κουβαλάμε μαζί μας, όπου κι αν πηγαίνουμε. Στο δρόμο, στο αυτοκίνητο, στο σχολείο, στα ψώνια παντού. Καταλαβαίνεις γιατί έτσι; Μ' αυτό τον τρόπο ήθελε να μας δείξει ότι δεν πρέπει να ξεχνάμε το βάρος που κουβαλάμε. Να έχουμε επίγνωση κάθε στιγμή. Να το έχουμε μαζί μας ακόμα και στα μέρη που είναι κάπως... καθώς πρέπει. Για φαντάσου τώρα να έχεις μια σακούλα με πατάτες στην διασκέδαση. Όπως επίσης φαντάσου ότι αρκετές από αυτές τις πατάτες είχαν αρχίσει να σαπίζουν. Για να μας θυμίζουν το τίμημα που έχουμε να πληρώσουμε για τον αρνητισμό και τον πόνο μέσα μας, όταν δεν αποφασίζουμε να συγχωρούμε. Πάρα πολλές φορές σκεφτόμαστε πως το να συγχωρήσουμε κάποιον είναι ένα δώρο που του κάνουμε. Θαρρώ πως είναι το αντίθετο. Είναι δώρο στον εαυτό μας. Απαλασσόμαστε από ένα περιττό βάρος. Την επόμενη φορά λοιπόν που θα σκεφτείς πόσο δύσκολο είναι να συγχωρέσεις κάποιον θυμήσου: «Δεν είναι ήδη αρκετά βαριά η σακούλα σου;»

(<http://www.dkaravasilis.gr/>)

Προδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν καὶ ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος

Α. Ο Κύριος θα ξαναέρθει (Ματθ. κε' 21-36)

Εἶπεν ὁ Κύριος· ὅταν ἔλθῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ καὶ πάντες οἱ ἅγιοι ἄγγελοι μετ' αὐτοῦ, τότε καθίσει ἐπὶ θρόνου δόξης αὐτοῦ, καὶ συναχθήσεται ἔμπροσθεν αὐτοῦ πάντα τὰ ἔθνη, καὶ ἀφοριεῖ αὐτοὺς ἀπ' ἀλλήλων ὡσπερ ὁ ποιμὴν ἀφορίζει τὰ πρόβατα ἀπὸ τῶν ἐρίφων, καὶ στήσει τὰ μὲν πρόβατα ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ, τὰ δὲ ἐρίφια ἐξ εὐωνύμων. Τότε ἐρεῖ ὁ βασιλεὺς τοῖς ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ· δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρός μου, κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου. Ἐπεινάσα γάρ, καὶ ἐδώκατέ μοι φαγεῖν, ἐδίψησα, καὶ ἐποτίσατέ με, ξένος ἦμην, καὶ συνηγάγετέ με, γυμνός, καὶ περιεβάλετέ με, ἡσθένησα, καὶ ἐπεσκέψασθέ με, ἐν φυλακῇ ἦμην, καὶ ἦλθετε πρὸς με. Τότε ἀποκριθήσονται αὐτῷ οἱ δίκαιοι λέγοντες· κύριε, πότε σε εἶδομεν πεινῶντα καὶ ἐθρέψαμεν, ἢ διψῶντα καὶ ἐποτίσαμεν; Πότε δὲ σε εἶδομεν ξένον καὶ συνηγάγομεν, ἢ γυμνὸν καὶ περιεβάλομεν; Πότε δὲ σε εἶδομεν ἀσθενῆ ἢ ἐν φυλακῇ, καὶ ἦλθομεν πρὸς σε; Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ βασιλεὺς ἐρεῖ αὐτοῖς· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε. Τότε ἐρεῖ καὶ τοῖς ἐξ εὐωνύμων· πορεύεσθε ἀπ' ἐμοῦ οἱ κατηραμένοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον τὸ ἡτοιμασμένον τῷ διαβόλῳ καὶ τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ. Ἐπεινάσα γάρ, καὶ οὐκ ἐδώκατέ μοι φαγεῖν, ἐδίψησα, καὶ οὐκ ἐποτίσατέ με, ξένος ἦμην, καὶ οὐ συνηγάγετέ με, γυμνός, καὶ οὐ περιεβάλετέ με, ἀσθενῆς καὶ ἐν φυλακῇ, καὶ οὐκ ἐπεσκέψασθέ με. Τότε ἀποκριθήσονται αὐτῷ καὶ αὐτοὶ λέγοντες· κύριε, πότε σε εἶδομεν πεινῶντα ἢ διψῶντα ἢ ξένον ἢ γυμνὸν ἢ ἀσθενῆ ἢ ἐν φυλακῇ, καὶ οὐ διηκονήσαμεν σοι; Τότε ἀποκριθήσεται αὐτοῖς λέγων· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐφ' ὅσον οὐκ ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἐλαχίστων, οὐδὲ ἐμοὶ ἐποιήσατε. Καὶ ἀπελεύσονται οὗτοι εἰς κόλασιν αἰώνιον, οἱ δὲ δίκαιοι εἰς ζωὴν αἰώνιον.

Ἀπόδοση σέ ἀπλή γλῶσσα

Εἶπε ὁ Κύριος: «Ὅταν θά ἔλθῃ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου μὲ ὅλη του τὴν δόξα καὶ ὅλοι οἱ ἄγγελοι μαζί του, τότε θὰ καθίση στὸν θρόνο τῆς δόξης του καὶ θὰ μαζευθοῦν ἐνώπιόν του ὅλα τὰ ἔθνη καὶ θὰ χωρίση τοὺς μὲν ἀπὸ τοὺς δὲ, ὅπως ὁ βοσκὸς χωρίζει τὰ πρόβατα ἀπὸ τὰ κατσίκια, καὶ θὰ τοποθετήσῃ τὰ μὲν πρόβατα πρὸς τὰ δεξιὰ του, τὰ δὲ κατσίκια πρὸς τὰ ἀριστερά του. Τότε θὰ πῆ ὁ βασιλιάς σ' ἐκείνους, ποὺ θὰ εἶναι πρὸς τὰ δεξιὰ, «Ἐλάτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ Πατέρα μου, κληρονομήστε τὴν βασιλεία, ἢ ὅποια εἶναι ἑτοιμασμένη γιὰ σᾶς ἀπὸ τὸν καιρὸν τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου. Διότι πείνασα καὶ μοῦ δώσατε νὰ φάω, δίψασα καὶ μὲ ποτίσατε, ξένος ἦμουνα καὶ μὲ πήρατε στὸ σπίτι σας, γυμνὸς ἦμουνα καὶ μὲ ντύσατε, ἀρρώστησα καὶ μὲ ἐπισκεφθήκατε, στὴν φυλακῇ ἦμουνα καὶ ἦλθατε σ' ἐμένα». Τότε θὰ τοῦ ἀποκριθοῦν οἱ δίκαιοι καὶ θὰ ποῦν, «Κύριε, πότε σε εἶδαμε νὰ πεινᾶς καὶ σὲ θρέψαμε ἢ νὰ διψᾶς καὶ σὲ ποτίσαμε; Πότε σε εἶδαμε ξένο καὶ σὲ πήραμε στὸ σπίτι μας ἢ γυμνὸ καὶ σὲ ντύσαμε; Πότε σε εἶδαμε ἄρρωστο ἢ φυλακισμένο καὶ ἦλθαμε σὲ σένα;». Ὁ βασιλιάς θὰ ἀπαντήσῃ καὶ θὰ τοὺς πῆ, «Ἀλήθεια σᾶς λέγω, ὅ,τι ἐκάνατε σὲ ἕνα ἀπὸ τούτους τοὺς ἀσήμαντους ἀδελφούς μου, σὲ μένα τὸ κάνατε». Τότε θὰ πῆ σ' ἐκείνους, ποὺ θὰ εἶναι πρὸς τὰ ἀριστερά, «Φύγετε ἀπὸ μένα, καταραμένοι, στὴν αἰώνια φωτιά, ποὺ ἔχει ἑτοιμασθῆ γιὰ τὸν διάβολο καὶ τοὺς ἀγγέλους του, διότι πείνασα καὶ δὲν μοῦ δώσατε νὰ φάω, δίψασα καὶ δὲν μὲ ποτίσατε, ξένος ἦμουνα καὶ δὲν μὲ πήρατε στὸ σπίτι σας, γυμνὸς ἦμουνα καὶ δὲν μὲ ντύσατε, ἀσθενῆς ἦμουνα καὶ φυλακισμένος καὶ δὲν μὲ ἐπισκεφθήκατε». Τότε θὰ ἀποκριθοῦν καὶ αὐτοὶ καὶ θὰ ποῦν, «Κύριε, πότε σε εἶδαμε νὰ πεινᾶς ἢ νὰ διψᾶς καὶ νὰ εἶσαι ξένος ἢ γυμνὸς ἢ ἀσθενῆς ἢ φυλακισμένος καὶ δὲν σε ὑπερηρέτησαμε;». Τότε θὰ ἀποκριθῆ σ' αὐτοὺς καὶ θὰ πῆ, «Ἀλήθεια σᾶς λέγω, ὅ,τι δὲν κάνατε σὲ ἕνα ἀπὸ τοὺς ἀσήμαντους τούτους, οὕτε σὲ μένα κάνατε». Καὶ αὐτοὶ θὰ μεταβοῦν στὴν αἰώνια κόλαση, οἱ δὲ δίκαιοι στὴν αἰώνια ζωή».

Β. Ερμηνευτικά σχόλια

Τα πρόβατα δεξιὰ τὰ κατσίκια ἀριστερά: ὁ Χριστὸς παρομοιάζει τοὺς ἀνθρώπους μὲ πρόβατα καὶ μὲ κατσίκια. Εἶναι ἀντίστοιχα οἱ δίκαιοι καὶ μὴ, ἐτσι ὅπως θὰ χωριστοῦν τὴ στιγμὴ τῆς μέλλουσας κρίσης, τῆς Δευτέρας Παρουσίας τοῦ Χριστοῦ. Ἡ παρομοίωση δείχνει πῶς δε θὰ εἶναι δύσκολο νὰ ξεχωρίσουν οἱ δίκαιοι ἀπὸ τοὺς ἀδίκους, οὕτε θὰ γίνῃ διαπραγματεύση, οὕτε θὰ στηθεῖ δικαστήριο που θὰ πάρει ἀποφάσεις. Ἡ πορεία του

ανθρώπου θα έχει συντελεστεί και μαζί οι επιλογή του, αν θα είναι κοντά στο Χριστό όπως το ήρεμο πρόβατο ή μακριά σαν το ατίθασο κατσίκι.

Οι ευλογημένοι από τον Πατέρα: είναι οι άνθρωποι της συγχώρεσης, της αγάπης, της ευσπλαχνίας, όσοι έζησαν με πόθο για την αλήθεια και τη βρήκαν στο πρόσωπο του Χριστού. Όσοι έζησαν όχι χωρίς πτώσεις, αλλά με την καρδιά τους ανήσυχη όταν πάγωνε από τη μιζέρια και ευγνωμονούσα όταν ένιωσαν το Χριστό να τη γεμίζει με την ελπίδα πως ό, τι ζουν κρύβει ένα μεγάλο νόημα και αυτό είναι η συνάντησή μαζί του. Οι άνθρωποι αυτοί συνάντησαν στο πρόσωπο των άλλων κάτι – έστω και ελάχιστο- από την εικόνα του Θεού, γι' αυτό τους συγχώρεσαν, τους αγκάλιασαν, ακόμη και τους αγάπησαν.

Εκείνοι θα που είναι στα αριστερά: είναι όχι όσοι έκαναν κακό, αλλά όσοι ενώ μπορούσαν να κάνουν το καλό, δεν το έκαναν. Οι άνθρωποι που αρνήθηκαν την αληθινή επικοινωνία με τους άλλους και παρέμειναν ναρκισσιστικά προσκολλημένοι στον εαυτό τους. Είναι όσοι δε θέλησαν ταπεινά να συγχωρέσουν τον εαυτό τους και τους άλλους, αγωνιώντας για την αυτοδικαιώσή τους και αρνούμενοι τα δώρα του Χριστού, που είναι η αγάπη η ταπείνωση, η ελευθερία, η δημιουργικότητα.

Καταραμένοι στο αιώνιο πυρ: ο Χριστός θέλει με την παραβολή αυτή να μας σοκάρει, να μας συγκλονίσει αφυπνίζοντάς μας, γι' αυτό και χρησιμοποιεί τρομερές εικόνες. Δεν είναι τιμωρός και το ξέρουμε. Τιμωρία και φιλανθρωπία δεν μπορούν να συνυπάρξουν. Επιλογή ανθρώπινη είναι η κόλαση και σημαίνει την αυτάρκεια του ανθρώπου μακριά από τον Θεό. Είναι το μαρτύριο να παραμένεις αιώνια μόνος όπως γλαφυρά περιγράφει και η ασκητική παράδοση της ερήμου. Το κάψιμο είναι εσωτερικό, αυτό που προκαλεί η στεγνή καρδιά, δίχως αγάπη. Και παρ' όλα αυτά ο άνθρωπος δε θα μετανοεί.

Και θα πάνε τούτοι σε κόλαση αιώνια και οι δίκαιοι σε ζωή αιώνια: Είναι απόλυτη η Κρίση που εφαρμόζει ο Δίκαιος Κριτής Χριστός και κριτήριό Του είναι μόνο και μόνο η αγάπη! Δεν πρέπει να φοβόμαστε για τη Δευτέρα Παρουσία. Η αγάπη είναι το ομορφότερο δώρο του Θεού στον άνθρωπο και μπορούμε με απλό τρόπο να ζήσουμε την χαρά και την αιωνιότητα κοντά στο Χριστό. Από την παιδική μας ηλικία λοιπόν ας προσπαθούμε να δείξουμε αγάπη. Να μοιραζόμαστε αυτό που έχουμε. Να συγχωρούμε. Να δείχνουμε καλοσύνη. Να στηρίζουμε τους άλλους. Να μην κάνουμε κακό, αλλά και να βλέπουμε στο πρόσωπό τους ότι ο Χριστός βρίσκεται σ' αυτούς, όπως και σε μας. Και όταν μεγαλώσουμε, να κάνουμε ελεημοσύνη. Πρωτίστως όμως να προσευχόμαστε στο Θεό για όλους. Και η προσευχή είναι αγάπη και μάλιστα αληθινή και μοναδική. Ο κόσμος και η εποχή μας έχει ως κριτήριο το μασκάρεμα, να μην φαίνεται δηλαδή το αληθινό μας πρόσωπο για να διασκεδάσουμε. Ο χριστιανός έχει ως κριτήριο να μπολιάζει το αληθινό του πρόσωπο με την αγάπη στο Χριστό. Κι αυτή η αγάπη δίνει αιώνια ζωή. Ας το παλέψουμε από την παιδική μας ηλικία.

Γ. Φοβόμαστε την Δευτέρα Παρουσία:

Ο κόσμος μας δεν είναι μόνο για το σήμερα, αλλά και για την αιωνιότητα και την ανάσταση. Αυτό μας το ομολογεί η Εκκλησία μέσω από την Καινή Διαθήκη, μέσα από τα λόγια του ίδιου του Χριστού. Και για να φτάσουμε εκεί, χρειάζεται να έχουμε αγάπη. Η αγάπη το κριτήριο για να είμαστε πάντοτε κοντά στο Χριστό.

Πολλοί φοβίζονται τους ανθρώπους με την εσχατολογία, την διδασκαλία των εσχάτων χρόνων. Παρερμηνεύουν την διδασκαλία της Αποκάλυψης του Ιωάννη και διακηρύττουν ότι έρχεται ο Αντίχριστος, άρα μας περιμένει μαρτύριο και αγωνία, αν θέλουμε να παραμείνουμε χριστιανοί. Άλλοι πάλι, εξυπηρετώντας συμφέροντα δικά τους, κυκλοφορούν κάρτες ή σκέπτονται να τις κυκλοφορήσουν, χρησιμοποιώντας συστήματα τα οποία στηρίζονται στον αριθμό 666, που κατά την Γραφή είναι ο αριθμός που αποκαλύπτει το όνομα του Αντιχρίστου. Ο Αντίχριστος θα έρθει πριν έρθει ο Χριστός, ως το διαμονικό εκείνο πρόσωπο, το οποίο θα επιχειρήσει από την πλευρά του διαβόλου να κυριαρχήσει στον κόσμο ως θρησκεία. Ο Αντίχριστος θα επιχειρήσει να σφραγίσει όσους τον ακολουθήσουν. Σήμερα η τεχνολογία βοηθά σε μια τέτοια κατεύθυνση, αλλά δεν έχουν γίνει όλα όσα ο Χριστός έχει προείπει για το τέλος του κόσμου. Στη ζωή της Εκκλησίας όμως δεν φοβόμαστε την Δευτέρα Παρουσία, γιατί γνωρίζουμε ότι τότε θα καταργηθεί ο Θάνατος και θα ζήσουμε αιώνια με το Χριστό και τους Αγίους στον Παράδεισο, εφόσον έχουμε και δείχνουμε αγάπη. Κόλαση, άλλωστε, είναι το μαρτύριο να μην αγαπά κανείς.

Οι αιρετικοί Μάρτυρες του Ιεχωβά και άλλες ομάδες διακηρύττουν ότι ήδη έγινε η Δευτέρα Παρουσία ή επίκειται. Όμως ο Χριστός διαβεβαιώνει τους μαθητές Του και όλους μας ότι μόνο ο Θεός γνωρίζει πότε θα γίνει αυτό το γεγονός. Εμείς λοιπόν, νεώτεροι και μεγαλύτεροι, καλούμαστε να δείχνουμε αγάπη. Να ετοιμάζουμε τα χέρια μας να είναι γεμάτα και όχι άδεια. Δεν φοβόμαστε τις ηλεκτρονικές και άλλες κάρτες, αλλά και δεν υποτασσόμαστε σε νούμερα και σε νοοτροπίες που μπορεί να μας χωρίσουν από το Χριστό. Και πρωτίστως εμπιστευόμαστε την Εκκλησία, η οποία θα μας βοηθήσει να γνωρίζουμε τι πρέπει να κάνουμε όταν θα έρθει η όποια δύσκολη ώρα.

Η αγάπη ήταν και θα είναι η αφετηρία για την αιώνια πορεία μας.

Δ. Η Δευτέρα Παρουσία, η Ανάσταση των Νεκρών και ο Αντίχριστος του θεολόγου Θεοδώρου Ρηγινιώτη **Η Δευτέρα Παρουσία, η ανάσταση των νεκρών και η κρίση του κόσμου**

Σαράντα μέρες μετά την ανάστασή Του, ο Χριστός υψώθηκε στον ουρανό, μπροστά στα μάτια των μαθητών Του και έτσι έφυγε από τον κόσμο. Έφυγε βέβαια μόνο ως προς το σώμα Του, γιατί πνευματικά ήταν, είναι και θα είναι πάντα κοντά μας και, μάλιστα, «πιο κοντά μας απ' ό,τι είναι η καρδιά μας». **Αλλά και σωματικά, πρέπει να πούμε, ο Χριστός δεν απομακρύνθηκε αληθινά από μας. Βρίσκεται πολύ κοντά μας, μέσα στο άγιο δισκοπότηρο της θείας Μετάληψης, όπου κοινωνούμε το άγιο σώμα και αίμα Του στην Ορθόδοξη Εκκλησία, σε κάθε θεία λειτουργία.** Πριν υψωθεί στον ουρανό – δηλαδή πριν Την ανάληψή Του, όπως λέμε αυτό το γεγονός – ο Κύριος είχε υποσχεθεί στους μαθητές Του και σε όλο τον κόσμο ότι θα ξανάρθει.

Τους είχε πει λόγια, όπως:

«Θα γίνει στον κόσμο μεγάλη θλίψη, ο Ήλιος θα σκοτεινιάσει και η σελήνη δε θα δίνει το φως της, τ' αστέρια θα πέσουν από τον ουρανό και οι δυνάμεις των Ουρανών θα σειστούν. Και τότε θα θρηνήσουν όλες οι φυλές της γης και θα δουν τον Υιό, του Ανθρώπου να έρχεται πάνω στα σύννεφα με δύναμη και δόξα πολλή. Και θα στείλει τους αγγέλους του με δυνατές σάλπιγγες και θα συγκεντρώσουν τους εκλεκτούς του από τα πέρατα της γης. Για την ημέρα και την ώρα εκείνη, κανείς δεν ξέρει, ούτε οι άγγελοι του ουρανού, παρά μόνο ο Πατέρας μου. Και όπως ο άνθρωπος δεν ξέρει πότε θα μπει στο σπίτι του ένας κλέφτης, έτσι και ο Υιός του Ανθρώπου θα έρθει χωρίς να τον περιμένετε, γι' αυτό να είστε πάντα έτοιμοι» (δες το κατά Ματθαίον ευαγγέλιο, κεφάλαιο 24, ιδίως στους στίχους 29-31 και 36-44).

«Υιό του Ανθρώπου» (=άνθρωπο) ο Χριστός ονομάζει τον εαυτό Του, από ένα όραμα του προφήτη Δανιήλ, στην Παλαιά Διαθήκη, όπου ονομάζεται έτσι (στο βιβλίο του Δανιήλ, κεφ. 7).

Είπε επίσης:

«Αλήθεια σας λέω, ότι έρχεται ώρα – και ήδη ήρθε – που οι νεκροί θ' ακούσουν τη φωνή του Υιού του Θεού και αυτοί που θα την ακούσουν θα ζήσουν. Έρχεται ώρα, που όλοι όσοι βρίσκονται στους τάφους θ' ακούσουν τη φωνή του και θα πάνε, εκείνοι που έκαναν το καλό, σε ανάσταση ζωής, κι εκείνοι που έκαναν το κακό, σε ανάσταση κρίσης» (δες κατά Ιωάννην ευαγγέλιο, κεφ. 5, στίχοι 25-29).

Είπε επίσης:

«Όταν έρθει ο Υιός του Ανθρώπου μέσα στη δόξα του και μαζί του όλοι οι άγιοι άγγελοι, θα καθίσει σε θρόνο δόξας και θα συγκεντρωθούν μπροστά του όλα τα έθνη και θα τους ξεχωρίσει όπως ο βοσκός ξεχωρίζει τα πρόβατα από τα κατσίκια. Και θα βάλει τα πρόβατα στα δεξιά του και τα κατσίκια στ' αριστερά του. Τότε, ο βασιλιάς θα πει σ' αυτούς που θα βρίσκονται δεξιά του: «Ελάτε οι ευλογημένοι του Πατέρα μου, κληρονομήστε το βασίλειο που έχει ετοιμαστεί για σας, διότι πείνασα και μου δώσατε να φάω, δίψασα και μου δώσατε να πιω, ήμουν ξένος και με μαζέψατε, γυμνός και με ντύσατε, άρρωστος και με επισκεφτήκατε, φυλακισμένος και ήρθατε σε μένα». Και οι δίκαιοι θα του απαντήσουν. «Πότε, Κύριε, σε είδαμε να έχεις όλα αυτά τα προβλήματα και σε βοηθήσαμε;». Κι εκείνος θα τους πει: «Αλήθεια σας λέω, εφόσον το κάνατε σε έναν από τους ελάχιστους αδελφούς μου, σε μένα το κάνατε».

Και τότε θα πει σ' εκείνους που θα είναι στ' αριστερά του: «Φύγετε από κοντά μου, οι καταραμένοι, στο πυρ το εξώτερον, που είναι ετοιμασμένο για το διάβολο και τους αγγέλους του. Διότι πείνασα και δε μου δώσατε να φάω, δίψασα και δε μου δώσατε να πιω, ήμουν ξένος και δε με μαζέψατε, γυμνός και δε με ντύσατε, άρρωστος και δε με επισκεφτήκατε, φυλακισμένος και δεν ήρθατε σε μένα». Και θα του απαντήσουν κι αυτοί: «Πότε, Κύριε, σε είδαμε να έχεις όλα αυτά τα προβλήματα και δε σε βοηθήσαμε;».

Κι εκείνος θα τους πει: «Αλήθεια σας λέω, εφόσον δεν το κάνατε σε έναν από τους ελάχιστους αδελφούς μου, ούτε σε μένα το κάνατε». Και αυτοί θα πάνε σε αιώνια κόλαση, ενώ οι δίκαιοι σε αιώνια ζωή (κατά Ματθαίον, κεφ. 25, στίχοι 31-46).

Εκτός από τα παραπάνω, σε πάρα πολλά ακόμη σημεία της Αγίας Γραφής αναφέρεται η επιστροφή του Ιησού Χριστού, η ανάσταση των νεκρών και η κρίση των ανθρώπων. **Με την κρίση αυτή (που θα την κάνει ο ίδιος ο Χριστός ως βασιλιάς του κόσμου), θα τοποθετηθούμε τελικά, όλοι οι άνθρωποι, όλων των λαών και των θρησκειών, είτε σε αιώνιο παράδεισο είτε σε αιώνια κόλαση.**

Στο θέμα αυτό αναφέρεται ιδιαίτερα το τελευταίο βιβλίο της Αγίας Γραφής, η Αποκάλυψη, που έγραψε ο άγιος Ιωάννης ο Θεολόγος, ο μαθητής του Χριστού και συγγραφέας του κατά Ιωάννην ευαγγελίου. Στα τελευταία κεφάλαιά της, η Αποκάλυψη μιλάει με έντονες περιγραφές γι' αυτά τα θέματα και κλείνει με μια υπέροχη περιγραφή του παραδείσου και μια προσευχή για να ξανάρθει ο Κύριος γρήγορα, όπως υποσχέθηκε, να μην αργήσει.

Μερικές εξηγήσεις γι' αυτά τα ζητήματα

Η Δευτέρα Παρουσία του Χριστού, λοιπόν, η ανάσταση των νεκρών και η κρίση, ο αιώνιος παράδεισος και η αιώνια κόλαση, είναι πράγματα βασικά και αναμφισβήτητα για τους χριστιανούς. **Ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός μίλησε γι' αυτά, είναι η υπόσχεση που έδωσε στους ανθρώπους και δεν υπάρχει καμία πιθανότητα να είναι ψέματα ή παραμύθια.** Υπάρχουν όμως μερικά ζητήματα εδώ που χρειάζονται κάποια εξήγηση. Ας γράψουμε λίγα λόγια, αν και κανονικά χρειάζονται ολόκληρα βιβλία – βιβλία αγίων, όχι δικά μας – για να τα εξερευνήσουν.

Α) Η Δευτέρα Παρουσία είναι η ελπίδα και ο μεγάλος πόθος των χριστιανών, όχι κάτι που πρέπει να το φοβόμαστε. Οι πρώτοι χριστιανοί προσεύχονταν λέγοντας «ναι, έλα, Κύριε Ιησού». Εμείς είμαστε οι χριστιανοί, βαπτισμένοι στο όνομα της Αγίας Τριάδος, χρισμένοι (μυρωμένοι) με το άγιο μύρο, εξομολογούμε τις αμαρτίες μας και κοινωνούμε το πανάγιο σώμα και αίμα του Χριστού. Γιατί να φοβόμαστε τον γεμάτο Αγάπη Θεό μας, που καταδέχτηκε να γίνει άνθρωπος και να δώσει τη ζωή Του για να μας σώσει; Εκείνος θα έρθει να αναστήσει όλους

τους ανθρώπους, να καταργήσει το θάνατο, να εξαφανίσει το Κακό από τον κόσμο! Υπάρχει μεγαλύτερη χαρά, ελπίδα και προσδοκία από αυτό;

Η Αγία Γραφή μιλάει για σκοτεινία του Ήλιου και της Σελήνης και πτώση των άστρων πριν την εμφάνιση του Χριστού. Δεν είναι καταστροφές που πρέπει να φοβόμαστε, αλλά η αλλαγή του σύμπαντος, ώστε να έχουμε «καινούργιους ουραμούς και καινούργια γη, στα οποία θα κατοικεί η δικαιοσύνη» (λόγια του αποστόλου Πέτρου, στη Β' επιστολή Πέτρου, κεφ. 3). Ναι, η Αγία Γραφή μιλάει και για πολέμους και για θλίψεις και συμφορές, αλλά απ' αυτές είναι ήδη γεμάτη η ανθρώπινη ιστορία, χωρίς διακοπή, από την αρχαιότητα μέχρι σήμερα. Σε κάθε εποχή το Κακό επιτίθεται στο Καλό και οι άνθρωποι του Θεού χρειάζεται να κρατούν δυνατή τη φλόγα της πίστης και της αγάπης, για ν' αντέχουν με τη βοήθεια της θείας χάριτος. Μήπως περιμένουν τη Δευτέρα Παρουσία για να τρομάξουν ή να υποφέρουν οι άνθρωποι που ζούσαν και ζουν σε πόλεμο, ξεριζωμούς, κατοχές, απάνθρωπες δικτατορίες, αθεϊστικά καθεστώτα που βασανίζουν και σκοτώνουν τους χριστιανούς; Ή σε συνθήκες πείνας, φτώχειας, εξαθλίωσης, κατάθλιψης, αθεράπευτων ασθενειών; Όχι, όλοι αυτοί, αν πιστεύουν στο Χριστό, περιμένουν τη Δευτέρα Παρουσία για να πάψει το Κακό να έχει δύναμη στον κόσμο. Κι αν εμείς δε ζούμε σε τέτοιες συνθήκες- που ίσως ζούμε – ας περιμένουμε μαζί τους για τον ίδιο λόγο.

Β) Ο παράδεισος και η κόλαση δεν είναι καταστάσεις που τις ζούμε μόνο μετά το θάνατό μας, αλλά ξεκινούν από εδώ και συνεχίζονται στην αιωνιότητα. Παράδεισος είναι η χαρά της παρουσίας του Χριστού στη ζωή μας, που έρχεται όταν σπείρουμε και καλλιεργήσουμε στην καρδιά μας την ταπείνωση, την πίστη, την αγάπη και τη συγχώρηση. Κόλαση είναι ο πόνος που προκαλεί μέσα μας η απουσία της αγάπης και η υποδούλωσή μας στα πάθη μας, στα ελαττώματά μας, στην αρνητική πλευρά του εαυτού μας.

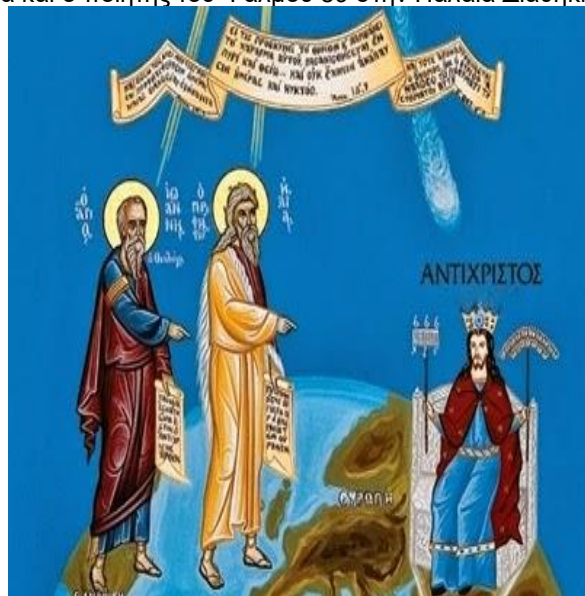
Χιλιάδες ορθόδοξοι χριστιανοί έχουν γίνει και γίνονται άγιοι ενώ ακόμα ζουν. Βέβαια, μετά θάνατον ο παράδεισος και η κόλαση ξεκαθαρίζονται πια. Εδώ η χαρά και η λύπη συχνά ανακατεύονται, εκεί όμως θα είναι καθαρά. Αμέσως μετά το θάνατό μας θα ζήσουμε τη «μερική κρίση» του Θεού και μια πρόγευση του παραδείσου ή της κόλασης. Ο πλήρης παράδεισος και η πλήρης κόλαση θα υπάρξουν μετά τη Δευτέρα Παρουσία, την ανάσταση και την τελική κρίση.

Τι είναι όμως η κόλαση; Κατά τους αγίους διδασκάλους της Ορθοδοξίας, η κόλαση είναι:

Το ίδιο το Φως του Θεού που ο εγωιστής άνθρωπος το βλέπει με ακατάλληλα τα πνευματικά του μάτια δε μπορεί να το αντέξει και να ενωθεί σωστά μαζί του γι' αυτό το βλέπει και το ζει ως φωτιά. Η κόλαση δεν είναι «τιμωρία των αμαρτωλών» από το Θεό αλλά η ακαταλληλότητα και η άρνηση του ανθρώπου με τη σκοτεινιασμένη ψυχή να δεχτεί το Φως και την Αγάπη του Θεού. Τα σκληρά λόγια που λέει ο Χριστός για την κόλαση εξηγούν οι άγιοί μας (δηλ. οι Πατέρες της Εκκλησίας), είναι συμβολισμοί αυτών των καταστάσεων, που όμως είναι πολύ πιο οδυνηρές απ' ό,τι μπορεί να βάλει ο νους μας.

Γ) Πριν τη Δευτέρα Παρουσία θα υπάρχουν ιστορικά σημάδια: πόλεμοι, συμφορές, αλλά και μαζική αποστασία από το χριστιανισμό, καθώς και ελάττωση της αγάπης των ανθρώπων. Όλα αυτά τα σημάδια τα βλέπουμε σε διάφορες εποχές κι όμως η Δευτέρα Παρουσία δεν έχει γίνει ακόμη. Έτσι, παρόλο που και σήμερα τα παρατηρούμε, δεν είναι σίγουρο ότι ο καιρός έφτασε. Ίσως να έφτασε, ίσως όχι. Όμως, έτσι κι αλλιώς, πρέπει ν' αγωνιζόμαστε για να κρατήσουμε μέσα μας τη φωτιά της πίστης και της αγάπης, ενάντια στην απιστία, τη σκληρότητα και την κακία που βλέπουμε γύρω μας. Ν' αγωνιζόμαστε πνευματικά, να μεταδίδουμε αυτή τη φλόγα στους συνανθρώπους μας και να φωτίζουμε μ' αυτήν τις καρδιές των παιδιών μας. Έτσι θα είμαστε κοντά στο Θεό και θα σωθούμε και σ' αυτή τη ζωή και στην αιωνιότητα, είτε γίνει τώρα η Δευτέρα Παρουσία είτε μετά από χίλια ή από εκατό χιλιάδες χρόνια.

Άλλωστε, ο Θεός (που βρίσκεται έξω από το χρόνο και είναι ο δημιουργός του χρόνου) αντιλαμβάνεται το δικό μας χρόνο εντελώς διαφορετικά. «Χίλια χρόνια για τον Κύριο είναι σαν μία μέρα» λέει ο απόστολος Πέτρος, στην Καινή Διαθήκη (Β' Πέτρου, 3, 8), αλλά και ο ποιητής του Ψαλμού 89 στην Παλαιά Διαθήκη.

Το πιο γνωστό και ίσως το πιο τρομακτικό σημάδι θα είναι η εμφάνιση του Αντίχριστου. Τι είναι ο Αντίχριστος;

Είναι «το Θηρίο», που αναφέρει η Αποκάλυψη αρχίζοντας από το κεφ. 13, δηλ. ένας παγκόσμιος σατανικός αυτοκράτορας, που θα πείσει την πλειοψηφία των ανθρώπων να τον λατρέψει, θα κάνει τρομερό διωγμό αίματος ενάντια σε όσους αρνηθούν τη λατρεία του, (κυρίως, φυσικά, στους χριστιανούς, που θα δηλώσουν ότι λατρεύουν μόνο τον Τριαδικό Θεό εν Χριστώ), και θα σφραγίσει τους πιστούς του στο μέτωπο ή στο δεξί χέρι με το όνομά του ή «τον αριθμό του», που θα είναι 666 (στην Αποκάλυψη το γράφει χξς κατά το αρχαίο ελληνικό σύστημα αρίθμησης).

Μήπως βρισκόμαστε πράγματι ένα βήμα πριν την εποχή του Αντίχριστου, (όπως έχει επικρατήσει να ονομάζεται το Θηρίο); Η ηλεκτρονική διακυβέρνηση, το ηλεκτρονικό χρήμα, οι κάρτες με τα τσιπάκια, μήπως είναι καλώδια, με τα οποία σκοτεινίει κύκλοι – υπηρέτες και πρόδρομοι του Θηρίου – δένουν γρήγορα πλέον τον καθένα μας για να μας κάνουν υπηκόους, δούλους και λάτρεις του δαιμονικού ψευτο-Χριστού τους; Φαίνεται ότι και οι άνθρωποι ακόμη σύντομα θα εξαναγκαστούμε να βάλουμε τσιπάκια στο σώμα μας. Μήπως αυτό είναι το χάραγμα (η σφραγίδα) του Θηρίου;

Μπορεί να, μπορεί να έρθει στο μέλλον άλλη εποχή, πιο ταιριαστή στην Αποκάλυψη, που δεν τη φανταζόμαστε, και να είναι εκείνη η εποχή του Θηρίου. Το σίγουρο είναι πως σε κάθε γενιά – και σήμερα – «πολλοί πλάνοι [=πνευματικοί απατεώνες] εμφανίστηκαν στον κόσμο... αυτός είναι ο πλάνος και ο αντίχριστος», όπως γράφει ο ίδιος ο συγγραφέας της Αποκάλυψης, άγιος Ιωάννης ο Ευαγγελιστής και μαθητής του Χριστού, (το αναφέρει στη Γ' επιστολή του, αλλά δεξ και το κεφ. 3 της Α' επιστολής του, που όλες βρίσκονται στην Καινή Διαθήκη, πριν την Αποκάλυψη).

Δεν είναι μυστικό πως τον κόσμο δεν τον κυβερνούν τα κράτη, αλλά οι οικονομικές αυτοκρατορίες, δηλ. οι πολυεθνικές εταιρίες και οι διεθνείς τράπεζες. Αλλά υπάρχουν και άλλες «αυτοκρατορίες», οικονομικές & πολιτικές φυσικά, αλλά και πνευματικές. Αυτοί οι κύκλοι υποδουλώνουν πνευματικά τον άνθρωπο, (όλη την ανθρωπότητα), του ρίχνουν το δόλωμα της καταναλωτικής αφθονίας, της δήθεν ευημερίας, της δήθεν αρμονίας, (που υποσυλλώνεται πλέον με γιόγκα και άλλα ινδουιστικά), και τελικά τον βυθίζουν σ' έναν ωκεανό απελπισίας, παρακμής και πόνου, επειδή είναι ένας ωκεανός ζωής απόλυτα μπουκωμένης από τεχνολογία, αλλά χωρίς Χριστό. Αυτός είναι ο κόσμος, όπως τον κατασκευάζουν εδώ και πολλά χρόνια οι αληθινοί «ηγέτες» του, που δεν είναι άνθρωποι του Θεού.

Απέναντι σ' αυτή την πνευματική και υλική σκλαβιά, η αντίσταση και η ελευθερία δε θα 'ρθει με πολιτική και κοινωνική αγανάκτηση και συγκεντρώσεις στις πλατείες, δε θα 'ρθει με διαμαρτυρίες, αγώνες και απαιτήσεις οικονομικής φύσεως, αλλά με πνευματικό αγώνα, προσευχή, ορθόδοξη πνευματική και σωματική άσκηση (=όλο και μεγαλύτερη απεξάρτηση από την ανάγκη για χρήμα και για κατανάλωση), με θεία Χάρη.

Οι ορθόδοξοι χριστιανοί και όχι οι κοινωνικοί και πολιτικοί αγωνιστές αντιστέκονται στο παγκόσμιο σκοτεινό, κυριολεκτικά δαιμονικό, σύστημα, που είναι και πολιτικό-οικονομικό, αλλά και βαθύτατα πνευματικό και αποσκοπεί όχι στην αφαίρεση των χρημάτων μας, (που το ίδιο μάς πρόσφερε σε αφθονία ξεγελώντας μας για να εγκαταλείψουμε το Χριστό και την Εκκλησία, την τιμή προς τους αγίους, τη θεία Μετάληψη, τη νηστεία, το αναμμένο καντήλι στο σπίτι, στα εικονίσματα και στην καρδιά μας), όχι στην κατάργηση των εργασιακών και κοινωνικών δικαιωμάτων μας (που κι αυτό το κάνει, για να μας δέσει πιο σφιχτά), αλλά στην υποδούλωση των ψυχών μας, στην απομάκρυνση απ' το Χριστό και στο ριζισμό μας, (αφού δε θα θυμόμαστε καν πια πώς πάνε στην Εκκλησία, πώς εξομολογούνται, πώς προσεύχονται ... και θα τα έχουμε όλ' αυτά απαξιώσει, απαξιώνοντας τους «παπάδες»), στην αγκαλιά του ψεύτικου δικού τους «θεού», του διαβόλου. Άλλωστε «όλες οι θρησκείες δεν είναι ίδιες», όπως παπαγαλίζουν και μας πιπιλίζουν τ' αφτιά και το μυαλό. Όχι, δεν είναι.

Δ) Όλοι οι άνθρωποι, όλων των θρησκειών, θα κριθούν από το μοναδικό αληθινό Θεό, τον Ιησού Χριστό, και θα ζήσουν αιώνια στον ίδιο, παράδεισο και στην ίδια κόλαση με τους χριστιανούς. Δε θα κριθούν οι πιστοί κάθε θρησκείας από κάποιους δικούς τους θεούς, γιατί στην πραγματικότητα δεν υπάρχουν άλλοι θεοί εκτός από ένα Θεό, την Αγία Τριάδα.

Πώς όμως θα κριθούν οι πιστοί των άλλων θρησκειών; Βλέπουμε ότι σε όλες τις θρησκείες υπάρχουν καλοί και ταπεινοί άνθρωποι. Όμως στις διάφορες θρησκείες, έξω από την Ορθοδοξία, υπάρχουν επίσης και διδασκαλίες που ανακατεύουν την αλήθεια και το ψέμα, καθώς επίσης και λατρείες σε, «θεούς» σκληρούς, επικίνδυνους και σκοτεινούς. Όλα αυτά σίγουρα επηρεάζουν τη σωτηρία των ανθρώπων. Επίσης, λείπουν από εκεί το βάπτισμα, η θεία Μετάληψη, η εξομολόγηση και όλα τα εφόδια που προσφέρει ο Χριστός μέσω της Εκκλησίας για να γίνει άγιος ο άνθρωπος.

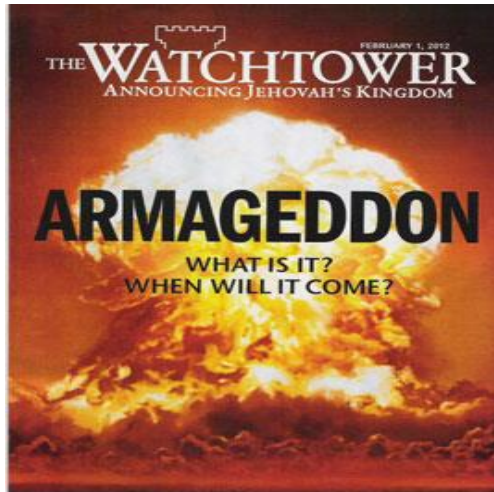
Έτσι, ο ίδιος ο Χριστός έδωσε εντολή στους μαθητές Του και κατ' επέκτασιν σε όλους μας να διαδίδουμε το μήνυμά Του σε όλους τους λαούς – να μιλάμε για το Χριστό και την Εκκλησία Του σε όλους τους ανθρώπους, για να σωθούν όσο το δυνατόν περισσότεροι (η εντολή αυτή υπάρχει στο τέλος του κατά Ματθαίον ευαγγελίου). Αυτό μόνο μπορούμε να ξέρουμε με σιγουριά. Επιθυμία και αγώνας μας είναι να σωθούν όλοι οι άνθρωποι.

Ε) Δεν πρέπει να μας βασανίζει η αγωνία για το πότε θα γίνει η Δευτέρα Παρουσία. Θα γίνει όταν έρθει η ώρα της, κατά την αλάνθαστη κρίση και σοφία του Θεού. Ό,τι κι αν κάνουμε, δεν πρόκειται να μάθουμε τη χρονολογία. Ο Κύριος αρνήθηκε να την αποκαλύψει ακόμη και στους ίδιους τους μαθητές Του (Ματθ. 24, 36).

Τόνισε όμως ότι -παρόλο που θα υπάρχουν σημάδια- η στιγμή εκείνη θα έρθει ενώ δεν την περιμένουμε και ότι πρέπει να είμαστε πάντα έτοιμοι.

Να επιστημόνουμε εδώ ότι ακόμη κι αν η Δευτέρα Παρουσία γίνει μετά από αιώνες, σίγουρα η δική μας προσωπική συνάντηση με το Θεό δε θ' αργήσει. Μετά από μικρό ή μεγάλο χρονικό διάστημα θα κοιμηθούμε – όχι για να ξυπνήσουμε το πρωί, αλλά για να ξυπνήσει η ψυχή μας στην πορεία προς τον

ουρανό! Τότε θα συναντήσουμε το Θεό, δηλαδή το Θεάνθρωπο Ιησού Χριστό, και πρέπει να είμαστε έτοιμοι. Αυτή είναι η προσωπική μας Δευτέρα Παρουσία και πρέπει, να έχουμε στο χέρι το εισιτήριο, δηλαδή την πίστη, την ταπείνωση και την αγάπη μας προς όλο τον κόσμο, ακόμη και προς τους εχθρούς μας, όπως μας ζήτησε και μας δίδαξε ο Χριστός.

Ε. Οι Μάρτυρες του Ιεχωβά και η Δευτέρα Παρουσία

1. Μεταξύ των «ψευδοχρίστων και ψευδοπροφητών» των νεωτέρων χρόνων εντάσσονται και οι λεγόμενοι «Μάρτυρες του Ιεχωβά», ευρύτερα γνωστοί ως «Χιλιαστές». Με τους οπαδούς της αιρέσεως αυτής δεν έχουμε τίποτε το κοινό στην πίστη. Ασχέτως εάν χρησιμοποιούν την Αγία Γραφή (και το ερώτημα είναι ποιά;), ασχέτως αν μεταχειρίζονται χριστιανική ορολογία, αν λένε ότι πιστεύουν στον Χριστό, αν επιδιώκουν (και στην Ελλάδα σχεδόν το έχουν επιτύχει) να καθιερώσουν με την εταιρεία τους τον τίτλο "Χριστιανοί Μάρτυρες του Ιεχωβά", τίποτε απ' όλα αυτά δεν ισχύει.

2. Η οργάνωση των "Μαρτύρων του Ιεχωβά" ή Χιλιαστών είναι μια πολυεθνική μετοχική εταιρεία, δηλαδή εμπορική επιχείρηση, με θρησκευτικο-ψευδοχριστιανικό προσωπείο, με έδρα το Μπρούκλιν της Ν. Υόρκης. Ιδρύθηκε το έτος 1884 από τον Κάρολο Ρώσσελ κυρίως με αμερικανούς μετόχους, οι οποίοι αποκτούσαν κάθε μετοχή με 10 δολάρια. Ξεκίνησε με τον τίτλο "Φυλλαδική Εταιρεία Σκοπιά της Σιών" και το έτος 1886 μετονομάστηκε σε «Βιβλική και Φυλλαδική Εταιρεία Σκοπιά», τίτλο που φέρει μέχρι σήμερα. Εχρησιμοποίησε και τον τίτλο «Σπουδασταί των Γραφών». Ο δεύτερος Πρόεδρος της, ο Ιωσήφ Ρόδερφορντ, την ανεκήρυξε σε θεοκρατία και έκτοτε θεωρεί τον εαυτό της εκπρόσωπο του Θεού στην γη.

3. Οι κυριότερες πλάνες των «Μαρτύρων του Ιεχωβά» είναι:

- α) Ο Θεός έχει ένα και μοναδικό όνομα, το όνομα Ιεχωβά.
- β) Η Αγία Τριάδα θεωρείται ως «διαβολική επινόηση».
- γ) Ο Ιησούς Χριστός είναι το πρώτο και τελειότερο κτίσμα.
- δ) Ο άνθρωπος δεν έχει ψυχή-πνεύμα.
- ε) Η Β' Παρουσία έγινε το 1914.
- στ) Το τέλος του κόσμου, ο Αρμαγεδδώνας έπρεπε ήδη να έχει συμβεί.
- ζ) Η "Θεία Κοινωνία" είναι μόνο για λίγους.

4. Απέναντι στην Ορθόδοξη Εκκλησία τηρούν εχθρική και απορριπτική στάση, διότι:

- α) Διαστρεβλώνουν και παραχαράσσουν το Ιερό Κείμενο της Αγίας Γραφής
- β) Απορρίπτουν συλλήβδην και πολεμούν όλα τα δόγματα της Ορθόδοξης Εκκλησίας μας.
- γ) Υβρίζουν την Εκκλησία, τους ναούς μας, τους κληρικούς και τα μοναστήρια μας.

5. Τηρούν εχθρική και απορριπτική στάση απέναντι στην πολιτεία και σε κάθε οργανωμένη κοινωνία, διότι χαρακτηρίζουν τα έθνη, τις κυβερνήσεις, τους οργανισμούς, τους στρατούς, τα δικαστήρια, τις αστυνομίες ως «στρατόπεδο του Σατανά» και **τους ταυτίζουν με το «θηρίον» της Αποκαλύψεως.** Επίσης απαγορεύουν την στράτευση και την μετάγγιση αίματος.

6. Προκειμένου να επιτύχουν τους προσηλυτιστικούς τους στόχους έχουν ιδρύσει ειδικές σχολές, στις οποίες εκπαιδεύουν εφ' όρου ζωής τα μέλη τους, προκειμένου να προσελκύσουν νέους οπαδούς. Στα μυστικά έντυπά τους περιλαμβάνονται όλες οι πρακτικές λεπτομέρειες της δράσεώς των. Τα κυριότερα περιοδικά, που κυκλοφορούν, για να διαδώσουν τις πλάνες των, είναι «Η Σκοπιά» και το «Ξύπνα».

7. Επειδή έχουμε να κάνουμε με ειδικά εκπαιδευμένους αιρετικούς, κατευθυνόμενους εις το να μας αποσπάσουν με επιτηδειότητα από την Εκκλησία, γι' αυτό θα πρέπει:

- α) Να μην ανοίγουμε διάλογο μαζί τους, εφ' όσον δεν γνωρίζουμε καλά την Αγία Γραφή.
- β) Να μην δεχόμαστε τα έντυπά τους.
- γ) Να τους απομακρύνουμε με ευγένεια και σταθερότητα.
- δ) Να απευθυνθούμε στους ποιμένες της ενορίας μας και στο Ειδικό Γραφείο επί των Αιρέσεων, στην περίπτωση, κατά την οποία κάποιο μέλος της οικογενείας μας έχει μπλεχτεί στα δίχτυα της αιρέσεως αυτής.
- ε) Να προσευχόμεθα για την σωτηρία τους.

8. Η Ορθόδοξη Εκκλησία μας, επί 2000 τώρα χρόνια κηρύττει αδιάκοπα και αναλλοίωτα το Ευαγγέλιο του Χριστού και αποδεικνύεται «στόλος και εδραίωμα της αληθείας» (Α΄ Τιμ. 3, 15). **Δεν εμφανίστηκε αυθαίρετα σε μεταγενέστερους χρόνους, όπως συμβαίνει με όλους τους αιρετικούς, αλλά, με εγγύηση την «Αποστολική Διαδοχή»** της αποτελεί την Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική Εκκλησία, την Κιβωτό της σωτηρίας. Σ' Αυτήν ας εμπιστευθούμε την πορεία της σωτηρίας μας, έχοντας υπόψιν μας την παραγγελία του Αποστόλου Παύλου «διδασχάις ποικίλαις και ξέναις μη παραφέρεσθε» (Εβρ. 13, 9) και σ' Αυτήν ας καλέσουμε να επιστρέψουν και οι πλανημένοι αδελφοί μας.

<http://www.agioritikovima.gr.php53-9.ord1-1.websitetestlink.com/mitropoleis/12947-ta-porimata-ti>

ΟΙ ΨΕΥΔΟΠΡΟΦΗΤΕΙΣ ΤΩΝ ΜΑΡΤΥΡΩΝ ΤΟΥ ΙΕΧΩΒΑ (ΑΡΧΙΜ. ΘΕΟΦΙΛΟΥ ΛΕΜΟΝΤΖΗ - Δρ.Θεολογίας Αρχιερατικού Επιτρόπου Καμπανίας)

Επί προεδρίας Ρώσσελ, το ευαγγέλιο της Σκοπιάς ήταν ότι το **1874 έγινε η Δευτέρα Παρουσία**, ενώ το **1878 ο «Ιεχωβά» με τον Χριστό ίδρυσαν τη Βασιλεία στους ουρανοί και αναστήθηκαν οι κεκοιμημένοι εν Ιησού**. Το **1914, με τον Αρμαγεδώνα** η εξουσία της «κυβέρνησης του Ιεχωβά» θα απλωνόταν σε ολόκληρη τη γη!!!. Ο Ρόδερφορτ, διάδοχος του Ρώσσελ, δίδασκε ότι το 1918 ο **Θεός θα καταστρέψει τις χριστιανικές εκκλησίες** και ότι οι **Αβραάμ, Ισαάκ και Ιακώβ θα ανασταίνονταν το 1925**. Μέχρι το 1925, δεχόταν όπως ο Ρώσσελ, την **εγκαθίδρυση της βασιλείας το 1878**, αλλά την 1-1-1925, τη μετέφερε στο **1914**, λέγοντας ότι θα επεκταθεί στη γη **αφού εκλείψει η γενεά των ανθρώπων που ζούσαν το 1914**. Ομοίως ο **καθαρισμός του ναού** και η ανάσταση μεταφέρθηκαν στο **1918**. Οι επισκέψεις των «μαρτύρων» στα σπίτια χώριζαν τα ερίφια από τα πρόβατα μέχρι τον **Αρμαγεδώνα τού... 1975**.

Βασικό δόγμα των μαρτύρων του Ιεχωβά είναι ότι το **1914 έγινε η «παρουσία του Κυρίου»** και «**η πλήρης εγκαθίδρυσις της Βασιλείας του Θεού**». Δηλαδή, έγινε, κατ' αυτούς, το πιο σημαντικό εσχατολογικό γεγονός, η Δευτέρα Παρουσία του Κυρίου, την οποία όμως δεν πήρε ειδηση ο κόσμος, ούτε είδε «**πας οφθαλμός**» (Αποκ. Α, 7), όπως ισχυρίζονται. Βεβαίως, η Αγία Γραφή μας διαβεβαιώνει ότι «**περί της ημέρας εκείνης και της ώρας ουδείς οίδεν**». Αυτό βέβαια οι εν λόγω αιρετικοί το παραβλέπουν.

Περίπου τα ίδια συνέβησαν και το 1975. Η εταιρία Σκοπιά είχε μία άλλη τρομακτική "προφητεία" για το 1975, με την οποία φοβέριζε για δεκάδες χρόνια τους δύστυχους οπαδούς της. Τότε, έλεγε, θα είχαν συμπληρωθεί τα «**6000 χρόνια της ανθρώπινης Ιστορίας από τη δημιουργία τον Αδάμ και της Εύας**», θα έχει «**παρέλθει η γενεά**» (δηλαδή θα είχαν πεθάνει όλοι όσοι είχαν δει τον Χριστό το 1914) και θα ελάμβανε χώρα η τρομερή «**μάχη τον Αρμαγεδώνα**», δηλαδή το τέλος του κόσμου. Και αυτοί, οι «**μάρτυρες του Ιεχωβά**», θα εκδήλωναν τότε τις «**θεοειδείς ιδιότητές**» τους που θα τους «**καταστήσουν ικανούς**», «**να πλύνουν τους πόδας των στο αίμα των εχθρών των**».

Σε συγκέντρωση στη Ριζούπολη το 1975, απεσταλμένοι της Σκοπιάς δήλωσαν ότι ποτέ δεν όρισαν ημερομηνίες!. Αργότερα κατηγορήθηκαν για τις ημερομηνίες οι αρθρογράφοι της Σκοπιάς. Προσπαθώντας να δικαιολογήσουν τα αδικαιολόγητα σφάλματά τους ισχυρίζονται στη Σκοπιά της 15-10-1995, ότι η **γενεά του 1914 σημαίνει την πονηρή και μοιχαλίδα γενεά που υπάρχει σε κάθε εποχή, ότι κανείς δεν ξέρει πότε θα γίνει η Δευτέρα Παρουσία και κανείς δεν πρέπει να ασχολείται με χρονολογίες!**

Από τα παραπάνω καταδεικνύεται η ψευδοπροφητεία της Σκοπιάς αλλά και η προσπάθειά της να πλανήσει εκ νέου τους οπαδούς της όταν έβλεπε ότι καταρρίπτονται οι δήθεν προφητείες τους. Καταδεικνύεται η δεινή θέση στην οποία έχει έρθει ενώπιον των οπαδών της τους οποίους παραπλανεί επί έναν και πλέον αιώνα με ανακρίβειες και ψεύδη. Είναι παρήγορο όμως το γεγονός ότι πολλοί οι οποίοι πλανήθησαν από τους μάρτυρες του Ιεχωβά έχοντας καλή προαίρεση ανανήπτουν, καταλαβαίνουν την απάτη της εταιρείας και εγκαταλείπουν την πλάνη.

http://www.egolpion.net/pseudoprofities_skopias.el.aspx

ΣΤ. Ολίγα περί του Αντιχρίστου (του Μητροπολίτου Γόρτυνος και Μεγαλουπόλεως κ. Ιερεμία)

– Έρ.: Στις μέρες μας βλέπουμε να πραγματοποιούνται πολλά σημεία της Άποκάλυψης' τί έχετε να πείτε γι' αυτό; Πλησιάζει ή δεύτερη παρουσία;

Άπ.: Κατά πρώτο έχουμε να ποῦμε ὅτι δὲν πρέπει νὰ εἶμαστε ἀδιάφοροι στὰ παρατηρούμενα σημεῖα τῶν καιρῶν. Ὁ Κύριος μᾶς λέει: «Υποκριτές, τὸ πρόσωπο τοῦ οὐρανοῦ ξέρετε νὰ τὸ διακρίνετε' τὰ σημεῖα τῶν καιρῶν δὲν

μπορείτε να τα διακρίνετε;» (Ματθ. 16, 3). Το ότι δέ, πραγματικά, βλέπουμε να εκπληρώνονται πολλά σημεία της Αποκάλυψης, αυτό πρέπει να μάς έμβάλλει σε άνησυχία και να κάνουμε επί τέλους άρχη για μετάνοια· γιατί τα σημεία αυτά σκοπό έχουν να μάς οδηγήσουν σε μετάνοια. Πρέπει όμως να προσέχουμε στην έρμηνεία της Αποκάλυψης.

Θά είναι λάθος να πούμε ότι έφτασε ή δεύτερη παρουσία του Χριστού, έπειδή βλέπουμε να εκπληρώνονται μερικά προγνωστικά της σημεία, όπως τα περιγράφει ή Αποκάλυψη. Τα σημεία αυτά σε κάποια ένταση και έκταση συμβαίνουν σε κάθε έποχή. Το βιβλίο της Αποκάλυψης πρέπει να το έρμηνεύουμε «κυκλικά». Δηλαδή: Σε μία έποχή συμβαίνουν τα γεγονότα της Αποκάλυψης κατά ένα μικρό κύκλο, κατά κάποια ένταση. Άλλα και σε άλλη έποχή θά συμβούν τα ίδια γεγονότα κατά μεγαλύτερο κύκλο, κατά μεγαλύτερη ένταση. Και τελικά, σε μία άλλη έποχή θά συμβούν τα γεγονότα αυτά, τα σημεία αυτά της Αποκάλυψης, κατά πολύ ίσχυρη ένταση, σε πολύ -πολύ ευρύτερο κύκλο, όπως είμαστε σίς παραμονές της δεύτερης παρουσίας του Χριστού.

Γιά παράδειγμα: Γράφει ή Αποκάλυψη, ως έσχατολογικό σημείο, ότι θά πικραθούν τα νερά (8,10-11). Σίς μέρες μας με το περίφημο γεγονός του Τσερνομπίλ είδαμε σε ένταση πραγματοποιούμενη την προφητεία αυτή. (Η λέξη **ΑΨΙΝΘΟΣ** που είναι ένα πικρό φυτό και κατά περίεργη σύμπτωση στην Ουκρανική γλώσσα ονομάζεται **ΤΣΕΡΝΟΜΠΙΛ!** Ετσι με τη λέξη ΑΨΙΝΘΟΣ μας δώθηκε συμβολικά ο ακριβής τόπος (Τσερνομπίλ – Ουκρανία) μιας έκρηξης που είχε σαν αποτέλεσμα πυρηνικό ατύχημα με συνέπεια τη μόλυνση των υδάτων και όχι μόνο)

Άλλα και σε πολύ προηγούμενα χρόνια είδαν οι άνθρωποι κατά μικρότερη όμως ένταση πραγματοποιούμενη πάλι την προφητεία αυτή. Θά ήταν, λοιπόν, πολύ λανθασμένο να έλεγαν τότε οι άνθρωποι ότι έρχεται ή δεύτερη παρουσία του Χριστού, έπειδή συνέβησαν μερικά προγνωστικά της σημεία, που γράφει ή Αποκάλυψη. Τα ίδια σημεία έπρόκειτο να συμβούν και άργότερα, όπως και συνέβησαν, γιατί ή Αποκάλυψη έρμηνεύεται «κυκλικά». Είνας όμως αλήθεια ότι σίς μέρες μας συμβαίνουν πολλά σημεία, που γράφει ή Αποκάλυψη, σε μεγαλύτερη ένταση από προηγούμενα χρόνια· και αυτό δεν πρέπει να μάς αφήνει αδιάφορους, άλλα πρέπει να μάς ζυπνήσει από την άδιαφορία μας και να μάς παρακινήσει σε μετάνοια.

– Έρ.: Τί είναι ο Αντίχριστος;

Άπ.: Ο Αντίχριστος θά είναι άνθρωπος κανονικός γεννημένος από πατέρα και μητέρα, μέσα στον όποιο όμως θά μπει ο διάβολος και θά τον κάνει όργανό του, το κατ' έξοχην όργανό του, για να πολεμήσει την Έκκλησία του Χριστού.

– Έρ.: Γιατί λέγεται «Αντίχριστος»;

Άπ.: Λέγεται έτσι γιατί είναι αντίθετος του Χριστού, άλλα και για τον άλλο λόγο, γιατί, για να παραπλανήσει πολλούς, θά πάρει έξωτερικά την μορφή του Χριστού. Θά φαίνεται ως καλός, ως άρνιο, ενώ θά είναι θηρίο στην καρδιά. Ακούστε τί λέγει γι' αυτόν σ' ένα στίχο ο απόστολος και ευαγγελιστής Ίωάννης: «Είδα ένα θηρίο να ανεβαίνει από την γη· είχε δύο κέρατα σαν άρνιου, άλλα μιλούσε σαν δράκος» (Άποκ. 13, 11). Έξωτερικά ο Αντίχριστος θά προσπαθεί να πάρει την μορφή άρνιου, γιατί ως Άρνιο παριστάνεται ο Χριστός μας (βλ. Άποκ. 14,1). – Ο Αντίχριστος, λοιπόν, θά προσπαθεί να μιμηθεί έξωτερικά τον Χριστό, για να παραπλανήσει πολλούς. Θαύματα έκανε ο Χριστός μας; Θαύματα θά παραχωρηθεί να κάνει και ο Αντίχριστος (βλ. Άποκ. 13, 13-15α). Σημείο έχει ο Χριστός, τον Τίμιο Σταυρό; Σημείο, «χάραγμα», όπως λέγεται (Άποκ. 13, 17), θά έχει και ο Αντίχριστος.

– Έρ.: Ποιό είναι το σημείο του Αντιχρίστου;

Άπ.: Είναι ο αριθμός των γραμμάτων χξς', 666 (βλ. Άποκ. 13, 18).

Έρ.: Τί σημαίνει το σημείο αυτό, ο αριθμός αυτός;

Άπ.: Το τριγράμματο χξς', που δίνει τον αριθμό 666,

έχει τα άκραία γράμματα χς' που παριστάνουν τον Χριστό. Ο Αντίχριστος έξωτερικά θά προσπαθεί να φαίνεται σαν Χριστός, όπως είπαμε. Στην καρδιά του όμως, στην πραγματικότητα, θά είναι ξ, όπως δηλώνει το μεσαίο γράμμα του τριγράμματος σημείου του. Το ξ είναι περιεργο γράμμα, δηλώνει τον ιδιότροπο χαρακτήρα, παριστάνει το φίδι. Έτσι θά είναι ο Αντίχριστος: Θά είναι «ξ», παρὰ το ότι θά φαίνεται «χς'». Θά έχει μέσα του τον καταραμένο όφι.

– Έρ.: Τί είναι ο αριθμός 666;

Άπ.: Υπήρχε συνήθεια στους Ίουδαίους και στους Έλληνες ένα όνομα να το εκφράζουν με τον αριθμό του. Βρισκόταν δε ο αριθμός ενός όνόματος με την πρόσθεση των αριθμών που αντιπροσωπεύουν τα γράμματα του όνόματος. Σχετικά με τον Αντίχριστο ή Αποκάλυψη δεν λέει το όνομά του, άλλα τον αριθμό του. Είναι δε ο αριθμός των γραμμάτων του σημείου του χξς'. Το χ είναι το 600. Το ξ το 60 και το ς' το 6. Όλο το τριγράμματο δίνει τον αριθμό 666. Τον αριθμό αυτό έδιδε το όνομα κάποιου προσώπου, Ρωμαίου αυτοκράτορα, διώκτου της Έκκλησίας, στα χρόνια που ο Ίωάννης έγραφε την Αποκάλυψη. Όπως λένε οι έρμηνευτές, ο Ίωάννης είχε ύποψη του τον αυτοκράτορα Νέρωνα. Η έκφραση «Καίσαρ Νέρων» γραφόμενη έβραϊκά δίνει τον αριθμό 666. Όπως περιγράφει ο Ίωάννης τον Αντίχριστο στο κεφ. 13 της Αποκάλυψης, ταιριάζει με το πρόσωπο του Νέρωνα. Σ' αυτόν, λοιπόν, ο Ίωάννης, ή σε άλλο σύγχρονό του πρόσωπο, εφαρμόζει τον αριθμό 666, γιατί το όνομά του έδινε αυτόν τον αριθμό. Άλλα ο αριθμός αυτός αρμόζει και σ' όλους τους προδρόμους του Αντιχρίστου, όλων των έποχών, κυρίως δε αρμόζει στον κυρίως Αντίχριστο, στον όποιο και εφαρμόζονται άκριβώς όλα όσα χαρακτηριστικά, λέει γι' αυτόν ο Ίωάννης στην Αποκάλυψή Του.

— Έρ.: Και όλοι οι πρόδρομοι του Αντιχρίστου, από τον Νέρωνα μέχρι τον κυρίως Αντίχριστο, θά έχουν τέτοιο όνομα, ώστε να δίνει τον αριθμό 666;

Άπ.: Αυτό άκριβώς το έρώτημα μάς κάνει να πούμε ότι ο αριθμός 666 εκφράζει κάτι βαθύτερο, τον γενικό χαρακτήρα του Αντιχρίστου και δεν δίνει άπλως το όνομά του· όπως και το τρίγραμμο χξς' εκφράζει τον

χαρακτήρα του Άντιχρίστου. – Ό αριθμός 666 πραγματικά είναι μυστηριώδης αριθμός. Αποτελείται από τρία 6· το τετράγωνο του 6 είναι 36· αν προσθέσουμε όλους τους αριθμούς από το 1 μέχρι το 36, λαβαίνουμε άθροισμα 666. Άλλος έρμήνευσε ότι το 666 είναι σύμβολο της άοριστίας, του χάους. Είναι και αυτό σύμβολο του Άντιχρίστου.
<http://www.sophia-ntrekou.gr/2013/09/deytera-paroysia-apokalypsi-omilia.html>

Ζ. Ένας ηρωικός άγιος που μας δείχνει ότι μπορούμε να νικήσουμε το κακό και τον διάβολο (του θεολόγου Λάμπρου Σκόντζου)

Στις 23 Φεβρουαρίου η Εκκλησία μας εορτάζει τη μνήμη του αγίου Πολυκάρπου επισκόπου Σμύρνης. Πρόκειται για σπουδαία προσωπικότητα της αρχαίας Εκκλησίας, ο οποίος ανήκει στην κατηγορία των Αποστολικών Πατέρων, δηλαδή των διαδόχων επισκόπων των αγίων Αποστόλων.

Γεννήθηκε το 80 μ. Χ. στη Μ. Ασία από τους ευσεβείς γονείς του Παγκράτιο και Θεοδώρα, οι οποίοι είχαν μαρτυρήσει για την πίστη τους στο Χριστό. Διατέλεσε μαθητής του αγίου Ιωάννου του Θεολόγου, ο οποίος πέρασε το μεγαλύτερο μέρος της ζωής του στη Μ. Ασία. Βαπτίστηκε μικρός και αφιέρωσε τη ζωή του στο Χριστό. Λίγο πριν το θάνατό του ο επίσκοπος Σμύρνης άγιος Βουκόλος, τον χειροτόνησε διάδοχό του, διότι έβλεπε στο πρόσωπό του την αρετή και την αγιότητά.

Η μακρά επισκοπική του διακονία σφραγίστηκε από την αγία βιωτή του και τη θέρμη του για την Εκκλησία. Ως πιστός μαθητής του αγίου Ιωάννου του Θεολόγου, αναδείχτηκε ένας μεγάλος θεολόγος της αρχαίας Εκκλησίας, ώστε η φήμη του έφτασε σε όλες τις τοπικές Εκκλησίες και ως τη μακρινή Ρώμη.

Ο άγιος Πολύκαρπος κλήθηκε να διαχειριστεί μια σοβαρή διαμάχη, η οποία είχε ξεσπάσει το 2^ο μ. Χ. αιώνα στην Εκκλησία, τον εορτασμό του Πάσχα. Όπως είναι γνωστό, τον χρόνο εορτασμού του Πάσχα καθόρισε η Α Οικουμενική Σύνοδος το 325. Μέχρι τότε οι τοπικές Εκκλησίες το εόρταζαν σύμφωνα με τη δική τους παράδοση. Οι Εκκλησίες της Μ. Ασίας το εόρταζαν στις 14 του εβραϊκού μήνα Νισάν. Οι Χριστιανοί της Δύσης το εόρταζαν μια οποιαδήποτε Κυριακή, μετά την εαρινή ισημερία. Το γεγονός αυτό προκάλεσε σοβαρή έριδα και απειλούσε με σχίσμα στη νεαρή Εκκλησία. Γι' αυτό ο άγιος Πολύκαρπος πήγε στη Ρώμη, όπου συζήτησε με τον επίσκοπο Ανίκητο. Με την αγιότητα και τη σοφία, που τον διέκρινε, διευθέτησε το ζήτημα και ειρήνευσε η Εκκλησία του Χριστού.

Ός ζηλωτής επίσκοπος κατόρθωσε να προσελκύσει στην Εκκλησία μέγα πλήθος ειδωλολατρών, και να μεταστρέψει πάμπολλους αιρετικούς, ιδίως από τις ομάδες των Γνωστικών, που ταλαιπωρούσαν την Εκκλησία της Ασίας το 2^ο αιώνα. Ιδιαίτερα αγωνίστηκε κατά της αιρέσεως του Μαρκίωνα, η οποία κυριαρχούσε στην περιοχή του. Σε κάποια συνάντησή τους τον ρώτησε ο αιρεσιάρχης αν τον γνωρίζει και ο άγιος Πολύκαρπος του απάντησε: σε γνωρίζω ως πρωτότοκο του σατανά!

Ο άγιος Πολύκαρπος συνδεόταν με βαθιά φιλία με τον άλλον μεγάλο αποστολικό πατέρα, τον άγιο Ιγνάτιο του Θεοφόρου, του οποίου υπήρξε συμμαθητής κοντά στον ευαγγελιστή Ιωάννη. Όταν ο άγιος Ιγνάτιος συνελήφθη και οδηγείτο στη Ρώμη να μαρτυρήσει, ο άγιος Πολύκαρπος κατέβαλε μεγάλες προσπάθειες να τον απελευθερώσει. Μάλιστα σώζεται και μια επιστολή του προς τους Χριστιανούς των Φιλιππών της Μακεδονίας, όπου τους επαινεί για την αγάπη και τη φιλοξενία που υπέδειξαν στον άγιο Ιγνάτιο, όταν δέσμιος πέρασε από την πόλη τους.

Οι φανατικοί ειδωλολάτρες της Μ. Ασίας βλέποντας την πίστη τους να μαραζώνει και την Εκκλησία του Χριστού να αυξάνεται με καταπληκτική ορμή, παρ' όλους τους σκληρούς διωγμούς Της, μισούσαν θανάσιμα τους Χριστιανούς. Τα αδίστακτα και σκοταδιστικά τους ιερατεία, τα οποία έβλεπαν να εγκαταλείπονται τα «ιερά» τους και οι δεισιδαίμονες τελετές τους, κήρυξαν τον πόλεμο κατά των Χριστιανών, διότι θίγονταν τα οικονομικά τους συμφέροντα. Παρουσιάζονταν στους ρωμαίους διοικητές και τους απάγγελαν απίστευτες συκοφαντίες, ώστε να σύρονται στα μαρτύρια και να οδηγούνται στο θάνατο χιλιάδες Χριστιανοί.

Ιερείς των ειδώλων συκοφάντησαν και τον άγιο Πολύκαρπο στον ανθύπατο Στάτιο Κοδράτο, ως υποκινητή ομάδας Χριστιανών από τη Φρυγία να αρνηθούν να θυσιάσουν στα είδωλα και να θανατωθούν. Οι πιστοί της Σμύρνης σκέφτηκαν να φυγαδεύσουν τον αγαπημένο τους επίσκοπο, αλλά εκείνος αρνήθηκε, λέγοντας πως ο θάνατός του θα δώσει νέα δύναμη στην Εκκλησία και τους Χριστιανούς.

Ο άγιος, γέρος όντας, συνελήφθη το 167 μ. Χ. και οδηγήθηκε μπροστά στον ρωμαίο ανθύπατο, ο οποίος τον διέταξε να αρνηθεί το Χριστό και να θυσιάσει στα είδωλα. Ο άγιος Πολύκαρπος με γαλήνιο και ήρεμο ύφος του απάντησε: «ογδόντα έξι ολόκληρα χρόνια υπηρετώ τον Κύριό μου Ιησού Χριστό, ο Όποιος με ευεργετεί, χωρίς να με προδώσει, εγώ γιατί να Τον προδώσω»; Οι ειδωλολάτρες δήμιοί του έτριζαν τα δόντια τους από θυμό και οργή

για το θάρρος και τον ηρωισμό του γέροντος επισκόπου. Ο φανατικός ανθύπατος έδωσε εντολή να τον ρίξουν στη φωτιά για να καεί ζωντανός για παραδειγματισμό. Αλλά ρίχνοντάς τον στο πυρακτωμένο καμίνι συνέβη το απροσδόκητο: οι φλόγες άλλαξαν πορεία, χωρίς να αγγίζουν και να καίνε το σώμα του Μάρτυρα! Τότε ένας από τους δημίους έβγαλε το ξίφος του και αποκεφάλισε τον άγιο! Οι Χριστιανοί της Σμύρνης συνέλεξαν τα τίμια λείψανα του Μάρτυρα επισκόπου τους και τα φύλαξαν ως «λίθων πολυτίμων πολυτιμότερα», σύμφωνα με το «Μαρτύριον του αγίου Πολυκάρπου», την εξιστόρηση του μαρτυρίου του, από άγνωστο συγγραφέα, ένα σπουδαιότατο πρωτοχριστιανικό κείμενο, το οποίο μας έχει διασωθεί.

Ο άγιος Πολύκαρπος επίσκοπος Σμύρνης, ο μεγάλος Αποστολικός Πατέρας, εκφράζει τη γνήσια αποστολική παράδοση της Εκκλησίας μας. Ταυτόχρονα λαμπρύνει, με το ηρωικό του Μαρτύριο, την χορεία των εκατομμυρίων πιστών, οι οποίοι επισφράγισαν με το αίμα τους την αληθινή πίστη και απέδειξαν με τον ηρωισμό τους, πως ο Χριστός μας, ο Ήλιος της Δικαιοσύνης, ήρθε στον κόσμο να διαλύσει τα μαύρα σκοτάδια του εφιαλτικού προχριστιανικού παρελθόντος και να χαρίσει τη σωτηρία σε όποιον θέλει να σωθεί!

http://aktines.blogspot.gr/2013/02/blog-post_2301.html

Η. Ο Άγιος Πορφύριος για την Δευτέρα Παρουσία (στον π. Αθανάσιο Σιμωνοπετρίτη)

Δεν ανησυχώ: Μια μέρα τον ρώτησα στο κελί του: «Γέροντα, πολύς λόγος γίνεται τελευταία για το 666, για την έλευση του αντιχρίστου, που πλησιάζει -μερικά μάλιστα ισχυρίζονται ότι ήδη ήλθε, για το ηλεκτρονικό χάραγμα του δεξιού χεριού ή του μετώπου, για τη σύγκρουση Χριστού και αντίχριστου και τη συντριβή του τελευταίου, για τη Δευτέρα Παρουσία του Κυρίου. Εσείς τι λέτε γι' αυτά;». Ο Γέροντας απάντησε: «Τι να πω; Εγώ δεν λέω ότι είδα την Παναγία, ότι θα γίνει πόλεμος και άλλα τέτοια. Ξέρω ότι θα έρθει ο αντίχριστος, ότι θα γίνει η Δευτέρα Παρουσία του Κυρίου, αλλά πότε δεν ξέρω. Αύριο; μετά χίλια χρόνια; δεν ξέρω. Όμως δεν ανησυχώ γι' αυτό. Διότι ξέρω ότι η ώρα του θανάτου είναι για τον καθένα η Δευτέρα Παρουσία του Κυρίου. Και η ώρα αυτή είναι πολύ κοντά».

<https://www.pemptousia.gr/2016/12/o-agios-porfirios-gia-to-666-ke-ton-antich/>

Νηστεία και λαιμαργία

Α. Ο τρόπος της νηστείας (Ματθ. στ' 14-21)

Εἶπεν ὁ Κύριος· ἐὰν ἀφήτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, ἀφήσει καὶ ὑμῖν ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος· ἐὰν δὲ μὴ ἀφήτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, οὐδὲ ὁ πατὴρ ὑμῶν ἀφήσει τὰ παραπτώματα ὑμῶν. Ὅταν δὲ νηστεύητε, μὴ γίνεσθε ὡσπερ οἱ ὑποκριταὶ σκυθρωποί· ἀφανίζουσι γὰρ τὰ πρόσωπα αὐτῶν ὅπως φανῶσι τοῖς ἀνθρώποις νηστεύοντες· ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι ἀπέχουσι τὸν μισθὸν αὐτῶν. σὺ δὲ νηστεύων ἀλειψαί σου τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ πρόσωπόν σου νίψαι, ὅπως μὴ φανῆς τοῖς ἀνθρώποις νηστεύων, ἀλλὰ τῷ πατρὶ σου τῷ ἐν τῷ κρυπτῷ, καὶ ὁ πατὴρ σου ὁ βλέπων ἐν τῷ κρυπτῷ ἀποδώσει σοι ἐν τῷ φανερῷ. Μὴ θησαυρίζετε ὑμῖν θησαυροὺς ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπου σὴς καὶ βρώσις ἀφανίζει, καὶ ὅπου κλέπται διορύσσουσι καὶ κλέπτουσι· θησαυρίζετε δὲ ὑμῖν θησαυροὺς ἐν οὐρανῷ, ὅπου οὔτε σὴς οὔτε βρώσις ἀφανίζει, καὶ ὅπου κλέπται οὐ διορύσσουσιν οὐδὲ κλέπτουσιν· ὅπου γὰρ ἔστιν ὁ θησαυρὸς ὑμῶν, ἐκεῖ ἔσται καὶ ἡ καρδιά ὑμῶν.

Ἀπόδοση σέ ἀπλή γλῶσσα

Εἶπε ὁ Κύριος· ἂν συγχωρήσετε τοὺς ἀνθρώπους γιὰ τὰ παραπτώματά τους, θὰ σᾶς συγχωρήσει κι ἐσᾶς ὁ οὐράνιος Πατέρας σας. Ἄν ὅμως δὲν συγχωρήσετε στοὺς ἀνθρώπους τὰ παραπτώματά τους, οὔτε κι ὁ Πατέρας σας θὰ συγχωρήσει τὰ δικά σας παραπτώματα. Ὅταν νηστεύετε, νὰ μὴ γίνεστε σκυθρωποί, ὅπως οἱ ὑποκριτές, ποὺ παραμορφώνουν τὴν ὄψη τους γιὰ νὰ δείξουν στοὺς ἀνθρώπους πὼς νηστεύουν. Σᾶς βεβαιώνω πὼς ἔτσι ἔχουν κίολας λάβει τὴν ἀνταμοιβή τους. Ἐσύ, ἀντίθετα, ὅταν νηστεύεις, περιποιήσου τὰ μαλλιά σου καὶ νίψε τὸ πρόσωπό σου, γιὰ νὰ μὴ φανεῖ στοὺς ἀνθρώπους ἡ νηστεία σου, ἀλλὰ στὸν Πατέρα σου, ποὺ βλέπει τίς κρυφές πράξεις· καὶ ὁ Πατέρας σου, ποὺ βλέπει τίς κρυφές πράξεις, θὰ σοῦ τὸ ἀνταποδώσει φανερά. Μὴ μαζεύετε θησαυροὺς πᾶνυ στὴ γῆ, ὅπου τοὺς ἀφανίζει ὁ σκόρος καὶ ἡ σκουριά, κι ὅπου οἱ κλέφτες κάνουν διαρρήξεις καὶ τοὺς κλέβουν. Ἀντίθετα, νὰ μαζεύετε θησαυροὺς στὸν οὐρανό, ὅπου δὲν τοὺς ἀφανίζουν οὔτε ὁ σκόρος οὔτε ἡ σκουριά, κι ὅπου οἱ κλέφτες δὲν κάνουν διαρρήξεις καὶ δὲν τοὺς κλέβουν. Γιατί ὅπου εἶναι ὁ θησαυρὸς σας ἐκεῖ θὰ εἶναι καὶ ἡ καρδιά σας.

Β. Ερμηνευτικά σχόλια

ἂν συγχωρεῖτε στους ἀνθρώπους τὰ παραπτώματά τους, θὰ συγχωρήσει καὶ σε σας ὁ πατέρας σας ὁ οὐράνιος: Ἡ Κυριακή τῆς Τυρινῆς εἶναι αὐτή στην ὁποία θυμόμαστε τὴν απομάκρυνση τῶν πρώτων ἀνθρώπων, τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς Εὐας, ἀπὸ τὸν Παράδεισο, ἐπειδὴ δὲν ἄκουσαν τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ, ἔφαγαν τὸν καρπὸ τοῦ δένδρου ποὺ δὲν ἤθελε ὁ Θεὸς νὰ φάνε καὶ αποφάσισαν νὰ γίνουν θεοὶ ἀπὸ μόνοι τους. Ἡ Εκκλησία μας υπενθυμίζει τὴν ἀνάγκη μέσα ἀπὸ τὴ νηστεία, μέσα δηλαδὴ ἀπὸ τὴν υπακοή στο θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ τὴ νίκη κατὰ τοῦ εαυτοῦ μας ποὺ τὰ θέλει ὅλα δικά του, νὰ ξαναβροῦμε τὸν Παράδεισο. Γι' αὐτὸ καὶ ὀρίζει νὰ διαβάσουμε ἕνα Ευαγγέλιο, στο ὁποῖο καλούμαστε νὰ δοῦμε ποιοὺς εἶναι ὁ ἀληθινὸς θησαυρὸς μας, ὁ εαυτὸς μας καὶ τὰ δικαιώματά μας ἢ ἡ ἀγάπη γιὰ τὸ Χριστό. Ἡ συγχώρεση εἶναι πολὺ σημαντικὴ γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου. Δηλώνει κατανόηση τῆς κατάστασης τοῦ συνανθρώπου μας καὶ ἀρνηση τῶν δικαιωμάτων μας, μέσα σε μιὰ κοινωνία ποὺ κάνει τὰ πάντα γιὰ νὰ τὰ διασφαλίσει. Συγχώρεση, βέβαια, δὲν σημαίνει διαγράψω ἀπὸ τὴ μνήμη μου τὸ κακὸ ποὺ μου ἔκανε κάποιος, σημαίνει ὅμως διαγράψω ἀπὸ τὴν καρδιά μου τὴν κακία ποὺ νιώθω ἀπέναντι στο πρόσωπο του, γιατί κι ἐκεῖνος, ὅπως κι ἐγώ, δὲν εἶναι Θεὸς γιὰ νὰ μὴν κάνει λάθη, εἶναι ὅμως πλάσμενος κατ' εἰκόνα Θεοῦ καὶ στο πρόσωπο του ἀντικρίζω τὸν ἴδιο τὸ Χριστό. Σε ἕνα κόσμῳ ποὺ φτιάχνει χιλιάδες νόμους γιὰ νὰ τιμωρήσει ἐκεῖνον ποὺ βλάπτει τοὺς ἄλλους, ὁ Χριστὸς μας ζητάει νὰ συγχωρέσουμε, γιατί μόνον ἔτσι θὰ συγχωρέσει κι ἐμᾶς ὁ Θεός. Ἀπὸ ἐμᾶς δηλαδὴ ἐξαρτάται ἂν θὰ συγχωρεθοῦν οἱ ἀμαρτίες μας, ἀπὸ τὴ δικὴ μας συγχωρητικότητα θὰ ἐξαρτηθεῖ καὶ ἡ συγχωρητικότητα τοῦ Θεοῦ ἀπέναντι μας.

ὅταν νηστεύετε νὰ μὴ γίνεστε περίλυποι ἂν τους υποκριτές: Ἡ νηστεία τῆς Ἁγίας Τεσσαρακοστῆς ἔχει γίνεῖ τὰ τελευταῖα χρόνια κάτι ἂν μὸδα. Τὰ περιοδικὰ δημοσιεύουν νέες νηστίσιμες συνταγές, οἱ διατροφολόγοι μιλοῦν γιὰ τὴν ἀποτοξινωτικὴ τῆς δράση, τὰ φαστφουντάδικα προσθέτουν στο μενού τοὺς σαρακοσιανά πιτάτα. Ἡ νηστεία ὅμως στὴν ὀρθόδοξη παράδοση εἶναι πολλὰ περισσότερα ἀπὸ αὐτά. Ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς νῆστεψε σαράντα μέρες καὶ σαράντα νύχτες καὶ μας ἔδωσε ὀδηγίες γιὰ τὴν τήρηση τῆς. Μας ζητάει νὰ μὴν γινόμαστε υποκριτές, δὲν νηστεύουμε οὔτε γιὰ τὰ μάτια τοῦ κόσμου, οὔτε γιὰ νὰ ζητήσουμε κάποια χάρη ἀπὸ τὸ Θεό. Ἡ νηστεία, ἡ ἀποφυγὴ δηλαδὴ κάποιων τροφῶν, δὲν καθαρίζει μόνο τὸ σῶμα μας ἀπὸ τίς τοξίνες, ἀλλὰ καὶ τὴν ψυχὴ μας ἀπὸ τίς βιοτικές μέριμνες. Για ἕνα διάστημα, ἀφήνουμε σε δευτέρη μοῖρα τίς βιολογικές μας ἀνάγκες καὶ βάζουμε ὡς

προτεραιότητα στην καθημερινότητα μας τη σχέση μας με το Θεό η οποία δυναμώνει μέσα από την προσευχή και τη συμμετοχή στη λειτουργική ζωή της εκκλησίας.

να μαζεύετε για τον εαυτό σας θησαυρούς στον ουρανό: Στην κοινωνία της υπερκατανάλωσης τα υλικά αγαθά έχουν την δύναμη να διαμορφώνουν προσωπικότητες, ιδέες, αντιλήψεις. Η οικονομική κρίση, όμως, που διανύουμε αυτή την περίοδο έρχεται να αποδείξει περίτρανα τα λόγια του Χριστού. Τα υλικά αγαθά όσο εύκολα αποκτώνται, τόσο εύκολα χάνονται. Η δύναμη τους είναι πρόσκαιρη και εύθραυστη με κίνδυνο να βρεθούμε από τη μια στιγμή στην άλλη χωρίς τίποτα. Ο Χριστός μας προτείνει να επενδύσουμε στους θησαυρούς του ουρανού, στις πνευματικές αρετές που από το κατ' εικόνα μας ανεβάζουν στο καθ' ομοίωση, από τα πάθη της ανθρώπινης φύσης στην τελειότητα της αγιότητας. Οι πνευματικές αρετές, η πίστη, η ελπίδα, η μετάνοια, η ταπεινοφροσύνη και κυρίως η αγάπη απαιτούν συνεχή αγώνα με τα πάθη και τις αδυναμίες μας, οδηγούν όμως εκείνον που της κατέχει στην αγκαλιά του Χριστού.

όπου είναι ο θησαυρός σας, εκεί και η καρδιά σας: αυτός είναι από τους πιο όμορφους λόγους του Χριστού. Αν ο θησαυρός μας είναι ο Χριστός, η αγάπη, η συγχώρεση, τότε εκεί βρίσκεται και η καρδιά μας. Αν ο θησαυρός βρίσκεται στα υλικά αγαθά, στη δόξα και στον εαυτό μας, τότε εκεί είναι και η καρδιά μας. Μόνο που τότε βρισκόμαστε μακριά από το Χριστό. Έτσι και η περίοδος της Μεγάλης Τεσσαρακοστής, στην οποία μας βάζει η Εκκλησία, είναι μία περίοδος στην οποία καλούμαστε να ξαναδούμε πού είναι ο θησαυρός μας. Αν είναι στο φαγητό, στην κακία για τον άλλο, στον εαυτό μας, στο να συζητάμε με κακότητα για όσους μας έχουν στεναχωρήσει, στην τηλεόραση, στη ζωή μας χωρίς Θεό τότε όσο και να θέλουμε δεν μπορούμε να νηστέψουμε αληθινά. Αν ο θησαυρός μας βρίσκεται στη σχέση με το Θεό και στην αγάπη, τότε η νηστεία μας δείχνει πώς μπορούμε να προχωρήσουμε αληθινά σ' αυτό που θέλει ο Θεός. Μπορεί να είναι δύσκολος αυτός ο δρόμος. Όταν όμως ζούμε τη ζωή της Εκκλησίας και του Χριστού, τότε Εκείνος θα μας βοηθήσει να τον ακολουθήσουμε. Ας νηστέψουμε λοιπόν όσο μπορούμε, είτε από φαγητό, είτε από τηλεόραση, είτε από κακία, είτε από το να σκεφτόμαστε μόνο τον εαυτό μας και με προσευχή και αγάπη να κάνουμε το Χριστό το θησαυρό της καρδιάς μας.

Γ. Σε τι μας χρειάζεται η νηστεία:

⇒ Ο κόσμος μας έχει ως μία από τις προτεραιότητές του το φαγητό. Βλέπουμε πόσοι διαγωνισμοί μαγειρικής γίνονται στα κανάλια της τηλεόρασης, πόσες συνταγές κυκλοφορούν, πόσα περιοδικά υπάρχουν μόνο και μόνο για να μας κάνουν να αποκτήσουμε μία κουλτούρα φαγητού. Αυτή η κουλτούρα όμως υπερτονίζει την αξία της τροφής και συχνά μας ρίχνει στην λαιμαργία. μας κάνει δηλαδή τόσο εξαρτημένους από την τροφή, ώστε όχι απλώς να τρώμε, αλλά και να λειτουργούμε με υπερβολή. Να τρώμε μέχρι κορεσμού, σκασμού, όπως λέει ο λαός και να έχουμε τον νου μας συνεχώς στο φαγητό. Ο λαιμαργός άνθρωπος έχει μεταφέρει το κέντρο της ζωής του στην κοιλιά του και στην ανάγκη να απολαμβάνει το φαγητό και όσο το δυνατόν περισσότερο. Ο λαιμαργός άνθρωπος έχει χάσει το μέτρο στη ζωή του. Γι' αυτό και η νηστεία ουσιαστικά αποτελεί ένα αντίδοτο στην λαιμαργία. το θέμα δεν είναι μόνο η δίαιτα, η ανάγκη δηλαδή να ακολουθούμε το φυσιολογικό σωματικό ας βάρος. Το θέμα είναι να μην εξαρτόμαστε από την τροφή ως την μοναδική απόλαυση της ζωής μας και να μην καθιστούμε τον εαυτό μας δούλο της κοιλιάς, της γαστρός μας.

⇒ Με τη νηστεία κάνουμε ακόμη υπακοή στο θέλημα του Θεού και μιμούμαστε τον Χριστό, ο οποίος επί σαράντα ημέρες δεν έφαγε τίποτα στην έρημο του Ιορδάνη, αμέσως μετά την βάπτισή. Δεν χρειάζεται τέτοια ασηψία. Χρειάζεται όμως επίγνωση ότι μέσα από τη νηστεία κατεβάζουμε λίγο τους ρυθμούς μετοχής μας στον πολιτισμό και τα αγαθά του και τον τρόπο ζωής που αυτός μας προτείνει. Ελαττώνουμε την διασκέδαση. Την τηλεόραση. Τον υπολογιστή. Το κινητό. Μπορούμε να χαρούμε περισσότερο την επικοινωνία μεταξύ μας. Να διαβάσουμε. Να προσευχηθούμε. Να συμμετάσχουμε σε ακολουθίες ξεχωριστές όπως είναι η προηγουμένη θεία λειτουργία κάθε Τετάρτη βράδυ, η ακολουθία των Χαιρετισμών στην Υπεραγία Θεοτόκο το απόγευμα της Παρασκευής, η Θεία Λειτουργία του Μεγάλου Βασιλείου το πρωί της Κυριακής. Δηλαδή μπορούμε να συνδυάσουμε την νηστεία με την θεία κοινωνία και την προσευχή, όπως επίσης και να εξομολογούμε τις αμαρτίες μας. Να έρθουμε δηλαδή πιο κοντά στον Χριστό. Να χαρούμε την πίστη και την αγάπη. Να είμαστε πιο ελεήμονες. Να μην είμαστε υποκριτές, όπως μας προτρέπει ο Κύριός μας. Κι αν ακόμη από το σπίτι μας δεν έχουμε τη δυνατότητα να νηστέψουμε, μπορούμε να βάλουμε ένα εσωτερικό καμπανάκι στον εαυτό μας και τον νου μας και να λαιμαργούμε λιγότερο. Τουλάχιστον την Τετάρτη και την Παρασκευή να αποφεύγουμε τα αρτύσιμα φαγητά. Και να περιορίζουμε την κατάκριση της γλώσσας μας. Αυτός ο δρόμος της νηστείας μας απελευθερώνει από την δουλεία στην γαστέρα και μας οδηγεί σε μία οδό ελευθερίας των καρδιών μας.

⇒ Η Εκκλησία μας καλεί μέσα από την νηστεία να αλλάξουμε ζωή. Αυτό στο σώμα μας έχει θετικές επιδράσεις, διότι μέσα από την νηστεία μπορούμε να ελέγξουμε το βάρος μας. Κυρίως όμως μάς βάζει σε μία διεργασία πνευματική. Να σκεφτούμε ότι δεν είναι όλα τροφή, επιβίωση, κατανάλωση, τρόπος του σύγχρονου πολιτισμού, αλλά μπορούμε να δούμε λίγο καλύτερα τον εαυτό μας, τα σωστά μας, τα λάθη μας, ό,τι μας χωρίζει από τον Θεό και τον συνάνθρωπο, πώς μπορούμε να αγαπήσουμε και να συγχωρήσουμε. Είναι ένας δρόμος όμορφος και μοναδικός. Ας τον ακολουθήσουμε όσο μπορούμε.

Δ. Η λαιμαργία στη ζωή μας (της Βασιλικής Νεστορή, διατροφολόγου- διαιτολόγου)

Τι είναι η λαιμαργία; Η λαιμαργία είναι μια εγκεφαλική περισσότερο διαδικασία που σχετίζεται με την ψυχική μας διάθεση, κατά την οποία αισθανόμαστε ότι χρειαζόμαστε τροφή και ιδίως γλυκιά τροφή, άμεσα, ενώ δεν είμαστε σε θέση να επικεντρωθούμε σε οτιδήποτε άλλο εκτός από το αντικείμενο του στιγμιαίου πόθου μας, την τροφή. Αμέσως μετά την λήψη της ακολουθεί ευχαρίστηση που συνήθως δεν διαρκεί πολύ, ενώ είναι πολύ πιθανόν να βιώνουμε παράλληλα και αισθήματα ενοχής ή θλίψης για την αδυναμία μας να συγκρατηθούμε. Παρόλα αυτά η λαιμαργία μπορεί να έχει και βιολογική βάση, να σχετίζεται δηλαδή με την πείνα ή ακόμα και με την δίψα, να πυροδοτείται από την υπογλυκαιμία ή από ορμονικούς παράγοντες που αυξάνουν την όρεξη.

Μπορούμε να σταματήσουμε την λαιμαργία; Ξεκινώντας την μάχη με την λαιμαργία, είναι πολύ σημαντικό να μάθουμε να ξεχωρίσουμε και να αναγνωρίσουμε πότε η διάθεση μας για λήψη τροφής σχετίζεται με την αυτήν και πότε με την πραγματική πείνα. Αυτό προϋποθέτει μια σειρά σκέψεων που μπορούμε να κάνουμε, ξεκινώντας από 3 απλές ερωτήσεις προς τον εαυτό μας, πριν την λήψη τροφής :

3 ερωτήσεις προς τον εαυτό μας :

1. Πεινάω πραγματικά;

Τις περισσότερες φορές καταναλώνουμε τροφές όχι όταν πεινάμε πραγματικά, αλλά στην θέα ή την σκέψη και μόνο της τροφής. Μια οσμή, μια εικόνα στην τηλεόραση ή ακόμα και μια διαφήμιση ενός νέου προϊόντος, είναι αρκετά για να «μπερδευτούμε» και να οδηγηθούμε στην κατανάλωση τροφής. Από την άλλη πλευρά, αν είμαστε νηστικοί για πολλές ώρες, η πραγματική πείνα μπορεί να μας οδηγήσει σε λαίμαργες επιλογές. Είναι προτιμότερο λοιπόν να φάμε ένα κανονικό γεύμα εάν πεινάμε, πάρα ένα σνακ ή γλυκό. Ρωτήστε λοιπόν τον εαυτό σας και βαθμολογήστε την πείνα σας από το 1-10. Αν όντως είστε πραγματικά πεινασμένοι, φροντίστε να καταναλώσετε ένα κανονικό γεύμα, παρά ένα σνακ. Την επόμενη φορά που θα δείτε ένα γλυκό και θα αισθανθείτε μια λαχτάρα για 'αυτό, ρωτήστε τον εαυτό σας αν είστε πραγματικά πεινασμένοι.

2. Τι πραγματικά νιώθω;

Να είστε ενήμεροι για τα συναισθήματά σας πριν το ρίξετε στο φαγητό. Μερικές φορές μπορεί να αισθάνεστε ότι η κατανάλωση τροφής θα λύσει το πρόβλημα αν είστε κουρασμένοι, θλιμμένοι ή απογοητευμένοι, αλλά αυτό φυσικά δεν είναι αλήθεια. Θα πρέπει να ξέρετε ότι αυτά τα συναισθήματα επηρεάζουν άμεσα τις διατροφικές σας επιλογές και συνήθειες, ενώ οδηγούν συχνά σε λαιμαργικά επεισόδια. Πριν λοιπόν καταναλώσετε κάτι, σκεφτείτε το συναίσθημα που σας κατακλύζει και αναζητήστε την λύση στην πραγματική πηγή της και όχι στο φαγητό.

3. Νιώθω πλήξη;

Η λαιμαργία και η πλήξη πάνε χέρι-χέρι. Ο πόθος σας για φαγητό είναι υψηλότερος όταν έχετε περισσότερο ελεύθερο χρόνο να σπαταλήσετε. Πολλοί άνθρωποι μαγειρεύουν από χόμπι και καταναλώνουν ταυτόχρονα σημαντικές ποσότητες τροφής για να «σκοτώσουν» την ώρα τους. Ένας καλός τρόπος για την καταπολέμηση αυτού του τύπου λαιμαργίας, είναι να κρατήσετε τον εαυτό σας απασχολημένο. Με την απασχόληση, το μυαλό ξεφεύγει από το φαγητό και δουλεύει προς άλλες κατευθύνσεις γλυτώνοντας μας από περιττές θερμίδες. Πριν λοιπόν καταναλώσετε κάτι αναρωτηθείτε αν ο λόγος που σας ωθεί εκεί είναι η πλήξη και αντί αυτού, προσπαθήστε να κάνετε μια βόλτα ή απασχοληθείτε αλλού.

Δοκιμάστε λοιπόν να γνωρίσετε τον εαυτό σας καλύτερα και φυσικά όταν θέλετε να πάρετε μια ειλικρινή και ουσιαστική απάντηση από εκείνον, αρκεί να τον ρωτήσετε.

<http://www.diaitologia.gr/lemargia/>

Ε. Η λαιμαργία ως «θανάσιμο αμάρτημα» (της ψυχολόγου Στέλλας Καρατά)

Η λαιμαργία είναι το επόμενο "θανάσιμο αμάρτημα" με το οποίο θα ασχοληθώ. Η λαιμαργία αναφέρεται σε υπερβολική κατανάλωση κυρίως φαγητού αλλά σε κάποιες περιπτώσεις και ποτού. Παρόλο που και εγώ η ίδια παλαιότερα θεωρούσα πως αυτό το χαρακτηριστικό είναι απλά θέμα κακού χαρακτήρα, οι ψυχολόγοι αποκαλύπτουν πως τα πράγματα δεν είναι και τόσο απλά.

Αν κάποιος με ρωτούσε πριν από λίγα χρόνια θα έλεγα πως πραγματικά δεν μπορώ να καταλάβω τους λαίμαργους ανθρώπους, αυτούς που βρίσκουν τόσο ελκυστικό ένα πιάτο φαγητό και μπορούν να ξαναφάνε παρόλο που δεν έχει περάσει και πολλή ώρα από το τελευταίο τους γεύμα. Για μένα πάντα το φαγητό είναι η ικανοποίηση απλά μίας ανάγκης, χωρίς να λέω όχι σε ένα ελκυστικό πιάτο ακόμη και τις βραδινές ώρες, αλλά έχοντας πάντα στο πίσω μέρος του μυαλού μου ότι ο άνθρωπος πρέπει να τρώει για να ζήσει και όχι να ζει για να τρώει.

Για κάποιους όμως ανθρώπους τα πράγματα δεν είναι τόσο απλά και η λαιμαργία δεν είναι πάντα κάτι που τους ευχαριστεί να βιώνουν καθώς το φαγητό σχετίζεται με ατομικές, γνωστικές, αναπτυξιακές και βιολογικές

μεταβλητές που πρέπει να ληφθούν σοβαρά υπόψη. Επιπλέον, η λαιμαργία δεν πρέπει σε καμία περίπτωση να συγχέεται με την παχυσαρκία, τουλάχιστον όχι σε όλες τις περιπτώσεις.

Οι συναισθηματικές μεταπτώσεις, η μοναξιά και η ανασφάλεια μπορεί να οδηγήσουν σε επεισόδια υπερφαγίας τα οποία τοποθετούν το άτομο σε ένα φαύλο κύκλο ενοχών, ξεσπάσματος, ενοχών κ.ο.κ. Ακόμη, σε κάποιες περιπτώσεις σημασία παίζουν και τα γονίδια αλλά και το φιλικό και οικογενειακό περιβάλλον. Έρευνα που πραγματοποιήθηκε στο πανεπιστήμιο του Χάρβαρντ κατέδειξε πως κατά τη διάρκεια της έρευνας το 57% των συμμετεχόντων που είχαν στο στενό τους φιλικό περιβάλλον ένα άτομο το οποίο έγινε παχύσαρκο σε διάστημα 2 ετών, όχι μόνο είχαν σημαντική αύξηση στο βάρος τους αλλά είχαν και περισσότερες πιθανότητες να γίνουν παχύσαρκοι στο μέλλον. Συμπερασματικά, και το κοινωνικό μας περιβάλλον παίζει καθοριστικό ρόλο και στις δικές μας διατροφικές συνήθειες αλλά και στο πόσο λαιμαργοί μπορεί να γίνουμε αν συνεχώς επηρεαζόμαστε από αντίστοιχες συμπεριφορές του περιβάλλοντός μας.

Προφανώς, η επιρροή της οικογένειας είναι πολύ μεγαλύτερη και αυτό φαίνεται τριγύρω μας σε πολλές περιπτώσεις παιδιών που αφομοιώνουν και τις κακές συνήθειες των γονιών τους συμπεριλαμβανομένης και της λαιμαργίας. Δυστυχώς η δική μας Πρόνοια είναι ακόμη σε πολύ πρωτόγονο στάδιο για να κοιτάξει και τέτοιες υποθέσεις αλλά δεν θα ξεχάσω ποτέ μία υπόθεση στη Μ. Βρετανία που οι αρχές πήραν την επιμέλεια του παιδιού από τη μητέρα η οποία όντας η ίδια παχύσαρκη είχε κάνει και το γιο της παχύσαρκο με αποτέλεσμα να έχει προβλήματα με την καρδιά του και τη χοληστερίνη του από την ηλικία των 8 ετών! Οι γονείς πρέπει να είναι πολύ προσεκτικοί στα πρότυπα που δίνουν στα παιδιά τους και πολύ περισσότερο στο πρόγραμμα διατροφής τους που ουσιαστικά αυτοί ρυθμίζουν και μπορούν να ελέγξουν.

Συμπερασματικά, η λαιμαργία είναι ένα από τα επτά θανάσιμα αμαρτήματα και δυστυχώς μπορεί να είναι και ένα από τα λίγα εξ' αυτών που μπορεί να έχει κυριολεκτική σημασία καθώς η λαιμαργία μπορεί να οδηγήσει σε διατροφικές διαταραχές και προβλήματα υγείας που επηρεάζουν αρνητικά όχι μόνο τη σωματική υγεία του ατόμου, αλλά και την ψυχική και να υποβαθμίσει σημαντικά την ποιότητα ζωής του. Θυμηθείτε, μέτρον άριστον και αν δούμε σημαντικές αλλαγές στις διατροφικές μας συνήθειες πρέπει να αναγνωρίσουμε το καμπανάκι που ο ίδιος ο οργανισμός μας χτυπάει ότι κάτι δεν πηγαίνει καλά για να αντιμετωπίσουμε το πρόβλημα πριν δημιουργηθούν άλλα μεγαλύτερα!

Η αδικία του κόσμου άλλωστε και οι αντιθέσεις που υπάρχουν με κάνουν να απορώ πώς γίνεται από τη μία πλευρά του κόσμου οι άνθρωποι να πεθαίνουν από τη λαιμαργία ενώ την ίδια στιγμή στην άλλη πλευρά άλλοι να πεθαίνουν από πείνα...Τουλάχιστον αυτοί που έχουν να αντιμετωπίσουν τη λαιμαργία έχουν περισσότερες πιθανότητες επιτυχίας από αυτούς που έχουν να αντιμετωπίσουν την πείνα.

<http://apsychologist.blogspot.gr/2011/03/7-6.html>

ΣΤ. Νέοι και Σαρακοστή (π. Θ.Μ.)

Συνδεδεμένη με τη νηστεία και με έκβασή της την Μεγάλη Εβδομάδα και το Πάσχα, η Σαρακοστή είναι μία συνήθεια που έρχεται από το παρελθόν. Πολλοί νέοι σήμερα νηστεύουν, ακολουθώντας την οικογένειά τους, επιλέγοντας έναν εναλλακτικό τρόπο διατροφής ή επειδή αισθάνονται ότι η νηστεία είναι ένας απόηχος της ανάγκης για Θεό και νόημα ζωής. Άλλοι πάλι εκκλησιάζονται, ιδίως κατά τους Χαιρετισμούς ή τις Κυριακές της Σαρακοστής. Σχεδόν όλοι όμως συνεχίζουν τον τρόπο ζωής τους, χωρίς να συνειδητοποιούν στον λογισμό και στον προβληματισμό τους ότι Σαρακοστή σημαίνει αλλιώςτική πορεία ζωής.

Η οικογένεια, εφόσον έχει πνευματικά βιώματα και νιώθει την ανάγκη μεταλαμπάδευσής τους, μπορεί να δώσει στα παιδιά και τους νέους αφετηρίες σαρακοσιανών εμπειριών. Λιγότερη τηλεόραση και υπολογιστής. Επιμέλεια στην προσευχή. Συζήτηση για το νόημα του κόσμου και της ζωής. Ο Χριστός ως βάση για τη διαχείριση των περιστάσεων, των ανθρώπων, των σχέσεων. Και τη ίδια στιγμή εργασία με τον εαυτό μας. Αίσθηση ότι ο χρόνος της νηστείας δεν είναι μόνο διατροφική αλλαγή, αλλά απόφαση για περισσότερη αγάπη. Για συγχώρεση και ανοχή. Για θέαση του κόσμου μέσα από τη θέση του πλησίον. Αντίσταση στο ήθος ενός πολιτισμού που επιμένει ατομοκεντρικά. Σύνδεση με την εκκλησιαστική κοινότητα μέσω της λατρείας και των εορτών. Μετάνοια για τα μικρότερα ή μεγαλύτερα λάθη.

Και βέβαια χαρά. Αυτή που είναι το τελικό νόημα της Σαρακοστής, όπως και κάθε λειτουργικής περιόδου της ζωής της Εκκλησίας. Δεν είναι καταπίεση η νηστεία, η προσευχή, ο συχνότερος εκκλησιασμός, η συναίσθηση ότι δεν είμαστε τέλειοι, ότι ο κόσμος δεν υπάρχει για να προβάλλουμε τον εαυτό μας αλλά για να αγαπούμε, δηλαδή για να βγαίνουμε από αυτόν. Και η έξοδος δίνει χαρά. Κάποτε φανερή, κάποτε μουσική. Σκοπός της είναι η συνάντηση με τον Χριστό. Η θέα Του στο πρόσωπο του άλλου. Η μεταμόρφωση της καρδιάς. Ότι δίνει αληθινό νόημα στη ζωή μας και μας κάνει να μη νικιόμαστε από την έπαρση και το δικαίωμα της κατανάλωσης των πάντων, από την υιοθέτηση του μοιραίου «όλα επιτρέπονται». Και είναι χαρά να μην αισθανόμαστε μόνοι, ακόμη κι αν για τους πολλούς αυτός ο τρόπος είναι κατεξοχήν μοναχικός. Κάποτε παρωχημένος. Η χαρά όμως δε νικιέται από το παρόν, αλλά το αγιάζει και το μεταμορφώνει. Και μας μαζί του.

Η Εκκλησία καλεί ιδιαίτερα τους νέους να δουν πίσω από τις λέξεις των ύμνων, πίσω από το λιτό φως των ιερών ακολουθιών, τα πένθιμα άμφια την προτροπή για μετάνοια, για απελευθέρωση από έναν κόσμο που φωνάζει. Που θεοποιεί εαυτό και πάθη. Που δεν ξέρει να ακούει. Και ο νέος, αυτός δηλαδή που ζητά αυθεντικότητα και αγάπη, μπορεί να βρει στον χρόνο της Σαρακοστής και στον τρόπο της Εκκλησίας τη χαραμάδα από την οποία το φως της πίστης θα περάσει, θα αλλάξει την καρδιά και θα κάνει τον άνθρωπο να μοιάσει του Θεού. Εκείνου που από αγάπη θα σταυρωθεί και θα αναστηθεί. Για να δώσει αιωνιότητα στη χαρά που τόσο μας λείπει και που ο κόσμος την υποκαθιστά με τις ψευδαισθήσεις του.

<http://wp.ipaideia.gr/endiiferouses-eidiseis/i-sarakosti-kai-oi-neoi>

Ζ. Η αλάδωτη νηστεία

Ένας νέος επισκέφτηκε τον πνευματικό του προβληματισμένος σχετικά με την αλάδωτη νηστεία.

Νέος: Γέροντα μήπως η αλάδωτη νηστεία είναι λίγο παρατραβηγμένη για τους λαϊκούς;;; Εντάξει να νηστέψω από γαλακτοκομικά κρέας κλπ. αλλά το λάδι πολύ πάει... δεν το καταλαβαίνω. Μήπως τα αλάδωτα είναι για τους ευσεβιστές... αυτούς που προσπαθούν να κάνουν όλα τα τυπικά της εκκλησίας μόνο και μόνο για την έξωθεν μαρτυρία – για το τι θα πει ο κόσμος. Τα πρέπει και δεν πρέπει της εκκλησίας;;;

Γέρων: Παιδί μου δίκαιο έχεις. Πολλές φορές οι άνθρωποι πέφτουν στην παγίδα του πονηρού και κάνουν τυπικά κάποιες εξωτερικές προσπάθειες για να δείχνουν ότι είναι αυτό που λέμε «καλοί Χριστιανοί». Αλλά παιδί μου άλλο «καλός Χριστιανός» και άλλο «αγαπητό τέκνο του Υψίστου». Τα «αγαπητά τέκνα» είναι αυτοί που ό,τι κάνουν το κάνουν για να ευαρεστούν τον Θεό και όχι για να δημιουργούν εντυπώσεις στους ανθρώπους. Έτσι και η αλάδωτη νηστεία όταν γίνεται σαν μια ελάχιστη προσφορά αγάπης μέσω της σχετικής μας κακοπάθειας-στέρξης, τότε είναι ευάρεστη στον Θεό και αποτελεί μια μορφή άσκησης. Όταν όμως γίνεται εγωιστικά και με κίνητρο την αυτοπροβολή τότε είναι άχρηστη αλλά και επιβλαβής. Θέλει πολύ προσοχή γιατί αυτά είναι λεπτά θέματα.

Νέος: Γέροντα και πώς καταλαβαίνει κανείς αν το κάνει για τον Θεό ή για τους ανθρώπους;;; Μερικές φορές είναι δυσδιάκριτο και ενώ νομίζουμε ότι κάνουμε κάτι προς δόξαν Θεού τελικά το κάνουμε για αυτοπροβολή.

Γέρων: Α, αυτό είναι πολύ απλό... όταν κάνεις κάτι για τον Θεό και μόνο, τότε νιώθεις μια εσωτερική χαρά-την πνευματική χαρά, και ενώ κατά κάποιον τρόπο καταπιέζεις τον εαυτό σου, εσύ παρόλα αυτά νιώθεις μια εσωτερική ανεξήγητη χαρά, χωρίς να σε απασχολεί τι λένε οι άλλοι. Πολλές φορές νιώθεις σαν να πετάς αδιαφορώντας για την στέρησή σου... Τότε ξέρεις ότι είναι ευάρεστο στον Θεό.

Νέος: Γέροντα άλλοι πάλι κάνουν νηστεία για αποτοξίνωση... εσύ τι λες γι' αυτό;

Γέρων: Παιδί μου αυτό είναι πάλι για την υγεία του σώματος και όχι θυσία για τον Θεό. Ο Άγιος Παΐσιος έλεγε ότι είναι μια μορφής γιόγκα! Τόσο πολύ το κατέκρινε. Σκέψου τι αξία έχει να προσφέρεις σε κάποιον ένα δώρο που σκοπό έχει να ωφελήσει εσένα και όχι να ευαρεστήσει τον άλλο... Δεν θα ήταν καλύτερα να μην το έδινες καθόλου; Είναι μια κοροϊδία κατά κάποιο τρόπο. Γι' αυτό και εμείς δεν θέλουμε να σκεπτόμαστε κατ' αυτόν τον τρόπο. Το αν η νηστεία βοηθάει και το σώμα είναι ένα επιπλέον «μπόνους» από τον Πανάγαθο Θεό μας αλλά δεν γίνεται με αυτόν τον σκοπό. Όταν ο άνθρωπος νηστεύει ημερεύει. Τα πάθη του ατονούν και τον τρέμει ο διάβολος. Κάτι αντίστοιχο συμβαίνει και στα ζώα ακόμη. Σκέψου πως είναι ένα αρνάκι και πώς ένας λύκος... Ο Κύριός μας νηστεύει 40 ολόκληρες ημέρες και εμείς οι αμαρτωλοί που το έχουμε ανάγκη δεν πρέπει άραγε να νηστεύουμε;;; Υπό μία προϋπόθεση βέβαια... να έχουμε την υγεία μας και μόνο με την ευχή του πνευματικού μας.

Αυτά άκουσε ο νέος και έφυγε ωφελημένος...

Πηγή: <http://synaxipalaiochoriou.blogspot.gr/>

Η. Οι νέοι που νηστεύουν αποκτούν ισχυρή προσωπικότητα

Ένα από τα μεγαλύτερα λάθη που κάνουν οι γονείς στη διαπαιδαγώγηση των παιδιών τους είναι να μην τους λένε ποτέ όχι σε ό,τι ζητούν. Δεν είναι δυνατόν το παιδί του γείτονα να έχει τάμπλετ και το δικό μας να μην έχει, ασχέτως αν το χρειάζεται ή όχι.

Η νηστεία είναι μια αφορμή να εκπαιδεύσουμε τα παιδιά μας, ώστε όταν αργότερα συναντήσουν δυσκολίες και στερήσεις στη ζωή τους να μην απελπιστούν αλλά να αγωνίζονται.

Ας τους υπενθυμίζουμε κάθε Τετάρτη και Παρασκευή: «Παιδί μου ο Χριστός έπαθε και σταυρώθηκε ως άνθρωπος, χωρίς να φταίει σε τίποτα για να μας γλυτώσει από την αμαρτία, τον θάνατο και τον διάβολο. Όταν εμείς νηστεύουμε τις δύο αυτές ημέρες Του εκφράζουμε την ευγνωμοσύνη μας. Η νηστεία μας υπενθυμίζει ότι πρέπει να βάζουμε σε δεύτερη μοίρα τα υλικά αγαθά και να αγωνιζόμαστε περισσότερο για την απόκτηση των αρετών».

Ο νέος που εξασκήθηκε από μικρός να λέγει όχι σε ορισμένες τροφές, όπως το κρέας και το γάλα τις ημέρες της νηστείας, θα έχει και την ψυχική δύναμη να πει όχι όταν κάποιος του προτείνει το τσιγάρο ή τα ναρκωτικά. Και για τις σαρκικές ορμές, ειδικά στην περίοδο της εφηβείας, η νηστεία είναι το ισχυρότερο φάρμακο. Στο Γεροντικό διαβάζουμε: «η νηστεία είναι χαλινάρι που συγκρατεί τις κατώτερες ορμές. Όποιος την περιφρονεί μοιάζει με αχαλίνωτο άλογο.»

Πόσα παιδιά στις μέρες μας δεν είναι παχύσαρκα! Από μικρά οι γονείς τα κυνηγούν με το κουτάλι στο χέρι πριν καν πεινάσουν. Κάποτε τα παιδιά είχαν ως βασική τροφή τα φρούτα που έκοβαν από τα δέντρα της γειτονιάς. Σήμερα τρώνε κάθε μέρα κρέας. Οι επιστήμονες απέδειξαν, ότι η πρώτη αιτία καρκίνου είναι το κόκκινο κρέας και καλούν πια τους ανθρώπους να κάνουν την διατροφή των Ορθοδόξων Μοναστηριών με περισσότερα ψάρια και λαχανικά. Οι μοναχοί που τηρούν όλες τις νηστείες ζουν ενενήντα και εκατό χρόνια. Οι κινήσεις τους είναι ζωηρές, ενώ ο νους τους είναι εύστροφος και καθαρός.

Όταν παχαίνει ο άνθρωπος τότε το σώμα και η ψυχή μαθαίνουν στη μαλθακότητα. Ας εμπνεύσουμε στα παιδιά

μας την άσκηση και την σκληρή προπόνηση που κάνουν οι αθλητές για να γίνουν πρωταθλητές. Πόσες κοπέλες δεν κάνουν εξαντλητικές δίαιτες για να αποχτήσουν καλλίγραμμα σώμα φτάνοντας μάλιστα πολλές φορές στην ασθένεια της νευρικής ανορεξίας! Η Εκκλησία μας με τις καθιερωμένες νηστείες και την διάκριση του πνευματικού μας, μάς δείχνει το μέτρο, αλλά και τον ουσιαστικό λόγο για τον οποίο νηστεύουμε που είναι η κάθαρση της καρδιάς μας από τα πάθη.

Παιδοκτόνους ονομάζει ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος όσους γονείς φροντίζουν μόνο για τις βιοτικές ανάγκες των παιδιών τους και παραμελούν την ψυχική τους καλλιέργεια. «Φροντίζουμε με επιμέλεια για της ανάγκες τους και τα κτήματά τους, ενώ την ψυχή τους την περιφρονούμε, δείχνοντας μια ασύγγνωστη αφροσύνη. Διότι τα κτήματα και αν ακόμη είναι πολλά και πολυτελή, χάνονται και φεύγουν και βλάβη προξενούν, όταν αυτός που τα έχει δεν διακρίνεται για την αρετή του».

Ας μη βρίσκουμε δικαιολογίες να μη νηστεύουμε τα παιδιά μας όπως διαβάζει, κουράζεται, νοιώθει αδύναμο, γκρινιάζει, διότι η νηστεία φέρνει την υγεία της ψυχής και του σώματος, σπάει τον εγωισμό του ανθρώπου, μαθαίνει το νέο να είναι ευτυχισμένος με τα λίγα και να χαλιναγωγεί τα πάθη με αποτέλεσμα να αποκτήσει μια ισχυρή και ελεύθερη προσωπικότητα.

<http://www.diakonima.gr/2015/06/25/%CE%BF%CE%B9-%CE%BD%CE%B5%CE%BF%CE%B9-%CF%80%CE%BF%CF%85-%CE%BD%CE%B7%CF%83%CF%84%CE%B5%CF%85%CE%BF%CF%85%CE%BD-%CE%B1%CF%80%CE%BF%CE%BA%CF%84%CE%BF%CF%85%CE%BD-%CE%B9%CF%83%CF%87%CF%85%CF%81%CE%B7/>

Θ. Η νηστεία του προφήτη Δανιήλ και των τριών φίλων του (του Γέροντος Κλεόπα Ηλίου)

Έχετε ακούσει ποτέ για τον **προφήτη Δανιήλ και τους τρεις νέους –τον Ανανία, τον Αζαρία και τον Μισαήλ–** που βρέθηκαν αιχμάλωτοι στη Βαβυλώνα; Ήταν τρία γενναία παλικάρια, από βασιλικό γένος της Ιερουσαλήμ, που μεγάλωσαν στο παλάτι του βασιλιά Ιωακείμ.

Ο Δανιήλ μάλιστα αξιώθηκε κάποια στιγμή να γίνει μεγάλος σύμβουλος του Ναβουχοδονόσορα.

Ο βασιλιάς Ιωακείμ, ο οποίος ήταν ένθερμος λάτρης των ειδώλων, ήταν σαν ένα μαστίγιο του Θεού για να παιδεύει τους ανθρώπους της επικρατείας του.

Μεγαλύτερος βασιλιάς από αυτόν την εποχή εκείνη δεν υπήρχε. **Εκατόν είκοσι επτά έθνη είχε υπό την εξουσία του!**

Και στην τράπεζα του βασιλιά εκείνου μπορούσε να βρει κανείς τα πιο πλούσια και εκλεκτά φαγητά και ποτά. Όταν λοιπόν έφεραν αυτούς τους νέους στο παλάτι του, διέταξε να τους δώσουν να φάνε από το τραπέζι του.

Εκείνοι όμως αρνήθηκαν δηλώνοντας ότι θα προτιμούσαν να πεθάνουν, παρά να δοκιμάσουν από τα ειδωλόθυτα, από τα τρόφιμα δηλαδή που είχαν προσφερθεί προηγουμένως ως θυσία στους θεούς, δηλαδή στους δαίμονες.

Ο μεγάλος υπηρέτης της τραπεζαρίας προσπάθησε να τους μεταπεισεί:

– Εάν δε φάτε κι εσείς από το τραπέζι του βασιλιά, θα αδυνατίσετε. Ο βασιλιάς τότε θα καταλάβει την αιτία και θα διατάξει να κόψουν και το δικό μου και το δικό σας το κεφάλι!

Οι νέοι του είπαν το εξής:

– **Δώσε στους άλλους νέους από τα φαγητά και τα ποτά αυτά, κι άσε εμάς να τρώμε για δέκα μέρες φρούτα και καρπούς.** Μετά βάλε μας απέναντί τους και δεξ εάν εκείνοι φαίνονται υγιέστεροι και δυνατότεροι από εμάς, που –στο μεταξύ– θα τρεφόμαστε μόνο με φρούτα και ξηρούς καρπούς.

Ο υπηρέτης τελικά τους επέτρεψε να τρώνε από αυτά που ήθελαν. Και όταν παρουσιάστηκαν όλοι μαζί ενώπιον του βασιλιά, **ο Δανιήλ, ο Ανανίας, ο Αζαρίας και ο Μισαήλ ήταν πράγματι πιο ακμαίοι από τους άλλους νέους**, όπως ακούμε και στην ευχή των Κολλύβων, που αναγιγνώσκεται συχνά στην εκκλησία: «Κύριε, Εσύ που έθρεψες τους τρεις νέους και τον Δανιήλ με τους καρπούς των αγαθών Σου και φάνηκαν ωραιότεροι από τους άλλους, οι οποίοι τρέφονταν με πολλές άλλες απολαύσεις...».

Αλλά γιατί ήταν ωραιότεροι; Διότι **δεν ενισχύθηκαν από τα φαγητά και τα ποτά, αλλά από τη Χάρη του Αγίου Πνεύματος, που προσέλκυαν με την προσευχή και την καθαρότητα της ζωής τους.** Έτσι ο Θεός χάρισε σ' αυτούς τους νέους οξύνοια και σοφία, ενώ στο Δανιήλ έδωσε και το χάρισμα της ερμηνείας των ονείρων.

Ο βασιλιάς λοιπόν τους ζήτησε να μείνουν μαζί του στο παλάτι. Εκείνοι δέχτηκαν και έκαναν μάλιστα και πολλά θαύματα.

<https://iconandlight.wordpress.com/2016/03/18>

I. Οι νηστήσιμες τροφές

Εν μέσω νηστείας, πολλοί είναι εκείνοι που φτάνουν στο αδιέξοδο σχετικά με το τι επιτρέπεται να καταναλώσουν και τι όχι. Η νηστεία, έχει «χαλαρώσει» με το πέρασμα των χρόνων, καθώς αν και αρχικά απαγορευόταν, πολλοί δεν νηστεύουν το λάδι καθώς και τα γαλακτομικά.

Γενικός κανόνας της νηστείας, είναι ότι απαγορεύεται η κατανάλωση τροφών που έχουν αίμα, δηλαδή κρέας και ψάρι, ενώ παράλληλα απαγορεύονται τα γαλακτοκομικά (γάλα-γιασούρτι-τυρί-βούτυρο), τα αβγά και το λάδι (αν και όχι η ελιά).

Ποιες τροφές είναι νηστήσιμες:

- Τα θαλασσινά (οστρακοειδή-μαλάκια), όπως χταπόδι, καλαμάρι, γαρίδες, σουπιές
- Φρούτα και χυμοί
- Όσπρια όπως φακές ή φασόλια
- Λαχανικά
- Ξηροί Καρποί
- Ζυμαρικά
- Πατάτες

Πηγή: [Ποια φαγητά είναι νηστήσιμα και ποια όχι | iefimerida.gr](http://www.iefimerida.gr)

ΙΑ. Το τριήμερο της Σαρακοστής στο Άγιον Όρος (Του Γιώργου Θεοχάρη)

Κατάνυξη, δέος, αδιάλειπτη προσευχή στον Άθωνα. Προσευχόμενοι στο κελί τους, με σκληρή νηστεία και συμμετέχοντας στις πολύωρες Ιερές Ακολουθίες των Ιερών Μονών Σκητών και πεντακοσίων κελιών, καλυβών και ησυχαστηρίων, θα υποδεχτούν οι Αγιορείτες πατέρες τη μεγάλη Σαρακοστή. Το τυπικό αυτό άλλωστε ακολουθούν εδώ και δέκα αιώνες.

Οι περισσότεροι μοναχοί απέχουν από τα πάντα, μέχρι και το νερό και τηρούν πλήρη αστία, μέχρι την Τετάρτη το μεσημέρι. Άλλοι πάλι, ανάλογα με τις δυνάμεις του καθενός, τρέφονται με λίγο παξιμάδι και ξηρά φρούτα. Ενώ μέχρι το απόγευμα της Καθαρής Δευτέρας δεν επιτρέπεται ούτε το νερό. Εν τω μεταξύ μέχρι την ερχόμενη Τετάρτη το μεσημέρι οι αγιορείτες δεν θα απαντούν ούτε στα τηλέφωνα.

Την μεγάλη Σαρακοστή στο Άγιον Όρος καθόλη την εβδομάδα από Δευτέρα έως Παρασκευή γίνεται μία τράπεζα την ημέρα με τροφή χωρίς λάδι περί τις τρεις το μεσημέρι. Μόνο Σάββατο και Κυριακή επιτρέπεται η τροφή με λάδι και λίγο κρασί.

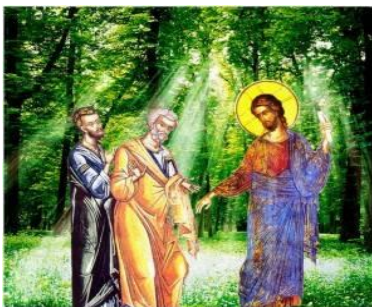
Το τυπικό της μεγάλης σαρακοστής επιβάλλει μεγαλύτερη νηστεία, πολλές μετάνοιες και περισσότερη προσευχή είτε στο Ναό είτε στο κελί. Σχεδόν οκτώ με δέκα ώρες το 24ωρο βρίσκονται στην εκκλησία. Αποφεύγονται πολλές συνομιλίες και επικοινωνίες.

Αυτή η συστηματική άσκηση κατά τη μεγάλη Σαρακοστή, σύμφωνα με τους πατέρες της εκκλησίας, και ειδικότερα τον Άγιο Χρυσόστομο, προκαλεί στους δαίμονες μεγάλο φθόνο με αποτέλεσμα οι μοναχοί να υπομένουν πολλούς και μεγάλους πειρασμούς.

Τα αποτελέσματα της νηστείας δίδουν στον κάθε αγωνιζόμενο πιστό την ευκαιρία να μειώσει τα πάθη και να ελκύσει ως εκ τούτου τη χάρη και την ευλογία του Θεού.

http://nefthalim.blogspot.com/2013/03/blog-post_5731.html#ixzz4ZgUSxPdj

Ποιος ο λόγος να γίνουμε Άγιοι σήμερα;

A. Έλα και δεσμόνος σου (Ίωάν. α' 44-52)

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἠθέλησεν ὁ Ἰησοῦς ἐξελθεῖν εἰς τὴν Γαλιλαίαν· καὶ εὕρισκε Φίλιππον καὶ λέγει αὐτῷ· ἀκολούθει μοι. Ἦν δὲ ὁ Φίλιππος ἀπὸ Βηθσαιῶν, ἐκ τῆς πόλεως Ἀνδρέου καὶ Πέτρου. Εὕρισκε Φίλιππος τὸν Ναθαναὴλ καὶ λέγει αὐτῷ· ὃν ἔγραψε Μωϋσῆς ἐν τῷ νόμῳ καὶ οἱ προφῆται, εὐρήκαμεν, Ἰησοῦν τὸν υἱὸν τοῦ Ἰωσήφ τὸν ἀπὸ Ναζαρέτ. Καὶ εἶπεν αὐτῷ Ναθαναὴλ· ἐκ Ναζαρέτ δύναται τι ἀγαθὸν εἶναι; λέγει αὐτῷ Φίλιππος· ἔρχου καὶ ἴδε. Εἶδεν ὁ Ἰησοῦς τὸν Ναθαναὴλ ἐρχόμενον πρὸς αὐτὸν καὶ λέγει περὶ αὐτοῦ· ἴδε ἀληθῶς Ἰσραηλῆτις, ἐν ᾧ δόλος οὐκ ἔστι. Λέγει αὐτῷ Ναθαναὴλ· πόθεν με γινώσκεις; Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῷ· πρὸ τοῦ σε Φίλιππον φωνῆσαι, ὄντα ὑπὸ τὴν συκὴν εἶδόν σε. Ἀπεκρίθη Ναθαναὴλ καὶ λέγει αὐτῷ· ῥαββί, σὺ εἶ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ. Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῷ· ὅτι εἶπόν σοι, εἶδόν σε ὑποκάτω τῆς συκῆς, πιστεύεις; Μείζω τούτων ὄψει. Καὶ λέγει αὐτῷ· Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἀπ' ἄρτι ὄψεσθε τὸν οὐρανὸν ἀνεωγμένον, καὶ τοὺς ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ ἀναβαίνοντας καὶ καταβαίνοντας ἐπὶ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου.

Απόδοση σέ ἀπλή γλῶσσα

Τόν καιρό ἐκεῖνο ὁ Ἰησοῦς ἀποφάσισε νὰ πάει στὴ Γαλιλαία. Βρίσκει τότε τὸν Φίλιππο καὶ τοῦ λέει· «Ἔλα μαζί μου». Ὁ Φίλιππος καταγόταν ἀπὸ τὴ Βηθσαιῶν, τὴν πατρίδα τοῦ Ἀνδρέα καὶ τοῦ Πέτρου. Βρίσκει ὁ Φίλιππος τὸν Ναθαναὴλ καὶ τοῦ λέει· «Αὐτὸν ποῦ προανγγέλλει ὁ Μωυσῆς στὸν νόμο καὶ οἱ προφῆτες, τὸν βρήκαμε· εἶναι ὁ Ἰησοῦς, ὁ γιὸς τοῦ Ἰωσήφ ἀπὸ τὴ Ναζαρέτ». «Μπορεῖ ἀπὸ τὴ Ναζαρέτ νὰ βγεῖ τίποτα καλὸ;» τὸν ρώτησε ὁ Ναθαναὴλ. «Ἔλα καὶ δεσμόνος σου», τοῦ λέει ὁ Φίλιππος. Ὁ Ἰησοῦς εἶδε τὸν Ναθαναὴλ νὰ πλησιάζει καὶ λέει γι' αὐτόν· «Νὰ ἕνας γνήσιος Ἰσραηλίτης, χωρὶς δόλο μέσα του». «Ἀπὸ ποῦ μὲ ξέρεις;» τὸν ρωτᾷ ὁ Ναθαναὴλ. Κι ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπάντησε· «Προτοῦ σοῦ πεῖ ὁ Φίλιππος νὰ ῥθεις, σὲ εἶδα ποῦ ἦσαν κάτω ἀπ' τὴ συκία». Τότε ὁ Ναθαναὴλ τοῦ εἶπε· «Διδάσκαλε, ἐσὺ εἶσαι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ἐσὺ εἶσαι ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ». Κι ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀποκρίθηκε· «Ἐπειδὴ σοῦ εἶπα πῶς σὲ εἶδα κάτω ἀπὸ τὴ συκία, γι' αὐτὸ πιστεύεις; Θὰ δεῖς μεγαλύτερα πράγματα ἀπ' αὐτά». Καὶ τοῦ λέει· «Σᾶς βεβαιῶνῶ ὅτι σύντομα θὰ δεῖτε νὰ ἔχει ἀνοίξει ὁ οὐρανός, καὶ οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ νὰ ἀνεβαίνουν καὶ νὰ κατεβαίνουν πάνω στὸν Υἱὸ τοῦ Ἀνθρώπου».

B. Ερμηνευτικὰ σχόλια

Να πάει στη Γαλιλαία: Ἡ Ἐκκλησία μας τὴν Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας μᾶς υπενθυμίζει τὴν ἀνάγκη νὰ ἀναζητοῦμε τὴν ἀλήθεια, δηλαδὴ τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, νὰ διακηρύττουμε τὴν πίστη μας τόσο σ' αὐτοὺς ποῦ γνωρίζουμε ὅσο καὶ σε ὅλο τὸν κόσμο με τὰ ἔργα μας. Γι' αὐτὸ καὶ ορίζεται νὰ διαβάζουμε τὸ Ευαγγέλιο τῆς κλήσης τοῦ Φίλιππου ἀπὸ τὸ Χριστὸ καὶ τοῦ Ναθαναὴλ ἀπὸ τὸν Φίλιππο.

«Ἔλα μαζί μου»: Εἶναι τὸ κάλεσμα ποῦ ἀπευθύνει ὁ Χριστὸς σε κάθε ἄνθρωπο, νὰ σχετιστοῦμε μαζί του με ἀγάπη καὶ ἐμπιστοσύνη. Δε μας καλεῖ νὰ γίνουμε ὑποτελεῖς σ' Αὐτόν, ἀλλὰ φίλοι μαζί Του. Ἀρκεῖ νὰ θέλουμε ἀπὸ τὴν καρδιά μας νὰ Τον γνωρίσουμε. Μόνη προϋπόθεση εἶναι ἡ ἀληθινὴ θέληση.

«Αὐτὸν ποῦ προαναγγέλλει ὁ Μωυσῆς, ..., ὁ γιὸς τοῦ Ἰωσήφ ἀπὸ τὴ Ναζαρέτ»: Βλέπουμε πῶς τόσο ὁ Φίλιππος ὅσο καὶ ὁ Ναθαναὴλ διαβάζουν τὶς γραφές καὶ γνωρίζουν τὶς προφητείες. Δεν εἶναι ἀδιάφοροι, ψάχνουν τὴν ἀλήθεια καὶ βρίσκουν τὸ Χριστό.

«Τὸν βρήκαμε»: Για νὰ βροῦμε κάτι σημαίνει ὅτι τὸ ἀναζητάμε, ἐστὼ καὶ ἀνεπίγνωστα κάποιες φορές. Βρίσκει ὅποιος ψάχνει καὶ βρίσκει ὁ, τι ψάχνει. Ἀν ἀναζητοῦμε τὸν εαυτὸ μας, θὰ τὸν βροῦμε, ἀν ἀναζητοῦμε ἀπολαύσεις, τὶς βρίσκουμε, ἀν θέλουμε ἀνθρώπους, θὰ ἐρθουν. Ἀν ἀναζητοῦμε τὸ Θεό, μᾶς ἀποκαλύπτεται! Αὐτὸ συμβαίνει καὶ με τὸ Φίλιππο καὶ τὸ Ναθαναὴλ!

«Μπορεῖ ἀπὸ τὴ Ναζαρέτ νὰ βγεῖ κάτι καλὸ;»: Δεν πρόκειται γιὰ εἰρωνεία ἢ ὑποκρισία. Ἡ ἀπορία τοῦ Ναθαναὴλ εἶναι εὐλογη, καθὼς στὴ Ναζαρέτ ἀφενὸς κατοικοῦσε πλῆθος εἰδωλολατρῶν, Ἐθνικῶν δηλαδὴ καὶ ἀφετέρου διότι ἤξεραν πῶς στὴ Βηθλεὲμ θὰ γεννηθεῖ ὁ Μεσσίας. Ὁ Ναθαναὴλ δεν γνωρίζει ὅτι ὁ Χριστὸς γεννήθηκε στὴ Βηθλεὲμ.

«Ἔλα καὶ δεσ»: Τα λόγια πολλές φορές δεν πείθουν καὶ ἄλλοτε εἶναι περιττά. Ἡ προαίρεση, δηλαδὴ ἡ διάθεση τῆς καρδιάς μας καὶ ἡ προσωπικὴ ἐμπειρία εἶναι ποῦ θὰ μας κάνουν νὰ πειστοῦμε πῶς βρήκαμε αὐτό(ν) ποῦ ἀναζητούσαμε. Αὐτὴ ἀς εἶναι καὶ ἡ δικὴ μας προτροπὴ πρὸς ὅλους ὅσους γνωρίζουμε, φίλους καὶ συμμαθητές μας. Νὰ τοὺς καλέσουμε νὰ ἐρθουν νὰ γνωρίσουν τὴν Ἐκκλησία καὶ τὸ Χριστό. Αὐτὸ εἶναι καὶ τὸ νόημα τῆς

ιεραποστολής που όλοι καλούμαστε να ακολουθήσουμε. Έτσι ίσως μεταδοθεί κάτι από το προσωπικό μας εκκλησιαστικό βίωμα, ελεύθερα. Αν θα Τον ακολουθήσουν είναι προσωπική τους επιλογή.

«Να ένας γνήσιος Ισραηλίτης χωρίς δόλο μέσα του»: Είναι αξιοπρόσεκτο το γεγονός ότι ο Ναθαναήλ δε μένει στο χαρακτηρισμό που του αποδίδει ο Χριστός αλλά με αγωνία μέσα του προσπαθεί να καταλάβει αν πράγματι είναι ο Κύριος απέναντί του και γι' αυτό τον ρωτάει αμέσως *από πού με ξέρεις;*

Εσύ είσαι ο Υιός του Θεού: Μόλις ο Ναθαναήλ γνωρίζει το Χριστό, του αποδίδει τη βασιλική εξουσία που είχε ως Μεσσίας και ως βασιλιάς του Ισραήλ. Δε φαντάζεται όμως αυτά που θα ακολουθήσουν.

«Σας βεβαιώνω... στον Υιό του Ανθρώπου»: Όποιος πιστεύει στο Χριστό δεν Τον γνωρίζει εξ αρχής ολοκληρωτικά. Όσο προχωράει η σχέση μας και ζούμε με αγάπη και εμπιστοσύνη σ' Αυτόν, Εκείνος μάς αποκαλύπτεται συνεχώς όλο και περισσότερο. Μας αποκαλύπτεται στην καρδιά. Από εκεί ξεκινάει όλα. Τότε καταλαβαίνουμε πως ελάχιστα μόνο Τον γνωρίζαμε ως τότε. Ο δρόμος είναι μακρύς. Δίνει και μια υπόσχεση εδώ ο Χριστός: πως ο κόσμος ο ουράνιος και ο κόσμος ο επίγειος θα ενωθούν και θα συνυπάρξουν. Οι άνθρωποι θα γευτούν τα αγαθά του ουρανού, που είναι η Βασιλεία του Θεού και είναι κάτι που ήδη ξεκίνησε με την Ενανθρώπησή Του για να ολοκληρωθεί με τη Δευτέρα Παρουσία Του. Με αυτά τα λόγια του Χριστού φανερώνεται ακόμη η θεϊκή Του φύση. Επιπλέον χρησιμοποιώντας τη φράση «Υιός του Ανθρώπου», αποδεικνύει ότι είναι και άνθρωπος. Δείχνει ότι ο Χριστός παρόλο που ήταν Θεός, έγινε άνθρωπος προκειμένου να ανοίξει την πόρτα προς τον ουρανό και να βοηθήσει τους ανθρώπους να εισέλθουν στον Παράδεισο. Το χρέος της πίστης μας είναι να την μεταδίδουμε και σε άλλους. Γι' αυτό και η Εκκλησία κάνει ιεραποστολή. Μαθαίνει δηλαδή και σε άλλους ανθρώπους, σε χώρες της Αφρικής και της Ασίας, αλλά και σε άλλα μέρη του κόσμου την πίστη, με τη βοήθεια της ιεραποστολής. Ιερείς και λαϊκοί, άνδρες και γυναίκες πηγαίνουν εκεί και μιλούνε και δείχνουν το Χριστό και τη ζωή της Εκκλησίας στους ανθρώπους. Αξίζει λοιπόν η προσευχή μας για εκείνους, αλλά και η διάθεσή μας να μιλήσουμε και στην ζωή μας σε όσους γνωρίζουμε για το Χριστό και με λόγια και με έργα.

Γ. Η αγιότητα στη ζωή μας

⇒ Πολλά παιδιά λένε: γιατί να γίνω άγιος σήμερα; μου αρκεί να κρατώ τις εκκλησιαστικές συνήθειες και τις παραδόσεις, όπως το σπίτι μου τις κρατά. Δεν μου χρειάζεται όμως να έχω τόσο ζωντανή σχέση με τον Θεό ώστε να φτάνω ή να θυσιάζω τον εαυτό μου με το μαρτύριο ή να ασκητεύω τόσο πολύ, να νηστεύω, να συγχωρώ όλους όσους με στενοχωρούν, να μην μπορώ να χαρώ την ζωή μου. Έχουν την εντύπωση, διαβάζοντας τα συναξάρια των Αγίων, ότι οι άγιοι δεν χάρηκαν τίποτα από την ζωή τους, αλλά ήταν αφιερωμένοι στον Θεό, με αποτέλεσμα να μην τους ενδιαφέρει ούτε ο κόσμος ούτε οι άλλοι άνθρωποι. Παράλληλα, κάποιοι άλλοι λένε ότι προτιμούν να χαρούν τώρα που είναι νέοι στην ζωή τους, τον τρόπο του πολιτισμού μας, την αξία της παρέας, την διασκέδαση, τον κινηματογράφο, τον αθλητισμό, τον καφέ, την μουσική, τους υπολογιστές και τα κινητά και την εικονική πραγματικότητα, από το να μπούνε στην λογική να στερούνται. Τέλος, κάποιοι άλλοι λένε ότι δεν χρειάζεται να απορρίψουν την οδό των αγίων, απλά να την μεταθέσουν για αργότερα. Έχουμε χρόνο, δεν υπάρχει βιασύνη. Ας χαρούμε την ζωή μας τώρα και αργότερα επιστρέφουμε στον Θεό.

⇒ Τα επιχειρήματα αυτά φαίνονται ιδιαίτερα νεανικά και δύσκολα μπορεί να απαντήσει κάποιος. Όμως υπάρχουν απαντήσεις. Οι άγιοι δεν στερήθηκαν τις χαρές στην ζωή τους. Άλλοι από αυτούς ήταν μορφωμένοι και άλλοι απλοί. Άλλοι έκαναν οικογένεια, άλλοι ασκήτεψαν. Άλλοι έζησαν μέσα στον κόσμο όπως όλοι οι άνθρωποι και άλλοι εγκατέλειψαν την ζωή του κόσμου και πήγαν στην έρημο. Όλοι όμως είχαν στον νου τους τον Θεό. Την αγάπη για τον πλησίον. Τον αγώνα εναντίον των παθών. Δεν ήταν υπερήφανοι για ό,τι έκαναν και πετύχαιναν, αλλά αγωνίζονταν να μείνουν ταπεινοί. Να συγχωρούν τους εχθρούς τους. Να μετανοούν για ό,τι δεν κατάφεραν. Και να πιστεύουν βαθιά στον Χριστό, ώστε όλους τους πειρασμούς του διαβόλου να τους αντιμετωπίζουν. Δεν ήταν φιλοχρήματοι, αλλά έτοιμοι να προσφέρουν. Δεν ήταν πλεονέκτες. Δεν παρασύρονταν από τις εύκολες λύσεις του κόσμου, ακόμη κι αν οι άλλοι τους ειρωνεύονταν και τους περιθωριοποιούσαν. Η καρδιά τους ήθελε να είναι ελεύθεροι από εξαρτήσεις. Και ήταν ενταγμένοι στην ζωή της Εκκλησίας. Συναντούσαν τους συνανθρώπους τους στην θεία λειτουργία, έχοντας την καρδιά τους έτοιμη να δοξάσει τον Θεό μέσα από τους τρόπους της παράδοσης της Εκκλησίας.

⇒ Οι άγιοι προφανώς και έλεγαν ΟΧΙ στις ευκολίες και στην μίμηση του κόσμου. Έπαιρναν την ζωή στα σοβαρά, στην προοπτική ότι δεν μπορούμε να παίζουμε με τον Θεό και τον συνάνθρωπο. Αυτό που στερήθηκαν ήταν το εύκολο ΝΑΙ στην αμαρτία. Δηλαδή σε ό,τι ξεχαρβαλώνει τον νου και την καρδιά του ανθρώπου και τον κάνει να ζει άσιστα.

Οι σημερινοί νέοι αισθάνονται ότι αν δεν κάνουν όσα λέει ο πολιτισμός, δεν θα μπορούν να είναι ευτυχισμένοι. Φταίει και το γεγονός ότι όσοι πηγαίνουμε, όσοι συμμετέχουμε στην ζωή της Εκκλησίας δεν είμαστε ενωμένοι, χαρούμενοι γιατί είμαστε χριστιανοί, δεν είμαστε πρόθυμοι να κάνουμε παρέα και να μοιραστούμε την χαρά να είμαστε εκτός από φίλοι και μέτοχοι στο σώμα του Χριστού. Κάτι τέτοιο ζούμε συνήθως στην κατασκήνωση ή σε κάποια κατηχητική συνάντηση, αλλά δεν καταλαβαίνουμε πόση αξία έχει να μην το χάνουμε για να γίνουμε αρεστοί στους πολλούς που δεν θέλουν να πιστεύουν ή ειρωνεύονται τις αντιστάσεις μας. Στην μοναξιά μας όμως υπάρχει ο Χριστός. Και τότε βρίσκουμε κι άλλους που σκέφτονται όπως εμείς και μπορούμε να χαρούμε αυθεντικά. Και από δω ξεκινά η οδός της αγιότητας.

⇒ Η αγιότητα είναι υπόθεση πορείας. Ξεκινά από αυτήν την ζωή και προχωρά στην αιωνιότητα. Έχουμε και δεν έχουμε χρόνο. Δεν είμαστε ακόμη άγιοι, δηλαδή χωρίς αμαρτίες, χωρίς βάσανα, χωρίς πτώσεις πνευματικές εδώ και τώρα, αλλά χρειάζεται να παλεύουμε. Η αγιότητα όμως έχει την χαρά εκτός από την προσδοκία της Βασιλείας του Θεού, την χαρά της αγάπης η οποία δίνει αλλιώς νόημα στην ζωή μας, να μας δίνει κριτήρια να ξετάζουμε κάθε επιλογή και πρόταση του πολιτισμού. Και την ίδια στιγμή μας δίνει την χαρά να είναι ο Χριστός μαζί μας.

Είναι η μεγαλύτερη ευλογία που θα μπορούσαμε να λάβουμε. Ο Χριστός της Εκκλησίας που ομορφαίνει στην ζωή μας και μας κάνει να ξεχνάμε κάθε δυσκολία από τους άλλους. Κι αν ακόμη στερούμαστε κάτι από τις διασκεδάσεις του κόσμου, αυτό αντικαθίσταται με την χαρά να αισθανόμαστε πλήρεις από την παρουσία του Χριστού και των άλλων ανθρώπων που αγαπούμε. Αυτή είναι η αγιότητα μέσα στην Εκκλησία.

Δ. Τι είναι άγιος και πώς ανακηρύσσεται κάποιος άγιος:

Τι είναι αυτό που κάνει κάποιον Άγιο; Ρωτώντας θεολόγους η απάντηση που έλαβα ήταν πολύ απλή. Δεν υπάρχουν κανόνες. Ως Άγιος αναγνωρίζεται από την Εκκλησία όποιος πρώτα έχει κατοχυρωθεί ως Άγιος στη συνείδηση του απλού λαού, όπως μας λέει και ο πατέρας Γεώργιος Τσέσης, Μέγας Πρωτοπρεσβύτερος του Οικουμενικού Πατριαρχείου: «Ο ρόλος της Εκκλησίας ως Θεσμού, δεν είναι να «αναδεικνύει», να «ανακηρύσσει», πολύ δε περισσότερο να «αγιοποιεί» ένα πρόσωπο, αλλά να μετουσιώνει ένα βίωμα των πιστών σε επίσημη Εκκλησιαστική Πράξη. Αυτό ακριβώς έπραξε το Οικουμενικό Πατριαρχείο εντάσσοντας στο Εορτολόγιο το όνομα του Οσίου Παΐσιου, ο οποίος, ευρισκόμενος εν ζωή ακόμη, είχε αναγνωρισθεί ως Άγιος στην συνείδηση των πιστών. Όπως το έπραξε, εξάλλου, και σε ουκ ολίγες περιπτώσεις οσιακών μορφών, ανδρών και γυναικών, του 20ου αιώνα».

Ο Μητροπολίτης Ναυπάκτου Ιερόθεος εξηγεί τι σημαίνει άγιος, τόσο στην εκκλησιαστική παράδοση όσο και στη θεολογική : «Άγιος δεν είναι ο καλός άνθρωπος ή έστω ο ενάρετος άνθρωπος, αλλά εκείνος που ζώντας μέσα στην Εκκλησία με τα Μυστήρια και την ευαγγελική ζωή, ενώνεται με τον Χριστό και αισθάνεται μέσα του την Χάρη του Χριστού. Ο ιερός Νικόλαος Καβάσιλας λέγει ότι άγιοι λέγονται «διά τον Άγιον ού μετέχουσι». Επομένως, τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα ενός Χριστιανού για να εισέλθει στο αγιολόγιο της Εκκλησίας είναι να είναι μέλος της Εκκλησίας, να διαθέτει ορθόδοξη πίστη, να έχει εκκλησιαστικό φρόνημα, να έχει αγάπη για τον Θεό και τους ανθρώπους, να είναι μάρτυρας ή να διαγιγνώσκει οσιακό βίο και να γίνονται θαύματα, δηλαδή ο Χριστός δι' αυτού να ενεργεί διάφορα σημεία. Βεβαίως, η φράση που χρησιμοποιείται από το Οικουμενικό Πατριαρχείο δεν είναι η «αγιοποίηση» ενός ανθρώπου, αλλά η αγιοκατάταξη ενός ανθρώπου, δηλαδή η ένταξή του στο Αγιολόγιο της Εκκλησίας. Αυτό σημαίνει ότι το Οικουμενικό Πατριαρχείο δεν «κατασκευάζει» αγίους, αλλά συγκαταλέγει στο Αγιολόγιο αυτούς που έχουν τα γνωρίσματα που ανέφερα, οι οποίοι συγχρόνως αναγνωρίζονται και από τους ανθρώπους που τους γνώρισαν ή δέχθηκαν θαυματουργικές επεμβάσεις από αυτούς. Προηγείται η αποδοχή από τον λαό και ακολουθεί η αγιοκατάταξη από την Εκκλησία. Η συνείδηση του Ορθοδόξου λαού παίζει μεγάλο ρόλο στην αγιοκατάταξη ενός Χριστιανού».

Είναι όμως τα θαύματα ένδειξη αγιότητας; Μια αναδρομή στην εκκλησιαστική ιστορία, μας δείχνει πώς όχι. Δεν είναι λίγοι εκείνοι των οποίων τη μνήμη τιμά η εκκλησία μας, χωρίς να έχουν παρουσιάσει ούτε ένα θαύμα. Όπως είναι ο Άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης και ο Άγιος Νικόλαος ο Καβάσιλας.

Ο π. Νικόλαος Ιωαννίδης εξηγεί πώς «Οι Άγιοι δεν είναι κάποιοι υπερφυσικοί άνθρωποι, κάποιοι άνθρωποι οι οποίοι έχουν κάποια ξεχωριστά χαρίσματα που τους καταστούν Αγίους διότι έχουν κάτι το οποίο οι άλλοι άνθρωποι δεν έχουν. Είναι κοινί άνθρωποι σαν και μας, οι οποίοι όμως με τον αγώνα τους, την άσκησή τους, κατόρθωσαν να ευαρεστήσουν το θεό τηρώντας όλες τις εντολές του, και να χαριτωθούν από τον Θεό». Συμπληρώνει δε πως «τους Αγίους τους πιστεύουμε όχι σαν κάποια υπερφυσικά όντα, ούτε τους προσδίδουμε μια θεότητα. Ο Άγιος είναι ένας άνθρωπος που χαριτώθηκε και ο Θεός τα οικονόμησε έτσι και τον ευλόγησε να μεταφέρει τη Χάρη του στο λαό.» Ακόμη και η ευωδία του λειψάνου δε θεωρείται ένδειξη αγιότητας, καθώς, όπως λέχθηκε, στην Γ΄ Σύνοδο της Μόσχας, το 1666, «τά των νεκρών σώματα τά εύρισκόμενα καί έν τοίς καιροίς τούτοις άκέραια καί άλυτα, μή τολμηζέτω τις άπό του νύν, άνευ άξιολπίστης μαρτυρίας καί Συνοδικής άποφάσεως τιμάσθαι αυτά καί σέβεσθαι ως άγια, διότι εύρίσκονται πολλά σώματα άκέραια καί άλυτα ούχί άπό άγιωσύνης, άλλ΄ως ύπ΄ άφορισμού και κατάρας Άρχιερατικής ή Ιερατικής...ή έκ παραβάσεως τών θείων καί ιερών κανόνων».

Η οδός που ακολουθεί η Εκκλησία προκειμένου να αποφασίσει για την αγιότητα ή μη ενός προσώπου είναι συγκεκριμένη, όπως εξηγεί στο «Ορθοδοξία Info» ο Μητροπολίτης Προύσης.

«Τα πρόσωπα που αγιοκατατάσσονται, αναδεικνύονται ουσιαστικά από τον ίδιο τον λαό, ο οποίος τα τιμά μαζί με την προσκύνηση των λειψάνων τους ή με την βίωση των θαυμάτων τους. Με απλά λόγια, ο λαός, οι πιστοί είναι αυτοί που υποδεικνύουν στην διοίκηση της Εκκλησίας ποιός είναι άγιος. Στην εκκλησιαστική γλώσσα αυτό λέγεται: εκκλησιαστική συνείδηση, ή συνείδηση του σώματος της Εκκλησίας.

Όταν λοιπόν η ένδειξη ευλάβειας και τιμής στο πρόσωπο ενός ανθρώπου που έχει ζήσει ανάμεσά μας λαμβάνει μαζικές διαστάσεις και έχει διάρκεια, αντοχή στο χρόνο, και δεν είναι μία εφήμερη ενθουσιαστική τάση, τότε η Εκκλησία αρχίζει και συγκεντρώνει στοιχεία: καταγράφει τον βίο, καταγράφει τα θαύματα, συγκεντρώνει τις ομιλίες, καταγράφει τις μαρτυρίες των ανθρώπων για την αγιότητα του βίου του. Όταν όλα αυτά δείξουν ότι έχουν αντοχή στο χρόνο και έχουν μία διάρκεια στην εμπειρία του λαού του Θεού, τότε ο τοπικός Μητροπολίτης, αφού συγκεντρώσει όλα τα στοιχεία που προανέφερα, συντάσσει έκθεση προς την εκκλησιαστική του αρχή (την Σύνοδο) και εισηγείται την αναγνώριση και επίσημη αγιοκατάταξη.

Όταν ολοκληρωθούν οι διαδικασίες, τότε καλείται το Οικουμενικό Πατριαρχείο, ως ύπατη αρχή και το κέντρο της Ορθοδοξίας, να συντάξει τον «Τόμο Αγιοκατατάξεως», δηλαδή να καθιερώσει σε παγκόσμιο και πανορθόδοξο επίπεδο την τιμή του Αγίου που γίνεται ήδη σε τοπικό επίπεδο. Προκειμένου βέβαια περί του πατρός Παΐσιου, επειδή αυτός αγίασε ως κληρικός του Οικουμενικού Πατριαρχείου (αφού είναι γνωστό ότι ο Οικουμενικός Πατριάρχης είναι ο επίσκοπος του Αγίου Όρους), δεν χρειάζονταν κάποιος άλλος μητροπολίτης να κάνει έκθεση στο Πατριαρχείο μας. Μόνος του ο Πατριάρχης Βαρθολομαίος, λαμβάνοντας υπ όψει του, ως επίσκοπος του Αγίου Όρους, την αγιότητα του βίου του πατρός Παΐσιου και την συνείδηση του λαού του Θεού που τον τιμά ως άγιο τόσα χρόνια, έδωσε εντολή στην Κανονική Επιτροπή να συγκεντρώσει τις μαρτυρίες που χρειάζονται και να καταρτίσει την απαραίτητη έκθεση. Ο Πατριάρχης Βαρθολομαίος παρέπεμψε την έκθεση στη Σύνοδο και ζήτησε από τη Σύνοδο να λάβει και επίσημη απόφαση αγιοκατατάξεως του π. Παΐσιου».

Δημοσιεύθηκε στο περιοδικό «Ορθοδοξία Info» τεύχος 1 Ιανουάριος 2015 <http://orthodoxia.info/news>

Ε. Νέοι και Αγιότητα (π. Θ.Μ.)

Τι ζητά ένας σύγχρονος νέος από την Εκκλησία; Πώς μπορεί να αποδεχθεί το πρότυπο ζωής το οποίο αποτελεί την πρότασή της, δηλαδή την αγιότητα;

Τα ερωτήματα αυτά δεν είναι εύκολο να απαντηθούν. **Οι νέοι, χωρίς θεωρητικά να είναι αντίθετοι με την Εκκλησία, δεν μπορούν να προσανατολισθούν προς τον τρόπο της αγιότητας, καθώς είναι ξένος του τρόπου ζωής που ακολουθούν.**

Ο πολιτισμός μας οδηγεί τον άνθρωπο να έχει ως κέντρο της ζωής τον εαυτό του. Αγιότητα σημαίνει έξοδος από το εγώ και μοίρασμα της ζωής, των χαρισμάτων, των πάντων με τον άλλο. Ο πολιτισμός μας ζητά από το νέο να ξεδεύει το χρόνο του επιμελούμενος την εικόνα του μέσα από τις οθόνες του υπολογιστή, του κινητού, των τάμπλετ, αναρτώντας στο Facebook τις φωτογραφίες του, δηλώνοντας πού βρίσκεται και τι κάνει, όντας ένας εικονικός πρωταγωνιστής ενός κόσμου, ο οποίος πορεύεται ουσιαστικά χωρίς να ενδιαφέρεται για το νέο. Αγιότητα σημαίνει ταπεινό φρόνημα, **σημαίνει να ζητά κάποιος τον πλησίον του και να δίδει αξία σε ό,τι φανερώνει το αληθινό νόημα της ζωής που είναι η κοινωνία με τον Χριστό.**

Ο πολιτισμός μας ζητά από το νέο να ξεδεύει το χρόνο του σε απασχολήσεις που περιθωριοποιούν κάθε πνευματική διεργασία, δεν επιτρέπουν την ανάπτυξη υπαρξιακών προβληματισμών, καθιστώντας τελικά τη διασκέδαση με τις ποικίλες μορφές της περιεχόμενο χαράς, ακόμη κι αν αυτή δε διαρκεί. Αγιότητα σημαίνει στροφή και προς το Θεό μέσω της προσευχής, της ασκητικότητας, δηλαδή του προσανατολισμού των επιθυμιών μας προς την αγάπη, αλλά και προς τον άνθρωπο, δηλαδή συμμετοχή στη χαρά και τη λύπη του άλλου και άντληση χαράς που διαρκεί μέσα από μία ζωντανή κοινωνικότητα, η οποία δεν είναι εικονική, αλλά πραγματική.

Προϋποθέτει συνάντηση ενώπιος ενωπίω. Ταυτόχρονα, αγιότητα είναι η εμπιστοσύνη στο Θεό για την λήψη απαντήσεων **στα κύρια ερωτήματα της ανθρώπινης ύπαρξης: το γιατί βρισκόμαστε στον κόσμο, τι σημαίνει να αγαπούμε, πώς ο θάνατος δε θα μας νικήσει.**

Μπορεί λοιπόν ένας σύγχρονος νέος, χωρίς να χάσει τη δυνατότητα της συμμετοχής στο σύγχρονο πολιτισμό, να μπολιάσει την ύπαρξή του με τον τρόπο της αγιότητας; Μπορεί, όταν δεν αισθάνεται η Εκκλησία να τον προσεγγίζει, όταν βλέπει και ακούει και διαβάσει για αρνητικά παραδείγματα των ποιμένων της Εκκλησίας, όταν νιώθει ότι στην Εκκλησία θα περιθωριοποιηθεί από την παρέα του, εφόσον θελήσει να ακολουθήσει τις αξίες της πίστης, να αντέξει έναν τέτοιο τρόπο;

Η απάντηση δίδεται από τον καθένα νέο στην προσωπική του ζωή και αναζήτηση. Στο λιγοστό χρόνο που του απομένει, στην αίσθηση της μοναξιάς, στο κατάλοιπο μιας δοκιμασίας, μιας λύπης, μιας αποτυχίας, αλλά και στην ανάγκη να έχει διάρκεια η χαρά που επιδιώκει στη ζωή του, όπως επίσης και ο τρόπος της αγάπης, **ο οποίος μπορεί να μην θεωρείται ως στόχος από τους πολλούς, όμως αποτελεί την μοναδική οδό πληρότητας, ακόμη κι αν χρειάζεται κόπο, ο νέος μπορεί να ανακαλύψει τα σημεία της παρουσίας του Θεού.**

Είναι μία διεργασία που χρειάζεται χρόνο. Ο Θεός μπορεί να περιμένει. Συνήθως όσοι θεωρούμε τους εαυτούς μας αυθεντικά μέλη της Εκκλησίας, χωρίς τα κίνητρά μας να είναι πάντοτε αρνητικά, δεν δίνουμε αυτό το χρόνο στους νέους, αλλά τους καταδικάζουμε. Χωρίς βεβαίως να είμαστε έτοιμοι για την δική μας έξοδο προς την αγιότητα. Και χωρίς να διδάσκουμε με τα έργα μας πρωτίστως αυτή την οδό. Ίσως κι εμείς χρειάζεται τελικά να

επαναπροσδιορίσουμε τις δικές μας προοπτικές και να αισθανθούμε τις δικές μας αδυναμίες. Για να δώσουμε την καρδιά μας στους νεώτερους, που χρειάζονται αγάπη.

Δημοσιεύθηκε στην εφημερίδα ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΑΛΗΘΕΙΑ φύλλο Ιουνίου 2015

ΣΤ. Παναγία και αγιότητα (του Βασιλείου Γιούλτση, καθηγητή Θεολογικής Σχολής Θεσσαλονίκης)

Η αγιότητα της Παναγίας είναι κάτι ασύλληπτο για την εποχή μας, αλλά και για κάθε εποχή. Για ν' αντιληφτούμε το μέγεθός της πρέπει να σκεφτούμε τις ευθύνες, που δέχτηκε να αναλάβει, δηλώνοντας στον αρχάγγελο —τότε στον ευαγγελισμό— ότι αποδέχεται την τιμή του Υψίστου για τη γέννηση του Ιησού.

Σήμερα οι κοινωνικές συνθήκες είναι πολύ διαφορετικές από τις συνθήκες της εποχής εκείνης. Σήμερα χιλιάδες κοπέλες σ' όλο τον κόσμο καυχώνται με θρασύτητα για τον τίτλο της ανύπαντρης μητέρας που κατέχουν, κι ο κοινωνικός έλεγχος ή περιορίζεται μόνον στο κύκλο των συγγενών τους ή είναι τελείως ανύπαρκτος. Σήμερα η οικογένεια έχει μεταβληθεί σε ιδιωτική συμβατικότητα και συνήθως ούτε η πολιτεία, ούτε η κοινωνία, πολύ περισσότερο ούτε η θρησκεία μπορούν να ελέγξουν τις εκτροπές ή τις παραμορφώσεις της.

Τότε όμως τα πράγματα ήταν πολύ διαφορετικά. Ποιός θα πίστευε στα λόγια της αγνής παιδούλας ότι η χάρη του Θεού τη διάλεξε για την αγιότητά της για να γίνει μητέρα του Μεσσία; Το να φέρει στον κόσμο μια ανύπαντρη κοπέλα ένα παιδί ήταν αυταπόδεικτο παραστράτημα κι ή ποινή του μωσαϊκού νόμου ήταν σαφής• πάντοτε λιθοβολισμός. Η οικογένεια κλεισμένη στα στενά παραδοσιακά της πλαίσια, που της επέβαλε η θρησκευτική και η κοινωνική αυστηρότητα, δεν μπορούσε να νοηθεί χωρίς πατέρα. Γι' αυτό και μόνον ο αναλογισμός της κοινωνικής κατακραυγής, της γενικής περιφρόνησης και των φοβερών ποινών του λιθοβολισμού και του μαρτυρικού θανάτου μετά από μια τέτοια διαπίστωση, θα μπορούσε να δημιουργήσει πανικό. Παρ' όλα όμως αυτά η ταπεινή κόρη της Ναζαρέτ δηλώνει την απόλυτη υπακοή της στο Θεό κι αδιαφορεί για τις κοινωνικές συνέπειες του εγχειρήματός της.

Αυτή η υπακοή, αυτή η πίστη χωρίς κρατούμενα, αυτή η αντίρρητη αποδοχή του θελήματος του Θεού μπροστά στον κίνδυνο μιας γενικής περιφρόνησης κι ενός πιθανότατα εξευτελιστικού θανάτου δείχνουν μιαν υπέροχη ψυχή, έναν απaráμιλλο πνευματικό κόσμο, μια αδαμάντινη προσωπικότητα, μιαν αναμφισβήτητη αγιότητα. Αυτά φυσικά ήταν και τα στοιχεία που προκάλεσαν την εύνοια του Θεού και την κάθοδο του Αγίου Πνεύματος για να γίνει το θαύμα της ενανθρώπισης του Θεού και της θέωσης του ανθρώπου. Ένα θαύμα που αποκαλύπτει την αγάπη του Θεού και ταυτόχρονα την αγάπη, την ταπείνωση, την υπακοή, την πίστη και την αγιότητα της Παρθένου. Εδώ ακριβώς βρίσκεται και το μεγαλείο της Παναγίας. Βλέπει τη θεία εύνοια και αντιπροσφέρει ό,τι ακριβότερο έχει ό,τι πολυτιμότερο διαθέτει. Κι αυτά όχι με βάση τα κριτήρια του κόσμου και της κοινωνίας, αλλά με βάση το θέλημα του Θεού.

Η αγιότητα λοιπόν μπορεί να θεωρηθεί συνάντηση του ανθρώπου με το Θεό. Τη συνάντηση αυτή προσδιορίζει πάντα κάτι σταθερό και αναλλοίωτο, το θέλημα του Θεού, ο νόμος Του. Ο άνθρωπος χρειάζεται να ενταχτεί σ' αυτό το θέλημα, κι ακριβώς η όλη του επιτυχής προσπάθεια είναι αυτή που θα προσδιορίσει το βαθμό της αγιότητας. Κατά συνέπεια η αγιότητα δεν είναι ένα στατικό αξιολογικό μέγεθος, πολύ περισσότερο δεν είναι μια απλησίαστη πνευματική ουτοπία. Είναι μια κλίμακα αρετής, που η αντιστοιχία της ανταποκρίνεται στην πνευματική ποιότητα του ανθρώπου, τη στιγμή που αγωνίζεται ηρωικά να συμμορφωθεί στο θέλημα του Θεού.

Έτσι η αγιότητα δεν είναι μονοπώλιο ορισμένων προικισμένων ανθρώπων ή κύκλων, αλλ' ο καθένας μας μπορεί να ζήσει στιγμές της, όταν αγωνιστεί να αναστείλει ατομοκρατικές δεσμεύσεις, που τον μεταβάλλουν σε ανελεύθερη προσωπικότητα, σε δούλο αναγκαιοτήτων που γεννά η σάρκα, οι αισθήσεις και η κοινωνία. Οι υπερβάσεις των αναγκαιοτήτων αυτών είναι αναμφισβήτητα στιγμές αγιότητας, ενώ η δουλική αποδοχή τους στιγμές πτώσης και αμαρτίας. Η προοδευτική μείωση των στιγμών αυτών σημαίνει πρόοδο στην αγιότητα και ουσιαστική προσέγγιση στο θέλημα του Θεού.

Η αξία λοιπόν των αγίων βρίσκεται στο γεγονός ότι μ' έναν πραγματικά αξιοθαύμαστο αγώνα πέτυχαν να μειώσουν στο ελάχιστο δυνατό τις στιγμές της πτώσης κι έκαναν στη ζωή τους μονιμότερη την αγιότητα. Αυτό είναι και το μυστικό της αγιότητας, ο εξαγιασμός των λεπτομερειών της ζωής κι η μεταμόρφωσή τους σε ευκαιρίες τελείωσης. Πίσω από το μυστικό αυτό κρύβεται όχι μόνον ο δρόμος προς την αγιότητα, αλλά και κάθε δρόμος προς την αρετή ή την έντιμη επιτυχία. Αυτός ο δρόμος, που είναι άνοδος, και πολύ φυσικό να έχει κι οπισθοχωρήσεις, φωτίζεται πάντοτε από την κορυφή και γίνεται στόχος του ανθρώπου. Μόνο του ανθρώπου, γιατί μόνον ο άνθρωπος είναι φτιαγμένος για ν' αναζητά το τέλειο και το ιδανικό.

Προσωπικότητα ήταν και παραμένει πάντα κι η Παναγία. Μια φωτεινή μορφή που στέκει ως πρότυπο κόρης, ως πρότυπο μητέρας και ως πρότυπο αγίας. Μια μορφή που μέσα από τους αιώνες έγινε φάρος στη ζωή χιλιάδων ανθρώπων. Γιατί ήταν πάντα στήριγμα και καταφυγή του κάθε πονεμένου. Αυτή της η αγάπη για τον ανθρώπινο

πόνο την έκανε στη συνείδηση των πιστών Μεγαλόχαρη, Παντάνασσα, Παρηγορήτρα, Γοργοεπήκοο, Λαοδηγήτρια, Θεία Σκέπη. Τα θαύματα της αγάπης της καθημερινά συγκλονίζουν κι αποδεικνύουν μ' έναν αξιοθαύμαστο τρόπο την δύναμη, που της έδωσε η αγιότητα. Μια δύναμη αγάπης που ελκύεται στη γη και πάλι με την αγιότητα, την πίστη, την ταπείνωσή μας.

<http://neotita.gr/%CF%80%CF%81%CF%8C%CF%83%CF%89%CF%80%CE%BF-%CE%BA%CE%B1%CE%B9-%CE%B1%CE%B3%CE%B9%CF%8C%CF%84%CE%B7%CF%84%CE%B1/>

Ζ. Ο άγιος Νικόλαος ο Πλανάς. Ο άγιος της απλότητας

Ο Άγιος Νικόλαος γεννήθηκε στη Νάξο το 1851 μ.Χ., από τον Ιωάννη και την Αυγουστίνα, το γένος Μελισσουργού. Οι ευσεβείς γονείς του τον ανέθρεψαν με παιδεία και νουθεσία Κυρίου.

Από την παιδική του ηλικία εξέφρασε την έφεση και την αγάπη του προς τα ιερά και τα όσια. Ήταν φιλακόλουθος και διακονούσε πάντοτε στο ιερό τον παππού του ιερέα Γεώργιο Μελισσουργό. Προορισμένος από τον Θεό να γίνει λειτουργός των Αγίων Μυστηρίων Αυτού μετείχε αδιάλειπτα στη λειτουργική ζωή της Εκκλησίας με νηστεία, προσευχή και αγρυπνία.

Μετά τον θάνατο του πατέρα του ήλθε με την μητέρα του και την αδελφή του στην Αθήνα, όπου έγινε προστάτης αυτών. Ενυμφεύθηκε, εχρήρευσε όμως νωρίς. Η πρεσβυτέρα του απεβίωσε μόλις γεννήθηκε το παιδί τους, ο Γιαννάκης, που το μεγάλωσε μόνος.

Ο Κύριος δεν εβράδυνε να τον αναδείξει λειτουργό της Εκκλησίας Του και τον κατέστησε εύθετο και εύχρηστο στο Ευαγγέλιο του Χριστού. Χειροτονείται διάκονος στις 28 Ιουλίου του 1879 μ.Χ., στο ναό Μεταμορφώσεως της Πλάκας, και μετά από πέντε χρόνια, στις 2 Μαρτίου 1884 μ.Χ., χειροτονείται Πρεσβύτερος στο ταπεινό εκκλησάκι του Αγίου Ελισσαίου, στο Μοναστηράκι. Διακονεί στο ιερό θυσιαστήριο επί 50 χρόνια περίπου (1884 - 1932 μ.Χ.), στους ναούς και του Αγίου Παντελεήμονος, κοντά στον Ιλισσό ποταμό, και της ακόμη πτωχότερης και απόμερης τότε Εκκλησίας του Αγίου Ιωάννου του Προδρόμου του λεγομένου «Κυνηγού», στη σημερινή οδό Βουλιαγμένης. Διακρίθηκε ως ο λειτουργικότερος ιερέας, άνθρωπος προσευχής, του οποίου η ζωή υπήρξε και αναδείχθηκε συνεχής διακονία του Θυσιαστηρίου. Από «φυλακής πρώιας μέχρι νυκτός» παρέμενε στο ναό. Ήταν αφιλόργος κατά τον τρόπο και πλήρης έργων αγαθών και ελεημοσύνης. Του αρκούσε για τροφή λίγο ψωμί και λίγα χόρτα, τα οποία συνέλεγε ο ίδιος, και κάποιες φορές, λίγο γάλα που του πρόσφεραν βοσκοί στην ερημική τότε περιοχή της ενορίας του. Αλησμόνητες παρέμειναν οι αγρυπνίες τις οποίες ετελούσε στο ναό του Αγίου Ελισσαίου Αθηνών. Αναφέρονται και μαρτυρίες παιδιών, ότι τον έβλεπαν κατά την διάρκεια της Θείας Λειτουργίας μεταρσιωμένο να στέκεται υπεράνω της γης. Μαρτυρίες δε περιφανών λογίων, όπως του Αλέξανδρου Παπαδιαμάντη και Αλέξανδρου Μωραϊτίδου, που έψαλλαν στις αγρυπνίες τις οποίες ετελούσε, εξαίρουν τη σπάνια και αγία ιερατική αυτού προσωπικότητα.

Ο παπα- Νικόλας, ο λεγόμενος «απλός», ζούσε μέσα στη χαρά της Θείας Ευχαριστίας, την οποία τελούσε ανελλιπώς κάθε ημέρα, όπως την όριζαν οι λειτουργικοί κανόνες, και την παρέτεινε επί πολλές ώρες, για να έχει την πνευματική της απόλαυση. Πάντα ανταποκρινόταν στο γνήσιο ορθόδοξο φρόνημα και ετελούσε πανηγυρικά το Μυστήριο της ελεούσεως και παρουσίας του Αναστημένου Κυρίου, που αποκαλύπτει τον εαυτό Του, όπως τότε στο Μυστικό Δείπνο. Η χαρά της Αναστάσεως, που βρίσκεται στην καρδιά της Ευχαριστίας, γινόταν οντολογική αναψυχή και αγαλλίαση στον φλεγόμενο από θεία Αγάπη Γέροντα. Η μέθεξή του στην πασχάλια χαρά τον συνέπαιρνε. Δεν ήταν γι αυτόν ένα απλό εφημερικό καθήκον. Πρόφραση ήταν το επί ώρες παρατεινόμενο μνημόσυνο των ζωντανών και των κοιμηθέντων, από τον όγκο των σημειωμάτων που κρατούσε πάντα σ' ένα δισάκι. Στην πραγματικότητα δεν ήθελε να διακόψει ποτέ τη χαρά της Τράπεζας της Ευχαριστίας, τη θέα του Αναστημένου Σώματος και Αίματος του Χριστού.

Ο αείμνηστος Γέροντας, αφού έφθασε στα 82 του χρόνια και έδωσε πρωτοφανή στον αιώνα μας μαρτυρία ουρανίων χαρισμάτων, οσιότητας, ταπείνωσεως, απλότητας, διακρίσεως, ελεημοσύνης, ασκήσεως και κατά Θεόν σοφίας, αφού εστάθηκε ο μοναδικός προστάτης χιλιάδων ορφανών και πτωχών και έφθασε στο ύψος θείας τελειότητας, εκοιμήθηκε οσίως εν ειρήνη το 1932 μ.Χ. και τον έθαψαν μπροστά στον Ναό του Αγίου Ιωάννη του Κυνηγού.

Η Εκκλησία μας τιμά την μνήμη του κάθε χρόνο στις 2 Μαρτίου.

Πηγή: <http://www.saint.gr/3878/saint.aspx>

Η. Οι άγιοι Τεσσαράκοντα Μάρτυρες

Και οι σαράντα αυτοί Άγιοι ήταν στρατιώτες στο πιο επίλεκτο τάγμα του στρατού του Λικινίου. Όταν αυτός εξαπέλυσε διωγμό κατά των χριστιανών, οι Άγιοι σαράντα συλλαμβάνονται αμέσως από τον έπαρχο Αγκικόλα (στη Σεβάστεια). Στην αρχή τους επαινεί και τους υπόσχεται αμοιβές και αξιώματα, για να αρνηθούν την πίστη τους. Τότε ένας από τους σαράντα, ο Κάνδιδος, απαντά: «Ευχαριστούμε για τους επαίνους της ανδρείας μας. Άλλ' ο Χριστός, στον όποιο πιστεύουμε, μας διδάσκει ότι στον καθένα άρχοντα πρέπει να του προσφέρουμε ό,τι του ανήκει. Και γι' αυτό στο βασιλέα προσφέρουμε τη στρατιωτική υπακοή. Αν, όμως, ενώ ακολουθούμε το Ευαγγέλιο, δεν ζημιώνουμε το κράτος, αλλά μάλλον το ωφελούμε με την υπηρεσία μας, γιατί μας ανακρίνεις για την πίστη που μορφώνει τέτοιους χαρακτήρες και οδηγεί σε τέτοια έργα;» Ο Αγκικόλας κατάλαβε ότι δεν μπορούσε να τους επιβληθεί με ήρεμο τρόπο και διέταξε να τους βασανίσουν. Οπότε, μια παγωμένη χειμωνιάτικη νύχτα, τους ρίχνουν στα κρύα νερά μιας λίμνης. Το μαρτύριο ήταν φρικτό. Τα σώματα άρχισαν να μελανιάζουν. Αλλα αυτοί ενθάρρυναν ο ένας τον άλλο, λέγοντας: «Δριμύς ο χειμών, αλλά γλυκός ο παράδεισος. Λίγο ας υπομείνουμε και σε μια νύχτα θα κερδίσουμε ολόκληρη την αιωνιότητα».

Ενώ προχωρούσε το μαρτύριο, ένας μόνο λιποψύχησε και βγήκε από τη λίμνη. Τον αντικατέστησε όμως ο φρουρός (Αγλαΐος), που είδε τα στεφάνια πάνω από τα κεφάλια τους. Ομολόγησε το Χριστό, μπήκε στη λίμνη και μαζί με τους 39 παίρνει και αυτός το στεφάνι του μαρτυρίου, αφού μισοπεθαμένους τους έβγαλαν το πρωί από τη λίμνη και τους συνέτριψαν τα σκέλη. Τα μαρτυρικά λείψανα ευρέθησαν από τους Χριστιανούς σε κάποιο γκρεμό, όπου είχαν συναχθεί κατά θεία οικονομία και ενταφιάσθηκαν με ευλάβεια.

Στον Ευεργετινό αναφέρεται ότι ενώ οι Άγιοι Τεσσαράκοντα Μάρτυρες βρίσκονταν στο στάδιο της αθλήσεως έχοντας παραμείνει όλη τη νύχτα μέσα στην παγωμένη λίμνη και καθώς τους έσερναν στον αιγιαλό για να τους συντρίψουν τα σκέλη, η μητέρα ενός Μάρτυρος παρέμενε εκεί πάσχουσα με αυτούς, βλέποντας το παιδί της που ήταν νεότερο στην ηλικία από όλους, μήπως και λόγω του νεαρού της ηλικίας και της αγάπης προς την ζωή, δειλιάσει και βρεθεί ανάξιο της τιμής και της τάξεως των στρατιωτών του Χριστού. Στεκόταν λοιπόν, εκεί και άπλωνε τα χέρια της προς το παιδί της λέγοντας: «Παιδί μου γλυκύτατο, υπόμεινε για λίγο και θα καταστείς τέκνο του Ουράνιου Πατέρα. Μην φοβηθείς τις βασάνους. Ιδού, παρίσταται ως βοηθός σου ο Χριστός. Τίποτε δεν θα είναι από εδώ και πέρα πικρό, τίποτα το επίπονο δεν θα απαντήσεις. Όλα εκείνα παρήλθαν, διότι όλα αυτά τα νίκησες με τη γενναιότητά σου. Χαρά μετά από αυτά, άνεση, ευφροσύνη. Όλα αυτά θα τα γεύεσαι, διότι θα είσαι κοντά στον Χριστό και θα πρεσβεύεις εις Αυτόν και για μένα που σε γέννησα».

Τα λείψανα των Αγίων βρήκε με θεία οπτασία, το έτος 438 μ.Χ., η αυτοκράτειρα Πουλχερία (βλέπε [17 Φεβρουαρίου](#)) κρυμμένα στο ναό του Αγίου Θύρσου, πίσω από τον άμβωνα, στον τάφο της διακόνισσας Ευσέβειας σε δύο αργυρές θήκες, οι οποίες κατά την διαθήκη της Ευσέβειας, είχαν εναποτεθεί στον τάφο της στο μέρος της κεφαλής της. Στην συνέχεια η Πουλχερία οικοδόμησε ναό έξω από τα τείχη των Τρωαδησίων. Κατά τους Παρισινούς Κώδικες 1575 και 1476 τα ονόματα τους ήταν: Κυρίων, Κάνδιδος (ή Κλαύδιος), Δόμνας, Ευτύχιος (ή Ευτυχής), Σεβηριανός, Κύριλλος, Θεόδουλος, Βιβιανός, Αγγίας, Ησύχιος, Ευνοϊκός, Μελίτων, Ηλιάδης (ή Ηλίας), Αλέξανδρος, Σακεδών (ή Σακερδών), Ουάλης, Πρίσκος, Χουδίων, Ηράκλειος, Εκδίκιος, (ή Ευδίκιος), Ιωάννης, Φιλοκτήμων, Φλάβιος, Ξάνθιος, (ή Ξανθιάς), Ουαλέριος, Νικόλαος, Αθανάσιος, Θεόφιλος, Λυσίμαχος, Γάιος, Κλαύδιος, Σμάραγδος, Σισίνιος, Λεόντιος, Αέτιος, Ακάκιος, Δομετιανός (ή Δομέτιος), δυο Γοργόνιοι, Ιουλιανός, (ή Ελιανός ή Ηλιανός), και Αγλαΐος ο καπικλάριος.

Η Εκκλησία μας εορτάζει την μνήμη τους στις 9 Μαρτίου.

<http://www.saint.gr/33/saint.aspx>

Θ. Ο άγιος Γεράσιμος ο Ιορδανίτης

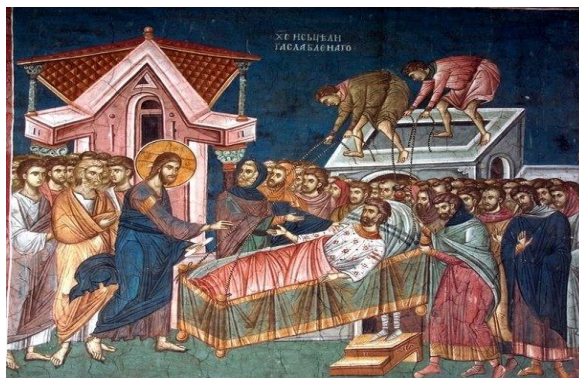
Ο Όσιος Γεράσιμος ο Ιορδανίτης γεννήθηκε στη Λυκία τον 5ο αιώνα μ.Χ. από ευσεβείς και ταπεινούς γονείς και εκ βρέφους αφιερώθηκε στον Θεό. Σε νεαρή ηλικία ασπάσθηκε την αίρεση των Μονοφυσιτών παρασυρόμενος από τους οπαδούς του αιρετικού ψευδοπατριάρχη Θεοδοσίου, φανατικού μονοφυσίτου Αιγύπτου μοναχού, κατόρθωσε να καταλάβει τον πατριαρχικό θρόνο των Ιεροσολύμων και να προβεί σε ανεκδιήγητες σκληρότητες επί είκοσι μήνες (451 - 453 μ.Χ.). Ακόμη κι αυτός ο πανίερος ναός της Αναστάσεως έγινε θέατρο απερίγραπτων σκηνών και επιπλέον η παραχή εξαπλώθηκε ανά την Παλαιστίνη.

Γρήγορα όμως ο Όσιος Γεράσιμος κατάλαβε το λάθος του, επειδή ήταν άνθρωπος με καλή προαίρεση και ταπεινό φρόνημα. Είχε την καλή συνήθεια να επισκέπτεται και να συμβουλευτεί για πνευματικά αγιασμένους ανθρώπους. Από ένα λόγιο ασκητή που ονομαζόταν Ευθύμιος και ασκήτευε στην έρημο του Ρουβά, διδάχθηκε την αλήθεια και για τις δύο φύσεις του Χριστού, κατάλαβε το λάθος του και επέστρεψε και πάλι στην Εκκλησία. Στη συνέχεια εκάρη το 451 μ.Χ. μοναχός στην έρημο του Ιορδάνου, όπου ασκήθηκε στην ησυχία. Αργότερα, όταν συγκεντρώθηκαν γύρω του πολλοί μοναχοί, οι οποίοι ζητούσαν την φωτισμένη καθοδήγησή του, ίδρυσε κοινοβιακή μονή κοντά στην πόλη Βαϊθαγλά. Ο Όσιος Γεράσιμος ήταν αυστηρός, αλλά μόνο στον εαυτό του. Στους άλλους ήταν ευπροσήγορος και επεικής. Έτρωγε λίγο, όσο χρειαζόταν για να συντηρείται στη ζωή, και κοιμόταν επίσης πολύ λίγο. Μάλιστα δίδασκε ότι όποιος θέλει να ζήσει περισσότερο πρέπει να κοιμάται λιγότερο, διότι ο πολύς ύπνος κάνει το σώμα τρυφηλό και άρα ανίσχυρο στους κόπους και ευάλωτο στις ασθένειες. Τόσο πολύ απέκτησε την οικείωση προς τον Θεό ο Όσιος Γεράσιμος και προστάτεψε το «κατ' εικόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν» των Αγίων, ώστε δάμασε και τα άγρια θηρία και έκανε πολλά θαύματα. Απέκτησε μάλιστα και υπηρέτη ένα όνο, για να μεταφέρει νερό, καθώς πόσιμο νερό βρισκόταν σε απόσταση. Κάποια φορά, κι ενώ το λιοντάρι κοιμόταν, έμποροι που περνούσαν έκλεψαν τον όνο. Και επειδή ο Όσιος υποπτεύθηκε ότι το λιοντάρι έφαγε τον όνο, το τιμώρησε να μεταφέρει εκείνο το νερό. Ώσπου, μια μέρα, όταν ξαναπέρασαν οι έμποροι από το ίδιο το σημείο, το λιοντάρι αναγνώρισε τον κλεμμένο όνο και τον επέστρεψε σώο στον Όσιο. Εκείνος τότε το απάλλαξε από το έργο αυτό και το άφησε να γυρίσει στο βουνό. Και όταν ο Όσιος κοιμήθηκε με ειρήνη, το λιοντάρι ήρθε και πέθανε πάνω στον τάφο του. Δύο χρόνια μετά το τέλος του Οσίου Ευθυμίου, το 475 μ.Χ. επί Πατριάρχη Ιεροσολύμων Αναστασίου Α' (458 - 478 μ.Χ.) ο Όσιος Γεράσιμος κοιμήθηκε με ειρήνη.

Η Εκκλησία μας τιμά την μνήμη του στις 4 Μαρτίου κάθε χρόνο.

<http://www.saint.gr/3791/saint.aspx>

Η προβευχή ως όπλο και νόημα ζωής από την νεανική μας ηλικία

A. Η αγάπη ως προσευχή και ικεσία (Μάρκ. β' 1-12)

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς Καπερναοὺμ, καὶ ἠκούσθη ὅτι εἰς οἶκόν ἐστι. Καὶ εὐθέως συνήχθησαν πολλοί, ὥστε μηκέτι χωρεῖν μηδὲ τὰ πρὸς τὴν θύραν· καὶ ἐλάλει αὐτοῖς τὸν λόγον. Καὶ ἔρχονται πρὸς αὐτὸν, παραλυτικὸν φέροντες, αἰρόμενον ὑπὸ τεσσάρων· Καὶ μὴ δυνάμενοι προσεγγίσει αὐτῷ διὰ τὸν ὄχλον, ἀπεστέγασαν τὴν στέγην ὅπου ἦν, καὶ ἐξορύξαντες χαλῶσι τὸν κράβατον, ἐφ' ᾧ ὁ παραλυτικὸς κατέκειτο. Ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν αὐτῶν λέγει τῷ παραλυτικῷ· τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου. Ἦσαν δὲ τινες τῶν γραμματέων ἐκεῖ καθήμενοι καὶ διαλογιζόμενοι ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν· τί οὗτος οὕτω λαλεῖ βλασφημίας; Τίς δύναται ἀφιέναι ἁμαρτίας εἰ μὴ εἷς ὁ Θεός; Καὶ εὐθέως ἐπιγνοὺς ὁ Ἰησοῦς τῷ πνεύματι αὐτοῦ ὅτι οὕτως αὐτοὶ διαλογίζονται ἐν ἑαυτοῖς, εἶπεν αὐτοῖς· τί ταῦτα διαλογίζεσθε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν; Τί ἐστιν εὐκοπώτερον, εἰπεῖν τῷ παραλυτικῷ, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι, ἢ εἰπεῖν, ἐγειρε καὶ ἄρον τὸν κράβατόν σου καὶ περιπάτει; Ἴνα δὲ εἰδῆτε ὅτι ἐξουσίαν ἔχει ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀφιέναι ἐπὶ τῆς γῆς ἁμαρτίας — λέγει τῷ παραλυτικῷ· σοὶ λέγω, ἐγειρε καὶ ἄρον τὸν κράβατόν σου καὶ ὑπάγε εἰς τὸν οἶκόν σου. Καὶ ἠγέρθη εὐθέως, καὶ ἄρας τὸν κράβατον ἐξῆλθεν ἐναντίον πάντων, ὥστε ἐξίστασθαι πάντας καὶ δοξάζειν τὸν Θεὸν λέγοντας ὅτι οὐδέποτε οὕτως εἶδομεν.

Απόδοση σέ ἀπλή γλῶσσα

Τὸν καιρὸ ἐκεῖνο, μπήκε πάλι ὁ Ἰησοῦς στὴν Καπερναοὺμ καὶ διαδόθηκε ὅτι βρίσκεται σὲ κάποιο σπίτι. Ἀμέσως συγκεντρώθηκαν πολλοί, ὥστε δὲν ὑπῆρχε χώρος οὔτε κι ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα· καὶ τοὺς κήρυττε τὸ μήνυμά του. Ἔρχονται τότε μερικοὶ πρὸς αὐτόν, φέροντας ἕναν παράλυτο, ποὺ τὸν βάσταζαν τέσσερα ἄτομα. Κι ἐπειδὴ δὲν μπορούσαν νὰ τὸν φέρουν κοντὰ στὸν Ἰησοῦ ἐξαιτίας τοῦ πλήθους, ἔβγαλαν τὴ στέγη πάνω ἀπὸ κεῖ ποῦ ἦταν ὁ Ἰησοῦς, ἔκαναν ἕνα ἄνοιγμα καὶ κατέβασαν τὸ κρεβάτι, πάνω στὸ ὅποιο ἦταν ξαπλωμένος ὁ παράλυτος. Ὅταν εἶδε ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστη τους, εἶπε στὸν παράλυτο· «Παιδί μου, σοῦ συγχωροῦνται οἱ ἁμαρτίες». Κάθονταν ὁμοῦ ἐκεῖ μερικοὶ γραμματεῖς καὶ συλλογίζονταν μέσα τους· «Μὰ πῶς μιλάει αὐτὸς ἔτσι, προσβάλλοντας τὸν Θεό; Ποιὸς μπορεῖ νὰ συγχωρεῖ ἁμαρτίες; Μόνον ἕνας, ὁ Θεός». Ἀμέσως κατάλαβε ὁ Ἰησοῦς ὅτι αὐτὰ σκέφτονται καὶ τοὺς λέει· «Γιατί κάνετε αὐτὲς τίς σκέψεις στὸ μυαλό σας; Τί εἶναι εὐκολότερο νὰ πῶ στὸν παράλυτο· «σοῦ συγχωροῦνται οἱ ἁμαρτίες» ἢ νὰ τοῦ πῶ, «σήκω, πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ περπάτα»; Γιὰ νὰ μάθετε λοιπὸν ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου ἔχει τὴν ἐξουσία νὰ συγχωρεῖ πάνω στὴ γῆ ἁμαρτίες» -λέει στὸν παράλυτο· «Σ' ἐσένα τὸ λέω, σήκω, πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ πήγαινε στὸ σπίτι σου». Ἐκεῖνος σηκώθηκε ἀμέσως, πήρε τὸ κρεβάτι του καὶ μπροστὰ σ' ὅλους βγήκε ἔξω, ἔτσι ποῦ ὅλοι θαύμαζαν καὶ δόξαζαν τὸν Θεό· «Τέτοια πράγματα», ἔλεγαν, «ποτὲ μέχρι τώρα δὲν ἔχουμε δεῖ!»

B. Ερμηνευτικά σχόλια

Μαθεύτηκε ὅτι βρίσκεται σὲ κάποιο σπίτι: Σε κάθε κήρυγμα του Χριστοῦ πολλοὶ ἐσπευδαν νὰ Τον ἀκούσουν. Εἴτε αὐτὸ γινόταν σὲ συναγωγή, εἴτε σὲ κάποιο σπίτι, πολλοὶ ἄνθρωποι πήγαιναν, ἄλλοι γιὰ νὰ Τον γνωρίσουν, ἄλλοι γιὰ νὰ τραφοῦν πνευματικά ἀπὸ τα λόγια Του καὶ ἄλλοι νὰ δοῦνε τα θαύματα τα ὁποῖα ἔκανε. Ἄλλοι ὁμοῦ πήγαιναν γιὰ νὰ Τον κατηγορήσουν, νὰ Τον κατακρίνουν. Το ἴδιο καὶ οἱ ἄνθρωποι σήμερα, ἀλλὰ καὶ σὲ κάθε ἐποχῇ. Ἐναντι τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Εκκλησίας ἄλλοι ἀκούνε μὲ προσοχή, χαίρονται μὲ τα λόγια καὶ τα ἔργα Του καὶ ἄλλοι Τον ἀπορρίπτουν γιὰτὶ δὲν θέλουν νὰ πιστέψουν ὅτι εἶναι Θεός. Ἄλλοι πάλι πιστεύουν ὅτι πρέπει ὁ Χριστός νὰ ἀποδείξει τὴ θεότητά Του μὲ τα ἔργα Του, νὰ κάνει θαύματα γιὰ νὰ πειστούν.

Ἀφαίρεσαν τὴ στέγη τοῦ σπιτιοῦ: Οἱ ἄνθρωποι ποὺ κουβαλοῦσαν τὸν παράλυτο εἶχαν πίστη στὸ Χριστό ὅτι μπορούσε νὰ θεραπεύσει τὸν ἄρρωστο, ἀλλὰ καὶ ἀγάπη πρὸς τὸν ἴδιο τὸν παράλυτο. Γι' αὐτὸ καὶ δε διστάζουν νὰ κάνουν μὴ κίνηση ποὺ μαρτυρεῖ αὐτὴ τὴν ἀγάπη. Χαλάνε τὴ στέγη. Φανταζόμαστε τίς διαμαρτυρίες τόσο του

ιδιοκτήτη του σπιτιού, όσο και των άλλων ανθρώπων για την πράξη των τεσσάρων φίλων ή συγγενών του παράλυτου. Όμως ο Χριστός βλέπει την πίστη τους και την θαυμάζει. Είναι ωραίο να κάνουμε ό,τι μπορούμε για να βοηθήσουμε κάποιον άνθρωπο να πλησιάσει το Χριστό. Να νιώθουμε ότι η αγάπη για τον άνθρωπό μας είναι την ίδια στιγμή μια πρόκληση να τον φέρουμε κοντά στο Θεό. Μόνο τότε μπορεί ο άνθρωπός μας να βρει αληθινή χαρά στη ζωή του.

Παιδί μου, σου συγχωρούνται οι αμαρτίες σου: ο Χριστός βλέπει την ψυχή του παράλυτου. Την υπομονή και την καρτερικότητα με την οποία δέχεται την αρρώστια του. Το ότι ζητά από τους φίλους του να τον φέρουν σε συνάντηση με το Χριστό γιατί πιστεύει ότι Εκείνος μπορεί να τον θεραπεύσει. Το ότι διάλεξε καλούς φίλους, που έχουν αγάπη για το Θεό. Κι έτσι ο Χριστός του δίνει πρώτα την γιατρεία της ψυχής. Η αληθινή αγάπη δεν έγκειται μόνο στην ίαση του σώματος. Πρωτίστως ξεκινά από την ίαση της ψυχής.

Γιατί τα σκέφτεστε αυτά στις καρδιές σας; Οι σωστοί εκείνης της εποχής, οι νομοδιδάσκαλοι, δεν έχουν ούτε την πίστη ούτε την αγάπη των τεσσάρων φίλων του παράλυτου. Αντί να χαρούν για το ότι ο παράλυτος βρίσκει νόημα και παρηγοριά κοντά στο Χριστό και συγχωρούνται οι αμαρτίες του, αυτοί ψάχνουν να βρουν αφορμή να κατηγορήσουν το Χριστό. Έτσι αμφισβητούν το ότι ο Χριστός είναι ο Υιός του Θεού. Αυτό που οι ίδιοι δεν μπορούν να κάνουν, να συγχωρήσουν δηλαδή τις αμαρτίες, το αμφισβητούν σ' Εκείνον που έχει τη δύναμη να το κάνει πράξη. Απουσιάζει η πίστη και η αγάπη και γι' αυτό δεν μπορούν να βοηθήσουν ουσιαστικά κανέναν άνθρωπο.

Σήκω, πάρε το κρεβάτι σου και περπάτα: ο Χριστός τους δείχνει ότι δεν συγχωρεί μόνο τις αμαρτίες, αλλά και δίνει και την σωματική υγεία στους ανθρώπους. Τίποτε δεν είναι αδύνατο για Εκείνον. Αρκεί κάποιος να Τον πλησιάσει. Κι αν δεν μπορεί ο ίδιος, να έχει βοήθεια από άλλους. Αυτός είναι ένας από τους δρόμους που έχουμε να ακολουθήσουμε στη ζωή μας. Να βοηθήσουμε εκείνους που δεν μπορούν. Με την προσευχή και την αγάπη. Αλλά και με το να δείχνουμε την δύναμη της πίστης μας μπροστά στους άλλους, μικρότερους και μεγαλύτερους. Δεν ντρεπόμαστε να δείξουμε ότι πιστεύουμε. Δεν ντρεπόμαστε να βοηθήσουμε τους άλλους. Δεν κλεινόμαστε στον εαυτό μας ούτε γκρινιάζουμε και αμφισβητούμε, αλλά χαιρόμαστε όταν οι άνθρωποι έρθουν κοντά στο Θεό. Αυτός είναι και ο δρόμος και ο τρόπος της Εκκλησίας. Να μας βοηθά κι εμείς με τη σειρά μας να βοηθάμε όλους να έρθουν κοντά στο Χριστό. Και τότε είμαστε πραγματικοί φίλοι τους.

Γ. Η σημασία της προσευχής για την ζωή μας

⇒ Η προσευχή δεν είναι μία τυπική κατάσταση θρησκευτικότητας, συνήθεια της παιδικής μας ηλικίας. Είναι η απόφασή μας να μιλούμε στον Θεό όπως το παιδί στον Πατέρα του. Να ζητούμε από Αυτόν ό,τι κρίνουμε πως χρειαζόμαστε. Να ζητούμε συγχώρεση για τα λάθη μας. Βοήθεια για τους σταυρούς που σηκώνουμε, είτε αυτοί είναι μικροί (π.χ. το σχολείο, οι εξετάσεις, οι σχέσεις μας με τους άλλους) είτε μεγάλοι αργότερα στην ζωή μας (αποτυχίες, συγκρούσεις, αρρώστιες, θάνατοι, αγωνίες, φόβοι). Φύλαξη για τους άλλους και κυρίως για όσους αγαπούμε. Νόημα στην ζωή μας. Η προσευχή είναι κίνηση ελπίδας προς τον Θεό.

⇒ Η προσευχή είναι τόσο εκκλησιαστικό όσο και προσωπικό γεγονός. Προσευχόμαστε με τις προσευχές (Άγιος ο Θεός, Πάτερ ημών, Πιστεύω, Θεοτόκε Παρθένε) της Εκκλησίας μας, αλλά και στην θεία λειτουργία και σε κάθε ακολουθία που μπορούμε να πάμε ή να κάνουμε προσωπικά, κυρίως πριν κοιμηθούμε (π.χ. το Απόδειπνο), αλλά προσευχόμαστε και προσωπικά, ο καθένας λέγοντας αυτό που τον εκφράζει και που έχει η ψυχή του ανάγκη είτε την ώρα που βρίσκεται στον ναό είτε σπίτι του είτε οπουδήποτε αλλού. Θαυμάσια και απλή προσευχή είναι το σημείο του σταυρού. Η προσευχή είναι δηλαδή και ομολογία πίστης στον Θεό και έκφραση αγάπης, αλλά και έκφραση των προσωπικών μας συναισθημάτων. Είναι όμως και έκφραση συμμετοχής μας στο σώμα του Χριστού, στην Εκκλησία. Ανήκουμε λοιπόν στην Εκκλησία κάθε φορά που προσευχόμαστε.

⇒ Η προσευχή είναι και όπλο στον αγώνα εναντίον του κακού. Στους πειρασμούς που ο διάβολος συχνά μας βάζει στην ζωή μας. Στους κακούς λογισμούς που έχουμε και που μας κάνουν να αμαρτάνουμε, δηλαδή να χωριζόμαστε από τον Θεό και τον συνάνθρωπό μας. Στην προσευχή μπορούμε να επικαλούμαστε και τις πρεσβείες της Παναγίας προς τον Υιό και Θεό της και τις πρεσβείες των Αγίων μας, όπως ο Άγιος Σπυρίδωνας. Αυτοί ως αληθinoί μας φίλοι, παρακαλούν τον Θεό την σειρά τους για μας.

⇒ Η προσευχή δε είναι χάσιμο χρόνου ούτε τυπική συνήθεια. Είναι απόδειξη ότι δεν ξεχνούμε τον Θεό. Την έχουμε ανάγκη γιατί η καρδιά μας παίρνει κουράγιο και δύναμη. Καταλαβαίνουμε τα μικρότερα ή μεγαλύτερα λάθη μας και η ψυχή μας γαληνεύει. Ας την κάνουμε όσο περισσότερο μπορούμε, από την νεανική μας ηλικία, για να προχωρά η σχέση μας με τον Θεό!

⇒ Οι φίλοι του παράλυτου δεν έκαναν προσευχή μετα χείλη στον Χριστό. Έκαναν προσευχή δείχνοντας τόση αγάπη, ώστε να χαλάσουν την στέγη του σπιτιού και να κατεβάσουν τον φίλο τους μπροστά στον Κύριο για να τον

κάνει καλά. Κάποτε η προσευχή μπορεί να είναι καρπός πίστης και αγάπης, που να μην φαίνεται ότι λέγεται με τον στόμα, λέγεται όμως με την καρδιά! Και ο Θεός την ακούει!

Δ. Μία σειρά από λόγους του Αγίου Παϊσίου για την προσευχή

Παλιά, για να κάνει κανείς κάτι, αν ήταν κοσμικός άνθρωπος θα σκεφτόταν. Αν ήταν πνευματικός άνθρωπος, θα σκεφτόταν και θα προσευχόταν. Στην εποχή μας ακόμη και «πνευματικοί» άνθρωποι όχι μόνο δεν προσεύχονται, αλλά ούτε σκέφτονται. Και μάλιστα, συχνά πρόκειται για σοβαρά θέματα, και αυτοί κάνουν πρόβες με τον κόσμο.

Σε όλες τις περιπτώσεις, πριν ενεργήσουμε, να λέμε: «Σκέφτηκα γι' αυτό; Προσευχήθηκα γι' αυτό;» Όταν κανείς ενεργεί, χωρίς να σκεφθεί και χωρίς να προσευχηθεί, ενεργεί σατανικά. Και βλέπεις, συχνά πολλοί χριστιανοί με τον τρόπο που ενεργούν, δεν αφήνουν τον Θεό να επέμβει. Νομίζουν ότι αυτοί θα τα καταφέρουν όλα μόνοι τους. Ενώ ακόμα και ο άπιστος λέει «έχει ο Θεός», αυτοί δεν το λένε (...).

Συνέχεια ανθρώπινες προσπάθειες και δεν αφήνουν τον Θεό να ενεργήσει. Δεν καταφεύγουν στην προσευχή, ώστε να απαντήσει ο Θεός δια της προσευχής. Με την ταπείνωση και την προσευχή διορθώνονται όλα τα αδιόρθωτα (...).

Γέροντα, αν είναι ευλογημένο, να μας λέγατε μερικά θέματα, για τα οποία ιδιαίτερα πρέπει να προσευχόμαστε.

Να παρακαλούμε κατ' αρχάς η προσευχή μας να έχει ως αποτέλεσμα να έρθουν σε θεοσέβεια όσοι ζουν και όσοι θα ζήσουν. Εγώ στην προσευχή μου λέω «Παρατεινον το ελεος Σου τοις γινώσκουσι Σε» και προσθέτω «και τοις μη γινώσκουσι Σε». Ακόμα λέω «Κύριε, σωσον τους ασεβείς». (Βέβαια η Εκκλησία καλά κανόνισε να λέει «Κύριε, σωσον τους ευσεβείς...», γιατί μπορεί να βρίζουν οι ασεβείς, επειδή προσεύχονται γι' αυτούς).

Όταν πάλι ο ιερέας λέει «Υπέρ των εντειλαμενων ημιν τοις αναξιοις ευχεσθαι υπέρ αυτων», προσθέτω και «υπέρ των μη εντειλαμενων». Γιατί πρέπει να προσευχόμαστε και γι' αυτούς που μας ζήτησαν να προσευχηθούμε, αλλά και γι' αυτούς που δεν μας ζήτησαν, και για τους γνωστούς και για τους αγνώστους.

Τόσες χιλιάδες άνθρωποι υπάρχουν που έχουν μεγαλύτερη ανάγκη και σοβαρότερα προβλήματα από αυτούς που μας ζήτησαν να προσευχηθούμε. Να κάνουμε προσευχή και για όσους έχουν αδικηθεί, να φανεί το δίκαιο· να δοθεί χάρη στους φυλακισμένους, να πιάσει τόπο η ταλαιπωρία που πέρασαν και να βοηθηθούν. Όταν βάζω ξύλα στη φωτιά, δοξολογώ τον Θεό και λέω: «Ζέστανε, Θεέ μου, όσους δεν έχουν ζεστασιά». Όταν πάλι καίω τα γράμματα που μου στέλνουν – τα διαβάζω και μετά τα καίω, γιατί έχουν και θέματα και απόρρητα και εξομολογήσεις -, λέω: «Να τους κάψει ο Θεός όλα τα κουσούρια. Να τους βοηθάει ο Θεός να ζουν πνευματικά και να τους αγιάζει».

Ακόμη συνηθίζω να ζητώ από τους Αγίους να προστατεύουν τους ανθρώπους που φέρουν το όνομά τους και από τους Αγίους Πάντες να προστατεύουν αυτούς που δεν έχουν προσάτη Άγιο.

Γέροντα, τι είναι καλύτερα, να ζητώ το έλεος του Θεού γενικά ή να αναφέρω και συγκεκριμένα αιτήματα σύμφωνα με το «Αιτείτε και δοθησεται υμιν»;

Να προσεύχεσαι γενικά και να λες «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησον τους πάσχοντες σωματικά και ψυχικά». Σ' αυτήν την ευχή περιλαμβάνονται και οι κεκοιμημένοι. Αν σου έρχεται στον νου ένα συγγενικό σου πρόσωπο, πες μια ευχή και γι' αυτό, «... ελέησον τον δούλον Σου τάδε», και πέρασε αμέσως στην γενική ευχή για όλον τον κόσμο, «... ελέησον τον κόσμον Σου άπαντα»

Μπορείς να φέρνεις στον νου σου έναν συγκεκριμένο άνθρωπο που έχει ανάγκη, να προσεύχεσαι λίγο γι' αυτόν και μετά να λες «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησον ημάς» και να πονάς για όλους, για να μη φεύγει η... αμαξοστοιχία με έναν επιβάτη. Να μη σκαλώνουμε σε ένα πρόσωπο και μετά δεν μπορούμε να βοηθήσουμε με την προσευχή ούτε τον εαυτό μας ούτε τους άλλους. Όταν προσεύχεσαι λ.χ. για έναν καρκινοπαθή, να προσεύχεσαι για όλους τους καρκινοπαθείς και να λες και μια ευχή για τους κεκοιμημένους. Ή βλέπεις έναν δυστυχημένο· να πηγαίνει αμέσως ο νους σου σε όλους τους δυστυχημένους και να προσεύχεσαι γι' αυτούς.

Να, θυμάμαι, μικρός είχα δει έναν ζητιάνο που πέθανε έξω από ένα τούρκικο σπίτι, δέκα μέτρα μακριά από το δικό μας. Πέτρο τον έλεγαν. Τον βρήκε το πρωί η Τουρκάλα πεσμένο έξω από το σπίτι της και τον σκούνηξε να σηκωθεί· τότε κατάλαβε ότι είχε πεθάνει. Ακόμη τον μνημονεύω. Πόσοι τέτοιοι «Πέτροι» υπάρχουν στον κόσμο! Όταν πηγαίνει κανείς σε ειδικά θέματα και σκέφτεται ότι υποφέρουν οι συνάνθρωποί μας, βοηθείται, γιατί κεντιέται η καρδιά. Έτσι, με πονεμένη καρδιά από τα ειδικά θέματα πηγαίνει και στα γενικά, και βοηθάει περισσότερο με την καρδιακή προσευχή.

Καλά είναι ο μοναχός να μοιράζει την προσευχή του σε τρία μέρη: για τον εαυτό του, για όλο τον κόσμο και για τους κεκοιμημένους. Αν και με αυτόν τον τρόπο, παρόλο που φαίνεται δίκαιη η μοιρασιά, πάλι για τον εαυτό του φροντίζει περισσότερο, γιατί ο εαυτός του είναι ένας, ενώ οι ζώντες και οι κεκοιμημένοι είναι δισεκατομμύρια. (...) Να θέλει και αυτός που ζητά την προσευχή να βοηθηθεί, να σωθεί, και να αγωνίζεται. Για να βοηθηθεί δηλαδή κανείς από την προσευχή «δικαίου» ανθρώπου, χρειάζεται να έχει καλή διάθεση. Η ευχή που γίνεται με την καρδιά εισακούεται· πρέπει όμως και ο άλλος να είναι δεκτικός. Αλλιώς, εκείνος που προσεύχεται πρέπει να έχει την αγιότητα του Μεγάλου Παΐσιου, για να μπορέσει να τον βγάλει από την κόλαση¹. Γι' αυτό κάνετε προσευχή πρώτα γι' αυτούς που έχουν διάθεση να σωθούν

Εγώ, όταν παρακαλώ τον Θεό για διάφορες περιπτώσεις, λέω: «Θεέ μου, να είναι αισθητή η βοήθειά Σου, για να βοηθηθούν οι άνθρωποι και πνευματικά· αν δεν είναι αισθητή, μη μας βοηθάς». Πολλοί ούτε καν καταλαβαίνουν από τι μπόρες μας γλιτώνει ο Θεός και ούτε καν το σκέφτονται, για να δοξολογήσουν τον Θεό. Γι' αυτό να ζητάμε να βοηθάνε ο Χριστός, η Παναγία, οι Άγιοι στον κόσμο, αλλά να είναι και αισθητή η βοήθειά Τους, για να ωφελούνται οι άνθρωποι.

Ας υποθέσουμε ότι κινδυνεύει κάποιος να πέσει από την σκαλωσιά και οικονομάει ο Θεός να σκαλώσει κάπου, που δεν ήταν να σκαλώσει και γλιτώνει. Ή πέφτει κάπου και δεν σακατεύεται. Ή τρακάρει και γλιτώνει. Να ευχηθούμε να καταλάβει ότι ο Θεός τον βοήθησε και σώθηκε, για να βοηθηθεί πνευματικά.

Κάποιος έπεσε από ένα γεφύρι κάτω και σώθηκε. «Κατέβηκες να μετρήσεις το βάθος;», του λέω. Στα χέρια μας κρατούν οι Άγιοι. Ένα παιδί που του είχα δώσει ένα σταυρουδάκι, καθώς έτρεχε με τον μοτοσάκ, πέρασε πάνω από ένα ταξί, έκανε μια τούμπα και συνέχισε να τρέχει στον δρόμο, χωρίς να πάθει τίποτα. Πολλοί γλιτώνουν, αλλά λίγοι καταλαβαίνουν κι διορθώνονται.

Γέροντα, όταν έχουμε ένα αίτημα για κάποιο σοβαρό θέμα, μήπως πρέπει η προσευχή να συνοδεύεται με νηστεία;

Αυτό δεν χρειάζεται συζήτηση· είναι κάτι το οποίο επιβάλλεται. Η νηστεία, η άσκηση, είναι προϋποθέσεις. Αλλά για να γίνει σωστή προσευχή, πρέπει να πονάει κανείς για τους άλλους. Γιατί είναι και τυπικό πολλών χριστιανών της εποχής μας να μη θέλουν να στενοχωρηθούν. Και συνταξιούχοι ακόμη που όλη μέρα κάθονται, δεν πάνε να πλησιάσουν ένα παιδί εγκαταλελειμμένο, γιατί αυτό έχει φασαρία. Θα φάνε, θα πιουν τον καφέ τους και θα κάνουν έναν περίπατο, θα πάνε σε ένα νοσοκομείο που έχει νοσοκόμους, σε κάτι οργανωμένο, για να δουν έναν άρρωστο, γιατί αυτό είναι πιο εύκολο. Πάλι δηλαδή για να ευχαριστηθούν, οπότε αναπαύουν και τον λογισμό τους ότι έκαναν το καθήκον τους. Πόσους έχω στριμώξει να βοηθήσουν κάτι παιδάκια εγκαταλελειμμένα! Αυτοί τίποτε. Στο Άγιον Όρος έκαναν κάπου Λιτανεία για την ανομβρία και, αντί να βρέξει, έπιασε πυρκαγιά! Δεν γίνεται λιτανεία σαν να κάνουμε περίπατο. Θέλει να πονέσουμε. Μπορεί να παραμείνει πειρασμός ή μια δύσκολη κατάσταση, αν κάνουν καρδιακή προσευχή οι καλόγεροι; Παρ' όλα τα δύσκολα χρόνια βλέπω στα μοναστήρια να επικρατεί ένα πνεύμα... Να είμαστε χαρούμενοι! Εδώ καίγεται ο κόσμος!

Μας ζητούν να κάνουμε μια αγρυπνία, ας υποθέσουμε, για έναν άρρωστο, και ψάλλουμε «Ανοιξαντος Σου την χείρα» και χαιρόμαστε. Εμείς περνάμε ευχάριστα την ώρα μας και ο άλλος εν τω μεταξύ πεθαίνει. «Κάνουμε, λέει, αγρυπνία για τον άρρωστο». Τι αγρυπνία; Εσείς κάνετε διασκέδαση. Αυτό είναι πνευματική διασκέδαση. Μερικές φορές, ούτε όταν ο ιερέας λέει «Υπέρ των εν ασθενειαις κατακειμενων», προσευχόμαστε για τον άρρωστο. Θα βοηθούσαμε πιο θετικά, αν κάναμε και λίγη ευχή με το κομποσχοίνι. Δεν λέω να καταργήσουμε τις πανηγυρικές αγρυπνίες που προβλέπει το τυπικό, αλλά σε τέτοιες περιπτώσεις να διαθέτουμε και λίγη ώρα, για να κάνουμε τουλάχιστον ένα-δύο κομποσχοίνια λέγοντας «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησον τον δούλο σου».

Όλη η βάση είναι η ποιότητα της προσευχής. Η προσευχή πρέπει να είναι καρδιακή, να γίνεται από πόνο. Για τον Θεό δεν μετράει τόσο η ποσότητα της προσευχής όσο η ποιότητα. Η προσευχή που γίνεται στα μοναστήρια έχει ποσότητα, αλλά δεν φτάνει αυτό· πρέπει να έχει και ποιότητα. Τόσες ώρες προσευχή που γίνεται από τόσα άτομα, αν ήταν καρδιακή θα είχε αλλάξει ο κόσμος. Γι' αυτό σκοπός είναι οι Ακολουθίες να γίνονται από την καρδιά.

Η καρδιακή προσευχή βοηθάει όχι μόνον τους άλλους αλλά και τον ίδιο τον εαυτό μας, γιατί βοηθάει να έρθει η εσωτερική καλοσύνη. Όταν ερχόμαστε στην θέση του άλλου, έρχεται φυσιολογικά η αγάπη, ο πόνος, η ταπείνωση, η ευγνωμοσύνη μας στον Θεό με την συνεχή δοξολογία, και τότε η προσευχή για τον συνάνθρωπό μας γίνεται ευπρόσδεκτη από τον Θεό και τον βοηθάει.

Γέροντα, μένει ψυχρή η καρδιά μου στην προσευχή.

Είναι γιατί ο νους δεν δίνει τηλεγράφημα στην καρδιά. Ύστερα στην προσευχή χρειάζεται να εργασθεί κανείς· δεν μπορεί από την μια στιγμή στην άλλη να φθάσει σε κατάσταση, ώστε να μη φεύγει καθόλου ο νους του. Θέλει υπομονή. Βλέπεις, άλλος χτυπάει την πόρτα, ξαναχτυπάει, περιμένει, και μετά ανοίγει η πόρτα. Εσύ θες να χτυπήσεις μια και να μπει μέσα. Δεν γίνεται έτσι.

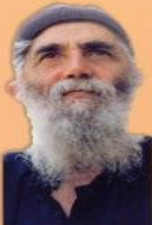
Στην προσευχή χρειάζεται επιμονή. «Και παρεβιάσαντο αυτον» (Λουκ. 24, 25), λέει το Ευαγγέλιο για τους δύο Μαθητές που συνάντησαν τον Χριστό στον δρόμο προς Εμμαούς. Έμεινε ο Χριστός μαζί τους, γιατί είχαν μια συγγένεια με τον Χριστό και το δικαιούνταν. Είχαν ταπείνωση, απλότητα, καλοσύνη, θάρρος με την καλή έννοια, όλες τις προϋποθέσεις, γι' αυτό και ο Χριστός έμεινε μαζί τους.

Πρέπει να προσευχόμαστε με πίστη για κάθε ζήτημα και να κάνουμε υπομονή, και ο Θεός θα μιλήσει. Γιατί, όταν ο άνθρωπος προσεύχεται με πίστη, υποχρεώνει τον Θεό κατά κάποιο τρόπο για την πίστη του αυτή να του εκπληρώσει το αίτημά του. Γι' αυτό, όταν ζητούμε κάτι από τον Θεό, να μη «διακρινώμεθα» και θα εισακουσθούμε. «Να έχετε πίστη χωρίς να διακριθείτε» (Ματθ. 21, 21), είπε ο Κύριος. Ο Θεός ξέρει να μας δώσει αυτό που ζητούμε, ώστε να μη βλαφτούμε πνευματικά. Μερικές φορές ζητούμε κάτι από τον Θεό, αλλά δεν κάνουμε υπομονή και ανησυχούμε. Αν δεν είχαμε δυνατό Θεό, τότε να ανησυχούσαμε. Αλλά αφού έχουμε Θεό

Παντοδύναμο και έχει πάρα πολλή αγάπη, τόση που μας τρέφει και με το Αίμα Του, δεν δικαιολογούμε να ανησυχούμε.

Μερικές φορές δεν αφήνουμε ένα δύσκολο θέμα μας στα χέρια του Θεού, αλλά ενεργούμε ανθρώπινα. Όταν ζητούμε κάτι από τον Θεό και κλονίζεται η πίστη μας και θέλουμε να ενεργήσουμε ανθρωπίνως στα δυσκολοκατόρθωτα, χωρίς να περιμένουμε την απάντηση στο αίτημά μας από τον Θεό, είναι σαν να κάνουμε αίτηση στον βασιλέα Θεό και την παίρνουμε πίσω, την ώρα που Εκείνος απλώνει το χέρι Του, για να ενεργήσει.

**Προσευχή του Γέροντος Παΐσιου
για όλο τον κόσμο**

Κύριε ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστέ,
Μὴν ἐγκαταλείπεις τοὺς δούλους Σου ποὺ
ζοῦν μακριὰ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, ἡ ἀγάπη
Σου νὰ ἐνεργήσει καὶ νὰ τοὺς φέρει ὅλους
κοντὰ Σου.

- Μνήσθητι Κύριε τῶν δούλων Σου ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ τὸν καρκίνο.
- Τῶν δούλων Σου ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ μικρὰ ἢ μεγάλα νοσήματα
- Τῶν δούλων Σου ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ σωματικές ἀναπηρίες.
- Τῶν δούλων Σου ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ ψυχικές ἀναπηρίες.
- Μνήσθητι τῶν ἀρχόντων (προέδρων, ὑπουργῶν....) καὶ βοήθησον αὐτοὺς νὰ κυβερνοῦν χριστιανικά.
- Μνήσθητι Κύριε τῶν παιδιῶν ποὺ προέρχονται ἀπὸ προβληματικές οἰκογένειες.
- Τῶν προβληματικῶν οἰκογενειῶν καὶ τῶν διαζευγμένων.
- Μνήσθητι Κύριε τῶν ὄρφανῶν ὅλου τοῦ κόσμου, ὅλων τῶν πολεμένων καὶ τῶν ἀδικημένων στὴν ζωὴ, ὅσων ἔχουν χάσει τοὺς συζύγους τοὺς.
- Μνήσθητι Κύριε ὅλων τῶν φυλακισμένων, τῶν ἀναρχκῶν, τῶν ναρκομανῶν, τῶν φονεῶν, τῶν κακοποιῶν, τῶν κλεφτῶν, φῶτισσον καὶ βοήθησον αὐτοὺς νὰ διορθωθοῦν.
- Μνήσθητι ὅλων τῶν ζενιτεμένων.

Γέροντα, πῶς κάνετε ευχή για ένα θέμα;

Όλη η βάση που γίνεται η ευχή είναι να πονάει ο άνθρωπος. Αν δεν πονάει, μπορεί να κάθεται ώρες με το κομποσχοίνι και η προσευχή του να μην έχει κανένα αποτέλεσμα. Αν υπάρχει πόνος για το θέμα για το οποίο προσεύχεται, ακόμη και με έναν αναστεναγμό κάνει καρδιακή προσευχή.

Πολλοί, όταν την στιγμή που τους ζητούν οι άλλοι να προσευχηθούν δεν έχουν χρόνο, προσεύχονται με έναν αναστεναγμό για το πρόβλημά τους. Δεν λέω να μην κάνει κανείς προσευχή, αλλά, αν τυχόν δεν υπάρχει χρόνος, ένας αναστεναγμός για τον πόνο του άλλου είναι μια καρδιακή προσευχή· ισοδυναμεί δηλαδή με ώρες προσευχής.

Διαβάζεις λ.χ. ένα γράμμα, βλέπεις ένα πρόβλημα, αναστενάξεις και μετά προσεύχεσαι. Αυτό είναι μεγάλο πράγμα! Πριν πιάσεις το ακουστικό, πριν ακόμα καλέσεις, σε ακούει ο Θεός! Και το πληροφορείται ο άλλος. Να δείτε πως οι δαιμονισμένοι καταλαβαίνουν τότε κάνω προσευχή γι' αυτούς και φωνάζουν όπου κι αν βρίσκονται! Η πραγματική προσευχή ξεκινάει από έναν πόνο· δεν είναι ευχαρίστηση, «νιρβάνα». Τι πόνος είναι; Βασανίζεται με την καλή έννοια ο άνθρωπος. Πονάει, βογκάει, υποφέρει, όταν κάνει προσευχή για οτιδήποτε.

Ξέρετε τι θα πει υποφέρει; Ναι, υποφέρει, γιατί συμμετέχει στον γενικό πόνο του κόσμου ή στον πόνο ενός συγκεκριμένου ανθρώπου. Αυτήν την συμμετοχή, αυτόν τον πόνο, τον ανταμείβει ο Θεός με την θεία αγαλλίαση. Δεν ζητάει βέβαια ο άνθρωπος την θεία αγαλλίαση, αλλά η θεία αγαλλίαση έρχεται ως συνέπεια, επειδή συμμετέχει στον πόνο του άλλου (...).

Γέροντα, όταν πονώ για τους άλλους, με πιάνει άγχος και δεν μπορώ να προσευχηθώ.

Το ότι έχει κανείς άγχος όταν πονά για τους άλλους και να μην μπορεί να προσευχηθεί είναι δείγμα ότι υπάρχει ανθρώπινο στοιχείο μέσα του! Εγώ, όσο πιο πολύ πονώ τον κόσμο, τόσο πιο πολύ προσεύχομαι και χαίρομαι πνευματικά, γιατί τα λέω όλα στο Χριστό και εκείνος τα τακτοποιεί.

Και βλέπω ότι όσο περνάει ο καιρός, ενώ το σωματικό κουράγιο ελαττώνεται, το ψυχικό αυξάνει, γιατί η αγάπη, η θυσία, ο πόνος για τον άλλον δίνουν πολλή ψυχική δύναμη. Και ήμουν ὄρθιος ὅλη την νύχτα μέχρι τη Θεία Λειτουργία που ἔβλεπα τον κόσμο (Ο Γέροντας εννοεί την αγρυπνία της 9ης προς 10η Νοεμβρίου του 1993. Παρόλο που ήταν πολύ ταλαιπωρημένος από τον καρκίνο, ὄρθιος, στηριγμένος σε μια καρέκλα, ἔδωσε την ευχή του σε τριάντα χιλιάδες περίπου ανθρώπους που πέρασαν εκείνη την ημέρα). Μετά και μέσα στην Εκκλησία και πάλι ὄρθιος, αλλά δεν ἔνιωθα κούραση, γιατί πονούσαν τον κόσμο και αυτό με δυνάμωνε. Και εσύ να προσεύχεσαι και να χαίρεσαι, γιατί ο Χριστός θα τα οικονομήσει όλα.

Στην πνευματική αντιμετώπιση δεν υπάρχει θλίψη. Με τον κόσμο τώρα πόσο πόνο πέρασα! Δεν τα περνούσα έτσι τα θέματά τους. Πονούσα, αναστέναζα, αλλά σε κάθε αναστεναγμό ἄφηνα το θέμα στο Θεό, και στον πόνο που ἔνιωθα για τον άλλον ἔδινα ο Θεός παρηγοριά. Δηλαδή με την πνευματική αντιμετώπιση ερχόταν θεία παρηγοριά,

γιατί ο πόνος που έχει μέσα την ελπίδα στο Θεό έχει θεία παρηγοριά. Αλλιώς πως θα αντέξει κανείς! Πώς θα μπορούσα διαφορετικά να τα βγάλω πέρα με τόσα που ακούω;

Πονάω, αλλά σκέφτομαι και την θεία ανταμοιβή στους πονεμένους. Είμαστε στα χέρια του Θεού. Αφού υπάρχει θεία δικαιοσύνη, θεία ανταπόδοση, τίποτε δεν πάει χαμένο. Όσο βασανίζεται κανείς, άλλο τόσο θα ανταμειφθεί. Ο Θεός, ενώ βλέπει τόσον πόνο πάνω στη γη, ακόμη και πράγματα που εμείς δεν μπορούμε να τα συλλάβουμε, δεν τα χάνει.

«Περισσότερο υποφέρεις, λέει, περισσότερο θα σε οικονομήσω στην άλλη ζωή», και γι' αυτό χαίρεται. Διαφορετικά πώς θα μπορούσε, ας πούμε, να αντέξει τόση αδικία, τόση κακία που υπάρχει; Έχει όμως υπ' όψιν Του την ανταμοιβή αυτών που υποφέρουν και μπορεί, τρόπος του λέγειν, να αντέξει αυτόν τον μεγάλο πόνο. Εμείς δεν βλέπουμε τι δόξα θα λάβει ο άλλος και πονούμε, γι' αυτό ο Θεός μας ανταμείβει με θεία παρηγοριά.

Γέροντα, αυτή η στενοχώρια δεν καταβάλλει τον άνθρωπο;

Όχι. Ο άνθρωπος, όταν αντιμετωπίζει το κάθε πρόβλημα πνευματικά, δεν καταβάλλεται. Στην αρχή πικραίνεται, όταν ακούει ότι κάποιος υποφέρει, αλλά μετά έρχεται ως ανταμοιβή η θεία παρηγοριά και δεν καταστρέφεται ο οργανισμός του. Ενώ η πίκρα από την κοσμική στενοχώρια φέρνει γαστρορραγία κ.λ.π., αυτή δεν βλάπτει τον οργανισμό, γιατί έχει το θείο βάλασμο.

Γέροντα, ενώ βλέπω τα χάλια μου, κάνω πιο πολλή προσευχή για τους άλλους. Μήπως είναι καλύτερα να μην προσεύχομαι για τους άλλους και να προσεύχομαι μόνο για τον εαυτό μου;

Από ταπείνωση; Αν είναι από ταπείνωση, να λες στον Θεό με πολλή ταπείνωση: «Θεέ μου, τέτοια που είμαι, δεν πρέπει να με ακούσεις. Άλλα δεν είναι αδικία να υποφέρουν οι άλλοι εξ αιτίας μου; Γιατί, εάν είχα πνευματική κατάσταση, παρηγορία, θα με άκουγες και θα τους βοηθούσες. Φταίω και εγώ, που ο άλλος υποφέρει. Τώρα όμως τι φταίει να υποφέρει εξ αιτίας μου; Σε παρακαλώ, βοήθησέ τον».

Εξαρτάται δηλαδή πως τοποθετείσαι για τους άλλους. Νιώθεις ότι δεν είσαι άξια, αλλά τυχαίνει, βλέπεις έναν πονεμένο, στενοχωρισία, πονάς, προσεύχεσαι. Όταν λ.χ. βλέπω εν αν τυφλό, αισθάνομαι τον εαυτό μου ένοχο, γιατί, αν είχα πνευματική κατάσταση, θα μπορούσα να τον θεραπεύσω.

Ο Θεός μας έδωσε την δυνατότητα να γίνουμε άγιοι, να κάνουμε θαύματα, όπως έκανε και Εκείνος.

Αναγνωρίζουμε την μεγάλη ή μικρή μας πνευματική αρρώστια και ταπεινά ζητούμε την σωματική υγεία για τον συνάνθρωπό μας, ως ένοχοι για την αρρώστια του. Γιατί, εάν είχαμε πνευματική υγεία, θα είχε θεραπευθεί προ καιρού και δεν θα παιδεύοταν. Όταν τοποθετούμαστε σωστά, ότι είμαστε ένοχοι για όλη την κατάσταση του κόσμου, και λέμε «Κύριε, Ιησού Χριστέ, ελέησον ημάς», βοηθείται και ο κόσμος όλος. Και για τα χάλια του πρέπει να πονέσει κανείς και να ζητήσει το έλεος του Θεού. Φυσικά, αν φθάσει σε μια πνευματική κατάσταση, τότε για τον εαυτό του δεν ζητάει τίποτε.

Βλέπω ότι πολλές φορές πιάνουμε στραβά το «Κύριε, Ιησού Χριστέ, ελέησόν με» και δήθεν από ταπείνωση δεν λέμε «ελέησον ημάς», δεν προσευχόμαστε για τους άλλους παρά μόνο για τον εαυτό μας. Γι' αυτό και μερικές φορές μας παρεξηγούν εμάς τους μοναχούς οι κοσμικοί και λένε ότι είμαστε εγωιστές και ότι φροντίζουμε να σώσουμε μόνον τον εαυτό μας. Το «ελέησόν με» είναι για να μην πέσουμε σε υπερηφάνεια. Η ευχή ενός ταπεινού ανθρώπου, που πιστεύει ότι είναι χειρότερος από όλους, έχει περισσότερη αξία από την αγρυπνία που κάνει ένας άλλος με υπερήφανο λογισμό. Όταν προσευχόμαστε με υπερηφάνεια, κοροϊδεύουμε τον εαυτό μας.

Επίσης καλύτερα είναι ο μοναχός να βοηθάει τους άλλους με την προσευχή του παρά με τα λόγια του. Αν δεν έχει την δύναμη να συγκρατήσει κάποιον που κάνει κακό, ας τον βοηθήσει από μακριά με την προσευχή, γιατί διαφορετικά μπορεί και να βλαφτεί. Μια ευχή καλή, καρδιακή, έχει περισσότερη δύναμη από χιλιάδες λόγια, όταν οι άλλοι δεν παίρνουν από λόγια. Παρόλο που λένε ότι βοηθώ τον κόσμο που έρχεται και με βρίσκει, ως θετική προσφορά μου στον κόσμο βλέπω την μιάμιση ώρα που διαβάζω το Ψαλτήρι. Το άλλο το θεωρώ ψυχαγωγία. να πουν οι καημένοι τον πόνο τους, να τους δώσω καμία συμβουλή.

Γι' αυτό την βοήθεια δεν την θεωρώ προσφορά δική μου. Η προσευχή είναι που βοηθάει. Αν είχα όλο τον χρόνο μου για προσευχή, περισσότερο θα βοηθούσα τον κόσμο. Ας πούμε ότι θα δω την ημέρα διακόσιους πονεμένους, μόνο διακόσιοι πονεμένοι υπάρχουν στον κόσμο; Αν δεν δω κανέναν και προσευχηθώ για όλον τον κόσμο, τότε βλέπω όλον τον κόσμο. Γι' αυτό λέω στον κόσμο: «Εγώ θέλω να μιλήω για σας στον Θεό, και όχι σ' εσάς για τον Θεό. Αυτό είναι καλύτερο για σας, αλλά δεν με καταλαβαίνετε» .

Να μην παραμελούμε το θέμα της προσευχής σ' αυτά τα δύσκολα χρόνια. Είναι ασφάλεια η προσευχή, είναι επικοινωνία με τον Θεό. Είδατε τι λέει ο Αββάς Ισαάκ; «Δεν θα μας ζητήσει λόγο ο Θεός, γιατί δεν κάναμε προσευχή, αλλά γιατί δεν είχαμε επαφή με τον Χριστό και μας ταλαιπώρησε ο διάβολος».

Από το βιβλίο «Λόγοι Γέροντος Παΐσιου Αγιορείτου Β΄», εκδ. Ιερών Ησυχαστήριον «Ευαγγελιστής Ιωάννης ο Θεολόγος», Σουρωτή Θεσσαλονίκης

<http://www.diakonima.gr>

Ε. Ο Άγιος Πορφύριος και η προσευχή

*Ο τελειότερος τρόπος προσευχής είναι ο σιωπηλός.

*Πιο πολύ θα προσεύχεσθε για τους άλλους παρά για τον εαυτό σας. Όλοι είμαστε παιδιά του ίδιου Πατέρα, είμαστε όλοι ένα. Για αυτό όταν προσευχόμαστε για τους άλλους λέμε «Κύριε Ιησού Χριστέ ελέησόν με» και όχι «ελέησέ τους». Τους κάνουμε έτσι ένα με τον εαυτό μας.

*Όλα τα προβλήματά μας, τα υλικά, τα σωματικά, τα πάντα, να τα αναθέτουμε στο Θεό.

*Αυτά που θέλετε να πείτε στα παιδιά σας, να τα λέτε με την προσευχή σας. Τα παιδιά δεν ακούν με τα αφτιά. Μόνον όταν έρχεται η Χάρης που τα φωτίζει, τότε ακούνε αυτά που θέλουμε να τους πούμε.

http://imverias.blogspot.gr/2014/02/blog-post_9069.html

Όταν ο Θεός δεν μας δίνει κάτι που το ζητάμε με πολλή επιμονή τότε δύο πράγματα μπορεί να συμβαίνουν: ή δεν είναι προς όφελός μας ή εμείς δεν ξέρουμε πώς και πότε να του το ζητήσουμε ή και τα δύο μαζί.

<http://www.porphyrionet/taq/%CF%80%CF%81%CE%BF%CF%83%CE%B5%CF%85%CF%87%CE%AE/>

ΣΤ. Ο Άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς

Ο Άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς ήταν δεινός θεολόγος και διαπρεπέστατος ρήτορας και φιλόσοφος. Δεν γνωρίζουμε το χρόνο και τον τόπο της γέννησής του. (Ο Σ. Ευστρατιάδης όμως, στο αγιολόγιο του, αναφέρει ότι ο Άγιος Γρηγόριος γεννήθηκε το 1296 μ.Χ. στην Κωνσταντινούπολη, από τον Κωνσταντίνο τον Συγκλητικό και την ευσεβέστατη Καλλονή). Ξέρουμε όμως, ότι κατά το πρώτο μισό του 14ου αιώνα μ.Χ. ήταν στην αυτοκρατορική αυλή της Κωνσταντινούπολης, απ' όπου και αποσύρθηκε στο Άγιο Όρος χάρη ησυχότερης ζωής, και αφιερώθηκε στην ηθική του τελειοποίηση και σε διάφορες μελέτες.

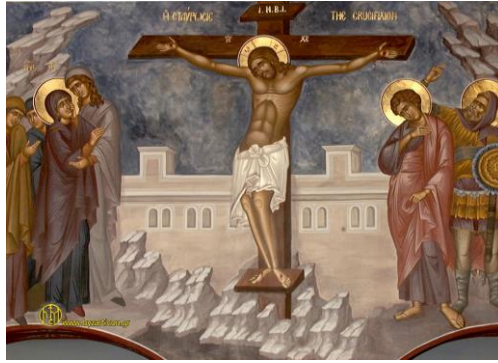
Το 1335 μ.Χ. με τους δύο αποδεικτικούς λόγους του «Περί εκπορεύσεως του Αγίου Πνεύματος», ήλθε σε σύγκρουση με τον Βαρλαάμ τον Καλαβρό, ο οποίος διδασκε πως ο άνθρωπος δεν μπορεί να γνωρίσει το Θεό, κι ακόμα περισσότερο δεν μπορεί να ενωθεί μαζί Του. Κατά τα λεγόμενα του Βαρλαάμ, ο Θεός είναι «κλειστός στον εαυτό του» και δεν μπορεί να ενωθεί με τους ανθρώπους. Επομένως, οι «ησυχαστές», οι μοναχοί δηλαδή εκείνοι που έλεγαν ότι μπορεί ο άνθρωπος, αν έχει καθαρή καρδιά και αν συγκεντρωθεί στην «καρδιακή προσευχή» (το «Κύριε Ιησού Χριστέ, Υιέ Θεού, ελέησόν με»), να ενωθεί με το Θεό και να φωτισθεί και να δει το Άκτιστο φως, ασχέτως της μόρφωσής του, δεν ήταν Ορθόδοξοι αλλά «μεσσαλιανιστές» και «ομφαλόψυχοι». Μετά από αυτές τις τοποθετήσεις του Βαρλαάμ, ο Παλαμάς εγκαταστάθηκε στη Θεσσαλονίκη από όπου και άρχισε τον αγώνα «υπέρ των Ιερών ησυχαστών», δηλ. αυτών που ασκούσαν τον ησυχασμό, συγγράφοντας μάλιστα και τους ομώνυμους λόγους του. Το ζητούμενο της πάλης αυτής ήταν κυρίως το μεθεκτικόν ή αμέθεκτον της θείας ουσίας. Ο Γρηγόριος, οπλισμένος με μεγάλη πολυμάθεια και ισχυρή κριτική για θέματα αγίων Γραφών, διέκρινε μεταξύ θείας ουσίας αμεθέκτου και θείας ενεργείας μεθεκτής. Και αυτό το στήριξε σύμφωνα με το πνεύμα των Πατέρων και η Εκκλησία επικύρωσε την ερμηνεία του με τέσσερις Συνόδους. Στην τελευταία, που έγινε στην Κωνσταντινούπολη το 1351 μ.Χ., ήταν και ο ίδιος ο Παλαμάς. Αλλά ο Γρηγόριος έγραψε πολλά και διάφορα θεολογικά έργα, περίπου 60.

Αργότερα ο Πατριάρχης Ισίδωρος, τον εξέλεξε αρχικά επίσκοπο Θεσσαλονίκης. Λόγω όμως των τότε ζητημάτων, αποχώρησε πρόσκαιρα στη Λήμνο. Αλλά κατόπιν ανέλαβε τα καθήκοντα του. Πέθανε το 1360 μ.Χ. και τιμήθηκε αμέσως σαν Άγιος. Ο Πατριάρχης Φιλόθεος, έγραψε το 1376 μ.Χ. εγκωμιαστικό λόγο στο Γρηγόριο Παλαμά, μαζί και ακολουθία και όρισε την εκκλησιαστική μνήμη του στη Β' Κυριακή της Μ. Τεσσαρακοστής. Το τίμιο σώμα του, μετά από την εκταφή, υπήρξε άφθαρτο, δηλαδή δέν σάπισε, αλλά ευωδίαζε και θαυματοουργούσε. Στους λατίνους όμως, τους υποτελείς του Πάπα, ήταν χονδρό αγκάθι η ενθύμιση του Αγίου και μάλιστα ολόσωμου. Γι αυτό πολλές φορές τον συκοφαντούσαν λέγοντας, πως για τα αμαρτήματά του έμεινε «άλυωτος», δέν δέχθηκε από απέχθεια η γη να τον διαλύσει «στα εξ ων συνετέθη»! Τον 19ο αιώνα μ.Χ. ο ναός του Αγίου καταστράφηκε από φωτιά και το τίμιο σκήνωμά του κάρηκε αφήνοντας μόνον τα οστά ανέπαφα!

Τόσο γινάτι κράτησαν οι καθολικοί που όταν τυπώνονταν οι εκκλησιαστικές μας ακολουθίες στην Βενετία - κατά τους χρόνους της τουρκοκρατίας - ο Δόγης έδινε την άδειά του για την έκδοση, μόνον εφόσον δέν υπήρχε σχετική αναφορά στον Άγιο. Έτσι για αρκετά χρόνια που κυκλοφορούσαν τα έντυπα από την Βενετία, η γιορτή του είχε σχεδόν ξεχαστεί. Περί τα μέσα και τέλη του 20ου αιώνα, επανήλθε η μνήμη των ενδόξων αγώνων του και έλαβε την πρέπουσα θέση στον χώρο των Ορθόδοξων ναών.

<http://www.saint.gr/167/saint.aspx>

Η αγάπη και ο έρωτας ως σταυρός

A. Η αγάπη για τον Χριστό και για τον άνθρωπο είναι σταυρός (Μάρκ. η' 34, θ' 1)

Εἶπεν ὁ Κύριος· ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθεῖτω μοι. Ὃς γὰρ ἂν θέλῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σῶσαι, ἀπολέσει αὐτήν· ὃς δ' ἂν ἀπολέσῃ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν ἕνεκεν ἐμοῦ καὶ τοῦ εὐαγγελίου, οὗτος σώσει αὐτήν. Τί γὰρ ὠφελήσει ἄνθρωπον ἂν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον, καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ; Ἡ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ; Ὃς γὰρ ἐὰν ἐπαισχυθῇ με καὶ τοὺς ἐμοὺς λόγους ἐν τῇ γενεᾷ ταύτῃ τῇ μοιχαλίδι καὶ ἀμαρτωλῷ, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπαισχυθήσεται αὐτὸν ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ μετὰ τῶν ἀγγέλων τῶν ἁγίων. Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι εἰσὶ τινες τῶν ὧδε ἐστηκότων, οἵτινες οὐ μὴ γεύσονται θανάτου ἕως ἂν ἴδωσι τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ἐληλυθυῖαν ἐν δυνάμει.

Ἀπόδοση σέ ἀπλή γλῶσσα

Εἶπε ὁ Κύριος «Ὅποιος θέλει νὰ με ἀκολουθήσει, ἄς ἀπαρνηθεῖ τὸν ἑαυτό του, ἄς σηκώσει τὸν σταυρό του κι ἄς με ἀκολουθεῖ. Γιατί ὅποιος θέλει νὰ σώσει τὴ ζωὴ του θὰ τὴ χάσει· ὅποιος ὅμως χάσει τὴ ζωὴ του ἐξαιτίας μου καὶ ἐξαιτίας τοῦ εὐαγγελίου, αὐτὸς θὰ τὴ σώσει. Τί θὰ ὠφεληθεῖ ὁ ἄνθρωπος, ἂν κερδίσει ὁλόκληρο τὸν κόσμο ἀλλὰ χάσει τὴ ζωὴ του; Τί μπορεῖ νὰ δώσει ὁ ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα γιὰ τὴ ζωὴ του; Ὅποιος, ζώντας μέσα σ' αὐτὴ τὴ γενεὰ τὴν ἄπιστη κι ἀμαρτωλὴ, ντραπεῖ γιὰ μένα καὶ γιὰ τὴ διδασκαλία μου, θὰ ντραπεῖ γι' αὐτὸν καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου, ὅταν ἔρθει με ὅλη τὴ λαμπρότητα τοῦ Πατέρα του, μαζί με τοὺς ἁγίους ἀγγέλους». Τοὺς ἔλεγε ἀκόμη ὁ Ἰησοῦς· «Σὰς βεβαιῶν πὼς ὑπάρχουν μερικοὶ ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ποὺ βρίσκονται ἐδῶ, οἱ ὁποῖοι δὲν θὰ γευτοῦν τὸν θάνατο, πρὶν δοῦν νὰ ἔρχεται δυναμικὰ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ».

B. Ερμηνευτικά σχόλια

Κυριακὴ τῆς Σταυροπροσκυνήσεως: Τὴν τρίτη Κυριακὴ τῆς Σαρακοστής προσκυνούμε τὸν τίμιον Σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ. Τὸν βάζουμε μέσα σε λουλούδια καὶ τὸν φέρνουμε στὴ μέση τῆς Εκκλησίας, ὅπου ὅλοι τὸν ἀτενίζουμε γιὰ νὰ πάρουμε δύναμη, τὸν προσκυνούμε καὶ παρακαλοῦμε τὸ Χριστὸ νὰ μας βοηθήσει ὥστε νὰ φτάσουμε στὸ τέλος τῆς Σαρακοστής καὶ στὴν Ανάσταση με υπομονὴ καὶ δύναμη, ἀλλὰ καὶ νὰ βοηθηθούμε νὰ σηκώσουμε τοὺς δικούς μας σταυρούς, εἴτε αὐτοὶ ἔχουν νὰ κάνουν με τίς ἀμαρτίες ποὺ ὅλοι ἔχουμε εἴτε με προβλήματα καὶ δυσκολίες στὴ ζωὴ μας. Διαβάζουμε αὐτὸ τὸ μικρὸ ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ Ευαγγέλιο, στὸ ὁποῖο ὁ Χριστὸς μας ζητᾷ νὰ ἀπαρνηθούμε τὸν ἑαυτό μας, νὰ σηκώσουμε τὸ σταυρὸ μας καὶ νὰ Τὸν ἀκολουθήσουμε.

Ὅποιος θέλει νὰ με ἀκολουθεῖ: Τὸ Ευαγγέλιο δὲν εἶναι υποχρεωτικὸ γιὰ κανέναν. Ἀν θέλει νὰ ἀκολουθήσει τὸ Χριστὸ, ἀκολουθεῖ τὸ δρόμο τοῦ Ευαγγελίου. Ὅμως ὁ Χριστὸς δὲν τάζει ξεκούραση, χαρὰ καὶ ευχαρίστηση σὲ ὅποιον Τὸν ἀκολουθεῖ, ἀλλὰ Σταυρὸ καὶ Ανάσταση. Καὶ εἶναι ἐλεύθερος νὰ πάει μαζί Του ἢ νὰ μὴν Τὸν ἀκολουθήσει. Οἱ συνέπειες ὅμως ἀπὸ τὴν ἀπόφαση εἶναι μεγάλες.

ἀς ἀπαρνηθεῖ τὸν ἑαυτό του: Τί σημαίνει ὅμως «ἀπαρνούμαι τὸν ἑαυτό μου»; Σημαίνει δυο πράγματα. Πρῶτα ὅτι νεκρώνω τὸν παλαιὸ ἑαυτό ποὺ κρύβω μέσα μου, τὸν διαγράφω ἀπὸ τὴ ζωὴ μου. Παύω νὰ υπάρχω γι' αὐτόν. Ἀρνούμαι δηλαδὴ καὶ νεκρώνω τὰ θελήματα, τίς ἐπιθυμίες καὶ τίς ροπές τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου. Ἀκόμη κι ἂν τὸν δῶ νὰ επαναστατεῖ, νὰ ἀντιδρά, νὰ ἐπιζητεῖ με μανία καὶ ἐπιμονὴ καθετὶ ἀμαρτωλὸ, ἐγὼ δὲν υποκύπτω, δὲν του δίνω σημασία. Ἐχῶ ἀρνηθεῖ ὄχι μόνο κάτι ἀπὸ τὸν ἑαυτό μου ἀλλὰ ὅλο τὸν παλαιὸ ἑαυτό μου. Ἀρνούμαι τὸν παλαιὸ ἑαυτό μου σημαίνει ταυτόχρονα ὅτι υποτάσσομαι στὸ ἅγιο θέλημα τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἀκολουθῶ τὸν Κύριο ὅπου με ὀδηγεῖ. Καὶ υπομένω ὅλες τίς θλίψεις ποὺ ἐπιτρέπει στὴ ζωὴ μου γιὰ τὸν ἐξαγιασμό μου.

καὶ ἀς σηκώσει τὸν σταυρὸ του: Ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ, ἐκτὸς ἀπὸ θεῖο σύμβολο τῆς Εκκλησίας μας, ἔχει καὶ ἠθικὴ σημασία γιὰ τὸν κάθε πιστό. Ὅπως ὁ Κύριος ἔφερε τὸ δικὸ Του Σταυρὸ στὸ Γολγοθᾶ, φορτωμένος τίς ἀνομίες ὁλοκλήρου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἔτσι καὶ ὁ πιστὸς τοῦ Χριστοῦ, φέρει αὐτὸς τὸν προσωπικὸ του σταυρὸ, τὸν ἀγῶνα γιὰ σωτηρία καὶ τελείωση.

Ὅποιος θέλει νὰ σώσει τὴ ζωὴ του: ἡ σωτηρία τῆς ζωῆς σημαίνει νὰ μὴν μείνει ὁ ἄνθρωπος στὴν αἴσθηση ὅτι ἡ ζωὴ του σταματᾷ τὴν ὥρα τοῦ θανάτου, ἀλλὰ ὅτι συνεχίζεται στὴν αἰωνιότητα κοντὰ στὸ Χριστὸ. Για νὰ σώσουμε

όμως τη ζωή μας και να την κάνουμε αιώνια, χρειάζεται να τη χάσουμε, δηλαδή να μην βάλουμε τον εαυτό μας ως κέντρο της, αλλά το Χριστό. Χρειάζεται θυσία, δηλαδή παραίτηση από τα δικαιώματά μας, από το να κάνουμε ό,τι θέλουμε και να προσπαθούμε να τηρούμε αυτό που λέει ο Χριστός, να συγχωρούμε δηλαδή, να μην κάνουμε το κακό, να είμαστε αληθinoί, όσο κι αν αυτό μας κουράζει, γιατί δεν μοιάζει να συμφωνεί με τον τρόπο που σκέφτονται οι πολλοί. Ο πιο βαρύς όμως σταυρός είναι να μην αφήνουμε τα ταγκαλάκια, που γίνονται πάθη με ρίζες στην ψυχή μας, να μας νικάνε, ακόμη κι αν μας λένε ευχάριστα. Εμείς να χάνουμε τον εαυτό μας κυρίως μέσα στην αγάπη που γίνεται συγχώρηση.

Τι θα ωφελήσει τον άνθρωπο αν κερδίσει τον κόσμο όλο; Ο κόσμος μάς λέει ότι είναι το πιο όμορφο να κερδίσουμε τα πάντα, να έχουμε αγαθά, δόξα, χαρές, ομορφιά και όλοι να μιλούνε για μας. Όμως αν λείπει ο Χριστός από τη ζωή μας, τότε όλα τα προηγούμενα δεν έχουν αξία. Άρα, χωρίς να τα περιφρονούμε και να λέμε ότι δεν τα θέλουμε, χρειάζεται να μην δίνουμε τόση αξία, αλλά να νοιαζόμαστε για τη ζωή κοντά στο Χριστό.

Όποιος ντραπεί για μένα: σημαδι ότι είμαστε κοντά στο Χριστό είναι να μην ντρεπόμαστε που είμαστε χριστιανοί, αλλά όταν χρειάζεται να το δείχνουμε. Και το σημείο ότι είμαστε χριστιανοί είναι ο σταυρός του Χριστού. Κάνουμε λοιπόν το σταυρό μας όταν περνούμε έξω από την εκκλησία, όταν τρώμε, όταν ξυπνάμε και όταν κοιμόμαστε, όταν είμαστε στο σχολείο και γίνεται η προσευχή και κάθε ώρα και στιγμή που ξεκινάμε κάτι στη ζωή μας που είναι ξεχωριστό. Φοράμε ακόμη σταυρό επάνω μας. Όταν ομολογούμε μ' αυτό τον τρόπο το Χριστό και Εκείνος δεν θα μας ξεχάσει όταν έρθει και πάλι στον κόσμο, στην Δευτέρα Παρουσία.

Δε θα γευτούν θάνατο: ο Χριστός εννοεί ότι ο θάνατος δεν θα αγγίξει όλους όσους αγαπούνε το Χριστό και θέλουν να είναι κοντά Του και να πάρουν μέρος στη ζωή της Εκκλησίας που είναι η Βασιλεία Του. Οι άγιοι δεν γεύονται θάνατο, γιατί γνωρίζουν πως τους περιμένει η ανάσταση, τόσο της ψυχής που βρίσκεται αμέσως μετά το θάνατο στο Χριστό, στον ουρανό, αλλά και του σώματος, όταν γίνει και πάλι η Δευτέρα Παρουσία. Η Εκκλησία είναι ο ερχομός της Βασιλείας του Θεού με όλη τη δύναμη και την μεγαλοπρέπεια. Και για να είναι μέλος κανείς της Εκκλησίας χρειάζεται να έχει αυταπάρνηση, να ξεχάσει τον εαυτό του, να σηκώνει το σταυρό του και να ακολουθεί το Χριστό. Από την παιδική μας ηλικία ας μάθουμε να είμαστε παιδιά του σταυρού και της ανάστασης, να κάνουμε το σταυρό μας, να νικάμε τις μικρές ή τις μεγαλύτερες κακίες και να ομολογούμε με αγάπη ότι πιστεύουμε στο Χριστό όντας μέλη της Εκκλησίας. Και ο Χριστός πάντοτε θα μας δίνει δύναμη και θα είναι κοντά μας, για να κάνουμε πάντοτε το καλό.

Γ. Η χαρμολύπη του Σταυρού

Αν ερωτήσουμε τον κόσμο μας, αλλά και τον εαυτό μας, πώς εννοούμε την σχέση με το Χριστό, θα διαπιστώσουμε ότι την περιορίζουμε στο επίπεδο του «δούναι και λαβείν». Πιστεύουμε σε έναν Θεό για να μας δίνει αυτός και να λαμβάνουμε εμείς. Κι έτσι θεωρούμε ότι ο Σταυρός ήταν ο δρόμος του Θεού. Δεν είναι ο δικός μας.

Ο Σταυρός του Κυρίου μας δείχνει τις αληθινές διαστάσεις τόσο της σχέσης μας με το Χριστό, όσο και του τι είμαστε εμείς στην Εκκλησία. Η σχέση προϋποθέτει επιθυμία. Για να σχετιστώ με το Χριστό, δεν αρκεί εκείνος να θέλει να έχει σχέση μαζί μου. Δεν αρκεί εκείνος να σταυρώνεται για μένα. Δεν αρκεί εκείνος να με αγαπά. Δεν αρκεί εκείνος να έχει την ευθύνη για μένα και τη σωτηρία μου. Χρειάζεται να τον αναζητώ και εγώ. Να επιθυμώ να σχετιστώ μαζί Του. Και η σχέση είναι προσωπική με τον καθέναν μας. Γιατί ο Χριστός απευθύνθηκε και απευθύνεται συνεχώς στην ελευθερία μας. Και η ελευθερία δεν μπορεί να νοηθεί χωρίς την ευθύνη για την σχέση μαζί Του, αλλά και για κάθε σχέση με τον κόσμο και τον άνθρωπο.

Δούναι και λαβείν είναι και οι σχέσεις μας με τους άλλους ανθρώπους. Συνήθως περιμένουμε από εκείνους να μας δώσουν ό,τι χρειαζόμαστε, στήριξη, ασφάλεια, ευχαρίστηση, καταξίωση. Συχνά μεταφέρουμε την σχέση στο επίπεδο της εξουσίας. Αν είμαστε εμείς ως προσωπικότητες οι ισχυροί, θέλουμε από τους άλλους να φέρονται όπως εμείς απαιτούμε. Έτσι χρησιμοποιούμε κάθε μέσο, όπως γκρίνια, νεύρα, θυμό, εξυπνάδα, απαίτηση, προκειμένου οι άλλοι να είναι όπως τους θέλουμε εμείς. Όμως τέτοιες σχέσεις τροφοδοτούν τον εγωισμό μας, αλλά δεν μας λυτρώνουν, διότι δεν επικρατεί η αγάπη. Η σχέση μας με τους άλλους είναι σχέση σταυρού. Δεν μπορούμε να έχουμε τους άλλους όπως τους θέλουμε, διότι ο καθένας είναι ελεύθερος να είναι ο εαυτός του και την ίδια στιγμή να φέρεται και να ζει όπως θέλει. Και επειδή αυτό κρύβει μέσα του περισσότερο εγωισμό και λιγότερη διάθεση συνάντησης και κοινωνίας, υπάρχει η αίσθηση του σταυρού. Κάνουμε υπομονή αλλά στενοχωριόμαστε με τους άλλους. Ίσως γιατί δεν κοιτούμε εντός μας, για να δούμε ποιοί είμαστε εμείς και τι ζητούμε από εκείνους. Το να μπορούμε να αγαπάμε σημαίνει ότι ξεπερνούμε την έννοια της συναλλαγής, της

εξουσίας, της απαίτησης και περνάμε στην κατάσταση του μοιράσματος, της υπομονής και της βοήθειας να σηκώσει ο άλλος τον σταυρό του κι εμείς μαζί.

Κάτι τέτοιο προϋποθέτει ωριμότητα. Γι' αυτό και ο έρωτας, ιδίως στην εφηβεία, εκτός από παιχνίδι των σχέσεων, γρήγορα διαλύεται. Έρχεται και η εποχή μας η οποία τον θεωρεί δικαίωμα και την ίδια στιγμή δεν τον συνδέει με την ευθύνη, με αποτέλεσμα ο έρωτας να είναι συνήθως μόνο ένα παιχνίδι. Η ομορφιά του έρωτα όμως βρίσκεται ακριβώς στην χαρμολύπη του. Δηλαδή στην δυνατότητα οι δύο ερωτευμένοι να είναι μαζί και να σηκώνει ο ένας τον σταυρό του άλλου. Γι' αυτό και η Εκκλησία ζητά ο έρωτας να ευλογείται στον γάμο, για να είναι ο Χριστός μαζί με το ερωτευμένο ζευγάρι. Η εποχή μας όμως τα βλέπει όλα αυτονομημένα και ως δικαίωμα. Χρειάζεται αντίσταση.

Χαρμολύπη φέρει ο Σταυρός στη ζωή μας. Γιατί μας υποδεικνύει τι είναι αληθινά η χριστιανική ζωή. Ιδίως σ' αυτόν τον δύσκολο κόσμο, στον οποίο ζούμε, καλούμαστε να μην καταβαλλόμαστε ούτε από την ψευδαίσθηση ότι η πίστη μας εξασφαλίζει την γαλήνη, την ηρεμία, την ανάπαυση και ότι δεν πρόκειται να περάσουμε καμία δοκιμασία στη ζωή μας, αλλά ούτε και από την αίσθηση ότι επειδή πιστεύουμε, όλα μας τα προβλήματα έχουν λυθεί ή δεν υποφέρουμε από την αμαρτία και τον θάνατο. Ζούμε όμως μέσα από τον Σταυρό την οδό της ανάστασης και της αγάπης του Θεού. Κι εδώ είναι η ευθύνη μας ως χριστιανοί, όλοι μας ανεξαιρέτως, μεγάλοι και μικρότεροι. Να δώσουμε αυτήν την μαρτυρία της ανάστασης με την πίστη, τα έργα, τη ζωή μας εντός της Εκκλησίας. Για να γίνει και για μας ο Σταυρός από πηγή πόνου, δοκιμασίας, θανάτου, «ζωή και Ανάστασις».

Δ. Ποιος είναι ο σταυρός μου;

Ερώτηση: Πιστεύετε ότι χρειάζεται κάποιος να σταυρωθεί, να σταυρώνεται καθημερινά μέσα στο γάμο, μέσα στην κοινωνία, μέσα στην ιστορία περιμένοντας την ανάστασή του ή προς το τέλος της ζωής, στη μετά θάνατον ζωή;

Απάντηση. Εγώ θα ήθελα να μεταθέσω λίγο το κέντρο βάρους της ενδιαφέρουσας ερωτήσεώς σας, από το πότε έρχεται η ανάσταση στο πώς νοούμε τη Σταύρωση. Θα πάω πιο πριν, διότι η εμπειρία μου είναι ότι γίνεται πολύ κακή χρήση της έννοιας και του όρου της Σταυρώσεως και του Σταυρού μέσα στις οικογένειες. Ας μη ξεχνάμε από πού δανειστήκαμε αυτή τη λέξη, τη δανειστήκαμε από το Σταυρό του Χριστού, ο οποίος αποτελεί το πρότυπο του πάθους και του πόνου ενός απολύτως αναμάρτητου, δηλαδή απολύτως αναίτιου γι' αυτό που του συνέβαινε. Θεωρώ λοιπόν ότι *μπορεί να χρησιμοποιεί τον όρο Σταυρός κάποιος για μια κατάσταση και να πει "είναι ο Σταυρός μου" όταν ο ίδιος είναι απολύτως αμέτοχος και αναίτιος σ' αυτό που του συμβαίνει.* Το να πεθάνει ξαφνικά ο σύντροφος είναι σταυρός, ή όταν αρρωστήσει βαριά, πράγμα που θα επιβαρύνει και τον άλλο επίσης, είναι σταυρός για τον άλλον ή αντίστοιχες καταστάσεις με τα παιδιά κτλ ή με την προσωπική μας υγεία ή ένα άλλο θέμα σοβαρό της ζωής μας. Το να ονομάζουμε όμως σταυρό, όπως συμβαίνει συνήθως, μια κατάσταση κακής συμπεριφοράς του συζύγου ή της συζύγου στην οποία εγώ έχω το 50 ή 60 ή 70%, συμμετέχω σ' αυτή και υποδουλιζώ αυτή την κατάσταση, αυτό όχι απλώς είναι λάθος αλλά είναι και βεβήλωση της έννοιας του Σταυρού.

Η πείρα στις σχέσεις των ζευγαριών δείχνει ότι είμαστε σε πολύ μεγάλο βαθμό υπαίτιοι για την κακή συμπεριφορά του άλλου, χωρίς να το καταλαβαίνουμε. Είναι αυτό που είπα πριν για την κρίση στο γάμο, όπου ο άλλος γίνεται ο εχθρός μας και του τα φορτώνουμε όλα. "Αυτός είναι έτσι, καλά έχω κι εγώ κάτι λίγο, αλλά αυτός ο άνθρωπος είναι προβληματικός, είναι και από το χαρακτήρα του" και μπορεί η δική μου τάση να είναι τέτοια που να τον εξοργίζει τον άλλο, να τον πνίγει, να τον φέρνει σε αδιέξοδα και αντιδρά με τον τρόπο που έμαθε να αντιδρά, με φωνές, με θυμό, με βρισιές κτλ. Λοιπόν, είναι μεγάλο το θέμα για να το αναλύσουμε τώρα με παραδείγματα, πώς μπορεί εμείς να συντελούμε στην κατάσταση του άλλου, αλλά απλώς το λέω για να το κρατήσουμε. Μην είμαστε εύκολοι να ονομάζουμε κάτι Σταυρό. Από τη στιγμή που θα αφαιρέσουμε μερικές τέτοιες περιπτώσεις, δεν μιλάμε συνακόλουθα για Ανάσταση ή μιλάμε αλλά αν μεταθέσουμε εκεί την έννοια του Σταυρού τότε ξέρετε ποιος είναι ο Σταυρός μας; Ο Σταυρός μας είναι να μπορέσουμε να ανακαλύψουμε εμείς τι μας συμβαίνει, ο Σταυρός είναι να διορθώσουμε εμείς το χαρακτήρα μας. Εκεί ταιριάζει με την έννοια του Σταυρού περισσότερο γιατί τον χαρακτήρα μας δεν τον δημιουργήσαμε εμείς, αλλά τότε όμως αλλάζει το κέντρο βάρους και δεν λέμε "ο Σταυρός μου είναι ο σύντροφός μου", λέμε "ο Σταυρός μου είμαι εγώ, μ' αυτά που έχω, τα κουσούρια που έχω".

Οι άγιοι αυτό το φρόνημα είχαν. Οι άγιοι είχαν τη νοοτροπία ότι ζουν μέσα στον παράδεισο και ότι μόνο αυτοί είναι το πρόβλημα, μόνο αυτοί έχουνε πάνω τους αμαρτίες και πάθη. Απέχουμε εμείς απ' αυτό, αλλά τουλάχιστον ας μην χρησιμοποιούμε τη λέξη Σταυρός σ' αυτές τις περιπτώσεις. Εάν δούμε σαν Σταυρό αυτά τα ζητήματα τότε θα ακολουθήσει Ανάσταση οπωσδήποτε και η Ανάσταση μπορεί να μην έχει τη μορφή μιας

θεαματικής αλλαγής στο χαρακτήρα ή στις σχέσεις του ζευγαριού, που καμιά φορά την έχει κι αυτή τη μορφή, αλλά μπορεί να είναι αυτή η ήρεμη και διαρκής γλυκιά παρηγοριά και βοήθεια και στήριξη που η χάρη του Θεού στέλνει.

Απάντηση από τον **π. Βασίλειο Θερμό** σε ερώτηση ακροατή της εισήγησής του με τίτλο “Εφηβεία, μια παρεξηγημένη ηλικία” στο Νεανικό Επιμορφωτικό Όμιλο Σύρου. Πηγή: “Για τη ζωή και την οικογένεια”, Νεανικός Επιμορφωτικός Όμιλος Σύρου, Σύρος, άνοιξη 2000, σελ. 135-136

Ε. Μία σειρά από θέματα που σχετίζονται με τον έρωτα και που θέλουν προσοχή

Προγαμιαίες σχέσεις: η Εκκλησία είναι επιφυλακτική έως αρνητική έναντι των προγαμιαίων σχέσεων. Οι σχέσεις αυτές σε σωματικό επίπεδο δηλώνουν ότι δύο άνθρωποι είναι τόσο ερωτευμένοι, τόσο αγαπημένοι που να μπορούν να γίνουν ένα. Όμως κάτι τέτοιο συνεπάγεται και την ανάληψη της ευθύνης για την κοινή πορεία στην ζωή, άρση του σταυρού του έρωτα, που δεν είναι μόνο χαρά, αλλά και αγώνας προσφοράς και θυσίας. Σ' αυτόν τον αγώνα είναι δεδομένο ότι δεν μπορούμε να πετύχουμε, όπως και σε κάθε έργο της ζωής μας, χωρίς την παρουσία του Θεού. Και αυτή δίνεται στο μυστήριο του γάμου, στο οποίο ο Θεός μέσα από την Εκκλησία προσφέρει την χάρη στο ζευγάρι για να μπορεί να νικήσει την κατάσταση του τι δικαιούται και να περάσει στο τι προσφέρει. Η σεξουαλική σχέση φέρνει δέσιμο. Αν όμως το ζευγάρι δεν είναι έτοιμο να ζήσει την γνήσια αγάπη της ευθύνης και του σταυρού, το δέσιμο γίνεται καταστροφικό και φέρνει πολλές πληγές. Συνήθως οι έφηβοι λένε ότι δεν πειράζει να δοκιμάσουν. Αυτή η νοοτροπία πηγάζει από μία επιλογή αποϊεροποίησης του ανθρώπινου σώματος. Το σώμα μας δεν θεωρείται ναός του Αγίου Πνεύματος, αλλά κτήμα μας. Έτσι, αφού δεν ανήκει στον Θεό ούτε μας ενδιαφέρει να κατοικεί ο Θεός σ' αυτό, μπορούμε να το διαχειριστούμε όπως θέλουμε, κυρίως στην λογική της δοκιμής και της απόλαυσης του άλλου. Όμως όλα τελειώνουν συνήθως με πόνο, διότι η ανωριμότητα φέρνει πλήξη, καυγάδες, παράλληλες σχέσεις. Σπάνια μία σχέση κρατάει. Γι' αυτό και χρειάζεται η αγάπη να εντάσσεται στην προοπτική της ώριμης σχέσης. Μέχρι τότε, όσο κι αν αυτό δεν φαίνεται μοντέρνο, τα δυο φύλα μπορούν να καλλιεργούν σχέσεις παρέας και αλληλογνωριμίας, κρατώντας την ιερότητα τόσο του σώματος όσο και της ψυχής. Η σχέση δεν είναι παιχνίδι, αλλά σοβαρή υπόθεση και γι' αυτό ο Θεός ευλογεί όσους γνωρίζουν να περιμένουν.

Βιασμός: είναι απαράδεκτη συμπεριφορά. Ο εξαναγκασμός σε ολοκληρωμένη σχέση, συνήθως του κοριτσιού, με την άσκηση βίας και με την κοροϊδία από «δήθεν μάγκες» είναι έγκλημα κατά της προσωπικότητας και της αξιοπρέπειας του θύματος. Το χειρότερο είναι η ανοχή της κοινωνίας απέναντι στους δράστες και η ειρωνεία τόσο των ανδρών όσο και των γυναικών εις βάρος των θυμάτων, που οδηγεί σε συγκάλυψη του εγκλήματος. Χρειάζεται το θύμα να έχει το θάρρος άμεσα να καταγγείλει οποιαδήποτε συμπεριφορά. Να είναι κυρίως οι κοπέλες προσεκτικές στις επιλογές της παρέας και να καταγγέλλουν άμεσα οποιαδήποτε απόπειρα προσβολής της αξιοπρέπειάς τους. Ο βιασμός δεν είναι αγάπη, ούτε μαγκιά, ούτε έρωτας, αλλά κακοποίηση της ελευθερίας του ανθρώπου. Και η κοινωνία οφείλει να είναι με το θύμα και όχι με τον οποιονδήποτε βιαστή.

Κρίση φυλετικής ταυτότητας: Η εποχή μας αποθεώνει την ομοφυλοφιλία. Την θεωρεί φυσική κατάσταση. Είναι όμως επιλογή και ό,τι είναι επιλογή δεν είναι εκ φύσεως, αλλά εκ της προαιρέσεως του ανθρώπου. Είναι κατανοητή η στροφή μερίδας αγοριών και κοριτσιών προς την ομοφυλοφιλία. Κακή παιδική ηλικία και κακές σχέσεις με τον γονέα του ίδιου φύλου, αδυναμία ανάπτυξης υγιών σχέσεων λόγω φόβου και έλλειψης αυτοεκτίμησης με το άλλο φύλο, ορμονικές διαταραχές, η αίσθηση της φυσικότητας και η ψυχολογική υποστήριξη για να βρουν οι ομοφυλόφιλοι την «κανονική» τους ταυτότητα, αλλά και η κοινωνική άνεση σήμερα, γεννούν τις προϋποθέσεις η προαίρεση, η επιλογή, να βαφτιστεί φύση. Χρειάζεται λοιπόν αγώνας και την ίδια στιγμή ενθάρρυνση να βρούμε γέφυρες επικοινωνίας με το άλλο φύλο. Αυτό δεν συνεπάγεται την περιφρόνηση των ομοφυλοφίλων ως ανθρώπων, αλλά καταδίκη της επιλογής τους. Η σχέση με τον Θεό βοηθά στην σταθερότητα των αισθημάτων και στην αυτοεκτίμηση.

Παιδεραστία: άλλο ένα νοσηρό φαινόμενο. Απολύτως απορριπτέα κατάσταση, καθώς μέσα κυρίως από το Διαδίκτυο άνθρωποι διεστραμμένοι στο μυαλό προσελκύουν παιδιά και τα κακοποιούν και σωματικά και ψυχολογικά. Το παιδί δεν είναι ελεύθερο να αποφασίσει τι θέλει και γι' αυτό επηρεάζεται από το περιβάλλον του. Είναι έγκλημα και δεν χρειάζεται καμία ανοχή από καμία θρησκεία.

Νεκροφιλία: άλλη μιά διαστροφή. Να θέλουμε να έχουμε ερωτική σχέση με ένα πτώμα. Όποιος ζητά κάτι τέτοιο είναι το λιγότερο ψυχοπαθής.

Η σεξουαλική επαφή και οι προφυλάξεις: θεωρείται αναγκαίο κακό η λήψη προφυλάξεων, τόσο εξαιτίας του AIDS και άλλων σεξουαλικά μεταδιδόμενων νοσημάτων, όσο και για την αποφυγή ανεπιθύμητων εγκυμοσυνών. Καταλαβαίνουμε ότι όλα αυτά καθίστανται υποχρεωτικά διότι απουσιάζει η εγκράτεια, δηλαδή η αυτοσυγκράτηση.

Προδοσία στις σχέσεις: προέρχεται από ανωριμότητα, από κακή εσωτερική πνευματική κατάσταση, από ανικανοποίητη κατάσταση της ψυχής, η οποία ψάχνει σε άλλους, εκτός της σχέσης, να βρει νόημα. Χρειάζεται αυθεντικός αγώνας η αγάπη να κρατηθεί ζωντανή και αμοιβαία προσπάθεια ώστε να μην εκφυλισθεί η σχέση και τα ζευγάρια πάψουν να βρίσκουν νόημα.

Όλες οι παραπάνω καταστάσεις βρίσκουν θεραπεία μέσα από την σχέση με τον Χριστό και την ζωή της Εκκλησίας.

ΣΤ. Η χαρμολύπη των σχέσεων

Έπειτα κινώ για να βρω τους «φίλους». Μας δένουν η αλήθεια είναι δέσμοι-όχι πάντα αγάπης- όχι μόνο αγάπης αλλά διαφόρων ειδών... Όπως πιστεύω συμβαίνει με όλους τους ανθρώπους. Κάποιες φορές μας δίνει απλώς ένα κοινό παρελθόν, μερικές φορές κάποιιο άλλο άνθρωπο, ένα απωθημένο, μερικά ερωτηματικά, μια αίσθηση ευθύνης και υποχρέωσης ή κάτι καταδικασμένα ανολοκλήρωτο. Ποιος ξέρει αν καμιά φορά αυτό που απλά μας δίνει είναι ο οίκτος που τα μάτια του αρρώστου τον μεταμορφώνουν σε αγάπη. Είναι στιγμές που μας ενώνει ο ανταγωνισμός, η περηφάνια, η ζήλια, η συμπάθεια, η συνήθεια, οι συγκρίσεις, η μοναξιά, ο φόβος. Και πού κρύβεται η αγάπη ανάμεσα σε όλα αυτά; Μπορεί να χωρέσει κι αυτή, κι αν χωράει μήπως λερώνεται ανάμεσα σε τόσες λάσπες; Και πόσο «αγάπη» μπορεί να θεωρηθεί μια αγάπη τέτοια μουτζωρωμένη;

Προσωπικά πιστεύω. Όχι. Γιατί σε αυτό που θεωρούμε μέχρι σήμερα *αγάπη* δεν γίνεται να υπάρχει κάτι που καταπιέζεται ή καταπιέζει (ο ανταγωνισμός, οι συγκρίσεις, η ζήλια, η συνήθεια καμιά φορά, το αίσθημα της υποχρέωσης απέναντι στον άλλον, ο οίκτος, ο φόβος κλπ.). Ας πούμε πως η αγάπη συνεπάγεται την ελευθερία. Μέσα στην αγάπη είναι κανείς ελεύθερος (ή τουλάχιστον έτσι θα ήταν το ιδανικό). Η αγάπη σημαίνει πρώτα απ' όλα γνώση και αλήθεια. Όταν αγαπάω κάποιον, τον γνωρίζω (αυτό γίνεται συνεχώς), κοιτάω βαθιά την αλήθεια του. Μόλις την δω καλά και την αποδεχτώ έτσι όπως *είναι* μόνο τότε υπάρχει περίπτωση να αγαπήσω το άτομο. Αν αποδεχτώ το διαφορετικό αυτό *είναι* και το βρω με κάποιον τρόπο όμορφο.

Και μιλώ πρώτα για την αγάπη, θέλοντας φυσικά να καταλήξω στην έννοια της φιλίας, η οποία είναι μία καθαρή μορφή της πρώτης. Η φιλία λοιπόν είναι η σχέση που αναπτύσσεται μεταξύ δύο ατόμων τα οποία γνωρίζουν και αποδέχονται το ένα το άλλο έτσι όπως είναι. Είναι δύο άνθρωποι που μοιράζονται ίδια συναισθήματα, αλληλεπιδρούν κι επικοινωνούν βαθιά. Ανάμεσά τους εκτός από την αγάπη και το ενδιαφέρον, υπάρχουν η ειλικρίνεια, η κατανόηση και η ενσυναίσθηση-όλα αμφίδρομα, αμοιβαία. Στην φιλία υπάρχει και η ισότητα. Συνειδητοποιούμε ότι είμαστε διαφορετικοί αλλά συγχρόνως ίσοι. Αυτό ακριβώς το εύκρατο κλίμα, δεν επιτρέπει τον χειμώνα του κάθε φθόνου κι έτσι σκοτώνει το παράσιτο της ζήλιας και της σύγκρισης. Ο άλλος-ο φίλος, αποτελεί κάτι μοναδικό και αξιοθαύμαστο στα δικά μας μάτια, που η ομορφιά που ανακαλύπτουμε πάνω του-μέσα του, μας εμπνέει και μας εξυψώνει. Μας βγάζει και αυτός με τον τρόπο του, όπως και ο έρωτας, από την φυλακή του εαυτού μας. Και γι'αυτό τον σεβόμαστε ως κάτι πολύτιμο.

Σκεφτείτε τώρα πόσο εύκολα -εμείς οι λίγο πιο νέοι τουλάχιστον-αποκαλούμε κάποιον «φίλο» μας. Ωωωω παιδιά...! Ελάτε τώρα! Τι υποκρισία τέλος πάντων! Πώς γίνεται να καταχωρούμε στην αντζέντα μας ως «φίλους» ανθρώπους τους οποίους συνειδητά ή υποσείνηδητα ζηλεύουμε; Άτομα τα οποία περισσότερο θα θέλαμε να αλλάξουμε, που απλά μας βοηθούν να γεμίζουμε τον χρόνο και την μοναξιά μας, που τους χρησιμοποιούμε για να μας γνωρίζουν άλλους, που τους λέμε ψέματα ωραιοποιώντας καταστάσεις, που τα έχουμε συνέχεια καλά μαζί τους... Δεν εννοώ ότι τα συγκεκριμένα άτομα είναι απαραίτητα κακά ή ανάξια για την φιλία μας, αλλά σκεφτείτε πόσος χρόνος χρειάζεται για να τους γνωρίσεις πραγματικά όλους αυτούς, χρόνος που πρακτικά δεν υπάρχει.

Συμπερασματικά, μερικοί το έχουμε ξεφυλλίσει λίγο το θέμα της φιλίας. Έχουμε γίνει πολύ επιφανειακοί, πολύ ρηχοί κι επιπόλαιοι. Λέμε «φίλε» και «κολλητοί» (μην αναφέρω το πολυφορεμένο «σ'αγαπώ» που έχει αρχίσει να μοιάζει περισσότερο με λιγουριάρικη τσιχλόφουσκα παρά με έκφραση του συναισθήματος!), χωρίς να το πολυσκεφτούμε. Ε, δεν είναι λίγο λυπηρό αν το καλο-σκεφτείς; Και την στιγμή που αναρωτιόμαστε απογοητευμένοι κιόλας, γιατί χαλάνε τόσο εύκολα όλες αυτές οι «φιλίες»; Αυτές οι σχέσεις γκρεμίζονται στην πρώτη θαλασσοταραχή ακριβώς επειδή μέσα σε αυτές δεν υπάρχει ούτε η αγάπη, ούτε η φιλία. Εξηγώντας

παραπάνω τι πιστεύω πως είναι αντίστοιχα, συνειδητοποιεί κανείς πόσο σπάνιες πρέπει να είναι τελικά τόσο η αγάπη όσο και η φιλία, ώστε να μην είναι τόσο εύκολο να έχεις φίλους όλους τους γνωστούς σου ας πούμε (!).

<https://magikifoni.wordpress.com/2014/10/29/%CF%87%CE%B1%CF%81%CE%BC%CE%BF%CE%BB%CF%8D%CF%80%CE%B7-%CE%AD%CE%BD%CE%B1-%CF%80%CE%B1%CF%81%CE%B1%CE%BC%CE%B9%CE%BB%CE%B7%CF%84%CF%8C-%CE%B3%CE%B9%CE%B1-%CF%84%CE%B9%CF%82-%CF%86%CE%B9%CE%BB/>

Ζ. Οι Άγιοι Χρύσανθος και Δαρεία, ένα ωραίο ζευγάρι

Ο Άγιος Μάρτυρες Χρύσανθος και Δαρεία έζησαν κατά τους χρόνους του βασιλέως Νουμεριανού (243 - 284 μ.Χ.). Ο Άγιος Χρύσανθος καταγόταν από την Αλεξάνδρεια και ήταν υιός επιφανούς ειδωλολάτρου, του Πολέμωνος. Όμως κατηχήθηκε στην χριστιανική πίστη από κάποιο Χριστιανό και βαπτίσθηκε. Όταν ο πατέρας του πληροφορήθηκε το γεγονός, τον φυλάκισε και, για να τον αποσπάσει από την χριστιανική πίστη, του έδωσε για γυναίκα του την ωραία Δαρεία, η οποία καταγόταν από την Αθήνα και ήταν ειδωλολάτρισσα ["N": εσιιάδα, όπως αναφέρεται παρακάτω - σημ.: κανονικά οι εσιιάδες έπρεπε να μείνουν παρθένες για 30 χρόνια. Αν ο Πολέμων ήταν επιφανής ειδωλόλατρη, κάπως θα κατόρθωσε να παρακάμψει το ζήτημα. Αλλά ο τρόπος θανάτωσης των αγίων - θάφτηκαν ζωντανοί - ήταν ακριβώς η τιμωρία που επιβαλλόταν στις εσιιάδες αν παρέβαιναν τον όρκο παρθενίας τους].

Αντί όμως να προσελκύσει η Δαρεία τον σύζυγό της Χρύσανθο στην ειδωλολατρία, συνέβη το αντίθετο. Πίστεψε κι αυτή στον Χριστό και βαπτίσθηκε. Τότε τους κατήγγειλαν στον ύπαρχο Κελερίνο, ο οποίος τους παρέδωσε στον τριβούνιο (διοικητή τάγματος) Κλαύδιο. Το μαρτύριο άρχισε. Αλλά η καρτερία και η επιμονή των μαρτύρων εξέπληξε τον Κλαύδιο, ο οποίος μαζί με την σύζυγό του Ιλαρία, τους υιούς του Ιάσονα και Μαύρο και τους στρατιώτες του πίστεψε στον Χριστό. Ο Κλαύδιος ήταν Τριβούνος στο αξίωμα στα χρόνια του βασιλιά Νουμεριανού (283 - 284 μ.Χ. Το ίδιο έπραξαν και οι στρατιώτες της φρουράς του. Τότε, τον μεν Κλαύδιο, αφού του έδεσαν ένα ογκόλιθο στο σώμα, τον έριξαν στη θάλασσα και έτσι βρήκε ένδοξο μαρτυρικό τέλος. Τους δε γιους του, μαζί με τους στρατιώτες, τους αποκεφάλισαν. Η μητέρα τους Ιλαρία, παρέλαβε τα λείψανα τους και τα έθαψε. Σε μια από τις επισκέψεις της στον τάφο τους, την συνέλαβαν οι στρατιώτες του έπαρχου και την έσυραν για να τη θανατώσουν. Η Ιλαρία τους παρακάλεσε να την αφήσουν πρώτα να προσευχηθεί, και κατά τη διάρκεια της προσευχής εξέπνευσε. Οι υπηρέτριες της παρέλαβαν το σώμα της και το έθαψαν στον τάφο των γιων της (σύμφωνα με άλλη παράδοση πέθανε με αποκεφαλισμό).

Στη συνέχεια έκλεισαν την αγία Δαρεία ως σκλάβο σε ένα πορνείο, όμως ένα λιοντάρι από το κοντινό δάσος ήρθε και την προστάτευσε από τη βία εναντίον της. Εκείνη έφερε στο χριστιανισμό τουλάχιστον ένα άντρα που είχε έρθει να την επισκεφτεί ως "πελάτης". Όταν οι ειδωλολάτρες είδαν ότι δεν αλάζουν τους αγίους πήραν και τον Χρύσανθο και την Δαρεία και τους έριξαν μέσα σε λάκκο και τους ενταφίασαν ζωντανούς. Ήταν το έτος 283 μ.Χ.

Η Εκκλησία μας τιμά την μνήμη τους στις 19 Μαρτίου κάθε χρόνο.

21/4/2011: Βρέθηκαν τα οστά των αγίων Χρύσανθου και Δαρείας -Σύμφωνα με μελέτες στην Ιταλία Σοβαρές ενδείξεις ότι δύο σκελετοί που βρέθηκαν στη βόρεια Ιταλία ανήκουν σε ένα ζευγάρι πρωτοχριστιανικών αγίων ισχυρίζονται ότι έχουν ιταλοί επιστήμονες. Η ανάλυση των σκελετών που είχαν παραμείνει σφραγισμένοι επί αιώνες στην κρύπη ενός καθεδρικού ναού της περιοχής Ρέτζιο Εμίλια μέχρι πρόσφατα, φαίνεται να υποστηρίζει το συναξάρι ["N": sic] του Χρύσανθου και της Δαρείας, οι οποίοι πιστεύεται ότι θάφτηκαν ζωντανοί κατά τη διάρκεια διωγμών στη Ρώμη γύρω στον 3ο αιώνα μ.Χ.

Αν και δεν υπάρχει τρόπος να αναγνωριστούν οι σκελετοί με απόλυτη βεβαιότητα, «όλα τα στοιχεία που διαθέτουμε συγκλίνουν στην άποψη ότι τα οστά που βρέθηκαν ανήκουν πράγματι στον Χρύσανθο και τη Δαρεία», λέει ο επικεφαλής της έρευνας και παλαιοπαθολόγος στο πανεπιστήμιο της Γένοβας Ετισιο Φουλκέρι. Μετά την εξέταση των ευρημάτων που είδαν το φως τυχαία το 2008, κατά τη διάρκεια εργασιών αναστύλωσης ενός ναού, αποκαλύφθηκε ότι τα οστά του ενός από τους δύο σκελετούς ανήκαν σε μια μικρόσωμη γυναίκα με στενή λεκάνη και αιχμηρό πηγούνι, που όταν πέθανε ήταν περίπου 25 ετών. Όσο για τον δεύτερο σκελετό εκείνος φαίνεται ανήκει σε ένα νεαρό άντρα ηλικίας 17 - 18 ετών.

Τα οστά δείχνουν ότι έζησαν μια ζωή χωρίς έντονη σωματική εργασία και ότι πιθανότατα ανήκαν στην ανώτερη κοινωνική τάξη, καθώς έπασχαν και οι δύο από δηλητηρίαση από μόλυβδο, χαρακτηριστική και αποκλειστική ασθένεια των πατρικών λόγω των συστήματος ύδρευσης, στο οποίο μόνο εκείνοι είχαν πρόσβαση.

Σύμφωνα με τη χριστιανική παράδοση, ο Χρυσανθός ήταν γιος του ρωμαίου συγκλητικού Πολέμονα, ο οποίος ως έφηβος προσηλυτίστηκε στον χριστιανισμό. Ο πατέρας του εξαγριώθηκε από το γεγονός και για να τον συνετίσει κανόνισε να παντρευτεί την Δαρεία, η οποία ήταν εσιτιάδα, δηλαδή παρθένα ιέρεια της θεάς Εστίας. Όμως το σχέδιο του Πολέμονα είχε τα αντίθετα από τα αναμενόμενα αποτελέσματα, καθώς και η Δαρεία ασπάστηκε τον χριστιανισμό και το νεαρό ζευγάρι έδωσε όρκους αγάπης, αλλά και παρθενίας. Όταν έγινε γνωστό όχι μόνον αυτό, αλλά και το γεγονός ότι οι δυο τους είχαν προσηλυτίσει πολλούς ρωμαίους στον χριστιανισμό, καταδικάστηκαν σε θάνατο, βασανίστηκαν και τελικά θάφτηκαν ζωντανοί.

Πολύ αργότερα τα οστά τους μεταφέρθηκαν από τη Ρώμη αρκετές φορές. Παρόλο που υπάρχουν περισσότερο ενδείξεις παρά αποδείξεις, η ραδιοχρονολόγηση των οστών έδειξε ότι η ημερομηνία του θανάτου τους συμπίπτει με εκείνη που θέλει η χριστιανική παράδοση να μαρτύρησαν.

http://o-nekros.blogspot.gr/2013/03/blog-post_19.html

H. Ο Άγιος Παΐσιος για τις προγαμιαίες σχέσεις

Ήρθαν δύο-τρεις φοιτήτριες σήμερα και μου είπαν:

«Γέροντα, κάντε προσευχή να περάσουμε στις εξετάσεις».

Και εγώ τις είπα: «Θα προσευχηθώ να περάσετε τις εξετάσεις της αγνότητας. Αυτό είναι το πιο βασικό. Όλα τα άλλα βολεύονται μετά». Καλά δεν τις είπα; Ναι, είναι μεγάλο πράγμα να βλέπεις στα πρόσωπα των νέων σήμερα τη σεμνότητα, την αγνότητα! Πολύ μεγάλο πράγμα!

Έρχονται μερικές κοπέλες οι καημένες τραυματισμένες. Ζουν άτακτα με νέους, δεν καταλαβαίνουν πως ο σκοπός τους δεν είναι καθαρός και σακατεύονται. «Τι να κάνω, πάτερ;» με ρωτούν. «Ο ταβερνιάρης, τις λέω, έχει φίλο τον μπεκρή, αλλά γαμπρό δεν τον κάνει στην κόρη του». Να σταματήσετε τις σχέσεις. Αν σας αγαπούν πραγματικά, θα το εκτιμήσουν. Αν σας αφήσουν, σημαίνει ότι δεν σας αγαπούν και θα κερδίσετε χρόνο».

Ο πονηρός εκμεταλλεύεται τη νεανική ηλικία, που έχει επιπλέον και τη σαρκική επανάσταση και προσπαθεί να καταστρέψει τα παιδιά στη δύσκολη αυτή περίοδο που περνούν. Το μυαλό είναι ανώριμο ακόμα, υπάρχει απειρία μεγάλη και απόθεμα πνευματικό καθόλου. Γι' αυτό ο νέος πρέπει πάντα να αισθάνεται ως ανάγκη τις συμβουλές των μεγαλύτερων σ' αυτή την κρίσιμη ηλικία, για να μη γλιστρήσει στο γλυκό κατήφορο της κοσμικής λεωφόρου, που στη συνέχεια γεμίζει την ψυχή από άγχος και την απομακρύνει αιώνια από τον Θεό.

Καταλαβαίνω ότι ένα φυσιολογικό παιδί, στη νεανική ηλικία, δεν είναι εύκολο να βρίσκεται σε τέτοια πνευματική κατάσταση, ώστε να κάνει διάκριση: «ουκ έني άρσεν και θήλυ». Γι' αυτό και οι πνευματικοί πατέρες συνιστούν να μην κάνουν συντροφιά τα αγόρια με τα κορίτσια, όσο και πνευματικά κι αν είναι, γιατί η ηλικία είναι τέτοια που δε βοηθάει και ο πειρασμός εκμεταλλεύεται τη νεότητα. Γι' αυτό συμφερότερο είναι ο νέος θα θεωρηθεί ακόμα και κουτός από τα κορίτσια (ή η νέα από τα αγόρια) για την πνευματική του φρονιμάδα και αγνότητα και να σηκώνει και αυτόν το βαρύ σταυρό. Γιατί αυτός ο βαρύς σταυρός κρύβει όλη τη δύναμη και τη σοφία του Θεού και τότε ο νέος θα είναι πιο δυνατός από τον Σαμψών και πιο σοφός από το σοφό Σολομώντα.

Καλύτερα είναι, όταν βαδίζει, να προσεύχεται και να μην κοιτά δεξιά και αριστερά, ακόμα και αν πρόκειται να παρεξηγηθεί από συγγενικά πρόσωπα, γιατί δέχθη τους περιφρόνησε και δεν τους μίλησε, παρά να περιεργάζεται και να βλέπεται και να παρεξηγηθεί ακόμα από τους κοσμικούς ανθρώπους που σκέφτονται πονηρά. Χίλιες φορές καλύτερα να φεύγει σαν το αγρίμι από τους ανθρώπους μετά τον εκκλησιασμό για να διατηρήσει την πνευματική του φροντίδα και ό,τι απεκόμισε από τον εκκλησιασμό, παρά να κάθεται και να χαζεύει στις γούνες (ή στις γραβάτες η νέα) και να αγριέψει πνευματικά από το γρατσούνισμα που θα του κάνει ο εχθρός στην καρδιά.

(Απόσπασμα από το βιβλίο του π. Γεωργίου Καλπούζου «Έφηβοι και προγαμιαίες σχέσεις», σελ. 60-67)

http://themata-orthodoxias.blogspot.gr/2014/05/blog-post_30.html

Η πίστη στον Χριστό ελευθερώνει

A. Η πίστη στον Χριστό ελευθερώνει από την δύναμη του κακού (Μάρκ. θ' 17-31)

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἄνθρωπός τις προσήλθε τῷ Ἰησοῦ λέγων· Διδάσκαλε, ἤνεγκα τὸν υἱόν μου πρὸς σε, ἔχοντα πνεῦμα ἄλαλον. Καὶ ὅπου ἂν αὐτὸν καταλάβῃ, ῥήσσει αὐτόν, καὶ ἀφρίζει καὶ τρίζει τοὺς δόνοντας αὐτοῦ, καὶ ξηραίνεται· καὶ εἶπον τοῖς μαθηταῖς σου ἵνα αὐτὸ ἐκβάλωσι, καὶ οὐκ ἴσχυσαν. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς αὐτῷ λέγει· Ὡ γενεὰ ἄπιστος, ἕως πότε πρὸς ὑμᾶς ἔσομαι; Ἔως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν; Φέρετε αὐτὸν πρὸς με. Καὶ ἤνεγκαν αὐτὸν πρὸς αὐτόν. Καὶ ἰδὼν αὐτὸν εὐθέως τὸ πνεῦμα ἐσπάρραξεν αὐτόν, καὶ πεσὼν ἐπὶ τῆς γῆς ἐκυλίετο ἀφρίζων. Καὶ ἐπηρώτησε τὸν πατέρα αὐτοῦ· Πόσος χρόνος ἐστὶν ὡς τοῦτο γέγονεν αὐτῷ; Ὁ δὲ εἶπε· Παιδιόθεν. Καὶ πολλάκις αὐτὸν καὶ εἰς πῦρ ἔβαλε καὶ εἰς ὕδατα, ἵνα ἀπολέσῃ αὐτόν· ἀλλ' εἶ τι δύνασαι, βοήθησον ἡμῖν σπλαγχνισθεὶς ἐφ' ἡμᾶς. Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ τὸ εἶ δύνασαι πιστεῦσαι, πάντα δυνατὰ τῷ πιστεύοντι. Καὶ εὐθέως κράζας ὁ πατὴρ τοῦ παιδιοῦ μετὰ δακρύων ἔλεγε· Πιστεῦω, Κύριε· βοήθει μου τῇ ἀπιστίᾳ. Ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς ὅτι ἐπίσυντρέχει ὄχλος, ἐπέτιμψε τῷ πνεύματι τῷ ἀκαθάρτῳ λέγων αὐτῷ· Τὸ πνεῦμα τὸ ἄλαλον καὶ κωφόν, ἐγὼ σοι ἐπιτάσσω, ἐξελθε ἐξ αὐτοῦ καὶ μηκέτι εἰσέλθῃς εἰς αὐτόν. Καὶ κράξαν καὶ πολλὰ σπαράξαν αὐτὸν ἐξῆλθε, καὶ ἐγένετο ὡσεὶ νεκρός, ὥστε πολλοὺς λέγειν ὅτι ἀπέθανεν. Ὁ δὲ Ἰησοῦς κρατήσας αὐτὸν τῆς χειρὸς ἤγειρεν αὐτόν, καὶ ἀνέστη. Καὶ εἰσελθόντα αὐτὸν εἰς οἶκον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἐπηρώτων αὐτὸν κατ' ἴδιαν, ὅτι ἡμεῖς οὐκ ἠδυνήθημεν ἐκβαλεῖν αὐτό. Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Τοῦτο τὸ γένος ἐν οὐδενὶ δύναται ἐξελεθῆν εἰ μὴ ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ. Καὶ ἐκεῖθεν ἐξελθόντες παρεπορεύοντο διὰ τῆς Γαλιλαίας, καὶ οὐκ ἤθελεν ἵνα τις γινῶ· ἐδίδασκε γὰρ τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοται εἰς χεῖρας ἀνθρώπων, καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐτόν, καὶ ἀποκτανθεὶς τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήσεται.

Ἀπόδοση σὲ ἀπλή γλῶσσα

Ἐκείνο τὸν καιρὸ, κάποιος ἄνθρωπος πλησίασε τὸν Ἰησοῦ καὶ τοῦ εἶπε· «Διδάσκαλε, ἔφερα σ' ἐσένα τὸν γιό μου, γιατί ἔχει μέσα του δαιμονικό πνεῦμα ποὺ τὸν κάνει ἄλαλο. Κάθε φορὰ ποὺ τὸν πιάνει, τὸν ρίχνει κάτω καὶ τότε βγάζει ἀφρούς, τρίζει τὰ δόντια καὶ μένει ξερός. Εἶπα στοὺς μαθητές σου νὰ διώξουν αὐτὸ τὸ πνεῦμα, ἀλλὰ δὲν μπόρεσαν». «Ἄπιστη γενιά!» ἀποκρίθηκε ὁ Ἰησοῦς. «Ὡς πότε θὰ εἶμαι μαζί σας; Πόσον καιρὸ ἀκόμη θὰ σᾶς ἀνέχομαι; Φέρετε μου ἐδῶ τὸ παιδί». Ἐκείνο τοῦ τὸ ἔφεραν. Μόλις τὸ πνεῦμα εἶδε τὸν Ἰησοῦ, ἀμέσως τάραξε τὸ παιδί, κι ἐκείνο ἔπεσε καταγῆς καὶ κυλιόταν βγάζοντας ἀφρούς. «Πόσος καιρὸς εἶναι ποὺ τοῦ συμβαίνει αὐτό;» ρώτησε ὁ Ἰησοῦς τὸν πατέρα τοῦ παιδιοῦ. Ἐκείνος ἀπάντησε· «Ἀπὸ μικρὸ παιδί. Πολλὲς φορὲς μάλιστα καὶ σπῆ φωτιὰ τὸν ἔριξε καὶ στὰ νερὰ γιὰ νὰ τὸν ἐξολοθρέψει. Ἀλλὰ ἂν μπορεῖς νὰ κάνεις κάτι, σπλαχνίσου μας καὶ βοήθησέ μας». Ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε τοῦτο· «Ἐὰν μπορεῖς νὰ πιστέψεις, ὅλα εἶναι δυνατὰ γι' αὐτὸν ποὺ πιστεῖ». Ἀμέσως τότε φώναξε δυνατὰ ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ καὶ εἶπε μὲ δάκρυα· «Πιστεῦω, Κύριε! Ἀλλὰ βοήθησέ με, γιατί ἡ πίστη μου δὲν εἶναι δυνατή». Βλέποντας ὁ Ἰησοῦς ὅτι συγκεντρώνεται κόσμος, πρόσταξε τὸ δαιμονικό πνεῦμα μ' αὐτὰ τὰ λόγια· «Ἄλαλο καὶ κωφὸ πνεῦμα, ἐγὼ σὲ διατάζω· βγὲς ἀπ' αὐτόν καὶ μὴν ξαναμπεις πιά μέσα του». Βγῆκε τότε τὸ πνεῦμα, ἀφοῦ κραύγασε δυνατὰ καὶ συντάραξε τὸ παιδί. Ἐκείνο ἔμεινε ἀναίσθητο, ἔτσι ποὺ πολλοὶ ἔλεγαν ὅτι πέθανε. Ὁ Ἰησοῦς ὅμως τὸ ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι του, τὸ σήκωσε, κι αὐτὸ στάθηκε ὄρθιο. «Ὅταν μπῆκε ὁ Ἰησοῦς στὸ σπῆ, τὸν ρώτησαν οἱ μαθητὲς τοῦ ἰδιαίτερος· «Γιατί ἐμεῖς δὲν μπορέσαμε νὰ βγάλουμε αὐτὸ τὸ δαιμονικό πνεῦμα;» Κι ἐκείνος τοὺς ἀπάντησε· «Αὐτὸ τὸ δαιμονικό γένος δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ βγάλει μὲ τίποτε ἄλλο παρὰ μόνο μὲ προσευχὴ καὶ νηστεία». Ἐφυγαν ἀπὸ κεῖ καὶ προχωροῦσαν διασχίζοντας τὴ Γαλιλαία. Δὲν ἤθελε ὁ Ἰησοῦς νὰ μάθει κανεὶς ὅτι περνοῦσε ἀπὸ κεῖ, γιατί δίδασκε τοὺς μαθητὲς του καὶ τοὺς ἔλεγε· «Ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου θὰ παραδοθεῖ σὲ χεῖρα ἀνθρώπων, ποὺ θὰ τὸν θανατώσουν· τὴν τρίτη ὅμως ἡμέρα μετὰ τὸν θάνατό του θ' ἀναστήθει».

B. Ερμηνευτικά σχόλια

Ἐκείνον τὸν καιρὸ: τὸ περιστατικό συμβαίνει ἀμέσως μετὰ τὴν Μεταμόρφωση τοῦ Χριστοῦ στο ὄρος Θαβῶρ. Ἐκεῖ ὁ Χριστὸς μεταμορφώθηκε μπροστὰ στους μαθητὲς Του (γιορτάζουμε 6 Αυγούστου). Τα ρούχα Του ἐγέναν ἀσπρά καὶ τὸ πρόσωπό Του ἐλάμπε σαν τὸν ἥλιο. Ἀκούστηκε καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ Πατέρα να λέει ὅτι «αὐτὸς εἶναι ὁ Υἱὸς μου ὁ Ἀγαπητός». Ἐτσι φανερώθηκε ἡ δόξα τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ καὶ ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι Τέλειος Θεὸς καὶ Τέλειος Ἄνθρωπος, ἐνῶ ὁ καθένας ἀπὸ ἐμᾶς, ἀν πιστεύει στο Χριστὸ καὶ ζεῖ τὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας, μπορεῖ να λάβει αὐτὸ τὸ Φῶς καὶ αὐτὴ τὴ δόξα. Μετὰ τὸ θαῦμα, στο ὁποῖο ἦταν παρόντες οἱ τρεῖς μαθητὲς, ὁ Πέτρος, ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Ἰωάννης, ὁ Χριστὸς μένει στο βουνό Θαβῶρ, γιὰ νὰ προσευχηθεῖ. Ὅταν κατεβαίνει, βλέπει τὸ παιδί

το οποίο υποφέρει από το δαιμονικό πνεύμα, το ταγκαλάκι. Δεν του βάζει μόνο σκέψεις, αλλά και μπαίνει μέσα του, με αποτέλεσμα να υποφέρει και το ίδιο και ο πατέρας του, γιατί δεν ήταν ελεύθερο από το κακό και δεν ήταν ελεύθερο στη ζωή του. Ανά πάσα στιγμή κινδύνευε να πεθάνει. Οι μαθητές δεν μπορούσαν να το θεραπεύσουν, γιατί δεν είχαν την πνευματική δύναμη από μόνοι τους.

Αν πιστεύεις όλα είναι δυνατά σ' αυτόν που πιστεύεις: ο Χριστός λέει στον πατέρα που θέλει να κάνει καλά το παιδί του και που, ουσιαστικά αντιπροσωπεύει όλους τους γονείς που ενδιαφέρονται, αγωνιούν και παλεύουν για τα παιδιά τους, τη φράση κλειδί «Αν πιστεύεις». Η πίστη είναι πέρα και πάνω από τη λογική, δε μπαίνει σε καλοούπια, δεν εξηγείται λογικά, δε μεταφέρεται από τον ένα στον άλλο, παρά μόνο ως βίωμα. Την πίστη την αισθάνεται κανείς, τη βιώνει, τον μεταβάλλει εσωτερικά, τον αλλοιώνει και του δίνει τη δυνατότητα να «βλέπει» αλλιώς τη ζωή. Εκεί που οι γιατροί είχαν απογοητεύσει τον πατέρα, γιατί από μικρό το παιδί του ήταν άρρωστο, εκεί που η επιστήμη σήκωσε τα «χέρια ψηλά», εκεί που ακόμα και οι μαθητές του Χριστού δεν μπόρεσαν να κάνουν τίποτα, έρχεται ο Χριστός να δώσει μια νέα προοπτική, να ρίξει φως στη απελπισία της λογικής και στα όρια της επιστήμης. Αν πιστεύεις, όλα είναι δυνατά, λέει ο Χριστός σε κάποιον που έχει βασανιστεί και βασανίζεται χρόνια με αυτή την αρρώστια του παιδιού. Και δεν του δίνει μόνο ελπίδες, τις πραγματοποιεί κιόλας άμεσα. Την ίδια στιγμή παιδί του γίνεται καλά, θεραπεύεται σωματικά το παιδί και ψυχικά, αποκτώντας πίστη ο πατέρας.

Άπιστη γενιά μέχρι τότε θα είμαι μαζί σας; ο λόγος του Χριστού είναι ξεκάθαρος! Σε κάθε δυσκολία, πρόβλημα, αμέσως ο άνθρωπος θέτει σε αμφιβολία την πίστη στο Θεό. Με το πρώτο πείραγμα από το ταγκαλάκι, πολύ εύκολα απογοητευόμαστε και λέμε ότι ο Θεός δε μας ακούει, δε μας προσέχει, δε μας αγαπάει. Αλλά και στις ανθρώπινες σχέσεις με τους φίλους, τους γονείς, τους γνωστούς μας, πιο εύκολα βάζουμε το κακό στο μυαλό μας παρά το καλό. Το ταγκαλάκι μας βάζει ιδέες, σκέψεις, κακίες για τους άλλους κι εμείς αμέσως συμφωνούμε μ' αυτό που μας προτείνει, δε σκεφτόμαστε, υιοθετούμε τις «ιδέες» του και νομίζουμε στραβά και άσχημα για τους άλλους. Έτσι, πολύ εύκολα γίνονται παρεξηγήσεις, καυγάδες, τσακωμοί. Επίσης, το πονηρό πνεύμα δεν μας αφήνει να ζητήσουμε συγγνώμη. Ενώ κατά βάθος ξέρουμε πότε κάναμε λάθος και πότε φταίμε, την ώρα εκείνη μας ψιθυρίζει λόγια εγωισμού, με αποτέλεσμα να πεισμώνουμε και να μη ζητάμε συγγνώμη. Έτσι, σε εκείνο το παιδί το πονηρό πνεύμα ήταν συνεχώς μέσα του, αλλά και σε κάθε άνθρωπο βάζει συνεχώς κακές σκέψεις και λογισμούς, με αποτέλεσμα να μην μας αφήνει ελεύθερος.

Πιστεύω, Κύριε, βοήθα με στην απιστία μου: ο Χριστός με πατρική αγάπη θεραπεύει ένα άρρωστο παιδί που οι ανθρώπινες δυνάμεις δεν μπορούσαν να το βοηθήσουν. Πρώτα όμως ρωτάει τον πατέρα αν πιστεύει. Η πίστη είναι εκείνη που κάνει τη διαφορά. Ανοίγει την καρδιά του πατέρα στο Χριστό και του δίνει την ευκαιρία του θαύματος, της αγάπης του Χριστού προς τον άνθρωπο για άλλη μια φορά. Η λογική, η απογοήτευση και η απελπισία, πίσω από την οποία βρίσκεται το ταγκαλάκι, είναι καταστάσεις στις οποίες «πέφτουν» μικροί και μεγάλοι. Η ελπίδα στο Θεό, η προσευχή και η νηστεία είναι εκείνα, τα οποία δεν μπορεί να παλέψει το ταγκαλάκι και όταν τα έχουμε, όταν ζητάμε με πίστη τη βοήθεια του Θεού κι εμείς κάνουμε τον αγώνα μας, Εκείνος ευλογεί ό, τι είναι για καλό κι ελευθερώνομαστε. Το παιδάκι αυτό ελευθερώθηκε από ένα πνεύμα άλαλο και κωφό. Εμείς όταν προσευχόμαστε, νηστεύουμε και πιστεύουμε στο Χριστό ελευθερωνόμαστε από την απογοήτευση, νικάμε τον κακό μας εαυτό, παίρνουμε κουράγιο και δύναμη να παλέψουμε και να καταφέρουμε πράγματα που δεν πιστεύαμε ότι μπορούσαμε.

το γένος των δαιμόνων δε βγαίνει παρά με προσευχή και νηστεία: το θαύμα που το είδαν όλοι όσοι ήταν μπροστά τους έκανε να δοξάσουν το Θεό. Τα λόγια του Χριστού δείχνουν ότι υπάρχουν πράγματα που γίνονται με τις γνώσεις μας και άλλα που μόνο η προσευχή και η νηστεία μπορεί να τα πετύχει. Εκεί όπου οι δυνάμεις οι ανθρώπινες αποδεικνύονται λίγες, εκεί ο Θεός επεμβαίνει και αλλάζει τα δεδομένα, κάνει το θαύμα που είναι θέμα πίστης. Η προσευχή μας βοηθάει να ξεχωρίζουμε τις δικές μας σκέψεις από αυτές στις οποίες μας ψιθυρίζει το πονηρό πνεύμα και η νηστεία να εξασκούμαστε και να γινόμαστε δυνατοί. Μας μαθαίνει να λέμε «όχι». Ας μην το φοβόμαστε το ταγκαλάκι κι ας μην αφήνουμε την ψυχή μας να επηρεάζεται από αυτό. Με την προσευχή και την δύναμη της πίστης θα βγαίνουμε πάντοτε νικητές στη μάχη μαζί του.

Γ. Πόσο ελεύθεροι είμαστε στην ζωή μας χωρίς τον Θεό:

☞ Οι άνθρωποι πιστεύουμε ότι ελευθερία είναι να κάνεις ό,τι θέλεις και όπως σκέφτεσαι. Να ικανοποιείς όλες σου τις επιθυμίες. Όμως διαπιστώνουμε ότι δεν είναι αυτό πάντοτε εύκολο. Έτσι διαμαρτυρόμαστε και θεωρούμε ότι καταπιεζόμαστε. Νομίζουμε ότι επανάσταση είναι να παλέψεις να κάνεις ό,τι σου αρέσει. Γι' αυτό και στην εφηβεία τα παιδιά διαμαρτύρονται όταν οι γονείς τους βάζουν όρια. Όταν τους κριτικάρουν. Όταν τους δίνουν την αίσθηση ότι τους παρακολουθούν. Όμως η αληθινή ελευθερία ξεκινά από την καρδιά που δεν παραδίδεται στο θέλημά της, αλλά κοιτάζει τι έχει αγάπη και τι δίνει αγάπη, τι έχει ευθύνη και τι δίνεται με ευθύνη στους συνανθρώπους μας. Ελεύθερος είναι αυτός που χαίρεται να προσφέρει και δεν είναι εξαρτημένος από οτιδήποτε. Και αυτή η ελευθερία

έρχεται μέσα από την πίστη στον Θεό, ο Οποίος πάνω στον Σταυρό μας απελευθέρωσε από την μεγαλύτερη εξάρτηση στην ζωή που είναι ο θάνατος και τα δεσμά του.

☞ Οι άνθρωποι σήμερα πιστεύουμε ότι ελευθερία σημαίνει και σε συλλογικό επίπεδο να κάνουμε ό,τι θέλουμε. Γι' αυτό δυσκολευόμαστε να αποδεχτούμε το γεγονός ότι έχουμε οικονομικά και πολιτικά δεσμά. Διαμαρτυρόμαστε, μελαγχολούμε, αισθανόμαστε οργή για το ότι δεν μπορούμε να απεξαρτηθούμε από την οικονομική κρίση. Λησμονούμε, εννοείται, τις δικές μας ευθύνες γι' αυτήν, αλλά και το γεγονός ότι η ελευθερία είναι πρωτίστως της καρδιάς. Όταν ο άνθρωπος δεν εξαρτάται από το χρήμα, παρά μόνο όσο να επιβιώνει αξιοπρεπώς, τότε δεν είναι άπληστος, πλεονέκτης, έτοιμος να καταναλώσει τα πάντα, αλλά έχει **«μέτρο»** στη ζωή του. Αυτό δεν σημαίνει ότι δικαιολογούμε τις εξαρτήσεις μας τις οικονομικές ή δεν παλεύουμε για έναν δικαιότερο κόσμο. Τη ίδια στιγμή όμως δεν απογοητευόμαστε, αν η καρδιά μας είναι ελεύθερη από το άγχος και την αγωνία. Κι αυτό έρχεται μέσα από την αγάπη προς τον Θεό και την πίστη.

☞ Οι άνθρωποι λησμονούμε ότι η καρδιά μας είναι εξαρτημένη από τα πάθη της. Κι εκεί θέλει άσκηση, προσευχή, αγώνα να δούμε τι είναι αυτό που μας παραδίδει στο κακό, με αποτέλεσμα να χάνουμε τον εαυτό μας και να μας κυβερνά ο διάβολος. Κι αυτός ο αγώνας γίνεται με την δύναμη του Θεού και την ζωή της Εκκλησίας, όπου ενισχύεται η πίστη μας.

☞ Η Ιστορία τόσο του κόσμου όσο και των ανθρώπων σε προσωπικό επίπεδο γράφεται όταν οι λαοί, αλλά και ο καθένας παλεύουμε για την ελευθερία μας. Η ελευθερία είναι δώρο του Θεού, στοιχείο του «κατ' εικόνα» που ο Θεός έδωσε στον άνθρωπο. Όταν την συνδέουμε με την πίστη στον Θεό, τότε παίρνουμε δύναμη και αντέχουμε όσες δυσκολίες κι αν προκύψουν.

☞ Μπορεί ο κόσμος μας να είναι ανελεύθερος. Όμως ιδίως από την νεαρή μας ηλικία μπορούμε να μάθουμε να αντιστεκόμαστε τόσο σ' αυτούς που θέλουν να μας στερήσουν την ελευθερία της καρδιάς, να μας κάνουν να υποκύψουμε στις εξαρτήσεις από την εικόνα, τα ναρκωτικά, το ψέμα, την αδιαφορία για τον Θεό και τον συνάνθρωπο, την αθεΐα. Να μάθουμε όμως και να αγαπούμε την πατρίδα μας και να είμαστε έτοιμοι να αντισταθούμε σε οποιονδήποτε θέλει να την υποτάξει ή να αμφισβητήσει την ακεραιότητά της ή να μας κάνει να λησμονήσουμε την Ιστορία και τους αγώνες της.

☞ Η Επανάσταση του 1821 έγινε όχι μόνο γιατί η περιρρέουσα ατμόσφαιρα στην Ευρώπη και τον κόσμο ήταν υπέρ της ελευθερίας και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Έγινε γιατί οι Έλληνες ένιωθαν ότι καταπιέζονταν από έναν βάρβαρο δυνάστη και αλλόθρησκο. Ήταν σκλαβωμένοι. Αυτό τους έκανε πάντοτε στην καρδιά τους να είναι έτοιμοι να επαναστατήσουν υπέρ της πίστεως και της πατρίδος. Ας μην το ξεχνούμε και ας τους μιμούμαστε.

☞ Η γιορτή του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου, με την οποία συνδέθηκε ο Αγώνας του 1821, έχει κι αυτή τον χαρακτήρα της Ελευθερίας. Η Παναγία είπε το μεγάλο ΝΑΙ για να σαρκωθεί εντός της ο Θεός, με σκοπό να ελευθερώσει τον άνθρωπο από την δουλεία του θανάτου, αλλά και το μεγάλο ΟΧΙ, ταυτόχρονα, στο κακό που κυριαρχούσε στον κόσμο, μη επιτρέποντας καμία ελπίδα. Είπε και το μεγάλο ΟΧΙ στον φόβο του ανθρώπου μπροστά σε μία αποστολή που ξεπερνούσε τις δυνάμεις του, ΟΧΙ στον φόβο του ανθρώπου μπροστά στα ήθη και τα έθιμα των καιρών, στην γνώμη των άλλων, στους λογισμούς της λογικής. Είπε το μεγάλο ΝΑΙ στην ελευθερία από το θέλημα και ο Θεός την κατέστησε τη Αγιωτέρα όλων. Εκεί βρίσκεται και το τελικό νόημα της ελευθερίας. Στην σχέση με τον Θεό που αφήνει κατά μέρος κάθε κακό και δίνει νόημα με την καλοσύνη, την αγάπη, την προσφορά και την θυσία στον κόσμο μας.

Δ. Η πίστη στον Θεό των αγωνιστών του 1821

Εν όψει της εθνικής επετείου αξίζει να φέρουμε στο προσκήνιο μαρτυρίες πίστεως αγωνιστών και ηρώων του 1821. Επικεφαλής των ηρωικών κληρικών μαρτύρων του 1821 στέκεται ο Οικουμενικός Πατριάρχης Γρηγόριος Ε΄.

Τραγική ήταν η θέση του όταν επαναστάτησε η Ελλάδα. Έβλεπε ότι τον περίμενε το μαρτύριο. Πολλοί προσπαθούν να τον πείσουν να φύγει από την Κωνσταντινούπολη για να σωθεί. Αλλά ο «καλός ποιμήν» αρνήθηκε, ακολουθώντας τα ίχνη των γενναίων προκατόχων του. Είπε: «Με προτρέπετε εις φυγήν' μάχαιρα θα διέλθη τας ρύμας της Κωνσταντινουπόλεως και λοιπών πόλεων των χριστιανικών Επαρχιών. Υμείς επιθυμείτε όπως εγώ μεταμφιεζόμενος καταφύγω εις πλοίον ή κλεισθώ εν οικεία οιουδήποτε ευεργετικού υμών Πρεσβευτού, ν' ακούω δε εκείθεν πως οι δήμιοι κατακρεουργούσι τον χηρέοντα Λαόν. Ουχί!

Εγώ διά τούτο είμαι Πατριάρχης, όπως σώσω το Έθνος μου, ουχί δε όπως απολεσθή τούτο διά της χειρός των Γενιτσάρων. Ο θάνατός μου ίσως επιφέρη μεγαλυτέραν ωφέλειαν παρά η ζωή μου. Σήμερα (Κυριακή των Βαΐων) θα φάγωμεν ιχθύς, αλλά μετά τινος ημέρας και ίσως και ταύτην την εβδομάδα οι ιχθύες θα μας φάγωσιν... Ναί, ας μη γίνω χλεύασμα των ζώντων. Δεν θα ανεχθώ ώστε εις τας οδούς της Οδησσού, της Κερκύρας και της Αγκώνος διερχόμενον εν μέσω των αγυιών να με δακτυλοδεικτώσι λέγοντες: «ιδού έρχεται ο

φονεύς Πατριάρχης». Αν το Έθνος μου σωθή και θριαμβεύσει, τότε πέποιθα θα μου αποδώσει θυμίαμα επαίνου και τιμών, διότι εξεπλήρωσα το χρέος μου... Υπάγω όπου με καλεί ο μέγας κλήρος του Έθνους και ο Πατήρ ο Ουράνιος, ο μάρτυς των ανθρωπίνων πράξεων».

Ο αρχιμανδρίτης Γρηγόριος Δικαίος, που είναι γνωστός με το όνομα Παπαφλέσσας είναι αυτός που άναψε την φλόγα της Επανάστασης στο Μωρηά. Φλογερός στην πίστη, έκανε να ωριμάσει ο άγουρος καρπός-η μεγάλη απόφασις του αγώνος και έλεγε: «Έλληνες, ποτέ μην ξεχνάτε το χρέος σε Θεό και σε πατρίδα! Σ' αυτά τα δύο σας εξορκίζω ή να νικήσουμε ή να πεθάνουμε κάτω από τη σημαία του Χριστού!»

Άλλος, ο Ναύαρχος Ανδρέας Μιαούλης έγραφε στον Γεώργιον Κουντουριώτην τις παρακάτω υπέροχες γραμμές:

«Ας μη λείψη, παρακαλώ, και η Υμετέρα Εκλαμπρότης από του να συνεργήση εις το να γίνωσιν αι ανήκουσαι προς Κύριον προς εξιλέωσιν της θείας αυτού δικαιοσύνης ικεσΐαι διά τας αμαρτίας και εμού του αναξίου και όλου του χριστιανώνμου λαού... όπως συνοδεύουσης της θείας αυτού Αγαθότητος, ενισχυθώσιν από την παντοδύναμον χάριν Του οι βραχίονες των Ελλήνων και ούτω κατατροπώσαντες διά του επί της ελληνικής σημαίας τιμίου Σταυρού και τους αισθητούς εχθρούς τούτους, αυτούς μεν υποχρεώσωμεν και άπαντας να ομολογώσι και να κηρύττωσι «Μέγας ο Θεός και η πίστις των Χριστιανών», ημείς δε δοξολογούντες να ψάλλωμεν το του προφητάνακτος «η δεξιά σου Κύριε δεδόξασται».

Ο δε Κωνσταντίνος Κανάρης με προσευχή ξεκίνησε για το κατόρθωμα στο λιμάνι της Χίου. Όσο έλειπαν από το νησί, όλος ο κόσμος γονατιστός προσευχόταν για τη σωτηρία τους. Καί η επιστροφή τους στα Ψαρά με προσευχή ευχαριστήριο κατέληξε. Οι ιερείς με τα εξαπτέρυγα, οι προύχοντες και όλος ο λαός τον συνόδευσαν στον ναό του Θεού. Εκείνη η πομπή πάνω στο μικρό αλλά τρισένδοξο νησάκι, μας θυμίζει τα χρόνια, που οι Βυζαντινοί αυτοκράτορες και οι χιλιотραγουδισμένοι νικηταί ηρωικών αγώνων ανέβαιναν ταπεινοί προσκυνηταί στην Αγία Σοφία, για να ψάλουν «τη υπερμάχω Στρατηγώ τα νικητήρια». Τότε παρομοίως, ο θρυλικός μπουρλοτιέρης κατέθεσε στα πόδια της εικόνας της Θεοτόκου το στεφάνι του και έπεσε με το μέτωπο κατά γης προσκυνώντας προσευχόμενος και ευχαριστώντας από βάθους καρδιάς το Θεό. Κατόπιν εξομολογήθηκε, μετέλαβε των αγράντων Μυστηρίων και με ταπεινώσι και σεμνότητα απεσύρθη στο ήσυχο σπιτάκι του.

Αλλά και ο Γέρος του Μωρηά, ο Κολοκοτρώνης ευλαβεΐο πολύ την Παναγία. Στα 1821 ξεκίνησε από την Καλαμάτα για την Τρίπολη. Στα χωριά που περνούσε, χτυπούσαν οι καμπάνες, οι ιερείς έβγαίνουν με τα εξαπτέρυγα, άνδρες, γυναίκες, παιδά γονάτιζαν και έκαναν δεήσεις. Γρήγορα όμως ο πρώτος ενθουσιασμός έσβησε. Ο Αναγνωσταράς, ο Μαυρομιχάλης, ο Παπαφλέσσας τράβηξαν γι' αλλού. Ο Κολοκοτρώνης απέμεινε κατάμονος με το άλογό του στην Καρύταινα. Τι θα έκανε; Τι θα μπορούσε να κάνει ένας μονάχος, ολομόναχος; Το παν! Όταν φλογίζει την καρδιά του η φλόγα της πίστεως. Αλλ' ας αφήσουμε τον ίδιο το Γέρο να μας διηγηθή τι έκανε: «Έκατσα που εσκαπέτισαν με τα μπαιράκια τους, απέ εκατέβηκα κάτω' ήτον μια εκκλησιά εις τον δρόμον, η Παναγία στο Χρυσοβίτσι, και το καθισΐο μου ήτο όπου έκλαιγα την Ελλάδα». Σίμωσε, έδωσε το άλογό του σ' ένα δέντρο, μπήκε μέσα, γονάτισε:

-Παναγιά μου, είπτε, από τα βάθη της καρδιάς του, και τα μάτια του δάκρυσαν. Παναγιά μου, βοήθησε και τούτη τη φορά τους Έλληνες να ψυχωθούν. Έκανε το σταυρό του. Ασπάσθηκε την εικόνα της, βγήκε από το εκκλησάκι, πήδησε στ' άλογό του κι έφυγε.

Λίγο πριν αρχίσει τον αγώνα στα Δερβενάκια είπτε:

-Έλληνες, απόψε ήλθε η Παναγία και μου είπεν: «Η Παναγία, σκέπη, βοηθός και προστασία!» Μακάρι και σήμερα στην Παναγία να προσβλέπουμε και τούτη τη δέηση να λέμε: «Παναγιά μου ψύχωσε τους Έλληνες!».

Ακόμη, η Καπετάνισσα Μπουμπουλΐνα είπτε στους Προκρίτους και στους Δημογέροντες:

«Έχασα τον σύζυγόν μου. Ευλογητός ο Θεός! Ο πρεσβύτερος υΐός μου έπεσε με τα όπλα ανά χείρας. Ευλογητός ο Θεός! Ο δεύτερος και μόνος υΐός μου, 14ετής την ηλικΐαν, μάχεται μετά των Ελλήνων και πιθανώς να εύρη ένδοξον θάνατον. Ευλογητός ο Θεός! Υπό το σημείον του Σταυρού θα ρεύση επίσης το αίμα μου. Ευλογητός ο Θεός! Αλλά θα νικήσωμεν ή θα παύσωμεν μεν ζώντες, αλλά θα έχωμεν την παρήγορον ιδέαν, ότι εν τω κόσμω δεν αφήσαμεν όπισθεν ημών δούλους τους Έλληνας».

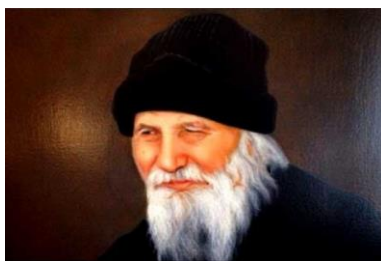
Ιδού και τα επιβεβαιωτικά λόγια του στρατηγού Μακρυγιάννη:

«Οι αγωνισταΐ βάστηξαν την θρησκείαν του τόσους αιώνες με τους Τούρκους-και τους κάναν τόσα μαρτύρια και την βάσταξαν' και λευτέρωσαν και την Πατρίδα τους, αυτεΐνοι με την θρησκεία τους, οπού ήταν πεντακόσιοι Τούρκοι εις τον αριθμόν κι αυτεΐνοι ένας και χωρίς τ'αναγκαΐα του πολέμου και την μάθησιν οι περισσότεροι' και τ'άρματά τους δεμένα με σκοινιά. Καί η πίστι εις τον Θεόν-λευτέρωσαν την Πατρίδα τους».

Διήλθον 194 χρόνια από τότε που οι πρόγονοΐ μας είπαν το ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ Η' ΘΑΝΑΤΟΣ και θυσιάστηκαν για την ελευθερία μας. Στα ιερά τους κόκκαλα θεμελιώθηκε το κράτος του Νέου Ελληνισμού. Αλήθεια, δύο ερωτήματα προβάλλουν επιτακτικά: 1. Πως εκδηλώνουμε την ευγνωμοσύνη και τιμή προς τους ήρωες του 1821; 2. Πόσο ακλόνητη και δυνατή είναι η πίστι μας στην πρόνοια του Θεού και στην προστασία της Παναγίας;

Ο καθένας ας σκεφθεί.-

<https://simeiakairwn.wordpress.com/2017/03/23/%CE%BC%CE%B1%CF%81%CF%84%CF%85%CF%81%CE%AF%CE%B5%CF%82-%CF%80%CE%AF%CF%83%CF%84%CE%B5%CF%89%CF%82-%CE%B1%CE%B3%CF%89%CE%BD%CE%B9%CF%83%CF%84%CF%8E%CE%BD-%CF%84%CE%BF%CF%85-1821/>

ΣΤ. Ο άγιος Πορφύριος και η ελευθερία της καρδιάς

Είπε ο π. Πορφύριος:

“Η καρδιά μας πρέπει να είναι γεμάτη αγάπη, αγάπη του Θεού. Αυτή δίδει δύναμη και χάρη στο άνθρωπο. Η γνώση είναι μετά την αγάπη”. “Η εξομολόγηση είναι ένας τρόπος για να έρθει ο άνθρωπος εις στον Θεό. Είναι προσφορά της αγάπης του Θεού στον άνθρωπο. Τίποτε και κανείς δεν μπορεί να στερήσει από τον άνθρωπο αυτή την αγάπη”.

Δεν καταπίεζε κανέναν

Δίπλα στον Γέροντα Πορφύριο αισθανόμουν άνετα. Δεν καταπίεζε κανέναν. Ήθελε, όποιος πήγαινε κοντά του να κάνει αυτό που έκανε, με την ελεύθερη βούλησή του. Έλεγε πάντα στους εξομολόγους ότι, όταν, ως πνευματικοί πατέρες, κατευθύνουμε την πορεία αυτών που εξομολογούνται σε μας, πρέπει πάντα να σεβόμαστε την ελευθερία τους, τονίζοντάς μας ότι ο Χριστιανισμός είναι ελευθερία.

Μας ανέφερε συχνά το γνωστό περιστατικό, σύμφωνα με το οποίο ο Χριστός είπε μια φορά κάτι, από το οποίο πολλοί σκανδαλίστηκαν, με αποτέλεσμα να αρχίσουν να φεύγουν, ώσπου έφυγαν όλοι κι έμειναν μόνο οι μαθητές Του. Οπότε ο Κύριος τούς είπε, εάν ήθελαν να φύγουν κι εκείνοι, ήταν ελεύθεροι να το πράξουν. Σημειώνει επί λέξει το κατά Ιωάννην άγιο Ευαγγέλιο: “Εκ τούτου πολλοί απήλθον εκ των μαθητών αυτού εις τα οπίσω και ουκέτι μετ’αυτού περιεπάτουν. Είπεν ουν ο Ιησούς τοις δώδεκα. Μη και υμείς θέλετε υπάγειν;”

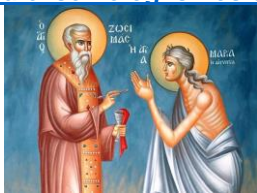
Σε αποδεχόταν με αγάπη

Σε δεχόταν και σε αγαπούσε, όποιος και να ήσουν, όπως και να ήσουν. Δίπλα του, ακόμα και η πιο μεγάλη αμαρτία έπαιρνε άλλες διαστάσεις. Δεν κλονιζόσουν, δε σε καταλάμβαναν η απόγνωση και η απελπισία. Μόνο θλιβόσουν, γιατί διέπραξες το ένα ή το άλλο, γιατί δεν εφαρμόσες το λόγο του Θεού. Όχι μόνο δε σε άφηνε να απογοητεύεσαι από τις πτώσεις σου, αλλά, αντίθετα, σε βοηθούσε να αξιοποιείς κάθε πτώση σου, ώστε να τη χρησιμοποιήσεις ως μια έπαλξη για ένα νέο ξεκίνημα, για μια νέα πνευματική κατάκτηση. Και τότε σου έδειχνε ακόμα περισσότερη αγάπη ακόμη περισσότερη αποδοχή. Έπαιρνε το χέρι σου μέσα στο δικό του κι άρχιζε να σου μαθαίνει πώς να περπατάς στο δρόμο του Θεού.

Εξομολόγηση και έχθρα

Όταν ο Γέροντας Πορφύριος ήταν νεώτερος και υγιής, εξομολογούσε πολλούς πιστούς και, σαν ευσπλαχνικός πατέρας, ό,τι κι αν του λέγανε, τους τα συγχωρούσε όλα. Μόνο που τους έκανε στο τέλος την ερώτηση – έχεις κακία με κανέναν; Κι αν ένας του έλεγε ότι δεν κρατεί κακία σε κανέναν, τον αγαπούσε πολύ. Αν όμως του έλεγε ότι έχει έχθρα με τον αδερφό του ή τη νύφη του ή με κάποιο άλλο πρόσωπο, άρχιζε να του αναπτύσσει το μυστήριο της συγχωρητικότητας και του ελέους προς τον συνάνθρωπό μας, γιατί το ππαίσμα του πλησίον μας, όσο μεγάλο κι αν φαίνεται, στην πραγματικότητα, μπροστά στα ππαίσματα μας προς το Θεό, είναι ελάχιστο, κι όμως αυτή τη μεγαλοψυχία μας θα εκμεταλλευθεί ο Θεός για να μας συγχωρήσει αμαρτίες, για τις οποίες δεν υπάρχει αριθμός. Μάλιστα θα ήταν φρικτό και βλακώδες να χαθεί ένας άνθρωπος στην αιώνια κόλαση, επειδή δε θέλει να αποβάλει την κακία και την έχθρα προς τον ομοιοπαθή συνάνθρωπό του.

<http://www.sostis.gr/blog/item/556-metanoia-eksomologhsh-osiou-porfuriou-a>

Ζ. Μία αγία ελευθερώνεται από το κακό και τα πάθη

Η Οσία Μαρία γεννήθηκε στην Αίγυπτο και έζησε κατά τους χρόνους του αυτοκράτορα Ιουστινιανού (527 - 565 μ.Χ.). Από τα δώδεκα χρόνια της πέρασε στην Αίγυπτο μια ζωή ασωτίας, αφού από την μικρή αυτή ηλικία διέφθειρε την παρθενία της και είχε ασυγκράτητο και αχόρταγο το πάθος της σαρκικής μείξεως. Ζώντας αυτήν την ζωή δεν εισέπραττε χρήματα, αλλά απλώς ικανοποιούσε το πάθος.

Λόγω της άσωτης ζωής και της σαρκικής επιθυμίας που είχε, κάποια φορά ακολούθησε τους προσκυνητές που πήγαιναν στα Ιεροσόλυμα για να προσκυνήσουν τον Τίμιο Σταυρό. Και αυτό το έκανε, όχι για να προσκυνήσει τον Τίμιο Σταυρό, αλλά για να έχει πολλούς εραστές που θα ήταν έτοιμοι να ικανοποιήσουν το πάθος της. Περιγράφει δε και η ίδια ρεαλιστικά και τον τρόπο που επιβίβαστηκε στο πλοιάριο. Και, όπως η ίδια αποκάλυψε, κατά την διάρκεια του ταξιδιού της δεν υπήρχε είδος ασέλγειας από όσα λέγονται και δεν λέγονται, του οποίου δεν έγινε διδάσκαλος σε εκείνους τους ταλαίπωρους ταξιδιώτες. Και η ίδια εξέφρασε την απορία της για το πώς η θάλασσα υπέφερε τις ασωτίες της και γιατί η γη δεν άνοιξε το στόμα της και δεν την κατέβασε στον άδη, επειδή είχε παγιδεύσει τόσες ψυχές. Κατά την διάρκεια του ταξιδιού αυτού δεν αρκέστηκε στο ότι διέφθειρε τους νέους, αλλά διέφθειρε και πολλούς άλλους από τους κατοίκους της πόλεως και τους ξένους επισκέπτες. Και

στα Ιεροσόλυμα που πήγε κατά την εορτή του Τιμίου Σταυρού, περιφερόταν στους δρόμους «ψυχᾶς νέων ἀγρεύουσα».

Αισθάνθηκε όμως, βαθιά μετάνοια από ένα θαυματουργικό γεγονός. Ενώ εισερχόταν στο ναό για να προσκυνήσει το Ξύλο του Τιμίου Σταυρού, κάποια δύναμη την εμπόδιζε να προχωρήσει. Στην συνέχεια στάθηκε μπροστά σε μία εικόνα της Παναγίας, έδειξε μεγάλη μετάνοια και ζήτησε την καθοδήγηση και βοήθεια της Παναγίας. Με την βοήθεια της Θεοτόκου εισήλθε ανεμπόδιστα αυτή την φορά στον ιερό ναό και προσκύνησε τον Τιμίο Σταυρό. Στην συνέχεια, αφού ευχαρίστησε την Παναγία, άκουσε φωνή που την προέτρεπε να πορευθεί στην έρημο, πέραν του Ιορδάνου. Αμέσως ζήτησε την συνδρομή και την προστασία της Θεοτόκου και ήρε τον δρόμο της προς την έρημο, αφού προηγουμένως πέρασε από την ιερά μονή του Βαπτιστού στον Ιορδάνη ποταμό και κοινωνήσε των Αχράντων Μυστηρίων. Στην έρημο έζησε σαράντα επτά χρόνια, χωρίς ποτέ να συναντήσει άνθρωπο.

Κατά τα πρώτα δεκαεπτά χρόνια στην έρημο, πάλεψε πολύ σκληρά για να νικήσει τους λογισμούς και τις επιθυμίες της, ουσιαστικά για να νικήσει τον διάβολο που την πολεμούσε με τις αναμνήσεις της προηγούμενης ζωής. Η Οσία ζούσε δεκαεπτά χρόνια στην έρημο «θηρσίν ἀνημέροις ταῖς ἀλόγοις ἐπιθυμίαις πικτεύουσα». Είχε πολλές επιθυμίες φαγητών, ποτών και «πορνικῶν ἀσμάτων» και πολλούς λογισμούς που την ωθούσαν προς την πορνεία. Όμως, όταν ερχόταν κάποιος λογισμός μέσα της, έπεφτε στην γη, την έβρεχε με δάκρυα και δεν σηκωνόταν από τη γη «ἔως ὅτου τὸ φῶς ἐκείνο τὸ γλυκὺ περιέλαμψεν καὶ τοὺς λογισμοὺς τοὺς ἐνοχλοῦντας μοὶ ἐδίωξεν». Συνεχῶς προσευχόταν στην Παναγία, την οποία είχε εγγυήτρια της ζωής της μετανοίας που έκανε. Το μιάτιό της σχίσθηκε και καταστράφηκε και έκτοτε παρέμεινε γυμνή. Καιγόταν από τον καύσωνα και έτρεμε από τον παγετό και «ὡς πολλάκις μὲ χαμαὶ πεσοῦσαν ἄπνουν μείναι σχεδὸν καὶ ἀκίνητον».

Ύστερα από σκληρό αγώνα, με τη Χάρη του Θεού και την συνεχή προστασία της Παναγίας, ελευθερώθηκε από τους λογισμούς και τις επιθυμίες, οπότε μεταμορφώθηκε το λογιστικό και παθητικό μέρος της ψυχής της, καθώς επίσης εθεώθηκε και το σώμα της. Λόγω της μεγάλης πνευματικής της καταστάσεως στην οποία έφθασε η Οσία Μαρία, έλαβε από τον Θεό το διορατικό χάρισμα. Ήταν γυμνή αλλά το σώμα της υπερέβη τις ανάγκες της φύσεως. Λέγει η ίδια: «Γυμνὴ γὰρ εἰμί, καὶ γυμνὴ, καθάπερ ὄραξ, καὶ τὴν αἰσχύνην τοῦ σώματός μου ἀπερικάλυπτον ἔχουσα». Το σώμα τρεφόταν με τη Χάρη του Θεού: «Τρέφομαι γὰρ καὶ σκέπτομαι τῷ ρήματι τοῦ Θεοῦ διακρατοῦντος τὰ σύμπαντα».

Εκείνη την περίοδο ασκήτευε σε ένα μοναστήρι ο Ιερομόναχος Αββάς Ζωσιμάς (τιμάται [4 Απριλίου](#)), που ήταν κεκοσμημένος με αγιότητα βίου. Έβλεπε θεία οράματα, καθώς του είχε δοθεί το χάρισμα των θείων ελλάμψεων, λόγω του ότι ζούσε μέχρι τα πενήντα τρία του χρόνια με μεγάλη άσκηση και ήταν φημισμένος στην περιοχή του. Τότε, όμως, εισήλθε μέσα του ένας λογισμός κάποιας πνευματικής υπεροψίας, για το αν δηλαδή υπήρχε άλλος μοναχός που θα μπορούσε να τον ωφελήσει ή να του διδάξει κάποιο καινούργιο είδος ασκήσεως. Ο Θεός, για να τον διδάξει και να τον διορθώσει, του αποκάλυψε ότι κανένας άνθρωπος δεν μπορεί να φθάσει στην τελειότητα. Και στην συνέχεια του υπέδειξε να πορευθεί σε ένα μοναστήρι που βρισκόταν κοντά στον Ιορδάνη ποταμό.

Ο Αββάς Ζωσιμάς υπάκουσε στην φωνή του Θεού και πήγε στο μοναστήρι του Αγίου Ιωάννου του Βαπτιστού, που του υποδείχθηκε. Εκεί συνάντησε τον ηγούμενο και τους μοναχούς, και διέκρινε ότι ακτινοβολούσαν τη Χάρη και την αγάπη του Θεού, ζώντας έντονη μοναχική ζωή με ακτημοσύνη, με μεγάλη άσκηση και αδιάλειπτη προσευχή.

Στο μοναστήρι αυτό υπήρχε ένας κανόνας. Σύμφωνα με αυτόν, την Κυριακή της Τυρινής προ της ενάρξεως της Μεγάλης Σαρακοστής, αφού οι μοναχοί κοινωνούσαν των Αχράντων Μυστηρίων, προσεύχονταν και ασπάζονταν μεταξύ τους, και έπειτα ελάμβαναν ο καθένας τους μερικές τροφές και έφευγαν στην έρημο πέραν του Ιορδάνου, για να αγωνισθούν κατά την περίοδο της Τεσσαρακοστής τον αγώνα της ασκήσεως. Επέστρεφαν δε στο μοναστήρι την Κυριακή των Βαΐων, για να εορτάσουν τα Πάθη, τον Σταυρό και την Ανάσταση του Χριστού. Είχαν ως κανόνα να μην συναντά κανείς τον άλλο αδελφό στην έρημο και να μην τον ερωτά, όταν επέστρεφαν, για το είδος της ασκήσεως που έκανε την περίοδο αυτή. Αυτόν τον κανόνα εφάρμοσε και ο Αββάς Ζωσιμάς. Αφού έλαβε ελάχιστες τροφές, βγήκε από το μοναστήρι και πορεύθηκε στην έρημο, έχοντας την επιθυμία να εισέλθει όσο μπορούσε πιο βαθειά σε αυτή, με την ελπίδα μήπως συναντήσει κάποιον ασκητή που θα τον βοηθούσε να φθάσει σε αυτό που ποθούσε. Πορευόταν προσευχόμενος και τρώγοντας ελάχιστα. Κοιμόταν δε όπου ευρισκόταν.

Είχε περπατήσει μία πορεία είκοσι ημερών όταν, κάποια στιγμή που κάθισε να ξεκουραστεί και έφελνε, είδε στο βάθος μια σκιά που έμοιαζε με ανθρώπινο σώμα. Στην αρχή θεώρησε ότι ήταν δαιμονικό φάντασμα, αλλά έπειτα διαπίστωσε ότι ήταν άνθρωπος. Αυτό το ον που έβλεπε ήταν γυμνό, είχε μαύρο σώμα - το σώμα αυτό προερχόταν από τις ηλιακές ακτίνες - και είχε στο κεφάλι του λίγες άσπρες τρίχες, που δεν έφθαναν πιο κάτω από τον λαιμό. Ο Αββάς Ζωσιμάς έβλεπε την Οσία Μαρία, την ώρα που προσευχόταν. Η Οσία Μαρία η Αιγυπτία ασκούσε την αδιάλειπτη προσευχή και μάλιστα ο Αββάς Ζωσιμάς την είδε όταν εκείνη ύψωσε τα μάτια της στον ουρανό και άπλωσε τα χέρια της και «ἤρξατο εὐχέσθαι ὑποψιθυρίσουσα, φωνὴ δὲ αὐτῆς οὐκ ἤκούετο ἔναρθρος». Και σε κάποια στιγμή, ενώ εκείνος καθόταν σύντρομος, «ὄρα αὐτὴν ὑψωθείσαν ὡς ἓνα πῆχυν ἀπὸ τῆς γῆς καὶ τῷ ἀέρι κρεμαμένην καὶ οὕτω προσεύχεσθαι».

Ο Αββάς Ζωσιμάς προσπάθησε να πλησιάσει, για να διαπιστώσει τι ήταν αυτό που έβλεπε, αλλά το ανθρώπινο εκείνο ον απομακρυνόταν. Έτρεχε ο Αββάς Ζωσιμάς, έτρεχε και εκείνο. Και ο Αββάς κραύγαζε με δάκρυα προς αυτό ώστε να σταματήσει, για να λάβει την ευλογία του. Εκείνο όμως δεν ανταποκρινόταν. Μόλις έφθασε ο Αββάς σε κάποιο χείμαρρο και απόκαμε, εκείνο το ανθρώπινο ον αφού τον αποκάλεσε με το μικρό του όνομα, πράγμα που προκάλεσε μεγάλη εντύπωση στον Αββά, του είπε ότι δεν μπορεί να γυρίσει και να τον δει

κατά πρόσωπο, γιατί είναι γυναίκα γυμνή και έχει ακάλυπτα τα μέλη του σώματός της. Τον παρακάλεσε, αν θέλει, να της δώσει την ευχή του και να της ρίξει ένα κουρέλι από τα ρούχα του, για να καλύψει το γυμνό σώμα της. Ο Αββάς έκανε ότι του είπε και τότε εκείνη στράφηκε προς αυτόν. Ο Αββάς αμέσως γονάτισε για να λάβει την ευχή της, ενώ το ίδιο έκανε και εκείνη. Και παρέμειναν και οι δύο γονατιστοί «ἕκαστος ἐξαιτῶν εὐλογῆσαι τὸν ἕτερον».

Επειδὴ ὁ Αββάς αναρωτιόταν μήπως ἐβλεπε μπροστά του κάποιο ἄυλο πνεῦμα, ἐκείνη διακρίνοντας τους λογισμούς του, του εἶπε ὅτι εἶναι αμαρτωλή, που ἔχει περιτευχισθεῖ ἀπὸ τὸ ἅγιο Βάπτισμα και εἶναι χῶμα και σάχη και ὄχι ἄυλο πνεῦμα.

Ἡ Οσία Μαρία κατὰ τὴν συνάντηση αὐτή, ἀφού ἀποκάλυψε ὅλη τὴν ζωὴ της, ζήτησε ἀπὸ τὸν Αββά Ζωσιμά να ἔλθει κατὰ τὴν Μεγάλῃ Πέμπτῃ της ἐπόμενης χρονιάς, σε ἕνα ὀρισμένο τόπο σὴν ὄχθη του Ἰορδάνῃ ποταμοῦ, κοντὰ σε μια κατοικημένη περιοχή, για να τὴν κοινωνήσει, ὕστερα ἀπὸ πολλὰ χρόνια μεγάλης μετάνοιας που μεταμόρφωσε τὴν ὑπαρξή της. Ὁ Αββάς Ζωσιμάς ἐπέστρεψε στο μοναστήρι χωρὶς να πει σε κανένα τι ἀκριβῶς συνάντησε, σύμφωνα ἀλλῶστε και με τὸν κανόνα που υπήρχε σε ἐκείνη τὴν ἱερὰ μονή. Ὅμως, συνεχῶς παρακαλοῦσε τὸν Θεὸ να τὸν αξιώσει να δει και πάλι «τὸ ποθοῦμενον πρόσωπον» τὴν ἐπόμενη χρονιά και μάλιστα ἦταν στεναχωρημένος γιατί δεν περνοῦσε ὁ χρόνος, καθὼς ἠθελε ὅλος αὐτὸς ὁ χρόνος να ἦταν μία ἡμέρα.

Τὸ ἐπόμενο ἔτος ὁ Αββάς Ζωσιμάς ἀπὸ κάποια ἀρρώστια δεν μπόρεσε να βγει ἀπὸ τὸ μοναστήρι σὴν ἔρημο, ὅπως ἔκαναν οἱ ἄλλοι πατέρες σὴν ἀρχὴ της Σαρακοστής και ἐτσι παρέμεινε στο μοναστήρι. Και τὴν Κυριακὴ των Βαΐων, ὅταν εἶχαν ἐπιστρέψει οἱ ἄλλοι πατέρες της Μονῆς, ἐκεῖνος ετοιμάσθηκε να πορευθεῖ σὸν τόπο που του εἶχε υποδείξει ἡ Οσία, για να τὴν κοινωνήσει. Τὴν Μεγάλῃ Πέμπτῃ πήρε μαζί του σε ἕνα μικρὸ ποτήρι τὸ Σῶμα και τὸ Αἷμα του Χριστοῦ, πήρε μερικὰ σύκα και χουρμάδες και λίγη βρεγμένη φακὴ και βγήκε ἀπὸ τὸ μοναστήρι για να συναντήσει τὴν Οσία Μαρία. Επειδὴ ὅμως ἐκείνη ἀργοποροῦσε να ἔλθει σὸν καθορισμένο τόπο, ὁ Αββάς προσευχόταν σὸν Θεὸ με δάκρυα να μὴν του στερήσει λόγῳ των αμαρτιῶν του τὴν ευκαιρία να τὴν δει ἐκ νέου.

Μετὰ τὴν θερμὴ προσευχὴ τὴν εἶδε ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ του Ἰορδάνῃ ποταμοῦ, να κάνει τὸ σημεῖο του Σταυροῦ, να πατὰ πάνω στο νερὸ του ποταμοῦ «περιπατοῦσαν ἐπὶ τῶν ὑδάτων ἐπάνω και πρὸς ἐκεῖνον βαδίζουσιν». Στὴν συνέχεια ἡ Οσία τὸν παρακάλεσε να πει τὸ Σύμβολο της Πίστεως και τὸ «Πάτερ ἡμῶν». Ακολούθως ἀσπάσθηκε τὸν Αββά Ζωσιμά και κοινωνήσε των ζωοποιῶν Μυστηρίων. Ἐπειτα ὕψωσε τα χέρια της σὸν ουρανὸ, ἀναστέναξε με δάκρυα και εἶπε: «Νῦν ἀπολύεις τὴν δούλη σου, ὦ Δέσποτα, κατὰ τὸ ρῆμά σου ἐν εἰρήνῃ, ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου».

Στὴν συνέχεια, ἀφού τὸν παρακάλεσε να ἔλθει και τὸ ἐπόμενο ἔτος σὸ χειμάρρο που τὴν εἶχε συναντήσει τὴν πρώτη φορά, ζήτησε τὴν προσευχὴ του. Ὁ Αββάς ἀγγίξε τα πόδια της Οσίας, ζήτησε και αὐτὸς τὴν προσευχὴ της και τὴν ἄφησε να φύγει «στένων και ὄδυρόμενος», διότι τολμοῦσε «κρατῆσαι τὴν ἀκράτητον». Εκείνη ἔφυγε κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο με τὸν ὁποῖο ἦλθε, πατώντας δηλαδὴ πάνω στα νερά του Ἰορδάνῃ ποταμοῦ.

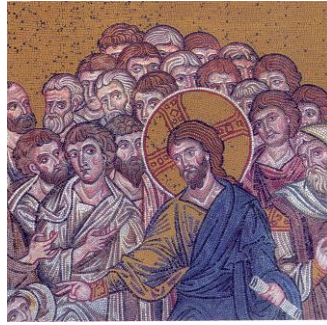
Τὸ ἐπόμενο ἔτος, σύμφωνα και με τὴν παράκληση της Οσίας, ὁ Αββάς βιαζόταν να φθάσει «πρὸς ἐκεῖνον τὸ παράδοξο θέαμα». Αφού βάδισε πολλές ἡμέρες και ἐφθασε σὸν τόπο ἐκεῖνο, ἐφαχε «ὡς θηρευτῆς ἐμπειρότατος» να δει «τὸ γλυκύτατο θέαμα», τὴν Οσία του Θεοῦ. Ὅμως δεν τὴν ἐβλεπε πουθενά. Τότε ἀρχισε να προσεύχεται σὸν Θεὸ κατανυκτικὰ: «Δεῖξον μοί, Δέσποτα, τὸν θησαυρόν σου τὸν ἄσυλον, ὃν ἐν τῇδε τῇ ἐρήμῳ κατέκρυψας, δεῖξον μοί, δέομαι, τὸν ἐν σώματι ἄγγελον, οὐ οὐκ ἔστιν ὁ κόσμος ἀπάξιος». Για τὸν Αββά Ζωσιμά ἡ Οσία Μαρία ἦταν ἄθικτος θησαυρός, ἄγγελος μέσα σε σῶμα, που ὁ κόσμος δεν ἦταν ἀξίος να τὸν ἔχει. Και προσευχόμενος με τα λόγια αὐτὰ εἶδε «κεκλιμένην τὴν Ὀσίαν νεκράν, και τὰς χεῖρας οὕτως ὡσπερ ἔδει τυπώσασαν και πρὸς ἀνατολᾶς ὄρασαν κειμένην τὸ σχήματι». Βρῆκε δε και δικὴ της γραφὴ που ἔλεγε: «Θάψον, ἀββᾶ Ζωσιμά, ἐν τούτῳ τὸ τόπῳ τῆς ταπεινῆς Μαρίας τὸ λείψανον, ἀποδὸς τὸν χοῦν τῷ χοῖ, ὑπὲρ ἐμοῦ διὰ παντὸς πρὸς τὸν Κύριον προσευχόμενος, τελειωθεῖσης, μηνὶ Φαρμουθὶ (κατ' Αἰγυπτίους, ὅπως ἐστὶ κατὰ Ρωμαίους Ἀπρίλιος), ἐν αὐτῇ δὲ τῇ νυκτὶ τοῦ πάθους τοῦ σωτηρίου, μετὰ τὴν τοῦ θεοῦ και μυστικοῦ δειπνοῦ μετᾶληψιν». Τὴν βρῆκε δηλαδὴ νεκρὴ, κείμενη σὴν γῆ, με τα χέρια σταυρωμένα και βλέποντας πρὸς τὴν ἀνατολή. Συγχρόνως βρῆκε και γραφὴ που τὸν παρακαλοῦσε να τὴν ἐνταφιάσει.

Ἡ Οσία κοιμήθηκε τὴν ἴδια ἡμέρα που κοινωνήσε, ἀφού εἶχε διασχίσει σε μία ὥρα ἀπόσταση τὴν ὁποία διήνυσε τὸ ἐπόμενο ἔτος ὁ Αββάς Ζωσιμάς σε εἴκοσι ἡμέρες. Στὴν συνέχεια ὁ Αββάς Ζωσιμάς, ἀφού ἐκλαψε πολὺ και εἶπε ψαλμούς κατάλληλους για τὴν περίσταση, «ἐποίησεν εὐχὴν ἐπιτάφιον». Και μετὰ με μεγάλη κατάνυξη, «βρέχων τὸ σῶμα τοῖς δακρύσι» ἐπιμελήθηκε τα της ταφῆς. Επειδὴ, ὅμως, ἡ γῆ ἦταν σκληρὴ και ὁ ἴδιος ἦταν προχωρημένης ἡλικίας, γι' αὐτὸ δεν μπορούσε να τὴν σκάψει και βρισκόταν σε ἀπορία. Τότε «ὄρᾳ λέοντα μέγαν τῷ λειψάνῳ τῆς Ὀσίας παρεστώτα και τὰ ἴχνη αὐτῆς ἀναλεῖχοντα», δηλαδὴ εἶδε ἕνα λιοντάρη να στέκεται δίπλα στο λείψανο της Οσίας και να γλείφει τα ἴχνη της. Ὁ Αββάς τρόμαξε, ἀλλὰ τὸ ἴδιο τὸ λιοντάρη «οὐχὶ τοῦτον τοῖς κινήμασι μόνον ἀσπαζόμενον, ἀλλὰ και προθέσει», δηλαδὴ τὸ ἴδιο τὸ λιοντάρη καλόπιανε τὸν Αββά και τὸν παρακινούσε και με τις κινήσεις του και με τις προθέσεις του, να προχωρήσει σὸν ἐνταφιασμό της. Λαμβάνοντας ὁ Αββάς θάρρος ἀπὸ τὸ ἡμέρο του λιονταρίου, τὸ παρακάλεσε να σκάψει αὐτὸ τὸ ἴδιο τὸν λάκκο, για να ἐνταφιασθεῖ τὸ ἱερὸ λείψανο της Οσίας Μαρίας, ἐπειδὴ ἐκεῖνος ἀδυνατοῦσε. Τὸ λιοντάρη υπάκουσε. «Εὐθύς δὲ ἅμα τῷ σώματι θαπτόμενο», δηλαδὴ με τα μπροστινά του πόδια ἄσκαψε τὸ λάκκο, ὅσο ἔπρεπε, για να ἐνταφιασθεῖ τὸ σκῆνωμα της Οσίας Μαρίας. Ὁ ἐνταφιασμός της Οσίας ἐγινε προσευχομένου του Αββά Ζωσιμά και του λιονταρίου «παρεστώτος». Μετὰ τὸν ἐνταφιασμό ἔφυγαν και οἱ δύο, «ὃ μὲν λέων ἐπὶ τὰ ἔνδον τῆς ἐρήμου ὡς πρόβατον ὑπεχώρησε. Ζωσιμάς δὲ ὑπέστρεψεν, εὐλογῶν και αἰνῶν τὸν Θεὸν ἡμῶν».

Ἡ Ἐκκλησία τιμὰ τὴν μνήμη της Οσίας Μαρίας της Αιγυπτίας και τὴν Ε' Κυριακὴ των Νηστειῶν.

http://o-nekros.blogspot.gr/2013/03/blog-post_19.html

Εξουσία ζωής και εξουσία θανάτου

A. Η πίστη στον Χριστό ελευθερώνει από την δύναμη του κακού (Μάρκ. ι' 32-45)

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, παραλαμβάνει ὁ Ἰησοῦς τοὺς δώδεκα μαθητὰς αὐτοῦ καὶ ἤρξατο αὐτοῖς λέγειν τὰ μέλλοντα αὐτῷ συμβαίνειν, ὅτι ἰδοὺ ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδοθήσεται τοῖς ἀρχιερεῦσι καὶ γραμματεῦσι, καὶ κατακρινοῦσιν αὐτὸν θανάτῳ καὶ παραδώσουσιν αὐτὸν τοῖς ἔθνεσι, καὶ ἐμπαίξουσιν αὐτῷ καὶ μαστιγώσουσιν αὐτὸν καὶ ἐμπύσουσιν αὐτῷ καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐτόν, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήσεται. Καὶ προσπορεύονται αὐτῷ Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης υἱοὶ Ζεβεδαίου λέγοντες· Διδάσκαλε, θέλομεν ἵνα ὁ ἐὰν αἰτήσωμεν ποιήσης ἡμῖν. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Τί θέλετε ποιῆσαί με ὑμῖν; Οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· Δὸς ἡμῖν ἵνα εἴς ἐκ δεξιῶν σου καὶ εἴς ἐξ εὐωνύμων σου καθίσωμεν ἐν τῇ δόξῃ σου. Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· Οὐκ οἶδατε τί αἰτεῖσθε. Δύνασθε πιεῖν τὸ ποτήριον ὃ ἐγὼ πίνω, καὶ τὸ βάπτισμα ὃ ἐγὼ βαπτίζομαι βαπτισθῆναι; Οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· Δυνάμεθα. Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· Τὸ μὲν ποτήριον ὃ ἐγὼ πίνω πίεσθε, καὶ τὸ βάπτισμα ὃ ἐγὼ βαπτίζομαι βαπτισθήσεσθε· τὸ δὲ καθίσαί ἐκ δεξιῶν μου καὶ ἐξ εὐωνύμων οὐκ ἔστιν ἐμὸν δοῦναι, ἀλλ' οἷς ἠτοίμασται. Καὶ ἀκούσαντες οἱ δέκα ἤρξαντο ἀγανακτεῖν περὶ Ἰακώβου καὶ Ἰωάννου. Ὁ δὲ Ἰησοῦς προσκαλεσάμενος αὐτοὺς λέγει αὐτοῖς· Οἶδατε ὅτι οἱ δοκοῦντες ἀρχεῖν τῶν ἐθνῶν κατακυριεύουσιν αὐτῶν καὶ οἱ μεγάλοι αὐτῶν κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν· οὐχ οὕτω δὲ ἔσται ἐν ὑμῖν, ἀλλ' ὅς ἐάν θέλη γενέσθαι μέγας ἐν ὑμῖν, ἔσται ὑμῶν διάκονος, καὶ ὅς ἐάν θέλη ὑμῶν γενέσθαι πρῶτος, ἔσται πάντων δοῦλος· καὶ γὰρ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι, καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν.

Απόδοση σέ ἀπλή γλῶσσα

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ, πῆρε ὁ Ἰησοῦς τοὺς δώδεκα μαθητὲς του κι ἄρχισε νὰ τοὺς λέει τὰ ὅσα ἦταν νὰ τοῦ συμβοῦν. «Ἄκουστε», τοὺς ἔλεγε· «τώρα ποὺ ἀνεβαίνουμε στὰ Ἱεροσόλυμα, ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου θὰ παραδοθεῖ στοὺς ἀρχιερεῖς καὶ στοὺς γραμματεῖς, οἱ ὁποῖοι θὰ τὸν καταδικάσουν σὲ θάνατο καὶ θὰ τὸν παραδώσουν στοὺς ἐθνικούς. Θὰ τὸν περιγελάσουν, θὰ τὸν μαστιγώσουν, θὰ τὸν φτύσουν καὶ θὰ τὸν θανατώσουν· καὶ τὴν τρίτη ἡμέρα θὰ ἀναστηθεῖ». Πλησιάζουν τότε τὸν Ἰησοῦ ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Ἰωάννης, οἱ γιοὶ τοῦ Ζεβεδαίου, καὶ τοῦ λένε· «Διδάσκαλε, θέλουμε νὰ μᾶς κάνεις τὴ χάρι που θὰ σοῦ ζητήσουμε». «Τί θέλετε νὰ κάνω γιὰ σᾶς;» τοὺς ρώτησε ἐκεῖνος. «Ὅταν θὰ ἐγκαταστήσεις τὴν ἐνδοξη βασιλεία σου», τοῦ ἀποκρίθηκαν, «βάλε μας νὰ καθίσουμε ὁ ἕνας στὰ δεξιά σου κι ὁ ἄλλος στὰ ἀριστερά σου». Ὁ Ἰησοῦς τότε τοὺς εἶπε· «Δὲν ξέρετε τί ζητᾶτε. Μπορεῖτε νὰ πιεῖτε τὸ ποτήρι τοῦ πάθους ποὺ θὰ πιῶ ἐγὼ ἢ νὰ βαπτιστεῖτε μὲ τὸ βάπτισμα μὲ τὸ ὁποῖο θὰ βαπτιστῶ ἐγώ;» «Μποροῦμε», τοῦ λένε. Κι ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἀπάντησε· «Τὸ ποτήρι ποὺ θὰ πιῶ ἐγὼ θὰ τὸ πιεῖτε, καὶ μὲ τὸ βάπτισμα τῶν παθημάτων μου θὰ βαπτιστεῖτε· τὸ νὰ καθίσετε ὅμως στὰ δεξιά μου καὶ στὰ ἀριστερά μου δὲν μπορῶ νὰ σᾶς τὸ δώσω ἐγώ, ἀλλὰ θὰ δοθεῖ σ' αὐτοὺς γιὰ τοὺς ὁποίους ἔχει ἐτοιμαστεῖ». Ὅταν τ' ἄκουσαν αὐτὰ οἱ ὑπόλοιποι δέκα μαθητὲς, ἄρχισαν ν' ἀγανακτοῦν μὲ τὸν Ἰάκωβο καὶ τὸν Ἰωάννη. Τοὺς κάλεσε τότε ὁ Ἰησοῦς καὶ τοὺς λέει· «Ξέρετε ὅτι αὐτοὶ ποὺ θεωροῦνται ἡγέτες τῶν ἐθνῶν ἀσκοῦν ἀπόλυτη ἐξουσία πάνω τους, καὶ οἱ ἄρχοντές τους τὰ καταδυναστεύουν. Σ' ἐσᾶς ὅμως δὲν πρέπει νὰ συμβαίνει αὐτό, ἀλλὰ ὁποῖος θέλει νὰ γίνεῖ μέγας ἀνάμεσά σας, πρέπει νὰ γίνεῖ ὑπηρέτης σας· καὶ ὁποῖος ἀπὸ σᾶς θέλει νὰ εἶναι πρῶτος, πρέπει νὰ γίνεῖ δοῦλος ὄλων. Γιατὶ καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου δὲν ἦρθε γιὰ νὰ τὸν ὑπηρετήσουν, ἀλλὰ γιὰ νὰ ὑπηρετήσῃ καὶ νὰ προσφέρει τὴ ζωὴ του λύτρο γιὰ ὄλους.

B. Ερμηνευτικά σχόλια

Λίγο πριν το Πάθος: Μετά τη θεραπεία του νέου που έπεφτε στη φωτιά και το νερό ο Χριστός προλέγει τι πρόκειται να Του συμβεῖ στους μαθητές Του, δηλαδή τα πάθη, τη σταύρωση και την Ανάστασή Του. Το να εἶναι κάποιος κοντὰ στο Χριστό δε σημαίνει μόνο χαρὰ γιὰ τὴν παρουσία του δίπλα στο Θεάνθρωπο, ἀλλὰ καὶ συμμετοχὴ στις λύπες καὶ τις δυσκολίες που καὶ Εκείνος πέρασε. Γι' αὐτὸ καὶ ο Χριστὸς δὲν κρύβει το τι πρόκειται νὰ Του συμβεῖ.

Δώσε μας νὰ καθίσουμε... στα ἀριστερά σου: ο Ἰάκωβος καὶ ο Ἰωάννης βλέπουμε πως μέσα τους ἔχουν φιλοδοξία, ὅπως καὶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι. Θέλουν ὅμως νὰ δοξαστοῦν οἱ ἴδιοι, νὰ ξεχωρίζουν ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, γι' αὐτὸ καὶ ζητᾶνε ἀπὸ τὸν Χριστὸ μία ξεχωριστὴ θέση στη Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Θέλουν καὶ οἱ ἄλλοι

μαθητές και οι άλλοι άνθρωποι να τους θαυμάσουν ως τους δοξασμένους και ως εκείνους που θα κρίνουν τον κόσμο. Επιθυμούν την πρωτοκαθεδρία μεταξύ των ανθρώπων.

Δεν ξέρετε τι ζητάτε... μπορούμε: το ποτήρι που πίνει ο Χριστός είναι το ποτήρι του μαρτυρίου που πρόκειται να ακολουθήσει. Το βάπτισμα που Εκείνος βαπτίζεται είναι το βάπτισμα του αίματος, της θυσίας και του πόνου που θα ζήσει. Ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης πιστεύουν πως με τη δική τους θέληση και δύναμη μπορούν να υπομείνουν και αυτοί ανάλογα μαρτύρια και να κάνουν θυσίες όπως ο Χριστός.

Το ποτήρι θα το πιείτε και το βάπτισμα που εγώ βαπτίζομαι θα βαπτισθείτε: εννοεί ο Χριστός τα μαρτύρια και τους διωγμούς που θα υποστούν οι μαθητές μετά την Ανάστασή Του, όταν θα διδάσκουν στον κόσμο τον Χριστό και θα βαπτίζουν τους πιστούς. Κανείς χριστιανός δεν περνά τη ζωή του χωρίς δοκιμασίες και δυσκολίες. Αν ακολουθούμε το Χριστό, θα δεχθούμε την περιφρόνηση από πολλούς ανθρώπους, θα μας θεωρήσουν ότι ανήκουμε στο παρελθόν και ότι δε ζούμε όπως ο κόσμος. Θα βρούμε όμως και αδιαφορία, η οποία είναι χειρότερη κατάσταση από την δεδηλωμένη εχθρότητα.

Το να καθίσετε δεξιά μου και αριστερά μου... ανήκει σ' εκείνους για τους οποίους είναι ετοιμασμένο: εννοεί ο Χριστός εδώ όλους τους ανθρώπους που θα ακολουθήσουν το Ευαγγέλιο, αυτούς δηλαδή που στη ζωή τους θα αγαπάνε και θα προσπαθούν να ακολουθήσουν το θέλημα Του Θεού και όχι το δικό τους. Αυτούς που δε θα επιθυμούν τη δόξα τη δική τους, αλλά τη δόξα του Θεού. Μόνο που δεν θα υπάρχει πρωτοκαθεδρία εξουσίας, αλλά αγάπης και προσφοράς. Αυτός που αγαπά δεν γίνεται κενόδοξος, δεν θέλει την μάταιη δόξα του να είναι πρώτος. Ζητά να μπορεί να δείχνει την αγάπη από την ψυχή του σε όλους. Και αυτός που αγαπά, κάθεται δίπλα στο Χριστό.

Αν κάποιος θέλει να γίνει πρώτος: τα κριτήρια του Θεού για να δοξαστεί ο άνθρωπος και να γίνει πρώτος μεταξύ όλων είναι εντελώς αντίθετα με αυτά του κόσμου. Πρώτος για τον Θεό είναι αυτός που δείχνει αγάπη στους άλλους. Πρώτος για το Θεό δεν μπορεί να είναι αυτός που αγαπά με κάθε κόστος την εξουσία και θέλει να κυβερνά τους άλλους, όχι για το καλό του δικό τους, αλλά για το δικό του συμφέρον. Πρώτος για το Θεό είναι ο αληθινά ταπεινός άνθρωπος, αυτός που γνωρίζει και αποδέχεται πως είναι αμαρτωλός, αλλά και δε σταματά να ζητάει και να ελπίζει στο έλεος του Θεού. Είναι αυτός που δε θέλει οι άλλοι να τον υπηρετούν και συνεχώς να τον κολακεύουν, αλλά χωρίς να περιμένει κάτι, πρώτος αυτός υπηρετεί όσους έχουν ανάγκη, προσφέρει τον καλό λόγο στους γύρω του και δεν παύει να προσεύχεται για τη χαρά και τη σωτηρία όλων των ανθρώπων, και αυτών που τον αγαπούν και αυτών που τον μισούν ακόμα. Όταν ζητάμε να μας αναγνωρίζουν οι άλλοι ως πρώτους και έτσι να μας δοξάζουν, βάζουμε τον εαυτό μας στη θέση του Θεού και ξεχνάμε πως ό, τι μας χαρίστηκε είναι δώρο του Θεού για να το προσφέρουμε με αγάπη στους άλλους.

δεν ήρθε για να υπηρετηθεί: όπως ο Χριστός, ας μάθουμε από την νεανική μας ηλικία να μην τυραννάμε τους άλλους με τις απαιτήσεις μας, αλλά να προσφέρουμε σ' αυτούς ό,τι μπορούμε, να είμαστε πρόθυμοι να δείξουμε αγάπη και να μην είμαστε φιλόδοξοι για τον εαυτό μας, αλλά για να βοηθήσουμε τους συνανθρώπους μας. Και στους γονείς μας και στα αδέρφια μας να μην είμαστε οι τύραννοι του «εγώ», αλλά εκείνοι που θα τους δίνουμε χαρά με την προθυμία μας.

Γ. Ένας υπέροχος ύμνος για την εξουσία και την πίστη (ψάλλεται την Μεγάλη Τετάρτη το βράδυ σε ήχο πλάγιου του πρώτου)

«Μυσταγωγών σου, Κύριε, τοὺς μαθητάς, ἐδίδασκες λέγων• ὦ φίλοι, ὁρᾶτε, μηδεὶς ὑμᾶς χωρίσει μου φόβος• εἰ γὰρ πάσχω, ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ κόσμου• Μὴ οὖν σκανδαλίζεσθε ἐν ἐμοί• οὐ γὰρ ἦλθον διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν μου λύτρον ὑπὲρ τοῦ κόσμου. Εἰ οὖν ὑμεῖς φίλοι μου ἐστέ, ἐμὲ μιμεῖσθε• ὁ θέλων πρῶτος εἶναι ἔστω ἔσχατος• ὁ δεσπότης ὡς ὁ διάκονος• μείνατε ἐν ἐμοί, ἵνα βότρυον φέρητε• ἐγὼ γὰρ εἶμι τῆς ζωῆς ἡ ἄμπελος».

Κύριε, θέλοντας νὰ μιήσεις τοὺς μαθητὲς στὸ θεῖο σου μυστήριον, τοὺς δίδασκες, λέγοντας: ὦ φίλοι μου, προσέχετε κανέναν φόβον νὰ μὴ σᾶς χωρίσει ἀπὸ ἐμένα• γιατί ἂν πάσχω, τὸ κάνω γιὰ τὸν κόσμον• νὰ μὴ σκανδαλίξετε μετὰ τὴ διαγωγή μου, ἐπειδὴ δὲν ἦλθα νὰ με ὑπηρετήσουν οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ νὰ τοὺς ὑπηρετήσω καὶ νὰ δώσω τὴ ζωὴ μου λύτρον ἐξαγορᾶς τοῦ κόσμου ἀπὸ τὴν ἁμαρτία (καὶ τὸ διάβολο). Ἐάν, λοιπόν, εἶστε φίλοι μου, νὰ μιμεῖσθε τὸ παράδειγμά μου• ἐκεῖνος ποὺ θέλει νὰ εἶναι πρῶτος, ἄς εἶναι ὁ τελευταῖος• ὁ δεσπότης, ἄς εἶναι ὅπως ὁ διάκονος (ὄχι βέβαια μετὰ λειτουργικὴ ἔννοια). Μείνετε, λοιπόν, μαζί μου, γιὰ νὰ καρποφορήσετε βότρυον (σταφύλι)• διότι ἐγὼ εἶμι ἡ ἄμπελος τῆς ζωῆς.

δεν ήλθα για να με υπηρετήσουν οι άνθρωποι: ο Χριστός δεν ήρθε στον κόσμο για να εξουσιάσει τους ανθρώπους, για να τους βάλει να τον υπηρετούν. Ήρθε για να υπηρετήσει με αγάπη τους ανθρώπους, να τους λυτρώσει από τον θάνατο με θυσία του εαυτού Του.

να μιμείσθε το παράδειγμά μου: αυτό ζητά ο Χριστός από τους ανθρώπους, να τον μιμούνται. Όποιος θέλει να είναι πρώτος ανάμεσα στους ανθρώπους, ας είναι ο τελευταίος. Να μην ζητά να τον τιμούν, να τον υπηρετούν, αλλά να αγαπά και να βοηθά σαν να είναι ο τελευταίος. Όποιος θέλει να είναι κύριος, ας είναι πάντων διάκονος. Η ταπεινή προσφορά, η ταπεινή αγάπη αντιτάσσεται στο πνεύμα της εξουσίας.

εγώ είμαι η άμπελος της ζωής: το αμπέλι βγάζει σταφύλια, από τα οποία βγαίνει το κρασί. Ο Χριστός είναι το αμπέλι που βγάζει τους καρπούς της αγάπης, της ταπείνωσης, της προσφοράς, της θυσίας, της ζωής μέσα ακόμη και από τον θάνατο. Όποιος μένει στο αμπέλι, θα βγάλει το κρασί της χαράς, της ελπίδας, της αγάπης, μέσα από την σχέση με τον Χριστό. Αμπέλι είναι τελικά η Εκκλησία και βότρυες όλοι όσοι είμαστε πιστοί από την καρδιά μας.

Δ. Εξουσία ζωής και θανάτου

☞ Ο ανθρώπινος νόμος έχει απεριόριστες δυνατότητες. Είναι η κυρίαρχη εξουσία, μαζί με εκείνους που μπορούν να τον ψηφίσουν, σε μία κοινωνία. Ο νόμος έχει εξουσία ζωής και θανάτου. Ορίζει τι επιτρέπεται και τι δεν επιτρέπεται. Τι μπορεί να κάνει ο άνθρωπος και τι όχι. Η παραβίαση του νόμου οδηγεί στην τιμωρία, θεωρητικώς για να προφυλαχθεί η κοινωνία, για να παραδειγματιστούν οι άλλοι άνθρωποι, για να σωφρονισθεί αυτός που παραβιάζει τον νόμο. Συχνά όμως η τιμωρία παίρνει την μορφή εκδίκησης εις βάρος του παραβάτη του νόμου, καθώς δεν του δίνει την δυνατότητα να έχει μία δεύτερη ευκαιρία ώστε να αλλάξει πορεία. Αυτό συμβαίνει όταν οι ποινές φυλάκισης είναι εξοντωτικές, αλλά και όταν υπάρχει η θανατική ποινή.

☞ Η θανατική ποινή είναι αμετάκλητη απόφαση. Άπαξ και εκτελεστεί δεν υπάρχει περιθώριο ανάκλησής της. Αν ο άνθρωπος αποδειχθεί αργότερα αθώος, δεν υπάρχει περιθώριο επιστροφής στην ζωή. Ακόμη κι αν η θανατική ποινή είναι τιμωρία για βαρύτερα εγκλήματα, οι άνθρωποι που φεύγουν από την ζωή δεν επιστρέφουν αν φύγει και ο εγκληματίας. Μόνο σε περίπτωση πολέμου, στον οποίο δεν επιτρέπεται η λιποταξία και η προδοσία, κάπως δικαιολογείται η θανατική ποινή, αν και δεν παύει να είναι η πιο απάνθρωπη ποινή, ενώ και πάλι είναι αμετάκλητη. Επίσης, η θανατική ποινή δεν δικαιολογείται ως ξεκαθάρισμα λογαριασμών με τους εχθρούς του ανθρώπου. Σε γενικές γραμμές, μπορεί κάποτε να αφήνει την ικανοποίηση του αισθήματος περί δικαίου που υπάρχει στον κόσμο, όμως δεν λαμβάνει υπόψιν της την συγχώρεση, την δεύτερη ευκαιρία, την δυνατότητα μετανοίας του ανθρώπου, αλλά και το γεγονός ότι μπορεί να είναι άδικη εις βάρος αυτού που την υφίσταται αν επιβάλλεται για λόγους ξεκαθαρίσματος λογαριασμών.

☞ Το πιο ξεχωριστό Πρόσωπο που υπέστη την θανατική ποινή ήταν ο Θεάνθρωπος Χριστός. Καταδικάστηκε ως κακούργος σε εκτέλεση διά του Σταυρού, ποινή την οποία υπέστη αγόγγυστα και με με απόλυτη συγχώρεση προς τους σταυρωτές Του μέχρι το τέλος, όπως επίσης και για όσους Τον εξευτέλιζαν, τον βλασφημούσαν, Τον ειρωνεύονταν. Είναι τουλάχιστον πρόκληση για την χριστιανική ζωή κάποιοι, στο όνομα του Χριστού, να δικαιολογούν την επιβολή της θανατικής ποινής, όταν γνωρίζουμε το μαρτύριο του ίδιου του Κυρίου εξαιτίας αυτής της ποινής. Η αγάπη επιβάλλει την συγχώρεση. Η όποια τιμωρία δεν πρέπει να είναι αμετάκλητη και χρειάζεται να επιβάλλεται με την λογική της ανθρωπιάς. Δεν πρέπει να είναι αμνήστευση των λαθών και των παθών του ανθρώπου, αλλά να έχει όριο τον σεβασμό στην ζωή.

☞ Ο ανθρώπινος νόμος κάποτε μπορεί να είναι εντελώς άδικος. Να επιβάλλεται εις βάρος του άγραφου δικαίου, όπως στην περίπτωση της τραγωδίας «Αντιγόνη», στην οποία ο βασιλιάς της Θήβας Κρέοντας, προς παραδειγματισμό των ανθρώπων, διέταξε να αφευθεί άταφος ο Πολυνείκης, γιος του τραγικού βασιλιά της Θήβας Οιδίποδα, για τον λόγο ότι στράφηκε εναντίον της πατρίδας του, αλληλοεξοντωμένος με τον αδερφό του Ετεοκλή, ο οποίος του πήρε την βασιλεία. Τότε η Αντιγόνη, αδερφή των δύο, έθαψε, παρά τον νόμο του Κρέοντα, τον αδερφό της και καταδικάστηκε σε θάνατο με την σειρά της για να μην διασαλευθεί η άδικη τάξη που ο αυταρχικός βασιλιάς επέβαλε. Όμως και ο Κρέοντας πλήρωσε για το διάταγμά του με το οποίο παραβίαζε τον άγραφο νόμο του σεβασμού στους νεκρούς, με την αυτοκτονία του γιου του Αίμονα πάνω στην νεκρή Αντιγόνη. Ο θάνατος φέρνει θάνατο. Γι' αυτό και ο νόμος πρέπει να είναι σεβαστός, όχι όμως όταν έρχεται σε αντίθεση με την ζωή, όχι όταν είναι προϊόν αυθαιρεσίας. Η θανατική ποινή οδηγεί συχνά σε μία ψευδαίσθηση δικαιοσύνης, στην ουσία όμως είναι ύβρη, δηλαδή προσβολή κατά του δικαιώματος μόνο του Θεού να είναι κύριος της ζωής και του θανάτου.

☞ Η χριστιανική παράδοση μας μαθαίνει να μην εξοντώνουμε τους άλλους. Μας οδηγεί στη συγχώρεση. Μας δείχνει ότι η αληθινή εξουσία βρίσκεται στην αγάπη και όχι στην επιβολή της ισχύος, ακόμη κι αν αυτή έχει να κάνει με το καλό της κοινωνίας. Διότι αυτό μπορεί τελικά να μην είναι τόσο καλό και απλώς να υπηρετεί την εξουσιαστική τάση των ισχυρών, που για να κατοχυρώσουν τον εγωισμό τους, επιβάλλονται στους άλλους. Νόημα έχει η αγάπη, η συγχώρεση, η ζωή και όχι ο θάνατος. Οι χριστιανοί πάντως όταν τους καταδιώκουν, δεν διώκουν, αλλά συγχωρούν ακόμη και τους δημίους τους. Είναι μία κίνηση μοναδικής γενναιότητας, την οποία δε πρέπει να λησμονούμε. Πιο πάνω από την δικαιοσύνη είναι η αγάπη.

☞ Σήμερα, την θανατική ποινή επιβάλλουν θρησκειές όπως το Ισλάμ με τους τζιχαντιστές, οι οποίοι αποκεφαλίζουν ζωντανά στο Διαδίκτυο ανθρώπους δείχνουν ότι είναι ισχυροί, επειδή μπορούν να είναι απάνθρωποι. Άλλοι θανατώνουν ανθρώπους, οδηγώντας τους με την κακία και το μίσος στην περιθωριοποίηση και την αυτοκτονία. Άλλοι βάζουν ως στόχο της ζωής τους να εκδικηθούν όσους δεν τους έχουν φερθεί καλά. Άλλοι πάλι είναι διεστραμμένοι στον νου και την καρδιά και κάνουν κακό, εκτελώντας οι ίδιοι κάποτε ανυποψίαστους ανθρώπους (serial killers). Είναι τελικά όσοι παραδίδουν τον εαυτό τους στον διάβολο και το κακό

και νομίζουν ότι επειδή έχουν δύναμη, ικανότητα, πειθώ, κακία, μπορούν να επιβληθούν. Σε καμία περίπτωση δεν πρέπει να δικαιολογούμε τέτοια εγκλήματα.

Ε. Όψεις της θανατικής ποινής

Η θανάτωση εγκληματιών ήταν πολύ συνηθισμένη στο παρελθόν, από την αρχαιότητα μέχρι τον 20ό αιώνα. Ένα πρώιμο γνωστό παράδειγμα θανατικής ποινής είναι η ύπαρξή της στον κώδικα του Χαμουραμπί, την 2η χιλιετία π.Χ. στη Μεσοποταμία. Στην Αθήνα, κατά την αρχαϊκή εποχή, προβλεπόταν από τους νόμους του Δράκοντα. Οι συνηθέστεροι τρόποι θανάτωσης στην αρχαιότητα ήταν η σφαγή, ο αποκεφαλισμός κλπ. Κατά την ρωμαϊκή εποχή διαδόθηκε σε όλη τη Μεσόγειο η μέθοδος της σταύρωσης και του κατασπαραγμού από θηρία. Στον Μεσαίωνα και στην πρώιμη νεώτερη Ευρώπη, μεταξύ άλλων, με θάνατο στην πυρά τιμωρούνταν όσοι θεωρούνταν αιρετικοί και οι κατηγορούμενοι για μαγεία.

Σε πολλούς πολιτισμούς συνυπήρχαν διαφορετικά είδη θανάτωσης, ανάλογα με το διαπραχθέν έγκλημα, διότι κάθε είδος είχε συνήθως διαφορετικό συμβολισμό. Για παράδειγμα, στην Ευρώπη, ο θάνατος δι' απαγχονισμού θεωρείτο εξευτελιστικός και προβλεπόταν για ληστές, σε αντίθεση με τον αποκεφαλισμό, που θεωρείτο ευγενής τρόπος θανάτου, κατάλληλος για αριστοκράτες. Οι αιρετικοί καίγονταν στην πυρά διότι, σύμφωνα με τις αντιλήψεις της εποχής, η φωτιά ήταν μέσο κάθαρσης.

Οι περισσότερες εκτελέσεις στην ιστορία, και ακόμα και σήμερα σε κάποιες χώρες, γίνονται δημοσίως, ενώπιον πολλών θεατών, για παραδειγματισμό και για επίδειξη της δύναμης του κράτους.

Η θανατική ποινή αποτελεί αντικείμενο ποικίλων συζητήσεων και διαφωνιών, καθώς άπτεται πολλών ζητημάτων, όπως η [ηθική](#), η αποτελεσματικότητά της, η ικανοποίηση του αισθήματος δικαιοσύνης κλπ. Οι πολέμιοί της την θεωρούν απάνθρωπη, με το επιχείρημα ότι κάθε ανθρώπινη ζωή πρέπει να είναι σεβαστή και αναφαίρετη, ακόμα και αυτή ενός εγκληματία. Από εδώ προκύπτει και το επιχείρημα ότι, αφού η αφαίρεση μιας ανθρώπινης ζωής είναι πράξη άδικη και αξιόποινη, το ίδιο ισχύει και για την ίδια την θανατική ποινή, διότι είναι αφαίρεση της ζωής ενός ανθρώπου. Ένα επιπλέον επιχείρημα είναι πως εκεί που η θανατική ποινή εφαρμόζεται αποδεικνύεται η ανικανότητα του συστήματος για πρόληψη τέτοιων πράξεων καθώς και για επανένταξη εκείνων που τις πραγματοποιούν. Οι υπέρμαχοί της, αντιθέτως, πιστεύουν ότι είναι κατάλληλη για εγκλήματα όπως ο [φόνος](#) ή η [παιδεραστία](#), και ότι η θανάτωση του εγκληματία προσφέρει την μέγιστη δυνατή ανακούφιση στον κύκλο του θύματος.

Σήμερα, η θανατική ποινή έχει καταργηθεί στις περισσότερες χώρες του κόσμου, υπάρχουν ωστόσο αρκετές που ακόμα την εφαρμόζουν, όπως οι ΗΠΑ και η Κίνα. Υπάρχουν διάφορα είδη θανατικής ποινής, ανάλογα με τους νόμους των χωρών οι οποίες την εφαρμόζουν. Παραδείγματα είναι:

Τυφεκισμός Θανατηφόρος ένεση Ηλεκτρική καρέκλα Απαγχονισμός Λιθοβολισμός Αποκεφαλισμός ή καρατόμηση
https://el.wikipedia.org/wiki/%CE%98%CE%B1%CE%BD%CE%B1%CF%84%CE%B9%CE%BA%CE%AE_%CF%80%CE%BF%CE%B9%CE%BD%CE%AE

ΣΤ. Η Διεθνής Αμνηστία για τη θανατική ποινή

1) Η θανατική ποινή παραβιάζει το δικαίωμα στη ζωή

Η Οικουμενική Διακήρυξη των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου αναγνωρίζει σε κάθε άνθρωπο το δικαίωμα στη ζωή. Το Άρθρο 4 του Αφρικανικού Χάρτη για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου και των Λαών διακηρύσσει ότι «η ανθρώπινη ύπαρξη είναι απαραβίαστη. Ο σεβασμός της ζωής, της σωματικής και της ψυχικής ακεραιότητας είναι

δικαίωμα κάθε ανθρώπινης ύπαρξης.» Η άποψη αυτή ενισχύεται από την ύπαρξη διεθνών και περιφερειακών συνθηκών οι οποίες προβλέπουν την κατάργηση της θανατικής ποινής, με σημαντικότερο το Δεύτερο Προαιρετικό Πρωτόκολλο του Διεθνούς Συμφώνου για τα Ατομικά και Πολιτικά Δικαιώματα, που υιοθετήθηκε από τη Γενική Συνέλευση των Ηνωμένων Εθνών το 1989.

2) Η θανατική ποινή δεν έχει καμία αποτρεπτική επίδραση και αποτελεί όπλο πολιτικής καταπίεσης
Σύμφωνα με έρευνες τις Διεθνούς Αμνηστίας, τουλάχιστον το 10% των θανατοποινιτών είναι άτομα που πάσχουν από σοβαρές πνευματικές ασθένειες και έχουν ιδιαίτερα διαταραγμένες προσωπικότητες με αποτέλεσμα να μην κατανοούν την σοβαρότητα του εγκλήματος που έχουν διαπράξει αλλά ούτε και την επικείμενη τιμωρία τους. Ακόμα, είναι πιθανό και άτομα που τελικά διαπράττουν προμελετημένο έγκλημα να είναι αποφασισμένοι να προχωρήσουν στη διάπραξη του έτσι και αλλιώς, παρά το ενδεχόμενο εκτέλεσης τους ή μπορεί ακόμα και να πιστεύουν ότι δεν πρόκειται να συλληφθούν. *Επίσης, πολλές φορές η θανατική ποινή χρησιμοποιείται ως όπλο εναντίον αντιφρονούντων και πολιτικών αντιπάλων, οι οποίοι συνήθως καταδικάζονται σε θάνατο μετά από μη δίκαιες δίκες.*

3) Η θανατική ποινή είναι ένας βίαιος και απάνθρωπος θάνατος
Η Οικουμενική Διακήρυξη των Δικαιωμάτων του ανθρώπου ορίζει κατηγορηματικά πως «*κανείς δεν επιτρέπεται να υποβάλλεται σε βασανιστήρια ούτε σε ποινή ή μεταχείριση σκληρή, απάνθρωπη ή ταπεινωτική*». Κάθε μορφή εκτέλεσης είναι απάνθρωπη. Καμία κυβέρνηση δεν μπορεί να εγγυηθεί έναν αξιοπρεπή και ανώδυνο θάνατο σε φυλακισμένους που έχουν καταδικαστεί σε θάνατο, οι οποίοι επίσης υφίστανται ψυχική οδύνη μέχρι την εκτέλεση της ποινής τους.

4) Η θανατική ποινή είναι φόνος εκ προμελέτης, εξευτελίζει το κράτος και κάνει την κοινωνία πιο βίαιη
Με την εκτέλεση ενός ανθρώπου, το κράτος διαπράττει φόνο και επιδεικνύει την ίδια ετοιμότητα να χρησιμοποιήσει σωματική βία έναντι του θύματός του όπως και ο εγκληματίας. Επιπροσθέτως, μελέτες έχουν δείξει ότι τα ποσοστά των δολοφονιών αυξάνονται αμέσως μετά τις εκτελέσεις. Ερευνητές έχουν υποστηρίξει ότι η αύξηση είναι όμοια με αυτή που παρατηρείται μετά από άλλα βίαια δημόσια γεγονότα, όπως ομαδικές σφαγές και δολοφονίες.

5) Η εφαρμογή της θανατικής ποινής εισάγει διακρίσεις
Σε όλο τον κόσμο, η θανατική ποινή επιβάλλεται δυσανάλογα εναντίον των μελών περιθωριοποιημένων ομάδων ανθρώπων. Ορισμένοι θανατοποινίτες προερχόμενοι από τις φτωχότερες κοινωνικές τάξεις δεν θα είχαν καταδικαστεί σε θάνατο αν προέρχονταν από πιο ευκατάστατα κοινωνικά στρώματα. Σε αυτές τις περιπτώσεις, είτε οι κατηγορούμενοι δεν είναι σε θέση να βρουν τον δρόμο τους μέσα από το λαβύρινθο του δικαστικού συστήματος (λόγω έλλειψης γνώσεων, εμπιστοσύνης ή οικονομικών μέσων), είτε το σύστημα αντικατοπτρίζει την γενικά αρνητική στάση της κοινωνίας και των ισχυρών απέναντί τους. Έχει επίσης αποδειχθεί ότι ορισμένοι εγκληματίες διατρέχουν μεγαλύτερο κίνδυνο να καταδικαστούν σε θάνατο αν τα θύματά τους προέρχονταν από ανώτερες κοινωνικά τάξεις.

6) Η θανατική ποινή αμφισβητεί την ικανότητα των ανθρώπων να βελτιώσουν τον εαυτό τους
Οι υπέρμαχοι της θανατικής ποινής υποστηρίζουν ότι όποιος καταδικάζεται σε θάνατο αδυνατεί να βελτιωθεί σαν άνθρωπος και μπορεί να διαπράξει αδίκημα οποιαδήποτε στιγμή εφόσον απελευθερωθεί. Ωστόσο, υπάρχουν πολλά παραδείγματα ανθρώπων οι οποίοι επανεντάχθηκαν και δεν διέπραξαν άλλο αδίκημα. Ακόμη, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι αρκετές φορές βίαια εγκλήματα διαπράττονται εν βρασμώ ψυχής ή υπό την επήρεια ναρκωτικών, πράγμα που σημαίνει ότι ο εγκληματίας είναι και ο ίδιος θύμα του εαυτού του, της καταδικαστέας παρόρμησής του και της περιθωριοποίησης της κοινωνίας. Αντί να αυξάνεται ο αριθμός των εκτελέσεων, η Διεθνής Αμνηστία υποστηρίζει ότι ο καταλληλότερος τρόπος για να προληφθεί η διάπραξη αδικημάτων είναι η αναθεώρηση των διαδικασιών για την αποφυλάκιση υπό όρους και η ψυχολογική παρακολούθηση των κρατουμένων κατά την κράτηση. Επιπλέον, η θανατική ποινή αφαιρεί από κάθε καταδικασμένο άτομο τη δυνατότητα μεταμέλειας.

7) Η θανατική ποινή δεν παρέχει κοινωνική σταθερότητα ούτε φέρνει ειρήνη στα θύματα
Μία εκτέλεση δεν φέρνει πίσω το θύμα ούτε απαλύνει τον πόνο της οικογένειάς του. Αντί να μειώσει τον πόνο, η διάρκεια της δίκης και της διαδικασίας έφεσης συχνά παρατείνουν τον πόνο της οικογένειας.

8) Η θανατική ποινή αρνείται την πιθανότητα οι θεσμοί που στελεχώνονται από ανθρώπους να κάνουν λάθος

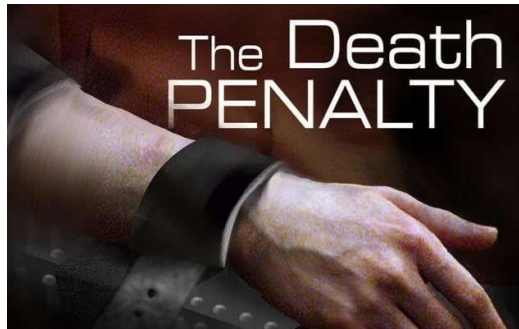
Ο κίνδυνος εκτέλεσης αθώων ανθρώπων παραμένει άρρηκτα συνδεδεμένος με τη θανατική ποινή. Στις ΗΠΑ, από το 1973, 116 άτομα που είχαν καταδικαστεί σε θάνατο απελευθερώθηκαν αφού αποδείχθηκε η αθωότητά τους. Μερικοί από αυτούς μόλις που γλίτωσαν την εκτέλεση ύστερα από πολύχρονη αναμονή. Αυτά τα αλλεπάλληλα δικαστικά σφάλματα οφείλονται κυρίως στις παρατυπίες που διεπράχθησαν από τις διωκτικές ή αστυνομικές αρχές, στη χρήση αμφιλεγόμενων στοιχείων, ουσιωδών πληροφοριών ή ομολογιών στις δίκες, ή στην ανικανότητα των δικηγόρων υπεράσπισης. Άλλοι φυλακισμένοι οδηγήθηκαν στο θάνατο ενώ υπήρχαν βάσιμες αμφιβολίες για την ενοχή τους. Κανένα πολιτειακό ή σωφρονιστικό σύστημα δεν είναι αλάθητο και κανένα σύστημα δεν είναι σε θέση να αποφασίζει δικαίως, συνεπώς και με τρόπο αλάθητο, ποιος μπορεί να ζει και ποιος πρέπει να πεθαίνει.

9) Η θανατική ποινή είναι μία συλλογική τιμωρία
Αυτή η τιμωρία επηρεάζει όλη την οικογένεια, τους φίλους και όσους αισθάνονται συμπάθεια για τον καταδικασμένο. Οι στενοί συγγενείς ενός ανθρώπου που εκτελέστηκε, που γενικά δεν έχουν σχέση με το έγκλημα, μπορούν να νιώσουν, ως αποτέλεσμα της θανατικής ποινής, το ίδιο τρομερό αίσθημα απώλειας που είχαν νιώσει οι γονείς του θύματος λόγω του θανάτου του αγαπημένου τους προσώπου.

10) Η θανατική ποινή αντιτίθεται σε θρησκευτικές και ανθρωπιστικές αξίες που είναι κοινές σε όλο τον κόσμο

Τα ανθρώπινα δικαιώματα είναι παγκόσμια, αδιαίρετα και αλληλένδετα. Βασίζονται σε πολλές παραδόσεις που μπορούν να ανιχνευθούν σε όλους τους πολιτισμούς. Όλες οι θρησκείες συνηγορούν υπέρ της επιείκειας, της συμπόνιας και της συγχώρεσης και σε αυτές ακριβώς τις αξίες στηρίζει η Διεθνής Αμνηστία την αντίθεσή της στη θανατική ποινή.

<https://www.amnesty.gr/news/articles/article/3980/10-logoi-gia-toys-opoiouys-i-diethnis-amnistia-antitithetai-sti-thanatikī>

Z. Επιχειρήματα υπέρ της θανατικής ποινής

Το πρώτο και πιο ισχυρό ίσως επιχείρημα υπέρ της θανατικής ποινής είναι η ισάξια ανταπόδοση.

Αν κάποιος δολοφονήσει ένα ή περισσότερα άτομα, ή τελέσει κάποια πράξη η οποία πλήττει σοβαρά μια ανθρώπινη ζωή (γιατί μην ξεχνάμε ότι η θανατική ποινή δεν αφορά μόνο δολοφονίες, αλλά και υποθέσεις ναρκωτικών ή βιασμούς), τότε η μόνη ποινή που μπορεί να επιβληθεί στον εγκληματία είναι η θανατική ποινή. Πώς μπορείς να τιμωρήσεις κάποιον για ένα τόσο σοβαρό έγκλημα; Πρόκειται για το δίκαιο "οφθαλμός αντί οφθαλμού".

Στην ουσία, η κοινωνία υιοθετεί ένα μέτρο, το πιο απλό θα λέγαμε, για να χειριστεί μια τέτοια περίπτωση.

***Ένα δεύτερο επιχείρημα είναι η πρόληψη.**

Διάφοροι κοινωνιολόγοι/εγκληματολόγοι και λοιποί επιστήμονες αναφέρουν ότι η φυλάκιση και οι λοιπές ποινές που επιβάλλει το ποινικό σύστημα λειτουργούν αποθαρρυντικά για τους μελλοντικούς εγκληματίες. Με άλλα λόγια, αν δεν τιμωρούταν τόσο αυστηρά η αφαίρεση της ανθρώπινης ζωής, οι περισσότεροι άνθρωποι δε θα δίσταζαν να προχωρήσουν σε μια τέτοια πράξη. Συνεπώς, η θανατική ποινή λειτουργεί αποτρεπτικά.

***Ένα άλλο επιχείρημα σχετίζεται με την δικαίωση της οικογένειας του θύματος.**

Αυτό το επιχείρημα είναι περισσότερο συναισθηματικό. Η οικογένεια του θύματος ζητάει, όπως είναι λογικό, την τιμωρία του εγκληματία. Εφόσον αφαιρέσει τη ζωή κάποιου συγγενή της, τότε πρέπει να τιμωρηθεί. Παράλληλα όμως, η οικογένεια αυτή είναι πολύ πιθανό να ζητάει εκδίκηση. Από το να πάρει λοιπόν το νόμο στα χέρια της, το κράτος επεμβαίνει και κάνει αυτό που θα ήθελε να κάνει και η ίδια. Με άλλα λόγια, το κράτος αποτρέπει τους πολίτες από το να γίνουν και οι ίδιοι δολοφόνοι σε απάντηση μιας δολοφονίας που έπληξε άμεσα τους ίδιους.

***Άρα μιλάμε και για μια αποτροπή εκδικητικών πράξεων από τη μεριά της οικογένειας.**

Η αυτοδικία είναι συχνό φαινόμενο. Η θανατική ποινή αποτρέπει έναν αιματηρό κύκλο αντεκδίκησης.

***Σχετικό με το προηγούμενο επιχείρημα είναι το λεγόμενο "closure", η δυνατότητα που δίνεται δηλαδή στην οικογένεια του θύματος να προχωρήσει μπροστά.**

Σίγουρα η θανάτωση του δολοφόνου δεν αρκεί για να ξεχάσει μια οικογένεια τι συνέβη. Ωστόσο είναι πιο εύκολο να σταματήσει να βασανίζεται και να γυρίσει ξανά στους ρυθμούς που είχε. Ακόμα, δε θα βασανίζεται ξέροντας ότι ο δολοφόνος είναι ζωντανός εκεί έξω, έστω και φυλακισμένος.

***Σήμερα οι τεχνικές εξιχνίασης ενός εγκλήματος (DNA tests κλπ) είναι πολύ αξιόπιστες και έχουν πολύ μικρή πιθανότητα λανθασμένης εκτίμησης.**

Με άλλα λόγια, είναι ελάχιστες οι πιθανότητες να καταδικαστεί κάποιος για ένα έγκλημα το οποίο δεν διέπραξε. Οι κάμερες, τα διάφορα συστήματα παρακολούθησης, και οι τεχνικές των ιατροδικαστών αποδεικνύουν με σχεδόν απόλυτη ακρίβεια ότι ο κατηγορούμενος όντως τέλεσε το έγκλημα. Άρα είναι ελάχιστες οι πιθανότητες να εκτελεστεί κάποιος ο οποίος είναι αθώος.

***Η ισόβια κάθειρξη δεν εγγυάται ότι ο εγκληματίας δεν θα σκοτώσει ξανά.**

Πρώτα απ' όλα, η "ισόβια" κάθειρξη ισοδυναμεί με 20 χρόνια. Ακόμα όμως και αν δοθούν πολλαπλές ισόβιες ποινές, και άρα καταδικαστεί ο εγκληματίας στην φυλακή για ολόκληρη τη ζωή του, υπάρχει πάντα η πιθανότητα απόδρασης, ή τέλεσης εγκλήματος μέσα στη φυλακή. Δεν μπορούμε λοιπόν να αποτρέψουμε μια ενδεχόμενη δολοφονία, ακόμα και μέσα στα φυσικά όρια της φυλακής.

***Η θανατική ποινή είναι συχνά η μόνη λύση απέναντι στην κοινωνική κατακραυγή.**

Φανταστείτε να συλλαμβάνονταν βιαστές παιδιών, ή μεγάλοι έμποροι ναρκωτικό...δε θα ήταν λογικό να ζητούσε ο λαός την επιβολή της θανατικής ποινής; Το ίδιο συνέβη και με την περίπτωση του Σαντάμ Χουσεΐν. Η θανατική ποινή δεν είναι μόνο μέσο δικαίωσης του ενός, αλλά και δικαίωσης μιας ολόκληρης κοινωνίας, όσο και επιβεβαίωσης της ιδέας ενός κράτους αρκετά σκληρού απέναντι στους εγκληματίες. Η θανατική ποινή επαναφέρει την τάξη.

***Η θανατική ποινή είναι η μόνη ποινή που δε μπορεί να αγοραστεί, να δεχτεί αναστολή κλπ.**

Με άλλα λόγια είναι μια ποινή που δε μπορεί να μεταβληθεί. Αυτό σημαίνει ότι κάποιος με περισσότερη κοινωνική δύναμη δε θα έχει τη δυνατότητα να κάνει χρήση της θέσης του για να γλιτώσει αυτή την ποινή. Άρα μιλάμε για τη μόνη περίπτωση όπου οι εγκληματίες στέκονται ισάξια απέναντι στο νόμο, ανεξάρτητα από το ποιοι είναι.

***Η θανατική ποινή κοστίζει λιγότερο από την ισόβια κάθειρξη.**

Φυσικά αυτό ισχύει απόλυτα μόνο αν η εκτέλεση γίνει άμεσα.

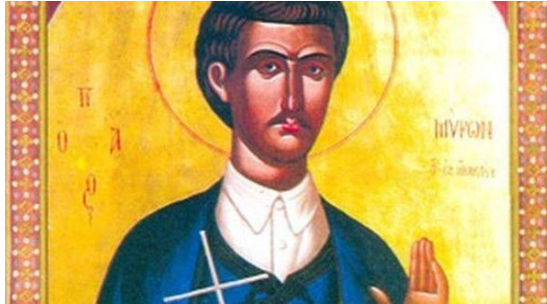
***Η θανατική ποινή δεν είναι μια καινούρια πρακτική. Εφαρμόζεται εδώ και αιώνες.**

Άρα για να ισχύει ήδη από τα αρχαία χρόνια, πρέπει να είναι ένα ικανοποιητικό μέσο τιμωρίας των εγκληματιών.

***Γίνονται προσπάθειες ελέγχου της θανατικής ποινής.**

Με άλλα λόγια, οι διάφοροι οργανισμοί προσπαθούν να θεσπίσουν συγκεκριμένους κανόνες όσον αφορά την επιβολή της ποινής έτσι ώστε να εξαιρούνται από αυτήν οι ανήλικοι, οι γυναίκες σε κύηση, και οι νοητικά και ψυχολογικά ασθενείς. Άρα η ποινή δεν είναι αυθαίρετη.

http://thanatikipoini.blogspot.gr/2009/06/blog-post_13.html

Η. Ένας άγιος από την Κρήτη που συγχώρησε και αγίασε

Ο Άγιος Νεομάρτυς Μύρων (20 Μαρτίου). Μαρτύρησε στις 20 Μαρτίου 1793 στο Ηράκλειο της Κρήτης

Ο Άγιος καταγόταν από το Ηράκλειο της Κρήτης και είχε ευσεβείς και ευγενείς γονείς.

Από μικρό παιδί είχε συμπεριφορά παιδαριολόγροντος. Αν και ήταν μικρός στην ηλικία είχε δηλαδή φρονιμάδα γεροντική. Αγαπούσε εκ φύσεως την παρθενία και την σωφροσύνη. Ήταν δε όμορφος εξωτερικά όπως ήταν και εσωτερικά. Είχε μάθει την τέχνη του ράφτη την οποία εργαζόταν με πολλή σεμνότητα και συνέπεια στο εργαστήριό του.

Οι γείτονές του Τούρκοι προσπαθούσαν να συναναστρέφονται τον μάρτυρα αλλά εκείνος καθόταν στο εργαστήριό του σοβαρός και ήσυχος χωρίς να αποδέχεται την παρέα τους και τις συζητήσεις τους. Επειδή λοιπόν τον φθονούσαν και δεν υπέφεραν την τόση του σεμνότητα, ήθελαν να τον εξισλαμίσουν. Τι μηχανεύτηκαν! Βρήκαν ένα τουρκόπουλο και το έπεισαν να πει πως το βίασε ο Μύρων. Με τη συκοφαντία αυτή τον άρπαξαν με μεγάλη μανία και τον πήγαν στον δικαστή.

Ο δικαστής τον ρώτησε εάν είναι αληθινή η κατηγορία. Ο Άγιος αποκρίθηκε ότι αδικώς και ψευδώς τον κατηγορούν, τέτοιο πράγμα δεν έκανε ποτέ αλλά ούτε καν έχει ιδέα γι' αυτό. Οι κατηγοροί του όμως φώναζαν ότι είναι αλήθεια και ότι πρέπει ή να γίνει τούρκος ή να θανατωθεί.

Ο Άγιος με θάρρος τους απάντησε ότι δεν αρνούμαι εγώ την πίστη μου και το όνομα του Χριστού αλλά είμαι έτοιμος να υπομείνω όσα βασανιστήρια μου κάμετε για την αγάπη Του. Χριστιανός γεννήθηκα και Χριστιανός θέλω να πεθάνω.

Μόλις το άκουσε ο δικαστής διέταξε να τον δείρουν και να τον κλείσουν στη φυλακή, μέχρι την δεύτερη εξέταση. Τον οδήγησαν πάλι στο δικαστήριο. Ο δικαστής προσπάθησε να τον κάνει να αρνηθεί, τάζοντάς του πολλά χρήματα, δώρα και τιμές ή απειλώντας τον με βασανιστήρια και άτιμο θάνατο, αν παρήκουε. Άλλοι από τους παρισταμένους του έλεγαν, λυπήσου τα νιάτα σου και την ομορφιά σου, έλα στην πίστη μας και θα περάσεις ζωή ένδοξη και ευτυχισμένη. Ο γενναίος αθλητής του Χριστού έμενε ακλόνητος φωνάζοντας, εγώ την πίστη μου δεν την αλλάζω, Χριστιανός θέλω να πεθάνω.

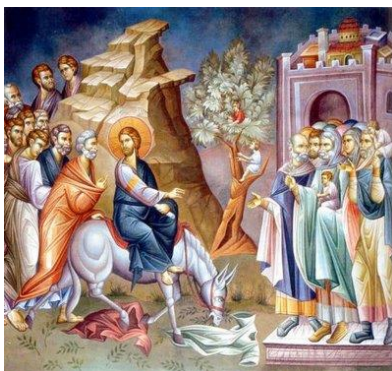
Οπότε ο δικαστής εξέδωσε καταδικαστική απόφαση, θάνατο δι' απαγχονισμού. Τον πήραν και τον πήγαιναν στον τόπο της εκτέλεσης, έξω από το κάστρο. Όσους Χριστιανούς συναντούσε τους χαιρετούσε λέγοντας :

Συγχωρέστε με, αδελφοί, και ο Θεός να σας συγχωρήσει.

Ακολουθούσε και ο πατέρας του κλαίγοντας για τον θάνατο του γιού του. Όταν έφθασαν στον καθιερωμένο τόπο ζήτησε την άδεια από τους δημίους και, πλησιάζοντας τον πατέρα του, του καταφίλησε τα πόδια και τα χέρια, ζητώντας την ευχή του και λέγοντάς του να μη λυπάται, γιατί άδικα καταδικάστηκε. Μετά είπε στους δημίους να προχωρήσουν στο έργο τους. Και εκείνοι πέρασαν το σκοινί στο λαιμό του και τον κρέμασαν.

Έτσι έλαβε ο μακάριος Μύρων το στεφάνι του μαρτυρίου. Το ίδιο βράδυ οι Τούρκοι που φύλαγαν το μαρτυρικό λείψανο είδαν ουράνιο φως να κατεβαίνει από τον ουρανό και να σκεπάζει τον Άγιο. Κι αυτό το διέδωσαν σε πολλούς. Το άκουσαν και οι Χριστιανοί και δόξασαν τον Θεό, Αυτόν που δοξάζει τους Αγίους Του.

Αν πεθάνεις, πριν πεθάνεις, δεν θα πεθάνεις όταν πεθάνεις

Α. Η πίστη στον Χριστό μας κάνει να νικούμε τον θάνατο και να προγευόμαστε την χαρά της Ανάστασης (Ιωάν. ιβ' 1-18)

Πρὸ ἕξι ἡμερῶν τοῦ πάσχα ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς Βηθανίαν, ὅπου ἦν Λάζαρος ὁ τεθνηκώς, ὃν ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν. Ἐποίησαν οὖν αὐτῷ δεῖπνον ἐκεῖ, καὶ ἡ Μάρθα διηκόνει· ὁ δὲ Λάζαρος εἰς ἦν τῶν ἀνακειμένων σὺν αὐτῷ. Ἡ οὖν Μαρία, λαβοῦσα λίτραν μύρου νάρδου πιστικῆς πολυτίμου, ἤλειψε τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἐξέμαξε ταῖς θριξίν αὐτῆς τοὺς πόδας αὐτοῦ· ἡ δὲ οἰκία ἐπληρώθη ἐκ τῆς ὀσμῆς τοῦ μύρου. Λέγει οὖν εἷς ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, Ἰούδας Σίμωνος Ἰσκαριώτης, ὁ μέλλων αὐτὸν παραδιδόναι· Διατί τοῦτο τὸ μύρον οὐκ ἐπράθη τριακοσίων δηναρίων καὶ ἐδόθη πτωχοῖς; Εἶπεν δὲ τοῦτο οὐχ ὅτι περὶ τῶν πτωχῶν ἔμελεν αὐτῷ, ἀλλ' ὅτι κλέπτης ἦν, καὶ τὸ γλωσσόκομον εἶχε καὶ τὰ βαλλόμενα ἐβάσταζεν. Εἶπεν οὖν ὁ Ἰησοῦς· Ἄφες αὐτήν, εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ ἐνταφιασμοῦ μου τετήρηκεν αὐτό. Τοὺς πτωχοὺς γὰρ πάντοτε ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν, ἐμὲ δὲ οὐ πάντοτε ἔχετε. Ἔγνω οὖν ὄχλος πολὺς ἐκ τῶν Ἰουδαίων ὅτι ἐκεῖ ἐστὶ, καὶ ἦλθον οὐ διὰ τὸν Ἰησοῦν μόνον, ἀλλ' ἵνα καὶ τὸν Λάζαρον ἴδωσιν ὃν ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν. Ἐβουλεύσαντο δὲ οἱ ἀρχιερεῖς ἵνα καὶ τὸν Λάζαρον ἀποκτείνωσιν, ὅτι πολλοὶ δι' αὐτὸν ὑπήγον τῶν Ἰουδαίων καὶ ἐπίστευον εἰς τὸν Ἰησοῦν. Τῇ ἑπαύριον ὄχλος πολὺς ὁ ἐλθὼν εἰς τὴν ἐορτήν, ἀκούσαντες ὅτι ἔρχεται Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα, ἔλαβον τὰ βαιὰ τῶν φοινίκων καὶ ἐξῆλθον εἰς ὑπάντησιν αὐτῷ, καὶ ἔκραζον· «Ὡσαννά, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου», βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ. Εὐρῶν δὲ ὁ Ἰησοῦς ὀνάριον ἐκάθισεν ἐπ' αὐτό, καθὼς ἐστὶ γεγραμμένον· «Μὴ φοβοῦ, θύγατερ Σιών· ἰδοὺ ὁ βασιλεὺς σου ἔρχεται καθήμενος ἐπὶ πῶλον ὄνου». Ταῦτα δὲ οὐκ ἔγνωσαν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ τὸ πρῶτον, ἀλλ' ὅτε ἐδοξάσθη ὁ Ἰησοῦς, τότε ἐμνήσθησαν ὅτι ταῦτα ἦν ἐπ' αὐτῷ γεγραμμένα, καὶ ταῦτα ἐποίησαν αὐτῷ. Ἐμαρτύρει οὖν ὁ ὄχλος ὁ ὢν μετ' αὐτοῦ ὅτε τὸν Λάζαρον ἐφώνησεν ἐκ τοῦ μνημείου καὶ ἤγειρεν αὐτὸν ἐκ νεκρῶν. Διὰ τοῦτο καὶ ὑπήντησεν αὐτῷ ὁ ὄχλος, ὅτι ἤκουσαν τοῦτο αὐτὸν πεποιηκέναι τὸ σημεῖον.

Απόδοση σὲ ἀπλή γλῶσσα

Ἐξι μέρες πρὶν ἀπὸ τὸ Πάσχα, ἦρθε ὁ Ἰησοῦς στὴ Βηθανία, ὅπου ἔμενε ὁ Λάζαρος, ποὺ εἶχε πεθάνει καὶ ὁ Ἰησοῦς τὸν ἀνέστησε ἀπὸ τοὺς νεκρούς. Ἐτοίμασαν, λοιπόν, ἐκεῖ γιὰ χάρις τοῦ δεῖπνο, καὶ ἡ Μάρθα ὑπηρετοῦσε, ἐνῶ ὁ Λάζαρος ἦταν ἓνας ἀπ' αὐτοὺς ποὺ παρακάθονταν μαζί με τὸν Ἰησοῦ στοῦ δεῖπνο. Τότε ἡ Μαρία πήρε μιὰ φιάλη ἀπὸ τὸ πιὸ ἀκριβὸ ἄρωμα τῆς νάρδου κι ἄλειψε τὰ πόδια τοῦ Ἰησοῦ. Ἐπειτα σκούπισε μετὰ τὰ μαλλιά της τὰ πόδια του, κι ὅλο τὸ σπίτι γέμισε μετὰ τὴν εὐωδιὰ τοῦ μύρου. Λέει τότε ὁ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης, ἓνας ἀπὸ τοὺς μαθητῆς του, αὐτὸς ποὺ σκόπευε νὰ τὸν προδώσει· «Γιατί νὰ μὴν πουληθεῖ αὐτὸ τὸ μύρο γιὰ τριακόσια ἀργυρὰ νομίσματα, καὶ τὰ χρήματα νὰ διανεμηθοῦν στοὺς φτωχοὺς;» Αὐτὸ τὸ εἶπε ὄχι γιατί νοιαζόταν γιὰ τοὺς φτωχοὺς, ἀλλὰ γιατί ἦταν κλέφτης καί, καθὼς διαχειριζόταν τὸ κοινὸ ταμεῖο, συχνὰ κρατοῦσε γιὰ τὸν ἑαυτὸ του ἀπὸ τὰ χρήματα ποὺ ἔβαζαν σ' αὐτό. Εἶπε τότε ὁ Ἰησοῦς· «Ἄφησέ τὴν ἡσυχίαν· αὐτὸ ποὺ κάνει εἶναι γιὰ τὴν ἡμέρα τοῦ ἐνταφιασμοῦ μου. Οἱ φτωχοὶ πάντοτε θὰ ὑπάρχουν κοντά σας, ἐμένα ὅμως δὲν θὰ με ἔχετε πάντοτε». Πλῆθος πολὺ ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους τῆς πόλεως ἔμαθαν ὅτι ὁ Ἰησοῦς βρίσκεται ἐκεῖ καὶ ἦρθαν γιὰ νὰ δοῦν ὄχι μόνον αὐτὸν ἀλλὰ καὶ τὸν Λάζαρο, ποὺ τὸν εἶχε ἀναστήσει ἀπὸ τοὺς νεκρούς. Γι' αὐτὸ οἱ ἀρχιερεῖς ἀποφάσισαν νὰ σκοτώσουν καὶ τὸν Λάζαρο, ἐπειδὴ ἐξαιτίας του πολλοὶ Ἰουδαῖοι ἐγκατέλειπαν αὐτοὺς καὶ πίστευαν στὸν Ἰησοῦ. Τὴν ἄλλη μέρα, τὸ μεγάλο πλῆθος ποὺ εἶχε ἔρθει γιὰ τὴν γιορτὴ τοῦ Πάσχα, ὅταν ἄκουσαν ὅτι ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς στὰ Ἱεροσόλυμα, πήραν κλαδιὰ φοινικιάς, καὶ βγήκαν ἀπὸ τὴν πόλη νὰ τὸν προὔπαντήσουν κραυγάζοντας· Δόξα στὸν Θεό! Εὐλογημένος αὐτὸς ποὺ ἔρχεται σταλμένος ἀπὸ τὸν Κύριο! Εὐλογημένος ὁ βασιλιάς τοῦ Ἰσραὴλ! Ὁ Ἰησοῦς εἶχε βρεῖ ἓνα γαϊδουράκι καὶ κάθισε πάνω του, ὅπως λέει ἡ Γραφή· Μὴ φοβῶμαι θυγατέρα μου, πόλη τῆς Σιών· νὰ ποὺ ἔρχεται σ' ἐσένα ὁ βασιλιάς σου, σὲ γαϊδουράκι πάνω καθισμένος. Αὐτὰ στὴν ἀρχὴ δὲν τὰ κατάλαβαν οἱ

μαθητές του· όταν όμως ο Ίησοῦς ἀνυψώθηκε στή θεία δόξα, τότε τὰ θυμήθηκαν. “Ὅ,τι εἶχε γράψει γιά κείνον ἡ Γραφή, αὐτά καί τοῦ ἔκαναν. “Ὅλοι, λοιπόν, ἐκείνοι ποῦ ἦταν μαζί μέ τὸν Ίησοῦ, ὅταν φώναξε τὸν Λάζαρο ἀπὸ τὸν τάφο καί τὸν ἀνέστησε ἀπὸ τοὺς νεκρούς, διηγούνταν αὐτά ποῦ εἶχαν δεῖ. Γι’ αὐτὸ ἦρθε τὸ πλῆθος νὰ τὸν προὔπαντήσῃ, ἐπειδὴ ἔμαθαν ὅτι αὐτὸς εἶχε κάνει τὸ θαυμαστὸ αὐτὸ σημεῖο.

B. Ερμηνευτικά σχόλια:

Του παρέθεσαν δείπνο: Μετά την Ανάσταση του Λαζάρου η Μάρθα και η Μαρία και ο Λάζαρος παρέθεσαν δείπνο στο Χριστό. Ήταν μία ένδειξη ευγνωμοσύνης προς το πρόσωπο του Κυρίου μας για την ανάσταση του φίλου Του, για τη νίκη κατά του θανάτου, αλλά και για το μεγαλείο της αγάπης Του προς τους ανθρώπους. Το δείπνο έχει να κάνει με την διάθεση να προσφέρουν οι αδερφές του Λαζάρου το ελάχιστο που μπορούσαν στο Χριστό. Δεν ήταν το φαγητό, όσο η διάθεση της προσφοράς. Το ίδιο αποτυπώνει και η κίνηση της Μαρίας, να αλείψει με πολύτιμο μύρο τα πόδια του Χριστού. Δεν είναι μόνο η αξία του μύρου που το καθιστά πολύτιμο, όσο η αγάπη που γίνεται προσφορά. Να δώσουμε κάτι κι εμείς στο Χριστό, που μας αγαπά και προσφέρεται να ανέβει στο σταυρό και να αναστηθεί για να μας αναστήσει, από την μικρή μας ηλικία. Είναι η αγάπη προς Εκείνον και τους συνανθρώπους μας και η αναγνώριση των ευεργεσιών που κάνει προς τον καθέναν μας, προς τους δικούς μας, προς τον κόσμο, η δύναμη, ο φωτισμός και ο αγιασμός μας.

Ο Ιούδας ο Ισκαριώτης: όλοι οι μαθητές εκτίμησαν την προσφορά και την αγάπη της Μαρίας, εκτός από τον Ιούδα. Αυτός, επειδή είχε την καρδιά του γεμάτη πάθη, δεν μπορούσε να καταλάβει τι σημαίνει αγάπη. Μετρούσε τα πάντα με βάση τα χρήματα και το συμφέρον και με βάση τι θα μπορούσε να κερδίσει ο ίδιος. Αυτοί οι άνθρωποι δεν αναγνωρίζουν τις ευεργεσίες του Χριστού. Δεν πιστεύουν σ’ Αυτόν, αλλά στον εαυτό τους και μόνο. Γι’ αυτό και ο Χριστός του υποδεικνύει ότι η Μαρία αγαπά και προσφέρει στον Ίδιο κάτι που δεν γίνεται από επίδειξη και λειτουργεί ως τύπος της ημέρας του ενταφιασμού Του. Τότε πάλι όσοι αγαπούνε το Χριστό, θα Του προσφέρουν μύρα. Οι φτωχοί θα είναι πάντοτε μαζί με τους μαθητές. Ο Χριστός όμως όχι. Αν ο Ιούδας ήταν ειλικρινής, θα μπορούσε να κάνει ελεημοσύνη μετά το πάθος του Χριστού. Όμως εκείνος ενδιαφερόταν για να κρατήσει τα χρήματα για τον εαυτό του, όπως και έκανε όταν αποφάσισε να προδώσει το Χριστό αντί τριάκοντα αργυρίων.

Πήγαν να δούνε και τον Λάζαρο: η ανάσταση του Λαζάρου ως γεγονός διαδόθηκε σε όλα τα γύρω μέρη και ο Λάζαρος έγινε θέαμα. Έρχονται να τον δούνε, για να βεβαιωθούν με τα μάτια τους για το μεγάλο θαύμα. Σε αντίθεση όμως με αυτούς, οι αρχιερείς των Εβραίων αποφασίζουν να σκοτώσουν, εκτός από το Χριστό, και τον Λάζαρο, για να μην υπάρχει κανείς που να τους θυμίζει τη δύναμη του Θεανθρώπου. Απορούμε για το μέγεθος της κακίας. Δεν εκτιμούν αυτό που είναι οφθαλμοφανές. Αυτός που η καρδιά του είναι γεμάτη από συμφέρον, δίψα για εξουσία, εγωισμό και νομίζει ότι αυτός κατέχει την αλήθεια, δεν μπορεί να αποδεχτεί το μεγαλείο του Χριστού και της πίστης.

Βάϊα από φοινικιές: το πλήθος που υποδέχεται το Χριστό στα Ιεροσόλυμα Τον δέχεται ως Βασιλιά των Ιουδαίων. Νομίζει ότι ο Χριστός είναι ένας επίγειος άρχοντας, που έρχεται στο όνομα του Θεού, να κυβερνήσει τον κόσμο. Γι’ αυτό και ενθουσιάζονται με το θαύμα της ανάστασης του Λαζάρου. Γι’ αυτό και παίρνουν τα Βάϊα των φοινίκων, όπως υποδέχονταν τους βασιλιάδες και τους νικητές στους πολέμους. Όμως ο Χριστός δεν χρησιμοποιεί άλογο, δεν μπαίνει περήφανος στα Ιεροσόλυμα, αλλά επάνω σε γαϊδουράκι, για να δείξει ότι είναι ο Βασιλιάς όχι του Ισραήλ, αλλά του κόσμου και χαρακτηριστικό Του δεν είναι η διάθεση να κυβερνήσει με την δύναμη και την εξουσία τους ανθρώπους, αλλά με την ταπεινότητα και την αγάπη. Εκπληρώνει με το γαϊδουράκι μια προφητεία της Παλαιάς Διαθήκης, του προφήτη Ζαχαρία που έλεγε ότι ο βασιλιάς της Ιερουσαλήμ θα έλθει σ’ αυτήν πάνω σε ένα γαϊδουράκι, αλλά δείχνει την ίδια στιγμή σε ποιες καρδιές χωρά. Αυτές των ταπεινών.

τότε θυμήθηκαν οι μαθητές Του: οι μαθητές του Χριστού θυμήθηκαν όλες τις προφητείες και ερμήνευσαν τα γεγονότα στο αληθινό βάθος τους μετά την ανάστασή Του. Τότε κατάλαβαν και ποιο ήταν το αληθινό νόημα της εισόδου του Χριστού στα Ιεροσόλυμα. Ο Χριστός μπήκε εκεί γιατί επρόκειτο να πεθάνει. Να θυσιασθεί για την αγάπη των ανθρώπων και τη σωτηρία τους, σταυρωμένος από τους ανθρώπους. Γι’ αυτό και η είσοδος του Χριστού δεν ήταν δόξα ενός βασιλιά, αλλά η ταπεινοσύνη ενός που επρόκειτο να πάθει και να πεθάνει, αλλά και να αναστηθεί. Οι άνθρωποι Τον δόξαζαν. Χωρίς να το καταλαβαίνουν, δόξαζαν την ταπείνωση και τη θυσία Του. Αν κι εμείς πιστεύουμε στο Χριστό και ζητούμε από Αυτόν να μπει στη ζωή μας, τότε Εκείνος κοιτάζει το πόσο θέλουμε να είμαστε κοντά Του, να Τον μιμηθούμε. Να είμαστε ταπεινοί, να μην περηφανευόμαστε ούτε να θέλουμε να μας δοξάζουν οι άλλοι. Να είμαστε έτοιμοι για θυσία, από το εγώ και τα δικαιώματά μας και το δίκιο μας, για να μπορέσουμε να συγχωρήσουμε τους άλλους. Και τέλος, να θέλουμε να προσφέρουμε στο Χριστό ό,τι περνά από το χέρι μας. Κι έτσι το Πάσχα θα είναι για μας μία περίοδος αληθινής ζωής, με το Χριστό στην καρδιά μας. Ας κοινωνήσουμε λοιπόν κατά την Μεγάλη Εβδομάδα το Χριστό με πνεύμα αγάπης και προσφοράς, ταπείνωση, θυσία και διάθεση να διώξουμε την κακία, δηλαδή να γεμίσουμε με την χαρά και τον αγιασμό που η δική Του καθαρότητα μας προσφέρει, για να αναστηθούμε μαζί Του.

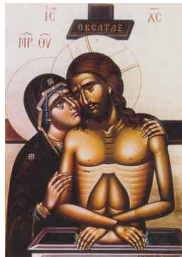

Γ. Ο Χριστός ανασταίνεται για να αναστηθούμε

Ο Χριστός ήρθε στη γη έγινε τέλειος άνθρωπος και παράλληλα διατήρησε τη θεότητα στην τέλεια μορφή της. Δεν το έκανε από υποχρέωση, δεν το έκανε γιατί έπρεπε (καθήκον), δεν το έκανε γιατί δεν είχε άλλη επιλογή. Το έκανε από ΑΓΑΠΗ. Αγάπη στην τέλεια και ολοκληρωμένη μορφή της. Αγάπη απόλυτη που φτάνει μέχρι το θάνατο. Αλλά δε σταματά εκεί. Τον νικάει κι αυτόν, τον παρασύρει και τον διαλύει. « Πού σου θάνατε το κέντρον;», λέει ο προφήτης. Έως τότε ο θάνατος ήταν το τέλος, η ταφόπλακα ήταν το τέρμα της ανθρώπινης διαδρομής. Με την Ανάσταση του Χριστού ο θάνατος γίνεται πέρασμα. Απλώς το μέσον ή ο δρόμος ή το ποτάμι, για να διαβεί ο άνθρωπος από τη μία κατάσταση στην άλλη. Από τη μία ζωή στην άλλη. Προϋπόθεση η πίστη, εφόδιο η αγάπη, παράδειγμα ο Χριστός.

Με την είσοδο του Χριστού στα Ιεροσόλυμα προτυπώνεται η Δευτέρα Παρουσία. Οι άνθρωποι επευφημούν τον Άνθρωπο- Χριστό που ανήστησε κάποιον άλλο, το Λάζαρο και μάλιστα τετραήμερο εντός του τάφου. Κάτι τέτοιο δεν έχει ξαναγίνει. Βλέπουν το Λάζαρο αναστημένο και δημιουργούνται οι προϋποθέσεις για να πιστέψουν σε λίγες μέρες την Ανάσταση του Χριστού και όλου του ανθρώπινου γένους. Επευφημούν το Χριστό και ταυτόχρονα γιορτάζουν την Ανάσταση. Δοξάζουν το Χριστό ως βασιλιά, οποίος όμως κάθεται σ' ένα απλό και ταπεινό γαϊδουράκι, αποδεικνύοντας έτσι την άκρα ταπείνωση και την αγάπη Του να δεχτεί με τον ίδιο τρόπο τις επευφημίες αλλά κι να αντέξει λίγο αργότερα την αγωνία στη Γεθσημανή να υπομείνει τη Σταύρωση και να φέρει την Ανάσταση.

Ο Χριστός ερχόμενος στη γη και περνώντας όλα τα μαρτύρια με αποκορύφωμα τη Σταύρωση και την Ανάστασή Του ουσιαστικά μας παρουσιάζει βιωματικά τον τρόπο του πώς να πεθάνουμε πριν πεθάνουμε. Παρουσιάζει με ποιο τρόπο μπορεί ένας άνθρωπος, εφόσον φυσικά το θελήσει και το επιλέξει να ζήσει για το Χριστό, να ζήσει όπως ο Χριστός θέλει, χωρίς απαραίτητα να πρέπει να πεθάνει σήμερα σωματικά αλλά να « σκοτώσει» τον κακό εαυτό του για την αγάπη του Χριστού. Επιλέγοντας το δρόμο που μας έδειξε ο Χριστός με το παράδειγμά του, ακολουθούμε το δρόμο του να θυσιάσουμε ένα- ή μερικά ή όλα αν μπορούμε – κομμάτι από το βόλεμα μας, την ξεκούρασή μας, την ελευθερία μας, τις διακοπές μας, το φαγητό μας... Για την αγάπη του Χριστού. Εκείνος και οι Άγιοι τα έδωσαν όλα!! Καλή Ανάσταση!

Δ. Το νόημα της Μεγάλης Εβδομάδας

Τι είναι Μεγάλη Εβδομάδα; Η Μεγάλη Εβδομάδα είναι η εβδομάδα πριν το Πάσχα (από την Κυριακή των Βαΐων το βράδυ μέχρι το Μ. Σάββατο) και ονομάζεται «Μεγάλη», όχι γιατί έχει περισσότερες μέρες ή ώρες από τις άλλες εβδομάδες, αλλά γιατί τα γεγονότα όπου τελούνται και βιώνονται στους Ιερούς Ναούς είναι κοσμοσωτήρια για τον άνθρωπο!

Πώς βιώνεται ο λειτουργικός χρόνος τη Μεγάλη εβδομάδα; Η Εκκλησία από την μεγάλη της φιλανθρωπία, για να μπορέσουν όσο είναι δυνατόν περισσότεροι πιστοί να συμμετέχουν στις Ακολουθίες, επέτρεψε από την αρχή της Μ. Εβδομάδας, να ψάλλεται ο Όρθρος της επόμενης ημέρας. (π.χ. την Κυριακή των Βαΐων το βράδυ ψάλλεται ο Όρθρος της Μεγάλης Δευτέρας).

Τι τελείται τις ημέρες της Μεγάλης Εβδομάδας; Οι τέσσερις πρώτες ημέρες μας προετοιμάζουν πνευματικά για το θείο δράμα και οι Ακολουθίες ονομάζονται «Ακολουθίες του Νυμφίου».

Μεγάλη Δευτέρα (Κυριακή Βαΐων βράδυ): Την Μεγάλη Δευτέρα κυριαρχούν δύο γεγονότα: α) Η ζωή του Ιωσήφ του 11ου γιού του Πατριάρχη Ιακώβ, του ονομαζόμενου Παγκάλου, δηλαδή του ωραίου στο σώμα και τη ψυχή. Ο Ιωσήφ προεικονίζει με την περιπέτειά του (που πουλήθηκε σκλάβος στην Αίγυπτο) τον ίδιο τον Χριστό και το πάθος Του. β) Το περιστατικό της άκαρπης συκιάς που ξέρανε ο Χριστός (Ματθ. 21, 18-22): Συμβολίζει την Συναγωγή των Εβραίων και γενικά την ζωή του Ισραηλιτικού λαού που ήταν άκαρποι από καλά έργα.

Μεγάλη Τρίτη (Μεγάλη Δευτέρα βράδυ): Την Μεγάλη Τρίτη θυμόμαστε και ζούμε δύο παραβολές: α) Των δέκα παρθένων (Ματθ. 25,1-13) που μας διδάσκει να είμαστε έτοιμοι και γεμάτοι από πίστη και φιλανθρωπία.

β) Των Ταλάντων (Ματθ. 25,14-30), που μας διδάσκει να είμαστε εργατικοί και πρέπει να καλλιεργούμε και να αυξήσουμε τα πνευματικά μας χαρίσματα.

Μεγάλη Τετάρτη (Μεγάλη Τρίτη βράδυ): Η Μεγάλη Τετάρτη είναι αφιερωμένη στην αμαρτωλή γυναίκα (Λουκ. 7,47), που μετανιωμένη άλειψε τα πόδια του Κυρίου με μύρο και συγχωρήθηκε για τα αμαρτήματά της, γιατί έδειξε μεγάλη αγάπη και πίστη στον Κύριο. Ψάλλεται το περίφημο τροπάριο (δοξαστικό) της Υμνογράφου Μοναχής Κασσιανής.

Μεγάλη Πέμπτη (Μεγάλη Τετάρτη βράδυ): Την Μεγάλη Πέμπτη γιορτάζουμε 4 γεγονότα: α) Τον Ιερό Νιπτήρα, το πλύσιμο δηλαδή των ποδιών των μαθητών από τον Κύριο, δείχνοντας για το ποια πρέπει να είναι η διακονία των πιστών στην Εκκλησία. β) Τον Μυστικό Δείπνο, δηλαδή την παράδοση του Μυστηρίου της Θείας Ευχαριστίας.

γ) Την Προσευχή του Κυρίου, στο Όρος των Ελαιών και δ) την Προδοσία του Ιούδα, δηλαδή την αρχή του Πάθους του Κυρίου.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΕΥΧΕΛΑΙΟΥ Σε ανάμνηση της αλείψεως του Κυρίου με το μύρο το απόγευμα της Μεγάλης Τετάρτης γίνεται σε κάθε εκκλησία το μεγάλο ευχέλαιο. Με το μύρο του ευχελαίου σταυρώνονται όλα τα μέλη της οικογένειας και μετά φυλάσσεται στο εικονοστάσι, ενώ η παράδοση θέλει η κάθε οικογένεια να πηγαίνει στην εκκλησία μια κούπα με αλεύρι, μέσα στην οποία ανάβουν κεριά κατά τη διάρκεια του μυστηρίου.

Μεγάλη Παρασκευή (Μεγάλη Πέμπτη βράδυ): Την Μεγάλη Παρασκευή έχουμε την Κορύφωση του θείου δράματος, τελείται η «Ακολουθία των Παθών» και θυμόμαστε και βιώνουμε τα Σωτήρια και φρικτά Πάθη του Κυρίου και Θεού μας. Δηλαδή: α) Τα φτυσίματα β) τα μασπιγώματα γ) τις κοροϊδίες δ) τους εξευτελισμούς ε) τα κτυπήματα στ) το αγκάθινο στεφάνι και κυρίως την ζ) Σταύρωση και η) τον θάνατο του Χριστού μας.

Μεγάλο Σάββατο (Μεγάλη Παρασκευή πρωί και βράδυ): Το Μεγάλο Σάββατο το πρωί γιορτάζουμε: α) την Ταφή Του Κυρίου και β) την Κάθοδο Του στον Άδη, όπου κήρυξε σε όλους τους νεκρούς. Έτσι Μεγάλη Παρασκευή το πρωί (ημερολογιακά), τελούνται οι εξής ακολουθίες: Ακολουθία των Μεγάλων Ωρών και στις 12.00 το μεσημέρι της Αποκαθλώσεως, δηλαδή την Ταφή Του Κυρίου από τον Ιωσήφ τον Αριμαθαίας και το Νικόδημο τον Φαρισαίο, μέλος του Μ. Συμβουλίου και κρυφό μαθητή του Κυρίου. Την Μεγάλη Παρασκευή το βράδυ (ημερολογιακά) ψάλλονται τα Εγκώμια και έχουμε την περιφορά του Επιταφίου!

Κυριακή του Πάσχα (Μ. Σάββατο πρωί και νύχτα από τις 12.00 π.μ): Το Μεγάλο Σάββατο (ημερολογιακά) το πρωί, έχουμε την λεγόμενη «1η Ανάσταση», δηλαδή το προανάκρουσμα της Αναστάσεως που μεταδίδουν οι ύμνοι και της προσμονής της λυτρώσεως όλης της κτίσεως από την φθορά και τον θάνατο! Το Μεγάλο Σάββατο στις 12.00 (δηλαδή ουσιαστικά την Κυριακή), έχουμε την ζωηφόρο Ανάσταση του Κυρίου μας, την ήττα του θανάτου και της φθοράς και την αφή του Αγίου Φωτός στον κόσμο από το Πανάγιο Τάφο.

Κυριακή του Πάσχα το απόγευμα, τελείται ο «Εσπερινός της Αγάπης», οπότε σε πολλές γλώσσες διαβάζεται το Ιερό Ευαγγέλιο και διατρανώνεται παγκοσμίως η νίκη του θανάτου και η εποχή της Καινούριας Διαθήκης, της χαράς και της Αναστάσιμης ελπίδας.

Ποιο είναι το βαθύτερο νόημα των Παθών και της Αναστάσεως για όλους εμάς τους πιστούς; Οι πιστοί βιώνουμε τα πάθη και την ανάσταση του Χριστού συμμετέχοντας ενεργά σε αυτά με «συμπόρευση», «σταύρωση» και «συνανάσταση»! Ο Χριστός με την θέληση του (εκουσίως), έπαθε και ανέστη για να σωθούμε όλοι εμείς! Αυτό σημαίνει ότι δεν λυπούμαστε «μοιρολατρικά» για το Πάθος του, αλλά για τις δικές μας αμαρτίες και αφού μετανοιώνουμε ειλικρινώς μπορούμε την αντικειμενική σωτηρία που χάραξε ο Χριστός να την κάνουμε και υποκειμενική - προσωπική σωτηρία!

<http://www.ypapanti-patrida.gr/arthro6.htm>

Ε. Γιατί ο Χριστός έπρεπε να πεθάνει;

Γιατί, λοιπόν, θα ρωτούσε κάποιος, εφόσον ήταν αναγκαίο Αυτός να θανατωθεί για χάρη όλων, δεν πέθανε με φυσικό θάνατο, αλλά έφτασε μέχρι το σταυρικό θάνατο; Διότι φαίνεται πιο σωστό Αυτός να είχε έναν αξιοπρεπή θάνατο παρά να υποφέρει έναν τέτοιο ατιμωτικό (σταυρικό) θάνατο. Πρόσεξε πάλι μήπως αυτή η ένσταση εκφράζει ανθρώπινη άποψη· ενώ αυτό που έκαμε ο Σωτήρας, ήταν για πολλούς λόγους θείο επίτευγμα και αντάξιο στη θεότητα του. Πρώτα βέβαια, διότι ο συνηθισμένος θάνατος έρχεται στους ανθρώπους λόγω φυσικής αδυναμίας· δεν μπορούν να μείνουν για πολύ στη ζωή και φθείρονται με το χρόνο. Γι' αυτό το λόγο τους βρίσκουν αρρώστιες, εξασθενούν και πεθαίνουν. Ο Κύριος όμως δεν είναι αδύναμος, αλλά η Δύναμη του Θεού· είναι ο Λόγος του Θεού, η Αυτοζωή. Εάν, λοιπόν, πέθαινε ιδιωτικά και συνηθισμένα όπως οι άνθρωποι σ' ένα κρεβάτι, θα θεωρούνταν ότι κι αυτός πέθανε έτσι από φυσική ασθένεια· δεν θα διέφερε σε τίποτε από τους υπόλοιπους ανθρώπους. Επειδή όμως ήταν η Ζωή και ο Λόγος του Θεού και έπρεπε να υποστεί το θάνατο για χάρη όλων, γι' αυτό, όντας η Ζωή και η Δύναμη, έδινε δύναμη στο σώμα που είχε περιβληθεί. Και επειδή έπρεπε να γευτεί το θάνατο, έπαιρνε την αφορμή να ολοκληρώσει τη θυσία με θάνατο όχι από τον εαυτό του αλλά από τους άλλους. Διότι δεν άρμοζε στον Κύριο, που θεράπευε τις αρρώστιες των άλλων, να ασθενεί· ούτε έπρεπε να εξασθενήσει το σώμα του, με το οποίο δυνάμωνε τις αδυναμίες των άλλων.

Γιατί, λοιπόν, δεν εμπόδισε το θάνατο αλλά ούτε και την ασθένεια; Διότι γι' αυτό το σκοπό είχε το σώμα· δεν έπρεπε να εμποδίσει το θάνατο, για να μην φέρει εμπόδιο και στην ανάσταση. Να προηγηθεί πάλι από το θάνατο ασθένεια, κι αυτό δεν ήταν ορθό, για να μη νομίσουν ότι ο θάνατος ήταν αποτέλεσμα ασθένειας. Δεν πείνασε λοιπόν; Βέβαια πείνασε, λόγω του σώματος· αλλά δεν πέθανε από πείνα, διότι έφερε το Θεό στο σώμα. Γι' αυτό το λόγο, αν και πέθανε για τη λύτρωση όλων, δεν γνώρισε φθορά το σώμα του. Ολόκληρο αναστήθηκε· διότι δεν επρόκειτο για το σώμα κάποιου άλλου, παρά για το σώμα που έφερε η ίδια η Ζωή.

Αλλά θα έπρεπε, θα έλεγε κανείς, να φυλαχτεί από την επιβουλή των Ιουδαίων, για να διατηρήσει τελείως αθάνατο το σώμα του. Ν' ακούσει κι αυτός που λέει κάτι τέτοιο: και αυτό δεν αρμόζει στον Κύριο· όπως ακριβώς δεν έπρεπε στο Λόγο του Θεού, που είναι η αυτοζωή, να προκαλέσει μόνος του το θάνατό του· έτσι δεν έπρεπε ούτε ν' αποφεύγει το θάνατο που του ετοίμασαν άλλοι· αλλά καλύτερα να επιδιώκει να τον καταργήσει. Έτσι,

δικαιολογημένα, ούτε μόνος του πέθανε φυσιολογικά, ούτε πάλι κρύφτηκε από την επιβουλή των Ιουδαίων. Κάτι τέτοιο δεν φανέρωνε αδυναμία του Λόγου· μάλλον τον αποδείκνυε ότι είναι ο Σωτήρας και ο χορηγός της ζωής· διότι, ανέμενε το θάνατο για να τον καταργήσει και έσπευδε να γευτεί το θάνατο που του πρόσφεραν για τη σωτηρία όλων.

Εξάλλου, ο Σωτήρας δεν ήλθε με σκοπό να γευτεί το δικό του θάνατο, αλλά να καταργήσει το θάνατο των ανθρώπων. Έτσι δεν πέθαινε ο ίδιος, διότι ήταν η Ζωή (που δεν γνωρίζει θάνατο)· αλλά δεχόταν το θάνατο που του έδωσαν οι άνθρωποι, για να τον εξαφανίσει κι αυτόν τελείως στο δικό του σώμα. Έπειτα, μπορεί εύλογα κανείς να διαπιστώσει ότι το σώμα του Κυρίου εκπλήρωσε την αποστολή του και από τα εξής: ενδιαφερόταν πολύ ο Κύριος για την ανάσταση του σώματος που επρόκειτο να κάνει· διότι, αυτό ήταν το τρόπαιο-τεκμήριο ενάντια στο θάνατο: να δείξει σ' όλους την ανάσταση· να διαπιστώσουν όλοι την εξάλειψη της φθοράς που αυτός έφερε και την αφθαρσία των σωμάτων στο εξής. Και διατήρησε άφθαρτο το σώμα του για ν' αποτελεί για όλους απόδειξη και χαρακτηριστικό της μέλλουσας αναστάσεως όλων. Εάν πάλι είχε ασθενήσει το σώμα του και είχε διαλυθεί ο Λόγος μπροστά στα μάτια όλων, θα ήταν ανάρμοστο, ενώ θεραπεύει τις ασθένειες άλλων, να παραμελεί το δικό του σώμα και να το διαλύουν οι ασθένειες. Πώς θα πίστευαν ότι θεραπεύει τις ασθένειες των άλλων, εφόσον ασθενεί το δικό του σώμα; Διότι, ή θα εξευτελιζόταν ως ανίκανος να θεραπεύσει την ασθένειά του, ή, ενώ μπορούσε και δεν το έκανε, θα αποδειχνόταν και απέναντι στους άλλους ότι δεν έχει αγάπη.

Εάν πάλι, χωρίς καμία ασθένεια και κανένα πόνο, τελείως μόνος κάπου σε μια γωνία ή σ' έναν έρημο τόπο, ή σε σπίτι ή οπουδήποτε αλλού έκρυβε το σώμα του και μετά το εμφάνιζε ξαφνικά και έλεγε ότι αναστήθηκε από τους νεκρούς· όλοι θα νόμιζαν ότι λέει παραμύθια. Και πολύ περισσότερο, δεν θα τον πίστευαν αν μιλούσε για την ανάστασή του· διότι δεν θα υπήρχε κανένας αυθεντικός μάρτυρας του θανάτου του. Καθώς πρέπει να προηγείται ο θάνατος από την ανάσταση· επειδή, δεν μπορεί να υπάρξει ανάσταση, αν δεν προηγείται ο θάνατος. Έτσι, λοιπόν, αν πέθανε στα κρυφά, χωρίς να έγινε γνωστός ο θάνατός του και χωρίς να υπάρχουν μάρτυρες, τότε είναι επόμενο και η ανάστασή του να είναι άγνωστη και χωρίς μάρτυρες.

Ή, για ποιό λόγο διακήρυττε την ανάστασή του, ενώ από την άλλη έκρυβε το θάνατό του; Ή, για ποιό λόγο έδωχνε τους δαίμονες μπροστά στα μάτια όλων και έκανε τον εκ γενετής τυφλό να βλέπει, και το νερό το έκανε κρασί, ώστε μέσω αυτών να πιστέψουν ότι είναι ο Λόγος του Θεού; Γιατί και το θνητό σώμα του δεν το έδειχνε άφθαρτο μπροστά σε όλους, ώστε να πιστέψουν ότι αυτός είναι η όντως Ζωή;

Και πώς οι μαθητές του θα είχαν το θάρρος να κηρύξουν για την ανάστασή του, αν δεν έλεγαν πρώτα ότι πέθανε; Ή πώς θα τους πίστευαν, όταν θα έλεγαν ότι πρώτα πέθανε και έπειτα αναστήθηκε, εάν αυτοί στους οποίους έκαναν κήρυγμα με θάρρος, δεν ήταν και μάρτυρες του θανάτου (του Χριστού); Διότι, εάν και ο θάνατος και η ανάστασή του έγινε φανερά μπροστά σ' όλους, κι όμως οι Φαρισαίοι δεν θέλησαν να πιστέψουν και μάλιστα εξανάγκασαν και τους αυτόπτες μάρτυρες της αναστάσεως να την αρνηθούν· τότε, στην περίπτωση που όλα αυτά γίνονταν στα κρυφά, πόσες προφάσεις για απιστία δεν θα πρόβαλαν; Και πώς άραγε θα εκπλήρωνε το χρέος του θανάτου και τη νίκη σε βάρος του, εάν μπροστά σ' όλους δεν προσκαλούσε το θάνατο και δεν τον απόδειχνε νεκρό και καταργημένο, εξαιτίας της αφθαρσίας που είχε το σώμα του;

Ο Κύριός μας Χριστός Σωτήρας, η Ζωή όλων μας: δεν διάλεξε το σωματικό θάνατο που του άρεσε, για να μη φανεί ότι δειλιάζει. Δέχτηκε να υποστεί πάνω στο σταυρό το θάνατο που του επέβαλαν οι άλλοι· και μάλιστα εκείνον που οι εχθροί του θεωρούσαν φοβερό, ατιμωτικό και αποκρουστικό. Έτσι ώστε, και εκείνον τον νίκησε και ο ίδιος έγινε πιστευτός ότι είναι η Αυτοζωή· διότι κατάργησε τελειωτικά την εξουσία του θανάτου. Συνέβη λοιπόν κάτι αξιοθαύμαστο και παράδοξο· ο θάνατος που του επέβαλαν και τον θεωρούσαν ατιμωτικό, αυτός να γίνει το τρόπαιο της νίκης ενάντια στον ίδιο το θάνατο. Γι' αυτό, ούτε υπέστη το θάνατο του Ιωάννη με αποκεφαλισμό ούτε προιόνστηκε σαν τον Ησαΐα· κι αυτό, για να διατηρήσει και στο θάνατο ακέραιο και ολόκληρο το σώμα του· να μη δοθεί αφορμή στους κακόβουλους να διαιρούν την Εκκλησία.

Διότι, αφού ήλθε να φορτωθεί ο ίδιος την κατάρρα που μας επιβλήθηκε, πώς αλλιώς θα γινόταν κατάρρα παρά μόνον αν δεχόταν καταραμένο θάνατο; Και αυτό είναι ο σταυρικός θάνατος. Διότι, έτσι λέει η Αγία Γραφή: «Καταραμένος να είναι όποιος κρεμιέται στο ξύλο». Έπειτα, εφόσον ο θάνατος του Κυρίου αποτελεί τη λύτρωση όλων, και με το θάνατό του καταργείται η μεσοτοιχία που χώριζε (Θεό και ανθρώπους) και προσκαλούνται οι ειδωλολάτρες, πώς θα μας καλούσε, αν δεν σταυρωνόταν;

Διότι μόνο πάνω στο σταυρό πεθαίνει κάποιος έχοντας απλωμένα τα χέρια. Γι' αυτό έπρεπε να υπομείνει ο Κύριος το σταυρικό θάνατο και ν' απλώσει τα χέρια του, ώστε με το ένα να τραβήξει τον παλαιό λαό (Ιουδαίους) και με το άλλο τους ειδωλολάτρες· να τους ενώσει και τους δύο με τον εαυτό του. Και αυτό ο ίδιος το είπε, δηλώνοντας με τί είδους θάνατο επρόκειτο να τους λυτρώσει όλους: «Όταν θα με σηκώσουν ψηλά (στο σταυρό), όλους θα τους τραβήξω κοντά μου». Ετοίμασε και ανακαίνισε το δρόμο της ανόδου στον ουρανό, όπως το λέει πάλι: «Οι άρχοντές σας ν' ανοίξουν τις πόρτες· ανοίξτε πύλες της αιωνιότητας». Διότι ο Λόγος δεν είχε ανάγκη να του ανοίξουν τις πόρτες, αφού είναι ο Κύριος όλων· ούτε ήταν αποκλεισμένος ο δημιουργός από κάποιο δημιουργημά του. Εμείς ήμασταν που είχαμε ανάγκη· κι εμάς ανέβασε με το σώμα του στον ουρανό. Διότι, όπως το πρόσφερε με το θάνατό του για χάρη όλων, έτσι πάλι μ' αυτό ετοίμασε το δρόμο της ανόδου στον ουρανό.

Άγιος Αθανάσιος-Περί ενανθρωπήσεως

Πηγή: <http://filoumenos.com/orthodoksia/pateriki-sofia/4753-giati-o-xristos-eprepe-na-pethanei-me-stayriko-thanato3b.html#ixzz2RVySXQAZ>

ΣΤ. Γιατί οι άνθρωποι πεθαίνουμε; - Ο άγιος γέροντας Παΐσιος, μία μεγάλη σύγχρονη μορφή της πίστης μας, απαντά στα ερωτήματα του θανάτου

- *Γέροντα, έγινε η τελική διάγνωση. Ο όγκος που έχετε είναι καρκίνος, και μάλιστα άγριος.*
 - *Φέρε ένα μαντήλι να χορέψω το «Έχε γεια, καημένη κόσμε»! Εγώ ποτέ δεν χόρεψα στην ζωή μου, αλλά τώρα από την χαρά μου που πλησιάζει ο θάνατος θα χορέψω.*
 - *Γέροντα, ο γιατρός είπε ότι πρέπει να γίνουν πρώτα ακτινοβολίες, για να συρρικνωθή ο όγκος, και μετά να γίνη επέμβαση.*
 - *Κατάλαβα! Πρώτα θα βομβαρδίση η αεροπορία και μετά θα γίνη η επίθεση! Λοιπόν θα πάω επάνω και θα σας φέρω νέα!... Μερικοί, ακόμη και γέροι, αν τους πη ο γιατρός «θα πεθάνης» ή «πενήντα τοις εκατό υπάρχει ελπίδα να ζήσης», στεναχωριούνται. Θέλουν να ζήσουν. Τι θα βγάλουν; Απορώ! Αν είναι κανείς νέος, ε, κάπως δικαιολογείται, αλλά ένας γέρος να κάνη προσπάθεια να ζήση, αυτό δεν το καταλαβαίνω. Άλλο είναι να κάνη μια θεραπεία, για να μπορή να αντέξη κάπως τον πόνο. Δεν θέλει δηλαδή να παρατείνη την ζωή του, αλλά θέλει μόνο να είναι λίγο πιο υποφερτοί οι πόνοι και να αυτοεξυτηρητήται, μέχρι να πεθάνη· αυτό έχει νόημα.*
 - *Γέροντα, παρακαλούμε τον Θεό να σας δώση παράταση ζωής.*
 - *Γιατί, Ο Ψαλμός δεν λέει ότι εβδομήκοντα είναι τα χρόνια της ζωής μας[44];*
 - *Προσθέτει όμως ο Ψαλμωδός και «εάν εν δυναστείαις, ογδοήκοντα»...*
 - *Ναι, αλλά λέει και «το πλείον αυτών κόπος και πόνος»[45], οπότε καλύτερη η ανάπαυση στην άλλη ζωή!*
 - *Μπορεί, Γέροντα, κάποιοι από ταπεινώση να μην αισθάνεται έτοιμος πνευματικά για την άλλη ζωή και να θέλη ακόμη να ζήση, για να ετοιμασθή;*
 - *Αυτό είναι καλό, αλλά που να ξέρει ότι, αν ζήση κι άλλο, δεν θα γίνη χειρότερος;*
 - *Γέροντα, τότε συμφιλιώνεται κανείς με τον θάνατο;*
 - *Πότε; Άμα ζη μέσα του ο Χριστός, τότε είναι χαρά ο θάνατος. Όχι όμως να χαιρείται που θα πεθάνη, γιατί βαρέθηκε την ζωή του. Όταν χαιρέσει τον θάνατο, με την καλή έννοια, φεύγει ο θάνατος και πάει να βρη κανέναν φοβησιάρη! Όταν θέλγη να πεθάνης, δεν πεθαίνεις. Όποιος καλοπερνάει, φοβάται τον θάνατο, γιατί ευχαριστείται με την κοσμική ζωή και δεν θέλει να πεθάνη, Αν του πουν για θάνατο, λέει: «Κουνήσου από την θέση σου»! Ενώ, όποιος ταλαιπωρείται, πονάει κ.λπ., θεωρεί τον θάνατο λύτρωση και λέει: «Κρίμα, δεν ήρθε ακόμη ο Χάρος να με πάρη... Κάποιο εμπόδιο θα τον βρήκε»!*
- Λίγοι άνθρωποι θέλουν τον θάνατο. Οι πιο πολλοί κάτι θέλουν να τελειώσουν και δεν θέλουν να πεθάνουν. Ο καλός Θεός όμως οικονομάει να πεθάνη ο καθένας, όταν ωριμάση. Πάντως ένας πνευματικός άνθρωπος, είτε νέος είναι είτε γέρος, πρέπει να χαιρείται που ζη, να χαιρείται που θα πεθάνη, αλλά να μην επιδιώκη να πεθάνη, γιατί αυτό είναι αυτοκτονία.
- Για έναν πεθαμένο κοσμικά και αναστημένο πνευματικά δεν υπάρχει ποτέ καθόλου αγωνία, φόβος και άγχος, γιατί περιμένει τον θάνατο με χαρά, επειδή θα πάη κοντά στον Χριστό και θα αγάλλεται. Αλλά χαιρείται και γιατί ζη, επειδή ζη πάλι κοντά στον Χριστό και νιώθει ένα μέρος της χαράς του Παραδείσου επί της γης και διερωτάται αν υπάρχει ανώτερη χαρά στον Παράδεισο από αυτήν που νιώθει στην γη. Τέτοιοι άνθρωποι αγωνίζονται με φιλότιμο και αυταπάρνηση και, επειδή μπροστά τους τον θάνατο και τον σκέφτονται καθημερινά, ετοιμάζονται πιο πνευματικά, αγωνίζονται τολμηρότερα και νικούν την ματαιότητα.
- *Γέροντα, γιατί ο Θεός επιτρέπει να πεθαίνουν τόσο νέοι άνθρωποι;*
 - *Κανείς δεν έχει κάνει συμφωνία με τον Θεό πότε θα πεθάνη. Ο Θεός τον κάθε άνθρωπο τον παίρνει στην καλύτερη στιγμή της ζωής του, με έναν ειδικό τρόπο, για να δώση την ψυχή του. Εάν δη ότι κάποιος θα γίνη καλύτερος, τον αφήνει να ζήση. Εάν δη όμως ότι θα γίνη χειρότερος, τον παίρνει, για να τον σώση. Μερικούς πάλι που έχουν αμαρτωλή ζωή, αλλά έχουν την διάθεση να κάνουν καλό, τους παίρνει κοντά Του, πριν προλάβουν να το κάνουν, επειδή ξέρει ότι θα έκαναν το καλό, μόλις τους δινόταν η ευκαιρία. Είναι δηλαδή σαν να τους λέη: «Μην κουράζεσθε· αρκεί η καλή διάθεση που έχετε». Άλλον, επειδή είναι πολύ καλός, τον διαλέγει και τον παίρνει κοντά Του, γιατί ο Παράδεισος χρειάζεται μπουμπούκια.*
- Ο θάνατος είναι αποχωρισμός για λίγα χρόνια:** Πρέπει να καταλάβουμε ότι ο άνθρωπος στην πραγματικότητα δεν πεθαίνει. Ο θάνατος είναι απλώς μετάβαση από την μια ζωή στην άλλη. Είναι ένας αποχωρισμός για ένα μικρό διάστημα, Όπως, όταν πάη κάποιος, ας υποθέσουμε, στο εξωτερικό για έναν χρόνο, οι δικοί του στενοχωριούνται, γιατί θα τον αποχωρισθούν για έναν χρόνο, ή αν λείψη δέκα χρόνια, έχουν στενοχώρια για τον αποχωρισμό των δέκα χρόνων, έτσι πρέπει να βλέπουν και τον αποχωρισμό από τα αγαπημένα τους πρόσωπα με τον θάνατο. Αν πεθάνη, ας υποθέσουμε, κάποιος και οι δικοί του είναι ηλικιωμένοι, να πουν: «Μετά από καμιά δεκαπενταριά χρόνια θα ανταμώσουμε». Αν είναι νεώτεροι, να πουν: «Μετά από πενήντα χρόνια θα ανταμώσουμε». Πονάει φυσικά κανείς για τον θάνατο κάποιου συγγενικού του προσώπου, αλλά χρειάζεται πνευματική αντιμετώπιση. Τι λέει ο Απόστολος Παύλος: «Ίνα μη λυπήσθε καθώς και οι λοιποί οι μη έχοντες ελπίδα»[51]. Πόσες φορές λ.χ. θα τον έβλεπε εδώ στην γη; Κάθε μήνα; Να σκεφθή ότι εκεί θα τον βλέπη συνέχεια.

Μόνον όταν δεν έχει καλή ζωή αυτός που φεύγει, δικαιολογούμαστε να ανησυχούμε. Αν λ.χ. ήταν σκληρός, τότε, αν πραγματικά τον αγαπάμε και θέλουμε να συναντηθούμε στην άλλη ζωή, πρέπει να κάνουμε πολλή προσευχή γι' αυτόν.

- *Γέροντα, όταν πεθάνει ο άνθρωπος, συναισθάνεται αμέσως σε τι κατάσταση βρίσκεται;*

- Ναι, συνέρχεται και λέει «τι έκανα;», αλλά «φαϊντά γιοκ», δηλαδή δεν ωφελεί αυτό. Όπως ένας μεθυσμένος, αν σκοτώσει λ.χ. την μάνα του, γελάει, τραγουδάει, επειδή δεν καταλαβαίνει τι έκανε, και, όταν ξεμεθύσει, κλαίει και οδύρεται και λέει «τι έκανα;», έτσι και όσοι σ' αυτήν την ζωή κάνουν αταξίες είναι σαν μεθυσμένοι. Δεν καταλαβαίνουν τι κάνουν, δεν αισθάνονται την ενοχή τους. Όταν όμως πεθάνουν, τότε φεύγει αυτή η μέθη και συνέρχονται. Ανοίγουν τα μάτια της ψυχής τους και συναισθάνονται την ενοχή τους, γιατί η ψυχή, όταν βγει από το σώμα, κινείται, βλέπει, αντιλαμβάνεται με μια ασύλληπτη ταχύτητα.

Μερικοί ρωτούν τότε θα γίνη η Δευτέρα Παρουσία. Για τον άνθρωπο όμως που πεθαίνει γίνεται κατά κάποιον τρόπο η Δευτέρα Παρουσία, γιατί κρίνεται ανάλογα με την κατάσταση στην οποία τον βρίσκει ο θάνατος.

- *Γέροντα, πως είναι τώρα οι κολασμένοι;*

- Είναι υπόδικοι, φυλακισμένοι, που βασανίζονται ανάλογα με τις αμαρτίες που έκαναν και περιμένουν να γίνη η τελική δίκη, η μέλλουσα Κρίση. Υπάρχουν βαρυποινίτες, υπάρχουν και υπόδικοι με ελαφρότερες ποινές.

- *Και οι Άγιοι και ο ληστής;*

- Οι Άγιοι και ο ληστής είναι στον Παράδεισο, αλλά δεν έχουν λάβει την τέλεια δόξα, όπως και οι υπόδικοι είναι στην κόλαση, αλλά δεν έχουν λάβει την τελική καταδίκη. Ο Θεός, ενώ έχει πει εδώ και τόσους αιώνες το «μετανοείτε· ήγγικε γαρ η βασιλεία των ουρανών», παρατείνει – παρατείνει τον χρόνο, επειδή περιμένει εμάς να διορθωθούμε. Αλλά εμείς παραμένοντας στις κακομοιρίες μας αδικούμε τους Αγίους, γιατί δεν μπορούν να λάβουν την τέλεια δόξα, την οποία θα λάβουν μετά την μέλλουσα Κρίση.

- *Γέροντα, πως εξαγνίζεται η ψυχή;*

- Όταν ο άνθρωπος εργασθή τις εντολές του Θεού, κάνη δουλειά στον εαυτό του και καθαρισθή από τα πάθη, τότε ο νους φωτίζεται, φθάνει σε ύψος θεωρίας, και η ψυχή λαμπρύνεται και γίνεται όπως ήταν πριν από την πτώση των Πρωτοπλάστων. Σε τέτοια κατάσταση θα βρίσκεται μετά την ανάσταση των νεκρών. Μπορεί όμως ο άνθρωπος να δη την ανάσταση της ψυχής του πριν από την κοινή ανάσταση, αν καθαρισθή τελείως από τα πάθη. Το σώμα του τότε θα είναι αγγελικό, άυλο, και δεν θα νοιάζεται για τροφή υλική.

- *Γέροντα, πώς θα γίνη η μέλλουσα Κρίση;*

- Στην μέλλουσα Κρίση θα αποκαλυφθή σε μια στιγμή η κατάσταση του κάθε ανθρώπου και μόνος του καθέννας θα τραβήξει για 'κει που είναι. Καθένας θα βλέπη σαν σε τηλεόραση τα δικά του χάλια και την πνευματική κατάσταση του άλλου. Θα καθρεφτίζη τον εαυτό του στον άλλον και θα σκύβει το κεφάλι και θα πηγαίνει στην θέση του. Δεν θα μπορέσει λ.χ. να πη μια νύφη που καθόταν μπροστά στην πεθερά της σταυροπόδι και η πεθερά της με σπασμένο πόδι φρόντιζε το εγγονάκι: «γιατί, Χριστέ μου, βάζεις την πεθερά μου στον Παράδεισο κι εμένα δεν με βάζεις;», επειδή θα έρχεται μπροστά της εκείνη η σκηνή. Θα θυμάται την πεθερά της που στεκόταν όρθια με σπασμένο πόδι και φρόντιζε το εγγονάκι της και δεν θα έχει μούτρα να πάη στον Παράδεισο, αλλά ούτε και θα χωράη στον Παράδεισο. Ή οι μοναχοί θα βλέπουν τις δυσκολίες, τι δοκιμασίες είχαν οι κοσμικοί και πως τις αντιμετώπισαν και, αν δεν έχουν ζηήσει σωστά, θα σκύψουν το κεφάλι και θα τραβήξουν μόνοι τους για εκεί που θα είναι. Θα δουν εκεί οι μοναχές, που δεν ευαρέστησαν στον Θεό, ηρωίδες μάνες, που ούτε υποσχέσεις έδωσαν, ούτε τις ευλογίες και τις ευκαιρίες τις δικές τους είχαν, πως αγωνίσθηκαν και σε τι κατάσταση πνευματική έφθασαν, και εκείνες, καλόγριες, με τι μικροπρέπειες ασχολούνταν και βασανίζονταν, και θα ντρέπωνται! Έτσι μου λέει ο λογισμός ότι θα γίνη η Κρίση. Δεν θα πη δηλαδή ο Χριστός: «έλα εδώ εσύ, τι έκανες;» ή «εσύ θα πας στην κόλαση, εσύ στον Παράδεισο», αλλά ο καθένας θα συγκρίνη τον εαυτό του με τον άλλον και θα τραβήξει για εκεί που θα είναι.

Όσοι βρίσκονται εκεί επάνω, καλά περνούν. Ξέρεις τι εργόχειρο κάνουν εκεί στον Ουρανό; Συνέχεια δοξολογούν τον Θεό,

- *Γέροντα, γιατί το σώμα του νεκρού λέγεται «λείψανο»;*

- Γιατί είναι ό,τι μένει εδώ στην γη από τον άνθρωπο μετά τον θάνατο. Ο κυρίως άνθρωπος, που είναι η ψυχή, φεύγει στον Ουρανό. Στην μέλλουσα Κρίση θα αναστήση ο Θεός και το σώμα, για να κριθή με αυτό ο άνθρωπος, γιατί με αυτό έζησε και αμάρτησε. Στην άλλη ζωή όλοι θα έχουν το ίδιο σώμα – πνευματικό σώμα -, το ίδιο ανάστημα, και οι κοντοί και οι ψηλοί, την ίδια ηλικία, και οι νέοι και οι γέροι και τα μωρά, αφού η ψυχή είναι ίδια. Θα υπάρχει δηλαδή μια αγγελική ηλικία.

- *Γέροντα, στην άλλη ζωή όσοι θα είναι στην Κόλαση θα βλέπουν αυτούς που θα είναι στον Παράδεισο;*

- Κοίταξε, όπως αυτοί που είναι την νύχτα έξω στο σκοτάδι βλέπουν όσους είναι μέσα σε ένα δωμάτιο φωτισμένο, έτσι και όσοι θα βρίσκονται στην κόλαση θα βλέπουν όσους θα είναι στον Παράδεισο. Και αυτό θα είναι μεγαλύτερη κόλαση. Όπως πάλι όσοι την νύχτα είναι στο φως, δεν βλέπουν αυτούς που είναι έξω στο σκοτάδι, έτσι και αυτοί που θα βρίσκονται στον Παράδεισο δεν θα βλέπουν αυτούς που θα είναι στην κόλαση. Γιατί, αν έβλεπαν τους κολασμένους, θα πονούσαν, θα θλίβονταν για την ταλαιπωρία τους, και δεν θα απολάμβαναν τον

Παράδεισο, αλλά εκεί «ουκ έστι πόνος...»[63]. Και όχι μόνο δεν θα τους βλέπουν, αλλά ούτε θα θυμούνται αν είχαν αδελφό ή πατέρα ή μητέρα, αν δεν είναι κι εκείνοι στον Παράδεισο. «Εν εκείνη τη ημέρα απολούνται πάντες οι διαλογισμοί αυτού»[64] λέει ο Ψαλμωδός. Γιατί, άμα, τους θυμούνται, πως θα είναι Παράδεισος; Αυτοί μάλιστα που θα είναι στον Παράδεισο, θα νομίζουν ότι δεν θα υπάρχουν άλλοι άνθρωποι, ούτε θα θυμούνται τις αμαρτίες που είχαν κάνει. Γιατί, αν θυμούνται τις αμαρτίες τους, δεν θα αντέχουν από φιλότιμο στην σκέψη ότι λύπησαν τον Θεό.

Η ποσότητα πάλι της χαράς του καθενός στον Παράδεισο θα είναι διαφορετική. Άλλος θα έχει μια δαχτυλήθρα χαρά, άλλος ένα ποτήρι, άλλος μια ολόκληρη δεξαμενή. Όλοι όμως θα αισθάνονται πλήρεις και κανένας δεν θα ξέρη το μέγεθος της χαράς, της αγαλλίασεως, του άλλου. Τα κανόνισε έτσι ο Καλός Θεός, γιατί, αν γνώριζε ο ένας ότι ο άλλος έχει περισσότερη χαρά, δεν θα ήταν τότε Παράδεισος, επειδή θα υπήρχε το «γιατί εκείνος να έχει περισσότερη χαρά και εγώ λιγώτερη;». Δηλαδή καθένας θα βλέπη στον Παράδεισο την δόξα του Θεού ανάλογα με την καθαρότητα των οφθαλμών της ψυχής του. Η ορατότητα όμως δεν θα καθορισθή από τον Θεό, αλλά θα εξαρτηθή από την δική του καθαρότητα.

- *Γέροντα, μερικοί δεν πιστεύουν ότι υπάρχει κόλαση και Παράδεισος.*

- Δεν πιστεύουν ότι υπάρχει κόλαση και Παράδεισος; Πώς είναι δυνατόν οι νεκροί να μείνουν στην ανυπαρξία, αφού είναι ψυχές; Ο Θεός είναι αθάνατος και ο άνθρωπος είναι κατά χάριν αθάνατος. Επομένως αθάνατος θα είναι και στην κόλαση. Ύστερα τον Παράδεισο και την κόλαση τα ζη η ψυχή μας σε έναν βαθμό και από αυτήν την ζωή, ανάλογα με την κατάσταση στην οποία βρίσκεται. Όταν κάποιος έχει τύψεις συνειδήσεως και νιώθη φόβο, ταραχή, άγχος, απελπισία, ή είναι κυριευμένος από μίσος, από φθόνο κ.λπ., τότε ζη την κόλαση. Ενώ, όταν μέσα του υπάρχει αγάπη, χαρά, ειρήνη, πραότητα, καλωσύνη κ.λπ., τότε ζη τον Παράδεισο. Όλη η βάση είναι η ψυχή, γιατί αυτή είναι που αισθάνεται και την χαρά και τον πόνο. Να, πήγαινε σε έναν πεθαμένο και πες του τα πιο ευχάριστα πράγματα λ.χ. «ήρθε ο αδελφός σου από την Αμερική» κ.λπ., δεν θα καταλάβη τίποτε. Αν του σπάσης τα χέρια, τα πόδια, πάλι δεν θα καταλάβη. Επομένως η ψυχή είναι που αισθάνεται. Αυτά όλα δεν τους προβληματίζουν; Ή, ας υποθέσουμε, βλέπεις ένα ωραίο, ένα ευχάριστο όνειρο, χαίρεσαι, χτυπάει γλυκά η καρδιά σου και δεν θέλεις να τελειώση. Ξυπνάς και στενοχωριέσαι, γιατί ξύπνησες. Ή βλέπεις ένα άσχημο όνειρο, ότι έπεσες λ.χ. και έσπασες τα πόδια σου, και υποφέρεις, κλαις. Από την αγωνία σου ξυπνάς με δάκρυα στα μάτια, βλέπεις ότι δεν έπαθες τίποτε, και λες: «Ευτυχώς όνειρο ήταν!». Δηλαδή συμμετέχει η ψυχή. Από ένα άσχημο όνειρο υποφέρει κανείς περισσότερο από ό,τι στην πραγματικότητα, όπως και ο άρρωστος υποφέρει πιο πολύ την νύχτα απ' ό,τι την ημέρα. Έτσι και όταν πεθάνη ο άνθρωπος, αν πάη στην κόλαση, θα είναι πιο οδυνηρό. Σκεφθήτε να ζη κανείς ένα αιώνιο εφιαλτικό όνειρο και να βασανίζεται αιώνια! Εδώ δεν μπορείς να αντέξεις για λίγα λεπτά ένα άσχημο όνειρο, άντε τώρα αιώνια – Θεός φυλάξοι – να είσαι μέσα στην θλίψη. Γι' αυτό καλύτερα να μην πάμε στην κόλαση. Εσείς τι λέτε;

- *Τόσον καιρό, Γέροντα, κάνουμε αγώνα να μην πάμε στην κόλαση. Λέτε, εκεί να καταλήξουμε;*

- Αν δεν έχουμε μυαλό, εκεί θα πάμε. Εγώ εύχομαι ή όλοι στον Παράδεισο ή κανένας στην κόλαση... Καλά δεν λέω; Είναι πολύ βαρύ, μετά από όσα έκανε ο Θεός για μας τους ανθρώπους, να πάμε στην κόλαση και να Τον λυπηθούμε. Ο Θεός να φυλάξη, όχι μόνον άνθρωπος, αλλά ούτε πουλί να μην πάη στην κόλαση.

Ο Καλός Θεός ας μας δώση καλή μετάνοια, για να μας βρη ο θάνατος σε καλή πνευματική κατάσταση και να αποκατασταθούμε στην Ουράνια Βασιλεία Του. Αμήν.

<http://www.psyche.gr/churchpaisios3.htm>

Ζ. Ωσπερ πελεκάν (από την β' στάση των εγκωμίων της Μεγάλης Παρασκευής)

«Ωσπερ Πελεκάν τετρωμένος την πλευράν Σου, Λόγε, Σους θανόντας παιδας εξώσας, Επιστάξας ζωτικούς αυτοίς κρουούς».

Ήταν μια φορά και έναν καιρό ένας πελεκάνος. Είχε μικρά πελεκανάκια και τα αγαπούσε πολύ. Μια μέρα ένα φίδι δάγκωσε τα πελεκανάκια του και κείνα κινδύνεψαν να πεθάνουν. Ο πελεκάνος πλησίασε με το ράμφος του την πλευρά του και έσταξε αίμα. Αίμα που ήπιαν τα πελεκανάκια για να κρατηθούν στη ζωή.

Η αθεΐα ως απιστία στην Ανάσταση

A. Η τόλμη νικά τον φόβο, αλλά και την απιστία της αθεΐας (Μάρκ. ιε' 43-ιστ' 8)

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐλθὼν Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, εὐσχήμων βουλευτῆς, ὃς καὶ αὐτὸς ἦν προσδεχόμενος τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, τολμήσας εἰσήλθε πρὸς Πιλάτον καὶ ἠτήσατο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ δὲ Πιλάτος ἐθαύμασεν εἰ ἤδη τέθνηκε, καὶ προσκαλεσάμενος τὸν κεντυρίωνα ἐπηρώτησεν αὐτὸν εἰ πάλα ἀπέθανε· καὶ γνοὺς ἀπὸ τοῦ κεντυρίωνος ἐδώρησατο τὸ σῶμα τῷ Ἰωσήφ. Καὶ ἀγοράσας σινδόνα καὶ καθελὼν αὐτὸν ἐνείλησε τῇ σινδόνι καὶ κατέθηκεν αὐτὸν ἐν μνημείῳ, ὃ ἦν λελατομημένον ἐκ πέτρας, καὶ προσεκύλισε λίθον ἐπὶ τὴν θύραν τοῦ μνημείου. Ἡ δὲ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ Μαρία Ἰωσή ἐθεώρουν ποῦ τίθεται. Καὶ διαγενομένου τοῦ σαββάτου Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου καὶ Σαλώμη ἠγόρασαν ἀρώματα ἵνα ἐλθοῦσαι ἀλείψωσιν αὐτὸν. Καὶ λίαν πρῶτῃ τῆς μιᾶς σαββάτων ἔρχονται ἐπὶ τὸ μνημεῖον, ἀνατείλαντος τοῦ ἡλίου. Καὶ ἔλεγον πρὸς ἑαυτάς· Τίς ἀποκυλίσει ἡμῖν τὸν λίθον ἐκ τῆς θύρας τοῦ μνημείου; Καὶ ἀναβλέψασαι θεωροῦσιν ὅτι ἀποκεκύλισται ὁ λίθος· ἦν γὰρ μέγας σφόδρα. Καὶ εἰσελθοῦσαι εἰς τὸ μνημεῖον εἶδον νεανίσκον καθήμενον ἐν τοῖς δεξιῶις, περιβεβλημένον στολὴν λευκὴν, καὶ ἐξεθαμβήθησαν. Ὁ δὲ λέγει αὐταῖς· Μὴ ἐκθαμβεῖσθε· Ἰησοῦν ζητεῖτε τὸν Ναζαρητὸν τὸν ἐσταυρωμένον· ἠγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε· ἴδε ὁ τόπος ὅπου ἔθηκαν αὐτόν. Ἄλλ' ὑπάγετε εἰπατε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ καὶ τῷ Πέτρῳ ὅτι προάγει ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν· ἐκεῖ αὐτὸν ὄψεσθε, καθὼς εἶπεν ὑμῖν. Καὶ ἐξελθοῦσαι ἔφυγον ἀπὸ τοῦ μνημείου· εἶχε δὲ αὐτάς τρόμος καὶ ἔκστασις, καὶ οὐδενὶ οὐδὲν εἶπον· ἐφοβοῦντο γάρ.

Απόδοση σέ ἀπλή γλῶσσα

Ἐκείνο τὸν καιρὸ, ὁ Ἰωσήφ, ἓνα ἀξιοσέβαστο μέλος τοῦ συνεδρίου, ποῦ καταγόταν ἀπὸ τὴν Ἀριμαθαία, καὶ περίμενε κι αὐτὸς τὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, τόλμησε νὰ πάει στὸν Πιλάτο καὶ νὰ τοῦ ζητήσει τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ Πιλάτος ἀπόρησε ποῦ ὁ Ἰησοῦς εἶχε κιόλας πεθάνει. Κάλεσε τὸν ἐκατόνταρχο καὶ τὸν ρώτησε ἂν εἶχε πεθάνει ἀπὸ ὦρα. Ὅταν πῆρε τὴν ἀπάντηση ἀπὸ τὸν ἐκατόνταρχο, χάρισε τὸ σῶμα στὸν Ἰωσήφ. Ἐκείνος ἀγόρασε ἓνα σεντόνι, κατέβασε τὸν Ἰησοῦ, τὸν τύλιξε μ' αὐτὸ καὶ τὸν τοποθέτησε σ' ἓνα μνήμα ποῦ ἦταν λαξεμένο σὲ βράχο· μετὰ κύλησε ἓνα λίθари κι ἔκλεισε τὴν εἴσοδο τοῦ μνήματος. Ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ Μαρία ἡ μητέρα τοῦ Ἰωσή παρακολουθοῦσαν ποῦ τὸν ἔβαλαν. Ὅταν πέρασε τὸ Σάββατο, ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ Μαρία ἡ μητέρα τοῦ Ἰακώβου, καὶ ἡ Σαλώμη, ἀγόρασαν ἀρώματα, γιὰ νὰ πάνε ν' ἀλείψουν τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Ἦρθαν στὸ μνήμα πολὺ πρῶτῃ τὴν ἐπομένη τοῦ Σαββάτου, μόλις ἀνέτειλε ὁ ἥλιος. Κι ἔλεγαν μεταξύ τους· «Ποιὸς θὰ μᾶς κυλήσει τὴν πέτρα ἀπὸ τὴν εἴσοδο τοῦ μνήματος;» Γιατὶ ἦταν πάρα πολὺ μεγάλη. Μόλις ὅμως κοίταξαν πρὸς τὰ κεῖ, παρατήρησαν ὅτι ἡ πέτρα εἶχε κυλήσει ἀπὸ τὸν τόπο της. Μόλις μπῆκαν στὸ μνήμα, εἶδαν ἓναν νεαρὸ μὲ λευκὴ στολὴ νὰ κάθεται στὰ δεξιά, καὶ τρώμαζαν. Αὐτὸς ὅμως τοὺς εἶπε· «Μὴν τρομάζετε. Ψάχνετε γιὰ τὸν Ἰησοῦ ἀπὸ τὴ Ναζαρέτ, τὸν σταυρωμένο. Ἀναστήθηκε. Δὲν εἶναι ἐδῶ. Νὰ καὶ τὸ μέρος ὅπου τὸν εἶχαν βάλει. Πηγαίνετε τώρα καὶ πείτε στοὺς μαθητὲς του καὶ στὸν Πέτρο· “πηγαίνει πρὶν ἀπὸ σᾶς στὴν Γαλιλαία καὶ σᾶς περιμένει· ἐκεῖ θὰ τὸν δεῖτε, ὅπως σᾶς τὸ εἶπε”». Οἱ γυναῖκες βγήκαν κι ἔφυγαν ἀπὸ τὸ μνήμα γεμάτες τρόμο καὶ δέος· δὲν εἶπαν ὅμως τίποτα σὲ κανέναν, γιὰτὶ ἦταν φοβισμένες.

B. Ερμηνευτικὰ σχόλια:

Τόλμησε: ἡ πράξη τοῦ Ἰωσήφ ἦταν σπουδαία. Σε μία στιγμή στὴν ὁποία ὁ Χριστὸς εἶχε εγκαταλειφθεῖ ἀπὸ ὅλους ὅσους θα μπορούσαν καὶ θα ἔπρεπε νὰ Τον υπερασπιστοῦν, κυρίως τοὺς μαθητὲς Του, κάποιος ποῦ κανεὶς δὲν τον υπολόγιζε, βγαίνει μπροστὰ γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσει ἓνα καίριο ζήτημα: ποῦ θα ταφεῖ ὁ Χριστὸς καὶ ποιος θα ζητήσει ἀπὸ τὸν Πιλάτο τὴν ἀδεία. Γυναῖκες δὲν μπορούσαν νὰ πάνε στὸν Ρωμαῖο διοικητὴ. Οἱ μαθητὲς εἶχαν κρυφτεῖ (ὁ Πέτρος εἶχε ἀρνηθεῖ τὸν Χριστό). Ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ στέλνει τότε τὸν Ἰωσήφ ἀπὸ τὴν Ἀριμαθαία, μέλος τοῦ Συνεδρίου τῶν Ἰουδαίων, ποῦ τολμά νὰ ἐρθεῖ σὲ ἀντίθεση με ὅλους τοὺς ἄλλους καὶ νὰ ζητήσει τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Σε μία ἐποχὴ περιθωριοποίησης τῶ πιστῶν, ὁ Ἰωσήφ γίνεται παράδειγμα γιὰ ὅλους μας.

λιθάρι: ο λίθος συνεπαγόταν ότι δεν θα ήταν εύκολο για κάποιον να τον κυλίσει και να κλέψει το σώμα του Κυρίου. Ας προσθέσουμε και το γεγονός ότι οι Ιουδαίοι έβαλαν στρατιώτες να φυλούνε τον τάφο. Επομένως, ο μόνος τρόπος για να φύγει το σώμα του Κυρίου από τον τάφο ήταν η ανάσταση.

αγόρασαν αρώματα: η σκέψη τους δεν είχε λογική. Πώς θα έμπαιναν στον τάφο; Τι θα έκαναν με τα αρώματα, αφού ο Χριστός ήταν τυλιγμένος με τα εντάφια σπάργανα που χρησιμοποιούσαν οι Ιουδαίοι για την ταφή των νεκρών; Μία κίνηση απόλυτης αγάπης θα γίνει η ευκαιρία να πληροφορηθούν πρώτες οι γυναίκες το μήνυμα της Ανάστασης. Κάποτε ο Θεός επιβραβεύει τον πόθο μας για Εκείνον κι ας στερείται λογικής, κάνοντάς μας να ζούμε θαύματα.

νεαρό με λευκή στολή: ένας άγγελος φέρνει το αναστάσιμο μήνυμα. Όλα είναι άθικτα, όμως το σώμα δεν είναι εκεί. Ο Χριστός αναστήθηκε. Επαναπροσέλαβε το σώμα Του, μόνο που τώρα δεν θα έχει ανάγκη να φάει, να πει, να κοιμηθεί, να υποκείται στους νόμους της βαρύτητας και του χρόνου, δεν θα πεθάνει ποτέ ξανά. Καλεί τους μαθητές Του στην Γαλιλαία. Εκεί όπου τους πρωτογνώρισε και τους πρωτοκάλεσε να Τον ακολουθήσουν στο έργο του Ευαγγελίου. Και οι μεταφορές του μηνύματος θα είναι οι γυναίκες μυροφόρες που αγαπούνε τον Χριστό. Αυτές που, όπως και ο Ιωσήφ, δεν κρύφτηκαν.

ήταν φοβισμένες: η γυναικεία καρδιά δεν μπορούσε να αντέξει το μήνυμα το οποίο ξεπερνά κάθε ανθρώπινη λογική. Γρήγορα όμως θα συνέλθουν, διότι ο Χριστός θα παρουσιαστεί σ' αυτές και θα τις χαιρετήσει. Και τότε η καρδιά τους δεν θα υπολογίσει κανέναν φόβο, κανένα δισταγμό, καμία αμφιβολία. Η αγάπη για τον Χριστό νικά κάθε αντίρρηση.

Γ. Αναστάσιμες μαρτυρίες: ένας διάλογος με μαθητές (του θεολόγου Μιχαήλ Χούλη)

Ήταν δυνατόν να είχε απλά λιποθυμήσει ο Ιησούς πάνω στο σταυρό, να σηκώθηκε αργότερα και να βγήκε από τον τάφο;

- Αυτά που ρωτάς Κώστα, ίσως να γνωρίζεις ότι έχουν ειπωθεί και έχουν ερευνηθεί από πολλούς ιστορικούς, φιλόσοφους, θεολόγους και άθεους φιλόλογους, ενημέρωσε την ομάδα ο κ. Αδάμος. Πρέπει να γνωρίζουμε ότι ο Ιησούς εκτελέστηκε δημόσια, πιστοποιήθηκε η εκτέλεσή Του από τον Ρωμαίο Επίτροπο Πιλάτο, από τον υπεύθυνο εκατόνταρχο και τους Ρωμαίους στρατιώτες, και, πριν απ' όλα αυτά, δέχθηκε ένα ισχυρότατο πλήγμα με ακόντιο στην πλευρά, από την οποία οπή, σε μέγεθος γροθιάς, έτρεξε αίμα και νερό (Ιω. 19,34). Ο ορός αυτός (νερό και αιμοσφαίρια), που σχηματίζεται στο περικάρδιο ενός νεκρού ανθρώπου και σταματά την κίνηση της καρδιάς, είναι σήμερα μια μοναδική ιατροδικαστική απόδειξη ότι ο αρχηγός της Ζωής είχε πράγματι πεθάνει. Σύμφωνα με τα ανωτέρω ήταν αδύνατον να είχε απλά λιποθυμήσει ο Ιησούς, να σηκώθηκε και να βγήκε από τον τάφο. Άλλωστε ούτε οι Εβραίοι τόλμησαν να ισχυριστούν κάτι τέτοιο, παρά μίλησαν μόνο για κλοπή. Θα μπορούσε εξάλλου ο καταταλαιπωρημένος και καταπληγωμένος Ιησούς να κυλήσει τον τεράστιο ογκόλιθο αλλά και να αγνοηθεί από την φρουρά; Το πρωί της Κυριακής του Πάσχα ο τάφος ήταν άδειος. Πιστοποιήθηκε από τις Μυροφόρες και τους μαθητές Του, αλλά και από τους Ιουδαίους, που δεν κατάφεραν να κρατήσουν δέσμιο τον αναστάνα, ακόμη και με την τοποθέτηση ογκόλιθου έξω από τον τάφο και φρουράς ενόπλων στρατιωτών. Δεν συζητάμε την ευφάνταστη περίπτωση να είχαν κλέψει το σώμα Του κάποιιοι από τους εχθρούς του, Ηρωδιανοί και Σαδδουκαίοι καθώς και στελέχη του Ναού, αφού αυτό ακριβώς ήθελαν να αποφύγουν: την λαϊκή πίστη ότι ίσως ανασταίνονταν απ' τους νεκρούς.

- Και πώς είμαστε σίγουροι ότι την ψευδή είδηση πως οι μαθητές του Χριστού έκλεψαν το νεκρό σώμα Του, είχαν διαδώσει οι Ιουδαίοι; (Ματθ. 28,11-13), ρώτησε αυτή τη φορά ο Δημήτρης.

- Αποδεικνύεται, τού είπε ο ειδικός επιστήμονας, με τις δύο ακόλουθες σκέψεις: Καταρχάς, ο τάφος ήταν πράγματι άδειος, και αυτό διαπιστώνεται από δύο τινά: Το ένα είναι πως αν κατείχαν οι Ιουδαίοι αρχιερείς το νεκρό σώμα του Ιησού, θα το παρουσίαζαν αμέσως ως απόδειξη τού ότι δεν είχε αναστηθεί εκ του τάφου και για να σταματήσουν το κηρυκτικό έργο των αποστόλων. Το δεύτερο είναι μια έγγραφη απόδειξη από τον Ιουστίνο, το Φιλόσοφο και Μάρτυρα, ο οποίος ήταν μάλιστα και Ιουδαίος. Αυτός ο θείος άνδρας, 100 χρόνια περίπου μετά την ανάσταση του Χριστού, στο έργο του "Διάλογος προς Τρύφωνα" αναφέρει ότι οι Ιουδαίοι είχαν στ' αλήθεια διαδώσει μια τέτοια πλάνη, ότι δηλαδή οι μαθητές της "παράνομης αίρεσης των Χριστιανών" είχαν κλέψει το σώμα τού εκτελεσθέντος από τους ομοεθνείς του, Ιησού, τη νύχτα κατά την οποία πέθανε και ετάφη. Δεδομένου ότι ο Ιουστίνος, απευθυνόμενος στο ιουδαϊκό του περιβάλλον προς υπεράσπιση του Χριστιανισμού, προβάλλει μια τέτοιας εκτάσεως κατηγορία προς αυτούς, πιστοποιεί ότι πράγματι ο τάφος την Κυριακή του Πάσχα βρέθηκε κενός καί από τους Ιουδαίους καί από τους μαθητές του Χριστού.

- Γιατί δεν μπορούμε να υποθέσουμε, είπε η Μαρία, ότι είχαν κλέψει το σώμα Του οι μαθητές Του, διαδίδοντας στη συνέχεια ότι αναστήθηκε;

- Αυτό σημαίνει, με βεβαιότητα εκφράστηκε εκείνος, ότι: α) οι δειλοί και έντρομοι ψαράδες-μαθητές του Χριστού θα είχαν μεταμορφωθεί από μόνοι τους και εντελώς ξαφνικά σε θαρραλέους λέοντες, αφηφώντας τον επικείμενο θάνατό τους σε περίπτωση που τους συνελάμβαναν, ενώ όσο ακόμη Εκείνος ζούσε τον αρνήθηκαν, τον πρόδωσαν, τον εγκατέλειψαν και κρύφτηκαν από μεγάλο φόβο, β) θα είχαν αφηφήσει την πάνοπλη ρωμαϊκή φρουρά ή θα την είχαν νικήσει ή θα είχαν περάσει ανάμεσά τους όταν **όλοι (;)** κοιμόντουσαν, γ) θα έπρεπε να είχαν μετακινήσει χωρίς θόρυβο μέσα στην ησυχία της νύχτας τον βάρος 2 τόνων λίθο του μνημείου, αποσπώντας και τη σφραγίδα από πάνω του, δ) θα προσπαθούσαν μάταια για πολλή ώρα να ξεκολλήσουν τις εμποτισμένες με πολλά κιλά ακριβών αρωμάτων γάζες από όλο του το σώμα, μιας και αυτές βρέθηκαν μέσα στο μνημείο κανονικά τακτοποιημένες, ε) θα είχαν πάρει και κρύψει το γυμνό σώμα του Ιησού και, στη συνέχεια, θα είχαν αρχίσει με μεγάλη τόλμη -και χωρίς να ενοχληθούν από τις συνεχόμενες ψεύτικες (υποθετικά) υποσχέσεις του διδασκάλου τους ότι θα ανασταίνονταν την τρίτη ημέρα- να διαδίδουν την παράλογη και βλάσφημη απάτη της ανάστασης (εκείνοι που ήξεραν περισσότερο απ' όλους και βίωσαν το ηθικό μεγαλείο του Δασκάλου τους), υπομένοντας χωρίς λόγο εξευτελισμούς, μαστιγώσεις, φυλακίσεις, βασανιστήρια και φρικτό θάνατο, ενώ παράλληλα ήταν και πολύ καλά στα λογικά τους όπως αποδείχθηκε από την ζωή και το έργο τους. Κάτι τέτοιο δεν μπορεί να γίνει φυσικά πιστευτό από μια εξονυχιστική και αντικειμενική έρευνα. Στα προηγούμενα επιπροστίθεται η λογική σκέψη ότι είναι αδύνατον να μην παρουσιάζονταν έστω και ένας τρομοκρατημένος ή μετανιωμένος ή δωροδοκημένος μαθητής Του, ή των μαθητών συνεργάτης και γνώριμος, που να μην αποκάλυπτε την απάτη, φοβούμενος συν τοις άλλοις για την ζωή του, μόλις άρχιζαν να αυξάνονται οι διώξεις, τα παθήματα, οι φυλακίσεις, αλλά και οι δολοφονίες των πρώτων μαθητών του Χριστού.

- Υπάρχει, όπως γνωρίζετε, και η θεωρία πως οι Μυροφόρες γυναίκες πήγαν από λάθος σε κάποιον άλλο άδειο τάφο, νομίζοντας έτσι, και από παρεξήγηση, ότι αναστήθηκε ο Ιησούς, παρενέβη ο Πέτρος.

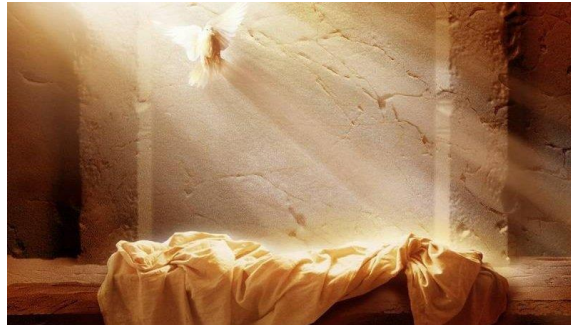
- Αυτή είναι η θεωρία που ανέπτυξε ο Κίρσοπ Λέϊκ, του είπε ο καθηγητής, αλλά είναι φυσικά διάτρητη από ανακρίβειες. α) Πρώτα πρώτα οι Μυροφόρες είχαν επισκεφθεί τον τάφο από το βράδυ εκείνο που θάφτηκε μέσα σ' αυτόν ο Ιησούς και δεν πήγαν για πρώτη φορά να τον βρουν ξημερώματα Κυριακής, β) οι άγγελοι πιστοποίησαν την ανάσταση του Χριστού, γ) ο Πέτρος και ο Ιωάννης έτρεξαν αμέσως στον άδειο τάφο (γνωρίζαν φυσικά πού είναι) και είδαν με τα μάτια τους όσα τους καταμαρτυρούσαν οι γυναίκες, δ) ήταν ο μοναδικός τάφος που είχε πάνω του σπασμένη ρωμαϊκή σφραγίδα και ε) οι αρχιερείς και οι Ρωμαίοι θα διέψευδαν και γελοιοποιούσαν τους αποστόλους, σε περίπτωση που είχαν κάνει λάθος στην ακριβή τοποθεσία εναπόθεσης του ενδόξου νεκρού σώματος, διδάσκοντας λίγο αργότερα μια υποτιθέμενη ανάστασή Του.

- Δεν θα μπορούσαν ακόμη να είχαν παραισθήσεις και μαζικές οπτασίες περί της αναστάσεως οι απόστολοι κ. Αδάμο; ρώτησε η Γιάννα.

- Όχι βέβαια! της είπε. Επρόκειτο για ανθρώπους πρακτικούς και έξυπνους, για ψαράδες και φοροεισπράκτορες (λ.χ. ο Πέτρος και ο Ματθαίος) της καθημερινής βιοπάλης, και όχι για τρελούς ή αρρώστους ψυχολογικά, οι οποίοι δεν περίμεναν καθόλου μάλιστα να εξελιχθεί ένα τέτοιο ενδεχόμενο, τού να αναστηθεί δηλαδή ο Ιησούς. Οι μαθητές Του μην ξεχνάμε ότι πήραν για ανόητες τις Μυροφόρες όταν τους είπαν ότι έλειπε το σώμα Του από τον τάφο, στον δρόμο προς Εμμαούς οι δύο συνοδοιπόροι τού αναστημένου πλέον Ιησού, περίλυποι, δεν μπορούσαν να διανοηθούν το ενδεχόμενο της ανάστασης Του, οι Μυροφόρες σκεπτόντουσαν πώς θα κυλήσουν τον βαρύ βράχο, η Μαρία η Μαγδαληνή νόμισε ότι είδε τον κηπουρό και όχι τον αναστάνα Χριστό, οι απόστολοι πίστεψαν στην αρχή όταν τον πρωτοείδαν εγερθέντα ότι βλέπουν φάντασμα, ο Θωμάς ήταν ο πλέον δύσπιστος. Η σύγχρονη Ψυχολογία διδάσκει ότι παραισθήσεις συμβαίνουν μόνο σε εκείνους που περιμένουν εναγώνια να συμβεί κάτι συγκεκριμένο. Τέτοιας έκτασης και βήθους μαζικές παραισθήσεις να υπέστησαν, ώστε να βλέπουν τόσο πολλοί άνθρωποι τον αναστημένο Χριστό, για τόσο μεγάλο διάστημα, όλες τις ώρες της ημέρας και σε διαφορετικές κάθε φορά τοποθεσίες, χωρίς να περιμένουν ή να ελπίζουν για ένα τέτοιο αξιοθαύμαστο γεγονός όπως η ανάσταση Του; Εξάλλου, μετά τις 40 ημέρες, οπότε και αναλήφθηκε ο Χριστός, γιατί σταμάτησαν ξαφνικά οι εμφανίσεις του αναστάντος, αν επρόκειτο για ψευδαισθήσεις; Να υποθέσουμε ότι "συνεννοήθηκαν" όλοι μαζί για να πιστέψουν ότι αναλήφθηκε; Αυτά είναι αστεία και μόνο να τα συζητούν ορισμένοι. Πολύ περισσότερο αδικούν την νοημοσύνη τους αν τα πιστεύουν κιόλας. Θα γινόταν ποτέ ο Σαύλος [μορφωμένος Ιουδαίος και όχι κανένας μισότρελος και διανοητικά πειραγμένο άτομο, ο οποίος εξάλλου ήταν αμείλικτος διώκτης των Χριστιανών και της Πρώτης Εκκλησίας, με αρνητική ψυχολογία απέναντι στον Χριστιανισμό και με αυστηρή πίστη στην μονοθεΐα και την εθνικιστική παράδοση των εβραίων] τόσο ένθερμος χριστιανός, και μάλιστα απόστολος στα έθνη, αν δεν βίωνε την μοναδική εμπειρία της ελλάμψεως του προσώπου του Χριστού, μέρα μεσημέρι, στο δρόμο προς Δαμασκό, όπου πήγαινε για να σιδηροδέσει και φυλακίσει χριστιανούς; Είναι δυνατόν να έχουν κάποιοι παράκρουση, όταν ακούνε τον αναστάνα να τους νουθετεί και να δίνει οδηγίες για το έργο τους, να τρώει μπροστά τους, να τον αγγίζουν, να προσκαλεί τον Θωμά σε αυτοψία, να περπατά μαζί τους στο δρόμο και να συζητάνε για την αποστολή τους και ακόμη να ρωτά τρις τον Πέτρο αν τον αγαπά, για να του αποκαλύψει στη συνέχεια τον τρόπο του μαρτυρικού θανάτου του; Έπειτα: ο απόστολος και πρώην τελώνης Ματθαίος, ο ετεροθαλής αδελφός του Ιησού Ιάκωβος, ο από τους στύλους της Εκκλησίας Πέτρος, 500 χριστιανοί-μαθητές Του, ο πύρινος ιεραπόστολος Παύλος, όπως φαίνεται από τις ευαγγελικές διηγήσεις είδαν τον αναστημένο Ιησού μετά τον θάνατό Του. Των ανθρώπων αυτών το έργο, τα θαύματα και η διδασκαλία μαγνήτισαν και σαγήνευσαν γενεές γενεών ανθρώπων. Υπήρξαν ιδιαίτερα ανιδιοτελείς και σοβαροί μάρτυρες των θείων ενεργειών. Μάλιστα γνώριζαν

πολύ στενά τον Χριστό και είχαν μαθητεύσει για χρόνια κοντά Του. Είναι αλήθεια ότι μόνο οι στενοί συγγενείς και φίλοι μπορούν να αναγνωρίσουν εύκολα την ταυτότητα προσφιλών προσώπων. Δεν λάθεψαν λοιπόν, ατενίζοντας τον Αναστημένο!

<http://www.impantokratoros.gr/94C7E653.el.aspx>

Δ. Αναστάσιμες μαρτυρίες (π. Θεμιστοκλής Μουρτζανός)

Σε πρόσφατη έρευνα φάνηκε ότι η πλειοψηφία των Ελλήνων δεν πιστεύει στην ανάσταση των νεκρών, μολονότι πιστεύει στον Θεό. Μάλιστα, η πιο συνηθισμένη απάντηση που λαμβάνει κάποιος από νέους είναι ότι δεν τους έχει απασχολήσει το ζήτημα, θα τους ενδιέφερε να γνωρίζουν, αλλά είναι δύσκολο να είναι βέβαιοι. Η πίστη στην πιο ξεχωριστή διδασκαλία της ορθόδοξης παράδοσης, στην διακήρυξη του Αποστόλου Παύλου ότι «αν δεν υπάρχει ανάσταση νεκρών, τότε ούτε ο Χριστός έχει αναστηθεί και το τότε το κήρυγμά μας είναι χωρίς νόημα, το ίδιο και η πίστη» δεν αγγίζει τους πολλούς. Προτιμούν την συνήθεια, το έθιμο, την επανάληψη, χωρίς να αναζητούν τις μαρτυρίες της Ανάστασης.

Η ίδια η Εκκλησία είναι μία από αυτές. Παρότι αποτελείται από ανθρώπους οι οποίοι δεν καταφέρνουν να ακολουθήσουν τα λόγια, τις εντολές, την ζωή του Χριστού και των Αποστόλων, δεν εξαλείφεται από τις ιδεολογίες, οι οποίες κατά καιρούς έθεσαν ως κύριο στόχο τους να την περιθωριοποιήσουν και να την διαγράψουν από το προσκήνιο. Και δεν τίθεται θέμα σύγκρισης με άλλες θρησκείες. Ο δρόμος του χριστιανισμού δεν είναι τόσο απλός, όπως για παράδειγμα το Ισλάμ. Η αυθεντική χριστιανική παράδοση είναι στηριγμένη στην συγγνώμη που ανέτειλε εκ του τάφου του Κυρίου. Δεν αρκείται στην ελεημοσύνη ως καθήκον, αλλά διδάσκει και εφαρμόζει για τους μοναχούς την ακτημοσύνη και για τους υπόλοιπους την φιλανθρωπία που αγγίζει τον όλο άνθρωπο. Δεν ζητά μία τυπική προσευχή, αλλά αυτή του νου και της καρδιάς που πυρπολεί την ύπαρξη. Δεν οδηγεί στον μηδενισμό ή στην σωτηρία μόνο των εκλεκτών, αλλά παλεύει για την σωτηρία όλων και βιώνει την εμπειρία της αγιότητας, της συνέχειας της ύπαρξης που αποδεικνύεται διά των πολλών θαυμάτων.

Αναστάσιμη μαρτυρία είναι το ότι η Εκκλησία δεν έγινε ποτέ εξουσία, αλλά παρέμεινε διακονία αγάπης. Αυταπατώνται όσοι θεωρούν ότι η Ορθοδοξία επιβάλλεται με γνώμονα το πολιτικό κόστος της απόρριψής της ή την επίκληση της κόλασης. Χωρίς την πίστη στην Ανάσταση είναι αδύνατον σε ανθρώπους να είναι έτοιμοι να θυσιάσουν την ζωή τους, όχι για να γίνουν ήρωες κάνοντας κακό σε άλλους, αλλά χάριν της ταπεινής αγάπης που δεν γνωρίζει διακρίσεις. Η Ορθόδοξη Εκκλησία στην πράξη δεν έγινε ούτε θα γίνει εξουσία, διότι ο Χριστός στήριξε την διδασκαλία Του σε εκείνο το «όστις θέλει». Δέχτηκε ως μοναδική προϋπόθεση μετοχής στην Βασιλεία Του ένα ταπεινό «Μνήσθητί μου Κύριε». Και εμφανίστηκε σε εκείνους και εκείνες που τόλμησαν να νικήσουν την εξουσία του φόβου και της ισχύος, το κράτος του θανάτου.

Αναστάσιμη μαρτυρία είναι ό,τι συγκροτεί την Εκκλησία σε Σώμα Χριστού, δηλαδή το μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας. Εκεί όπου δεν προκρίνονται οι πλούσιοι έναντι των φτωχών, οι άνδρες έναντι των γυναικών, οι μορφωμένοι έναντι των απλών, οι δίκαιοι έναντι των αμαρτωλών, αλλά όλοι γίνονται ένα με τον Αναστημένο Χριστό, ομολογώντας ότι «είς Άγιος, εἰς Κύριος Ἰησούς Χριστός» και προχωρώντας με φόβο Θεού, πίστη και αγάπη στην συνάντηση μαζί Του.

Αναστάσιμη μαρτυρία τελικά θα παραμείνει το γεγονός ότι όχι μόνο δεν εξέλειπαν οι επώνυμοι Άγιοι, αλλά και το ότι ο καθένας μας μέσα στην Εκκλησία αγιάζεται και ευλογείται. Νιώθει την χαρά και το Φως της παρουσίας του Χριστού, ανοίγοντας την καρδιά του στην Ελπίδα!

<https://synodoiporia.gr/2017/04/24/%CE%BC%CE%B1%CF%81%CF%84%CF%85%CF%81%CE%AF%CE%B5%CF%82/>

Ε. Μία συγκλονιστική μαρτυρία περί Αγίου Φωτός (του δημοσιογράφου Λυκούργου Μαρκούδη, διευθυντή του ραδιοφωνικού σταθμού ΠΕΙΡΑΪΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ)

Λυκούργος: Ξαφνικά έχουν αρχίσει πάλι να βγαίνουν και να λένε τις όποιες βλακειές και αηδίες για το Άγιο Φως, ότι το Άγιο Φως δεν είναι θαύμα, ότι είναι μια πλάνη που κάνουν κάτω, στο Πατριαρχείο Ιεροσολύμων και ότι κοροϊδεύουν τον κόσμο, γιατί βουτάνε τα κεριά του Πατριάρχη μέσα στα θειάφια, στους φωσφόρους – και δεν ξέρω εγώ πού – και κάποια στιγμή τα ανάβουν και ο κόσμος ενθουσιάζεται που βλέπει το Φως να βγαίνει. Πήγε κανείς να δει πώς βγαίνει το Άγιο Φως;

Σοφία: Φαντάζομαι θα έχουν πάει οι ακροατές μας.

Λυκούργος: Όχι από αυτούς που το κρίνουνε, όχι. Γιατί αν είχαν πάει δεν θα μπορούσαν να συνεχίσουνε. Με έχει αξιώσει ο Θεός να βρεθώ στα Ιεροσόλυμα και θα δώσω λόγο για τις φορές που βρέθηκα εκεί και για το χάλι που εξακολουθεί να είναι η ψυχή μου. Πραγματικά θα δώσω λόγο γιατί κάποιιοι λένε ότι είμαι τυχερός. Όχι, είμαι δυστυχημένος! Είμαι πολύ δυστυχημένος γιατί με έχει αξιώσει να πάω τόσες φορές και δεν ξέρω αν θα με αξιώσει πόσες άλλες – μπορεί και καμιά. Και μολονότι έχω ζήσει πολλές μέρες της ζωής μου στα πανάγια προσκυνήματα, δίπλα στον Πανάγιο Τάφο, η ψυχή μου εξακολουθεί να είναι χάλια. Εγώ, λοιπόν, έχω να δώσω πολύ μεγάλο λόγο και δεν είμαι περήφανος, δυστυχώς. Είναι τιμή μου και καμάρι μου που με αξίωσε να βρεθώ εκεί. Δεν θα πάψω ποτέ να Τον ευχαριστώ που βρέθηκα από δεκαπέντε χρονών και από τότε βρίσκομαι συνέχεια στα Ιεροσόλυμα.

Σοφία: Θα ήθελα να μας περιγράψεις, Λυκούργο, αυτό που έζησες.

Λυκούργος: Το Άγιο Φως είναι θέμα πίστης. Όπως και οτιδήποτε άλλο συμβαίνει στην Εκκλησία μας είναι θέμα πίστης. Εγώ θα μιλήσω μόνο για μένα. Γιατί ο Θεός δεν έχει ανάγκη ούτε από συνήγορο ούτε από εισαγγελέα. Εγώ θα ήμουν ο τελευταίος των τελευταίων που θα μπορούσε να μιλήσει υπέρ του Θεού. Μακάρι ο Θεός να μιλήσει υπέρ εμού, όταν θα έρθει η ώρα εκείνη μπροστά στο φοβερό Του βήμα. Αλλά δεν το βλέπω μ' αυτά που κάνω.

Σοφία: Έχει σημασία η μαρτυρία, όμως. Εσύ ήσουν μάρτυρας εκεί.

Λυκούργος: Εγώ, λοιπόν, θα πω μόνο αυτά που έζησα και θα σας πω τι γίνεται για να ξέρουν και οι ακροατές και να μη δειλιάζουν όταν ακούν τους διάφορους «ειδήμονες». Το Άγιο Φως, εγώ, δεν το είδα. Και δεν το είδα γιατί έτσι θέλει ο Θεός. Ήμουν από τους ελάχιστους τυχερούς που ακουμπούσα τον Πανάγιο Τάφο. Κι όμως δεν το είδα. Βγήκε από μπροστά μου, ο μακαριστός Πατριάρχης Διδώωρος, κρατώντας τα αναμμένα κεριά. Και δεν ξέρω πως άναψαν.

Σοφία: Τα είδες αναμμένα;

Λυκούργος: Ναι, τα είδα αναμμένα. Δεν ήταν βουτηγμένα σε φωσφόρο και θειάφια και οτιδήποτε άλλο. Ας πούνε ό,τι θέλουνε δε μ' ενδιαφέρει αυτό. Ξέρω όμως – και όσοι έχουν πάει στον Πανάγιο Τάφο το ξέρουν και τους το έχω πει –, όσες φορές βρισκόμαστε εκεί με Έλληνες, μεταφέρω μόνο δική μου εμπειρία και τίποτα άλλο, για να μη νομίσουν ότι θέλω να παρακινήσω τον κόσμο σε πλάνη. Μπροστά στον Πανάγιο Τάφο, πάνω απ' την είσοδο υπάρχουν πάρα πολλά καντήλια, τα οποία για να τα ανάψεις πρέπει να τα κατεβάσεις με τις τροχαλίες, να κατέβουν χαμηλά, να πάρεις και μια σκαλίτσα να ανέβεις και χεράκι-χεράκι να τ' ανάψεις. Έχω δει πάρα πολλές φορές τον αγαπητό μας πατέρα Παντελεήμονα να κάνει αυτή την εργασία – το καθήκον, το δικαίωμα. Κάθε μέρα. Κάποιες ώρες αλλάζουν το λαδάκι, τα φυτιλάκια και τα ανάβουν. Το Μεγάλο Σάββατο είναι το έθος να σβήνουν τα πάντα στον Πανάγιο Τάφο. Και τα καντήλια. Τα καντήλια, λοιπόν, τα έσβησαν – με τον τρόπο που σου είπα. Ακριβώς εκεί που κατεβαίνουν τα καντήλια (με τις τροχαλίες) στεκόμουνα εγώ.

Όταν βγήκε ο Πατριάρχης κρατούσε στα χέρια του τα αναμμένα κεριά απ' το Άγιο Φως. Πριν μπει στον Πανάγιο Τάφο τα καντήλια ήταν σβηστά. Κι επειδή το μόνο που μπορούσα να κάνω ήταν να κοιτάω προς τα πάνω – πού αλλού μπορείς να κοιτάς εκείνη την ώρα; – κοιτάγα τα καντήλια και τα είχα δει σβηστά. Όταν βγήκε ο Πατριάρχης, μπροστά μου, με τα κεριά αναμμένα και κοίταξα προς τα πάνω, τα καντήλια ήταν αναμμένα. Και δεν τα είχε κατεβάσει κανένας κάτω. Δεν είχε πάει κανείς με καμιά σκάλα, δεν είχαν κουνηθεί καθόλου, ούτε τα «θειάφια-ξεθειάφια», ούτε «φωσφόρια» υπήρχαν, ούτε τίποτα γιατί απλούστατα κανένας, αγαπητοί επιστήμονες συγγραφείς εκ Θεσσαλονίκης – και δεν ξέρω εγώ από που αλλού ορμώμενοι –, δεν ξέρεει κάθε χρόνο τι ώρα βγαίνει το Άγιο Φως. Πέρυσι βγήκε στις 14:05. Εκείνη τη χρονιά είχε βγει στις 12:15. Κάθε χρονιά, ανάλογα με τον συνωστισμό που υπάρχει, δυσκολεύεται το βήμα του Πατριάρχη.

Σοφία: Αυτό είναι κάτι καινούργιο, δεν το έχω ξανακούσει.

Λυκούργος: Πώς είναι δυνατόν να ξέρουν αυτό που λένε, αυτοί οι κατ' εμέ «ευκολόπιστοι», οι επιστήμονες; Δεν ξέρω τι σημαίνει επιστήμη, τελικά... Ότι υπολογίζουν το χρόνο και στα 15' αυτό που έχουν βουτήξει μέσα, ανάβει όταν τον Πατριάρχη, τον δικό μας τον Ελληνορθόδοξο, που για να περπατήσει από το Ιερό του Ναού μέχρι τον Πανάγιο Τάφο, όταν δεν έχει κόσμο, του παίρνει 5' και το Μεγάλο Σάββατο που – μόνο ο Ναός – έχει μέσα 15.000, εκεί συνωστισμένος μπροστά, μπορεί να του πάρει 40-45' περπάτημα! Μια απόσταση που δεν ξεπερνάει τα 60 μέτρα. Πώς είναι δυνατόν να υπολογίσουν το χρόνο; Αυτή είναι η δική μου απορία! Το Άγιο Φως λοιπόν, εκείνη τη φορά που ήμουν μπροστά, έτσι άναψε τα καντήλια πάνω από τον Πανάγιο Τάφο. Κι επειδή εγώ είμαι ο δυσκολόπιστος, είμαι αυτός που όταν μου λένε για θαύματα κοιτάω πίσω τις εικόνες, να δω μήπως έχουν κάνει κάτι, όταν μου λένε ότι κάτι ακούγεται πάω και κοιτάω να δω μήπως ακουμπάει η πέτρα με κάτι άλλο και μεταφέρει κάποιον ήχο, όταν μου λένε ότι η εικόνα δακρύζει ή ανοιγοκλείνει τα μάτια της θα πάω 5-6 φορές να την δω, να την φωτογραφίσω, για να' χω αποδείξεις γιατί δεν τα πιστεύω... Δεν είμαι ευκολόπιστος, είμαι δύσπιστος πάρα πολύ.

Σοφία: Δεν είσαι ο μοναδικός που θα κάνει έτσι...

Λυκούργος: Θα πω ότι την ώρα που βγήκε το Άγιο Φως το ΄ξερα, τι συμβαίνει. Το Άγιο Φως **βγαίνει**, δεν λέω ότι «δεν βγαίνει» – για να μην παρεξηγηθώ έτσι όπως το΄ πα. Είτε το πιστεύει κάποιος είτε όχι, είτε το δει είτε όχι, ΒΓΑΙΝΕΙ. Προς δόξαν Θεού και όχι δική μας. Όταν βγήκε, λοιπόν, το Άγιο Φως, δίπλα μου στεκόντουσαν άνθρωποι που μου λέγανε αυτό που έβλεπαν· γιατί έτσι τους επέτρεπε ο Θεός, να δούνε. Εμένα δεν μου επέτρεπε, και καλά έκανε. Δεν χρειάζεται να τα δω κι όλα. Ένας κύριος με μακριά γενειάδα στεκόταν δίπλα μου κι όταν βγήκε το Άγιο Φως, που ανάβουμε όλοι μας τα 33 κεριάκια που κρατάμε – που δεν είναι βουτηγμένα πουθενά –, για περίπου τρία λεπτά το Άγιο Φως δεν καίει, Σοφία. Και αν πιάσεις τα 33 κεριά και τα κάνεις μασούρι και ανάψεις φωτιά, η φλόγα δεν ξεπερνάει τα είκοσι εκατοστά σε ύψος.

Σοφία: Και δεν καίει;

Λυκούργος: Δεν καίει. Και το σβήσαμε με την παλάμη μας. Κι εγώ. Και δεν κήκα. Και δεν μου άφησε και ίχνος. Δοκίμασε να σβήσεις ΔΥΟ κεριά, όχι 33! Να τα σβήσεις με το χέρι. Θα καείς, θα τσιρίξεις!

Σοφία: Και βέβαια...

Λυκούργος: Σβήσαμε 33 και δεν... τσιρίξαμε. Και δίπλα μου είναι αυτός ο κύριος, με τη μακριά γενειάδα· σηκώνει τη γενειάδα του και βάζει τα 33 κεριά με τη φλόγα από κάτω και... δεν κήκα.

Σοφία: Είναι σημαντικό αυτό που μας λες γιατί είναι πολύ καλό να έχουμε μαρτυρία από ανθρώπους που τα είδαν με τα ίδια τους τα μάτια.

Λυκούργος: Το είπα σήμερα, αυτό είναι ιστορία· όχι γιατί ο Θεός έχει ανάγκη από υπερασπιστή και συνήγορο για να υπερασπιστεί, αλλά επειδή έχω ανάγκη εγώ να το πω γιατί νιώθω ντροπή και τύψεις που δεν μπορώ να πω κάτι γι' Αυτόν που μάς έχει χαρίσει τόσα. Το Άγιο Φως είναι ένα μεγάλο θαύμα. Αγιοφωτομάχοι υπάρχουν πολλοί, όπως υπήρχαν και οι εικονομάχοι. Καλώς.

Να ξέρουν οι αιρετικοί επιστήμονες, που δεν το έψαξαν καθόλου, ποτέ οι Αρμένιοι δεν μπαίνουν να πάρουν το Άγιο Φως. Ήταν πάντοτε δικαίωμα των Ελληνορθόδοξων. Μια χρονιά., τον 16^ο αιώνα, πλήρωσαν το σουλτάνο και πήραν ειδικό φερμάνι να μπουν. Κεκλεισμένων των θυρών πέταξαν έξω τους Ορθοδόξους. Και το Άγιο Φως, εκείνη τη χρονιά, δεν βγήκε στον Πανάγιο Τάφο που μπήκαν οι Αρμένιοι – που είναι μονοφυσικό δόγμα. Απ' έξω από την πύλη του Ναού, που είχε κλείσει, σε εκείνες τις τρεις κολόνες που υπάρχουν μέχρι και σήμερα, ήταν γονατιστός ο Ελληνορθόδοξος Πατριάρχης. Και την προκαθορισμένη ώρα, δηλαδή το μεσημέρι του Μεγάλου Σαββάτου, κλαίγοντας εκεί, σχίστηκε η κολόνα, βγήκε το Άγιο Φως και άναψε στα χέρια του. Και αυτή η μαρτυρία είναι καταγεγραμμένη σε ιστορικές πηγές. Μόνο τότε είχαν μπει οι Αρμένιοι. Και από τότε υπάρχει φερμάνι, επί Τουρκοκρατίας, που απαγόρευε σε οποιονδήποτε άλλον πλην των ορθόδοξων Ρωμαίων – γιατί Ρωμηούς μας λέγαν τότε – να μπουν στον Πανάγιο Τάφο το μεσημέρι του Μεγάλου Σαββάτου για να πάρουν το Άγιο Φως.

Και κάτι ακόμα: το πρωί του Μεγάλου Σαββάτου ο Πανάγιος Τάφος ελέγχεται. Και ελέγχεται από τέσσερεις, τους εκπροσώπους των χριστιανικών δογμάτων: αρμένιοι, κόπτες συριανοί, ο ελληνορθόδοξος φύλακας και – το συγκλονιστικό – απ' τον γενικό αστυνομικό διευθυντή της παλαιάς πόλεως της Ιερουσαλήμ. Τι ψάχνουνε; Να δουν ότι είναι όλα τα καντήλια και τα κεριά σβηστά, ότι δεν υπάρχει φιλίτι, δεν υπάρχει μαντήλι, δεν υπάρχει ό,τι μπορείς να φανταστείς, σπύρτα, αναπτήρας... Τίποτα που να μπορείς να ανάψεις φωτιά. Είναι εκεί ο Ελληνορθόδοξος και οι αλλόδοξοι που κοιτάνε να δουν μήπως κάνει κανένα κόλπο ο Έλληνας και κρύψει τίποτα. Και είναι και ο αστυνομικός διευθυντής που δεν είναι καν χριστιανός!

Σοφία: Τι άλλο περιμένει κανείς...;

Λυκούργος: Το πιστοποιώ, λοιπόν, ότι είναι όλα σβηστά και βγαίνουν έξω και σφραγίζουν τον Πανάγιο Τάφο – σαν πρώτο έλεγχο. Στον δεύτερο έλεγχο, όταν φτάσει ο Πατριάρχης μπροστά, θα τού βγάλουν τα άμφια. Και θα πάει ο αστυνομικός διευθυντής να τον ψάξει με τα χέρια του για να δει ότι δεν έχει πάνω του σπύρτα, αναπτήρες. Τότε θα μπει μέσα στον Πανάγιο Τάφο. Και στο τρίτο έλεγχο, πίσω από τον Πατριάρχη, στον προθάλαμο του Παναγίου Τάφου, θα σταθεί ο Αρμένιος εκπρόσωπος. Όταν σταθεί εκεί θα κάθεται και θα βλέπει στιγμή-στιγμή, δευτερόλεπτο-δευτερόλεπτο τι κάνει ο Ελληνορθόδοξος Πατριάρχης μέσα στον Πανάγιο Τάφο. Θα κοιτάει να δει μήπως βγάλει κάτι, μήπως βουτήξει κάτι. Γιατί; Γιατί αν κάνει κάτι λάθος, θα βγει, θα του χώσει μια μπουνιά – που είναι πολύ εύκολο να το κάνει – και θα βγει να φωνάζει ότι κάνουν απάτη μέσα, οι ορθόδοξοι Έλληνες – είναι δικός μας ο Πανάγιος Τάφος.

Σοφία: Θα ήταν το πρώτο που θα γινόταν!

Λυκούργος: ΤΡΕΙΣ έλεγχοι, αγαπητοί επιστήμονες· είκοσι αιώνες. Κανένας δεν έχει βρει το παραμικρό. Και μη μου πουν ότι ο Πανάγιος Τάφος είναι κτίριο του 1810. Και ΠΡΙΝ το 1810 υπήρχε αντίστοιχο κτίριο εκεί, πριν καεί.

Σοφία: Λένε πολλοί, Λυκούργο, και θα ήθελα να απαντήσεις πάνω σ' αυτό: ότι δεν υπάρχουν [πηγές](#) από κάποιον αιώνα και πριν που να μιλάνε για το Άγιο Φως.

Λυκούργος: Σωστά. Για πολλά πράγματα δεν υπάρχουν πηγές από κάποιον αιώνα και πριν.

Σοφία: Βασίζονται σ' αυτό και λένε ότι εφόσον δεν υπάρχουν αναφορές για το Άγιο Φως πριν από τον 6^ο αιώνα, άρα δεν υπήρχε.

Λυκούργος: Βεβαίως, δεν υπάρχουνε ιστορικές αναφορές ούτε για την Ελλάδα, για την αρχαία Αθήνα, για όλους τους αιώνες. Άρα κάποια στιγμή η αρχαία Αθήνα σταμάτησε να υπάρχει. Δεν υπάρχουν αναφορές ούτε για την Κωνσταντινούπολη, για όλους τους αιώνες, ούτε για το Βυζάντιο, όπως ακριβώς εξελίχθηκε. Άρα κι αυτό δεν υπήρξε. Και το σημαντικότερο: για 3,5 αιώνες πάνω στον Πανάγιο Τάφο και στο φρικτό Γολγοθά, υπήρχε ειδωλολατρικός ναός κτισμένος, αφιερωμένος στο Δία και στην Αθηνά. Τι λέτε ότι θα μπορούσε να γίνει εκεί; Για 3,5 αιώνες οι χριστιανοί ήταν υπό διωγμό μέχρι που ήρθε ο Μεγάλος Κωνσταντίνος και υπογράφει το περίφημο διάταγμα των Μεδιολάνων και δίνει την ανεξιθρησκεία. Και όταν πάει η Αγία Ελένη στα μέσα του 4^{ου} αιώνα αρχίζουν σιγά-σιγά να φτιάχνονται για πρώτη φορά οι εκκλησίες και να δημιουργείται σιγά-σιγά η λατρεία, το τελετουργικό και το τυπικό, που μέχρι σήμερα φτάνει στις μέρες μας και εφαρμόζεται. Το 614 ο Ναός

καταστράφηκε από πέτρα μέχρι πέτρα και δεν έμεινε τίποτα όρθιο. Και σφαγιάστηκαν όλοι. Και όχι μόνο τότε. Πέρασαν καταστροφές και σφαγές. Πάντοτε υπήρχε κάτι. Είναι σίγουρο ότι οι πηγές που υπήρχαν χάθηκαν και ιστορικά γεγονότα, άλλα καταγράφηκαν και άλλα όχι.

Μετράμε την πίστη με το καντάρι, με το γραμμάριο, με τι; Αν το θαύμα είναι 100 κιλά θαύμα, αν είναι 94; Τι ακριβώς είναι το θαύμα; Το θαύμα είτε το πιστεύουμε είτε δεν το πιστεύουμε. Όπως εγώ δεν θα προσπαθήσω ποτέ να πείσω κανέναν ότι είναι το Άγιο Φως έτσι. Ας μην προσπαθούν όλοι οι άλλοι να με πείσουν ότι δεν είναι. Ας κρατήσουν την άποψή τους. Κι ας μην περιμένουν να τους μπάσουμε στον Πανάγιο Τάφο για να διαπιστώσουν ίδιοι όμασι πώς ανάβει το Άγιο Φως. Δεν μπορούμε να τους το κάνουμε αυτό. Και δεν παίρνω τον λόγο κανενός Πατριάρχου αυτή τη στιγμή και κανενός ορθοδόξου. Δεν μπορούμε γιατί το Άγιο Φως βγαίνει και για μένα και για σένα. Και για όλους τους ορθοδόξους χριστιανούς και για κάθε καλοπροαίρετο άνθρωπο.

Βγαίνει το αναστάσιμο αυτό Φως για να καταυγάσει τη ψυχή μας, να την κάνει να αγάλλεται και να νιώσει την χαρά που σε λίγες ώρες θα νιώσει ακούγοντας το «Χριστός Ανέστη». Αυτό είναι το Άγιο Φως και αυτό γίνεται το Μεγάλο Σάββατο μεσημέρι. Ενώ εδώ, σε όλες τις εκκλησίες, η ακολουθία του Αγίου Φωτός γίνεται το βράδυ της Ανάστασης, όταν δεν έρχεται το Άγιο Φως, εδώ και 17 χρόνια έρχεται το Άγιο Φως στην Ελλάδα με ειδική πτήση – καταργήστε την κι αυτήν σας παρακαλώ, έτσι; Δεν πρέπει ούτε τιμές αρχηγού κράτους να αποδίδουμε, δεν κάνει. Προς Θεού –. Πριν από αυτά τα χρόνια αλλά και σε πάρα πολλές εκκλησίες που δεν πάει το Άγιο Φως, οι ιερείς ευλογούν τη λαμπάδα και το καντήλι πάνω στην Αγία Τράπεζα, την σταυρώνουν και δίνουν απ' αυτό το αγιασμένο φως – γιατί έτσι αγιάζεται το φως – στους πιστούς να το πάρουν σπίτι τους. Το Φως των Ιεροσολύμων – το Άγιο Φως – είναι άλλο, το φως που αγιάζουν πάνω στην Αγία Τράπεζα άλλο· αλλά εξίσου Άγιο. Γιατί, να μην θαρρούμε ότι και όταν γίνεται η Θεία Λειτουργία δεν γίνεται ένα μεγάλο θαύμα, όταν το Σώμα και το Αίμα του Χριστού μεταλαμβάνεται στους πιστούς! Μακάρι να είχαμε τη συναίσθηση αυτού του θαύματος κι ας μη βλέπαμε ποτέ το Άγιο Φως κι ας μη βλέπαμε ποτέ μεγάλα θαύματα, ούτε ίασεις, ούτε τίποτα.

Σοφία: Δεν θα χρειαζόταν.

Λυκούργος: Άλλωστε, όταν έζησε ο Κύριός μας ανέστησε νεκρούς. Έκανε τυφλούς να δούνε. Παράλυτους να περπατήσουν, μπροστά στα μάτια του κόσμου, που ήταν γύρω Του. Και παρ' όλα αυτά, αυτός ο κόσμος Τον καταδίκασε σε σταυρικό θάνατο. Πόσο μάλλον εμείς που δεν τον είδαμε ποτέ το Θεό μας. Απλά προσπαθούμε να Τον νιώσουμε και ευχόμαστε να Τον αντικρύσουμε στην μέλλουσα Βασιλεία.

http://www.oodegr.com/oode/asynithista/thavmata/agio_fws_martyria1.htm

ΣΤ. Γιατί τόσο αθεΐα στην Ελλάδα σήμερα; (του Θεωρή Ρηγιγιώτη)

Τα τρία στάδια της αθεΐας στην κοινωνία: Σύμφωνα με μια πασίγνωστη ανάλυση του Γάλλου ορθόδοξου θεολόγου Ολιβιέ Κλεμάν, όταν σε μια κοινωνία επικρατούν αθεϊστικές ιδέες, η στάση αυτής της κοινωνίας απέναντι στη θρησκεία περνάει από τρία στάδια: επιθετικότητα κατά της θρησκείας, θρησκευτική αδιαφορία και, τέλος, λαθραία ή υποσυνείδητη εισαγωγή μιας νέας δεισιδαιμονίας, που θα καλύψει το κενό που άφησε η εγκατάλειψη της προηγούμενης θρησκείας.

Οι κοινωνίες των δυτικών χωρών θα λέγαμε ότι βρίσκονται ήδη στο τρίτο στάδιο, λόγω της κατακλυστικής εξάπλωσης σ' αυτές της συγκρητιστικής «νέας πνευματικότητας» της Νέας Εποχής (New Age), εξαιτίας της οποίας έχει διαδοθεί σε τέτοιο βαθμό η ενασχόληση με μυστικιστικές μεθόδους των θρησκειών της Άπω Ανατολής όπως η γιόγκα, αλλά και η ενασχόληση με τον πνευματισμό, την αστρολογία, το φενγκ σού κ.λ.π., ακόμη και τη μαγεία. Στη δύση εξαπλώνεται τόσο η Wicca, η θρησκεία των μάγων και των μαγισσών, όσο και οι οικολογικοί περιεχομένου λατρείες της «θεάς Γης», ο δρυϊδισμός (χωρίς τις αρχαίες ανθρωποθυσίες του), οι «επαφές με αγγέλους» ή «εξωγήινες οντότητες» που επέχουν θέση πνευματικών και ηθικών διδασκάλων, αλλά και παράδοξες θρησκείες φανερά ανθρωπογενείς, όπως ο Τζενταϊσμός (η μεταφορά στην πραγματική ζωή των πνευματικών παραδόσεων των Ιπποτών Τζεντάι, που είναι επινόηση της φαντασίας του σκηνοθέτη Τζωρτζ Λούκας για τις ανάγκες της σειράς κινηματογραφικών ταινιών Star Wars). Φυσικά, εξαπλώνεται και το Ισλάμ, σε μια «χριστιανοποιημένη» εκδοχή του, που διαφημίζεται στη δύση ως θρησκεία της αγάπης, της ειρήνης και της ανοχής του διαφορετικού από οργανωμένους μουσουλμάνους ιεραποστόλους.

Στην Ελλάδα φρονώ ότι συνυπάρχουν όλα τα στάδια της εξελικτικής πορείας των αθεϊστικών ιδεών στην κοινωνία μας, σε διαφορετικές ομάδες του πληθυσμού.

<http://rethemosnews.gr/>

Όσο θόρυβο κι αν κάνουν οι άθεοι των καιρών μας πάντοτε θα υπάρχουν οι τολμηροί, οι οποίοι θα διακηρύττουν την Ανάσταση και την Ζωή της!

Αθεΐα και νεανικές ψυχές

A. Η αμαρτία γεννά απιστία και μοναξιά, η πίστη γιατρεύει (Ιωάν. ε' 1-15)

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἀνέβη Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα. Ἔστι δὲ ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις ἐπὶ τῇ προβατικῇ κολυμβήθρα, ἡ ἐπιλεγομένη Ἐβραϊστὶ Βηθεσδά, πέντε στοᾶς ἔχουσα. Ἐν ταύταις κατέκειτο πλῆθος πολὺ τῶν ἀσθενούντων, τυφλῶν, χωλῶν, ξηρῶν, ἐκδεχομένων τὴν τοῦ ὕδατος κίνησιν. Ἄγγελος γὰρ κατὰ καιρὸν κατέβαινεν ἐν τῇ κολυμβήθρα, καὶ ἐταράσσετο τὸ ὕδωρ· ὁ οὖν πρῶτος ἐμβὰς μετὰ τὴν ταραχὴν τοῦ ὕδατος ὑγιῆς ἐγένετο ὡς δήποτε κατείχετο νοσήματι. Ἦν δὲ τις ἄνθρωπος ἐκεῖ τριάκοντα καὶ ὀκτῶ ἔτη ἔχων ἐν τῇ ἀσθενείᾳ αὐτοῦ. Τοῦτον ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς κατακείμενον, καὶ γνοὺς ὅτι πολὺν ἤδη χρόνον ἔχει, λέγει αὐτῷ· Θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι; Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ ἀσθενῶν· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν· ἐν ᾧ δὲ ἔρχομαι ἐγώ, ἄλλος πρὸ ἐμοῦ καταβαίνει. Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἐγειρε, ἄρον τὸν κράβαττόν σου καὶ περιπάτει. Καὶ εὐθέως ἐγένετο ὑγιῆς ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἦρε τὸν κράβατον αὐτοῦ καὶ περιεπάτει. Ἦν δὲ Σάββατον ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ. Ἔλεγον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι τῷ θεραπευμένῳ· Σάββατόν ἐστιν· οὐκ ἐξεστὶ σοὶ ἄραι τὸν κράβατον. Ἀπεκρίθη αὐτοῖς· Ὁ ποιήσας με ὑγιῆ, ἐκεῖνός μοι εἶπεν· ἄρον τὸν κράβαττόν σου καὶ περιπάτει. Ἠρώτησαν οὖν αὐτόν· Τίς ἐστὶν ὁ ἄνθρωπος ὁ εἰπὼν σοι, ἄρον τὸν κράβαττόν σου καὶ περιπάτει; Ὁ δὲ ἰαθεὶς οὐκ ᾔδει τίς ἐστίν· ὁ γὰρ Ἰησοῦς ἐξένευσεν ὄχλου ὄντος ἐν τῷ τόπῳ. Μετὰ ταῦτα εὕρισκε αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς ἐν τῷ ἱερῷ καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἴδε ὑγιῆς γέγονας· μηκέτι ἀμαρτάνε, ἵνα μὴ χειρόν σοί τι γένηται. Ἀπήλθεν ὁ ἄνθρωπος καὶ ἀνήγγειλε τοῖς Ἰουδαίοις ὅτι Ἰησοῦς ἐστὶν ὁ ποιήσας αὐτὸν ὑγιῆ.

Απόδοση σε ἀπλή γλώσσα

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ, ἀνέβηκε ὁ Ἰησοῦς στὰ Ἱεροσόλυμα. Κοντὰ στὴν προβατικὴ πύλη, στὰ Ἱεροσόλυμα, ὑπάρχει μιὰ δεξαμενὴ μὲ πέντε στοές, ποὺ ἐβραϊκὰ ὀνομάζεται Βηθεσδά. Σ' αὐτὲς τὶς στοές κείτονταν πολλοὶ ἄρρωστοι, τυφλοί, κουτσοί, παράλυτοι, ποὺ περίμεναν νὰ ἀναταραχθεῖ τὸ νερό· γιατί, ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ, ἕνας ἄγγελος Κυρίου κατέβαινε στὴ δεξαμενὴ κι ἀνατάραζε τὰ νερά· ὅποιος, λοιπὸν, ἔμπαινε πρῶτος μετὰ τὴν ἀναταραχὴ τοῦ νεροῦ, αὐτὸς γινόταν καλά, ὅποια κι ἂν ἦταν ἡ ἀρρώστια ποὺ τὸν ταλαιπωροῦσε. Ἐκεῖ ἦταν κ' ἕνας ἄνθρωπος, ἄρρωστος τριάντα ὀκτῶ ὀλόκληρα χρόνια. Ὅταν τὸν εἶδε ὁ Ἰησοῦς κατάκοιτο, τὸν ρώτησε· «Θέλεις νὰ γίνεις καλά;» Ἦξερε πῶς ἦταν ἔτσι γιὰ πολὺν καιρὸ. «Κύριε», τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ ἄρρωστος, «δὲν ἔχω κανέναν νὰ μὲ βάλει στὴ δεξαμενὴ μόλις ἀναταραχοῦν τὰ νερά· ἔτσι, ἐνῶ ἐγώ προσπαθῶ νὰ πλησιάσω μόνος μου, πάντοτε κάποιος ἄλλος κατεβαίνει στὸ νερὸ πρὶν ἀπὸ μένα». Ὁ Ἰησοῦς τοῦ λέει· «Σήκω πάνω, πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ περπάτα». Κι ἀμέσως ὁ ἄνθρωπος ἐγινε καλά, σήκωσε τὸ κρεβάτι του καὶ περπατοῦσε. Ἡ μέρα ποὺ ἐγινε αὐτὸ ἦταν Σάββατο. Ἔλεγαν, λοιπὸν, οἱ Ἰουδαῖοι ἄρχοντες στὸν θεραπευμένο· «Εἶναι Σάββατο, καὶ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ σηκώνεις τὸ κρεβάτι σου». Αὐτὸς ὅμως τοὺς ἀπάντησε· «Ἐκεῖνος ποὺ μ' ἔκανε καλά, ἐκεῖνος μοῦ εἶπε «πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ περπάτα»». Τὸν ρώτησαν· «Ποιὸς εἶναι ὁ ἄνθρωπος ποὺ σοῦ εἶπε «πάρε το καὶ περπάτα;» Ὁ θεραπευμένος ὅμως δὲν ἤξερε νὰ πεῖ ποιὸς ἦταν, ἐπειδὴ ὁ Ἰησοῦς εἶχε φύγει ἀπαρατήρητος ἐξαιτίας τοῦ πλήθους ποὺ ἦταν μαζεμένο ἐκεῖ. Ἀργότερα ὁ Ἰησοῦς τὸν βρῆκε στὸν ναὸ καὶ τοῦ εἶπε· «Βλέπεις, ἔχεις γίνε καλά· ἀπὸ δῶ καὶ πέρα μὴν ἀμαρτάνεις, γιὰ νὰ μὴν πάθεις τίποτα χειρότερο». Ὁ ἄνθρωπος ἔφυγε ἀμέσως κι ἀνάγγειλε στοὺς Ἰουδαίους ἄρχοντες ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἦταν αὐτὸς ποὺ τὸν γιάτρευε.

B. Ερμηνευτικὰ σχόλια:

πολλοὶ ἄρρωστοι: οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶχαν εγκαταλείψει κάθε ἐλπίδα γιαιρείας. Δεν μπορούσαν ὅμως νὰ συμβιβαστοῦν καὶ μὲ τὸ ὅτι θα παρέμεναν ἀσθενεῖς καὶ ἀνάπηροι μέχρι τὸ τέλος τῆς ζωῆς τους. Συνωστίζονταν λοιπὸν πὲρὶς τῆς κολυμβήθρας τῆς Βηθεσδά, ὅπου κατὰ καιροὺς γινόταν ἕνα θαῦμα. Μερικοὶ ἔμεναν ἐκεῖ γιὰ πολλὰ χρόνια, ὅπως ὁ παράλυτος. 38 χρόνια χωρὶς κάποιος νὰ τον βοηθᾷ νὰ πέσει στὴν δεξαμενὴ καὶ νὰ γίνε καλά. Μπορεῖ νὰ μὴν εἶχε συγγενεῖς. Σίγουρα ὅμως δὲν τον ἀγαποῦσαν καὶ δὲν ἀγαποῦσε. Γι' αὐτὸ καὶ εἶχε μείνει μόνος του.

θέλεις νὰ γίνεις καλά; ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ γεννά τὴν ἐλπίδα στὴν ψυχὴ τοῦ παράλυτου. Αρχικὰ ὅμως γεννά τὸ παράπονο. Λέει στὸν Χριστὸ ὅτι δὲν ἔχει ἄνθρωπο, δὲν ἔχει κανέναν, δὲν ἐλπίζει. Καὶ ὁ Χριστὸς του δίνει ἐντολὴ τὸ κρεβάτι του, ποὺ εἶναι τὸ σύμβολο τοῦ θανάτου του, νὰ το σηκώσει καὶ νὰ περπατήσῃ. Ἡ μόνη ἐλπίδα γιὰ τους

θανάτους της ζωής μας είναι η παρουσία του Χριστού. Ο παράλυτος ανασταίνεται και βγαίνει από τον τάφο της αρρώστιας, της μοναξιάς, της απελπισίας. Μπορεί να ξεκινήσει μία καινούργια ζωή.

Σάββατο: είναι η πρώτη δοκιμασία που καλείται να περάσει ο θεραπευμένος. Να δώσει μαρτυρία στη κοινωνία που μαστίζονταν από την θρησκευτική υποκρισία, για το Ποιος τον έκανε καλά. Οι άρχοντες των Ιουδαίων διαμαρτύρονται. Θωρούν πως δεν είναι ο Θεός που τον γιάτρεψε, αλλά είτε ο παράλυτος τους λείει ψέματα είτε ο Ιησούς με την δύναμη του διαβόλου τον γιάτρεψε, από την στιγμή που δεν τηρούσε τα ιουδαϊκά έθιμα, να μην γιατρεύει δηλαδή το Σάββατο!

τον βρήκε ο Ιησούς στον ναό: ο παράλυτος υπερασπίστηκε τον εαυτό του. Ο Ιησούς μου είπε να σηκώσω το κρεβάτι μου. Δεν το έκανα με δική μου πρωτοβουλία. Δεν φταίω εγώ για την παραβίαση του νόμου. Δεν μπορούσα να κάνω αλλιώς. Καμία κριτική στην παράλογη κριτική των Ιουδαίων. Αρκεί ο πρώην παράλυτος να μην ρισκάρει στην ζωή του να ταυτιστεί με Εκείνον που τον θεράπευσε. Ο παράλυτος γιατρεύτηκε ως προς το σώμα. Δεν έμαθε όμως ακόμη να αγαπά και να εμπιστεύεται τον Θεό.

για να μην πάθεις τίποτα χειρότερο: ο Χριστός, με τον λόγο Του, του υπενθυμίζει ότι η γιατρεία του σώματος δεν αρκεί, αν δεν υπάρξει η γιατρεία της ψυχής, η εμπιστοσύνη και η αγάπη προς τον Θεό. Όμως ο πρώην παράλυτος σπεύδει να αποσειεί κάθε ευθύνη από πάνω του. Θα αναφέρει στους Ιουδαίους ότι ο Ιησούς τον έκανε καλά, για να μην υπάρχει κανένα βάρος σ' αυτόν. Έτσι αυτός που έλαβε το μεγαλύτερο δώρο, δεν είναι σε θέση να το αξιοποιήσει και στρέφεται έμμεσα εναντίον του Ευεργέτη του. Αυτό κάνουμε και οι άνθρωποι όταν η πίστη μας δεν είναι βαθιά και δεν αναγνωρίζουμε την αγάπη του Αναστημένου Χριστού στην ζωή μας, αλλά εμπιστευόμαστε είτε το λογικό μας είτε τους άλλους που ψάχνουν να βρουν λόγους για να απορρίψουν τον Θεό, είτε αυτοί είναι άθεοι, είτε αδιάφοροι, είτε ορθολογιστές, είτε θρησκευτικοί τυπολάτρες που δεν είναι έτοιμοι να αγαπήσουν τον Θεό. Παράλληλα, η ζωή της αμαρτίας, δηλαδή η αντίθεση με το θέλημα του Θεού, μας κάνει να απομακρυνόμαστε από Αυτόν. Ας μη μιμηθούμε τον παράλυτο, αλλά ας αφηνόμαστε στην αγάπη του Χριστού.

Van Dask ...κι εδώ βλέπουμε κάποιους αμαρτωλούς που αρνούνται να πάνε κοντά στον "θεό" και γι'αυτό ζούν μέσα στη δυστυχία.

Like · Reply · 67 · 6 hrs

Γ. Άθεος, άθρησκος, αγνωστικιστής, σύμφωνα με την Ένωση Αθέων Ελλάδος

Άθεος είναι όποιος δεν πιστεύει σε θεότητες, δηλαδή όποιος δεν αποδέχεται την ύπαρξη υπερφυσικών οντοτήτων χωρίς αποδείξεις.

Αγνωστικιστής είναι όποιος έχει την πεποίθηση ότι η ύπαρξη θεοτήτων δεν είναι δυνατόν να γνωσθεί.

Αγνωστικιστής χαρακτηρίζεται επίσης όποιος δηλώνει άγνοια σχετικά με την ύπαρξη θεοτήτων.

Άθρησκος είναι όποιος δεν εντάσσεται σε καμία θρησκεία. Κάποιοι άθρησκοι πιστεύουν σε θεότητες ή στο υπερφυσικό ενώ άλλοι όχι.

Η Ένωση Αθέων δέχεται όλους τους παραπάνω ορισμούς για τις έννοιες του αθέου, του αθρήσκου και του αγνωστικιστή.

Σχετικά με τους αθέους

Πολλοί χρησιμοποιούν τη λέξη άθεος εννοώντας μόνον όσους είναι σίγουροι ότι δεν υπάρχουν θεότητες, επεκτείνοντας, μάλιστα, συνήθως τον όρο και σε καθετί υπερφυσικό. Ωστόσο, πολλοί άθεοι – ίσως οι περισσότεροι – δεν δηλώνουν βεβαιότητα για την ανυπαρξία θεοτήτων και υπερφυσικών οντοτήτων, απλώς δεν αποδέχονται την ύπαρξή τους χωρίς αποδείξεις.

Βασικό χαρακτηριστικό του αθέου και θεμέλιο της αθεΐας είναι η **απουσία πίστης**. Ο θεϊστής πιστεύει στον θεό και θεωρεί ότι η πίστη είναι αξία. Ο άθεος δεν πιστεύει και θεωρεί αξία το να μην πιστεύει, δηλαδή να μην δέχεται χωρίς αποδείξεις, να αναζητά την αλήθεια μέσα από την αντικειμενική διερεύνηση, μέσα από τα τεκμήρια και τη λογική συνεπαγωγή. **Ο θεϊστής πιστεύει, ο άθεος διαπιστώνει.**

Σχετικά με τους αγνωστικιστές

Η λέξη αγνωστικιστής αρχικά χρησιμοποιήθηκε μόνο με την πρώτη από τις έννοιες που αναφέρονται εδώ. Ωστόσο στην πορεία η χρήση της λέξης άλλαξε και απέκτησε και τη δεύτερη σημασία. Αν και οι δύο έννοιες που καλύπτει η λέξη είναι πολύ διαφορετικές, ωστόσο είναι και οι δύο αποδεκτές, γιατί χρησιμοποιούνται ευρύτατα. Σε κάθε περίπτωση, και με τις δύο παραπάνω έννοιες, **ο αγνωστικιστής είναι επίσης και άθεος**, επειδή δεν αποδέχεται την ύπαρξη θεού χωρίς αποδείξεις.

Για τον λόγο αυτόν η Ένωση Αθέων θεωρεί ότι με τη λέξη «άθεος» καλύπτονται και οι αγνωστικιστές και ότι δεν απαιτείται ρητή αναφορά του αγνωστικισμού στην επωνυμία της.

Σχετικά με τους αθρήσκους

Πολλοί ταυτίζουν την έννοια του αθρήσκου με εκείνη του αθέου. Όμως ο άθρησκος, αν και δεν εντάσσεται σε συγκεκριμένο θρήσκευμα, **ενδέχεται να πιστεύει** σε κάποια θεότητα ή υπερφυσική οντότητα, ενώ ο άθεος δεν πιστεύει, ακόμη και αν τυπικά ανήκει σε κάποιο θρήσκευμα, για λόγους κοινωνικούς ή προσωπικούς. Έτσι μπορεί να υπάρχουν άθεοι θρήσκοι (δεν πιστεύουν σε θεότητα αλλά ανήκουν τυπικά σε θρήσκευμα) και θειστές άθρησκοι (πιστεύουν σε θεότητα αλλά δεν ανήκουν τυπικά σε θρήσκευμα).

Η Ένωση Αθέων απευθύνεται κυρίως σε εκείνη τη μερίδα των αθρήσκων που είναι και άθεοι, δηλαδή που δεν πιστεύουν σε θεότητες, επειδή βασικός σκοπός της είναι η προώθηση του αθεισμού. Ωστόσο στους σκοπούς της περιλαμβάνεται η προώθηση των δικαιωμάτων όλων των αθρήσκων, είτε πιστεύουν είτε δεν πιστεύουν.

Σχέση των τριών εννοιών

Μπορεί να είναι κανείς άθεος, άθρησκος και αγνωστικιστής ταυτόχρονα. Συχνά συμβαίνει κάποιος να μην αποδέχεται ότι υπάρχει θεός επειδή θέλει αποδείξεις για να πεισθεί (άρα είναι άθεος), να δηλώνει ότι δεν ξέρει αν υπάρχει θεός επειδή δεν έχει αποδείξεις ούτε για την ύπαρξη ούτε για την ανυπαρξία του (άρα είναι αγνωστικιστής) και να μην ανήκει σε κανένα θρήσκευμα (άρα είναι άθρησκος). Οι τρεις αυτές έννοιες αλληλεπικαλύπτονται και δεν αλληλοαποκλείονται, τουλάχιστον όχι σε όλη την έκταση του ορισμού τους ή όχι σε όλους τους ορισμούς που υπάρχουν.

Θρησκευτική αδιαφορία

Αξίζει τέλος να αναφέρουμε την ύπαρξη των θρησκευτικά αδιάφορων, εκείνων που δεν ασχολούνται ούτε με το ερώτημα περί ύπαρξης θεού, ούτε με τις θρησκείες, ούτε με φιλοσοφικά ερωτήματα περί τρόπου απόκτησης της γνώσης.

Τελικά τι είναι τα μέλη της Ένωσης Αθέων:

Μέλος της Ένωσης Αθέων είναι οποιοσδήποτε αποδέχεται και τηρεί το καταστατικό της. Οι θρησκευτικές πεποιθήσεις ή η απουσία θρησκευτικών πεποιθήσεων είναι προσωπικό ζήτημα του καθενός και δεν το εξετάζουμε ούτε ζητάμε δήλωση φρονημάτων κατά την εγγραφή των μελών. Διαβάστε το [καταστατικό μας](#), και αν συμφωνείτε με τους σκοπούς μας, [γίνετε μέλος μας](#). Το παραπάνω κείμενο υιοθετήθηκε από τη [Γενική Συνέλευση της 12ης Οκτωβρίου 2013](#) ως Άρθρο 1 του [Εσωτερικού Κανονισμού](#).

<http://union.atheia.gr>

Δ. Αποδείξεις για την ύπαρξη του Θεού

Ο Θεός φυσικά υπάρχει και δεν είναι δημιούργημα του νου και της φαντασίας του ανθρώπου, όπως υποστηρίζουν πολλοί. Τον Θεό ο άνθρωπος αποδέχεται με την πίστη και την αγάπη του. Ως λογικά όμως σκεπτόμενο, προσπαθεί να τεκμηριώσει και με επιχειρήματα την πίστη του αυτή. Προς το σκοπό αυτό διαμόρφωσε από πολύ παλιά διάφορους λογικούς συλλογισμούς. Στη θεολογία οι συλλογισμοί αυτοί είναι γνωστοί ως «αποδείξεις περί της υπάρξεως του Θεού». Φυσικά δεν πρόκειται περί επιστημονικών αποδείξεων, γιατί ο Θεός βρίσκεται πέρα από τα όντα και δεν είναι μέγεθος φυσικό που να μπορεί να εκτιμηθεί με κριτήρια αισθητά και εμπειρικά. Οι συλλογισμοί αυτοί δεν είναι αποδείξεις, αλλά ενδείξεις, επιχειρήματα λογικοφανή, δείκτες που προσανατολίζουν τη σκέψη προς το δυνατό της υπάρξεως του Θεού. Οι κυριότερες από τις ενδείξεις αυτές είναι τέσσερις, η τελολογική, η κοσμολογική, η ηθική και η ιστορική.

Α) Τελολογική απόδειξη (τέλος=σκοπός): Η τάξη, η σοφία, η σκοπιμότητα και η αγάπη με την οποία δημιουργήθηκε και λειτουργεί ο κόσμος μας οδηγεί στην παραδοχή της ύπαρξης ενός σοφού και καλού Θεού, που όχι μόνο δημιούργησε τον κόσμο, αλλά και συνεχίζει να φροντίζει γι' αυτόν.

Β) Κοσμολογική απόδειξη: Ο πολύπλοκος αυτός κόσμος δεν είναι δυνατό να δημιουργήθηκε μόνος του και να λειτουργεί μόνος του. Η λογική μας λέει ότι δεν μπορεί να υπάρχει δημιούργημα χωρίς δημιουργό, αφού κάθε αποτέλεσμα έχει και την αιτία του, σύμφωνα με την αρχή της αιτιότητας. Ένας τρόπος, λοιπόν, της φανέρωσης του Θεού στους ανθρώπους είναι η ίδια η φύση, δια μέσου της οποίας έχουμε τη λεγόμενη «φυσική αποκάλυψη».

Γ) Ηθική απόδειξη: Η απαίτηση της ανθρωπίνης ύπαρξης για δικαιοσύνη και η τάση της για τελειότητα δεν ικανοποιούνται σ' αυτόν το γήινο κόσμο, όπου συνήθως οι ενάρετοι υποφέρουν και οι άδικοι ευημερούν. Είναι

απαραίτητο, λοιπόν, να υπάρχει Θεός, που στην άλλη ζωή θα αποδώσει δικαιοσύνη στους ανθρώπους σύμφωνα με τα έργα τους.

Δ) Ιστορική απόδειξη: Αφού η τάση του ανθρώπου να πιστεύει σε κάποιον Θεό είναι πανανθρώπινο και αιώνιο φαινόμενο, δεν είναι δυνατό να δημιουργήθηκε τυχαία, αλλά κάποιος άλλος έξω από εμάς δηλ. ένας Θεός, τη φύτεψε μέσα στην ύπαρξη μας.

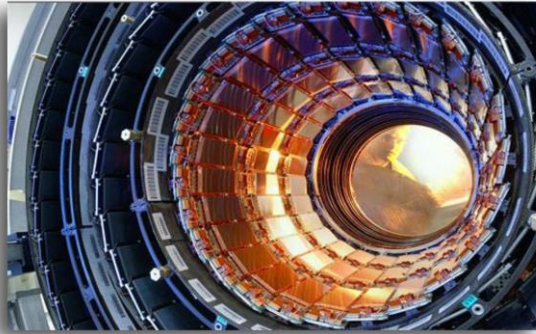
http://users.sch.gr/aiasqr/Agia_Triada/Theologia/H_uparksh_tou_Theou.htm

Ε. Η αθεΐα στην Ελλάδα σήμερα (του θεολόγου Θεοδωρή Ρηγιγιώτη)

Λέγοντας ότι το 50% του ελληνικού πληθυσμού είναι άθεοι, πρέπει να έχουμε υπόψιν ότι η αθεΐα δεν είναι κάτι ομοιόμορφο, αλλά περιέχει βαθμίδες. Το μεγαλύτερο μέρος του παραπάνω 50% θεωρώ πως είναι άνθρωποι, που δεν αυτοπροσδιορίζονται ως άθεοι, ούτε όμως ως χριστιανοί ή ως μέλη κάποιας άλλης θρησκείας. Απλώς, είναι θρησκευτικά αδιάφοροι· στη ζωή τους δεν υπάρχει καθόλου ο Θεός. Δεν κάνουν καμιά θρησκευτική πράξη, εκτός αν κάνουν γιόγκα π.χ. ή κάτι παρόμοιο, που όμως (επηρεασμένοι από τη σύγχρονη διαφήμισή του) κι αυτό δεν το θεωρούν θρησκευτική πράξη, αν και είναι.

Οι άνθρωποι αυτοί, αν και δεν έχουν αρνηθεί συνειδητά το νηπιοβαπτισμό τους (ούτε όμως και τον εγκρίνουν μέσα τους, απλώς δεν τον λαμβάνουν υπόψιν), δύσκολα μπορούν να θεωρηθούν χριστιανοί. Βέβαια μόνο ο Θεός μπορεί ν' αποφανθεί έγκυρα γι' αυτό. Κατά τα φαινόμενα όμως, τουλάχιστον, είναι άθεοι. Ένα άλλο, ασφαλώς μικρότερο, ποσοστό εντός του ανωτέρω 50% είναι οι άνθρωποι που αποδέχονται την πίστη σε κάποια «ανώτερη δύναμη» ή οντότητα, που όμως δεν την προσδιορίζουν ως το χριστιανικό Θεό ή ενδεχομένως και να δηλώνουν ότι μάλλον δεν είναι ο χριστιανικός Θεός, γιατί, κατά τη γνώμη τους, είτε καμιά θρησκεία δε μπορεί να ξέρει ποιος είναι στην πραγματικότητα ο Θεός είτε όλες οι θρησκείες το ξέρουν στον ίδιο βαθμό. Αυτοί οι άνθρωποι ίσως αυτοχαρακτηρίζονται «άθρησκοι», όχι «άθεοι», αλλά η στάση τους αποτελεί μορφή αθεΐας (διαφορετικές βαθμίδες από τη θρησκευτική αδιαφορία), εφόσον δεν αποδέχονται το Θεό του χριστιανισμού, αλλά και δεν κάνουν κάποια προσπάθεια προσέγγισης αυτού που οι ίδιοι φαντάζονται ως Θεό.

Τέλος, έχουμε αρκετούς επιθετικούς άθεους, που φρονούν ότι η θρησκεία και η Εκκλησία είναι αρνητικοί παράγοντες για τον άνθρωπο και την κοινωνία και αγωνίζονται για την εξάλειψή τους. Οι τελευταίοι συνήθως καλούνται «αθεϊστές», έχουν δηλ. μεταβάλει την αθεΐα σε συγκροτημένη ιδεολογία («αθεϊσμό»).

Εκφράσεις του επιθετικού αθεϊσμού στην Ελλάδα

Τα τελευταία χρόνια στην Ελλάδα ο επιθετικός αυτός αθεϊσμός ισχυροποιείται και εκδηλώνεται με αρκετό θόρυβο. Θα έλεγα πως οι κύριες εκδηλώσεις του είναι οι εξής:

α) Δηλώσεις πολιτικών προσώπων και ομάδων, από το χώρο της αριστεράς και του αναρχισμού. Κυρίως σ' αυτούς τους χώρους, λόγω των καθοριστικών μαρξιστικών και άλλων επιρροών, επιχωριάζει ο αθεϊσμός, παρότι είναι γνωστό και ενθαρρυντικό ότι στο χώρο της αριστεράς υπάρχουν και χριστιανοί.

Αριστεροί και αριστερίζοντες πολιτικοί και δημόσιοι λειτουργοί εκφράζονται αθεϊστικά είτε με δηλώσεις τους είτε αρνούμενοι να δώσουν θρησκευτικό όρκο είτε αρνούμενοι να δεχτούν θρησκευτική κηδεία κ.λ.π. Πολιτικές ομάδες αθεϊστικών πεποιθήσεων εκφράζονται ποικιλότροπα, αξιώνοντας το «χωρισμό κράτους και Εκκλησίας» (σχήμα λόγου, γιατί ένας τέλειος χωρισμός θα απάλλαζε την Εκκλησία – δηλ. τους χριστιανούς – ακόμη και από την υποχρέωση τήρησης των νόμων του κράτους) είτε προαναγγέλλοντας ακόμη και την... απαγόρευση του νηπιοβαπτισμού, σε περίπτωση που πάρουν την εξουσία, επειδή «προκαλεί ψυχικά τραύματα στους ανθρώπους».

β) Ακατάπαυστο σφυροκόπημα της θρησκείας γενικά και της Ορθοδοξίας και της Ορθόδοξης Εκκλησίας ειδικότερα μέσω ιστολογίων και ιστοσελίδων στο Διαδίκτυο. Οι ιστότοποι που επιτίθενται στην Ορθοδοξία και την Ορθόδοξη Εκκλησία είναι πλέον πάρα πολλοί, φτάνοντας σε βαθμό παροξυσμού και με άρθρα που ουσιαστικά είναι λιβελογραφήματα, ορισμένοι δε είναι και ιδιαίτερα γνωστοί. Τέτοιοι ιστότοποι είναι τα αθεϊστικά ιστολόγια Ροΐδη Εμμονές, Πάρε Δώσε, Άθρησκος, Η αθεΐα είναι αρετή, Ανούσια Πίστη κ.π.ά. Είναι αξιοσημείωτο ότι οι ιστότοποι αυτοί, ως προς την στάση τους απέναντι στην Ορθοδοξία και την Ορθόδοξη Εκκλησία, συγγενεύουν στενά με τους ιστότοπους των σύγχρονων παγανιστών.

Τα τρία στάδια της αθεΐας στην κοινωνία

Σύμφωνα με μια πασίγνωστη ανάλυση του Γάλλου ορθόδοξου θεολόγου Ολιβιέ Κλεμάν, όταν σε μια κοινωνία επικρατούν αθεϊστικές ιδέες, η στάση αυτής της κοινωνίας απέναντι στη θρησκεία περνάει από τρία

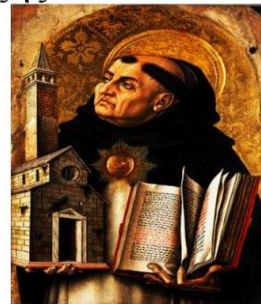
στάδια: επιθετικότητα κατά της θρησκείας, θρησκευτική αδιαφορία και, τέλος, λαθραία ή υποσυνείδητη εισαγωγή μιας νέας δεισιδαιμονίας, που θα καλύψει το κενό που άφησε η εγκατάλειψη της προηγούμενης θρησκείας.

Οι κοινωνίες των δυτικών χωρών θα λέγαμε ότι βρίσκονται ήδη στο τρίτο στάδιο, λόγω της κατακλυσμικής εξάπλωσης σ' αυτές της συγκρητιστικής «νέας πνευματικότητας» της Νέας Εποχής (New Age), εξαιτίας της οποίας έχει διαδοθεί σε τέτοιο βαθμό η ενασχόληση με μυστικιστικές μεθόδους των θρησκειών της Άπω Ανατολής όπως η γιόγκα, αλλά και η ενασχόληση με τον πνευματισμό, την αστρολογία, το φενγκ σουί κ.λ.π., ακόμη και τη μαγεία. Στη δύση εξαπλώνεται τόσο η Wicca, η θρησκεία των μάγων και των μαγισσών, όσο και οι οικολογικού περιεχομένου λατρείες της «θεάς Γης», ο δρυϊδισμός (χωρίς τις αρχαίες ανθρωποθυσίες του), οι «επαφές με αγγέλους» ή «εξωγήινες οντότητες» που επέχουν θέση πνευματικών και ηθικών διδασκάλων, αλλά και παράδοξες θρησκείες φανερά ανθρωπογενείς, όπως ο Τζενταϊσμός (η μεταφορά στην πραγματική ζωή των πνευματικών παραδόσεων των Ιπποτών Τζενταί, που είναι επινόηση της φαντασίας του σκηνοθέτη Τζωρτζ Λούκας για τις ανάγκες της σειράς κινηματογραφικών ταινιών Star Wars). Φυσικά, εξαπλώνεται και το Ισλάμ, σε μια «χριστιανοποιημένη» εκδοχή του, που διαφημίζεται στη δύση ως θρησκεία της αγάπης, της ειρήνης και της ανοχής του διαφορετικού από οργανωμένους μουσουλμάνους ιεραποστόλους.

Στην Ελλάδα φρονώ ότι συνυπάρχουν όλα τα στάδια της εξελικτικής πορείας των αθεϊστικών ιδεών στην κοινωνία μας, σε διαφορετικές ομάδες του πληθυσμού.

Αποδείξεις της ύπαρξης του Θεού

- Απόδειξη από την κίνηση
- Απόδειξη από την ευφυή αιτία
- Απόδειξη από την αναγκαία απέναντι στην πιθανή ύπαρξη
- Απόδειξη από τους βαθμούς τελειότητας
- Απόδειξη από την τάξη του κόσμου

Αιτίες της εξάπλωσης της αθεΐας στη σύγχρονη Ελλάδα

Μπορούμε να ανιχνεύσουμε πολλές αιτίες. Γενικά, όταν ένας άνθρωπος που κατάγεται από παραδοσιακά ορθόδοξα έθνη γίνεται άθεος, νομίζω ότι ή έπεσε θύμα αθεϊστικής προπαγάνδας ή αισθάνεται προδομένος από το Θεό και το ιερατείο που υποτίθεται ότι «Τον εκπροσωπεί».

Ειδικότερα, για την εξάπλωση της αθεΐας στη σύγχρονη Ελλάδα επισημαίνω τις αιτίες που θεωρώ κυριότερες:

Α) Τους τελευταίους αιώνες οι Έλληνες έχουμε χάσει σε σχεδόν απόλυτο βαθμό τη γνώση και κατανόηση της ορθόδοξης πνευματικής κληρονομιάς μας. Έχοντας δεχτεί κατακλυσμό επιρροών από το δυτικό κόσμο, μπερδέψαμε την Ορθοδοξία με τον Καθολικισμό και ξεχάσαμε τη διδασκαλία των Πατέρων της Εκκλησίας (δηλ. των αγίων) για την ένωση Θεού και ανθρώπου («θέωση του ανθρώπου», δηλ. να γίνει ο άνθρωπος θεός, ενωμένος με τον Τριαδικό Θεό, και όχι απλά «να είναι καλός άνθρωπος», «να μην κάνει κακό σε κανένα» ή ακόμη και «να βοηθάει όλο τον κόσμο»). Αυτή η ένωση ανθρώπου και Θεού πραγματοποιείται μέσω του Ιησού Χριστού και είναι η πραγματική διδασκαλία της Ορθόδοξης Εκκλησίας για τη σωτηρία του ανθρώπου. Την ξεχάσαμε και θεωρήσαμε ότι η χρησιμότητα της θρησκείας είναι μόνο τα ηθικοπλαστικά της διδάγματα – τα οποία μπορούν να υπάρχουν και χωρίς θρησκευτικό υπόβαθρο, οπότε η θρησκεία, εκτός από ψευδής, καθίσταται και άχρηστη, στο βαθμό που ο άνθρωπος προοδεύει πνευματικά και «δε χρειάζεται δεισιδαιμονίες».

Αγνοούμε εντελώς ότι ο χριστιανισμός είναι δρόμος προς τη θέωση. Αγνοούμε ότι υπάρχει κάτι διαφορετικό από το να είμαστε απλώς «καλοί άνθρωποι»: η συνειδητή σχέση αγάπης με το Θεό, που μέσω του Ιησού Χριστού μας ενώνει μ' Αυτόν και μας κάνει θεϊκά όντα (αγίους). Αυτό δεν το διδάσκει ούτε ο Καθολικισμός ούτε ο Προτεσταντισμός, μόνο η Ορθοδοξία. Ξεχνώντας την Ορθοδοξία, το ξεχάσαμε κι αυτό.

Σήμερα η συζήτηση για τη θέωση έχει επανέλθει και έχει σχηματιστεί μια ογκώδης βιβλιογραφία για το θέμα, πρόσβαση σε μεγάλο μέρος της οποίας μπορεί να έχει ο καθένας μέσω Διαδικτύου. Όμως η ζημιά έχει γίνει: η πνευματική αναζήτηση έχει αποκοιμηθεί, ενώ, όταν ξυπνάει, συχνά κατευθύνεται στον ανατολικό μυστικισμό (γιόγκα κ.τ.λ.), προσκρούοντας στις προκαταλήψεις κατά της Ορθόδοξης Εκκλησίας, που αποτελούν μια άλλη αιτία εξάπλωσης της αθεΐας.

Β) Ως συνέπεια της έλλειψης γνώσης και κατανόησης της Ορθοδοξίας, ο Έλληνας έχει πάψει να αντλεί χαρά από την Εκκλησία, να απολαμβάνει τη συμμετοχή του στη θεία λειτουργία και τις άλλες χριστιανικές πνευματικές πρακτικές. Έχει πάψει να αντλεί χαρά (αλλά και ηρεμία και ελπίδα και κάθε θετικό συναίσθημα) από το άναμμα του καντηλιού, το λιβάνισμα, τη συμμετοχή του στον εσπερινό μιας εορτής, από το διάβασμα του παρακλητικού κανόνα ενός αγίου ή των Χαιρετισμών της Θεοτόκου, ακόμη και από τη νηστεία, από τη θεία κοινωνία, την εξομολόγηση, τη γιορτή του αγίου της ενορίας του ή τις γιορτές του Χριστού και της Παναγίας κ.τ.λ.

Αντλεί χαρά από μυριάδες άλλες πρακτικές, από το σερφάρισμα στο Ίντερνετ, τις σαββατιάτικες εξόδους του σε μπαράκια, την πορνογραφία, το σεξ, το χρηματιστήριο, το ποδόσφαιρο, τη δουλειά του, το χόμπι του, την

αποχαύνωση μπροστά στην τηλεόραση (αφού η πραγματική ζωή έχει γίνει τόσο πικρή, κοπιαστική και απογοητευτική)... Άλλοι αντλούν χαρά από την ενασχόλησή τους με την επιστήμη ή την τέχνη ή με κοινωνικούς, πολιτικούς, ανθρωπιστικούς ή περιβαλλοντικούς αγώνες, από τη συντροφιά φίλων και ένα σωρό άλλα. Τα τελευταία δεν είναι κατ' ανάγκη κακά, όμως εδώ έχουν πλέον υποκαταστήσει τη σχέση με το Χριστό και τον «εκκλησιασμό» (με την αρχαία έννοια: τη συνάντηση) των χριστιανών μαζί Του και μεταξύ τους μέσα στην εκκλησία και την εκκλησιαστική ζωή.

Αφού λοιπόν δεν αντλούμε χαρά από τη θρησκευτική μας ζωή, ούτε και καταλαβαίνουμε το σκοπό της, προς τι να συμμετέχουμε σ' αυτήν; Τη μετατρέψαμε σε έθιμο και ησυχάσαμε. Ένα παράδειγμα: «Τα Χριστούγεννα είναι για τα παιδιά»: μια από τις πιο τραγικές και αποκρουστικές φράσεις του σύγχρονου ανθρώπου, που, αγνοώντας πόσο τον αφορά στην καθημερινότητά του η ενανθρώπιση του Θεού και η κλήση Του για ένωση με Αυτόν (που θα τον μετατρέψει σε άγιο και θα τον βοηθήσει να ξεπεράσει με μοναδικό τρόπο όλα τα γήινα προβλήματα), δε βρίσκει πλέον νόημα στις γιορτές, ιδίως αν είναι μόνος και δε μπορεί να εισπράξει την επιφανειακή χαρά της εγκόσμιας συνεύρεσης. Δεν ξέρει πώς (ούτε υποπτεύεται ότι μπορεί) να γιορτάζει μαζί με το Χριστό, τους αγίους, τους αγγέλους, την εκκλησία και το εκκλησίασμα της ενορίας του. Στη σκέψη του δεν υπάρχουν καν όλα αυτά. Έτσι οι ορθόδοξες γιορτές μας έχουν σε μεγάλο βαθμό υποκατασταθεί από τις «παγκόσμιες ημέρες», που καταλαβαίνουμε το νόημά τους και νιώθουμε ότι μας αφορά, ενώ οι προσωπικές ή οικογενειακές γιορτές μας (των αγίων που φέρουμε το όνομά τους) έχουν υποκατασταθεί από τα γενέθλια, μια γιορτή με επίκεντρο τον εαυτό μας (γιορτάζουμε τον εαυτό μας, όχι τον αγίο μας, αφού ζούμε σ' έναν πολιτισμού ατομισμού και απομόνωσης), που κι αυτή η γιορτή, όσο μεγαλώνουμε, γίνεται για μας μέρα μελαγχολίας και απογοήτευσης.

Γ) Ο σύγχρονος άνθρωπος είναι δέσμιος προκαταλήψεων και μύθων (συχνά αποτέλεσμα προπαγάνδας), που διαιωνίζονται γύρω από την Ορθοδοξία και την Ορθόδοξη Εκκλησία, εμποδίζοντάς τον να δει κάτω από την επιφάνεια. Τέτοιοι μύθοι είναι:

Ότι η ύπαρξη του Θεού «δεν αποδεικνύεται», ενώ η αλήθεια είναι ότι δεν αποδεικνύεται με τις μεθόδους των φυσικών επιστημών, ανακαλύπτεται όμως πέρα από κάθε αμφιβολία, όταν ο άνθρωπος ενωθεί μαζί Του με την αγιότητα.

Ότι όλες οι θρησκείες είναι ίδιες, ενώ στην πραγματικότητα έχουν χαώδεις διαφορές, όχι μόνο οι θρησκείες μεταξύ τους, αλλά και η Ορθοδοξία από τον Καθολικισμό και τον Προτεσταντισμό.

Ότι η νεότερη επιστήμη έχει καταρρίψει τη θρησκεία, αποδεικνύοντας πως η διήγηση της Αγίας Γραφής για τη δημιουργία του κόσμου και του ανθρώπου είναι ένας από τους πολλούς πρωτόγονους μύθους. Στην πραγματικότητα, το αντίθετο έχει συμβεί. Κατ' αρχάς, οι μορφωμένοι και άγιοι Πατέρες της Εκκλησίας, που ερμήνευσαν επιστημονικά τη δημιουργία του κόσμου ήδη από τον 4ο αιώνα μ.Χ. (όπως ο Μέγας Βασίλειος και ο άγιος Γρηγόριος Νύσσης, που τους ακολούθησαν και άλλοι), τόνισαν ότι κάθε ανθρωπομορφική έκφραση της Αγίας Γραφής για το Θεό και τις πράξεις Του πρέπει να ερμηνευτεί συμβολικά. Εξήγησαν ότι η Αγ. Γραφή διδάσκει θεολογία, όχι βιολογία ή φυσική. Δίδασαν ότι η επιστήμη (τότε την ονόμαζαν «φιλοσοφία») γνωρίζει τον κόσμο, ενώ το Θεό τον γνωρίζει ο άνθρωπος όταν ενώνεται προσωπικά με Αυτόν, καθώς γίνεται άγιος. Σήμερα, σοβαροί επιστήμονες, όπως ο βιολόγος Άντριου Πάρκερ («Το Αίνιγμα της Γενέσεως»), παραδέχονται ότι η θεωρία της εξέλιξης των ειδών επιβεβαιώνει την Αγία Γραφή, δεν την καταρρίπτει. Και το ίδιο συμβαίνει με τη Μεγάλη Έκρηξη (Big Bang) και τις ανακαλύψεις της σύγχρονης φυσικής, που έχουν καταρρίψει τις ορθολογιστικές βεβαιότητες του παρελθόντος. Βέβαια, έξω από την Ορθοδοξία, οι θετικοί επιστήμονες δεν ξέρουν ότι μπορούν να ενωθούν με το Θεό και να Τον γνωρίσουν προσωπικά – νομίζουν πως η περί Θεού ιδέα είναι μια φιλοσοφική θεωρία, όπως έχει διδάξει εσφαλμένα η μεσαιωνική ρωμαιοκαθολική θεολογία. Γι' αυτό και είναι απαραίτητη η ορθόδοξη ιεραποστολή στον ταλαιπωρημένο με πολλούς τρόπους δυτικό κόσμο...

Ότι οι παπάδες είναι διεφθαρμένοι (καιροσκόποι, παραδόπιστοι, αλλά και παιδεραστές κ.τ.λ.), άρα αυτό που πρεσβεύουν είναι ψέμα. Όμως οι πραγματικά διεφθαρμένοι παπάδες είναι λίγοι. Οι περισσότεροι είναι έντιμοι, πολλοί είναι καλοί, ενώ υπάρχουν και άγιοι παπάδες. Ας ακολουθήσουμε τους μη διεφθαρμένους, όπως κάνουμε με τους γιατρούς, τους δικηγόρους, τους εργολάβους κ.ο.κ.

Ότι η διδασκαλία του Χριστού και των αρχαίων αγίων δεν είναι μεν ψέμα, αλλά (α) η Ορθόδοξη Εκκλησία την έχει παραμορφώσει, για να ασκεί εξουσία στο λαό. Οπότε (β) μπορεί κάποιος να είναι χριστιανός («καλός άνθρωπος», που «να αγαπά όλους τους ανθρώπους») χωρίς να συνδέεται με την Εκκλησία και χωρίς να πλησιάζει τους παπάδες, που τους αντιπαθεί. Στην πραγματικότητα, ούτε το α ισχύει ούτε το β.

Ότι η Εκκλησία έχει αμύθητη περιουσία, που την κατακρατεί εγωστικά, ενώ, αν την παραχωρούσε στο λαό, θα λυνόταν ως εκ θαύματος η οικονομική κρίση. Η αλήθεια είναι ότι η Εκκλησία διατηρεί μόνο το 4% της

ακίνητης περιουσίας που είχε επί Τουρκοκρατίας, το άλλο 96% το έχει κατά καιρούς παραχωρήσει στο κράτος (γι' αυτό και οι ιερείς πληρώνονται απ' το κράτος), ενώ απ' αυτό το 4% τα περισσότερα είναι δάση κ.τ.λ., δηλ. μη αξιοποιήσιμα. Από δε τα χρήματά της, η Εκκλησία διατηρεί εκατοντάδες ανθρωπιστικά ιδρύματα κάθε μορφής, που ανακουφίζουν την κοινωνία αναπληρώνοντας τις εγκληματικές ελλείψεις του κράτους.

Δ) Δεν πρέπει να αγνοήσουμε ότι διεθνώς ο άνθρωπος υφίσταται μια συνεχή και ανελέητη πλύση εγκεφάλου, από την τηλεόραση, το Διαδίκτυο και κάθε άλλο μέσο, με την οποία οι μεγάλες εταιρίες, που εξουσιάζουν τον πλανήτη, προσπαθούν να τον αποκόψουν από τις ρίζες και τον πολιτισμό του και να τον μετατρέψουν σε άβουλο καταναλωτή των προϊόντων τους. Έτσι, από την παιδική του ηλικία, ή μάλλον από τη γέννησή του, ο άνθρωπος δέχεται κατακλυσμό εικόνων και μηνυμάτων για μια ζωή γεμάτη καταναλωτικά και τεχνολογικά προϊόντα, από την οποία όμως λείπει εντελώς οποιαδήποτε αναφορά στο Θεό, την Εκκλησία και την αγιότητα. Κι όταν υπάρχουν τέτοιες αναφορές, είτε είναι ειρωνικές, είτε ανακατεύουν λίγο χριστιανισμό με τόνους βουδισμού, ινδουισμού και κάθε είδους εξωτικής θρησκευτικότητας (ακόμη και μαγείας και αστρολογίας), ώστε ο άνθρωπος, ακόμη και σε μια – επιτρέψτε μου – χριστιανική χώρα, όπως η Ελλάδα, να μη μπορεί πια να ξεκαθαρίσει μέσα του ποιος δρόμος θα τον οδηγήσει σε αληθινή πνευματική και ηθική πρόοδο, ποιος δρόμος θα τον οδηγήσει στη βελτίωση και, τελικά, στο Θεό.

Τώρα, λένε στον καθένα μας: «Χάραξε το δικό σου δρόμο», «βελτίωσε μόνος σου τον εαυτό σου», «ακολούθα την καρδιά σου»... Αντίθετα, οι άγιοι διδάσκαλοι του χριστιανισμού (που διαθέτουν και εμπειρία του θείου Φωτός, αλλά και ειλικρίνεια, και είναι πραγματικοί θεραπευτές της ψυχής), μας λένε: «Μην έχεις εμπιστοσύνη στον εαυτό σου, ούτε στις σκέψεις σου, ούτε στα συναισθήματά σου, γιατί όλα αυτά έχουν μέσα τους εγωισμό και μπορεί να σε οδηγούν λάθος. Ακολούθησε το δρόμο του Χριστού και των αγίων, συμβουλεύσου τον πνευματικό σου, λάβε μέρος στην πνευματική ζωή της Εκκλησίας και έτσι θα πλησιάσεις το Χριστό. Ακόμα κι αν, με αυτό τον τρόπο, κάνεις κάτι λάθος, θα βελτιωθείς από το ίδιο το γεγονός ότι δεν έφτιαξες εσύ ένα δικό σου δρόμο, αλλά ζήτησες καθοδήγηση από άλλον. Θα βελτιωθείς από το γεγονός ότι φέρθηκες ταπεινά, όχι εγωιστικά».

Φυσικά, η ταπείνωση είναι το μεγαλύτερο όπλο ενάντια στο διάβολο, γι' αυτό σήμερα ζούμε σ' έναν πολιτισμό του «Εγώ». Ο άνθρωπος μεγαλώνει μαθαίνοντας να κάνει αυτό που ωφελεί τον ίδιο και όχι αυτό που ωφελεί το συνάνθρωπό του ή την κοινωνία. Πώς λοιπόν να δεχτεί το μήνυμα του χριστιανισμού, που του λέει να συγχωρεί τον εχθρό του και να προτιμά το όφελος του συνανθρώπου του (του «πλησίον» του) κι όχι το δικό του; Παριστάνει ότι το δέχεται, υπό όρους και μέχρι ενός σημείου, αλλά δεν αφήνεται με εμπιστοσύνη σ' αυτό το μήνυμα, ούτε δέχεται ν' ακολουθήσει τον τρόπο ζωής που προωθεί αυτό το μήνυμα, το χριστιανικό τρόπο ζωής.

Το να πηγαίνεις στην εκκλησία, να εξομολογείσαι, να νηστεύεις κ.τ.λ. προϋποθέτουν να είσαι ταπεινός, δηλ. να δέχεσαι να πλησιάσεις το Θεό με τον τρόπο που Τον πλησίαζε η γιαγιά μας. Αλλά εμείς περιφρονούμε αυτά που έκανε η γιαγιά μας και υιοθετούμε αυτά που κάνουν οι δυστυχημένοι «μοντέρνοι άνθρωποι» στη Νέα Υόρκη ή στο Παρίσι. Σ' αυτά ο χριστιανισμός δεν έχει θέση, αλλά εκείνοι δεν ξέχρουν την Ορθοδοξία – ο χριστιανισμός που έχουν απορρίψει είναι ο αιρετικός χριστιανισμός της δύσης στις ποικίλες εκδοχές του.

(Βέβαια μπορεί κάποιος να πηγαίνει στην εκκλησία και όλα τα υπόλοιπα νιώθοντας μέσα του εγωισμό επειδή τα κάνει όλα αυτά. Εννοείται ότι δε μιλάμε για τέτοια περίπτωση).

Να κλείσω λέγοντας ότι, παρόλα αυτά, στις ΗΠΑ έχει αρχίσει ένα σοβαρό ρεύμα πολλών ανθρώπων προς την Ορθοδοξία, που μας έχει δώσει σημαντικούς ορθόδοξους συγγραφείς και πνευματικούς αγωνιστές (πρώην προτεστάντες ή βουδιστές ή άθεους κ.λ.π.), όπως ο π. Σεραφείμ Ρόουζ, ο π. Δαμασκηνός Κρίστενσεν, ο π. Πήτερ Γκίλκουιστ, ο Μάθιου Γκάλλατιν κ.ά., ενώ ένας μεγάλος σύγχρονος άγιος ορθόδοξος διδάσκαλος, ο γέροντας Εφραίμ ο Φιλοθεΐτης (από τη μονή αγίου Φιλοθέου του Αγίου Όρους), ζει εδώ και δεκαετίες σ' ένα μοναστήρι στην έρημο της Αριζόνας και αποτελεί ένα φάρο καθοδήγησης και ελπίδας για χιλιάδες Αμερικανούς (βρες στο Ίντερνετ: Ιερά Μονή Αγίου Αντωνίου Αριζόνας).

Αποτελεί πρόβλημα η εξάπλωση της αθεΐας;

Για να είμαστε ειλικρινείς, η εξάπλωση της αθεΐας φανερώνει και κάτι θετικό: πολλοί άνθρωποι αναζητούν το Θεό, την αλήθεια και την αγάπη, και καταλήγουν άθεοι επειδή δεν ανακαλύπτουν την Ορθοδοξία, και μάλιστα την πραγματική Ορθοδοξία. Οι άνθρωποι αυτοί, αν στις αναζητήσεις τους συναντήσουν την αυθεντική μορφή της ορθόδοξης πνευματικής κληρονομιάς, γίνονται συνειδητοποιημένοι ορθόδοξοι χριστιανοί και πιθανώς και άγιοι.

Τέτοια παραδείγματα έχουμε όχι μόνο στην Ελλάδα, αλλά και στο δυτικό κόσμο, όπως τον π. Σεραφεΐμ Ρόουζ, τον Κένεθ Κλάους, τον π. Αντώνιο Μπλουμ (ορθόδοξο αρχιεπίσκοπο Σουρόζ, στη Μ. Βρετανία) και ένα σωρό άλλους.

Γενικά, ωστόσο, η εξάπλωση της αθεΐας αποτελεί πρόβλημα – όχι για τους πιστούς, αλλά για τους ίδιους τους άθεους, που απομακρύνονται από το Χριστό, το Φως του κόσμου, την Οδό, την Αλήθεια και τη Ζωή. Πόσοι απ' αυτούς θα βρουν τελικά το δρόμο; Μάλλον λίγοι. Και στην Ελλάδα, το πρόβλημα γίνεται εντονότερο, επειδή οι άνθρωποι ξεκινούν ως ορθόδοξοι χριστιανοί και, στην πορεία, αρνούνται το Χριστό και το χριστιανικό τους βάπτισμα. Κάνουν δηλαδή αυτό, που χιλιάδες πρόγονοί μας εδώ και αιώνες αρνήθηκαν να κάνουν, προτιμώντας βασανιστήρια και θάνατο.

Εκτός αυτού, τα πράγματα δείχνουν ότι η εξάπλωση της αθεΐας συνιστά και πρόβλημα για την κοινωνία. Καθώς ο άνθρωπος «απελευθερώνεται» από τη θρησκεία, δεν ανακαλύπτει κάποιον ευγενικό και ηθικό εαυτό του, αλλά ένα εγώ γεμάτο πάθη και ανεξέλεγκτες ορμές, που υποτάσσεται εύκολα σε κάθε «ορθολογιστικό» ή συναισθηματικό μέσο χειραγώγησης. Έτσι, βλέπουμε την κοινωνία να έχει μετατραπεί σε ζούγκλα, σε μια εφιαλτική αρένα, όπου τα άτομα βασανίζονται και καταστρέφονται, ακριβώς όπως στην οθόνη ενός σκοτεινού και βίαιου ηλεκτρονικού παιχνιδιού.

Άνθρωποι και ομάδες ανθρώπων προσπαθούν να φέρουν την καλοσύνη και την αγάπη στον κόσμο, χωρίς θρησκεία. Όμως ακόμη κι αυτοί είναι αναγκασμένοι να χρησιμοποιήσουν θρησκευτικές πρακτικές (όπως η γιόγκα) για να δώσουν μια αίσθηση – ή ψευδαίσθηση – γαλήνης και ψυχικής ισορροπίας στους ανθρώπους. Και τελικά, αφήνουν τον άνθρωπο σε μια επίφαση ηθικοποίησης, χωρίς να μπορούν να τον συνδέσουν με τον αληθινό Θεό, για τον οποίο δεν πιστεύουν καν ότι υπάρχει ή νομίζουν ότι αποτελεί «ένα κομμάτι της βαθύτερης ύπαρξης μας» κ.ο.κ.

Μια πρόταση προς την Εκκλησία και προς κάθε ιερέα

Για να αντιμετωπίσει η Εκκλησία το πρόβλημα της αθεΐας, νομίζω πως πρέπει να δούμε την Ελλάδα ως μη χριστιανική χώρα, ως ιεραποστολικό αγρό. Όπως στις μη χριστιανικές χώρες της Αφρικής ή της Ασίας η Εκκλησία ασκεί οργανωμένη ιεραποστολή, έτσι πρέπει να γίνει και στην Ελλάδα, ώστε η διδασκαλία της Ορθοδοξίας να φτάσει σε κάθε οικογένεια και κάθε πρόσωπο που ζει σ' αυτή τη χώρα, τόσο στους πιστούς (αλλά ακατήχητους και συχνά «ου κατ' επίγνωσιν» χριστιανούς) όσο και στους άπιστους. Και φυσικά και στους έφηβους, που πραγματικά ζουν σε μια ζούγκλα σύγχυσης και αυτοκαταστροφής, αναζητώντας μάταια το νερό της ζωής!...

Ωστόσο, η Ελλάδα έχει δύο πλεονεκτήματα σε σχέση με μια χώρα που δεν υπήρξε ποτέ χριστιανική:

α) Ο ευαγγελισμός μιας παραδοσιακά μη ορθόδοξης χώρας είναι πρόσκληση προς το λαό της να αγκαλιάσει μια παράδοση ξένη προς την πνευματική του κληρονομιά, παράδοση που έρχεται σ' αυτόν έξωθεν. Αντίθετα, η επιστροφή των Ελλήνων στο Χριστό είναι μια πρόσκληση για επιστροφή τους στην πνευματική κληρονομιά των προγόνων τους, την οποία λησμόνησαν επειδή τους αλλοτρίωσαν ξένες επιρροές.

β) Η Ελλάδα είναι γεμάτη ορθόδοξες εκκλησίες, στις οποίες τελείται διαρκώς η θεία λειτουργία και οι άλλες ιερές χριστιανικές τελετές. Έτσι, για να γνωρίσει κάποιος την ορθόδοξη πνευματική και λατρευτική ζωή, δε χρειάζεται να διανύσει χιλιόμετρα ψάχνοντας ένα ορθόδοξο ναό, όπως στις χώρες που δεν είναι παραδοσιακά ορθόδοξες. Αρκεί να κάνει λίγα βήματα από το σπίτι του. Και δε θα γνωρίσει μόνο την ορθόδοξη λατρεία, αλλά θα βρει και πνευματικές συνάξεις, ομιλίες και γενικά πολλές εκφάνσεις της ορθόδοξης πνευματικότητας.

Ας γίνει λοιπόν, εν ονόματι Ιησού Χριστού, το πρώτο απ' αυτά τα βήματα, για τον επανευαγγελισμό του λαού μας, του πλησίον μας και της καρδιάς μας – πριν τον ευαγγελισμό αυτό τον αναλάβουν εξ ολοκλήρου οι ήδη δραστηριοποιούμενοι Ασιάτες γκουρού ή προτεστάντες ιεραπόστολοι εξ Αμερικής...

http://theologoi-kritis.sch.gr/index.php?option=com_content&view=article&id=833:2014-12-21-16-02-34&catid=65:2008-12-29-20-40-10&Itemid

Θεός, μοίρα, αναζήτηση, Αλήθεια, πειρασμοί

Α. Ο Θεός είναι πνεύμα και αλήθεια (Ιωάν. δ' 5-42)

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἔρχεται ὁ Κύριος εἰς πόλιν τῆς Σαμαρείας λεγομένην Συχάρ, πλησίον τοῦ χωρίου ὃ ἔδωκεν Ἰακώβ Ἰωσήφ τῷ υἱῷ αὐτοῦ· ἦν δὲ ἐκεῖ πηγή τοῦ Ἰακώβ. Ὁ οὖν Ἰησοῦς κεκοπιακῶς ἐκ τῆς ὁδοπορίας ἐκαθέζετο οὕτως ἐπὶ τῇ πηγῇ· ὥρα ἦν ὥσει ἔκτη. Ἐρχεται γυνὴ ἐκ τῆς Σαμαρείας ἀντλήσαι ὕδωρ. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· δός μοι πιεῖν. Οἱ γὰρ μαθηταὶ αὐτοῦ ἀπεληλύθεισαν εἰς τὴν πόλιν ἵνα τροφὰς ἀγοράσωσι. Λέγει οὖν αὐτῷ ἡ γυνὴ ἡ Σαμαρεῖτις· πῶς σὺ Ἰουδαῖος ὢν παρ' ἐμοῦ πιεῖν αἰτεῖς, οὗσης γυναικὸς Σαμαρείτιδος; οὐ γὰρ συγχρῶνται Ἰουδαῖοι Σαμαρεῖταις. Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῇ· εἰ ᾔδεις τὴν δωρεὰν τοῦ Θεοῦ, καὶ τίς ἐστὶν ὁ λέγων σοι, δός μοι πιεῖν, σὺ ἂν ἤτησας αὐτόν, καὶ ἔδωκεν ἄν σοι ὕδωρ ζῶν. Λέγει αὐτῷ ἡ γυνὴ· Κύριε, οὔτε ἄντλημα ἔχεις, καὶ τὸ φρέαρ ἐστὶ βαθύ· πόθεν οὖν ἔχεις τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν; Μὴ σὺ μείζων εἶ τοῦ πατρὸς ἡμῶν Ἰακώβ, ὃς ἔδωκεν ἡμῖν τὸ φρέαρ, καὶ αὐτὸς ἐξ αὐτοῦ ἔπιε καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ καὶ τὰ θρέμματα αὐτοῦ; Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῇ· πᾶς ὁ πίνων ἐκ τοῦ ὕδατος τούτου διψήσει πάλιν· ὃς δ' ἂν πῖη ἐκ τοῦ ὕδατος οὗ ἐγὼ δώσω αὐτῷ, οὐ μὴ διψήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα, ἀλλὰ τὸ ὕδωρ ὃ δώσω αὐτῷ, γενήσεται ἐν αὐτῷ πηγὴ ὕδατος ἀλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον. Λέγει πρὸς αὐτόν ἡ γυνὴ· Κύριε, δός μοι τοῦτο τὸ ὕδωρ, ἵνα μὴ διψῶ μηδὲ ἔρχωμαι ἐνθάδε ἀντλεῖν. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· ὕπαγε φώνησον τὸν ἄνδρα σου καὶ ἐλθέ ἐνθάδε. Ἀπεκρίθη ἡ γυνὴ καὶ εἶπεν· οὐκ ἔχω ἄνδρα. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· καλῶς εἶπας ὅτι ἄνδρα οὐκ ἔχω· πέντε γὰρ ἄνδρας ἔσχες, καὶ νῦν ὃν ἔχεις οὐκ ἐστὶ σου ἀνὴρ· τοῦτο ἀληθὲς εἶρηκας. Λέγει αὐτῷ ἡ γυνὴ· Κύριε, θεωρῶ ὅτι προφήτης εἶ σὺ. Οἱ πατέρες ἡμῶν ἐν τῷ ὄρει τούτῳ προσεκύνησαν· καὶ ὑμεῖς λέγετε ὅτι ἐν Ἱεροσολύμοις ἐστὶν ὁ τόπος ὅπου δεῖ προσκυνεῖν. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· γύναι, πιστευσὸν μοι ὅτι ἔρχεται ὥρα ὅτε οὔτε ἐν τῷ ὄρει τούτῳ οὔτε ἐν Ἱεροσολύμοις προσκυνήσετε τῷ πατρὶ. Ὑμεῖς προσκυνεῖτε ὃ οὐκ οἴδατε, ἡμεῖς προσκυνοῦμεν ὃ οἴδαμεν· ὅτι ἡ σωτηρία ἐκ τῶν Ἰουδαίων ἐστίν. Ἄλλ' ἔρχεται ὥρα, καὶ νῦν ἐστίν, ὅτε οἱ ἀληθινοὶ προσκυνῆται προσκυνήσουσι τῷ πατρὶ ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ· καὶ γὰρ ὁ πατὴρ τοιούτους ζητεῖ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτόν. Πνεῦμα ὁ Θεός, καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτόν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν. Λέγει αὐτῷ ἡ γυνὴ· οἶδα ὅτι Μεσσίας ἔρχεται ὁ λεγόμενος Χριστός· ὅταν ἔλθῃ ἐκεῖνος, ἀναγγελεῖ ἡμῖν πάντα. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· ἐγὼ εἰμι ὁ λαλῶν σοι. Καὶ ἐπὶ τούτῳ ἦλθον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, καὶ ἐθαύμασαν ὅτι μετὰ γυναικὸς ἐλάλει· οὐδεὶς μὲντοι εἶπε, τί ζητεῖς ἢ τί λαλεῖς μετ' αὐτῆς; Ἀφῆκεν οὖν τὴν ὑδρίαν αὐτῆς ἡ γυνὴ καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν πόλιν, καὶ λέγει τοῖς ἀνθρώποις· δεῦτε ἴδετε ἄνθρωπον ὃς εἶπέ μοι πάντα ὅσα ἐποίησα· μήτι οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός; Ἐξῆλθον οὖν ἐκ τῆς πόλεως καὶ ἤρχοντο πρὸς αὐτόν. Ἐν δὲ τῷ μεταξύ ἡρώτων αὐτόν οἱ μαθηταὶ λέγοντες· ραββί, φάγε. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· ἐγὼ βρώσιν ἔχω φαγεῖν, ἢν ὑμεῖς οὐκ οἴδατε. Ἐλεγον οὖν οἱ μαθηταὶ πρὸς ἀλλήλους· μή τις ἠνεγκεν αὐτῷ φαγεῖν; Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· ἐμὸν βρώμᾶ ἐστὶν ἵνα ποιῶ τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με καὶ τελειώσω αὐτοῦ τὸ ἔργον. Οὐχ ὑμεῖς λέγετε ὅτι ἐτι τετράμηνός ἐστι καὶ ὁ θερισμὸς ἔρχεται; Ἴδου λέγω ὑμῖν, ἐπάρατε τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν καὶ θεάσασθε τὰς χώρας, ὅτι λευκαὶ εἰσι πρὸς θερισμὸν ἤδη. Καὶ ὁ θερίζων μισθὸν λαμβάνει καὶ συνάγει καρπὸν εἰς ζωὴν αἰώνιον, ἵνα καὶ ὁ σπείρων ὁμοῦ χαίρῃ καὶ ὁ θερίζων. Ἐν γὰρ τούτῳ ὁ λόγος ἐστὶν ὁ ἀληθινός, ὅτι ἄλλος ἐστὶν ὁ σπείρων καὶ ἄλλος ὁ θερίζων. Ἐγὼ ἀπέστειλα ὑμᾶς θερίζειν ὃ οὐχ ὑμεῖς κεκοπιάκατε· ἄλλοι κεκοπιάκασι, καὶ ὑμεῖς εἰς τὸν κόπον αὐτῶν εἰσεληλύθατε. Ἐκ δὲ τῆς πόλεως ἐκείνης πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς αὐτόν τῶν Σαμαρειτῶν διὰ τὸν λόγον τῆς γυναικός, μαρτυρούσης ὅτι εἶπέ μοι πάντα ὅσα ἐποίησα. Ὡς οὖν ἦλθον πρὸς αὐτόν οἱ Σαμαρεῖται, ἡρώτων αὐτόν μείναι παρ' αὐτοῖς· καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ δύο ἡμέρας. Καὶ πολλῶν πλείους ἐπίστευσαν διὰ τὸν λόγον αὐτοῦ, τῇ τε γυναικὶ ἔλεγον ὅτι οὐκέτι διὰ τὴν σὴν λαλιὰν πιστεύομεν· αὐτοὶ γὰρ ἀκηκόαμεν, καὶ οἶδαμεν ὅτι οὗτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ σωτὴρ τοῦ κόσμου ὁ Χριστός.

Απόδοση σε ἀπλή γλῶσσα

Εκείνο τον καιρό πήγε ο Ιησούς σε μια πόλη της Σαμάρειας που λέγεται Συχάρ, κοντά στο χωράφι που έδωσε ο Ιακώβ στον Ιωσήφ το γιο του. Και εκεί ήταν το πηγάδι του Ιακώβ. Ο Ιησούς, λοιπόν, επειδή είχε κουραστεί από

την οδοιπορία, καθόταν έτσι απλά δίπλα στο πηγάδι. Ήταν περίπου δώδεκα η ώρα το μεσημέρι. Έρχεται τότε μια γυναίκα από τη Σαμάρεια να αντλήσει νερό. Λέει σ' αυτήν ο Ιησούς: «Δώσε μου να πω» – γιατί οι μαθητές του είχαν φύγει στην πόλη, για να αγοράσουν τροφές. Του λέει λοιπόν η γυναίκα η Σαμαρείτισσα: «Πώς εσύ που είσαι Ιουδαίος ζητάς να πιεις από εμένα, μια γυναίκα που είμαι Σαμαρείτισσα;» – γιατί δε συναναστρέφονται Ιουδαίοι με Σαμαρείτες. Αποκρίθηκε ο Ιησούς και της είπε: «Αν ήξερες τη δωρεά του Θεού και ποιος είναι αυτός που σου λέει, “δώσε μου να πω”, εσύ θα του ζητούσες και θα σου έδινε νερό ζωντανό». Λέει σ' αυτόν η γυναίκα: «Κύριε, ούτε κουβά έχεις και το πηγάδι είναι βαθύ. Από πού λοιπόν έχεις το νερό το ζωντανό; Μήπως εσύ είσαι μεγαλύτερος από τον πατέρα μας τον Ιακώβ, που μας έδωσε το πηγάδι και ήπιε από αυτό αυτός και οι γιοι του και τα θρεφτάρια του;» Αποκρίθηκε ο Ιησούς και της είπε: «Καθένας που πίνει από το νερό τούτο θα διψάσει πάλι. Όποιος όμως πει από το νερό που εγώ θα του δώσω δε θα διψάσει στον αιώνα, αλλά το νερό που θα του δώσω θα γίνει μέσα του πηγή νερού που θα αναβλύζει για ζωή αιώνια». Λέει προς αυτόν η γυναίκα: «Κύριε, δώσε μου αυτό το νερό, για να μη διψώ μήτε να περνώ εδώ να αντλώ». Ο Ιησούς της λέει: «Πήγαινε, φώναξε τον άντρα σου και έλα εδώ». Αποκρίθηκε η γυναίκα και του είπε: «Δεν έχω άντρα». Της λέει ο Ιησούς: «Καλά είπες: “Άντρα δεν έχω” – γιατί πέντε άντρες είχες και τώρα αυτός που έχεις δεν είναι άντρας σου. Αυτό είναι αληθινό που έχεις πει». Λέει σ' αυτόν η γυναίκα: «Κύριε, βλέπω ότι εσύ είσαι προφήτης. Οι πατέρες μας σε τούτο το όρος προσκύνησαν το Θεό, αλλά εσείς λέτε ότι στα Ιεροσόλυμα είναι ο τόπος όπου πρέπει να προσκυνεί κανείς». Της λέει ο Ιησούς: «Πίστευέ με, γυναίκα, ότι έρχεται ώρα που ούτε στο όρος ετούτο ούτε στα Ιεροσόλυμα θα προσκυνείτε τον Πατέρα. Εσείς προσκυνείτε αυτό που δεν ξέρετε. εμείς προσκυνούμε αυτό που ξέρουμε, γιατί η σωτηρία είναι από τους Ιουδαίους. Αλλά έρχεται ώρα, και μάλιστα είναι τώρα, που οι αληθινοί προσκυνητές θα προσκυνήσουν τον Πατέρα με Πνεύμα και με αλήθεια. Και πράγματι, ο Πατέρας τέτοιοι ζητά να είναι εκείνοι που τον προσκυνούν. Πνεύμα είναι ο Θεός, και εκείνοι που τον προσκυνούν με Πνεύμα και με αλήθεια πρέπει να τον προσκυνούν». Λέει σ' αυτόν η γυναίκα: «Ξέρω ότι έρχεται ο Μεσσίας, ο λεγόμενος Χριστός. Όταν έρθει εκείνος, θα μας τα αναγγείλει όλα». Της λέει ο Ιησούς: «Εγώ είμαι, που σου μιλώ». Και πάνω σ' αυτό ήρθαν οι μαθητές του και θαύμαζαν επειδή μιλούσε με γυναίκα. Κανείς όμως δεν είπε: «Τι ζητάς;» ή «Τι μιλάς μαζί της;» Άφησε, λοιπόν, την υδρία της η γυναίκα και πήγε στην πόλη και λέει στους ανθρώπους: «Ελάτε να δείτε έναν άνθρωπο που μου είπε όλα όσα έκανα. Μήπως αυτός είναι ο Χριστός;» Εκείνοι εξήλθαν από την πόλη και έρχονταν προς αυτόν. Στο μεταξύ τον παρακαλούσαν οι μαθητές λέγοντας: «Ραβί, φάε». Εκείνος τους είπε: «Εγώ έχω να φάω τροφή που εσείς δεν ξέρετε» Έλεγαν λοιπόν οι μαθητές μεταξύ τους: «Μήπως κάποιος του έφερε να φάει;» Τους λέει ο Ιησούς: «Δική μου τροφή είναι να κάνω το θέλημα εκείνου που με έστειλε και να τελειώσω το έργο του. Εσείς δε λέτε: “Ακόμα είναι τέσσερις μήνες και ο θερισμός έρχεται”; Ιδού, σας λέω, σηκώστε πάνω τα μάτια σας και παρατηρήστε τα χωράφια: λευκά είναι, έτοιμα για θερισμό ήδη. Ο θεριστής λαβαίνει μισθό και συνάξει καρπό για ζωή αιώνια, για να χαίρονται μαζί ο σπορέας και ο θεριστής. Γιατί σε αυτό αληθεύει το ρητό, “άλλος είναι που σπέρνει και άλλος που θερίζει”. Εγώ σας απέστειλα να θερίζετε αυτό για το οποίο εσείς δεν έχετε κοπιήσει. Άλλοι έχουν κοπιήσει και εσείς έχετε εισέλθει στον κόπο τους». Τότε, από εκείνη την πόλη, πολλοί από τους Σαμαρείτες πίστεψαν σ' αυτόν εξαιτίας του λόγου που έδωσε μαρτυρία η γυναίκα: «Μου είπε όλα όσα έκανα». Μόλις λοιπόν ήρθαν προς αυτόν οι Σαμαρείτες, τον παρακαλούσαν να μείνει κοντά τους. Και έμεινε εκεί δύο ημέρες. Και πολύ περισσότεροι πίστεψαν εξαιτίας του λόγου του, και στη γυναίκα έλεγαν: «Δεν πιστεύουμε πια από τη δική σου διήγηση, γιατί εμείς οι ίδιοι έχουμε ακούσει και ξέρουμε ότι αυτός είναι αληθινά ο Σωτήρας του κόσμου».

B. Ερμηνευτικά σχόλια:

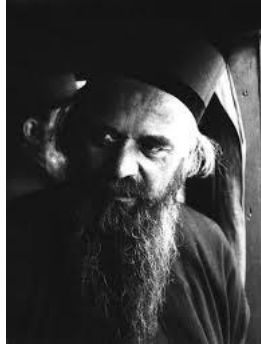
Σαμάρεια: Η περιοχή της Σαμάρειας βρισκόταν στα βόρεια της Παλαιστίνης. Οι Σαμαρείτες ήταν Ισραηλίτες στην καταγωγή, όμως είχαν αναμειχθεί με διάφορους γειτονικούς ειδωλολατρικούς λαούς, με αποτέλεσμα να θεωρούνται μισαίμοιοι από τους Ισραηλίτες και να υπάρχουν έχθρα μεταξύ τους.

Ο Χριστός της ζήτησε...να μην διψάω: Η Σαμαρείτιδα δεν καταλαβαίνει στην αρχή για τι νερό μιλάει ο Χριστός. Τι είναι αυτό το «ζωντανό νερό», που όποιος το πίνει δεν ξαναδιψά; Ο Χριστός εννοεί ότι το ζωντανό νερό είναι ο ίδιος ο λόγος του, το κήρυγμα του Ευαγγελίου, το οποίο δίνει ζωή στον άνθρωπο όπως το νερό. Τα λόγια του Χριστού είναι νερό που ξεδιψά τις ψυχές των ανθρώπων, που ξεραίνονται από την έλλειψη της αγάπης και του Θεού. Έτσι ακριβώς διψά και η ψυχή της Σαμαρείτιδος.

Πήγαινε, φώναξε τον άνδρα σου...είσαι προφήτης: Ο Χριστός με αγάπη και διάκριση λέει στην γυναίκα να φωνάξει τον άνδρα της, ενώ γνωρίζει ότι δεν είναι παντρεμένη και ξέρει τις αμαρτίες της. Το παράδοξο είναι ότι η Σαμαρείτιδα δεν κρύβεται, δεν λέει ψέματα όπως θα μπορούσε εύκολα να κάνει, αφού άλλωστε ο Χριστός είναι ένας ξένος που δεν τη γνωρίζει, αλλά του λέει την αλήθεια: ότι δεν έχει άνδρα. Βαθιά μέσα της η γυναίκα αναγνωρίζει ότι ο Χριστός είναι κάτι ξεχωριστό και ξεδιψά από τα λόγια του. Ψάχνει να βρει την αλήθεια στη ζωή της και γι' αυτό τολμά και κάνει τόσες ερωτήσεις σε έναν άγνωστο, και μάλιστα Ιουδαίο. Η Σαμαρείτιδα διψάει για την αλήθεια στη ζωή και όταν καταλαβαίνει ότι τη βρίσκει στο πρόσωπο του Χριστού, παίρνει την απόφαση να είναι αληθινή μπροστά του.

Σε ποιο τόπο πρέπει να λατρεύεται ο Θεός... την αλήθεια: Ο Χριστός αποκαλύπτει στην Σαμαρείτιδα τι είναι ο Θεός και τι ζητά από τους ανθρώπους. Η λατρεία του Θεού, που είναι πνεύμα, δεν γίνεται ούτε σε αυτό το βουνό, ούτε στα Ιεροσόλυμα, αλλά «εν πνεύματι και αληθεία». Με άλλα λόγια όχι με φόβο και στα τυφλά, όχι με αγωνία και στενοχώρια, αλλά με γνώση και ελευθερία και αγάπη. Ο Θεός δεν ζητά από τους ανθρώπους να ακολουθήσουν συγκεκριμένες «συνταγές», συγκεκριμένους κανόνες για να τον λατρεύουν, το μόνο που θέλει είναι να τον γνωρίσουν και να τον αγαπήσουν από ελεύθερη επιλογή τους.

Εκείνη τη στιγμή...πίστεψαν στο Χριστό: Οι μαθητές του απορούν όταν βρίσκουν το Χριστό να συνομιλεί με μια γυναίκα, και μάλιστα Σαμαρείτιδα. Πέρα από το γεγονός ότι οι Σαμαρείτες θεωρούνταν μισημένοι και οι Ισραηλίτες τους απέφευγαν, εκείνη την εποχή και οι γυναίκες θεωρούνταν κατώτερες από τους άνδρες. Ο Χριστός όμως δεν απορρίπτει κανέναν, ανεξάρτητα από το φύλο και την καταγωγή του, και υπερβαίνει τους κοινωνικούς κανόνες της εποχής του. Μόλις τελειώσει η συνομιλία της με το Χριστό, η Σαμαρείτιδα αμέσως τρέχει στην πόλη για να μεταφέρει στους άλλους ανθρώπους το χαρούμενο μήνυμα ότι ήρθε ο Μεσσίας. Μάλιστα δεν ντρέπεται να τους αποκαλύψει ότι ο Χριστός ήξερε όλα όσα είχε κάνει στη ζωή της. Έχοντας συναντήσει τον Χριστό, που ο ίδιος είναι η Αλήθεια και η Ζωή των ανθρώπων, η ίδια παίρνει την απόφαση να αφήσει καθετί ψεύτικο και να είναι αληθινή. Επειδή η Αγία Φωτεινή μετά την συνομιλία της με το Χριστό έτρεξε να μεταδώσει το χαρμόσυνο νέο ότι βρήκε τον Μεσσία στους ανθρώπους, θεωρήθηκε ότι έγινε Αποστόλος μαζί με τους Αποστόλους, γι' αυτό και ονομάστηκε Ισαπόστολος, που σημαίνει ίση με τους Αποστόλους.

Γ. Υπάρχει μοίρα στην ζωή μας; (του Αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς, ενός σύγχρονου σπουδαίου Σέρβου Αγίου)

Γράφετε, πως γίνετε ογδόντα χρονών, και πως είστε ακόμα δυνατός και νέος ως προς το πνεύμα. Πολλές φορές ο θάνατος σας πλησίασε, όμως πάντα ξαφνικά σωζόσασταν. Γι' αυτό ρωτάτε: Υπάρχει μοίρα, και πώς η Ορθόδοξη Εκκλησία βλέπει τη μοίρα;

Εάν ως μοίρα εννοείτε την τυφλή τυχαία σύμπτωση ή το μοιραίο, η Εκκλησία σ' αυτό είναι κατηγορηματικά αντίθετη. Η Εκκλησία βασίζεται εξ' ολοκλήρου στον Λόγο. Τίποτα δεν αποδίδει ούτε στην τυφλή τυχαία σύμπτωση ούτε στο τυχαίο, το μοιραίο, αλλά όλα τα αποδίδει στην πρόνοια του παντοδύναμου και τα πάντα ορώντως Θεού, που ενεργεί με ανώτερο σχέδιο. Η ίδια η λέξη «μοίρα» έρχεται από τη λέξη «δική», σ' αυτή την περίπτωση τη δική του Θεού. «Εμνήσθην των κριμάτων σου απ' αιώνος, Κύριε, και παρεκλήθην» (Ψαλμ. 118.52), λέει ο Ψαλμωδός. Δηλαδή θυμάται πως ο Κύριος επιβράβευε τους δίκαιους και τιμωρούσε τους αμαρτωλούς ήδη σ' αυτόν τον κόσμο. Πάλι λέει: «Από γαρ των κριμάτων σου εφοβήθην» (Ψαλμ. 118,120). Και πάλι: «Εν τη δικαιοσύνη σου ζήσόν με» (Ψαλμ. 118.40). Στο σλάβικο κείμενο χρησιμοποιείται η λέξη subda [μοίρα] αντί sud [κρίση, δική]. Κι εμείς συχνά λέμε: «πώς κρίνεις εσύ περί αυτού του ζητήματος;». Που σημαίνει: «πώς σκέφτεσαι περί αυτού του ζητήματος;». Η μοίρα, λοιπόν, είναι η σκέψη του Θεού περί όλων όσων γίνονται και συμβαίνουν: όμως δεν είναι σκέψη παθητική και αδύναμη σαν την ανθρώπινη, αλλά δραστήρια και αποφασιστική.

Κάποιοι ετοιμαζόταν αποβραδής για να πάει την επόμενη μέρα στην κοντινή πόλη, όμως εκείνη τη νύχτα τον έφθασε ο θάνατος και τον μετέφερε στη μακρινή ουράνια πόλη. Και λένε οι άνθρωποι: «τέτοια είναι η μοίρα του». Κάποιοι ετοιμαζόταν να πάρει μια κοπέλα, όμως ξαφνικά παντρεύτηκε μια άλλη. Πάλι λένε οι άνθρωποι: «η μοίρα»! Κάποιοι βγήκε από το χαράκωμα στην οπισθοφυλακή του στρατού. Όμως κάτω από τη σκηνή τον βρήκε η σφαίρα και ο θάνατος. Πάλι: «η μοίρα»! Όμως ποτέ και πουθενά η «τυφλή» μοίρα αλλά η μοίρα [= η κρίση] η διορατική, προερχόμενη από την κρίση και την Πρόνοια του Θεού, ο Όποιος ξέρει σ' όλα το γιατί.

Όποιος αποδέχεται την «τυφλή μοίρα», μ' αυτό και μόνο ομολογεί ότι αδυνατεί να κατανοήσει την αίτια και το νόημα κάποιου συμβάντος. Τίποτα απ' όσα συμβαίνουν στους ανθρώπους δεν γίνεται χωρίς τον Δίκαιο και Ελεήμονα Θεό. Να επαναλάβουμε ξανά εκείνο τον λόγο του Σωτήρα: «ουχί πέντε στρουθία πωλείται ασαρίων δύο; και έν εξ αυτών ουκ έστιν επιλεησμένον ενώπιον του Θεού· αλλά και αι τρίχες της κεφαλής υμών πάσαι ηριθμνται» (Λουκ. 12,6-7). Κι έτσι, κανενός η μοίρα δεν είναι ούτε «τυφλή» ούτε τυχαία, αλλά σκεπτόμενη και προνοητική. Κατά τέτοια έξυπνη και διορατική μοίρα εσείς αποφύγατε τον θάνατο που σας πλησίασε πολλές φορές και επιζήσατε. Από τον Θεό ζωή και σωτηρία!

(Αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς, *Δεν φτάνει μόνο η πίστη*, Εκδ. Εν πλω, σ. 125-127).

Δ. Μοίρα και πεπρωμένο στη ζωή μας (του Μητροπολίτου Αχελώου κ. Ευθυμίου)

α) Οι έννοιες της «Μοίρας» και του «Πεπρωμένου»: Για τους αρχαίους Έλληνες η Μοίρα (= αυτή που μοιράζει) ήταν θεότητα που αποφάσιζε για την τύχη του κάθε ανθρώπου από τη στιγμή της γέννησής του μέχρι το θάνατό του. Η μοίρα ταυτίζεται με τη θεά Τύχη που είναι τυφλή. Γι' αυτό και σε όποιον πέσει επάνω του τον κάνει ευτυχισμένο (πλούσιο) ή δυστυχή!...

Η διδαχή για το «Πεπρωμένο» προέρχεται από τη μουσουλμανική θρησκεία. Οι Μουσουλμάνοι πιστεύουν στο «Κισμέτ», στην ιδέα δηλαδή ότι ο Θεός ρυθμίζει απόλυτα τη ζωή του ανθρώπου (=απόλυτος προορισμός), χωρίς ν' αφήνει στον ανθρώπινο παράγοντα κανένα περιθώριο συμμετοχής. Έτσι, όλα όσα συμβαίνουν στη ζωή (επιτυχίες, αποτυχίες, ατυχήματα, αρρώστιες κ.λπ.) αποδίδονται στον Θεό. Όλα είναι προκαθορισμένα, γραμμένα στο βιβλίο του Θεού (πρβλ. την έκφραση: «ήταν γραφτό του»), Συνέπεια της αντίληψης αυτής είναι η μοιρολατρική στάση έναντι της ζωής. Εφ' όσον όλα προέρχονται από τον Θεό και τίποτε από τον άνθρωπο, τότε ο άνθρωπος όλα πρέπει να τα περιμένει από τον Θεό. Για τον άνθρωπο επομένως δεν υπάρχει κανένα περιθώριο προσωπικής και υπεύθυνης δράσης. Γι' αυτό και οι οπαδοί του «πεπρωμένου» χαρακτηρίζονται για την παθητικότητα και απραξία τους!

Η απαισιόδοξη και παθητική (μοιρολατρική) αυτή αντίληψη του «πεπρωμένου», όπως ήταν φυσικό, επηρέασε κι εμάς τους χριστιανούς Έλληνες που ζήσαμε μαζί με τους Μουσουλμάνους για 400 ολόκληρα χρόνια!

β) Η χριστιανική άποψη: Ο Χριστιανισμός και ειδικότερα η Ορθοδοξία δέχεται το «σχετικό προορισμό», τα βασικά χαρακτηριστικά του οποίου είναι τα εξής:

Πρώτον, ότι ο άνθρωπος διατηρεί και έχει σχετική ελευθερία. Ο άνθρωπος, μετά την Πτώση δεν έχασε όλα και σε απόλυτο βαθμό τα χαρίσματα του «κατ' εικόνα» (Όπως δέχονται οι Διαμαρτυρόμενοι). Χάρη στην επέμβαση του αγαθού Θεού, η απογύμνωση του μεταπτωτικού ανθρώπου από τα θεϊκά χαρίσματα δεν ήταν ολοκληρωτική. Έτσι, η θέληση του ανθρώπου, χάρη στην αγάπη του Θεού διατήρησε και έχει μια σχετική ελευθερία, η οποία είναι το ουσιαστικό και απαραίτητο στοιχείο για την αποκατάστασή του στην αρχέγονη θεϊκή κοινωνία.

Δεύτερον, Ότι η επίγεια και αιώνια ζωή του ανθρώπου εξαρτάται από τη συνεργασία Θεού και ανθρώπου. Η ζωή του ανθρώπου δεν εξαρτάται μόνο από τον Θεό. Ο άνθρωπος και στην μεταπτωτική του κατάσταση έχει τις σχετικές ικανότητες και δυνατότητες (ελευθερία, θέληση, νόηση) για να οργανώσει και τελειοποιήσει τη ζωή του. Το ίδιο ισχύει και για την αιώνια ζωή του ανθρώπου. Ο Θεός θέλει ν' αποκατασταθούν κοντά του όλοι οι άνθρωποι (Α' Τιμ. β' 4). Και για το σκοπό αυτό δεν έπαυσε να εργάζεται και να φροντίζει Από την αυγή της ιστορίας της ανθρωπότητας. Ωστόσο, η αποκατάσταση αυτή δεν μπορεί να γίνει μονομερώς, δηλαδή μόνο από τον Θεό, χωρίς την ελεύθερη (σχετικώς) θέληση των ανθρώπων. Στήν αιώνια ζωή και βασιλεία του Θεού θ' αποκατασταθούν μόνο όσοι το θελήσουν και συνεργασθούν υπεύθυνα με τη δεδομένη θέληση και αγάπη του Θεού για το μεγάλο αυτό σκοπό!

Γενική είναι η πεποίθηση των αγίων Πατέρων της Ορθοδοξίας ότι ο Θεός ενώ θέλει να σωθούν όλοι οι άνθρωποι, ωστόσο δεν θα χρησιμοποιήσει ποτέ τη βία για να το επιτύχει. Αυτό σημαίνει ότι ο Θεός δεν μπορεί ν' αποφασίσει αυθαίρετα για τη ζωή και το μέλλον ενός ανθρώπου, χωρίς την ελεύθερη συγκατάθεση και συνεργασία του, όπως είπαμε. Τρίτον, ο Θεός γνωρίζει, αλλά δεν προκαθορίζει αυθαίρετα τη ζωή και τον προορισμό του κάθε ανθρώπου (σχετικός προορισμός). Ο Θεός ως παντογνώστης προγνωρίζει ολόκληρη τη ζωή του ανθρώπου, το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον. Η πρόγνωση όμως αυτή του Θεού δεν επηρεάζει την ελευθερία του ανθρώπου ούτε πολύ περισσότερο την καταργεί. Ο Θεός προγνωρίζει τη ζωή του ανθρώπου, όπως αυτή θα διαμορφωθεί και εξελιχθεί από την καλή ή κακή χρήση της ελευθερίας και των χαρισμάτων που θα κάνει ο κάθε άνθρωπος.

Ένα παράδειγμα: Δύο τραίνα κινούνται στην ίδια γραμμή αλλά με αντίθετη κατεύθυνση. Κάποιος ορειβάτης που βρίσκεται σε μια ψηλή κορυφή βλέπει τα δύο τραίνα να κινούνται αντίθετα και συμπεραίνει (προβλέπει) ότι σ' ένα ορισμένο σημείο της γραμμής θα συγκρουσθούν. Και πραγματικά, ύστερα από λίγο τα δυο τραίνα συγκρούονται... Το ερώτημα λοιπόν είναι: Ποιος είναι υπεύθυνος για τη σύγκρουση; Μήπως ο ορειβάτης που προείδε (λόγω πλεονεκτικής θέσεως) το δυστύχημα; Όχι, βέβαια! Η σύγκρουση δεν οφείλεται στην πρόγνωση του ορειβάτη, αλλά στην αμέλεια των οδηγών ή άλλων αρμοδίων για την ασφαλή κίνηση των αμαξοστοιχιών.

Συμπέρασμα: Πεπρωμένο ή μοίρα δεν υπάρχει. Τη ζωή, την εξέλιξη και το μέλλον του κάθε ανθρώπου δεν προκαθορίζει αυθαίρετα ο Θεός. Ο Θεός ως παντογνώστης απλώς προγνωρίζει την καλή ή κακή χρήση της ελευθερίας που θα κάνει ο άνθρωπος στη ζωής του!

(Από το βιβλίο: «Αθώος» του Επισκόπου Αχελώου Ευθυμίου – Εκδ. Αποστολικής Διακονίας)

Ε. Γιατί σε μένα Θεέ μου; (του Μητροπολίτου Μεσογαίας Νικολάου Χατζηνικολάου)

Εύλογο μὲν «γιατί»! Ερώτημα τόσο συχνό, τόσο βαθύ, τόσο δυνατό στην εκφορά του, τόσο δύσκολο στην απάντησή του. Ερώτημα τόσο αληθινό, τόσο ανθρώπινο, τόσο απαιτητικό, πού όμως από τη φύση του δεν αντέχει στον λόγο, δεν εκφράζεται με το στόμα, δεν μπαίνει σε λέξεις, δεν δημοσιοποιείται σε ακροατήριο, πολύ δε περισσότερο, δεν επιδέχεται μονοσήμαντες απαντήσεις από κάποιους που δήθεν γνωρίζουν προς κάποιους άλλους που σίγουρα πονούν. Ίσως είναι το κατ' εξοχήν θέμα για το οποίο δεν μπορεί και δεν πρέπει να γίνονται ομιλίες. Είναι πολύ βαθύ για να έλθει στην επιφάνεια της συνειδητοποίησης. Είναι πολύ επώδυνο για να χωρέσει στον ορίζοντα των αντοχών μας. Είναι πολύ προσωπικό για να εντοπισθεί στο στερέωμα του δημόσιου λόγου.

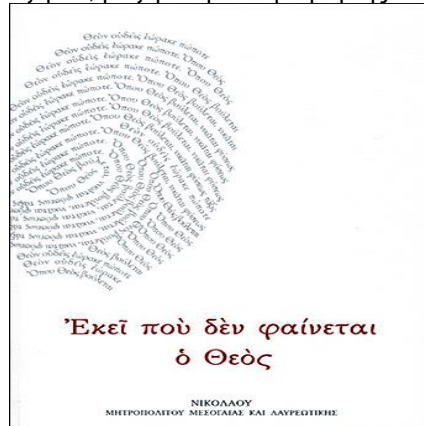
Ίσως αυτό το ερώτημα να πονάει πιο πολύ και από την αιτία που το δημιουργεί. Γιατί όλοι ξέρουμε πως δεν έχει εύκολη απάντηση. Και όμως είναι τόσο επίμονο και αληθινό.

Γιατί σε μένα, Θεέ μου; Ηχεί στα αυτιά μου αυτό το ερώτημα και αντηχεί βαθιά στην καρδιά μου. Είναι το ερώτημα κάθε γονιού που το παιδί του πάσχει ή κάθε ανθρώπου που έχει χτυπηθεί από ανίατη ασθένεια. Πώς είναι δυνατόν αυτό το ερώτημα να μεταμορφωθεί σε ομιλία, συμβουλή, γνώμη ή απάντηση;

Προ καιρού μου δόθηκε η ευκαιρία να επισκεφθώ το Νοσοκομείο Παιδών. Πήγα στο γραφείο της διευθύντριας του Ογκολογικού που έτυχε να γνωρίζω. Μου πρότεινε να επισκεφθούμε τους θαλάμους των παιδιών. Απέφυγα να συναινέσω. Έριξα μια ματιά στους τοίχους του πρωτότυπου γραφείου της, που ήταν γεμάτοι από πρόσωπα πονεμένα και ελπιδοφόρα, πληγωμένα και αγωνιστικά. Άλλα ακόμη βρίσκονται κοντά μας για να πολλαπλασιάζουν τη χαρά και άλλα μας έχουν φύγει για να προκαλούν την ανάγκη της συνάντησης μαζί τους στην αγκαλιά του Θεού.

Τα βιβλία σ' αυτό το γραφείο ήταν πιο λίγα από τις φωτογραφίες. Οι πολλές επιστημονικές γνώσεις πιο φτωχές από το περίσσειμα της αληθινότητας της ζωής. Οι απορίες και το άγνωστο πιο ξέθωρα από τη λάμψη της παράξενης αγάπης αυτού του χώρου. Βγήκαμε από το γραφείο της και νόμιζα ότι έβγαينا από την αλήθεια για να μπω στο ψέμα αυτής της ζωής, αλλά με μια ανομολόγητη ανακούφιση. Σκόνταψα όμως στη μεγαλύτερη αλήθεια. Στο σαλόνι, σε ένα τραπέζακι, έπαιζαν επιτραπέζια παιχνίδια τρία παιδάκια, δίχως μαλλιά, με πρόσωπα ωχρά, με ενδοφλέβιες χημειοθεραπευτικές παροχές στα χέρια. Δίπλα τους ισάριθμες νεαρές μητέρες και ένας παππούς. Τα μάτια των μεγάλων μονομιάς καρφώθηκαν επάνω μου. τα παιδάκια αμέριμνα συνέχισαν τη διασκέδασή τους. Εγώ αμήχανα δεν τολμούσα να δώσω το ψεύτικο χαμόγελο του... καλού παπά που ήλθε να κάνει την καλή του πράξη. Ποτέ το βλέμμα των γονέων και η αμεριμνία των παιδιών δεν με είχαν τόσο βαθιά τρυπήσει. Η εικόνα αυτή αυτόματα μεταμορφώθηκε σε ερώτημα που ηχεί στα αυτιά μου μέχρι αυτήν τη στιγμή. Τα μάτια αυτά διψούσαν για μια γουλιά απάντησης στην πιο λακωνική, αλλά πιο εσωτερη απορία που σχηματίζεται στην καρδιά κάθε φυσιολογικού ανθρώπου «Γιατί σε μένα, Θεέ μου»;

Τελικά, τα πονεμένα μάτια μπορούν να ξεδιψάσουν μόνο με το δάκρυ τους. Όχι με τον λόγο μου, σκέφτηκα. Τους αποχαιρέτησα και πήρα μαζί μου, μαζί με την ανάμνηση της έκφρασής τους, το ερώτημα.

Η προσπάθεια όμως να παρηγορηθούμε επιτείνει τη δοκιμασία μας. Τα θαύματα είναι θαύματα, γιατί δεν είναι και τόσο συχνά. Κι αν πάλι κάνει το θαύμα σε μας, αυτό δεν είναι αδικία; Γιατί μερικοί να ζουν την ευεργετική παρουσία Του και άλλοι να τη στερούνται; Γιατί κάποιιοι να Τον δοξάζουν και οι πολλοί υπόλοιποι να ταπεινώνονται απίστευτα και να Τον εκλιπαρούν; Και αν πάλι μπορεί να κάνει το θαύμα, γιατί δεν θεραπεύει όλους ή πολύ περισσότερο δεν καταργεί τις ασθένειες, να ζήσουμε τα λίγα χρόνια μας ήσυχα και με χαρά; Μήπως τελικά ή υπάρχει Θεός για να βασανιζόμαστε ή δεν υπάρχει και βασανιζόμαστε;

Κάποιοι μας πλησιάζουν και μας λένε ότι μας αγαπάει ο Θεός και γι' αυτό επιτρέπει τη δοκιμασία. Αυτοί που μας παρηγορούν και απαντούν στον πόνο μας με συμβουλές και λόγια, γιατί δεν τους αγαπάει και αγαπάει μόνον εμάς; Γιατί τα δικά τους τα παιδιά να παίζουν αμέριμνα και να γελούν και το δικό μας, χλωμό, να ζει μέσα στα φάρμακα και τις μπουκάλες; Γιατί τα παιδιά τους να διασκεδάζουν με αστεία και παιδικές αταξίες και το δικό μας να ξεγελιέται με τα ψεματάκια μας και τις χαζοελπίδες ότι δήθεν θα γίνει καλά και θα ξαναπάει στο σχολείο; Γιατί αυτοί να μπορούν να χτίσουν όραμα για τα παιδιά τους κι εμείς να τρέμουμε στη σκέψη του μέλλοντος και της προοπτικής τους;

Κι αν υποθέσουμε ότι ο Θεός αποφασίζει να μην αρρωσταίνουν τα παιδάκια, πώς αντέχεται και πώς συμβαδίζει με την αγάπη και θεότητα Του, να βασανίζονται οι μεγαλύτεροι; Αλλά και η ζωή γιατί να είναι τόσο

τραγική; Γιατί να φοβάσαι να αγαπήσεις; Να διστάζεις να δοθείς; Να το σκέφτεσαι να συνδεθείς; Όσο πιο δυνατή είναι η αγάπη, τόσο περισσότερο πονάει ο χωρισμός. Όσο πιο βαθιά είναι τα αισθήματα, τόσο πιο πολύ πληγώνει ο πόνος. Αλήθεια, γιατί;

Μοιάζει, ώρες – ώρες, αυτά τα «γιατί» να φταίνε που υποφέρουμε. Κάποιοι μας συμβουλεύουν να μην ρωτάμε: δεν επιτρέπονται τα «γιατί» στον Θεό. Ίσως αυτή η αμαρτία μας να είναι υπεύθυνη για την ταλαιπωρία του παιδιού μας. Και όμως αυτά τα «γιατί», όταν διατυπώνονται ταπεινά και με ήσυχο πόνο, συνθέτουν όχι μόνο την εικόνα του πιο αληθινού εαυτού μας, αλλά και εκφράζουν την πιο αληθινή υπαρξιακή απορία αυτού του κόσμου.

Η «ευλογία» του πόνου. Ευλογημένα «γιατί»! Τα καθαγίασε ο Ίδιος ο Χριστός στο σταυρό «Θεέ μου, Θεέ μου, ίνα τί με εγκατέλειπες;» Θεέ μου, γιατί μου το 'κανες αυτό; Τί σου έκανα; Δεν είμαι ο Υιός σου; Το ίδιο ακριβώς ερώτημα με το δικό μου, το οποίο έμεινε και αυτό αναπάντητο. Έμεινε αναπάντητο στα φαινόμενα. Τα γεγονότα όμως φανέρωσαν την απάντηση. Τέτοια πολλά «γιατί» βγήκαν και από το στόμα του πολύαθλου Ιώβ ή τη γραφίδα του τραυματισμένου Δαυΐδ, δυο ανθρώπων που οι τραγικοί θάνατοι των παιδιών τους σφράγισαν το πέρασμά τους από την ιστορία και που μας παρουσιάζονται συχνά ως μοναδικά πρότυπα πίστης, εγκάρτηρης και υπομονής.

Το ερώτημα αυτό το απευθύνουμε στον Θεό, το λέμε στον εαυτό μας, το επαναλαμβάνουμε στους ανθρώπους που νοιώθουμε ότι ιδιαίτερα μας αγαπούν. Το λέμε κυρίως για να εκφράσουμε το μέσα μας, το λέμε όμως και προσδοκώντας το χάδι μιάς απάντησης. Ποιός όμως μπορεί να δώσει μια απάντηση; Ακόμη κι αν την ξέρει, ποιός μπορεί να μας την πει;

Λέγει ο Μέγας Βασίλειος προς πενθούντα πατέρα, ότι ο πόνος κάνει τον άνθρωπο τόσο ευαίσθητο, ώστε μοιάζει με το μάτι που δεν ανέχεται ούτε το πούπουλο. Και η πιο τρυφερή κίνηση αυξάνει τον πόνο του πονεμένου. Και η πιο διακριτική αναλογία δεν αντέχεται. Ο λόγος που εκφέρεται ως λογικό επιχείρημα, ενοχλεί αβάσταχτα. Μόνο το δάκρυ, η κοινωνία της απορίας, η σιωπή, η εσωτερική προσευχή θα μπορούσαν να ανακουφίσουν τον πόνο, να φωτίσουν το σκοτάδι ή να γεννήσουν μια μικρή ελπίδα.

Ο πόνος γεννά αλήθεια, συμπόνια, κοινωνία. Ο πόνος δεν ξυπνάει μόνον εμάς, αλλά γεννάει και την αγάπη στους γύρω μας. Προσπαθούν να μπουν στη θέση μας. Αγωνίζονται στον καιρό της ασφάλειάς τους να μοιραστούν τα πιο ανεπιθύμητα γι' αυτούς δικά μας αισθήματα. Και το κάνουν. Ο πόνος γεννά την υπομονή μας, ταυτόχρονα όμως γεννά και τον εξ' αγάπης σύνδεσμο με τους αδελφούς μας. Ο πόνος γεννά την αλήθεια. Η συμπόνια των άλλων τη φυτεύει στη δική μας καρδιά. Εκεί διακριτικά κρύβεται και η απάντηση. Έτσι γεννιέται στην καρδιά η παρηγοριά, η γλύκα και η ανακούφιση, της οποίας είναι πολύ εντονότερες ως εμπειρίες από το βάρος του πόνου.

Η απάντηση γεννιέται μέσα μας. Δυο γονείς, μας λένουν οι επιστήμονες, μπορούν να κάνουν άπειρα διαφορετικά παιδιά. Όσο διαφέρουν οι φυσιολογίες μας, άλλο τόσο και παραπάνω ποικίλουν οι εκφράσεις του εσωτερικού κόσμου μας. Το ίδιο και οι απαντήσεις στα μεγάλα αυτά ερωτήματα. Αν ένας τρίτος μας δώσει τη μία «σωστή» δήθεν απάντησή του, θα καταστρέψει την ποικιλότητα και την προσωπικότητα των δικών μας απαντήσεων, των ιερών απαντήσεων, που για τον καθένα μας επιφυλάσσει ο Θεός. Η υποτιθέμενη σοφία του όποιου σοφού θα συντρίψει την αλήθεια και την ελευθερία του Θεού μέσα μας.

Προ καιρού, με πλησίασε κάποια νεαρή κοπέλα που το κανηλάκι της ζωής της φαίνεται να τρεμοσβήνει. Μέσα στον αβάσταχτο πόνο της διέκρινα την ελπίδα. Μέσα από τα δακρυσμένα μάτια της αντίκρισα τη χαρά, τη δύναμη και τη σοφία.

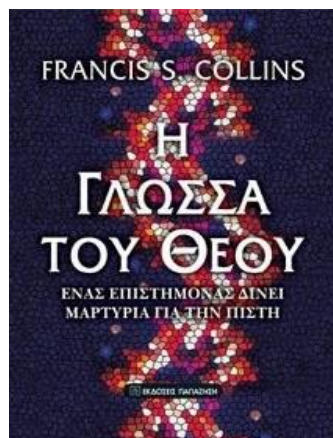
-Θέλω να ζήσω, μου είπε. Αλλά δεν ήλθα για να μου το επιβεβαιώσετε. Ήλθα για να με βοηθήσετε να φύγω έτοιμη από αυτόν τον κόσμο.

-Εγώ είμαι παπάς της ζωής και όχι του θανάτου, της απαντώ. Γι' αυτό και θέλω να ζήσεις. Επίτρεπέ μου, όμως, να σε ρωτήσω κάτι: μέσα στη δοκιμασία σου, ρωτάς ποτέ «γιατί σε μένα, Θεέ μου;»

-Δεν σας καταλαβαίνω, πάτερ, μου λέει. Εγώ ρωτώ «γιατί όχι σε μένα, Θεέ μου; Και περιμένω, όχι τον θάνατο μου: προσδοκώ τον φωτισμό μου!»!

(Από το βιβλίο: «Εκεί που δεν φαίνεται ο Θεός». ΝΙΚΟΛΑΟΥ, ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ ΚΑΙ ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ, Εκδόσεις: Σταμούλης. Αθήνα 2009)

<http://www.orp.gr/?p=5062>

ΣΤ.Το βιβλίο-Η γλώσσα του Θεού

Ιδιαίτερα τελευταία, παρατηρείται ένταση μεταξύ της πίστης στον Θεό και της Επιστήμης. Έχουμε από τη μία πλευρά επιστήμονες σαν τον Ρίτσαρντ Ντόκινς και τον Στήβεν Πίνκερ που βλέπουν τη θρησκεία σαν ένα απομεινάρι του προεπιστημονικού δεισιδαιμονικού παρελθόντος, που η ανθρωπότητα πρέπει να εγκαταλείψει πια. Από την άλλη, οι Χριστιανοί διατείνονται ότι η επιστήμη τείνει στον ηθικό μηδενισμό και είναι ανίκανη να εξηγήσει τα θαύματα γύρω μας. Αυτό το κενό έρχεται να καλύψει ο Φράνσις Κόλλινς. Ο ίδιος αποτελεί μία τρανταχτή απόδειξη ότι η πίστη στον ζωντανό Θεό της Αγίας Γραφής και η Επιστήμη μπορούν να συνυπάρξουν. Ως διευθυντής του προγράμματος για το ανθρώπινο γονιδίωμα (Human Genome Project) ο Κόλλινς είναι μεταξύ των κορυφαίων επιστημόνων του κόσμου, επικεφαλής ενός προγράμματος με κόστος δισεκατομμυρίων δολαρίων, που στοχεύει στην κατανόηση της φύσης του ανθρώπινου οργανισμού και τη θεραπεία παθήσεων. Κι όμως, στο βιβλίο του Η γλώσσα του Θεού περιγράφει πώς γνώρισε τον Χριστό ως Σωτήρα του το 1978 και από τότε είναι ένας πιστός Χριστιανός. «Ο Θεός της Αγίας Γραφής είναι και ο Θεός του γονιδιώματος», γράφει, «μπορεί να Τον λατρεύει κάποιος στην εκκλησία αλλά και στο εργαστήριο».

Ανάμεσα στις πιο αμφιλεγόμενες πεποιθήσεις του Κόλλινς είναι της «θεικής εξέλιξης», η οποία ισχυρίζεται ότι η φυσική επιλογή είναι το εργαλείο που ο Θεός διάλεξε, για να δημιουργήσει τον άνθρωπο. Σε αυτήν την ερμηνεία της θεωρίας, διαφωνεί ότι ο άνθρωπος δεν εξελίσσεται περισσότερο. «Βλέπω το χέρι του Θεού στην πορεία του μηχανισμού της εξέλιξης. Αν ο Θεός διάλεξε να δημιουργήσει ανθρώπινες υπάρξεις κατ' εικόνα Του και αποφάσισε πως ο μηχανισμός εξέλιξης ήταν ένας λεπτός τρόπος να πραγματοποιήσει αυτό το στόχο, ποιοί είμαστε εμείς να πούμε ότι δεν είναι αυτός ο τρόπος,» λέει ο επιστήμονας.

«Επιστημονικά, οι δυνάμεις της εξέλιξης από φυσική επιλογή έχουν βαθιά επηρεάσει το ανθρώπινο είδος, με τις αλλαγές στο πολιτισμό και το περιβάλλον και την επέκταση των ανθρωπίνων ειδών σε έξι δισεκατομμύρια μέλη. Γι' αυτό, ό,τι βλέπετε είναι πιο πολύ όμορφο απ' ό,τι φαίνεται». Ο Κόλλινς υπήρξε άθεος μέχρι την ηλικία των 27 ετών, όταν ως νεαρός γιατρός επηρεάστηκε από τη δύναμη, που η πίστη έδωσε σε κάποιους από τους πιο σοβαρά ασθενείς του.

«Υπέφεραν από τρομερές ασθένειες, από τις οποίες δεν μπορούσαν να ξεφύγουν με τίποτα, και αντί να τα βάλουν με το Θεό, έγειραν στη μεριά της πίστης ως πηγής μεγάλης άνεσης και καθησυχασμού Αυτό για μένα ήταν ενδιαφέρον μέχρι συγκλονισμού και αδυναμίας για περαιτέρω σκέψεις και ενέργειες. Αποφάσισε να επισκεφθεί έναν Μεθοδιστή ιερέα και του έδωσε ένα βιβλίο του C. Lewis «Mere Christianity», όπου διαφωνεί ότι ο Θεός είναι μια λογική πιθανότητα. Το βιβλίο άλλαξε τη ζωή του. «Ήταν ένα επιχείρημα, που δεν ήμουν έτοιμος να ακούσω» είπε. «Ήμουν πολύ χαρούμενος με την ιδέα ότι ο Θεός δεν υπήρχε και δεν είχα κανένα ενδιαφέρον μέσα μου. Την ίδια στιγμή όμως, δεν μπορούσα να γυρίσω το πρόσωπό μου από την άλλη πλευρά, να αδιαφορήσω».

Ο «φωτισμός του» ήρθε, όταν πήγε για ορειβασία στα Κασκίντ όρη στην Ουάσινγκτον. Λέει λοιπόν: «Ήταν ένα όμορφο απόγευμα και ξαφνικά μια απaráμιλλη ομορφιά της δημιουργίας γύρω μου ήταν τόσο συγκλονιστική, έτσι ένιωσα, δεν θα μπορούσα να αντέξω αν κρατούσε ακόμη μια στιγμή». Ο Κόλλινς πιστεύει ότι η επιστήμη δεν μπορεί να χρησιμοποιείται, για να αντικρούει την ύπαρξη του Θεού, επειδή βασίζεται στον «φυσικό» κόσμο. Υπ' αυτήν την έννοια, πιστεύει ότι τα θαύματα είναι πραγματικά. «Αν κάποιος θέλει να δεχτεί την ύπαρξη του Θεού ή κάποιας υπερφυσικής δύναμης έξω από τη φύση, τότε δεν είναι λογικό θέμα να δεχτεί ότι ευκαιριακά μια υπερφυσική δύναμη μπορεί να εμφανίσει μια εισβολή,» λέει.

«Ο Θεός είναι δίπλα μας, μπροστά μας, αλλά το σπουδαιότερο μέσα στον γενετικό μας κώδικα ... Είμαι επιστήμονας και πιστός, και δεν βρίσκω καμία σύγκρουση μεταξύ αυτών των δύο. Ως διευθυντής του Προγράμματος Ανθρώπινου Γονιδιώματος, έχω ηγηθεί συνεργασίας επιστημόνων για να διαβάσουμε τα 3,1 δισεκατομμύρια γράμματα του ανθρώπινου γονιδιώματος, του βιβλίου εντολών του DNA μας. Ως χριστιανός βλέπω το DNA, κέντρο πληροφοριών όλων των ζώντων οργανισμών, σαν τη γλώσσα του Θεού, και την κομψότητα και την πολυπλοκότητα των ίδιων των σωμάτων μας και της υπόλοιπης φύσης, ως αντανάκλαση του σχεδίου του Θεού. Ως μεταπτυχιακός φοιτητής στη φυσικοχημεία τη δεκαετία του 1970, ήμουν άθεος, μη βρίσκοντας λόγο να υποθέσω την ύπαρξη οποιασδήποτε αλήθειας έξω από τα Μαθηματικά, τη Φυσική και τη Χημεία. Στη συνέχεια, όμως, πήγα στην Ιατρική Σχολή και εκεί αντιμετώπισα θέματα ζωής και θανάτου στο προσκέφαλο των ασθενών μου. Κάποτε, μια ασθενής μου με ρώτησε «Εσείς σε τι πιστεύετε, γιατρέ;». Αυτό με προβλημάτισε και άρχισα να ψάχνω για απαντήσεις.

Αναγκάστηκα να παραδεχτώ ότι η επιστήμη, που αγαπούσα τόσο πολύ, ήταν ανίκανη να απαντήσει σε ερωτήματα όπως «Ποιο είναι το νόημα της ζωής;» «γιατί είμαι εδώ;» «γιατί τα μαθηματικά λειτουργούν, έτσι κι αλλιώς;» «Αν το Σύμπαν έχει αρχή, ποιος το δημιούργησε;» «Γιατί οι φυσικές σταθερές στο Σύμπαν είναι τόσο λεπτά ρυθμισμένες, ώστε να επιτρέπουν τη δυνατότητα των σύνθετων μορφών ζωής;» «Γιατί οι άνθρωποι έχουν την αίσθηση της ηθικής;» «Τι συμβαίνει όταν πεθαίνουμε;».

Ορισμένοι με ρώτησαν. Δεν έχει εκραγεί το μυαλό σου; Μπορείς να αναζητήσεις το πώς λειτουργεί η ζωή, χρησιμοποιώντας τα εργαλεία της γενετικής και της μοριακής βιολογίας, και συγχρόνως να λατρεύεις ένα δημιουργό Θεό; Δεν είναι η εξέλιξη και η πίστη στο Θεό ασυμβίβαστες; Μπορεί ένας επιστήμονας να πιστεύει σε θαύματα όπως η ανάσταση;

Στην πραγματικότητα, δεν βρίσκω καμία σύγκρουση σ' αυτά, και το ίδιο συμβαίνει με το 40% των ενεργών επιστημόνων που δηλώνουν ότι είναι πιστοί. ... Αλλά γιατί δεν θα μπορούσε η εξέλιξη να είναι το σχέδιο του Θεού για τη δημιουργία; Είναι αλήθεια, ότι αυτό είναι ασυμβίβαστο με μία κατά γράμμα ερμηνεία της Γένεσης, αλλά ακόμη και ο Ιερός Αυγουστίνος, δεν ήταν σίγουρος για την ακριβή ερμηνεία της καταπληκτικής αυτής

ιστορίας της δημιουργίας. Το να προσκολληθεί κανείς σε κατά γράμμα ερμηνείες ... δεν είναι σοφό ούτε αναγκαίο...

<https://fdathanasiou.wordpress.com/2011/>

Z. Πόνος, μοίρα, αναζήτηση του Θεού, η μόνη αλήθεια

Οι άνθρωποι από παλιά έχουν την αίσθηση ότι όταν συμβαίνει κάτι πολύ δυσάρεστο στη ζωή μας, αυτό είναι της μοίρας μας, το γραμμένο μας, το πεπρωμένο μας. Δεν εξετάζουμε αν οφείλεται σε δικά μας λάθη. Άλλοι πάλι σπεύδουν να κατηγορήσουν τον Θεό ή και να θεωρήσουν ότι τέτοια γεγονότα είναι αποδείξεις ότι ο Θεός δεν μας αγαπά ή δεν υπάρχει στην πραγματικότητα. Άλλοι πάλι αναρωτιούνται σε τι να έχουν φταίξει και ταλαιπωριούνται έτσι. Άλλοι πάλι θεωρούν ότι τέτοια γεγονότα αποτελούν ευκαιρία να συναντήσουμε τον Θεό, να βρούμε μέσα μας την αλήθεια, να πάψουμε να έχουμε ως βάση της ζωής μας τον εαυτό μας και ό,τι εμείς νομίζουμε ως ευτυχία, που έχει να κάνει με το θέλημά μας, και μέσα από την πίστη μας να πούμε το «γεννηθήτω το θέλημά Σου».

Τον Θεό καλούμαστε να Τον αναζητούμε στην ζωή μας. Όπως η Σαμαρείτιδα γυναίκα, η οποία, παρότι έκανε μία κακής ποιότητας ζωή μέσα από πολλές σχέσεις με άντρες, δεν έπαψε να ψάχνει την αλήθεια. Και όχι μόνο αυτό. Όταν ήρθε η ώρα να συναντήσει τον Χριστό, εγκατέλειψε τα πάντα για να μπορέσει να κρατήσει την Αλήθεια που γνώρισε. Διότι η Αλήθεια δεν είναι ιδέα ή φιλοσοφία ή αντικειμενική πραγματικότητα, αλλά το Πρόσωπο του Χριστού.

Άλλοι άνθρωποι πάλι ψάχνουν στην επιστήμη να βρουν αποδείξεις που θα τους κάνουν να απορρίψουν ή να πιστέψουν στον Θεό. Υπάρχουν σοφοί επιστήμονες οι οποίοι μέσα στην αναζήτηση της επιστημονικής αλήθειας, έχοντας τον νου τους ανοιχτό βρίσκουν τον Θεό. Και δίνουν μαρτυρία ζωής για όλους μας.

Η αναζήτηση του Θεού τελικά είναι η μόνη αλήθεια που μπορούμε να βρούμε και να μας δώσει νόημα και σκοπό στη ζωή μας και δύναμη!

H. Γιατί οι δοκιμασίες στη ζωή μας;

- Για να βλέπουμε τα όριά μας, να αισθανόμαστε ότι δεν μπορούμε να τα καταφέρουμε μόνοι μας, ότι δεν είμαστε αθάνατοι, ακατανίκητοι, αλάθητοι.
- Γιατί ό,τι δεν μας σκοτώνει μας κάνει πιο δυνατούς, μέσα από τις δοκιμασίες χιτίζεται η ταυτότητά μας
- Δοκιμαζόμαστε για να βλέπουμε πόσο αγαπούμε τη ζωή μας, τον κόπο μας, τους στόχους μας
- Η αρρώστια δείχνει ότι η ζωή είναι ωραία όταν πιστεύεις, όταν έχεις ελπίδα, όταν είσαι προσγειωμένος. Έχει όμως και τη φθορά και τον θάνατο, και γιατί η αμαρτία στη ζωή μας φέρνει φθορά, και γιατί χρειαζόμαστε μετάνοια, αλλά και γιατί χρειάζεται να δούμε πόσοι μας στηρίζουν και σε πόσους στηρίζομαστε. Η δοκιμασία αποκαλύπτει τους πραγματικούς φίλους μας, αυτούς που μπορούν να μοιραστούν το φορτίο μας, αυτούς που μπορούν να προσευχηθούν για μας, να μας στηρίξουν όταν πέφτουμε, να αισθάνονται ότι δεν τους παίρνει να μας εγκαταλείψουν. Το ίδιο πρέπει να συμβαίνει και σε μας στις δοκιμασίες των άλλων
- Ο πειρασμός είναι μία επιλογή που μας δίνεται να κάνουμε κάτι που δεν είναι καλό, είναι όμως ευχάριστο και εύκολο. Ο πειρασμός δεν συνεπάγεται τη ήττα μας από αυτόν. Ο θεός δεν επιτρέπει να πειραζόμαστε, να δοκιμαζόμαστε περισσότερο από όσο αντέχουμε. Ο πειρασμός κινητοποιεί τις δυνάμεις μας, μας κάνει να δούμε τι αληθινά θέλουμε και πόσο ελεύθεροι μπορούμε να είμαστε. Ο πειρασμός πηγάζει από εμάς, από τον χαρακτήρα μας, από την αδυναμία μας να παλέψουμε στη ζωή εναντίον του κακού, ή είναι η απόπειρα του διαβόλου να μας ταλαιπωρεί και να μας κάνει να απευθυνόμαστε συνέχεια στον Θεό το ερώτημα: «γιατί σε μένα Θεέ μου;» και να απελπιζόμαστε. Κάποτε τα βάζουμε με τους άλλους, γιατί δεν αισθανόμαστε ότι φταίμε εμείς, αλλά πάντα φταίνε εκείνοι. Η δοκιμασία και ο πειρασμός αποκαλύπτουν το ν πραγματικό μας χαρακτήρα, αλλά και την πίστη μας στον Θεό.

- Η Χαναanaία είχε την κόρη της να υφίσταται τις επιδράσεις του κακού, με αποτέλεσμα να μην μπορεί να είναι ελεύθερο το κορίτσι της. Η μεγαλύτερη δυσκολία της αρρώστιας, της δοκιμασίας, του πόνου είναι ότι μας σκλαβώνει στην αδυναμία να είμαστε όπως θέλουμε, όπως είναι τα όνειρά μας, όπως θα μας ενέπνεε. Η Χαναanaία ζητά από τον Χριστό την ελευθερία της κόρης της από το κακό. Και με την πίστη της δείχνει στον Χριστό ότι το θέλει πραγματικά. Έτσι ο Χριστός της χαρίζει αυτό που ζητά, το οποίο πηγάζει από την αγάπη για το παιδί της, αλλά και από την δίψα για ελευθερία. Το κακό μας υποδουλώνει. Η σχέση με τον Χριστό μας ελευθερώνει.
- Η πίστη μας βοηθά να αντέχουμε τις δοκιμασίες ακόμη κι όταν ο Χριστός δεν φαίνεται να απαντά αμέσως στις προσευχές και στα αιτήματά μας. Η υπομονή και η επιμονή αποδεικνύουν την δύναμη της πίστης.
- Το κακό και ο θάνατος δεν είναι ευχάριστα. Όμως η πίστη μας κάνει να αντέχουμε, διότι κάθε δοκιμασία είναι ένας μικρότερος ή μεγαλύτερος σταυρός, διά του οποίου όμως έρχεται η Ανάσταση!
- Στον πόνο, τη αρρώστια, τη δοκιμασία του άλλου ας κάνουμε ό,τι μπορούμε για να αισθανόμαστε οικείοι τους και να αισθάνονται οικείοι μας. Αυτός είναι και ο δρόμος της Εκκλησίας.
- Η αρρώστια και ο θάνατος δεν είναι το κακό, αλλά η απομάκρυνση από το Θεό. Η αρρώστια και ο θάνατος θα έρθουν σε όλους τους ανθρώπους. Η ανάσταση θα συντρίψει οριστικά τον θάνατο και θα τον καταργήσει. Ας μην απογοητευόμαστε λοιπόν. Πίστη χρειάζεται.

Θ. Ο δίκαιος Ιώβ

Ο Δίκαιος Ιώβ καταγόταν από τη χώρα Αυσίτιδα που βρισκόταν μεταξύ της Ιουδαίας και της Αραβίας και ήταν υιός του Ζαρέθ και της Βασώρας. Προφήτης επί σαράντα χρόνια, άκμασε περί το 1900 π.Χ. (κατ' άλλους το 1400 π.Χ.). Παρά τα μυθώδη πλούτη του ήταν θεοσεβής, δίκαιος, ευθύς και άμεμπτος.

Κατά παραχώρηση Θεού, για να τον δοκιμάσει, πειράχθηκε από τον σατανά και απώλεσε πλούτο και κάθε αγαπημένο του πρόσωπο, πλην της συζύγου του, αυτός δε ο ίδιος προσβλήθηκε από βαρύτατη μορφή λέπρας. Λόγω αυτού εξήλθε της πόλεως και διερχόταν το υπόλοιπο του βίου του μέσα σε σπήλαιο, προσευχόμενος και ξύνοντας τις πληγές του για ανακούφιση. Ούτε οι παροτρύνσεις της συζύγου και των φίλων του στάθηκαν ικανές να τον απομακρύνουν από τον Θεό. Όταν δε τον επισκέφθηκε η σύζυγός του και πλήρης θυμού του είπε: «Μέχρι πότε θα υπομένεις λέγοντας: Ιδού, θα περιμένω λίγο ακόμη χρόνο και ελπίζω, ότι θα απαλλαγώ της καταστάσεώς μου; Ιδού η μνήμη σου εξέλιπε από τη γη, διότι οι υιοί και οι θυγατέρες σου, οι επώδυνοι αυτοί καρποί της κοιλίας μου, εξαφανίσθηκαν. Μάταια κόπιασα, για να τους μεγαλώσω. Εσύ δε ο ίδιος κάθεσαι επάνω σε σάπια απορρίμματα σκωληκοβριθή διερχόμενος όχι μόνο τις ημέρες αλλά και τις νύχτες στο ύπαιθρο. Εγώ δε περιπλανιέμαι ως μία υπηρέτρια μεταβαίνουσα από τον ένα τόπο στον άλλον και από τη μια οικία στην άλλη και περιμένω πότε να δύσει ο ήλιος, για να αναπαυθώ από τους σωματικούς κόπους και ψυχικές οδύνες, οι οποίες σήμερα με περισφίγγουν. Πες, λοιπόν, λόγο κατά του Κυρίου και πέθανε», αυτός, αφού άκουσε με τη συνήθη πραότητα τους πικρούς αυτούς λόγους της συζύγου του, με μεγάλη θλίψη απάντησε προς αυτήν: «Διατί ομίλησες έτσι ως μία από τις άφρονες γυναίκες; Αφού δέχθηκες τις τόσες καλές δωρεές από τα χέρια του Θεού, δεν θα υπομείνουμε και τις συμφορές;», παραμένοντας έτσι και πάλι θεοσεβής και άμεμπτος. Μόνο προς στιγμήν, όταν τον επισκέφθηκαν οι τρεις φίλοι του Ελιφάζ, βασιλέας των Θαιμανών, Βαλδάδ, τύραννος των Σαυχέων και Σαφάρ, βασιλέας των Μιναίων, οι οποίοι παρέμειναν σιωπηλοί, αφού τον συντρόφευαν επί επτά ημέρες, το ηθικό του Ιώβ κλονίσθηκε, αλλά αμέσως, διαμέσου της βαθιάς πίστεώς του, ανέκτησε και πάλι αυτό.

Μετά επταετή υπομονή της υπεράνθρωπης αυτής δοκιμασίας, ο Θεός ανταμείβοντας τον Ιώβ, έδωσε σε αυτόν πάλι όλα τα απολεσθέντα αγαθά και τα προσφιλή του πρόσωπα. Έζησε, μετά τη δοκιμασία του, επί εκατόν σαράντα έτη και σε ηλικία διακοσίων σαράντα ετών, περί το 1650 π.Χ., κοιμήθηκε με ειρήνη αποτελώντας υπόδειγμα υπομονής και προσκαρτερίας. Οι άθλοι του περιγράφονται εκτενώς στο ομώνυμο βιβλίο της Παλαιάς Διαθήκης.

<http://www.saint.gr/1515/saint.aspx>

I. Ο άγιος Ισαάκ ο Σύρος για την υπομονή στους πειρασμούς

Ένας από τους αγίους πατέρες είπε: Ήταν ένας γέροντας αναχωρητής, τίμιος, και πήγα μια φορά σ' αυτόν, όταν ήμουν καταπονημένος από τους πειρασμούς.

Αυτός ήταν άρρωστος και κατάκοιτος και, αφού τον χαιρέτησα, κάθισα κοντά του και του είπα:

- Κάνε μια ευχή για μένα, πάτερ, διότι πολύ θλίβομαι από τους πειρασμούς των δαιμόνων.

Και ο γέροντας άνοιξε τα μάτια του και μου είπε:

- Παιδί μου, εσύ είσαι νέος και δε θ' αφήσει ο Θεός να καταπονηθείς από αβάσταχτους πειρασμούς.

Κι εγώ του είπα:

- Και νέος είμαι και πειρασμούς έχω από πολύ ενάρετους ανθρώπους.

Κι εκείνος πάλι μου είπε:

- Λοιπόν, ο Θεός θέλει να σε κάνει σοφό.

Κι εγώ είπα:

- Πώς θα με κάνει σοφό; Εγώ κάθε μέρα γεύομαι το θάνατο της ψυχής.

Κι εκείνος αμέσως απάντησε:

- Σώπα, παιδί μου. Είπα ότι σε αγαπά ο Θεός και θα σου δώσει τη χάρη του.

Και πρόσθεσε:

- Να ξέρεις, παιδί μου, ότι τριάντα χρόνια πολέμησα με τους δαίμονες και επί είκοσι χρόνια δε φάνηκε να μη βοήθησε καθόλου ο Θεός. Κι όταν πέρασε το εικοστό πέμπτο, άρχισα να βρίσκω κάποια ανάπαυση, που με τον καιρό γινόταν πιο μεγάλη. Μετά το εικοστό έβδομο και το εικοστό όγδοο έτος η ανάπαυση της ψυχής μου γινόταν πολύ πιο έντονη. Και τώρα που περνάει το τριακοστό έτος και κοντεύει να τελειώσει, τόσο στερεώθηκε μέσα του η ανάπαυση, ώστε δεν μπορώ να την υπολογίσω και να τη μετρήσω.

Και τελείωσε ο γέροντας με αυτά τα λόγια:

- Όταν θελήσω να σηκωθώ για να προσευχηθώ, τρεις ψαλμούς προφταίνω να πω με το στόμα μου και από κει και πέρα, τρεις μέρες να στέκομαι όρθιος, αισθάνομαι έκσταση κοντά στο Θεό και δεν καταλαβαίνω καθόλου κούραση. Βλέπεις τώρα, τι άμετρη ανάπαυση μο προξένησε η πολύχρονη εργασία της υπομονής;

<http://www.orthodoxfathers.com/logos/poluchroni-upomoni-pou-ephere-ametri-chari-tou-Theou>

ΙΑ. Κάποιοιες προσωπικότητες της αρχαιότητας αντιμετωπίζουν με υπομονή τους πειρασμούς (γράφει ο Μέγας Βασίλειος)

Κάποτε, για παράδειγμα, έβριζε ένας άνθρωπος της αγοράς τον Περικλή. Αυτός όμως δεν του έδινε καμιά σημασία. Αυτό κράτησε μια ολόκληρη ημέρα. Ο ένας έβριζε ασταμάτητα και τον βύθιζε σε πλήθος από κατηγορίες και ο άλλος δεν έδινε καμιά σημασία σε τίποτε από αυτά. Τελικά, όταν βράδιασε και έπεσε το σκοτάδι, τότε αποφάσισε και ο υβριστής να σταματήσει. Τότε λοιπόν, σαν να μην είχε συμβεί τίποτα, ο Περικλής τον ξεπροβόδισε φωτίζοντας το δρόμο του. Έτσι δεν έχασε, με κάποια αντεκδίκηση, το μισθό της υπομονής του.

Κάποτε άλλοτε, κάποιος έπεσε πάνω στον Σωκράτη και τον χτύπησε αλύπητα. Αυτός όμως δεν αντέδρασε, αλλά άφηνε να τον χτυπά, μέχρι που να ξεσπάσει όλη η οργή του. Τον χτύπησε μάλιστα σε τέτοιο σημείο, ώστε πρήσθηκε από τις πληγές ολόκληρο το πρόσωπό του. Μόλις εκείνος σταμάτησε να τον χτυπά, ο Σωκράτης, καθώς λένε, δεν του είπε τίποτα περισσότερο, παρά μονάχα έγραψε στο μέτωπό του -όπως συνήθιζαν τότε να γράφουν πάνω στα αγάλματα- το όνομα εκείνου που τον είχε φέρει σ' αυτή την κατάσταση: Ο τάδε με έκανε έτσι. Και αυτή ήταν μονάχα η αντίδραση και η άμυνά του.

Τον Ευκλείδη επίσης, κάποιος από τα Μέγαρα που θύμωσε μαζί του, τον απειλούσε με όρκο ότι θα τον σκότωνε. Τότε και εκείνος έκανε έναν άλλο όρκο. Ορκίσθηκε να τον κάνει να χάσει αυτή την οργή που είχε εναντίον του και να ξαναγίνουν φίλοι.

Σ' έναν γνωστό του Πυθαγόρα επίσης, τον Κλείνιο -ο οποίος βέβαια τον είχε μιμηθεί με κόπους και θυσίες συνέβη κάτι που ακόμα και σήμερα στους χριστιανούς δύσκολα θα το συναντούσαμε. Τί συνέβη λοιπόν σ' αυτό τον άνθρωπο; Επειδή του ζητούσαν να ορκισθεί ότι θα δώσει οπωσδήποτε τρία τάλαντα, για να αποφύγει κάποια ζημιά που επρόκειτο να του κάνουν, εκείνος έδωσε περισσότερα από όσα του ζητούσαν. Κι αυτό δεν το έκανε

ειρωνικά ή για να τους ξεγελάσει, αλλά το έκανε με την πρόθεση να τηρήσει την υπόσχεσή του. Γιατί, καθώς νομίζω, θα είχε ακούσει την εντολή εκείνη, η οποία και σήμερα μας απαγορεύει τον όρκο.

Να μιμηθείς λοιπόν τον Κλείνιο και τον Ευκλείδη στην τήρηση των εντολών, ώστε να ενεργείς καθώς και εκείνοι. Να εύχεσαι δηλαδή και εσύ για εκείνους που σε καταδιώκουν και να μην τους καταριέσαι. Γιατί, αν δεν είχε αυτός ασκηθεί από πριν σ' αυτά που τώρα και εγώ σας διδάσκω, δεν θα ήταν σε θέση να τα υπερβεί σαν τιποτένια και ασήμαντα.

Ας είναι μόνιμος σύντροφός σου, σαν άλλο φως και καθαρή διόπτρα, η εντολή του Θεού. Αυτή ας σου χαρίζει παντού και πάντα τη δωρεά της διάκρισης των περιστάσεων. Αυτή ας εποπτεύει τον ορίζοντα της ψυχής σου για να σου φανερώνει την πραγματική και αληθινή κατάσταση των πραγμάτων και των περιστάσεων, που κάθε φορά θα αντιμετωπίζεις. Γιατί αυτή, ό,τι και να συμβεί, δεν θα σ' αφήσει να χάσεις τη δύναμη και την ειρήνη της ψυχής σου.

Παράλληλα, να είσαι πάντοτε πνευματικά προετοιμασμένος, ώστε να αντιμετωπίζεις με ανδρεία και να υπομένεις με καρτερία, σαν σκόπελο που ξαφνικά ορθώνεται στο δρόμο σου, τις προσβολές των βίαιων κυμάτων και πνευμάτων, με τη Χάρη του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, στον Οποίο ανήκει η δόξα στους αιώνες των αιώνων. Αμήν.

<http://archangelosmichail.gr/ton-christiano-ton-dokimazi-ke-ton-faneroni-o-pirasmos-me-tin-ipomoni-pou-tha-dixi/>

ΙΒ. Ο άγιος Παΐσιος: οι πειρασμοί στις γιορτές

- Γέροντα, γιατί στις γιορτές συνήθως συμβαίνει κάποιος πειρασμός;

- Δεν ξέρεις; Στις γιορτές ο Χριστός, η Παναγία, οι Άγιοι έχουν χαρά και κερνούν, δίνουν ευλογίες, δώρα πνευματικά στους ανθρώπους. Εδώ οι γονείς κερνούν, όταν γιορτάζουν τα παιδιά, ή οι βασιλείς χαρίζουν ποινές, όταν γεννιέται κανένα βασιλόπουλο, οι Άγιοι γιατί να μην κεράσουν;

Μάλιστα η χαρά που δίνουν κρατάει πολύ και βοηθιούνται πολύ οι ψυχές. Γι' αυτό ο διάβολος, επειδή το ξέρει αυτό, δημιουργεί πειρασμούς, για να στερηθούν οι άνθρωποι τα θεία δώρα και να μη χαρούν ούτε να ωφεληθούν από την γιορτή. Και βλέπεις, μερικές φορές στην οικογένεια, όταν σε μια γιορτή ετοιμάζονται όλοι να κοινωνήσουν, τους βάζει ο πειρασμός να μαλώσουν, και όχι μόνο δεν κοινωνούν, αλλά ούτε στην εκκλησία πηγαίνουν.

Τα φέρνει έτσι τα πράγματα το ταγκαλάκι, ώστε να στερηθούν όλη την θεία βοήθεια.

Αυτό παρατηρείται και στην δική μας, την καλογερική ζωή. Πολλές φορές το ταγκαλάκι, επειδή γνωρίζει εκ πείρας ότι θα βοηθηθούμε πνευματικά σε κάποια γιορτή, εκείνη την ημέρα, ή μάλλον από την παραμονή, δημιουργεί έναν πειρασμό- σαν πειρασμός που είναι- και μας χαλάει όλη την διάθεση.

Μπορεί λ.χ. να μας βάλει να φιλονικήσουμε με ένα αδελφό, και ύστερα μας θλίβει, μας τσακίζει ψυχικά και σωματικά. Έτσι, δεν μας αφήνει να ωφεληθούμε από την γιορτή με τον χαρούμενο τρόπο της δοξολογίας. Ο Καλός Θεός όμως, όταν δη ότι δεν δώσαμε εμείς αφορμή, αλλά αυτό έγινε μόνον από φθόνο του πονηρού, μας βοηθάει.

Και ακόμη πιο θετικά μας ωφελεί, όταν εμείς παίρνουμε ταπεινά το σφάλμα επάνω μας και δεν κατηγορούμε όχι μόνον τον αδελφό μας αλλά ούτε και τον μισόκαλο διάβολο, διότι η δουλειά του αυτή είναι: να δημιουργή σκάνδαλα και να σκορπάει κακότητα, ενώ ο άνθρωπος ως εικόνα Θεού πρέπει να σκορπάει ειρήνη και καλωσύνη.

http://opougis.blogspot.gr/2011/12/blog-post_1003.html

ΙΓ. Σύγχρονοι πειρασμοί

- η απουσία ουσιαστικής επικοινωνίας, την οποία τρώνε τα κινητά και οι υπολογιστές και η κακή τους χρήση
- το πάγωμα της αγάπης. Βλέπουμε τον άλλο ως αντικείμενο και όχι πρόσωπο
- Ο εγωισμός και η υπερηφάνεια επειδή η εποχή μας έχει προχωρήσει πολύ, με αποτέλεσμα να νομίζουμε ότι είμαστε αλάθητοι
- η περιθωριοποίηση του Θεού και η αίσθηση ότι μπορούμε και μόνοι μας
- Η απουσία του φόβου για τον θάνατο και η αδιαφορία μας γι' αυτόν. Ζούμε σα να μην πρόκειται να πεθάνουμε ποτέ, με αποτέλεσμα ο χρόνος μας να περνά χαμένος
- το ρίξιμο της ευθύνης στους άλλους για ό,τι κακό συμβαίνει
- η αίσθηση ότι δεν υπάρχει διάβολος

ΙΔ. Η αγάπη ως φάρμακο για τις δοκιμασίες και τα ανθρώπινα βάρη (γράφει ο μακαριστός Αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος)

Το θαύμα της θείας Ευχαριστίας δεν μένει μόνο στην αγία Τράπεζα, αλλά θρέφει όλους μας, όλη την Εκκλησία. Θυμάμαι πόσες φορές, καθώς μεταλάβαινα κόσμο, έβλεπα εμπρός μου πρόσωπα χαρακωμένα από την τυράγνια της ζωής, ή πρόσωπα με μάτια πνιγμένα σε περιστάσεις, που έπαιρναν στα χέρια τους το μάκτρον, δηλαδή το μανδύλιο, κι ένιωθα ότι ίσως δεν έχουν προετοιμάσει την ψυχή τους όσο θα χρειάζονταν. Όποτε έχω αυτή την εντύπωση, θυμάμαι έναν γέροντα που 'λεγε σε έναν παπά πνευματικοπαίδι του: «νάσαι έτοιμος εσύ, καθώς ανοίγει το στόμα του, παίρνοντας πάνω σου το βάρος, να καλύψεις εσύ τα όσα αδύναμα έχει η ψυχή που μεταλαβαίνει. Μή κρίνεις, μόνον άρπαζε την αμαρτία απ' την ψυχή των άλλων. Φορτώσου το φορτίο τους, κι άσε στο Θεό τη μέριμνα για το πως θ' αντέξεις.»

«Φορτώσου το φορτίο τους.» Τους βλέπεις εμπρός σου, στην εκκλησία, στραμμένους προς το Ιερό, να προσεύχονται ή να παρακολουθούν σιωπηλοί. Προσεύχεσαι κι εσύ στον Κύριο να σου επιτρέψει να τους βοηθήσεις, ζητάς από την Παναγία να σου δώσει τη δύναμη να τους οδηγήσεις όλους στην Πλατυτέρα των ουρανών αγκαλιά Της. Κι όσο βλέπεις τους πιστούς, είτε βρίσκεσαι στον Επισκοπικό θρόνο είτε βγαίνεις στην Ωραία Πύλη, ο νους σου τρέχει σε αυτούς που απουσιάζουν, σε αυτούς που αρνούνται να μπουν στην εκκλησία ή που δεν το σκέπτονται καν. Τη Μεγάλη Εβδομάδα, όταν οι πιστοί αυξάνουν και η εκκλησία δεν τους χωρά, εγώ αισθάνομαι εντονότερη την πίεση όσων απουσιάζουν.

Είναι πολλές οι φορές που αισθάνομαι ότι δεν έχει απομακρυνθεί ο κόσμος από την Εκκλησία, αλλά η Εκκλησία από τον κόσμο. Συχνά με συνέχει ο φόβος ότι δεν κρατάμε τις πύλες της ανοιχτές. Ο φόβος ότι μιλάμε για τους πιστούς και τον κόσμο, σαν να πρόκειται για δυό διαφορετικά και αντίπαλα στρατόπεδα. Ο φόβος ότι καταδικάζουμε μάλλον, παρά κατανοούμε τον κόσμο. Ο φόβος ότι μιλάμε στον κόσμο για να μας υπερασπίσουμε κι όχι για να τον προσεγγίσουμε. Ο φόβος ότι υπερασπίζοντας την ηθική, ποινικοποιούμε τη ζωή. Ο φόβος ότι συχνά, ακόμη και Ιεράρχες, επικαλούμεθα τον σεβασμό στην παράδοση για να δικαιολογήσουμε την απραξία και την ατολία μας.

«Φορτώσου το φορτίο τους». Δεν είναι βέβαια αυτό μια προτροπή για συγκατάβαση, δεν είναι παρότρυνση για παράβλεψη του λάθους, της αμαρτίας. Κι ούτε τελειώνει με το να συγχωρείς, με το να μη καταδικάζεις κι απορρίπτεις.

«Φορτώσου το φορτίο τους», σημαίνει πάψε να μιλάς για τον άλλον και μίλα με τον άλλον, άφησε τις γενικότητες και γίνε άμεσος, αγάπησέ τον και πάψε να τον έχεις απέναντί σου, έμπα μέσα στη δική του ψυχή, παρακολούθησε ένα ένα τα βήματά του, κατάλαβε αυτό που ο ίδιος δεν έχει ακόμη καταλάβει, για να δεις τί βαραίνει τη συνειδησή του, μ' άλλα λόγια, δες τον κόσμο του με τα δικά του μάτια. Δες ο ίδιος πόσο άδειος από νόημα είναι ο κόσμος για τον νέο άνθρωπο, πόσο στεγνός από αίμα και περιοριστικός είναι. Δες ο ίδιος πόσο σκληρός και άδικος είναι ο κόσμος για τον ηλικιωμένο. Δες ο ίδιος ότι βλέπει να τελειώνει η ζωή του, και τα όνειρά του να έχουν σβήσει τόσο που ούτε τ' αποκαΐδια τους να τον ζεσταίνουν. Δες ο ίδιος ότι ούτε να επαναστατήσει μπορεί πια, και το μόνο πού του δίνεται είναι η μιζέρια. Δες ο ίδιος πόσο άδεια είναι τα μάτια του ανθρώπου στη σημερινή κατακομματισμένη κοινωνία. Δες, κι έπειτα κοίταξε τον εαυτό σου, και πες του αν δικαιολογείται νάχεις αυτή την έπαρση και να του εκσφενδονίζεις τα κηρύγματά σου σαν γιατρικό του. Δες, κι αναρωτήσου μήπως όλα όσα του λές ηχούν σαν άδειος λόγος, σαν νόμισμα που πετάς μέσα σε μιαν άδεια στέρνα.

«Φορτώσου το φορτίο τους», σημαίνει νιώσε το πως δεν είναι τα λόγια, αλλά η αγάπη αυτή που πείθει. Όχι η αγάπη που είναι στα χείλη σου, αλλά αυτή που είναι στην καρδιά σου. Αυτή, γίνεται αντιληπτή και μέσα στο απόλυτο σκοτάδι του. Η τρυφερότητά σου, αυτή μόνο μπορεί να μιλάει, και να ακούγεται.

Κι αφού τα νιώσεις αυτά, κάνε τα μέτρο και κρίνε μόνος σου, σε πόσους μίλησαν τα χείλη σου, και πόσες φορές άφησες την τρυφερότητά σου να μιλήσει.

http://www.ecclesia.gr/greek/archbishop/christodoulos.asp?id=216&what_main=1&what_sub=3&lang=gr&archbishop_heading=%C5%EA%EA%EB%E7%F3%DF%E1

Συρνίνον: ζωή ή επιβίωση;

Α. Ζωή είναι να βλέπεις με την καρδιά! (Ιωάν. 9' 1-38)

Τῷ καιρῷ ἐκεῖνῳ, παράγων ὁ Ἰησοῦς, εἶδεν ἄνθρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς. Καὶ ἠρώτησαν αὐτὸν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ λέγοντες· 'Ραββί, τίς ἡμαρτεν, οὗτος ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλὸς γεννηθῆ; Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς· Οὔτε οὗτος ἡμαρτεν οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ' ἵνα φανερωθῆ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ. Ἐμε δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τοῦ πέμψαντός με ἕως ἡμέρας· ἐστὶν ἔρχεται νύξ ὅτε οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι. Ὅταν ἐν τῷ κόσμῳ ᾧ, φῶς εἰμι τοῦ κόσμου. Ταῦτα εἰπὼν ἔπτυσε χαμαὶ καὶ ἐποίησε πηλὸν ἐκ τοῦ πτύσματος, καὶ ἐπέχρισε τὸν πηλὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ τυφλοῦ καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ὑπαγε νίψαι εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ, ὃ ἐρμηνεύεται ἀπεσταλμένος. Ἀπῆλθεν οὖν καὶ ἐνίψατο, καὶ ἤλθε βλέπων. Οἱ οὖν γείτονες καὶ οἱ θεωροῦντες αὐτὸν τὸ πρότερον ὅτι τυφλὸς ἦν, ἔλεγον· Οὐχ οὗτός ἐστιν ὁ καθημένος καὶ προσαιτῶν; Ἄλλοι ἔλεγον ὅτι οὗτός ἐστιν· ἄλλοι δὲ ὅτι ὁμοῖος αὐτῷ ἐστιν. Ἐκεῖνος ἔλεγεν ὅτι ἐγώ εἰμι. Ἔλεγον οὖν αὐτῷ· Πῶς ἀνεύχθησάν σου οἱ ὀφθαλμοί; Ἀπεκρίθη ἐκεῖνος καὶ εἶπεν· Ἄνθρωπος λεγόμενος Ἰησοῦς πηλὸν ἐποίησε καὶ ἐπέχρισέ μου τοὺς ὀφθαλμούς καὶ εἶπέ μοι· Ὑπαγε εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ καὶ νίψαι· ἀπελθὼν δὲ καὶ νιψάμενος ἀνέβλεψα. Εἶπον οὖν αὐτῷ· Ποῦ ἐστὶν ἐκεῖνος; Λέγει· Οὐκ οἶδα. Ἄγουσιν αὐτὸν πρὸς τοὺς Φαρισαίους, τὸν ποτε τυφλόν. Ἦν δὲ σάββατον ὅτε τὸν πηλὸν ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἀνέωξεν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς. Πάλιν οὖν ἠρώτων αὐτὸν καὶ οἱ Φαρισαῖοι πῶς ἀνέβλεψεν. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Πηλὸν ἐπέθηκέ μου ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ἐνιψάμην, καὶ βλέπω. Ἔλεγον οὖν ἐκ τῶν Φαρισαίων τινές· Οὗτος ὁ ἄνθρωπος οὐκ ἔστι παρὰ τοῦ Θεοῦ, ὅτι τὸ σάββατον οὐ τηρεῖ. Ἄλλοι ἔλεγον· Πῶς δύναται ἄνθρωπος ἀμαρτωλὸς τοιαῦτα σημεῖα ποιεῖν; Καὶ σχίσμα ἦν ἐν αὐτοῖς. Λέγουσι τῷ τυφλῷ πάλιν· Σὺ τί λέγεις περὶ αὐτοῦ, ὅτι ἠνοιξέ σου τοὺς ὀφθαλμούς; Ὁ δὲ εἶπεν ὅτι προφήτης ἐστίν. Οὐκ ἐπίστευσαν οὖν οἱ Ἰουδαῖοι περὶ αὐτοῦ ὅτι τυφλὸς ἦν καὶ ἀνέβλεψεν, ἕως ὅτου ἐφώνησαν τοὺς γονεῖς αὐτοῦ τοῦ ἀναβλέψαντος καὶ ἠρώτησαν αὐτούς λέγοντες· Οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς ὑμῶν, ὃν ὑμεῖς λέγετε ὅτι τυφλὸς ἐγεννήθη; Πῶς οὖν ἄρτι βλέπει; Ἀπεκρίθησαν δὲ αὐτοῖς οἱ γονεῖς αὐτοῦ καὶ εἶπον· Οἶδαμεν ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς ἡμῶν καὶ ὅτι τυφλὸς ἐγεννήθη· πῶς δὲ νῦν βλέπει οὐκ οἶδαμεν, ἢ τίς ἠνοιξεν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς ἡμεῖς οὐκ οἶδαμεν· αὐτὸς ἡλικίαν ἔχει, αὐτὸν ἐρωτήσατε, αὐτὸς περὶ ἑαυτοῦ λαλήσει. Ταῦτα εἶπον οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ὅτι ἐφοβοῦντο τοὺς Ἰουδαίους· ἤδη γὰρ συντεθέντο οἱ Ἰουδαῖοι ἵνα, ἐάν τις αὐτὸν ὁμολογήσῃ Χριστόν, ἀποσυνάγωγος γένηται. Διὰ τοῦτο οἱ γονεῖς αὐτοῦ εἶπον ὅτι ἡλικίαν ἔχει, αὐτὸν ἐρωτήσατε. Ἐφώνησαν οὖν ἐκ δευτέρου τὸν ἄνθρωπον ὃς ἦν τυφλός, καὶ εἶπον αὐτῷ· Δός δόξαν τῷ Θεῷ· ἡμεῖς οἶδαμεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἀμαρτωλὸς ἐστίν. Ἀπεκρίθη οὖν ἐκεῖνος καὶ εἶπεν· Εἰ ἀμαρτωλὸς ἐστίν οὐκ οἶδα· ἐν οἶδα, ὅτι τυφλὸς ὢν ἄρτι βλέπω. Εἶπον δὲ αὐτῷ πάλιν· Τί ἐποίησέ σοι; Πῶς ἠνοιξέ σου τοὺς ὀφθαλμούς; Ἀπεκρίθη αὐτοῖς· Εἶπον ὑμῖν ἤδη, καὶ οὐκ ἠκούσατε· Τί πάλιν θέλετε ἀκοῦειν; Μὴ καὶ ὑμεῖς θέλετε αὐτοῦ μαθηταὶ γενέσθαι; Ἐλοιδόρησαν αὐτὸν καὶ εἶπον· Σὺ εἰ μαθητὴς ἐκείνου· ἡμεῖς δὲ τοῦ Μωϋσέως ἐσμέν μαθηταί. Ἠμεῖς οἶδαμεν ὅτι Μωϋσεὶ λελάληκεν ὁ Θεός· τοῦτον δὲ οὐκ οἶδαμεν πόθεν ἐστίν. Ἀπεκρίθη ὁ ἄνθρωπος καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Ἐν γὰρ τούτῳ θαυμαστόν ἐστιν, ὅτι ὑμεῖς οὐκ οἶδατε πόθεν ἐστίν, καὶ ἀνέωξέ μου τοὺς ὀφθαλμούς. Οἶδαμεν δὲ ὅτι ἀμαρτωλῶν ὁ Θεὸς οὐκ ἀκούει, ἀλλ' ἐάν τις θεοσεβῆς, ἢ καὶ τὸ θέλημα αὐτοῦ ποιῆ, τούτου ἀκούει. Ἐκ τοῦ αἰῶνος οὐκ ἠκούσθη ὅτι ἠνοιξέ τις ὀφθαλμούς τυφλοῦ γεγεννημένου. Εἰ μὴ ἦν οὗτος παρὰ Θεοῦ, οὐκ ἠδύνατο ποιεῖν οὐδέν. Ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπον αὐτῷ· Ἐν ἀμαρτίαις σὺ ἐγεννήθης ὅλος, καὶ σὺ διδάσκεις ἡμᾶς; Καὶ ἐξέβαλον αὐτὸν ἔξω. Ἦκουσεν ὁ Ἰησοῦς ὅτι ἐξέβαλον αὐτὸν ἔξω, καὶ εὐρών αὐτὸν εἶπεν αὐτῷ· Σὺ πιστεύεις εἰς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ; Ἀπεκρίθη ἐκεῖνος καὶ εἶπε· Καὶ τίς ἐστι, Κύριε, ἵνα πιστεύσω εἰς αὐτόν; Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Καὶ ἐώρακας αὐτόν καὶ ὁ λαλῶν μετὰ σοῦ ἐκεῖνός ἐστιν. Ὁ δὲ ἔφη· Πιστεύω, Κύριε· καὶ προσεκύνησεν αὐτῷ.

Ἀπόδοση σέ ἀπλή γλῶσσα

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ, καθὼς πήγαινε στὸν δρόμο του ὁ Ἰησοῦς, εἶδε ἕνα ἄνθρωπο ποὺ εἶχε γεννηθεῖ τυφλός. Τὸν ρώτησαν, λοιπόν, οἱ μαθητὲς του· «Διδάσκαλε, ποῖος ἀμάρτησε καὶ γεννήθηκε αὐτὸς τυφλός, ὁ ἴδιος ἢ οἱ γονεῖς του;» Ὁ Ἰησοῦς ἀπάντησε· «Οὔτε αὐτὸς ἀμάρτησε οὔτε οἱ γονεῖς του, ἀλλὰ γεννήθηκε τυφλός γιὰ νὰ φανερωθεῖ ἡ δύναμη τῶν ἔργων τοῦ Θεοῦ πάνω σ' αὐτόν. Ὅσο διαρκεῖ ἡ μέρα, πρέπει νὰ ἐκτελῶ τὰ ἔργα ἐκείνου ποὺ μ' ἔστειλε. Ἐρχεται ἡ νύχτα, ὅποτε

κανένας δεν μπορεί να εργάζεται. "Όσο είμαι σ' αυτόν τον κόσμο, είμαι το φώς για τον κόσμο». "Όταν τὰ εἶπε αὐτὰ ὁ Ἰησοῦς, ἔφτυσε κάτω, ἔφτιαξε πηλὸ ἀπὸ τὸ φτύμα, ἄλειψε μὲ τὸν πηλὸ τὰ μάτια τοῦ τυφλοῦ, καὶ τοῦ εἶπε· «Πήγαινε νὰ νιφτεῖς στὴν κολυμβήθρα τοῦ Σιλωάμ» -πού σημαίνει «ἀπεσταλμένος ἀπὸ τὸν Θεό». Ξεκίνησε, λοιπόν, ὁ ἄνθρωπος, πήγε καὶ νίφηκε καὶ, ὅταν γύρισε πίσω, ἔβλεπε. Τότε οἱ γείτονες κι ὅσοι τὸν ἔβλεπαν προηγουμένως ὅτι ἦταν τυφλός, ἔλεγον· «Αὐτὸς δὲν εἶναι ὁ ἄνθρωπος πού καθόταν ἐδῶ καὶ ζητιάνευε;» Μερικοὶ ἔλεγον· «Αὐτὸς εἶναι», ἐνῶ ἄλλοι ἔλεγον· «Εἶναι κάποιος πού τοῦ μοιάζει». Ὁ ἴδιος ὅμως ἔλεγε· «Ἐγὼ εἶμαι». Τότε τὸν ρωτοῦσαν· «Πῶς, λοιπόν, ἄνοιξαν τὰ μάτια σου;» Ἐκεῖνος ἀπάντησε· «Ἕνας ἄνθρωπος πού τὸν λένε Ἰησοῦ ἔκανε πηλὸ, μοῦ ἄλειψε τὰ μάτια καὶ μοῦ εἶπε· "πήγαινε στὴν κολυμβήθρα τοῦ Σιλωάμ καὶ νίψου". πήγα λοιπὸν ἐκεῖ, νίφηκα καὶ βρῆκα τὸ φῶς μου». Τὸν ρώτησαν, λοιπόν· «Ποῦ εἶναι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος;» «Δὲν ξέρω», τοὺς ἀπάντησε. Τὸν ἔφεραν τότε στοὺς Φαρισαίους, τὸν ἄνθρωπο πού ἦταν ἄλλοτε τυφλός. Ἡ μέρα πού ἔφτιαξε ὁ Ἰησοῦς τὸν πηλὸ καὶ τοῦ ἄνοιξε τὰ μάτια ἦταν Σάββατο. Ἄρχισαν λοιπὸν καὶ οἱ Φαρισαῖοι νὰ τὸν ρωτοῦν πάλι πῶς ἀπέκτησε τὸ φῶς του. Αὐτὸς τοὺς ἀπάντησε· «Ἐβαλε πάνω στὰ μάτια μου πηλὸ, νίφηκα καὶ βλέπω». Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς Φαρισαίους ἔλεγον· «Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι σταλμένος ἀπὸ τὸν Θεό, γιατί δὲν τηρεῖ τὴν ἀργία τοῦ Σαββάτου». Ἄλλοι ὅμως ἔλεγον· «Πῶς μπορεῖ ἓνας ἀμαρτωλὸς ἄνθρωπος νὰ κάνει τέτοια σημεῖα;» Καὶ ὑπῆρχε διχογνωμία ἀνάμεσά τους. Ρωτοῦν λοιπὸν πάλι τὸν τυφλὸ· «Ἐσὺ τί λὲς γι' αὐτόν; πῶς ἐξηγεῖς ὅτι σοῦ ἄνοιξε τὰ μάτια;» Κι ἐκεῖνος τοὺς ἀπάντησε· «Εἶναι προφήτης». Οἱ Ἰουδαῖοι ὅμως δὲν ἐννοοῦσαν νὰ πιστέψουν πῶς αὐτὸς ἦταν τυφλός κι ἀπέκτησε τὸ φῶς του, ὥσπου κάλεσαν τοὺς γονεῖς τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοὺς ρώτησαν· «Αὐτὸς εἶναι ὁ γιὸς σας πού λέτε ὅτι γεννήθηκε τυφλός; Πῶς, λοιπόν, τώρα βλέπει;» Οἱ γονεῖς του τότε ἀποκρίθηκαν· «Ξέρουμε πῶς αὐτὸς εἶναι ὁ γιὸς μας κι ὅτι γεννήθηκε τυφλός· πῶς ὅμως τώρα βλέπει, δὲν τὸ ξέρουμε, ἢ ποιὸς τοῦ ἄνοιξε τὰ μάτια, ἐμεῖς δὲν τὸ ξέρουμε. Ρωτήστε τὸν ἴδιο· ἐνήλικος εἶναι, αὐτὸς μπορεῖ νὰ μιλήσει γιὰ τὸν ἑαυτό του». Αὐτὰ εἶπαν οἱ γονεῖς του, ἀπὸ φόβο πρὸς τοὺς Ἰουδαίους. Γιατί, οἱ Ἰουδαῖοι ἄρχοντες εἶχαν κιόλας συμφωνήσει νὰ ἀφορίζεται ἀπὸ τὴ συναγωγή ὅποιος παραδεχτεῖ πῶς ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Μεσσίας. Γι' αὐτὸ εἶπαν οἱ γονεῖς του, «ἐνήλικος εἶναι, ρωτήστε τὸν ἴδιο». Κάλεσαν, λοιπόν, γιὰ δευτέρη φορά τὸν ἄνθρωπο πού ἦταν πρὶν τυφλός καὶ τοῦ εἶπαν· «Πὲς τὴν ἀλήθεια ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ· ἐμεῖς ξέρουμε ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ἀμαρτωλός». Ἐκεῖνος τότε τοὺς ἀπάντησε· «Ἄν εἶναι ἀμαρτωλός, δὲν τὸ ξέρω· ἓνα ξέρω· πῶς, ἐνῶ ἤμουν τυφλός, τώρα βλέπω». Τὸν ρώτησαν πάλι· «Τί σοῦ ἔκανε; Πῶς σοῦ ἄνοιξε τὰ μάτια;» «Σὰς τὸ εἶπα κιόλας», τοὺς ἀποκρίθηκε, «ἀλλὰ δὲν πειστήκατε· γιατί θέλετε νὰ τὸ ξανακούσετε; Μήπως θέλετε κι ἐσεῖς νὰ γίνετε μαθητὲς του;» Τὸν περιέλασαν τότε καὶ τοῦ εἶπαν· «Ἐσὺ εἶσαι μαθητὴς ἐκείνου· ἐμεῖς εἴμαστε μαθητὲς τοῦ Μωυσῆ· ἐμεῖς ξέρουμε πῶς ὁ Θεὸς μίλησε στὸν Μωυσῆ, ἐνῶ γι' αὐτὸν δὲν ξέρουμε τὴν προέλευσή του». Τότε ἀπάντησε ὁ ἄνθρωπος καὶ τοὺς εἶπε· «Ἐδῶ εἶναι τὸ παράξενο, πῶς ἐσεῖς δὲν ξέρετε ἀπὸ ποῦ εἶναι ὁ ἄνθρωπος, κι ὅμως αὐτὸς μοῦ ἄνοιξε τὰ μάτια. Ξέρουμε πῶς ὁ Θεὸς τοὺς ἀμαρτωλοὺς δὲν τοὺς ἀκούει, ἀλλὰ ἂν κάποιος τὸν σέβεται καὶ κάνει τὸ θέλημά του, αὐτὸν τὸν ἀκούει. Ἄπὸ τότε πού ἔγινε ὁ κόσμος, δὲν ἀκούστηκε ν' ἄνοιξει κανεὶς τὰ μάτια ἐνὸς γεννημένου τυφλοῦ. Ἄν αὐτὸς δὲν ἦταν ἀπὸ τὸν Θεὸ δὲν θὰ μπορούσε νὰ κάνει τίποτα». «Ἐσὺ εἶσαι βουτηγμένος στὴν ἁμαρτία ἀπὸ τότε πού γεννήθηκες», τοῦ ἀποκρίθηκαν, «καὶ κάνεις τὸν δάσκαλο σ' ἐμᾶς;» Καὶ τὸν πέταξαν ἔξω. Ὁ Ἰησοῦς ἔμαθε ὅτι τὸν πέταξαν ἔξω καὶ, ὅταν τὸν βρῆκε, τοῦ εἶπε· «Ἐσὺ πιστεύεις στὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ;» Ἐκεῖνος ἀποκρίθηκε· «Καὶ ποιὸς εἶναι αὐτός, κύριε, γιὰ νὰ πιστέψω σ' αὐτόν;» «Μὰ τὸν ἔχεις κιόλας δεῖ», τοῦ εἶπε ὁ Ἰησοῦς. «Αὐτὸς πού μιλάει τώρα μαζί σου, αὐτὸς εἶναι». Τότε ἐκεῖνος εἶπε· «Πιστεύω Κύριε», καὶ τὸν προσκύνησε.

B. Ερμηνευτικά σχόλια:

ποιος ἔφτιαξε, αὐτὸς ἢ οἱ γονεῖς του; εἶναι μία μεγάλη ἀπορία που εξακολουθοῦμε νὰ ἔχουμε ὅλοι οἱ ἄνθρωποι. Ἀν μας συμβαίνει κάτι κακό, περνοῦμε μία δοκιμασία, αναρωτιόμαστε ἀν πληρώνουμε γιὰ μία ἁμαρτία. Βλέπουμε τὴν σχέση ἀνθρώπου- Θεοῦ ὡς σχέση δούναι καὶ λαβεῖν. Ἀν δώσεις στον Θεὸ ὑπακοή καὶ πίστη, θὰ λάβεις ὅλα τὰ αγαθὰ. Ἀν Του δώσεις ἁμαρτία, θὰ λάβεις τιμωρία. Ὁ Χριστὸς λέει πως ἡ κάθε δοκιμασία γι' αὐτοὺς που πιστεύουν, φανερῶνει τὴν δόξα του Θεοῦ. Μπορεῖ ὁ Θεὸς νὰ ἀργεῖ, ἀλλὰ δὲν λησμονεῖ. Δοξάζεται ὁ Θεὸς καὶ ὁ ἄνθρωπος ξεκινᾷ μία καινούργια ζωή!

πήγαινε καὶ νίψου στὴν κολυμβήθρα τοῦ Σιλωάμ: Ὁ Χριστὸς θὰ κάνει καλὰ τὸν τυφλὸ. Φτιάχνει πηλὸ καὶ τὸν βάζει στα μάτια τοῦ τυφλοῦ. Ἡ διήγηση ἔχει ἀναλογία μὲ αὐτὸ που γινώριζαν οἱ Ἰουδαῖοι γιὰ τὴν δημιουργία τοῦ κόσμου. Ὅπως ὁ Θεὸς μὲ πηλὸ ἔφτιαξε τὸν Ἀδὰμ, τὸν πρῶτο ἄνθρωπο, ἔτσι καὶ ὁ Χριστὸς, μὲ πηλὸ, ξαναγεννᾷ, ξαναδημιουργεῖ τὸν τυφλὸ, γιατί του δίνει τὴν ευκαιρία νὰ δεῖ καὶ μὲ τὰ σωματικά καὶ μὲ τὰ πνευματικά μάτια. Ὅμως ὁ τυφλὸς πρέπει κι αὐτὸς νὰ συμμετάσχει στο θαῦμα. Θὰ κοπιᾷσει πηγαίνοντας στὴν κολυμβήθρα τοῦ Σιλωάμ καὶ θὰ νιφτεῖ ἐκεῖ.

ἡ μέρα που ἔφτιαξε ὁ Ἰησοῦς τὸν πηλὸ ἦταν Σάββατο: Τὸ πρόβλημα τῶν Ἰουδαίων ἦταν ὅτι οἱ οἰκοδομικὲς ἐργασίες, στίς οποίες περιλαμβάνονταν καὶ ἡ κατασκευὴ τοῦ πηλοῦ, ἀπαγορεύονταν ἀπὸ τὶς αυστηρὲς διατάξεις τοῦ μωσαϊκοῦ νόμου. Δὲν βλέπουν τὸ θαῦμα, τὴν ἴαση τοῦ ἀνθρώπου. Δὲν χαίρονται που ἓνας πλησίον τους εἶδε καὶ μπορεῖ νὰ ζήσει ὡς κανονικὸς ἄνθρωπος. Ἀρχίζουν τὶς υποσημειώσεις, τὰ «ναὶ μὲν ἀλλὰ» στο θαῦμα, ἀποπνέοντας μία μιζέρια ἀνεπηρεζήτου.

Ρωτήστε τὸν ἴδιο, ἐνήλικος εἶναι: οἱ γονεῖς τοῦ πρῶτου τυφλοῦ νιώθουν τι συμβαίνει. Οἱ Ἰουδαῖοι ἔχουν ἀποφασίσει νὰ ἀποκηρύξουν ὅποιονδήποτε ἀποδεχτεῖ τὸν Χριστὸ ὡς ἀπεσταλμένο τοῦ Θεοῦ. Ἐτσι, ἀποφεύγουν νὰ πάρουν θέση καὶ ρίχνουν ὅλα τὰ βάρη στο παιδί τους. Ἡ θρησκευτικὴ κοινότητα, ἀλλὰ καὶ ὁ φόβος γιὰ τοὺς ἰδίους, τοὺς κάνει νὰ μὴν υπερασπίζονται τὸ παιδί τους. Ὁ φόβος νικά τὴν ἀλήθεια. Καὶ ὁ ἐγκωτισμὸς τὴν ἀγάπη.

ἀν αὐτὸς δὲν ἦταν ἀπὸ τὸν Θεό, δὲν θὰ μπορούσε νὰ κάνει τίποτα: ὁ τυφλὸς δὲν νικεῖται ἀπὸ τὶς ἐπιθέσεις. Παρότι ἦταν ἀπόβλητος ἀπὸ τὴν κοινωνία λόγω τῆς ἀσθένειάς του ἢ ὁποῖα, ὅπως πίστευαν, ἦταν ἡ τιμωρία τοῦ Θεοῦ, ὁ πρῶτος τυφλὸς εἶναι ἔτοιμος νὰ ξαναγίνει ἀποσυνάγωγος, χάριν τῆς ἀλήθειας. Ξέρει ὅτι ζωὴ δὲν εἶναι μόνο νὰ ἐπιβιώνεις, ἀλλὰ καὶ νὰ παλεύεις γι' αὐτὸ που εἶναι ἀληθινό. Καὶ εἶναι ἔτοιμος νὰ το ἀποδείξει.

πιστεύω, Κύριε: ο πρώην τυφλός εκδιώκεται από τους Ιουδαίους. Όμως η καρδιά του βλέπει μαζί με τα μάτια του. Έτσι θα εμπιστευθεί τον Χριστό, θα Τον προσκυνήσει, θα ζήσει όπως ο Χριστός θέλει. Ζωή τελικά σημαίνει να ξέρεις σε Ποιον πιστεύεις, τι αξίζει και τι όχι και να αγαπάς ασχέτως τιμήματος, την αλήθεια.

Αυτός είναι ο δρόμος που λείπει από τους καιρούς μας. Μέσα από τα ΜΜΕ ακολουθούμε το πρότυπο του «επιβίωνω», «περνώ καλά», «απολαμβάνω τα θεάματα», χωρίς να χρειάζεται να σκεφτόμαστε τι είναι αληθινό και τι όχι. Αυτός είναι ο δρόμος όμως που σε κάνει να αισθάνεσαι ότι στις δυσκολίες τίποτα δεν αξίζει, γιατί χωρίς αλήθεια και νόημα, η ζωή οδηγείται στην ματαιότητα ή στην επιβίωση μέσα από τον εγωκεντρισμό. Φτάνει εγώ να περνώ καλά και οι άλλοι να αναγνωρίζουν την αξία μου. Όμως χωρίς Χριστό αυτά δεν έχουν νόημα. Όχι μόνο γιατί μας τυφλώνουν και μας οδηγούν σε έναν πνευματικό θάνατο, αλλά και γιατί στην προοπτική της αιωνιότητας δεν μπορούν να μας σώσουν. Και η αιωνιότητα ξεκινά από το τώρα. Στη ζωή της Εκκλησίας.

Γ. Η σιωπή του Θεού και η απόδειξη της πίστης και της αγάπης δίνουν νόημα στην ζωή μας, καθώς μας οδηγούν στην υπεύθυνη στάση (του Επισκόπου Φαναρίου Αγαθαγγέλου)

Στην ευαγγελική περικοπή της Κυριακής του Τυφλού παρουσιάζεται ένα θαυμαστό γεγονός. Ένας εκ γενετής τυφλός αποκτά με τη θαυματουργική επέμβαση του Ιησού Χριστού την όρασή του. Και το γεγονός της θεραπείας του γίνεται αφετηρία σωτηρίας, η οποία στο τέλος του ευαγγελικού αναγνώσματος εκφράζεται διά της ομολογίας της πίστεώς του. Ο Χριστός τον ρωτά: «Συ πιστεύεις εις τον Υιόν του Θεού»; Και ο τυφλός τότε κατορθώνει να δει όχι μόνο το επίγειο, αλλά και το φως της Θεότητας: «Πιστεύω Κύριε· και προσεκύνησεν αυτόν». Το γεγονός αυτό αποτελεί μια ευλογημένη ευκαιρία, έτσι ώστε και εμείς, ως ορθόδοξοι άνθρωποι, να προβληματιστούμε για την πίστη μας και να ανανεώσουμε την υπόσχεση που δώσαμε κατά την ημέρα της βαπτισέως μας.

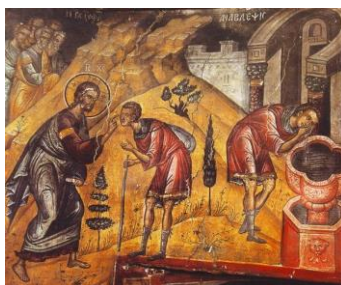
Πολλές φορές, απογοητευμένοι από τα ανθρώπινα και τα καθημερινά, προβληματιζόμαστε για την παρουσία του Θεού στη ζωή μας. Ζητάμε σημεία για να πιστέψουμε. Ακόμη κι όταν ο Κύριος βρισκόταν καρφωμένος επάνω στον Σταυρό, οι άνθρωποι Τον πείραζαν και Τον βλασφημούσαν λέγοντας: «Εάν είσαι υιός του Θεού, κατέβα από τον Σταυρό και θα πιστέψουμε σε Σένα». Όμως ο Κύριος δεν απάντησε. Παρέμεινε, εν σιωπή, στον Σταυρό και πέθανε, για να ζήσει ο άνθρωπος, και αναστήθηκε, για να ανοίξει τη θύρα του Παραδείσου και να οδηγήσει τον άνθρωπο στη ζωή του Θεού.

Η σιωπή του Θεού: Οι αποδείξεις που ζητάμε πολλές φορές, για να πιστέψουμε στον Θεό, τραυματίζουν την αλήθεια, την αγαπητική σχέση με το Θεό, και γι' αυτό η άρνηση του Κυρίου είναι άμεση και κατηγορηματική (Μάρκ. 8,12). Ο Θεός ήλθε στον κόσμο αλλά κρύβεται ακόμη και μέσα στη φανέρωσή Του. Ο Θεός αποκρίνεται με τη σιωπή, αλλά για εκείνον που μπορεί να καταλάβει, να νιώσει. μέσα σ' αυτή τη σιωπή δηλώνει την αγάπη Του για τον άνθρωπο. Είναι η «μωρία» του Θεού, ο ακατανόητος σεβασμός στην ελευθερία μας.

Κάθε αναγκαστική απόδειξη βιάζει την ανθρώπινη συνείδηση, μεταβάλλει την πίστη σε απλή γνώση. Γι' αυτό ο Θεός κλείνεται μέσα στη σιωπή της οδυνώμενης αγάπης Του. Ο Θεός δε δίνει διαταγές. Μας προσκαλεί σε μια σχέση αμοιβαιότητας. Ο Πατέρας είναι Πατέρας χωρίς να επιβάλει την πατρότητά του. Ο Χριστός έρχεται για να καθίσει στο «τραπέζι των αμαρτωλών», και σταυρώνεται από υπερβολή ερωτικής αγαθότητας. «Ποιός σύζυγος», ρωτά ένας ασκητικός συγγραφέας του βου αι., «πέθανε ποτέ για τη σύζυγό του, και ποιά σύζυγος διάλεξε ποτέ να παντρευτεί έναν εσταυρωμένο; Ο Κύριος μνηστεύθηκε την Εκκλησία, της έδωσε μια προίκα με το αίμα Του, και της σφυρηλάτησε ένα δαχτυλίδι με τα καρφία της σταυρώσεώς Του». Τόσο μεγάλη είναι η αγάπη του Θεού για τον άνθρωπο.

Συ, πιστεύεις; Ο Χριστός δεν απευθύνεται ποτέ στη λογική, δεν παραθέτει αποδείξεις, μήτε επιχειρήματα, δε ρωτά: «Ξέρεις; Πείστηκες; Νικήθηκες;». Το μόνο που ρωτά είναι: «Πιστεύεις;». Και στο ερώτημα αυτό μια καθαρή καρδιά μόνο αυτό μπορεί να απαντήσει: «Πιστεύω, κύριε, βοήθει μοι τη απιστία». Την ώρα. λουπόν, που μας βαραίνει η αμφιβολία για την παρουσία του Θεού, την ώρα που μας βαραίνει η μοναξιά, μόνο η βαθιά ταπείνωση έρχεται σε βοήθειά μας. Αυτή, η ταπείνωση, κάνει τον άνθρωπο να καταθέτει μπροστά στον Σταυρό του Χριστού ολόκληρο το είναι του. Και τότε έξαφνα ο Χριστός σηκώνει αντί για μας αυτό το βάρος: «Μάθετε απ' εμού... ότι ο ζυγός μου χρηστός και το φορτίον μου ελαφρόν έστι» (Ματθ. 11, 30). Και ο λόγος αυτός δεν είναι απάτη· είναι φως μέσα στην κόλαση του σημερινού κόσμου.

(«Η ζύμη του Ευαγγελίου», εκδ. Αποστ. Διακονία, σ. 136-138)

Δ. SURVIVOR: ΕΠΙΒΙΩΣΗ Η΄ ΖΩΗ; (του π. Θ.Μ.)

Παρά τις αρνητικές κριτικές από πολλούς που πιστεύουν ότι ο ρόλος των ΜΜΕ πρέπει να είναι παιδαγωγικός, το τηλεοπτικό show SURVIVOR σημειώνει μεγάλες επιδόσεις στην τηλεθέαση. Μικρότεροι και μεγαλύτεροι παρακολουθούν, συζητούν, ψηφίζουν σε ένα κρεσέντο ενασχόλησης με ένα παιχνίδι περιπέτειας, τελικό κριτήριο του οποίου είναι το ποιος θα επιβιώσει και θα κερδίσει το χρηματικό έπαθλο και την δόξα.

Πέρα από το αξιακό υπόβαθρο, το οποίο είναι μία ακόμη ένδειξη του ποιες είναι οι προτεραιότητες του πολιτισμού μας, ο ίδιος ο τίτλος του παιχνιδιού και το έρημο νησί όπου διαγωνίζονται οι ομάδες και οι παίκτες, δηλώνουν αυτό που η εποχή μας έχει καταστήσει κύριο μέλημά της: την επιβίωση. Ταυτίζοντας την ζωή με την επιβίωση, θεωρεί πως χαρά στην ύπαρξη δίνει ο αγώνας της νίκης εις βάρος των άλλων. Η χρήση των άλλων. Ο άλλος είναι το μέσο για να επικρατήσει το εγώ. Δεν δίνει νόημα στην ζωή μας ο άλλος, αλλά η επικράτηση εις βάρος του. Η εξορία του από την ζωή μας, αφού επιτελέσει το έργο που χρειάζεται ώστε εμείς να είμαστε οι νικητές. Και δεν είναι μόνο η πραγματικότητα ενός παιχνιδιού που αποσκοπεί στην τέρψη, το θέαμα, το κέρδος. Είναι η καλλιέργεια ενός ήθους το οποίο αποτυπώνει όχι μόνο το ποια κοινωνία έχουμε, αλλά και ποια θα θέλαμε να έχουμε.

Δεν περνά από τον νου των πολλών ότι το νόημα της ύπαρξης βρίσκεται στην όντως ζωή. Ότι καλούμαστε να καλλιεργήσουμε τους εαυτούς μας, τα χαρίσματά μας, να μάθουμε τις δεξιότητες της ζωής όχι για να επιβιώσουμε εξοντώνοντας τους άλλους, αλλά για να συνυπάρξουμε βοηθώντας και αγαπώντας τους. Όντως ζωή είναι η θυσία. Είναι η παραίτηση και από τα δικαιώματά μας αν χρειαστεί, χάριν της αγάπης. Η ήττα του εξουσιαστικού εγώ μέσα από την συγχώρεση. Δεν είναι βεβαίως η ηττοπάθεια ή η παραίτηση από την πρόδοό μας. Δεν μπορεί όμως αυτή να στηριχτεί σε ένα είδος ανθρωποφαγίας, αλλά στην καλοσύνη και το μοίρασμα.

Ζωή και όχι επιβίωση βρίσκει κάποιος στην πρόταση και την εμπειρία της Εκκλησίας. Ίσως να φαίνεται ουτοπική αυτή η πορεία. Είναι όμως η μόνη που νικά αυθεντικά τον χρόνο. Διότι συνδέεται με την αγιότητα. Πόσοι επιβιώναντες, διάσημοι, μαχητές, εξουσιαστές, φαινομενικά νικητές πέρασαν από την ιστορία του κόσμου και ταυτόχρονα πόσοι φαινομενικά ηττημένοι, συντετριμμένοι, μαρτυρήσαντες και όμως αυθεντικά και αιώνια νικητές, κοντά στον Νικητή του Θανάτου.

Αυτή η πρόταση για ζωή και όχι απλώς επιβίωση μπορεί να μην φαίνεται περιπετειώδης, γοητευτική, κερδοφόρα στους νέους, όπως αυτοί μεγαλώνουν σήμερα. Θριαμβεύει άλλωστε μία αγριάδα στους καιρούς μας. Ξεκινά όμως από ένα αλλιώςτιμο αξιακό υπόβαθρο, αυτό που πηγάζει από την σχέση με τον Χριστό, τον πρόσκαιρα ηττημένο και ταπεινωμένο από την εξουσία του διαβόλου και του ανθρώπου, αλλά τελικό θριαμβευτή, διότι η αγάπη δεν μπορεί να νικηθεί! Αυτή η πρόταση μπορεί να καταδειχθεί μέσα από την Μεγάλη Εβδομάδα με έμφαση στους νέους που έρχονται στην εκκλησία πιο συχνά από ό,τι στο υπόλοιπο διάστημα του χρόνου. Αυτή η πρόταση μπορεί να καταδειχθεί σε κάθε στιγμή της προετοιμασίας για το Πάσχα, στην νηστεία, στην εξομολόγηση, στην μετοχή στην Θεία Ευχαριστία. «Δεν επιβιώνουμε απλώς, ζούμε μαζί με τον Χριστό»!

Ε. Το Survivor πατάει επί τηλεοπτικών πτωμάτων (της δημοσιογράφου Σόνιας Χαϊμαντά)

Θα ήταν οξύμωρο ένα ριάλιτι ζωντανό, φρέσκο σε concept, με «διάσημους» και «μαχητές» με καλοχτισμένα κορμιά, ίντριγκες, πλοκή, σασπένς, ταπεινά ελατήρια, καυγάδες, κυρίως ένα ριάλιτι που έχει στο DNA του την επιβίωση, που επιπλέον το λένε και «Survivor», να μην κυριαρχεί στην TV... Ποιος νόημων αναρωτιέται γιατί το πρόγραμμα χτυπάει «60άρια» σε μια ψυχορραγούσα και non survivor κοινωνία;

Το ερώτημα δεν μπορεί να απαντηθεί από δημοσιογράφο. Πρέπει να επιστρατευτούν πολιτικοί επιστήμονες, επικοινωνιολόγοι, ινστρουχτορες της κοινωνικής ψυχανάλυσης... Το βέβαιο είναι ότι ένα απλό ψυχογράφημα το

χρειάζονται όσοι αφήνουν τον «άγονο» αγώνα της επιβίωσής τους για να δουν μαχητές και διάσημους να παλεύουν για ένα πιάτο ρύζι αφού περάσουν των παθών τους τον τάραχο.

«Είναι ένας καλός τρόπος για να χαλαρώνεις», «Δίνει μια ευκαιρία για συγκεντρώσεις στο σπίτι όπως κάνουμε με το ματς ή τη Eurovision», «Είναι μια φρέσκια, ακριβή παραγωγή, σε εξωτικό περιβάλλον», «Ο Τανιμανίδης είναι εξαιρετικός περιγράφοντας σαν σε ντέρμπι», «Μ' αρέσει να βλέπω τον χορτασμένο σεξουαλικά Σπαλιάρα να πεθαίνει της πείνας», «Έχει τον προαίτιο αγώνα μεταξύ διάσημων και θνητών», «Γουστάρω που πασχίζουν για έπαθλο υποβιβάζοντας την αξιοπρέπειά τους», «Τρελαίνομαι για την ταπείνωση του Αγγελόπουλου για ένα κρουασάν!».

Αυτές είναι μόνο μερικές από τις ατάκες φίλων στην ερώτηση «Μα γιατί βλέπετε "Survivor"».

Η προσωπική μου γνώμη;

- Το «Survivor» είναι άλλο ένα τηλεοπτικό «Κολοσσαίο», μετεξέλιξη του κλειστοφοβικού «Big Brother», με το συγκριτικό πλεονέκτημα της εξωτικής εσάνς του Αγίου Δομίνικου και των εκτεθειμένων σε δημόσια θέα χαρισματικών οπισθίων μιας μαχήτριας. Σε μια Ελλάδα με πολίτες σε ανθρωποφαγική διάθεση, είναι ηλίου φαινότερον ότι μια κρίσιμη μάζα, που έχει στο παρελθόν «ποντάρει» στο χρήμα μάλλον και όχι σε άυλες αξίες, έχει κάπου στον δρόμο χάσει μέσα στα μνημόνια τα αντανάκλαστικά του survivor που της είχαν απομείνει. Ετσι, του Έλληνα του κάθεται καλά να κοιτάζει από την κλειδαρότρυπα ανθρώπους που περνούν δοκιμασίες -προσέξτε!- όχι σκληρότερες από αυτές στις οποίες ο ίδιος υποβάλλεται στην πραγματική ζωή (πείνα, φτώχεια, ανεργία, αναξιοπρέπεια, μοναξιά, προδοσία). Ενα σοβαρό ελαφρυντικό είναι ότι πιθανόν ο τηλεθεατής να επιχειρεί (επιτέλους) να ξαναβρεί τη χαμένη φόρμα τού πάλαι «αγανακτισμένου» survivor για να σηκωθεί και να ανασυνταχθεί.

- Σημαντική παράμετρος της επιτυχίας είναι τα social media σε ένα προϊόν καλοδουλεμένο που ανήκει σε ένα μοντέλο τηλεόρασης το οποίο ακούει ήδη τον επιθανάτιο ρόγχο του. Άρα η παρέμβαση του τηλεθεατή και η αλληλοδιάδραση συνιστούν στοιχείο της συνταγής της επιτυχίας του φαινομένου. Και σε αυτό ο ΣΚΑΪ ξέρει να δουλεύει πολύ καλά.

- Η κυρίαρχη αιτία όμως της επιτυχίας του «Survivor» υπακούει στη λογική «ο μονόφθαλμος βασιλεύει μέσα στους τυφλούς». Πώς είναι δυνατόν να μη «σαρώνει» ένα πρόγραμμα φρέσκο ανάμεσα σε κονσέρβες άλλων καναλιών που μυρίζουν μούχλα, που κοροϊδεύουν με την ένδειά τους;

Πώς είναι δυνατόν το «Survivor» να μην πατάει επί των τηλεοπτικών πτωμάτων των άλλων;

<http://www.efsyn.gr/arthro/epivosi-gia-ta-noymera-tis-tiletheasis>

ΣΤ. Στην εποχή της τηλε-πείνας (Της Αλεξάνδρας Κορωναίου, καθηγήτριας Παντείου Πανεπιστημίου)

Οι φτηνές παραγωγές reality shows (ή, αλλιώς, τηλε-πραγματικότητας) εμφανίζονται στις ΗΠΑ τη δεκαετία του '90 και στη συνέχεια προβάλλονται, με τις απαραίτητες προσαρμογές, σε 70 χώρες ανά τον κόσμο. Αποκορύφωμα το περίφημο Big Brother, εμπνευσμένο από το «1984» του Οργουελ, που σήμανε την «ανανέωση» του τηλεοπτικού τοπίου. Τα τηλεπαιχνίδια τύπου «Survivor» βασίζονται σε παλιές συνταγές των κινηματογραφικών ταινιών «καταστροφής ή αποκάλυψης», εκ των οποίων κάποιες έγραψαν ιστορία («Mad Max 2», «Οι 12 πύθιοι», κ.ά.). Οι ήρωες καλούνται να επιβιώσουν μετά από μια ολοκληρωτική φυσική, κοινωνική, βιολογική ή τεχνολογική καταστροφή. Ρίζες αυτών των σεναρίων βρίσκουμε σε εσχολογικές αντιλήψεις που κατακλύζουν τα μίντια περί του επερχόμενου «τέλους» του κόσμου...

Το ελληνικό «Survivor» προβάλλει ένα ανταγωνιστικό αθλητικό παιχνίδι στο οποίο ανώνυμοι και διάσημοι μαχητές, αποκομμένοι από το κοινωνικό περιβάλλον, διεκδικούν μέχρι «τελικής πτώσεως» το έπαθλο που συνήθως είναι η τροφή (πρόσφατα ήταν παστέλια ελληνικής παραγωγής). Το κοινό παρακολουθεί τις αντιδράσεις, τις αντοχές και τις συμπεριφορές των «μαχητών» συμμετέχοντας μέσω SMS που αποφέρουν κέρδη σε τηλεοπτικές/πολυεθνικές εταιρείες. Σταδιακά, ο ανταγωνισμός μεταξύ ομάδων και ατόμων οδηγεί στην ανάδειξη του νικητή μέσω της απόρριψης των άλλων, της ψυχολογικής ή σωματικής κατάρρευσης (που εξιτάρει τους θεατές), του τελικού αποκλεισμού.

Πολύ μελάνι έχει χυθεί από τους «ειδικούς» αναλυτές τέτοιων εκπομπών. Κρατώ μια φράση του κοινωνιολόγου Ζίγκμουντ Μπούμαν: αντικατοπτρισμός της παγκοσμιοποίησης. Με άλλα λόγια: ατομικισμός, προδοσία, αλληλοεξόντωση, απαξίωση των άλλων, κατάρρευση των ηττημένων, αποκλεισμός των αδύναμων... Η τηλε-πραγματικότητα μοιάζει να αντανάκλα τον κοινωνικό δαρβινισμό ενός συστήματος που ξέρει πώς να διαλύει κάθε ανθρώπινο δεσμό, πρωτίστως στο πεδίο της εργασίας, όπου κυριαρχεί το «ο θάνατός σου, η ζωή μου».

Αξίζει, ίσως, να αναλογιστούμε τι υποδηλώνει η διαφήμιση γνωστής εταιρίας κινητής τηλεφωνίας «Δείξε ποιος είσαι!» και τι σημαίνουν τα λόγια μιας νεαρής πεινασμένης του «Survivor»: «Οποιος μένει πίσω θα πρέπει να φτύνει αίμα. Κάποια στιγμή θα πέφτουμε σαν τα κοτόπουλα».

Θα είχε ενδιαφέρον να γνωρίζαμε τι ώθησε τον τηλεοπτικό σταθμό να μας υποβάλει στο μαρτύριο της πείνας στην εποχή της λιτότητας και των 400.000 νεαρών μεταναστών στο εξωτερικό, εκτός από τα οικονομικά κέρδη τα οποία εξασφαλίζουν τόσο η συμμετοχή των τηλεθεατών στις ψηφοφορίες όσο και οι διαφημίσεις, δεδομένων των ποσοστών τηλεθέασης, ιδιαίτερα στο «δυναμικό» κοινό που περιλαμβάνει ακόμη και παιδιά του Δημοτικού. Ξέρει κάτι που δεν ξέρουμε; Να νοσταλγούμε απλώς την προ μνημονίων εποχή ή/και να αποθηκεύουμε παστέλια και πολυβιταμινούχες ουσίες εν όψει της απόλυτης καταστροφής;

Έχει ενδιαφέρον να διαβάσει κανείς την κριτική του Guardian στο αγγλικό ριάλιτι «Mutiny».

Ο αρθρογράφος τονίζει πως η προβολή της δοκιμασίας της πείνας είναι απλώς χυδαιότητα, που δείχνει πόσο σκληρή έχει γίνει η τηλε-πραγματικότητα.

<http://www.efsyn.gr/arthro/epivosi-gia-ta-noymera-tis-tiletheasis>

Ζ. Δύο ψυχολόγοι εξηγούν γιατί αρέσει το Survivor

Αλεξάνδρα Καππάτου, ψυχολόγος-παιδοψυχολόγος: «Το παιχνίδι αποτελεί μικρογραφία της κοινωνίας και των κοινωνικών συνθηκών. Ταιριάζει πολύ καλά μάλιστα στα σημερινά δεδομένα της ελληνικής πραγματικότητας, βασισμένη σε περικοπές, πείνα και φτώχεια για μεγάλο μέρος του πληθυσμού.

Επί της ουσίας ο Έλληνας τηλεθεατής ταυτίζεται με τον παίκτη που προσπαθεί να εξασφαλίσει την τροφή του. Είναι ενδεικτική η εικόνα των εργαζόμενων, οι οποίοι νιώθουν διαρκώς απειλούμενοι, υπό το φόβο ότι ανά πάσα στιγμή κάτι μπορεί να αλλάξει τη ζωή τους.

Ακόμα όμως και ο διαχωρισμός ανάμεσα σε διάσημους και μαχητές ιντριγκάρει επιπρόσθετα το τηλεοπτικό κοινό. Μάλιστα, όλοι οι διάσημοι, οι οποίοι στην πλειονότητά τους, είναι άγνωστοι, έχουν σμιλεμένα σώματα, τα οποία χρησιμοποιούν ως μέσο προβολής.

Ας σημειωθεί ότι φανατικοί υποστηρικτές του συγκεκριμένου τηλεοπτικού προϊόντος είναι και οι νέοι, οι οποίοι αναζητούν πρότυπα στο πρόσωπο των παικτών του Survivor. Τα δύο σημεία τα οποία ελκύνουν το νεανικό κοινό είναι το πρότυπο ενός καλοσχηματισμένου σώματος και η αγωνιστικότητα που επιδεικνύουν οι διαγωνιζόμενοι, αναζητώντας την ταυτότητά τους. Συν τοις άλλοις οι μεγαλύτεροι σε ηλικία βλέπουν το σώμα, το οποίο θα ήθελαν να έχουν και δεν μπορούν.

Σας επισημαίνω ότι η μόδα που έχει δημιουργηθεί γύρω από το Survivor, δείχνει τη φτώχεια που επικρατεί στο τηλεοπτικό περιβάλλον λόγω κρίσης. Μοιάζει σαν να κυριαρχεί ο μονόφθαλμος μεταξύ των τυφλών με μία καλή ομολογουμένως παραγωγή, δεδομένου ότι οι ανταγωνιστές δεν έχουν κάτι αξιο λόγου να παρουσιάσουν. Το παιχνίδι μάλιστα έχει εξελιχθεί σε βασικό θέμα συζήτησης στις παρέες, στα σχολεία αλλά και στους κύκλους των μεγαλύτερων σε ηλικία τηλεθεατών.

Παράλληλα οι ίντριγκες και οι συναισθηματικές εμπλοκές που έχουν δημιουργηθεί στο πλαίσιο του παιχνιδιού, προσελκύουν το ενδιαφέρον. Οι παίκτες εξωθούνται στα όρια της ψυχικής τους αντοχής, κάτι που είναι εμφανές και μέσα από την αντοχή που παρουσιάζει ο καθένας στη διάρκεια μιας δοκιμασίας. Ενδεχομένως λοιπόν, ο Έλληνας τηλεθεατής ταυτίζεται και με τις δοκιμασίες που περνούν οι παίκτες του Survivor, καθώς και εκείνοι πλήττονται από την οικονομική κρίση, η οποία βάζει τον ψυχισμό τους, ανατρέποντας ψυχικές ισορροπίες και προκαλώντας ένδεια στην τσέπη.

Οπωσδήποτε το Survivor είναι μια παρηγοριά. Βοηθάει όσους το παρακολουθούν να ξεφύγουν από μία πραγματικότητα, θεωρώντας ότι οι παίκτες ζουν ακόμα χειρότερα από τους ίδιους, διατηρώντας την ασφάλεια του καναπέ και του δωματίου τους.

Ακόμα όμως και οι ονομασίες “μαχητές” και “διάσημοι” είναι ιδιαίτερα ιντριγκαδόρικες. Αυτό όμως που με προβληματίζει ιδιαίτερα και θα ήθελα να το καταθέσω, είναι το γεγονός ότι ποτέ δεν δημιουργείται τέτοιος θόρυβος για πνευματικά προϊόντα. Πρόκειται για ένα παιχνίδι που δεν παράγει ούτε ιδέες, ούτε μεταδίδει μηνύματα. Παράγει όμως συναισθηματική εξάντληση και πιθανότατα αλληλοεξόντωση.

Σε κάθε περίπτωση το Survivor έχει εξελιχθεί σε εθνική περιπέτεια, έχοντας αποπροσανατολίσει τον κόσμο από τα προβλήματα που αντιμετωπίζει. Είναι γεγονός ότι το παρακολουθούν και άτομα, τα οποία δεν αντιμετωπίζουν οικονομικά προβλήματα. Για παράδειγμα οι νέοι μπορεί να μην ανησυχούν για οικονομικά ζητήματα, ωστόσο η αγωνία και το σασπένς που νιώθουν εξάπτει το ενδιαφέρον τους. Αποτελεί όμως και μία μέθοδο διαφυγής, ως εξαιρετικό καταφύγιο σε εξωτικές συνθήκες μακριά από τον κόσμο, κάτι που ηχεί λυτρωτικά για το μέσο άνθρωπο.

Συν τοις άλλοις όμως και η "παρέα" επηρεάζει και συμπαρασύρει. Για να μπορεί κάποιος να έχει κοινό θέμα συζήτησης με τους φίλους του, "υποχρεώνεται" να παρακολουθεί κι εκείνος, επιτείνοντας το ρεύμα. Όλοι οι Έλληνες είναι σαν να αγωνίζονται με τους "αγωνιστές" του Survivor. Έχουν γίνει ήρωες στα μάτια των τηλεθεατών και όλοι ασχολούνται με τις συνήθειες όπως η διατροφή τους, οι διαπροσωπικές τους σχέσεις, οι κακουχίες που περνούν».

Δημήτρης Μπούκουρας, κλινικός ψυχολόγος-ψυχοθεραπευτής: «Μόνο παιχνίδι δεν θα μπορούσα να το χαρακτηρίσω. Εάν θέλουμε να εξετάσουμε τη φιλοσοφία του, θα λέγαμε ότι υπάρχει μία εμφανέστατη προσπάθεια να δώσουν τη δυνατότητα στα συγκεκριμένα άτομα να λειτουργήσουν με πρωτόγονα ένστικτα. Εκμεταλλεζόμενοι το ένστικτο της πείνας, προσπαθούν να τους ωθήσουν να αγριέψουν, ερχόμενοι σε πρωτόγονη κατάσταση. Αποπειρώνται να δώσουν τροφή στους τηλεθεατές μέσω αυτού του προϊόντος, το οποίο διεγείρει τα σαδιστικά ένστικτα των τηλεθεατών.

Τα παιχνίδια, τα οποία διεξάγονται κατά τη διάρκεια αυτής της διαδικασίας, στόχο έχουν να "μασκαρέψουν" κάτι το οποίο είναι χειρίστου είδους, επιστρέφοντας τους συμμετέχοντες πολλά χρόνια πίσω. Οι υπεύθυνοι παραγωγής 'στολίζουν' τη διαδικασία με παιχνιδάκια, χαρούλες, συγκινήσεις και διάφορα άλλα τρικ για να προσελκύσουν το ενδιαφέρον του τηλεθεατή.

Ο τηλεθεατής ταυτόχρονα, ταυτίζεται με κάποιους από τους παίκτες γιατί στο πρόσωπό τους βλέπει τον επιθυμητό του εαυτό. Πρόκειται επί της ουσίας για ένα απωθημένο. Ο καθένας που δεν είναι τόσο ευχαριστημένος με τον εαυτό του, θα ήθελε ενδεχομένως να είναι κάτι διαφορετικό ή κάτι καλύτερο.

Πρόκειται για σημεία των καιρών. Επικρατεί το συλλογικό στρες στην κοινωνία λόγω της οικονομικής κρίσης, η οποία έχει αυξήσει το ποσοστό των καταθλίψεων στη χώρα μας. Είναι φυσιολογικό να ταυτίζεται το οικονομικό στρες που νιώθουν οι Έλληνες με την πρωτόγονη κατάσταση που παράγεται στο Survivor. Πρόκειται επί της ουσίας για έναν πλούτο ενστικτών και ταυτόχρονα για φτώχεια πνευματικών στοιχείων.

Πολλοί είναι εκείνοι που το παρακολουθούν, ξεφεύγοντας από προβλήματα της καθημερινότητας ή απλά για να γελάσουν. Ωστόσο αυτοί δεν είναι οι τακτικοί πελάτες, αλλά οι περιστασιακοί. Η διασκέδαση με τον πόνο του άλλου ενέχει σαδομαζοχιστικά συστατικά. Οι τηλεθεατές βλέπουν τους παίκτες να "πεθαίνουν" από την πείνα, και ικανοποιούνται. Την ίδια στιγμή όμως που οι παίκτες πεινούν, το προσωπικό του καναλιού τρέφεται κανονικά, προκαλώντας αυτούς τους ανθρώπους που είναι νηστικοί.

Προφανώς οι παίκτες δεν έχουν ξεπεράσει τα όριά τους. Η παραγωγή διανέμει μία φορά την εβδομάδα κάποιες προμήθειες σε φαγητό για να μην τους αφήσει να ξεπεράσουν τα όριά τους, ελέγχοντας την κατάσταση κατά κάποιο τρόπο, ούτως ώστε να υπάρχει μία σχετική ισορροπία και προσελκύοντας την ίδια στιγμή το ενδιαφέρον του κόσμου.

Εκμεταλλεύεται τις ανθρώπινες αδυναμίες και ένστικτα. Όλοι διαθέτουμε σαδιστικά και μαζοχιστικά ένστικτα, ωστόσο κάθε φορά και ανάλογα με το ερέθισμα που δεχόμαστε, έρχονται στην επιφάνεια. Ο κόσμος όμως πρέπει να εκπολιτίζεται και όχι να πισωνυρίζει σε πρωτόγονες καταστάσεις. Η κατάσταση προσομοιάζει σε ρωμαϊκή αρένα. Άρτος και θέαμα σε μία σύγχρονη αρένα».

<http://www.newsbeast.gr/weekend/arthro/2639904/dio-psychologi-exigoun-giati-o-kosmos-vlepi-meta-manias-survivor>

H. Τέσσερις λόγοι για το τον θρίαμβο του Survivor

Ο κοινωνιολόγος κ. Θεοδωρόπουλος ερμηνεύει τον θρίαμβο του Survivor με βάση τέσσερις λόγους: 1. Επειδή έχεις αφορμή να επικοινωνήσεις. 2. Επειδή συμμετέχεις. 3. Επειδή ξεχνάς την καθημερινότητα 4. Επειδή έχεις μέτρο σύγκρισης

<http://www.wefit.gr/news/interviews/chris-theodoropoulos-survivor/>

